

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

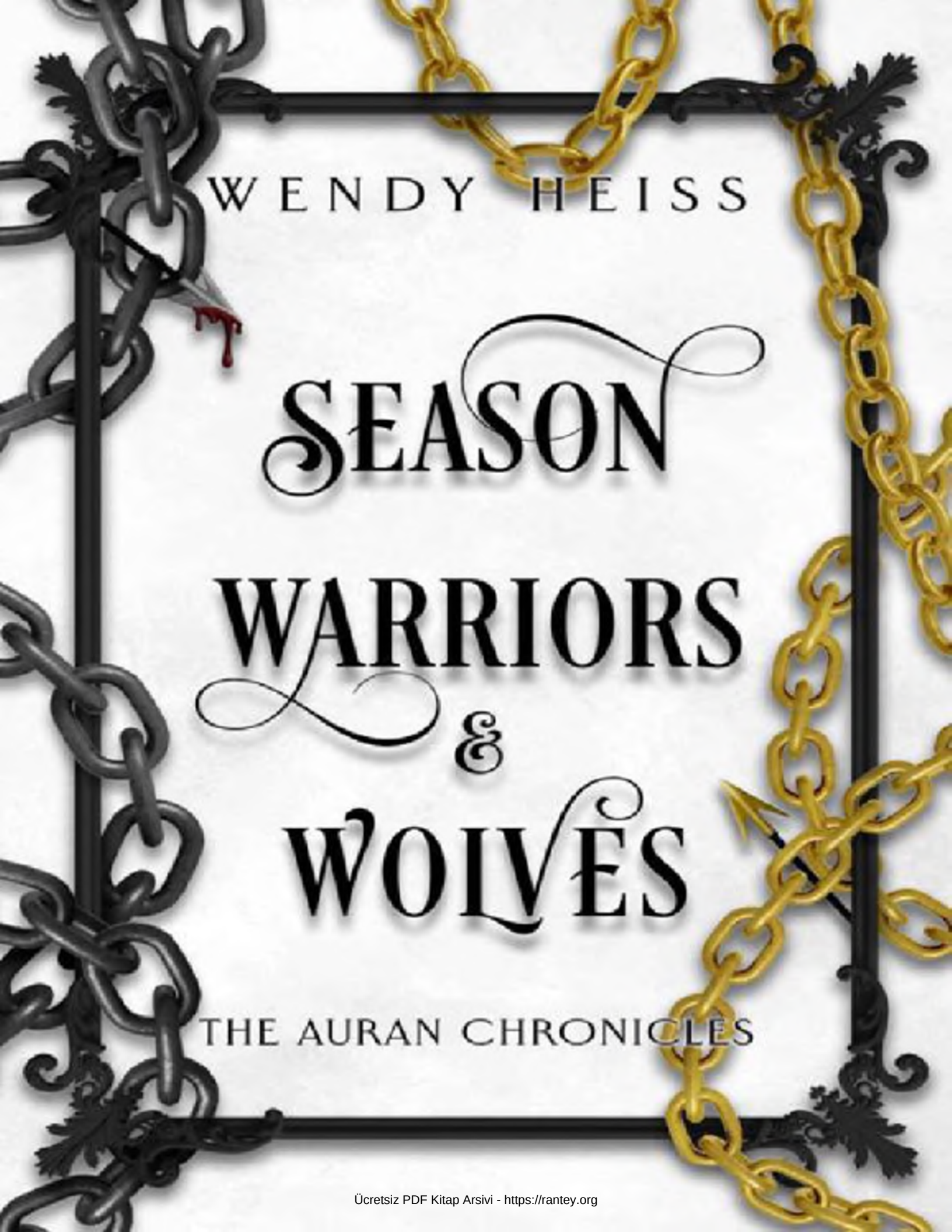
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a white background with a decorative border. On the left, a dark grey chain is attached to a black wrought-iron frame. A dagger with a blood-stained tip is positioned near the top left. On the right, a gold chain is attached to a similar black wrought-iron frame. The text is centered and reads:

WENDY HEISS

SEASON
WARRIORS
&
WOLVES

THE AURAN CHRONICLES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE AULTAN HftMNI

SEASON
SAVAŞÇILAR
&
WOLVES

AURAN KRİTONİK ESLERİ

WENDY HEISS

Copyright © 2023 by Wendy Heiss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Heiss Yayıncılık

Kitap üzeri illüstratör: Fantastik Mürekkep

Geliştirme düzenlemesi ve Satır düzenlemesi: Bree T.

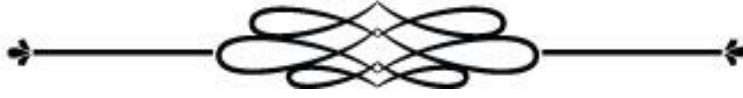
(BluePressEditor) Düzeltme okuması: BluepressEditörü

Harita illüstratörü: Lizzy Heiss İç

çizimler: Jessica Merco (0jem0) İç

çizimler: Katerina Zaitseva

www.wendyheissauthor.com

Bu kitabı okuyan sizler için. Eğer bu seride bu kadar ilerlediyseniz, bu kitap benim size aşk mektubumdur. Birçok kusuruna rağmen bu hikâyeyi sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Not: Anne, yalvarırım kitabı bırak. Bunun hala bir kişisel yardım kitabı olmasını istediğini biliyorum ve bu bir kişisel yardım kitabı, sadece... değil

Düşündüğünüz türden bir kişisel yardım.

PPS: Bu kitap oldukça baharatlı. Yanınızda bir bardak süt bulundurun.

NOTE FROM AUTHOR

İçerik Uyarısı

Lütfen bu kitaba girmeden önce içerik uyarılarını okuyun.

Kan, ölüm, sakatlama, cinayet, savaş, işkence, çocuklara işkenceden bahsedilmesi, baş kesme, kan, kaba dil, kendine zarar verme, intihar, şiddet, çocuk istismarı, duygusal ve fiziksel istismar, sevilen birinin kaybı. Panik atak, anksiyete, depresyon ve TSSB tasviri. Yara izleri, alkol bağımlılığı, halüsinasyonlar, derealizasyon ve dissosiyasyon, kısırlıktan bahsedilmesi, soykırımdan bahsedilmesi, tımar ve aile içi istismardan bahsedilmesi. Ölü doğum ve ölü bebeklerden bahsediliyor. (Belirli bölümler ve paragraflar için bu kitap başlığı altındaki web sitemi kontrol edin. Lütfen daha ayrıntılı bir plan için bana e-posta veya mesaj göndermekten çekinmeyin).

Ve son olarak, müstehcen içerik. Bu serinin şu kişiler tarafından okunması amaçlanmıştır

**Çok fazla müstehcen sahne olduğu için
olgun okuyucular (18 +).**

CONTENTS

Aura I Aura

II

Tam Sayfa Görüntü

Önsözü

Bölüm I

1. Beyaz Piyon E4'e
2. Siyah Piyon E5'e
3. Beyaz At'tan F3'e
4. Kara At C6'ya
5. Beyaz Fil B5'e
6. Siyah Piyon A6'ya
7. Beyaz Fil A5'e
8. Kara Şövalye'den F6'ya
9. Beyaz Kingside Castling

10. Siyah Fil E7'ye
11. Beyaz kraliçe E2
12. Siyah Piyon B5'e
13. Beyaz Fil B3'e
14. Siyah Kingside Kale

Bölüm II

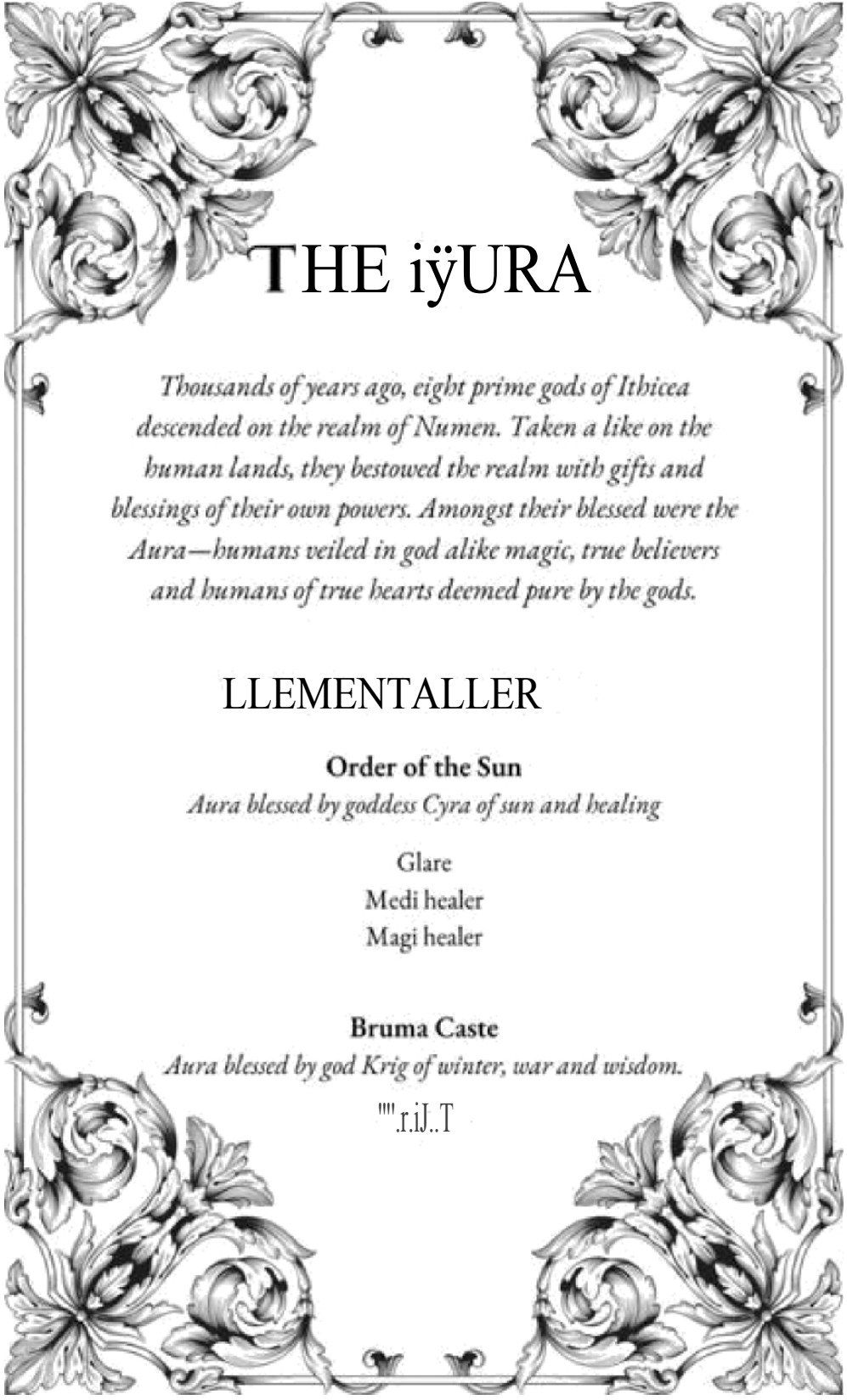
15. Beyaz Piyon C3'e
16. Siyah Piyon D5'e
17. Beyaz Piyon D3'e
18. Siyah Piyon E4'ü alır
19. Beyaz Piyon E4'ü alır
20. Siyah Fil G4'e
21. Beyaz Piyon H3'e
22. Siyah Fil H5'e
23. Beyaz Fil G5'e
24. Kara Şövalye'den E5'e
25. Beyaz Fil E7'yi alır
26. Siyah Fil F3'ü alır

Bölüm III

27. Beyaz Vezir F3'ü alır
28. Siyah fil E7'yi alır
29. Beyaz kale D1'e

30. Kara Şövalye'den D6'ya
31. Beyaz Şövalye'den D2'ye
32. Siyah Piyon D6'ya
33. Beyaz Şövalye'den F1'e
34. Siyah Vezir C7'ye
35. Beyaz Piyon A4'e
36. Siyah Kale D8'e
37. Beyaz Şövalye'den
G3'e Bölüm IV
38. Siyah At C8'e
39. Beyaz Piyon B5'i alır
40. Siyah Piyon B5'i alır
41. Beyaz Şövalye'den F5'e
42. Siyah At B6'ya
43. Beyaz Kraliçe'den
E3'e Bölüm V
44. Kara Şövalye F5'i alır
45. Beyaz Piyon F5'i alır
46. Siyah Piyon C5'e
47. Beyaz Piyon F6'ya
48. Siyah Piyon F6'yı alır
49. Beyaz Vezir H6'ya

50. Siyah Piyon F5'e
 51. Beyaz Fil F7'yi alır
 52. Siyah Vezir F7'yi alır
 53. Beyaz Kale D8'i alır
 54. Kara Şövalye'den
A4'e Bölüm VI
 55. Beyaz Piyon B3'e
 56. Kara Şövalye C3'ü alır
 57. Şah Mat
- Oyun Sonu -
- Castemontlar'dan beş yıl
sonra
- Devam edecek
- Teşekkür Yazar
- Hakkında
- Seri Okuma Sırası
- . Bölüm

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns, featuring large acanthus leaves and smaller scrolls, framing the central text.

THE iYURA

Thousands of years ago, eight prime gods of Ithicea descended on the realm of Numen. Taken a like on the human lands, they bestowed the realm with gifts and blessings of their own powers. Amongst their blessed were the Aura—humans veiled in god alike magic, true believers and humans of true hearts deemed pure by the gods.

LLEMENTALLER

Order of the Sun

Aura blessed by goddess Cyra of sun and healing

Glare

Medi healer

Magi healer

Bruma Caste

Aura blessed by god Krig of winter, war and wisdom.

""r.iJ..T

Order of Sky and Air

Aura blessed by god

Nubil of sky, thunder and clouds

Elding

Nimbus

Zephyr

Order of Life and Soil

Aura blessed by goddess Plantae of earth and rebirth

Senchi

Shinze

ŞPI RİTÜELLERİ

Order of the Dark

*Aura blessed by goddess Henah of moon, darkness, shadows and
empathy*

Umbra

Obscur

Order of Fire

Aura blessed by god Adan of fire and truth

Scarlet

Crafter Order

*Magic wielders, different from Aura,
blessed by god Celesteel of magic,
otherworld and spirits*

Dark Crafter

PROLOGUE

Fırlat. Siyah mı beyaz mı te?

I Düzgün görebildiğim noktayı geçene kadar nefesimi tutuyordum. Ama nefes alırsam, soğuk bedenlerin derimin üzerinde kaydığını ve uzuvlarımı sardığını hissediyordum. Pullarının iyileşmemiş yaralarımı çizdiğini hissederdim. Ya da ağırlıklarının, bağlı bileklerimi beni tutan zincirlere karşı daha da zorladığını

Dümdüz.

Tıslamalar uzak bir yankıya dönüştü ve bilincim yavaş yavaş kaybolmaya başladı, bedenim zincirlerin etkisine teslim oldu. Yine de her kaçışımda, etime ve kaslarıma kazınmış dişlerin acısı beni sarsarak uyandırıyor, bana yaşattıklarının ve soğuk varlıklarının farkında olmamı sağlıyordu.

Tenimde gezinen ürperti bana irade ve büyüden daha fazlasıyla kilitlediğim bir anıyı hatırlattı. Babam küçükken içimdeki korkuyu eğitmek için beni bu çukurlara kapatırdı. Kendime gözümü kırpmamayı ve bayılmayacağımdan emin olmak için yeterince yüksek sesle nefes almayı öğretmiştim.

Soğuk ve pullu uzun bedenler benimkine sürtünmüş, benimkini çevrelemiş ve günlerce uyanamayacağım kadar ısırmıştı. Bu anı, babamın bana korkuyu hatırlatmak için kullandığı sessiz bir köpek düdüğüydü, oysa babam bunu beni korkudan arındırmak için kullanmıştı - sadece birinden korkmamı istemişti. Sadece ondan korkmamı.

Ama hissettiğim bir korku yoktu.

Nefret. Yakıcı nefret. Kırmızı ve çiğ. İçimde sessizce kaynıyordu, söndürmeyi başaramadıkları ocağın içinde, aniden yeniden alev alan yavaş bir köz ocağı. Çok güçlüydü. Ve çok iyi hissettiriyordu. İğrenç derecede iyi.

Beni saklayan duvarların derinliklerinde bile, beni bağlayan zincirler ısınıp sıkılaşımdan ve tenimi dayanılmaz bir acıyla dağlamadan biraz önce dışarıda gürleyen gök gürültüsünün titreşimlerini hissedebiliyordum.

Bedenime tırmanan yılanlar yere düştüler ve benden uzaklaştılar, kıvrılıp kendi etraflarına dolandılar, başlarını içeri soktular.

Bu... bu korkuydu.

Sessizdi. Ta ki yaralarımından sızan kan damlacıkları kırmızı metalden yavaşça nemli zemine damlayıp ayaklarımı sıyrana kadar. Bu ses beni gerilmiş uzuvlarımın ağrısından, yanıklardan ve kesiklerden, açlıktan ya da sisten daha çok rahatsız etti.

Babam deliliğimden zevk alıyordu.

Tanrılar da öyle.

Sen de benim deliliğimden zevk alıyor musun?

Bir el yanağımı okşadı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Gözlerimi açmak acı veriyordu. Beni soyan kadına bakmak için. "Dinleyen tek kişi."

Solgun kirpiklerini kırpıştırarak yüzüme yaklaştı ve fısıldayarak, "Sohbet etmeye hazır olmana sevindim. Seninle biraz sohbet etmeye geldim."

"Konuşmuştuk. Kısa bir süre önce değil."

Kemikli eli çeneme dolandı, siyah boyalı tırnakları yanaklarıma batıyordu. "Aklını bu kadar çabuk mu kaybediyorsun?" Kıkırdadı ve başımı salladı. "O küçük kafanın içinde ne dedim ben?"

"Bilmiyorum. Yılan gibi konuşma, sürtük."

Bana sert bir tokat attı, ben de daha sert güldüm. O kadar sertti ki acıttı. Ve çok iyi acıttı.

"Benimle böyle konuşamazsın," diye bağırdı, sesi yankılanıyordu.

"Mel, benimle annecilik oynamak için çok geç." Gözlerim Isjordian tül ve dantel katmanları arasına gizlenmiş karnına kaydı ve bu beni nefes alamayana kadar güldürdü. "Bu kadar küçük bir şeyden ne kadar güçlü bir kalp atışı. Koparabileceğim kırmızı bir kalbin olmayabilir, bu yüzden bir tane daha büyüttüğün için teşekkür ederim."

Ağız zalim bir alaycı ifadeyle yukarı kıvrıldı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Gece Prensi'ni sizden birkaç koridor ötede kilitli tutuyorum. Belki bana cevap vermeye hevesli olur."

"O na selamlarımı ilet," dedim başımı hafifçe eğerek. Bu kadar saf mıydı? Adam ölümden yaratılmıştı,

O ise ona boyun eğiyordu. Ondan aldığı tek cevap kokteyl tarifleriydi.

"Olimposlu arkadaşlarının nerede saklandığını eninde sonunda bana söyleyeceksin. Senden bir göz ya da böbrek alsam da-" dedi, yüzük parmağının etrafında kıvrılan dövmele kutsama bandımda bir parmağını gezdirerek, "kayınbiraderim."

"Bilmek istediğin bu mu? Olimposluların saklandığı yer? O kadarını söyleyeyim."

Kaşları yukarı kalktı. "Çok tatlı değil mi? Anlatsana."

Zincirlerin izin verdiği ölçüde öne doğru eğildim ve "Babamın kâbusları" diye fısıldadım.

Çenesi titredi ve geri adım attı, çıkarken muhafızlara bağırdı, "Yılanları onunla birlikte geri atın ve yerler kanla kaplanana kadar onları dışarı çıkarmayın."

Son bir kez daha gülmek için aldığım titrek nefesle göğsüm sarsıldı. "Ah, Melanthe," diye mırıldandım koridorlarda geri çekilen adımlarının yankısı üzerine. "Tek bir parçana bile dokunmadan seni parçalara ayıracağım."

PART I

QUEEN'S G'tLBIT

BİRİNCİ BÖLÜM

WHITE PAWN TO E4

SNOWLIN

M Yanağım nemli bir zemine yaslanmıştı ve tek görebildiğim

yanan göz kapaklarımın arasında bir çift siyah Saatler saydığım bir süre boyunca uzuvlarımı huzursuzca ezmiş olan deri botlar. Kıpırmızı beneklerle kaplıydılar, kanla ıslanmışlardı - benim kanımla.

Karnıma sert bir tekme attı ve beni sırtüstü çevirdi, ciğerlerime giren azıcık hava akımını kesmek için sert tabanını tam boynumun üzerine dayadı. "Artık dövüşmüyor musun?" Renick daha sert bastırarak hırladı.

Kanın gömleğine bulaşmasını engellemek için kollarını geriye katlamıştı ve artık pazarlığımızın izlerini taşımayan derisi ortaya çıkmıştı. Bir zamanlar sihirli bandın olduğu yerde şimdi sadece ezilmiş ve yanmış yara dokusundan oluşan bir şerit kalmıştı. Ruhunun hangi parçasını satmıştı da onu aldirmıştı? Satmaya değer bir yanı var mıydı?

Sersemlemiş olsam da, büyüleyici gülümsemelerimden birini yaratmayı başardım. "Kızınız da öyle."

Ağızımda daha fazla kan köpürene ve metalin keskin tadı kusmama neden olacak kadar yoğunlaşana kadar bana tekrar tekrar vurdu. "Nerede o?" diye yüzüme doğru hırladı ve çenemi kıracak kadar sert bir şekilde sıktı. "Onu öldürmediğini biliyorum."

Kalan enerjimle başımı öne doğru tekmeledim ve onu geriye savurdum. "Haklısın. Yapmadım." Sonra ona tekrar tekrar vurdu, ta ki tüm parmak eklemlerim kırılana, derim sıyrılıp kanıyla lekelenene kadar. Ta ki çığlık atma ihtiyacı hissetmeyene kadar. Öfkemi tekrar susturana kadar. Kulağına eğildim. "Arkadaşım yaptı. Küçük ciğerlerindeki tüm havayı emdi. Onu öldürmedim ama senin hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlattıktan sonra hayatının bedenini yavaş yavaş terk edişini izledim, sevgili Nick. Anlaşmamızı bozmamalıydın." Elimin tersiyle alnına vurdu. "Şimdi senin acı çektiğini nasıl görecekim? Her şey çok güzel olacaktı. Çok, çok... iyi acı çekecektin."

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir tatmin yoktu.

Pes etmiş bir halde onun yanına uzandım ve tüm kanayan köşelerimden hayat sızdığını hissettim. Hiçbir şey düşünmemeliydim. Zihnim boş olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Sıcak gözyaşlarım şakaklarıma değdi, görüşüm bulanıklaştı. O değildi.

Gözlerim açıkken görebildiğim tek şey oydu. Gözlerim kapalıyken görebildiğim tek şey yine oydu.

Kanama.

Cansız.

Öldürüld

ü.

Onlara cehennemi göster, demişti bana. Ama hangi cehennem onu bana geri verebilirdi ki?

Demir odaya girdiğinde Renick'in çarpık kalıntıları karşısında ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu önümde çömelerek. "Öldürdüğün herkes seninle birlikte burada çürüyecek. Ve çürümüş etlerden öyle ya da böyle kurtulmak zorundayız. Yılanlar geri dönmek zorunda kalacak." Başını yana eğdi ve üzerimdeki taze ısırık izlerini inceledi. "Bunu istemeyiz, değil mi?"

"O ölmedi," diye mırıldandım tam Renick inleyip yan tarafına yuvarlandığında. Küçümsenmiş bir canavar gibi titriyor, bana dişlerini gösteriyordu. "Bunu benim yerime başkası yapabilecekken onu neden ben öldüreyim?"

Bruma Komutanı ayağa fırladı ve topallayarak bana doğru geldi ama yeterince hızlı değildi.

"Eğer o ölürse, Verglaser'ları benim için öldürmeleri için mirk köküyle beslemeye kim devam edecek?" dedim.

Demir döndü ve ceketini tutarak onu üzerimden kaldırdı. "Ne diyor bu kız?"

Renick'in gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyümüştü. "Hiçbir şey. Söylediği tek kelimeye nasıl güvenebilirsin! Sana onun tüm yalanlarını ve hilelerini anlattım. Yine yalan söylüyor!"

"Isjord'a dönmeden önceki yaklaşık yıllar boyunca," diye açıkladım kendimi köşeme iterek. "Onları daha güçlü kılmak ve babamı memnun etmek için. Ama ölüyorlar. Çabucak. Ve kimse bilmiyor çünkü onları kılık değiştirmeleri için görevlerde ölmeye gönderiyor." Ona döndüm. "Bir şey mi kaçırdım Nick?" Gerçekten de babamın ordusunu bu kadar zayıflatmam gerektiğini mi düşünüyordu ki bana zarar vermesine ihtiyacım olduğundan daha fazla zarar vermesine izin vereyim?

"Yalancı kaltak!" diye tükürdü, tekrar bana ulaşmaya çalışıyordu. "Olimpiyat pisliği. Yalan söylüyor! Her zaman yalan söylüyor."

Kıkırdarak başımı duvara yasladım. "Evet, evet."

Demir gözlerini omzunun üzerinden bana dikti, Renick'i hâlâ bırakmamıştı. "Eğer onu öldürmemi istiyorsan, bana bundan daha fazlasını vermelisin."

Ve böylece başladı. Onları yeterince oyalamıştım. "Kanlarının tadına bak, denizci çocuk."

Renick elbiselerine yapıştı. "Bu doğru değil. Doğru değil Demir, bana inanmak zorundasın."

"Elveda," diye mırıldandım, onun bir köpek gibi sürüklenip götürülüşünü izlerken.

Bir piyon neydi? Hiçbir şey. Daha kötülerini feda etmiştim.

Kırk bir gün. Neredeyse sonuna gelmişim. Sonu benim evcilleştirilmem olmalıydı. Babam yöntemlerini değiştirmemişti. Bu Isjordians'ın hatası ve hayal kırıklığıydı.

Mekanik ve kazınmış fikirler ve yazdıkları, taşa döktükleri ve ömürlerinin geri kalanında uyguladıkları eski ideolojiler. Ne büyük bir hata. Öngörülebilirlik.

Önce beni dövmeye çalıştılar. Gerçi ben hiç karşılık vermedim. Karşılık verecek bir dövüş yoktu. Beni kim dövdüyse kana susamışlığımı gideremeyecek kadar zayıftı. Ve beni dövmelerini kim emrettiyse boyun eğmek istedi.

Ben de onlara teslim oldum.

Derim çatlamış, morarmış, kemiklerim ağrımış ve inlemiş olsa da pes ettiğime dair en ufak bir itirazım olmadı. Canım ne kadar çok yanarsa, bunu umursamaktan o kadar çok vazgeçiyordum.

Bu onları kesinlikle memnun ediyordu. Ama ben insanları memnun eden biri olduğumu iddia ediyorum.

Sonra beni aç bıraktılar.

İnsanların evcil hayvanlarına itaat etmeyi öğretmek için kullandıkları bir numara. Beni en çok besleyen şeyden - şiddet, acı ve öfkeden- kendimi zar zor aç bırakmış olmama rağmen itaat ettim. Yiyecek insanı beslerdi ve içimdeki insan zayıftı. Askerler sizin için savaşmazdı çünkü siz onların karnını doyururdunuz, onlar sizin için savaşırdı çünkü siz onları öfkeyle beslerdiniz. Dolu bir mide sizi tuvalete, öfke ise savaşa gönderirdi.

Babam bana boyun eğmeyi, itaat etmeyi ve aç kalmayı öğrettikten sonra, bir sonraki şey için gelirdi.

Güç. Benim gücüm.

Ve ona vereceğim güç.

Hava, sonsuza dek sürececek günlerimin her dakikasında öksürmememe neden olacak kadar yoğun toz ve dumanla kaplıydı ve her öksürdüğümde olduğu gibi, dilimde ağırlaşan kan tadı ve boğazımdan yukarı tırmanan acı iniltileri yavaş yavaş kontrol edilemez hale geldi. Sadece zanaat zincirlerinin içimden akan her zerreyi emmesi yüzünden değil, aynı zamanda kilitli kaldığım tüm odanın köşeden köşeye kırmızı parlayan zanaat rünleriyle boyanmış olması nedeniyle de sihrimin bir parçasını bile hissedemiyordum.

Çok yorgundum... Çok yorgundum.

Yaklaşık son bir aydır her gün beni ziyaret eden üç figür önümde sessizce duruyordu. Birinin yüz hatları tiksintiyle gerilmiş, diğeri sabırsızlıkla büzülmüş, diğeri ise sadece ve sadece... sessizdi.

Hiçbir şey yoktu. Demir'in her zaman duygularıyla ıslıl ıslıl olan yüzünde hiçbir şey yoktu. "Nasıl bir oyun oynadığınızı hâlâ anlamış değilim."

"Yaklaş," dedim vücudumu nemli zeminden sıyrarak. "Sana açıklayacağım."

Yüz yüze gelene kadar çömeldi. "Ee?"

Ve kalbimin sökülüp atılmasının ortasında, eğer kalbimi tamamen söküp alacaklarsa, sadece benim en iyi bildiğim şeyi yaparak onlarınkini de söküp atmaya karar verdim: intikam almak. Eğer hayatta olsaydı, beni başka türlü ikna etmeye çalışırdı. Beni ikna etmeye çalışırdı. O... o bana istediğim her şeye sahip olduğumu hatırlatırdı. Ama o burada değildi.

"Oyun yok." Bu bir savaşı.

Öfkelendi. "Sonuna kadar pes etmedin. Lordlarla ve surlarla oynadığın o küçük oyun bize aylarca çalışmaya mal oldu. Bunu Gece Kralı'na zaman kazandırmak için yaptın ve bunu da ona daha fazla zaman kazandırmak için yapıyorsun."

"Sandığın kadar zeki değilsin, denizci çocuk. Zaman?" Bu beni kıkırdattı. "Ben sadece küçük bir adamım. O duvarlar yıkıldığında babamın yüzünü hayal etmek bugünlerde en büyük hediyem oldu. Bunun hayalini kuruyorum. Hayalini kuruyorum. Bu beni hayatta tutuyor. Kaç kişi taş ve çimento altında ezilerek öldü? Elli bin mi? Yüz bin mi? Daha fazla mı? Herkesin buzlu pastasından bir parça isteyeceği korkusuyla yıkıntıların üzerine kaç muhafız yerleştirdi? Bahse girerim hepsi Islines'ın tepesinden görülebilir." Yavaşça ona yaklaştım, böylece yeşil gözlerindeki renk değişimini görebiliyordum; böylece sonunda duygularının ona ihanet ettiğini görebiliyordum. "Yaşlı Krigborn'ların tahta meydan okunduğunu öğrenmeleri hiç de ideal olmaz mıydı? Babamın tacını almak için sıraya girmiş ve uygun kimsenin olmadığını bilselerdi çok talihsiz olmaz mıydı? Ne oğlu, ne kardeşi, ne de kızı... En azından taç giydirebileceği biri yok. Doğmamış bir çocuk varis değildir. Fren talihsiz bir üremenin saf sonucudur, kraliçe değildir." Dilimi tıkırdattım. "Ve eğer çılgınca bir tahminde bulunacak olursam, babam Reuben'i gönderdiği yerde bulamadı."

Kaşlarını birleştirdi ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki zavallı adam bir buçuk kırbaç darbesi aldı. İşte. Saf

farkına varmak. "Demek oynuyorsun."

"Hayır, ben değilim" dedim, hücredeki soğuk duvara sırtımı yaslayarak. "Ama biri var. Elimde ipe dizilmiş bir parça peynir var ve fareler hemen toplanıyor."

"Dış dünyayla hiçbir bağlantınız yok." "Bu bahse girme konusunda ne kadar eminsin?" "Çok eminim."

Lekeli tavana bakmak için başımı geriye attım. "Bana bir gün ver."

"Ne öneriyorsun?"

Blöf yapma konusunda ne kadar iyi olduğuma kendim bile şaşırmıştım. "Onunla. Bunu ona ben teklif edeceğim, yaverine değil." Başımı yana eğdim. "Vas, Zoltan'ın oğlu, sadece bir otuz bir olabilecekken ziyan oldu."

Yumruğunun acısının bir kulağımı gerçekten sağır ettiğinden emindim ama buna kesinlikle değmişti.

İki gün. Babamın günaha karşı direnmesi, onun adına yarattığım karmaşadan bir çıkış yolu düşünmesi ve strateji geliştirmesi ve sonunda benim... yani haklı olduğum sonucuna varması için gereken tek şey buydu.

"Benimle konuşmak istemişsin," dedi babam sonunda, karanlık odama girip, sırf bana bakmak zorunda kalmamak için boş alana bakarak. Her zaman olduğu gibi. Bana, bana yaptıklarına bakmaktan her zaman kaçınırdı.

O da geldi. Tahmin edildiği gibi. Korku küçük, komik bir adamdı. "Hayır, benimle konuşmak istemişsiniz." Zincirlenmiş ellerimi kaldırdım. "Talepte bulunacak durumda değilim. Sen buraya geldin. Eğer buraya geldiysen, bu senin tam bir bok çukurunda olduğundan başka bir anlama gelemes." Kıkırdadım. "Buradan bakınca, kendimi pek konuşkan hissetmiyorum."

Sarı başını geriye eğdi ve kirpiklerinin altından bana baktı. "Demir'e söylediklerinde haklıymışsın."

Ne de olsa, manipölasyon valsi yapmak için iki kişi gerekir. "Öyle miydin?"

Eğildi ve oldukça uzakta olmamıza rağmen, iğrenç bir sırtışıla hırlarken karanlıkta parıldayan iğrenç bakışlarını görebiliyordum. "İyi oynadın."

"Teşekkür ederim."

Elimi tutup yukarı kaldırdı ve yüzük parmağımın etrafından elime doğru kıvrılan siyah dövmeyle inceledi. Neden güldüğünü biliyordum. "Sana öğrettiğim ilk şey, kendini asla bir başkasına bağlamaman gerektiği idi. Sen gittin ve tam da bunu yaptın. Bu kadar kötü bir öğretmen miydin? Senin aptallığından kazanan ben olmasaydım hayal kırıklığına uğrardım."

Parmaklarımı onunkilere doladım, ona tutunurken fısıldamak için yaklaştım: "Ondan korkuyorsun, değil mi?" Tepkimi ölçerken uzun bir sessizlik oldu. "Sorun değil baba. Korkman normal. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığın en normal şey."

"Nadiren korkmuşumdur, gülüm."

"Ayrıca nadiren doğruyu

söyledin."

Sümüksü bakışlarını üzerimde gezdirdi, her zaman görmeyi reddettiği yara izlerimin ve yaralarımın üzerinde. Bana hayat veren adamın gözlerindeki tiksinti o kadar büyüktü ki. "Kendine ne yaptığına bir bak."

Elini sıkıca kavradım ve buzun parmak uçlarımda pençe gibi büyümesini sağladığımda tısladı. Tüm vücudum şiddetle sarsıldı ve büyüünün etkisiyle ağzımın kenarlarından, gözlerimden ve burnumdan kan damlamaya başladı. "Sadece kocamdan değil, benden de korkuyorsun." Kıkırdadım. "Geceleri güvende olmak için cadını sıkıca kavrarken beni yerin kaç metre altında tutuyorsun? Rüyalarına mı giriyorum baba? Benimkinde bir tabloya benziyorsun. Paramparça olmuş. Kanaman kurumuş. Zavallı ciğerlerinden hava çekilmiş."

Bileklerimden fışkıran kan akışına baktı ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için neredeyse bir kasını kıracaktı. "Delilik. Seni açıklayacak başka bir şey yok kızım."

"Vay, vay, kanınız benimle iyi akmıyor mu?"

Ayağa kalktı ve tepinerek uzaklaştı. Kapıları kapatmadan hemen önce, "Sizinle iş yapmak güzeldi," dedim.

İKİNCİ BÖLÜM

BLACK PAWN TO E5

SNOWLIN

Sşim Orada oldu Yaniçok . o. Her yerde,
Her şeyi. Soğuk ve ayaz her şeyi yutmuştu.

Isjord'un etrafındaki yaşam artık sadece kalın bir kabarcıklı beyaz katmandan ibaretti. Temmuz ayının ortasındaydık ama sanki Ocak ayının başındaymışız gibi hissediyordum. Tenebrose zindanlarından ayrılalı bir hafta olmasına rağmen gözlerim henüz alışmamıştı. Bedenim de öyle. Ani bir hareket yaptığımda hâlâ hafifçe ağrıyan bedenimi iyileştirmek için bir düzine şifacı ve çok fazla gün gerekmişti.

Boynumdaki, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki zincirler, pencereden uzaklaşıp yatağıma doğru yaptığım en ufak bir harekette takırdıyordu. Beni sadece bağlı değil, aynı zamanda güçsüz kılan sihirli metalin acısı çoktan körelmişti ve bana hiçbir teselli sunmuyordu. İçim bir o kadar boştu, etim ve organlarım Nia'nın önümde kan kaybından öldüğünü gördüğümünden beri aldığım her nefeste yuttuğum kedere yer açmak için incelmiş ve açlıktan ölmüştü.

Sen bir manyaksın. Sözleri, uzun zaman önce söylediği odanın içinde yankılandı.

"Sürekli böyle söylüyorsun," diye fısıldadım, yatağa uzanırken.

Kendimi anılardan uzaklaşmak için nefes almaya zorladım-aklımı başımdan alan ama delirmeme yetmeyen şeye konsantre olmaya çalıştım. Tam olarak intikam değil, her şeyin yok edilmesine yönelik saf bir ihtiyaçtı.

Bana hizmet etmekle görevlendirilen yaşlı kadın oldukça sessizdi, adımları bile neredeyse kasıtlı olarak hafifti. Bir iki bakış attı ama onun dışında bana bakmadı. Yatağımın ayak ucuna gül rengi bir elbise bıraktıktan sonra paytak adımlarla yanıma geldi, elime uzanıp kalkmama yardım etti ve neredeyse beni ürküttü. "Kalk kızım," diye homurdandı sonunda, sanki bir kraliyet sırrını ifşa etmiş gibi kapılara bakarak. "Yoksa seni ayağa kaldırırlar. Günler geçti ve artık yürüyebildiğini çok iyi görebiliyorlar."

"Deneyebilirler," dedim ve ayağa kalkıp kolumu onun elinden çekerek neredeyse onu devirecektim.

Yaşına rağmen hemen peşimden geldi. "Uy," dedi sessizce, kıyafetlerimi indirdi ve banyoya girmeme yardım etti. "Böylesi daha kolay." Gözleri hâlâ taze olan yaralarımaya kaydı ve iç çekti, buruşuk yüzü alçakça bir acıma duygusuyla çöktü. "Çok daha kolay."

Ilık suyun içine daldım ve banyoya sırtımı yasladım. "Sempatiye ihtiyacım yok. Öte yandan, ödünç alabileceğim bir hançeriniz varsa."

"Benden acıma kızım," dedi neredeyse acımasızca, saçlarıma ve yüzüme su dökerek. "Verecek hiç sempatim kalmadı. Sadece teşekkür ederim."

Gözlerimi açtım ve titreyen ellerinden buruşturulmuş küçük bir kâğıt parçası aldım. Nissa'yı kurtardığın için sonsuza dek sana borçlu kalacağım. Bir annenin borcu.

Ben yazılanları anlamaya çalışırken o parmağını dudaklarına götürdü ve saçımı yıkamaya devam etti.

Neden yaşlı bir kadının borcuna ihtiyacım olsun ki? Nissa'nın benim için yaptığı kadar ben de onun için yapmıştım. Bu bir pazarlıktı. Hiçbir borcum yoktu ama tartışamayacak kadar yorgundum ve odamın Melanthe tarafından örtölüp gözetlendiğinden emindim. Bu kadının ölümüne sebep olmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Hiçbir ölüm kârsız olmamalıydı, bu büyük bir kayıp olurdu.

Beni giydirdi, saçlarımı taradı ve düzgünce ördü. Beni kış bahçesine bakan kemerli cam pencereye bakan koltuğa oturtttuktan sonra, ellerinde yemek tepsileriyle birkaç genç hizmetçiyi içeri aldı. Yemekleri bırakıp gittikten sonra hepsi durdu ve başlarını kibarca eğdi. Bir an dikkatimi çekti ama Nissa'nın annesi başını sallayarak uyardı.

Kızlar Nissa için ne yaptığımı biliyorlardı. Ve bu biraz önemliydi.

"Ye," dedi ve kapıya doğru geri dönüp çıktı.

Midem bitkilerin yumuşak kokusuyla guruldadı, ama yemek yeme düşüncesi beni lavaboya koşturdu ve daha önce içtiğim azıcık suyu kustum. "Orospu çocuğu."

Zihnimin gerisinde küçük bir kahkaha koptu ve aynaya baktım, siyahın girdabının kırmızıya kanamaya başlamasını, yansımadan dışarı ve duvarlardan aşağı sızmasını, her şeyi kırmızıya boyamasını izledim-kan kırmızısı, kalın ve günahla lekeli.

"Komik bir şey mi var?" Kelimelerim bulanıklaştıkça, dünya dönerken sordum.

Evet, diye fısıldadılar, ardından alaycı bir kahkaha geldi.

Parmaklarım titriyordu, beyaz porselenin kenarlarını kavramaya çalışıyordum ama hiçbir uzvum itaat etmiyordu, tıpkı gözlerim gibi kilitlenmişlerdi, kendi zihnimin uçurumuna bakıyorlardı. Ve çok geçmeden yorgunluk, uykusuzluk ve açlık beni uykuya teslim etti. Bedenim bir gümbürtüyle yere çarptı.

O akşam, zindandan çıktığımdan beri ilk kez akşam yemeğine çağrıldım. Babam hizmetçilere bana Isjord'un soylu kadınlarının giydiği en güzel ipekleri, dantelleri ve etekleri giydirmelerini emretmişti. Dokunmadıkları tek şey saçlarımdı.

Yemek odasına vardığımda yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu bir hataydı ve bir uşak bunun için bir elini kaybedebilirdi.

Sadece o ve ben vardık, başka kimse yoktu.

Karşısına oturdum ve bu onun egosunu tetiklemeye yetti.
"Ayağa kalk."

"Hayır."

"Ayağa kalk!" diye bağırdı.

Ben de sakince tekrarladım, "Yine hayır."

Oflayıp puflayarak alay etti. "Burada hiçbir gücün yok."

"Burası bir koltuk baba, sakın ol. Burada hava yanılsama ve ihanet kokusundan o kadar da bayat değil." Mesele koltuk değildi. Kontrolle ilgiliydi. Yavaşça, o farkına varmadan, hepsini alacaktım. Onun yaptığı gibi her seferinde bir rütbe ve dosya. Kral adımlarımı yavaşlatmamı isterse, yavaşlatırdım.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve burnunun altından bana baktı. Memnuniyetinin yüz hatlarına kolayca yansımamasından, halimden fazlasıyla memnun olduğunu anlayabiliyordum. "Yarın için bir kalabalık çağırdım," diye kendinden emin bir şekilde duyurdu ve kuzusunu kesmeye geri döndü.

"Sen mükemmel bir soytarısın, oyununu kesinlikle beğenecekler."

Çenesi benim kayıtsızlığıma takıldı. "Taçlandırılman için."

Meyve tabağından birkaç üzüm kopardım ve devam etmesini beklerken bir şeyler atıştırdım ama konuşma sırası bendeymiş gibi görünüyordu çünkü ondan sonra hiçbir şey söylemedi. "Ne yani, bir konuşma hazırlamamı falan mı istiyorsun?"

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Kudurmuş geçmişiniz göz önüne alındığında bu kadar kolay işbirliği yapmanız beni şaşırttı."

"Bir alışveriş," dedim çatalımı birkaç dilim peynire batırarak. "Malik Castemont'un hayatı için, benim yardımım. Hiçbir şeyi karşılıksız vermem. Bunu biliyor olmalısınız çünkü onu bana karşı kullanmak amacıyla aldınız, değil mi? Belli ki Octa Virga parçalarını geri almak için mücadele ediyorsun, çünkü bunu senin için yapmam için beni kandırmaya başvurdu. Ve beni henüz öldüremediğine, Gece Prensi'ni henüz öldüremediğine, bana zarar vermemem için bir ders verecek kadar işkence ettiğine göre, ikimize de ihtiyacın var - burada olduğumu ve bir konuşma hazırlamamı istediğini düşünürsek, sanırım bana daha çok ihtiyacın var. Skygard kanı ve hepsi, doğru mu?"

Bakışlarımız çarpışırken ve hiçbiri diğerine teslim olmazken sessizlik çınladı. Onunki kontrole, benimki ise şiddetle sertleşti. "Sonunda ikinci kelepçeyi takabildim," dedim kadehimi kaldırarak. "Zaferinize."

O da aynı şeyi yaptı, bardağı kaldırdı ama ben "Ve senin kaçınılmaz kaybın" diye ekleyince içmekten vazgeçti.

Şarap kadehini ağzına götürdüğünde gülümsemesi buruktu. "Vazgeçmeyi öğreneceksin gülüm. Er ya da geç. Kendi aptallığına yenik düşmeni izlemek için burada olacağım. Kendi bulamadığın yücelik hissine."

"Belki birlikte öğrenebiliriz. İlk baba-kız etkinliğimiz." Ellerimi bir kez çırpıtım ve arkasındaki muhafızlar irkildi ve hızla silahlarına uzandılar, çelik kınlarına tısladı ama gözlerimin memnuniyetle parıldadığını fark ettiklerinde ancak yarı yolda kaldılar. Çok korkmuşlardı. Çok yumuşak başlı. Hiçbir Isjordian böyle tepki vermezdi. Krallarının bir tanrı olduğunu düşünürler, onun gücüne güvenirlerdi.

Hepsi. Etrafındaki adamlar Isjordan değildi. "Bakın nasıl da kaynaşıyoruz. Sonunda."

Tekrar yemeğinin üzerine eğildi, bıçağı porseleni keskin bir şekilde kesti. "Kaybettin, çocuğum. Hayal kurma."

"Elimde değil. Bu kalıtsal bir şey."

Yüz ifadesi acımasızlaştı ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, etini keyifle çiğnedi. "Taçlandırıldıktan sonra ilk olarak Seraphim parçasını almaya gönderileceksin," diye açıkladı sanki sadece tatlı üzümlerin tadını bozmak için.

Elbette hiç vakit kaybetmeyecekti. "Antrenman yapmam lazım." Alay etti. "Antrenman mı?"

"Büyüleyici şakalarım ve muhteşem yüzümle asanı almamı beklemiyorsun, değil mi?" Muhtemelen yapabilirdim ama yapmamayı tercih ederdim - büyüleyici şakalarımı ve yakışıklılığımı nasıl harcayacağıma dair başka planlarım vardı. "Bırakın büyü kullanmayı, bir ay boyunca hiç hareket etmedim."

Bir süre sonra, hâlâ niyetlerimi ölçerek, hâlâ büyüye sahip olduğum gerçeğini ölçerek, "Çalışacaksın," dedi.

"Benim kalibremde biriyle, tercihen." Demir, Demir'i bana ver ki, onun içini nasıl boşaltacağımı öğreneyim. Böylece onu öldürmeyi ve küçük kertenkele parçaları halinde yaratıcısına geri göndermeyi öğrenebilirim.

"Demir bununla ilgilenecek."

Benim. Şimdi de zihnimi mi büküyordum?

Kapılar açıldı ve çok hamile bir Melanthe içeri adım attı, başı dik ve parlıyordu. Adımlarını yavaşlattı ve

Masanın etrafından dikkatle dolanıp yerine oturdu, temkinli gözleri ilk kez saf, katıksız bir memnuniyetle parlıyordu. Gerçekten de babam ve o sadece aynı kumaştan yapılmamış, aynı zamanda aynı kumaştan kesilmişlerdi. Bu şekilde, garip bir farkındalık beni çarptı. Her şey dönüp dolaşıp onun planına gelmişti, öyle değil mi?

"Melanthe," dedim bir elma dilimleyerek. "Eğer buradaysan, kargaları tahıllarımızdan kim korkutup kaçırıyor?" Onu parçalara ayıracaktım. Parça parça, ta ki ruhunun çürüyen kemiklerinden ayrıldığını görene kadar.

Bir an için gözleri daldı ve babama kısa bir bakış attı. Yanağına bir öpücük kondurdu ve karşıma oturdu, şiş karnının üzerine bir peçete katladı ve yemeğini yarıda kesti. Sessizce.

Büyüleyici derecede iğrenç. Bağırsaklar, safra ve kusmuk hiç öğürmememe neden olmamıştı ama bu biraz oldu. "Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun?" Koltuğumda arkama yaslanıp yemeğimin üzerine kusmakla tehdit eden mide ekşimesini yatıştırmaya çalışarak sordum. "Ne kadar sıkıcısın."

"Moralini yüksek tutmaya çalışıyorum ve belki bu saçmalığı olabildiğince çabuk atlatabiliriz," dedi, ağzı sırtarak kıvrıldı.

Dilimdeki ölüm tehdidini temizlemek için içkimi yudumladım. Öfkemi görme zevkine erişemeyecekti, sadece yansımalarını görebilecekti. "Babamın ilgisini çekmek için sahte bir sevgili uydurduğunda kendine böyle mi söyledin?

Seni neredeyse meclissiz bıraktıktan sonra desteğini geri almak için kendi kız kardeşini kandırırken?"

Babam gözlerini bana dikmiş olan Melanthe'ye baktı. "Yeğenimin etrafta yalanlar yaydığını görüyorum."

"Öğreneceği biri vardı. Ne kadar da sen, sevgili Mel. Onun dünyasının merkezi olmamaya dayanamazdın, değil mi? Ama onun herhangi bir kadınının, kıskançlığın seni önemsemesine neden olacak kadar onun dünyasının merkezi olduğunu düşünmek ne kadar acınası. Söyle bana," dedim arkama yaslanarak. "Babamın seni bunun için öldürmesini mi bekliyordun? Oldukça aşırı görünüyor. Ama aşk için ne şeyler yaparız, değil mi?"

Eğer kadırgayı daha fazla karıştıramazsam, sert suları o.

"Ben olsam kendim için endişelenmezdim, Snowlin," dedi yumuşak bir sesle, Sertleşmiş vücudundaki tüm görünür öfkeye rağmen. "Endişelenmen gereken çok şey var."

"Şimdilik en çok senin için endişeleniyor olmam seni şaşırtabilir." Gözlerim karnına kaydı ve hemen bir elini karnının üzerine koydu. "Senin durumunda olmak kolay değil. Küçük kardeşimin başına kötü bir şey gelmesini istemeyiz." Ona kusmak istediğim kelimeleri bastırmak için bir yudum aldım. "Şimdi ister miyiz?"

"Ağzını kapatırsam yazık olur," dedi, masaya doğru eğilerek, parmakları kıpkırmızı parlıyordu.

Havaya nane ile renklendirilmiş çürük bir koku veren büyü. "Asayı almak için buna ihtiyacın olmayacak, değil mi?"

Ne kadar kırılgan bir ego. Masadan bir elma aldım ve doğrudan kafasına fırlatmadan önce küçük bir ısırık aldım. Meyve cadının tam beyninin olması gereken yere isabet ettiğinde onun ve babasının gözleri kocaman oldu.

"Ne kadar cesurca," dedim sandalyemde geriye doğru uzanarak, "orada oturup beni tehdit ediyorsun ve benden üç ton çimento uzakta değilsin." Bakışlarını kaçırmadan uzanıp tereyağı bıçağını aldım ve körelmiş şeyi parmaklarımın arasında döndürdüm. "Ağzımı kapat. Gözlerimi de. Uzuvarımı kes. Derimi oy. Ama hepsinin sonunda ölmüş olacaksın. Gerçek bir ölü. O gözlerden hayatın soluşunu izleyeceğim. Ben senin tanrın kadar merhametli değilim." Derin bir nefes alarak bıçağı aşağı indirdim, günaha karşı savaştım ve babama bir gülümseme çizdim. "Tuzu uzatır mısın lütfen?" Kabı alıp üzerimize ve masaya serptim. "Cadıları uzak tutmayacağını biliyorum ama sürtükler üzerinde işe yarayacağını umuyorum," dedim ve bir kısmını hırlayan Melanthe'ye doğru savurdum.

Üzerindeki serpintilerin tozunu aldı. "Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Babam iç çekti ve arkasına yaslandı, yemeğinin yarıda kesilmesine sinirlenerek peçetesini masaya fırlattı. "Başını eğip normal bir insan gibi yemek yemenin bedeli nedir evlat?"

"Kalpler ve birkaç ciğer. Neden, onları aldın mı?" Öne doğru eğildim, kirpiklerimi ona doğru kırıştırdım. "Pazarlık yapabiliriz."

"Silas!" Melanthe bağırdı.

Tereyağı bıçağını masaya çaktım, gül ağacından yapılmış tahta gücün etkisiyle çatırdadı ve onun irkilmesine neden oldu. "Sus. Bunu senin için yapıyor. Hadi baba," diye dudak büktüm. "Küçük bir tane."

Annemin mezarı önünde durup en sevdiği beyaz gülü tutarken parmaklarım kan kırmızısı ve uyuşuktu, dikenlerin keskinliğini hissetmeyecek kadar. Kurtlar şehrin ilerisinde ve kale duvarlarının etrafındaki ormanda acımasızca uluyorlardı, sesleri her zamankinden daha garip, çaresizdi. Rüzgâr da öyle. Artık kuzeyden esmiyordu. Sadece gelişi güzel esiyordu. Kontrolsüzce.

"Burada olmamana sevindim," dedim, bana tekrar cevap vereceğini umarak. "Yalnızlık çekiyor olmalısın." Etrafındaki iki mezar boştu. O her zaman yalnızdı. Bu yüzden bana bu kadar uzun süre bağlı kalmıştı. "O seninle mi anne? Bana öyle olduğunu söyle."

Sessiz ol.

Cevap vermedi.

"Beni duyabiliyor musun?"

Yapamazdı, değil mi?

Kimse yapmadı.

Sen hariç.

Demir kış bahçelerinin çıkışında bekliyordu, en az Melanthe kadar kızgındı benimle yaptığım anlaşmaya.

sessizlik için baba. "Neden sadece bir gül? Oraya girdiğinde sadece bir gül almıştın."

Belki de Adriata'daki havayı hissetmişti. Belki de hep bir şeylerden şüphe etmişti. Her neyse, onların yakınında gizlenmesine ihtiyacım yoktu. "Hiç değer verdiğin birini kaybettin mi Vas?" Bir gül sapını kırarak sordum, dikenler tenime battığında kolumdan akan kan damlasını hissettim.

Bir süre cevap vermedi. "Evet."

Sunduğu hiçliğı koklamak için çiçeğı yüzüme götürdüğümde beyaz yaprakları kırmızıya boyandı. "Aile mi?"

Birden çok insan gibi göründü. "Evet, ailem."

"Güzel." Gülü ona fırlattım ve güldüm; gülü neredeyse yanmış gibi yere bıraktığında gözlerim parıldadı. "Çok güzel. Acı verici miydi? Acı içinde mi öldüler? Söyle bana. Yalvardılar mı? Acı çektiler mi?"

Hâlâ yerdeki güle bakıyordu. "Bir insan ölümü. Yaşlılık."

"Mmm, çok, çok daha iyi. **Ölümlerin** en acımasız. Bundan kurtulduğuna sevinmedin mi?"

Gözleri benimkilere dikildi ve bazen dönüştükleri o doğal olmayan yeşil renkte parladı. "Çok."

"Sen ve o," dedim parmağımı gül çalılarının üzerinde gezdirerek. "Birlikte kilitliydiniz. Saçmalıklarınız için verilen diğer cezalardan çok farklı görünüyor. Fader'a hiç benzemiyor."

"Sanki ruhunuzun bir başkasınıninkine bağılı olması için pazarlık yapmamışsınız gibi aşka maskaralık diyorsunuz."

"Ne kadar çok şey biliyorsunuz. Aslında ne kadar azına katılmana izin veriliyor. Bu seni üzdü mü? Ruhunu bir başkasına bağlamanın nasıl bir his olduğunu asla bilememek?"

"Aurora ve ben, tanrılarınızın emrettiğinden çok daha fazla şekilde birdik."

Erkekler her zaman aletlerinin bir tür sihirli değnek olduğunu düşünürdü, bu yüzden buna inanmasına şaşırmadım. "Aurora," dedim bir gül daha kopararak. "Sana ne vaat etti?"

Gözleri tek tek topladığım yapraklara kaydı. "Bir şey yok."

"Oh, bir şey olmalı. Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?" Ellerimi arkamda bağlayarak sordum, dikenli sap avucuma batıyordu. "Çünkü o senin karşılaştığın ilk ilahi şey değildi Vas. İlginçtir, çok şeyle karşılaştın. Onlarla iyilik pazarlığı yaptın, çok fazla. Hatta Golgotha'ya ulaşma umuduyla Karanlık Deniz'e yelken açtın - denedin - çünkü orada Golgotha'ya ulaşamayan Esmeray'la da tanıştın. Tatlı Esmeray, her şeyi bilen gezgin ve Aurora'nın burada, Numen'de yakın bir bağı vardı. Öyle ki Aurora günlüğünün tamamını ona adamıştı."

Bana ters ters baktı, ağzı hafifçe tıkırdıyordu. "Günlük mü?"

"Tabii ki. Yazmasına yardım ettin, değil mi? Doğanız gereği nefret ettiğiniz bir şeye bu yüzden yaklaşmadınız mı?" Aurora bu ikisi için küçük bir test hayvanı olmuştu.

Başını geriye doğru eğdi. "Niyetler değişir. Duygular değişir. Ve ben Esmeray ile asla böyle bir anlaşma yapmadım."

"Esmeray özel biriydi, değil mi? Senin için özeldi."

"Bir arkadaş."

"Hm. Bugünlerde sırtından bıçaklayanlara böyle mi diyorlar?"

Arkadaş mı?"

Beni dikkatle inceledi. "Benim bilmediğim bir şey bildiğini mi sanıyorsun?"

"Evet, ama kimseye söylemeyeceğime söz verdim," diye fısıldadım ona. "Ama senin ruhun olmadığına göre, o küçük deneyi yapacak kadar güvendiğin kadının kendi üzerinde başka bir deney yaptığını da bilebilirsin. Sa keeler miia horra. Eski dilinizde 'Tanrıların gazabı' olarak çevrilebilir. Günlüklerinde iz bırakmak için mücadele ettiği tek şey. Tanrılar bu topraklar için her şeydi. Seven, veren, önemseyen, sakınan, cesaretlendiren. Yapmadıkları tek şey cezalandırmaktı. Esmeray bunu görmeye, tanrıları olabildiğince tanımaya çalışıyordu. Ve zaten mükemmel bir düzeni vardı." Ona bir sırtış attım. "O kitapları çözerken gözlerim ağrıyarak uyuduğum her gece buna değdi. Morro miia sa bolaamas."

Esmeray'ın ona dediği gibi, denizlerin oğlu.

Macaria bize geldikten sonra, günlükleri okumanın dünyaya Silas'tan daha pahalıya mal olmayacağına hiç şüphe yoktu. Kil, Thora, Mal ve ben uyanık olduğumuz her anı günlükleri inceleyerek geçirdik. Çok şey öğrenmiştik. Aurora'yı Esmeray'a hediyelerinden bahsetmesi için

ayartmaktaki niyetini

belgelemek için. Beyaz Alev Muhafızı onun hakkında olduğu kadar kendisi hakkında da meraklıydı, bu yüzden niyetinden şüphe etmemişti.

Onu iyi tanırdım. Hem de çok iyi.

Yine de henüz çözemediğim küçük bir şey vardı.

Onun korkusu.

Esmeray'ın yazmadığı tek şey. Anlaşmalarının bu olduğundan şüpheleniyordum. Ona ihtiyacı olanı verecekti ve o da onu yüceltecek, her zaman arzuladığı gibi bir insan tanrı yapacaktı. Tüm tanrılar gibi onun da hiçbir kusuru olmamalıydı. Şansıma, kibirde her zaman hata bulabilirdiniz, satır aralarında okunacak çok şey vardı. Onu yenilmez yapan şey aynı zamanda kırılgan da yapıyordu.

"Onlara ihtiyaç duyacak bu kadar çok mezar varken nasıl birden fazla gül kullanabilirim? Yine de masrafı size ait."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WHITE KNIGHT TO F3

SNOWLIN

Tpantolon bana çok bol geliyordu, bu yüzden terzi tüm ceketlerimi uzun kestiğimden emin olmak için Yazın tam ortasında kış krallığını vuran bu tuhaf soğuktan beni korumak için dizlerime ve vücuduma olabildiğince sıkıca sarıldı.

Nissa'nın annesi giysilerimi giydirirken iç çekti, ara sıra bir parça keki ağzıma götürüyor ve çenemi sıkarak çiğnememi hatırlatıyordu.

Yediklerimi kusmamak için gözlerimi kapattım ve o da yanağıma bir tokat attı. "Sakın buna cüret etme kızım."

"Az önce bana vurdun mu?" Kuru pastadan bir ısırık yutarak alay ettim.

"Seni aramıza geri getirecek tek şey acı gibi görünüyor. Oraya nereye gidiyorsun?" diye sordu parmağıyla alnıma dokunarak.

"Hiçbir yer güzel değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve başparmağını gözlerimin altında gezdirdi. Önlüğündeki gözyaşı tanelerini sildi ve bir kez daha iç geçirdi, önümde diz çöküp botlarımı giymek için eteklerini kaldırdı. "Kocanız mı?"

Bu kez ılık gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken o onları tekrar sildi. "Kız kardeşim."

"Kız kardeşini tanımıyorum," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Ama hiçbir kız kardeş diğerini senin şu anki halin gibi görmek istemez. Ye, nefes al, savaş. Senin için değilse bile onun iyiliği için."

"Ne fark eder ki? Artık bunun için başımın etini yiyemez."

"O zaman neden hayattasın?"

"Çünkü bana onlara cehennemi göstermemi söyledi. Bunu yapana kadar nefes alacağım, sonra da acıları sekiz cennet ve yedi cehennem boyunca lekelenene kadar onları avlayacağım."

Yüzünde bir tür korku vardı ama korkudan kaynaklanan bir korku değildi. Kelimeleri söylemese de, fısıldamasa da, her bir harfin dudaklarından sessizce döküldüğünü gördüm. "Tanrılar bize yardım etsin."

Onu duyabilen tek bir tanrı vardı. Ve tam önünde duruyordu. Kimseye yardım etmek niyetinde değildi.

Kapıyı çalması kısa sürdü ve Nissa'nın annesinin ayağa fırlayıp aceleyle uzaklaşmasına neden oldu. Demir eşikte durdu, gözleri beni tepeden tırnağa süzdükten sonra gördüklerinden memnun olmuş gibi başını salladı. "Vakit geldi."

"Ne büyük bir lütuf. Bizzat kralın eliyle getirilmek."

Bana ulaştı ve kolumu sertçe çekti. Eli saçlarıma gömüldü ve sertçe çekti. "Zincirlenmiş olsa bile eğitilmiş bir canavarı alt edebilecek kapasitede olduğunu biliyorum."

"Beni pohpohluyorsun. Hem de çok."

Işıldayan gözleri göğsünde duran ve kalbinin üzerinde kıvrılırken titreyen elime kaydı. "Kayıplarının yasını tutmanın ve hayatına devam etmenin zamanı gelmedi mi sence?"

"Ne kaybı?" Ona daha da yaklaşarak sordum. "Ben hiçbir şey kaybetmedim. Sen benden aldın." Etrafımızdaki boğucu sıcaklık aniden dışarıdaki kıştan yayılan soğuk gibi donuk ve keskin bir hal aldı. Onu parçalamamak için kendimde bulduğum olağandışı güçle titredim.

Kısa bir nefes çekti ve parmak uçlarımda kalbini göğsünden söküp çıkarmaya yetecek kadar buz oluştuğunda kan püskürterek boğuldu. Büyümün Melanthe'ninkine karşı gösterdiği direnç yüzünden ağzıma kan tadı doldu ama bunu tekrar yapacaktım. Ve tekrar. Tatmin olana kadar.

Burnumdan ve ağızımdan fışkıran kanı eldivenimin arkasıyla sildim ve kalanını yere tükürdüm. "Acınacak haldesin. Sana çok acıyorum denizci çocuk," dedim, sıcak organı yere bırakıp elimi ceketinin üzerinde temizleyerek. Yeterli değil. Hem de hiç yeterli değil. "Gidelim mi? Kendi kutlamalarıma geç kalmak istemem."

Kalabalık babamın kutlama olarak kabul ettiği bir Şey için alışılmadık derecede azdı, özellikle de varisinin adının verilmesinin nasıl görüneceğini düşünürdüm. Ama babam bu haberin dağların ve muhtemelen denizlerin ötesine ulaşmasını istediğinde hiçbirinin önemi yoktu.

Bana yöneltilen bakışların, lacivert kıyafetimin vücuduma ne kadar yakıştığından ve gözlerimi nasıl ne çıkardığından, benden önce sadece kraliçelerin taktığı eski ve ağır mücevherlerden ya da attığım her adımda takırdayan uzuvlarıma bağlı zincirlerden kaynaklanmadığından emindim - yine de Melanthe'nin onları gizlemek için bir tür pee ya da büyü yaptığından emindim, yepyeni Veliaht Prenses'in zincirlenmesini istemezdi. Kesinlikle, bana kilomun yarısını kaybettiğim ya da ilk kez yüz hatlarımdan nefretimi gizleyemediğim ve kaslarım öfke ve kederden o kadar gerilmişti ki yarı delirmiş gibi göründüğüm için bakmıyorlardı. Kesinlikle bunlar değildi. Çünkü bakışlarında ihtiyat vardı. Hareketlerinde ya da nefes alış verifilerinde bir tereddüt vardı, sanki aniden nefes alacakmışım gibi yarım nefes tutuyorlardı.

Artık ne olduğumu
biliyorlardı. Gcm
biliyorlardı.

Aralarında yaşadığımı, saklandığımı biliyorlardı.

Tehlikeyi fırçaladıklarını, tehlikeye baktıklarını, tehlikeye güldüklerini, tehlikeyle oynadıklarını biliyorlardı ve bunun farkına bile varmamışlardı.

Babam yarattıklarıyla övünmek için bir dakikasını bile boşa harcamamıştı. Muhtemelen sadece gücünün tadını keskinleştirmek için o yalan tenceresine çok daha fazlasını karıştırdı.

"Gel evladım," diye gürledi babamın sesi sessiz salonda, kürsüsünün yüksekliğinden bana doğru elini uzattığında.

Yaldızlı merdivenlerden babamın yanına çıktığımda ve bir zamanlar Eren'in oturduğu yere, onun yanına oturduğumda odadaki gürültü yavaş yavaş geri dönmeye başladı.

Babam elini kaldırıp "Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederim" dediğinde sessizlik yeniden bozuldu. Bir elini koluma koydu ve ben irkildim. "Bildiğiniz gibi, oğlumun vefatından sonra krallık büyük bir kayıp yaşadı. Ben bir çocuğumu, Isjord da varisini kaybetti."

Benden küçük bir kıkırdama kaçtı ve babam devam etmeden önce bana ölümcül bir bakış attı, "Uzun bir yas dönemi oldu ve varisimin pozisyonu boş kalalı uzun zaman oldu. Ve artık boş kalmayacak. Snowlin bir gün tacımı alacak, benim kanımdan ve benim seçtiğim varis olarak." Sanki bir kahkaha patlatmama ramak kaldığını biliyormuş gibi kolumu sıktı.

Odadakilerin nefesi kesildi, hepsinin dikkati bana yöneldi. Korkanların arasında çok azı deliydi. Kızgın derken, üzgün anlamında. Hangi

Bu da beni sinirlendirdi. Isjordanlar ve onların cüreti gerçekten incelenmesi gereken bir vakaydı.

"Peki ya Gece Kralı'yla olan evliliği?" diye sordu biri.

Sanki onun adı geçtiğinde bir ateşin içine atılıyor ve dünya etrafımda eriyordu. Eğer onu düşünmeye cüret edersem, dünya içindeki herkesle birlikte yanacaktı ve benim umurumda olmayacaktı. Ama dünya artık yanamazdı, hele ki içinde sevdiğim onca insan varken, bu yüzden onu hiç düşünmedim.

"Sahte," diye yalan söyledi babam, dikkatim ona yöneldi. "On üç yıl önce olanlardan sonra bir süredir gece diyarlarını incelemeyi planlıyorduk. Kızım bu olaylardan en çok etkilenen kişi olduğu için bu çalışmalara yardım etmeyi kabul etti. Onların yaptıkları için kendini riske atmaya hazırdı."

Babama eğlenen bir bakış attım. Gerçekten mi? Şimdi de bunu mu yapacağız?

"Ve iyi de yaptı," diye devam etti bakışlarımı tutarken. Bana miras kalan gözlerinin ardında acımasız niyetler vardı. "Pek çok şeyden fazlasını öğrendik. Birçok şeyin yanı sıra savaş planlarını da." Eldivenli elime baktı, altında aşk işareti vardı - babamın Kilian'a karşı kullanmayı planladığı işaret - ve gülümsedi.

Bir nefes daha.

Yeni sarayı, Isjord'u bir arada tutan zenginlerin kemiklerine kadar yalan söylenirken verdikleri tepkileri gözlemleyerek sessiz kaldı.

Babamın onların desteğine ihtiyacı vardı, ordularını finanse etmek için zenginliklerine ihtiyacı vardı, krallıktaki erişimlerine ihtiyacı vardı. Beni sadece söylentiler ve tacına meydan okumak için yem olarak kullanmıyor, aynı zamanda koşulsuz yardımları için bir pazarlık piyonu olarak da kullanıyordu.

Ancak benim de onlara ihtiyacım vardı.

"Doğru," dedim yüksek sesle, koltuğumda dimdik otururken babamın sandalyesinin kollarını tutuşu ölümcül bir hal aldı. "Babamın söylediği her şey. Yıllardır bunun üzerinde çalışıyoruz. Aslında on yıldır."

"Bunun doğru olduğuna inansam da, Majesteleri, başka meseleler var," dedi bir adam, bana bakmayı reddederek. "Babanız geleneklerine bağlı bir adam, size varislik tacı giydirmesi... daha iyi bir kelime bulamıyorum, tuhaf. Türümüzün geleceği parlak ve onun saltanatı da öyle. Pek çok çocuk doğurdu ve daha da doğuracak." Babama döndü. "Tüm saygımla Majesteleri, bu planlardan bizi ne zaman haberdar edecektiniz? Aylardır ordularınızı altın ve genç çocuklarla besliyoruz, daha iyi bir açıklamayı hak etmiyor muyuz? Neden şimdi? Neden o?"

"Anlaşılabak ne var ki?" dedim ve tam konuşacakken babamın sözünü kestim. "Neden benim gibi birinin asla taç giyemeyeceğini göstermemi mi tercih edersin?"

Kaşlarını kaldırdı ve babama baktı. "Göstermek mi?"

Melanthe'ye ne demek istediğimi anladığını umarak bir bakış attıktan sonra ayağa kalktım ve ellerimi öne doğru uzatarak parmaklarımın etrafında şimşekler çakmasına izin verdim. "Güzel, değil mi?" Sonra salonun hemen dışında bir şimşek çaktı ve Tenebrose'un üzerindeki kalkanın üzerine elektrik yağarken herkes ayağa kalkıp büyük, lekeli pencerelerden dışarı baktı. Büyünün büyüye dokunuşunun tıslaması havada kemiklerim titremeye başlayana kadar titreşti. Melanthe sonunda peçesinin titrediğini fark ettiğinde, sihrimin akıp gittiğini hissettim, artık sadece pulları kalmıştı. Bileklerimin etrafındaki zincir duman ve sıcaklıkla yanıp cızırdıyor, onlara saldıran gücün kuvvetinden çatlamakla tehdit ediyordu. Cildimi soğutmak için ellerimin tozunu aldım ve iç çektim. "Ama sana dokunduğunda o kadar da hoş değil. Etiniz kemiğinizin üzerinde eriyecek."

Oda mutlak bir sessizliğe ve kararlı bir korkuya bürünmüştü; gözler dışarıya, parçalanmış perdeye, gökyüzüne doğru uçuşan dumanın tıslamasına, gücümün kilidine rağmen çalan amansız gök gürültüsüne çevrilmişti. Babam ve Melanthe de dahil. Bunun benim için nefes almak gibi bir şey olduğunu bir bilselerdi. Ne kadar daha kötüsünü yapabileceğimi bir bilselerdi.

Adam boğazını temizledi ve tekrar bana döndü. "Sen güçlüsün-"

"En güçlüsü," diye açıkladım ve ona sakarca bir gülümseme verdim. Oysa benim en büyük gücüm hiçbir zaman kırmak olmamıştı.

kemikler, ama zihinler. Bazıları öfkeden kıpkırmızı kesildi. Yalvarmalarını izlemek için bir fırsat gördüm.

Boğazındaki belirgin sıkıntıyı temizledi ve "Gece Kralı da çok güçlü. Onun yüzünden Solarya ve Hanai ile düşman olduk ve hatta kutsanmamışlar bile ticaretimizi reddediyor."

Buna nasıl itiraz edebilirdim ki? Omzumun üzerinden babama baktım ve dudak büktüm. "Ahh."

Babam kolumu çekti ve beni koltuğuma oturttu. "Bu savaş bizim. Kardeşini zindanlarımızda tuttuğum sürece Gece Kralı hiçbir şey yapamayacak."

Keşke ne kadar yanıldığını bilseydi.

"Bunun doğru olduğunu umalım kralım."

"Kaldıraç," dedim bacağımı diğerinin üzerinden geçirerek. "Sihir. Altın. Güçlü bir varis. Bir krallığın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Her birine tatlı bir gülümseme vererek, "Bana verilen unvanın hakkını vereceğim. Hepiniz benim yanımdayken, bu krallık tüm diyar üzerinde hüküm sürecektir. Başka hiçbir Krigborn kralının bu topraklara sunmadığı bir güç. Belki de zaman gerçekten de bir kraliçe gerektiriyordu." Sonra da hepinizin açgözlülüğünden boğuluşunu izleyeceğim.

"Bu söze sadık kalacağız, Majesteleri." "Ve sıkı sıkıya tutunacağız," diye cevap verdim.

O ve diğerleri bakiştılar ve paylaştıkları umutlu bakışları gördüğümde zaferle gülümsemek için kendimi zor tuttum.

Taç giyme törenimin haberi hızla yayılacaktı. Babam bundan emin olacaktı. Ve bununla birlikte gelen her ödülü kullanacaktım.

Salon boşalmaya başladığında babam ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Öğle yemeği için bana katıl."

"Korkarım meşgulüm," dedim, ayağa kalkarak.

Neredeyse eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve kolumu tuttu. "Neyle?"

"Eğitim."

"Eğitimden sonra o zaman."

"Daha sonra kayınbiraderimi göreceğim."

Beni tutuşu acı verici bir hal aldı. "Şimdi mi?"

"Baba, eğer Malik Castemont iyi ve güvende değilse, sana yardım etmek için tek bir parmağımı bile kıpırdatmadan önce burada, senin önünde kendi tırnaklarımla boğazımı keserim. Bunu bilmemin tek yolu bunu kendi güzel gözlerimle görmektir. Kocam senin suçlu küçük ruhunu ciğerlerinden söküp atmanın bir yolunu bulmadan önce asa parçalarını bulma zamanını kısaltmak için yapabileceğin en az şey bu."

Hâlâ bana sıkıca tutunuyordu, parmakları tenimi morartıyordu. "Bu oyunu biraz fazla iyi oynadın gülüm. Bir daha yapma."

"Neden, ne yapacaksın? Bana zarar mı vereceksin? Dövecek misin? Aç mı bırakacaksın?" Suratımı asarak sordum. Kolumu tuttuğu yerden çekerek merdivenlerden indim. "Zaferinden bu kadar eminsen neden bu kadar korkuyorsun baba?"

"Sarayımı ve halkımı bir daha karıştırmama izin

vermeyeceğim."

Benim de, baba. Bir süreliğine, onlar benim de halkım.
"Sen nasıl istersen."

SENİN BÖLÜMÜN

BLACK KNIGHT TO C6

SNOWLIN

Moregan antrenman sahasının tam ortasında duruyordu. Sınırlı sahip içi Tren Ben Yine de ziyad olmak n .
e

Demir'le oynaşamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım ama sonunda babamın gasp edilmiş eski Krigborn kraliçesiyle ne işi olduğunu öğrenme şansını yakalamıştım. Böylesine değerli bir eşyaya nasıl sahip olmuştu?

"Sen benim eşim misin?" Kollarımı kavuşturarak ve ona etkilenmemiş bir bakış atarak sordum.

"Ben senden yüzlerce yıl daha fazla yaşadım, küçük kız."

"Belki birkaç yüz yıl daha yaşamayı dene ve sonra benimle boy ölçüşebilir." Boynumu büküp Demir'e baktım. "Bu bir şaka mı?"

"Çoğu asa yeri örtülüdür, ya büyüü bastırır ya da tamamen gizler." Avlunun parmaklıklarına yaslandı ve çenesiyle Melanthe'nin bizi izlediği yüksek balkonu işaret etti. "Büyünüzün bazı kısımlarını serbest bırakacak. Burayı bastırılmış bir ortam olarak düşünün."

Alay ettim. Bastırılmış mı?

Hepsi ayağa fırladı, bazıları çığlık atıyor, bağılıyor, küfrediyor ve etrafımızdaki bir mil boyunca yerden keskin buz parçaları fırladığında geriye doğru sendeliyor, hatta Demir'in biraz kanamasına neden oluyordu.

Parmaklarımın tıklamasıyla buz kırıldı ve daha da küçük buz parçalarına ayrıldı, Demir'in etrafında dönen bir sis halinde toplanmadan önce havada yavaşça süzüldü.

Adam kelimenin tam anlamıyla yeşile dönmeye başladı.
"Melanthe, kes şunu

."

Emri tamamlayacak zamanı yoktu çünkü havada süzülen binlerce buz parçasının her biri etini, ışığın karaya vuracağından daha hızlı deldi.

Bileklerimdeki zincirler yandı ve bedenimi delip geçen acıdan tısladım. Şok, ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oldu ve karnımı tutarak yere düştüm. Bu beni güldürdü. Belki de çok sertti çünkü havada benimkinden başka en ufak bir ses yoktu. "Melanthe," diye yüksek sesle şarkı söyledim, hâlâ yerde kıvrılmış bir halde. "Senin derini nasıl yüzeceğim."

Bir grup sağlık görevlisi vücudundaki buz parçalarını ayıklarken Demir hâlâ kan kusuyordu.

Her seferinde bir uzvumla, kendimi tekrar ayağa kaldırdım ve cadıyla yüzleştim. "Antrenman mı yapıyorum ne?"

Moregan'ın kaşları göz kapaklarını örtecek kadar aşağıya eğilmişti ama yine de bir duruş aldı ve daha önce sadece bir adamın yaptığını gördüğüm bir pozla iki elini de önünde kaldırdı.

Dizler bükülmüş, kollar öne doğru uzatılmış, bir avuç içi bana, diğeri ona bakıyordu.

Eren.

Nasıl

?

"Kardeşimi eğittiler mi?" Onun hareketlerini taklit ederek sordum. Hızlı öğrenen biriydim. Kopyalamak ve adapte olmak en yetenekli olduğum şeydi.

Melanthe'ye baktı. "Konuşmayı kes."

"Komik," dedim, hızla yana dönerek saldırısını engelledim. "Babam seni tutsağı ve varislerinin öğretmeni yaptı."

"Ben onun öğretmeni değildim."

"Demek kardeşimi tanıyorsun."

Bana dönük olan avuç içini ileri doğru itti ve ayaklarımızın altındaki kar yerden yükseldi, sertleşerek bana doğru fırladı. Sadece benimkiyle buluşmak için. Çarpışmanın etkisiyle etrafa buz parçaları saçıldı. "Biliyordum. Kısa süreliğine," dedi ve diğer avucunun yüzünü bana doğru çevirdi, kar arkamdan yükselip tekrar sertleşerek sırtımı hedef almadan önce.

Onun büyüünden daha hızlı yükselen kendi buz duvarıma çarpması dışında. "Kardeşim neden senin tarafından eğitiliyordu?"

"Babana sor."

"Belki de kardeşime sorarım."

Bana tekrar saldırdı. Buz parçaları yanağımı yarım santim kadar sıyrarak uçtu. "Şimdi de ölümlerle mi konuşuyorsun?"

"Neden? Senin için konuşmamı istediğin biri mi var? Ulv Islet'te arkadaş edinmene izin verdiler mi?"

"Konuşmayı kes!" diye tısladı, bana doğru koşuyordu, kar beni altına almak için dönüyordu.

Şimşek daha tenime değmeden her şey eriyip gitti ve bizi buharlı, kalın beyaz bir sisin içine hapsetti.

Keskin kenarlı buz avucumda büyüdü ve onunla ortada buluşmak için koştum. Bir elimi boğazına doladım ve sıkıca sıktım, bilenmiş ucunu karnına doğrulttum. "O zaman korkuyordun. Şimdi de korkulu," diye mırıldandım kulağına, gözüm hâlâ sisin gizlediği çevremizdeydi, her kalp atışını uzaktan hissediyordum ve Moregan'la yeterince yalnız kalmamı sağlıyordu. "Korku karmaşık bir para birimi, sence de öyle değil mi? Senin sadakatine sahip. Bundan ne kazanıyorsun?"

Beni itti ve baldrisinden kavisli bir kolyeyi çıkardı. "Sana çeneni kapamanı söylemiştim," diye hırladı, kılıcını savurdu, onu her engellediğimde ve o beni her engellediğinde etrafında döndü. Ayakları üzerinde hızlı ve taktikseldi, yetenekliden de öte, enerjisini dikkatli ve kesin vuruşlar için saklıyordu. Ama çoğu kişi gibi o da öfkeyle dövüşüyordu ve öfke kör ediciydi.

"İksiri boğazından zorla mı geçirdi?" Devam ettim, buz yine havada uçuşuyor, deriyi çiziyor ve yakıyordu. "Yoksa hayvan gibi hissetmeyi sevdiğin için sen de mi hayvan olmaya karar verdin?"

Kürek çek, kürek çek şu lanet tekneyi, kızgın denizlerde usulca.

Vücudu benimkine çarptı ve beni yere düşürdü. Ben onu itemedim yumruğu çenemle buluştu. "O da orada kilitliydi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve bana tekrar vurdu. "Benimle ve başkalarıyla. Bazen günlerce, bazen haftalarca. Kendi yaralarını hiç gördün mü küçük kardeşim?"

Avucumun topuğuyla çenesine vurdum ve başı dönmüş ve ağzından kanlar akarak benden uzaklaştı. "Ona sen mi öğrettin?" Avucuna keskin bir buz parçası saplayıp onu yere yapıştırarak sordum. "Ne kadar iyi kalplisin, buz kraliçesi."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Oraya öğrenmesi için kondu." Elini buzun içinden çekerek beni serbest bıraktı ve yumrukladı. Deri ve kemik, sanki ortada bir yara yokmuş gibi iyileşmeye başladı. "Ne yazık ki hiç öğrenmedi. Beni tüm bu saçmalıklardan kurtarabilirdi."

"Oh, öğrendi. Tanrılara şükürler olsun ki kendini kanıtlamak zorunda kalmadı." Beni ve Thora'yı korumak için neler yaptığını ben, o ve gökyüzü dışında kimse görmemişti. Kaç ruhu havadan çekip aldığını. Büyümüzden şüphe duyan herkes, ne olduğumuzu gösteren bir şey gören, hissedemeyen, koklayan herkes. Kimsenin haberi olmadan geride bıraktığı cesetler. Alaric ona hassasiyeti, direnci ve çevikliği öğretmişti, büyüsünden gelen bir şeridin etkisini üçe ve dörde katlayarak bir kasırganın ölümcüllüğüne sahip bir çığ boyutuna getirmeyi.

Bir noktada, bir daha asla büyü yapmayacağına yemin ettiği için ben bile minnettar olmuştum.

Acımasız düşüncelerimi dürten soru, neden bana bunun tarafından da eğitildiğini hiç söylemediydi?

Ya da belki de öyleydi.

Ve ben sadece... hatırlamadım.

Yumruğunu tekrar yakaladım ve dirseğimi sertçe yüzüne doğru ittim. "Orada ne kaybetti?" Kafasının ortasındaki yara izini göstererek sordum, irkildi. "İyileşmedi. Bu karanlık, çok karanlık bir iş."

Bana tekrar, acımasızca saldırdı, karşılık vermem için bana bir an bile zaman tanımadı. "Böyle mi dövüşüyorsun?"

"Hayır. Böyle mi cevap veriyorsun?"

Sihir bir kez daha yükseldi, yine, eğlenmesine izin verdim, tüm o bastırılmış sevimli hayal kırıklığını serbest bırakmasına izin verdim. "Hayır."

Döndüm, tüm saldırılarını kaçırdım ve ayağımın topuğuyla dizine vurarak tökezleyerek yere düşmesine neden oldum. "Diğerlerinin küçük yara izleri var, soluk yara izleri, yanık izleri, hatta bazıları uzaktan ben gibi görünüyor," dedim ve kara büyü kokan askerlerin çoğunun iyileşmemiş küçük bir yara izinin olduğu boynumu işaret ettim. "Bu kadar büyük bir yara izi olan ve boynunda yara izi olmayan tek küçük canavar sensin."

Dikkati Melanthe'ye kayınca güldüm. "İşte. Yakaladım seni. İlk döndükleri kişi sendin. İlginç. Aslında, hayır, değil. Yalan söyledim. Sen birinci sınıf bir Verglaser'sın. En iyi test deneği. Hiç şaşırmadım."

"Nereden... biliyordun?"

"Bu kadar yeter," dedi Demir, sonunda ayağa kalkmış ve öfkeden nefes nefese kalmıştı. "Çık oradan, Moregan."

Tüm bunlardan sonra bile kendimi garip bir şekilde yenilenmiş hissediyordum. Babamın Mal'ı tuttuğu zindanlara doğru yol alacak kadar yenilenmiştim.

Arkamdaki muhafızlar, önüme çıktığından beri nefes bile almamış olan kapüşonlu Crafter ile birlikte hızla beni takip etti. Korkmuş gibi görünen tek kişi oydu. Ama sadece benden korkmuyordu. Zindan kapılarına yaklaştıkça kalbi daha yüksek sesle atarak koridordan aşağıya endişeyle bakması bana arkalarında olan şeyden de korktuğunu söylüyordu. Ya da kimden.

Dört muhafız kapıları açtığında ağır kapılar tıkırdadı. Zanaat kokusu neredeyse öğürmemeye neden oluyordu, etrafımda hiç bu kadar ağır olmamıştı. Mal'ı zapt etmek için bunlara gerçekten ihtiyaçları var mıydı?

Tahkim edilmiş bir hücreye giden dar sokaktaki solgun yüzlerden, bunun muhtemelen yeterli bile olmadığını anladım. O ruhani bir Aura'ydı. Sadece birinin esnemesinden bile büyüsü için yem bulabilirdi. Duygular bir silahtı. Mal'ın ellerinde ölümcüldü de.

İçinde yataktan başka bir şey olmayan demir bir kafesin ortasında durdu, yere oturdu, ellerini bükülmüş dizlerinin üzerine koydu

Başı iki yana eğikti. "Baldızım," diye mırıldandı başını kaldırarak. Gölgelerden yarı gizli olsa da sırtışını seçebiliyordum. "Ağrıyan gözler için ne güzel bir ikram."

Muhafızlar titreyerek ayaklarının üzerinde kıpırdandılar, mızraklarını kavrarken uyguladıkları güç nedeniyle parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Mal." Mırıldanabildiğim tek şey onun adıydı, göğsüm olan biten her şeyin ve anıların -çok fazla anının- ağırlığıyla aniden ağırlaştı.

Ayağa kalktı ve bana ulaştı, kollarını metal parmaklıkların arasına soktu ve beni kucakladı. "Onlara izin verme," dedi kulağıma, tüm vücudu titriyordu. "Sakın izin verme."

Kekeleyerek nefes aldım ve onu daha yakına çekmek için gömleğini kavradım. Beni buraya kadar hayatta tuttu. Buranın altını üstüne getirmemi engellemişti. Kışın ortasında alev alev yanan cehennemler çizmemi engelledi. "Bana sana zarar vermediklerini söyle."

Parmakları beni tuttuğu yeri kazdı. "Hayır. Bana zarar vermediler. Kil'den haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey." "Bu hiç iyi değil."

Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Melanthe'nin konuşmamızı dinlediğini bilmeme rağmen, "Sence ona bir şey mi oldu?" diye sormadan edemedim.

Yanağımı çimdikleyerek homurdandı. "Senin yanında hiç bu kadar yumuşak oldu mu? O herif çok korkunç. Silas'ın birkaç tane

Dolabında bir çift çekmece var. Ama bir şeyler başlatmayı sevdiğini düşünürsek, içinde oturmaktan da hoşlanıyor olabilir."

İlk kez ağzımın içten bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim ama ceketinin altındaki keçeleşmiş kanı görünce gülümsemem hemen kayboldu. "Mal, sen... sana zarar vermediğini söylemiştin."

"Gece tahtına en yakın kişiyi alıp da ondan birkaç cevap koparmaya çalışmayacağını düşünmek aptallık olur. Önemli değil," diye ekledi, bir elini omzuma koyup her tarafıma bakarak. "Önemli bir şey değil."

"Sana zarar veremez. Bunu biliyor."

"Bu onu denemekten alıkoymayacak, Snow. Boş ver gitsin." Başımın arkasını avuçladı ve iç çekti. "Bırakmayacaksın, değil mi?"

"Göreceğiz."

"Buraya gelmene izin verdi."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Seni neden bağısladığını biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Eğer seni itaat etmekle tehdit etmek isteseydi... onu da alabilirdi. Silas, Kil'in tuzaklarına düşme ihtimalinin, sen ve ben elindeyken iki katına çıkacağını düşünmüş olmalı. Ama o kardeşimi benim ve senin tanıdığın gibi tanımıyor."

Bu biraz rahatlama sağladı ve ben de başımı salladım. "O gelmeyecek. Umarım gerçek budur."

"Onun için de gelirdi. Sevdiği herkes için gelirdi," dedi enseme hafifçe sıkarak. "Ve Kil gecedir. Her zaman gölgeler altında hareket eder. Eğer onu görmezsen, o zaman geliyor

demektir."

Eğer onu görmüyorsanız, geliyor demektir.

"Duvarlara bakmayı kes kızım," dedi Nissa'nın annesi, beni yatağa geri itip battaniyeyi üzerime atarak. "Ve git uyu. Sanki mutfakta çorba servisi yapıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Gitmek üzereyken kolundan tuttum. "Bütün mumları kapatabilir misin? Perdeleri de çek. Hiç ışık görmek istemiyorum."

Tuhaf isteğime rağmen başını salladı. "Biliyorum kızım. Biliyorum. Bana her gece aynı şeyi sormalısın." Nefesinin altında mırıldanarak ve başını sallayarak söyleneni yaptı. "Böyle görünmene şaşmamalı."

"Tavrıma hakaret et, ama güzelliğime hakaret etmekten uzak dur, yaşlı cadı."

"Güzelmış benim yaşlı kığım."

Gözlerimi kapattığımda, hafızamda hep bir şeyler canlanıyordu. Kısa bir süre için sadece onu düşünmek istedim. Başka hiçbir şey düşünmeden. Sadece onu. Ve karanlıkta bana söylediği sözleri.

Sessiz bütünlük, mutlak karanlık, içinde rahatlık buldum. Sessizlik korkutucu da değildi. Gölgeler o kadar hareketsizdi ki, hareket etmelerini, yarattıkları Kar'ı şimdi ışığın altında saklanan canavarlarla savaşmak için karıştırmalarını istedim.

Eğer bırakırsam... eğer göz kapaklarımın kısa bir süre dinlenmesine izin verirsem, onu ben de duyabilirim.

Benim aşkım.

Gezi iptal edilmişti. Bana söylenen tek şey buydu ve ardından odam ile babamın kalenin kapalı bölümlerinden birine taşıdığı eğitim alanı arasında hiçbir yere adım atmamam emredilmişti. Bir hafta. Sonra iki. Neredeyse üçte birini daha yaptım. Darsan'da Melanthe'nin sağlık sorunları yaşadığı ve gemilerin Solaryan sularını geçemeyeceği fısıltıları dolaşıyordu. Nissa'nın annesi ise Verglaser'ların gemileri bir santim bile hareket ettirmek için Seer Denizi'nin buzunu kıramadıklarını söylemişti ki bunun gerçeği örtbas etmek için herkesin yayması için söylenmiş bir yalan olduğundan şüpheliydim. Moregan bana sadece homurdanmış ve dudak bükümüştü. Demir'i ya da cadıyı görmemiştim. Ta ki bu haftanın başında babam beni odamdan kendisi alıp oldukça neşeli görünerek Isjord'un dört bir yanına sürükleyene kadar.

Beni her şehirde ve bulabildiği her Isjordan'ın önünde teşhir etmişti. Görünüşe göre ölülerin bile krallığının önünde Krigborn kanından gelen daha yeni ve daha güçlü bir varisle uzun bir yol olduğunu bilmesini istiyordu.

Nasıl bir canavar yarattığının farkında mıydı? Korkusunun arkasında bıraktığı ayak izlerini görmek için durmuş muydu?

Halkı bana bakıyordu. Sadece bana. Krallarına değil.

Babam hâlâ Casmere'li bir tüccarla, ticaretinin iflasına neden olan kömür kıtlığı hakkında konuşup duruyordu.

Kömür. Isjord'da kömür nasıl kıt olabilir ki? Bu krallıkta sütün yanında kömür bile vardı.

Bir pazar taburesinden diğerine geçerken insanlar hala uzaktan bana bakıyor, düşüncesizce inceliyor ve işlemeye ne kadar çok ihtiyacım olduğuna konsantre olmamaya çalışıyorlardı. Aldığım tüm gülümsemeler, çiçekli dilekler ve sevgi dolu fiyonklar mesanemi gerçekten endişelendiriyordu.

Kırmızı bir ipek parıltısı dikkatimi çekti; tıpkı onun sevdiği gibi parlak bir yakut. Sonra bir baraj gibi, tüm anılar döküldü. Sanki benimle alay eder gibi.

Şimdi ne yapıyordu? O da benim gibi yalnız mıydı? "Hoşuna gitti mi?"

Babamın sesiyle döndüm ve yumuşak kumaşı bıraktım, ona olan sevgimi lekelemek istemedim. "Evet, sanırım cenazende giymek için mükemmel bir malzeme buldum."

Çenesi kısa bir süreliğine sıkılıp kasıldı ve tüm dişlerini göstererek sırttı, hâlâ üzerimizdeki ilgiye karşı temkinliydi. "Çok komiksin kızım."

"Seni parçalara ayıracağım," dedim gülerek, seyircilerimiz için oynuyordum. "Muhteşem olacak."

"Bazen, açıkça deli misin yoksa-"

"Ya da yok. Ben açıkça deliyim. Kanlı oyunlar oyna, kanlı ödüller kazan baba." Tezgâhın arkasında duran tüccara döndüm ve kumaşı işaret ettim. "On iki metre lütfen."

Tüccar isteğime yardımcı olmak için acele etti. "Bu oldukça büyük bir malzeme. Bununla bir elbise mi yapacaksınız prenses?"

"Gerçekten de," dedim babama tatlı bir gülümseme vererek. "Bir balo elbisesi. Çok özel bir gün için. Oh, ve bir çeşit ışıltılı kumaş görmeliyim. Elinizdeki en ışıltılı kumaştan."

Ben sevgili babama dönerken tüccar başını salladı ve arka tarafa gitti. "Hiçbir şey elmas ve parıltıdan daha fazla cenaze çılgılığı atamaz. Ölümünüzde güneş ya da ay parlamayacağına göre, ben de öyle yapabilirim."

Birdenbire bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü ve bana ait olmayan görüntüler yanıp sönmeden önce görüşüm siyaha büründü.

Şehir. İnsanlar. Kar. Kulaklarımı sağır eden sesler.

Bir elimi göğsüme koyarak kulaklarımda çınlayan düzensiz kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştım. Kalbimin sabit bir hızda atması dışında.

İmgelemler değil. Kalp atışlarım değil. Memphis.

Babamın beni dik tutmak için kolumu kavradığını fark etmemiştim. "Neyin var senin?"

"Bırakın beni," dedim kolumu tuttuğu yerden çekerek. Şansıma, sadece dudak büktü ve neşeli yoluna döndü.

Dikkatle tepeme baktım, gözlerimi saatlerdir kalın kar taneleri yağdırmayı bırakmayan kara bulutlara diktim. Beyaz ve grinin ortasında, siyah bir parıltının bulutların içinde kaybolduğunu ve diğer tarafta tekrar belirdiğini gördüm.

Hayır.

Hayır.

Tanrım, lütfen babamın tuzağına düşmelerine izin verme.

"Memphis," diye homurdandım nefesimin altında, Melanthe'nin gemisinin onu tamamen engellememiş olmasını umarak. "Git!" Bağlandığım kişi benden daha dikkatsizdi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "Git!"

Bir grup asker babamın yanına koştu, bir yandan ona bir şeyler anlatırken bir yandan da şehrin girişini işaret ediyorlardı.

Kahretsin.

Muhafızıma döndüm. "Neler oluyor?" "Bir kar fırtınası."

"Bir ne?"

"Son birkaç haftadır oldukça sık yağıyorlar. Rüzgar bu günlerde çok sert, yerleşmiş karı ve yağan karı yükseltiyor. Çok sayıda can kaybına yol açtı."

"Fırtına. Fırtına yüzünden." Tekrar gökyüzüne baktım, Memphis sonunda bir daha görünmeden kayboldu.

Skye. Memphis hep onlarla uçardı. "Ne zaman başladı?"

"Birkaç hafta önce, Majesteleri. Ama babanızın Crafter'ı cadılar meclisinden yardım istemek için güneye Eldmoor'a gitti ve bu sabah Beyaz Köprü'den birkaç beyaz cadı gkyzmz ısıtmak için geldi. Kısa sürede ondan kurtulmalıyız."

Hells.

Kıkırdadım. "Bir kar fırtınası."

O biliyordu. Lanet babam kar fırtınası olmadığını biliyordu. Bu yüzden mi beni şehirlerde geçit töreni yapmam için getirmişti? Halkım için bir tuzak mı? Beni kullanarak onları saklandıkları yerden çıkarmak istemişti.

"Baba," diye bağırdım ve herkes bana döndü. "Kendimi çok kötü hissediyorum. İçeri çekilebilir miyim?"

Etrafında duyan herkese bakarak benimle alay etti. "Elbette ocuğum. Yapabilirsin."

Başımı salladım, eteklerimi topladım ve beni bir tavernaya götüren muhafızı takip ettim. "Dikkatli ol," diye tekrar bağırdım ona. "Bir kar fırtınası dönüyor gibi görünüyor baba."

BEŞİNCİ BÖLÜM

WHITE BISHOP TO B5

KILIAN

T Yüksek duvarın ötesine bakışı ciddiye. Arkasında solgun

iki köyün yakınına karla kaplamıştı.
Isjordialılar artık evlerini terk etmiyorlardı.

Yardım nadiren geliyordu, yani Silas'ın öncelikleri artık halkı değildi. Eğer karım ve kardeşim olmasaydı, oraya gidip ekmekleri için un almakta ya da çayları için su kaynatacak kadar büyük bir ocak yapmakta zorlananlara yardım etmek isterdim.

Memphis geri döndü ve büyük bir kediye dönüştü, dizimi dürttü, böylece etraftaki en iyi kız olduğu için onu okşayabildim. "Bugün onu yine gördün mü?" Sırtını okşayarak sordum. Son birkaç gündür uzun zamandır olmadığı kadar canlıydı, bunun tek nedeni de ona tekrar bağlandığını görmektir.

Hayvan küçük mutlu bir çığlık attı ve göğsüm acıdı.

"O iyi, değil mi? Bana iyi olduğunu sytle."

Cevap vermek yerine uzanıp başını omzuma yasladı. İimin yeniden düğümlenmesi ve burkulması için tek gereken buydu.

"Bana anlatmalısın Memphis. Lütfen, sytle bana."

"Majesteleri," diye seslendi Tristin ve ben de başımı kaldırıp komutana baktım. "Bu Isjordan semalarında uabileceğimiz son sefer olabilir. Silas devriye için Glares ve Magi şifacılarını getirmiş gibi görünüyor. şifacılarda yanık yaraları olan dört asker yatıyor. Ya güneş ışığını ısıtarak soğuğu kontrol altında tutmaya çalışıyor ya da ne yaptığımızı biliyor."

Başımı salladım, hl Memphis'i okşuyordum. "Benim, senin, Larg'ın ve Triad'ın dışında kimse seni nereye gnderdiğimizi bilmiyor. Silas etrafta Olimposlular olduğunu biliyor ama muhtemelen seni ve kanatlarını da saklamanın zor olacağını düşünerek bu sayıyı azalttı."

Rahatsız bir şekilde etrafına bakındı. "İma etmek istemem kralım ama sarayınızdan biri Silas'a varlığımızdan daha fazlasını bildirmiş olabilir."

"Sarayımda bana en yakın olanlar dışında hiç kimse sizin ötesinde ne olduğunu bilmiyor - elbette varlığınızı biliyorlar ama herkesin zaten tahmin ettiğinin ötesinde bir şey değil. Cai, Kar asayı aldığından beri Myrdur'da herhangi bir hareket gözlemedi."

"şimdi ne yapacağız? Görünüşe göre hl batıya, Seraphim'e doğru yelken açmaya çalışıyorlar."

"Onlara izin vermek zorundayız. Onun metalleri, kömürü, atları, meyveleri, yağları ve baharatları bizde. Eğer çok fazla alırsak, bir ipucu bulacaktır." O düşman edinmişti ve ben de onun düşmanlarını müttefikim yapmıştım. Isjord'a girip çıkan her şey önce benim tarafımdan durduruluyordu.

"Snow'un oyununu biraz fazla iyi oynuyorsun."

"O iyi bir öğretmen ve modeli neredeyse kusursuzdu."

"Neredeyse mi?" diye sordu, kaşları eğlenerek kalktı. "İyi sabotaj genellikle içeriden gelir. O asla Sarayıma bir köstebek ya da casus yerleştirdi, muhtemelen bir Adriatian'a güvenmiyordu ama Silas karımı sarayında ağırladı bile. Varis duyurusu asla onun planı değildi, bu onun planıydı. Temeller tam altından çatırıyor."

Eren merdivenleri çıkarken, "Onun mantığına çok fazla güveniyorsun," dedi.

"O benim inancım. Olmasaydı saçma olurdu. Ve benim inancım akıllıdır, hem de en akıllısı. Silas'tan sayılamayacak kadar çok kez kurtuldu, yine kurtulacaktır." Ayağa kalktım ve bana uzattığı, hâlâ armamla mühürlü mektubu aldım. "Anladığım kadarıyla Magnus tekrar iletişime geçmeyi reddetmiş."

"Beşinci mektup, Kilian. Bir anlamı olmalı."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Magnus asla Silas'a katılmayacak ve Silas'ın hiçbir zaman müttefik edinmek gibi bir planı olmadı, sadece yaptığı anlaşmalar ve pazarlıklarla krallıkları askerden arındırmak istedi. Solarya bizimle teması kesiyorsa, Magnus Snow'un bana ihanet ettiğini düşünüyor olmalı."

Teras duvarına yaslanmış, beyazdan oluşan ince ufka bakıyordu. "Ya da güçleri hakkındaki gerçeği ona sakladığını duyunca hayal kırıklığına uğradı."

"Hayır, o anlayacaktır. Magnus onu neden saklamak istediğimizi anlayacaktır."

Merdiven boşluğundan ağır, hızlı adımların sesi geldi ve hepimiz dönüp küçük Skygard kardeşin bize ulaşana kadar topallayarak ağır ağır nefes alışını izledik. "Nefret... merdivenlerden nefret ediyorum." Geriye doğru uzandı ve alnındaki teri sildi. "Bu benim eğitim zamanım. Beni eğitmek için çoktan orada olman gerekiyordu."

"Atlas'ın size okumanız için verdiği kitapları bitirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Kirpikleri bir an için dalgalandı. "Evet."

"Tamamen."

Hiç etkilenmemişti. "İyice tanımla."

Nesrin bir grup askerin başında sur kulesine çıktı ve bana dönüp selam verdi, yüzünde geniş bir gülümseme ve dış görünüşünü renklendiren sevmediğim birkaç gölge vardı. Gözleri yanımda duran ve ona ters ters bakan Thora'ya kaydı.

Nesrin'in bildiği kadarıyla Thora, eğitmek ve sonunda sarayımın bir parçası olması için kanatlarımın altına aldığım biriydi. Onu güvende tutmanın en iyi yolu buydu. Ama tabii ki başka bir şeyden şüpheleniyordu.

Küçük kız kardeş başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sana Empat olmadığımı zaten söyledim,

Nesrin, eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söylemelisin. Hangi dilde istersen, hatta."

Konseý üyesi çenesini kaldırdı. "Hiçbir rahibenin kralın etrafında dolanmasına gerek yok. Yakında gireceğin giriş sınavından önce vaktini bořa harcamak yerine öğrenmen gereken çok řey var."

"Ve hiçbir meclis üyesinin, istenmedikleri milyonlarca kez söylendikten sonra kralın kale odalarında dolaşmasına gerek yok. Kendi sınavlarınızı bu kadar az bilgi ve beceriyle geçtiyseniz, endişelenmeyeceğim."

Nesrin biraz sendeledi, onunla benim aramda göz kırptı. Tekrar odama girmeye çalıştığını bilmiyordum. Boğazını temizledi. "Seninle daha sonra biraz konuşabilir miyiz Kilian?"

"Bu akşam mahkemede bir toplantı var. Konuşulacak her ne varsa, o zaman bana bildirin."

Başını salladı, diğer askerlerine katılmadan önce dikkati kısa bir süreliğine Thora'ya kaydđ.

Thora sıkılmış görünerek içini çekti. "Bir gün onun ciğerlerini ıslak, kanlı eriklere çevireceğim. Kuru erikten nefret ederim."

"Ondan nefret ediyor gibisin."

"Bütün gün onu takip eden, sanki bir kraliçeymiş gibi onu öven ve ona yaltaklanan küçük kış yalayıcı grubunu görmelisin."

Benim de hoşuma gitmeyen bir şey. "Babası nüfuzlu biriydi." "Duyduğuma göre oldukça da yanıcıymış. O muhtemelen cehennemi seviyordur."

Bu beni kıkırdattı. "Terliyorsun."

Şakaklarındaki boncukları sildi ve ayaklarına bakarak bir an için oraya odaklandı. "Oldukça yüksek... yani çok fazla merdiven vardı."

"Buraya gelmene gerek yok, Thora."

"Ya orada ya da burada ortaya çıkarsa? Babam tekrar gelirse ya da bizi başka biriyle tehdit ederse. Ya kaçarsa? Ya yardıma ihtiyacı olursa? Böyle bir durumda burada olmak istiyorum. Onu tekrar tekrar özlüyorum. Pek çok kez işe yaramaz oldum ve bir daha asla işe yaramaz olmayacağım." Bana döndü. "İşte bu yüzden beni eğitmeye devam etmelisin, kütüphane gibi rahatsız yerlerde uyutmamalısın."

"Bir dahaki sefere odanızda okuyabilirsiniz. Atlas kitapları ödünç almana izin verecek."

Yüzü hayal kırıklığıyla buruştu ve kulenin kenarında sessizce kıkırdayan kardeşine baktı. "Obscur Asteri," diye mırıldandı dişlerinin arasından, merdivenlere doğru geri çekilirken. "Daha çok... yaşama isteğimi karartmak gibi."

Eren iç çekerek terasın çıkıntısına yaslandı.

"Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Olduğu şeyden saklanmak yerine kontrolü ele almayı seçmesi. Senin olduğun gibi."

Bana ters ters baktı. "Eskiden çok daha naziktin."

"Hayır, sen sadece yaşlı ve huysuz bir adama dönüştün. Şimdi Yüksek Duvar'ımdan çekil, muhafızların gerçekten bir şeyler yapmasını istiyorum."

korurlar, kirpiklerini size doğru kırpmazlar."

Kolumun altında bir şeyin kontrolsüzce sarsılmasıyla uyandım. Memphis'in iri bedeni son aylarda her gece olduğu gibi yanımda yatıyordu. Bu sefer diğerlerinden farklıydı. Kalp atışları odanın her köşesini dolduracak kadar yüksekti ve tüm vücudu titriyordu. Aralarındaki bağ mesafeye ve büyüye rağmen hâlâ güçlüydü. Hâlâ Kar'ı hissettiğini biliyordum. Kabuslarının, endişesinin, rahatsızlığının ve acısının ne anlama geldiğini biliyordum.

"Ne görüyorsun?" Yüzünü okşayarak sordum.

Kırık bir çığlık attı ve başını tekrar yorganın altına soktu.

"Lütfen," diye mırıldandım, boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Ben de göreyim."

Ayağa fırladı, başını salladı ve ince, siyah bir yılanı dönüşerek balkon sütunlarının etrafında döndü ve aşağıdaki bahçelerde kayboldu.

Bu gece de uyumak yok o zaman.

Odadaki her mumu yaktım, kokusundan hoşlanmadıklarını bile. Ortalık aydınlandıkça, onun gölgelerinin odanın içinde hâlâ dans ettiğini görebiliyordum. Etrafta dönüyor, yer yer öfkeyle tepiniyordu. Ne zaman birine yaklaşısam gölgeleri elimden kayıp gidiyordu, bu yüzden yatağımın kenarında oturup izlemekle yetiniyordum. Bu sefer onlar

kütüphanede geziniyor, hayalet parmakları oradaki kitapların üzerinde dolaşıyordu. Esmeray günlükleri ve Eamon'un Rüyalar Kitabı üzerinde. Silas tarafından kaçırılmadan önceki günlerinin çoğunu orada okuyarak ve çalışarak geçirmişti. Bu yüzden varlığının kalıntıları ve gölgeleri onların üzerinde bu kadar ağır bir şekilde duruyordu.

Her gece olduğu gibi uzanıp hepsini masamın üzerine yığdım.

Kaç kez göz gezdirmiş olursam olayım, Snow'un günlüklerle ilgili notlarından gözden geçirmediğim hiçbir şey kalmamıştı.

Eamon'un Rüyalar Kitabı'nı bu gece için son bir kez çıkardım ve bir an için başlık sayfasında durdum. Aslında tüm kitapta bakmadığım tek sayfaydı. Her yerde karalamalar vardı. Bazılarını iyi tanıyordum.

En narin yazılar, çok yumuşak ve sofistike. Sayfaları mürekkepleyen güzel elleri tanıyordum. Onu çok iyi tanıdığım için kendimle gurur duyuyordum. Ama zekası, sürekli küçümsediğim bir şeydi. Snow'un büyüleyici bir zekası vardı.

Rüyalar Kitabı'nı mı yazmış? Her yerine. Rüyalar kelimesinin altı çizilmişti ve ardından birkaç soru işareti vardı.

"Neyin peşindeydin, kalbim?"

Kitabı çevirdim, parmağımı sayfaların üzerinde gezdirerek rüya kelimesinin açık renk bir kalemle tekrar vurgulandığı yerleri not ettim. Sayılamayacak kadar çok kez, Snow

Anlamı ne olursa olsun, bulduğu her sayfada kelimenin altını çizmişti. Kalın kitap, görevi oğluna devretmesiyle sona eriyordu ve rüya kelimesinin geçmediği tek sayfaydı. Ve tam arka kapağın iç tarafında, eski deriye yapıştırılmış küçük bir ayna vardı. İnce. Dikdörtgen. Gözlerimi zar zor çerçevesliyordu. Altında yine onun el yazısıyla küçük bir not.

Rüyalarda yansıma yoktur.

Hells.

"Akıllı kız," diye mırıldandım, ceketimi alıp Visha'nın odasına doğru ilerledim.

Yorgun Crafter kapının ilk çalınışında başını dışarı uzattı. "Ölülerin saati geldi. Eğer öldürölmediysen ve bu senin ruhun değilse, iyi geceler."

Elimi kapıların arasına sokarak kapanmalarını engelledim. "Vas ve Aurora, Nephthys Adası'nda bir rüya perdesinin içine hapsolmuşlardı."

Bir kez göz kırptı. "Bir rüya örtüsü mü?"

"Eamon Nephthys'e girip çıkarken her şeyi titizlikle belgeliyordu. Kullandığı kilitler, teknesinin tam olarak hangi yöne gittiği, anahtarı kilidin üzerinde kaç kez çevirdiği, verdiği molalar, yediği yiyecekler, ne zaman yediği gibi en küçük şeyleri bile. Düşün Visha, bunu neden yapsın ki? Eamon yüzyıllardır o adaya gidip geliyordu, teknenin onun üzerinde yarattığı etki ve Karanlıklar Denizi'nin varlığı ona günlük sorunlar yaratmış olmalı. Halüsinasyonlar. Hafıza kaybı.

Derealizasyon. Tüm kitap bir günlük. Unutmasın diye, her şeyin doğru yapıldığından emin olsun diye, başkaları okusun ve bir şey olması durumunda muhafızlığında hata yapmadığını bilsin diye her şeyin ayrıntılı bir kaydı. Söyleyin bana neden arkasında bir defter bırakan tek kişi o?"

Gözleri hafifçe irileşti. "Diğer bekçiler yeterince uzun yaşamadı."

"Aynen öyle. Oğlu otuz yıl sonra öldü. Torunu da neredeyse aynı yaşta. Ondan sonraki her muhafız genç yaşta öldü ve Aurora serbest bırakıldı. Eamon ancak artık hatırlayamadığı zaman belgelemeye başladı. Sonunda, yazarken uyanık olduğunu hatırlatması için bir ayna tuttu. Snow, Fader'ın onları ayrılıkla lanetlediğini düşünerek ikisinin neden birlikte kilitlendiğini hep merak etmiştir."

"Neden bir kabus perdesi değil? Ya da korku? Dehşet? İstirap?" Gözlerini ovuşturdu. "Bu daha mantıklı olurdu. Vas ayrıca asayı koruyanlardan hiçbirini geçemedi."

"Doğru, ama aynı zamanda çok yanlış. Vas korku perdesiyle savaştı, Hanaian perdesinden biraz çabayla geçmeyi başardı, neden Nephthys'ten çıkamadı. İki peçe arasındaki fark nedir, Visha?"

"Biri zihninizi hasta etmek için içinize sızar. Diğeri ise zihninize girmeden etrafınızdaki şeyleri değiştirir. İkisi de alay eder. Biri sahip olduğunuz korkuyla, diğeri ise asla sahip olamayacağınızdan korktuğunuz şeyle."

"Yüzyıllar boyunca tekrar tekrar."

"Sence korktuğu şey bu mu? Gerçeklik duygusunu kaybetmek ya da kalbi ölesiye kırılana kadar umutsuzca arzuladığı bir şeye çekilmek? Snow'un aradığı şey bu muydu?"

"Hayır. Snow'un dediği gibi, Vas Aurora'yı sevmiyordu. Eğer onu sevseydi, o perde kâbus olurdu. Ona karşı hissettiklerinden beslenir ve bu yolla ona zarar verirdi. Fader ne yaptığını biliyordu. İkisine de birbirlerinin rüyalarını gösteriyordu. Hiçbiri diğeriyle örtüşmüyordu. Bu bir işkence. Onlara bir hiç uğruna savaştıklarını ve kuralları çiğnediklerini hatırlatmak. Birbirlerini bir hiç uğruna aldattıklarını hatırlatmak."

"Macaria bunu biliyor olmalı. Her zaman tanrısal bir büyüyle bağlandıklarını düşünmüştük ama bu mantıklı olurdu." İç çekti. "Yine de bunu Aurora'ya karşı kullanabileceğimizden şüpheliyim, asaya erişim olmadan olmaz."

Yumruklarım sıkıca kıvrıldı. "Aurora üzerinde kullanmayı düşünmüyordum."

BÖLÜM CIX

BLACK PAWN TO A6

SNOWLIN

T Seraphim'e olan yolculuğu
Kahin muhtemelen organlarımın yerini değiştirmiş ve Yürümenin bile beni ne kadar hasta ettiğini düşünerek onları birbirlerine doladım. Etrafın balık ve tuz koktuğundan ve bir sonraki kusabileceğim şeyin ciğerlerim olduğundan bahsetmiyorum bile.

Demir bizi babamın Heyes'te kurduğu devasa kampın etrafında dolaştırdı. Son zamanlarda biraz keyifsizdi ve nedense bir avucunu sanki acıyormuş gibi göğsüne bastırıyordu.

Sıcak, yıllar önce ziyaret ettiğim zamanki kadar kötü değildi. Hala bunaltıcı olsa da, boğucu değildi. Seraphim semaları koyu griydi, fırtına ya da gök gürültüsünden değil, beş yüz yıl önce ateş krallığının yanmasından kalan ve havalarında asla temizlenmeyecek olan kurumdan. Onu yakan Aurora'ydı. O yakmıştı.

Bir zamanlar diyarın en zengin krallığı olan ülkeyi sıcak bir kayaya ve palavraya çeviren kişi.

Seraphim topraklarında tek bir Seraphim halkı bile yoktu. En hafif tabirle garipti ama daha iyi düşündüğünüzde hiç de garip değildi. Mantar gibi sessizce yayılıp her yeri ele geçirmek varken neden fethedesiniz ki? Onun stratejisi buydu. Ama neredeyse kendisinin ve Isjord'un olduğunu iddia etmesine rağmen topraklara kış ve kar yağmaması garip görünüyordu. Bu, Aurora'nın verdiği hasarın düşündüğümde daha ağır olduğu anlamına geliyor.

Kılıç ustaları sıcak demiri döverek silah kalıbı haline getirirken çekiç pulları etrafımda uçuşuyordu. Güç bela bitirilmiş kılıçları arkalarındaki silah yığınlarına fırlatıyorlar, kalite kontrolü yapmaya ya da soğumalarını beklemeye bile tenezzül etmiyorlardı. Belki de buna gerek yoktu. Babam bir kılıcın bir askerin elinde iyi ve adil kullanılıp kullanılmayacağını umursamazdı. Eti delebiliyorsa, yeterince iyiydi. Silahla donatılacak çok fazla el, az zaman ve yeterli sayıda dövmeçi yoktu. Eğer baba askerlerini Heyes'te silahlandırmak istiyorsa, bu onları ya güneye Vrammethen'e ya da batıya Sayuri'ye ve oradan da Hanai'ye göndermeyi planladığı anlamına geliyordu. Yelken manevralarını kolaylaştıran daha ince yelkenlere geçtiklerini düşünürsek, rüzgâra karşı yelken açmayı planlıyorlardı-Hanai.

Kampın kalbine doğru ilerlerken belli belirsiz fısıltılar kulaklarımı tırmaladı. Çekiç sesleri

Ayrıca. Hepsi gözlerini kaldırdı ve sanki ben bir çeşit kurtarıcıymışım gibi başlarını eğdiler.

Gözlerinde o kadar çok umut vardı ki içim parçalanmak istedi. Ta ki bizi takip eden askerleri görene kadar.

Çocuklar.

Zar zor
gençler.

Kardeşimi

gördüm. Kendimi

gördüm.

Sonra yumuşak kemikler ve neredeyse tamamı yetişkin dişleriyle dolu sayısız mezar.

Bu insanlara karşı hissedebileceğim bir asalet ya da sorumluluk duygusu yoktu, ama babama karşı duyduğum öfke bir an için hislerime saldırdı. Ne kadar ileri gitmeye istekliydi ve daha ne kadar kötüsünü yapmaya niyetliydi.

Kilian bundan nefret ederdi. Onlarla savaşmak zorunda kalmaktan. Onları bağışlayamamaktan. Onlara karşı plan yapmak zorunda kalmak ve onları bundan uzak tutmak için beslemek ve yalvarmak zorunda kalmamak.

"Sana durmanı söylemedim," diye kulağıma tısladı Demir, takip etmem için zincirlerimi çekiştirerek.

Savaş odasına dönüştürülmüş ana çadırın içinde birkaç ceset vardı. Bazılarını daha önce görmüştüm, bazılarını ise babamın tarafında göreceğimi düşünmezdim. Adriatyalılar, Solaryalılar ve Eldmoorlular Isjordan kaptanlarının yanında duruyordu.

Yanlarına vardığımda hepsi bakışlarımı kaçırdı, Demir ise sorumlu bıraktığı kişilerle haber alışverişinde bulundu

Burada.

"Umarım ailelerinizi gerçekten gururlandırmışsınızdır," dedim ve bir sandalyeye yerleştim.

"Bunu kralımıza sayılamayacak kadar çok ihanet eden söylüyor," diye mırıldandı bir Adriatian bana bakarak.

Sol eldivenimi çıkardım ve elimi kaldırdım. "Ben hiç kimseye ihanet etmedim. Prangaları göremiyor olman beni hain yapmaz. Ve türünüze ihanet edecek kadar benden nefret ediyor olmanız da sizi erdemli yapmaz." Eldivenimi taktım ve yüzümü hafifçe onlara doğru çevirdim. "Bu iş bittiğinde, annelerinizi, babalarınızı, karılarınızı ve kocalarınızı, kızlarınızı ve oğullarınızı bulacağım ve onları bağlarım için yem olarak katledeceğim. Bu benim midemi doyurmayacak ama ruhumu tatmin edeceğinden adım gibi eminim."

Demir'in yüzü birkaç saniye içinde sikkınlıktan şaşkınlığa, endişeden öfkeye dönüştü. Bana kısa bir bakış attıktan sonra tamamen arkasını döndü ve dudak okuma konusunda usta olmasam da sessiz sözcüklerini gizlemeye çalıştı.

"Mahara'nın kanalından tek bir geminin bile geçemediğini duydum," diye mırıldandı Darsan'da biri diğerine.

"Bir cadının onları engellediğini söylüyorlar," dedi bir başkası. "Melanthe'den daha mı güçlü?"

"Öyle diyorlar."

"Duydum ki," diye fısıldadı bir başkası, "rüzgârlar da çıldırmış."

"Bu bir lanet gibi," diye hırladı bir başkası. "Tuz yok, baharat yok, kömür ya da yağ yok. Hiçbir şey yok. Kış toprakları da bizimkiyle aynı lanetin etkisi altında. Bu sefer zambak olmaması dışında."

"Galanthus," diye mırıldandı bir başkası ve farkına vardım. "Yazın ortasında, soğğun hiç olmadığı kadar sert olduğu bir zamanda zambaklar yerine kar çiçekleri yetişiyor. Bu hiç mantıklı değil."

"Tanrıların hiçbir anlamı yok," diye homurdandı bir diğeri.

"İnsanlar da öyle," dedim ve herkes sustu. "Lanetlere ve kehanetlere inanıyor, aşağılık iddialarda bulunuyor ve bunlara dayanarak aşağılık eylemlerde bulunuyorsunuz ama insanlar tanrılardan, kehanetlerden ya da lanetlerden daha kötüsünü yaptığında sesinizi çıkarmıyor ya da gözünüzü kırpmıyorsunuz. Buna ne denir biliyor musunuz?" Omzumun üzerinden onlara baktım. "İkiyüzlülük. Sizin dilinizde henüz öğrenemediğim pek çok başka ismin yanı sıra."

Kilian bunca zamandır babamın haberi bile olmadan onunla dalga mı geçiyordu? Mahara kanalını geçemiyorlarsa, bu Kilian'ın babamla benim oyunumu oynadığı anlamına geliyordu. Onları ihtiyaçlarından uzak tutuyordu. Isjord'u aç bırakmak.

O zaman her şey anlam kazandı.

İnsanların bana olan tepkilerindeki değişim. Ani destek. Umut. Şüphe. İnsanlar her şeye rağmen garip bir şekilde insan kalmıştı. Kendi hatalarına dönmek yerine var olmayan bir laneti işaret etmek. Ve en başta kurtarılmaya ihtiyaç yokken bir kurtarıcı uydurmak.

"Yüzündeki o sırtışı silmezsen seni deli sanabilirler küçük mirasçı." diye konuştuğunda Demir'in benden bir adım ötede olduğunu bile fark etmemiştim.

Bunun yerine ona daha da parlak bir tane gösterdim. "Şaka bana doğru yürüdüğünde ne yapabilirim?"

"Umarım yarın sabah erkenden Asa'ya doğru yola çıkacak olmamızdan mizah çıkarabilirsiniz."

"Kesinlikle. Bakalım yıllardır ne yapmaya çalışıyormuşsun? Yıllardır mı?" Öne doğru eğildim ve dirseğimi dizime dayadım. "Bensiz onları nasıl buldun ki?"

Ellerini sandalyemin kollarına dayayarak bana doğru eğildi. "Aurora'yı asadan kaldıracak olanın bir Skygard'ın kanı olacağı söylendiğinde oradaydım. Atan beş yüz yıl önce onu parçalara ayırdığında ben de oradaydım. Ben de öyle yaptım. Onu aramak için bir Skygard'ın kanını kullandım." Elini omzuma koydu ve sırttı. "Neredeyse amcalarını yakalıyordum. Eğer onlar gibi ortadan kaybolmasalardı. Bu asil davranış bana yirmi yıla daha mal oldu. Vücudumda yarattıkları hasarı iyileştirmek için yıllarımı harcamak zorunda kaldım. Tanrılar tarafından bu şekilde zarar görmemesi gereken bir beden." Saçlarımı geriye doğru itti. "Ama ben bu Skygard için hazırım."

Tanrım, bu çürümüş bitkinin kaç kökü vardı ki? "O gece orada mıydın?"

"Büyükbabanın nasıl öldüğünü sanıyorsun, Göklerin Kudretli Kralı-Kırılmaz Ejderha? Yine de hakkını vermeliyim, beni öldürmeden önce yaklaşık dört düzine kez öldürdü.

Halkını korumaya çalışırken benimle ve babanla savaşmaktan yoruldu ve bunaldı."

Toprak. Huzursuz ruhlar. Cansız hava. Sislenme.
Onun yüzünden miydi? "Bu doğru," diye alay etti.

Soğuk gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü, nefesim soğuk havanın yaydığı buğuyla buğulandı. "Akrabalarımı mı kullandın?"

"Kısa bir süre için. Bir kuzenin vardı, iki amcan da öldükten sonra geriye kalan son Eldingchild olduğu düşünülen kişi. Ama o da biz onu Ulv Adası'na götürdükten kısa bir süre sonra öldü. Görünüşe göre kederden. Kan bir kez çürüdü mü, benim için hiçbir değeri yoktu. Ve baban anneni damızlık kısarak olarak kullanmayı hiç düşünmemiş olsa da, buna mecbur kaldı. O kehanet yazıldığında, hiç şüphe yoktu. Üçünüze sahip olacak kadar ikna olmuştu. Kardeşinizin Elding olduğunu düşündük, diğer tüm Skygard özelliklerine sahip olduğu kesindi. Asil, nazik, azimli. Rüzgârın onun hızına ayak uydurduğuna, emrine boyun eğdiğine yemin edebilirim. Kardeşinde başka hiçbir yerde görmediğim bir şey vardı. Ben orada iyileşirken Silas onu bir süre Ulv Islet'te tuttu. İhtiyacımız olan şeyin o olduğuna ikna olmuştu ama Hanai'de karşılaştığımızda aldığım Elding kokusunu onda alamıyordum. Şaşkınlığımı hayal edin. Bir de onunkini düşünün." Parmak eklemleriyle gözyaşlarımı sildi ve sonra ıslak derimi yaladı. "O gün seni gördüm, kurtuluşumu gördüm. Küçük bir Delcour zanaatıyla ve daha önce genç Elding'den kalan azıcık kanla onların yerini bulmayı başardık. Tricky

onları geri almaktı. O denemeler sadece senin çözen için yapıldı." Çenesi gerildi ve yüzünde kırmızı bir öfke parladı. "Yaşlı Zanaatkârlar onlara giremeyeceğimden emin olmaya çalışmışlardı. Buna dönüşmek zorundaydım ama yine de her şey beni ondan uzak tuttu. Her şey!" diye gürledi ve ben irkildim.

Korku perdesi yüzünden tapınağa girmekte zorlanmıştı. Askerin dediği gibi. "En çok neden korkuyorsun Vas?" diye sorduğumda dudaklarım titredi.

Kaşlarını çatarak biraz geri çekildi. "Ne?"

Onu sabit tutmak için gömleğini kavradım, gözlerim onunkilerdeydi - bir ruhun kapısı. Her şeyi açığa çıkarabilir. "Örümcekler. Yılanlar. Ölüm. Ölüm Tanrısı. Ateş. Yükseklikler." "Yıldırım" diye fısıldadığımda gözleri benimkilerin yansımasından parlıyordu. İnkâr. Cehennem. Ayrılık."

Ama kapı açıldı ve evde kimse yoktu.

İtmeye çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum, hava tamamen ürpermişti. Öne doğru eğildiğimde gözyaşlarıma rağmen gülümsemem kolayca kayboldu, yüzlerimiz bir santim bile ayrılmadı. "Akbabanız için teşekkür ederim."

Erkekler aptaldı. Kendilerinin de cehennem sularının içinde olduklarını unutarak birinin gözyaşlarıyla dolu bir havuza atlayıp boğulduklarını görmeliydiler.

Zincirlerimi kavradı, metalin derime batmasını ve kanamama neden olacak kadar sert sürtünmesini sağladı. "Mahkûmların sadece hayalleri vardır, prenses."

Gözyaşlarım durmuyordu ve bir şekilde beni daha da çok güldürdü. "Soğuk yatağında korkuyla yattığını bilerek tatlı, tatlı rüyalar." Ve babamın, bu aptalın ve cadısının kimi esir tuttukları ve bana açıkladıkları her şeyden sonra ne yarattıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadığını bilerek mutlu düşünceler. Şaka gerçekten kendini anlatıyordu. Aynadaki gölgeler de gülüyordu. Histerik bir şekilde. Acıkmışlardı. Çok aç.

Biliyoruz, diye fısıldadılar, heyecanla.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Shhhh. O bunu bilmiyor."

Demir dik oturdu, yüzü tamamen okunmaz haldeydi, okunacak o kadar çok şey vardı ki tam olarak konsantre olamıyordum. Temkinli bir şekilde geri çekildi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Harabe. Her yer harabe. Olympia gibi değil. Farklı bir harabe türü. Ayaklarımin altındaki toprak kavrulmuş, siyah kül ve yanmış çakıllarla kaplanmıştı; ilahi öfkenin gazabından kurtulmuş toprak tabakalarının arasındaki hava ceplerinden aşağıya sıcak buhar sızıyordu.

Çalılar, eğrelti otları, yosunlar ve eski şehir kalıntılarının üzerinde yetişen her şey, bitkiyi tüketmeden yanan yavaş beyaz bir alevle tutuşturuldu. Toprak sonsuza dek yanmak üzere lanetlenmişti.

Şeklinden ikinci kez bakmadan tanıyabileceğim büyük bir kayaya ulaştık. Resimler görmüştüm,

nakışlar, minyatürler ve ateş tanrısının diğer birçok tasarımı. Bir zamanlar sürekli yanan alevi tutarak şehrin üzerinde yükselen dev Adan heykeli artık parçalardan ibaretti ve ateş de öyle. Seraphim halkı kutsamalarını bölüşmüş, beş yüz yıl önceki düşüşlerinden sonra parçaları gözden uzak ocaklarda güvenle saklamıştı.

Bir grup adam partimize el salladı ve bizi kalın gövdeli, ateş kırmızısı sarmaşıkların yüzeyini kapladığı, ateşle yanmayan tek yaşamı gördüğüm bir kaya labirentinin içine götürdü.

Daha dar bir koridora girdiğimizde Demir, "Hiçbir şeye dokunmayın," diye uyardı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Sanki binlerce göz üzerimdeydi, her adımımı izliyor ve takip ediyordu.

Botlarımın tabanları altımızdan yayılan sıcaklığın içinde eriyerek daha yumuşak hissettiriyordu. Şakaklarımdan aşağı ter damlacıkları süzülüyordu ve hiç o anki kadar kendi derimden sürünerek çıkmak istememiştim. Soğuktan nefret ettiğim kadar sıcaktan da nefret ediyordum.

Demir'in sırt kasları kasıldı, omurgası kamburlaştı ve yeşil formuna geçerken uzuvları büküldü. "Daha önce bu kadar ileri gitmiştik," diye homurdanarak beni öne doğru çekti. "Sen gir."

Cesaretleri de beyinleri kadar yumuşak.

Alay ederek yanından geçtim ve çökmüş iki taşın arasındaki bir yarıktan geçerek leş gibi kokan karanlık bir boşluğa girdim.

Kükürt ve duman. Ayaklarım sürekli olarak göremediğim çok daha küçük taşlara takılıyordu. Sonra bir şey bacağıma dolandı ve durdum, sağır edici sessizlikte duyularımın yakalayamadığı hareketi duymak için nefesimi ve nabzımı azalttım.

Hiçbir şey.

Bir adım daha attığımda, o şey her iki bacağıma da dolandı. Ben içeri girdikçe vücudumda daha da ilerledi ve çok geçmeden buz gibi bir acı vermeye başladı. Hemen geri adım attım ve sürünerek benden uzaklaştılar.

"Lanet olsun," diye hırıldadım, tökezleyerek geri çekildim.

İsjordian askerleri yanıma koştu ve bir bayılma büyüü beni neredeyse bayıltmadan önce yere düşmeme yardım etti.

"Sadece birkaç adım içeri girmeye çalışırken yaklaşık bir düzine Crafter'ı ve bin adamı ve Aura'yı kaybettik," diye açıkladı Demir çakıllı bir sesle.

Yandığım yeri yoklamaya başladım. Ancak... bacaklarım iyi görünüyordu, pantolonumda bir iz bile yoktu ve botlarımda da yoktu. Bir tarafımı yukarı çektiğimde derimdeki siyah kömürleşmiş izler ortaya çıktı ve bu izler eskiden yanıkların canımı yaktığını hatırladığımdan daha fazla acıtıyordu.

"Adan'ın ateşi," dedi İsjordian Yüzbaşı, bana bir çeşit küllü toz uzatarak. "Yaranın üzerine koy prenses. Bu sadece kış yosunu."

Vücudum acıdan şoka girmek üzereydi, bu yüzden hemen elimi derime sürmeye uzandım ve acı biraz dağılınca rahatlardım.

Etrafıma bakındım, nefesim buz gibi bir beyaza dönüştü ve ayaklarımın altındaki zemin emrimle buzla kaplanmaya başladı, kilometrelerce uzanarak etrafımızdaki her santimi kapladı.

"İşe yaramayacak," dedi kaptan. "Ateş kutsamalarımızı eritip geçiyor. Onları dondurmayı, çekmeyi ve kesmeyi denedik ama her seferinde birkaç dakika içinde yeniden büyüyorlar."

Ağır kokuya dayanamazlar mıydı? "Çünkü onlar bir asalın büyüleriyle yaratıldılar," dedim, buz kırmızı yapraklı sürüngenlerin üzerine daha da yayılırken. "Karamel ve balın tadı aynı olabilir ama aynı değiller. Benim sihrim doğrudan tanrılardan kaynaklanıyor, seninki ise sadece bir şans piyangosu." Tekrar mağaranın içine girdim. "İnsan ne kadar aptal olabilir ki?" Aylar. Bu aptalların bu kadar basit bir şeyi fark etmeleri aylar sürmüştü.

Dikkatle, karanlığın mutlak karanlığa dönüştüğü yere doğru birbiri ardına adımlar attım. Bir elimi ileri uzattım, parmaklarımın arasında dans eden elektrik etrafımı aydınlattı.

İlerledikçe, omurgamdaki ürperti daha da artıyor ve uzaklardan gelen ağır fısıltılar daha da belirsizleşiyordu. Peçenin içindeydim, boşucu hissini ve uzak fısıltıları hissedebiliyordum ama yine de hiçbir şey olmuyordu.

Koridor sonsuzdu. Uzun dakikalar yürümüştüm ki durdum ve havadaki hafif rahatsızlığı dinledim. Nem titreşiyordu ve avucumu ayaklarımın altındaki taşlı zemine dayamak için eğildim. Adımları andıran sabit bir vuruş avucumu gıdıklıyor, giderek yükseliyor ve muhtemelen bana yaklaşıyordu. Bunu yapabilecek kadar ağır ne olabilirdi?

Ayağa kalktığımda doğal olmayan bir sıcaklık dalgası bana çarptı ve sonra bir çift büyük, delici titian gözü önümde parladı ve ardından üzerimizdeki harabeleri takırdatan, toz ve çakılların etrafa uçuşmasına neden olan yüksek bir hırıltı geldi. Yaratık etrafıma ateş püskürterek mağaraya ışık ve o şeye bir şekil verdi.

Yedi cehennemde ne var?

Kumral ejderha devasa pençelerinin üzerinde kıpırdandı ve etrafımızdaki duvarlara zincirlenmiş kanatlarını çırpmaya çalıştı.

Hayranlıkla gözlerim büyüdü ve hançerimi kınına geri çektim. Yok oldukları düşünülüyordu bu yana dört asır geçmişti. Küçük insan dünyamızda hayatta kalmak için mücadele eden tek Dyurin kutsanmış yaratık. Masallar ve eski sözler ejderhaların herhangi bir tanrısal alemden değil, başka bir insan bölmesinden olduğunu söylüyordu. Bazıları, efendilerinin arkasından sürünerek Numen'e gizlice girdiklerini ve ceza olarak efendilerinin onları geri almadığını söylerdi. Yüzünü bana yaklaştırdığında ejderhanın derisi sedefli bir mercan renginde parladı. "Kendine bir bak. Ne kadar güzelsin."

Yaratık havayı kokladı, burun deliklerini bana yaklaştırdı, pençelerini ve vücudum büyüklüğündeki dişlerini gösterdi. Bana hırlamaktan başka bir tepki vermeyince dikkatlice öne doğru bir adım attım ve elimi ona doğru uzattım.

"Güzel ejderha," diye mırıldandım. "Güzel ejderha. Kibar ejderha." Tökezleyerek geri çekildim, tekrar hırladığında yere düştüm, burnumu çektim ve zor nefes aldım. Ayağa kalktım ve kıyafetlerimin tozunu aldım. "Evet, ben de dokunulmaktan hoşlanmam."

Ejderha yanıt olarak ofladı, içine kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Gözlerimi kırptım. "Dur bir dakika. Lanet asa nerede?"

Gözleri tekrar açıldı, sonra başı altımızdaki zemini işaret etti.

"Çok iyi ejderha. Altında mı?" Bir huff.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve eldivenli elimle kalın toz tabakasını fırçalayarak akuamarin mozaik karoları ortaya çıkardım. Devasa alan düşünöldüğünde, bu iş bütün günümü alacaktı.

"Hey," diye fısıldadım. Neden fısıldıyordum ki? "Hey!"

Ejderha gözlerini tekrar açtı ve bana kızgın bir şekilde baktı.

Yeri işaret ettim. "Biraz yardım mı? Güzel ejderha çok güzel muhafıza yardım ediyor, ha?" O şey kıpırdamadı. Sonra beni neredeyse şişlenmiş bir **muhafıza** dönüştürecektir bir ateş bulutu üfledi. Toz neredeyse tiftik gibi alev aldı,

havada uçuşuyor ve yok olup gidiyor.

Zaman katmanının altında yatan şey karşısında ağzım açık kaldı. Dikkatle odanın en uzak köşesine geri döndüm ve mozaik karoların oluşturduğu resmi inceledim.

Bir çeşit harita. Ve ortasında, üzerinde rünler yerine yıldız takımyıldızları bulunan, hafifçe bir gemi halesine benzeyen bir daire duruyordu. Sekiz tane. Hepsini ezbere biliyordum. Sadece basit takımyıldızlar değildi. Nihai mükemmel masala uymak için mükemmel bir şekilde sıralanmışlardı.

İmkansız.

Olmak

zorundaydı.

"Kar tanem," diye fısıldadı annem, son bir saattir saklandığım battaniyemin altına girerek. "İnsan her zaman yıldızları görebilmeli. Burada yıldızları nasıl görebiliyorsun?"

"Onları sevmiyorum. Yıldızlardan nefret ediyorum anne."

"Bunu duysalar çok üzülürlerdi. Hepsinin isimleri var biliyor musun? Hepsini bana en iyi arkadaşım öğretti. Eğer bir gece hepsini aynı anda görürsen, cennetin kapılarının senin için açılacağını söylerdi," diyerek beni saklandığım yerden çıkardı. Gözleri yüzümdeki morluklara kayd ve bakışları gece gökyüzü gibi parladı, ama çok daha güzeldi. "Sen... onları da bulabilecek miyiz görmek ister misin? Belki şansımız yaver gider ve bizi karşılarlar."

"Bana da izin verirler mi?"

"Neden yapmasınlar ki?"

"Çünkü ben işe yaramazım. Babama, sana, Eren'e ve Thora'ya.

Herkese."

"Sen çok değerlisin, kar tanem. Bu acımasız dünyadan çok daha fazlası için."

Biralar. Sidus. Letum. Lumen. Tellus. Levis. Nix. Eurus. Sekiz ana cenneti çevreleyen sekiz takımyıldızın tümü.

Bir kapı. Herhangi bir cennet değil.

Hepsi-aralarında, etraflarında ve onlarla ilgili olan her şey.

Onların ötesinde de. Bizimkilerin arasında, yanında, paralelinde ve ötesinde yer alan âlemler üzerine âlemler. Nereye isterseniz, kapılar sizi oraya götürürdü. Annem de öyle demişti.

Bu bir yalan olmalıydı. Bir masal. Annem bana masallar anlatırdı.

Ama annem de bana sayamayacağım kadar çok yalan söylemişti.

Ejderhaya baktım. "Bir yere geçit açmak zorunda mıyım?" Buraya girmeme ya da buradan çıkmama izin verilecek miydi? Cennetlere giremiyorduk ama diğer âlemlere... Bilmiyordum.

Yaratık oflayıp puflayarak tek bir yıldızın çizildiği halenin merkezini işaret etti. Paleagus. Ya da Numen-Ithicea'da dedikleri gibi.

Elim tereddütle çizimin üzerinde gezindi. Kireçli tasarımda tuhaf bir şeyler vardı, karoların geri kalanıyla karşılaştırıldığında neredeyse yer yer yıpranmış görünüyordu. İzini sürdüm

Rengin silinmesine neden olan şeyin şeklini ayırt edene kadar grileşen yamayı tekrar tekrar inceledim.

"Ayaklar." Şekil iki ayaktan oluşuyordu. Hemen ayağa kalktım ve yıldızın tam üstünde durdum.

Hiçbir şey yok. Döndüm, poz verdim, yine bir şey yok. Uzaklaşmak için yer değiştirdiğim anda bir karo plak çatladı. Ve bir diğeri - hepsi çatladı, birbiri ardına yere bir santim battılar. Sonra, sanki dönen bir obruğun içine atılıyormuşum gibi, etrafımdaki gerçeklik dönmeye başladı, öyle bir güçle dönüyordu ki beni dik tutan yerçekimi aniden beni altında ezmeye başladı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Mağara kayboldu, ejderha da öyle. Girdap sönükleşti ve sonra tamamen karardı.

Menekşe rengi parıltılarla, gümüş ve altın lekeleriyle gölgelenen dönen karanlık durdu ve duruldu. Etrafımdaki, dokunmamdan bir metre bile uzakta olmayan yıldız takımyıldızları karşısında ağzım açık kaldı. Ne kadar çok.

Gözlerimin önünde duran şeyin farkına varınca göğsüme bir ağırlık çöktü. Öne doğru uzanarak parmaklarımı yanımda parıldayan göz kamaştırıcı bir oluşumun üzerinde gezdirdim. Tenim sıcaklıkla buluştuğu anda, karanlık bir ormanı çevreleyen daire şeklinde bir portal oluşturmak için ısıltılı zerrelere bir girdap şiddetle döndü. Tanıyamadığım bir orman. Kızıl gökyüzü, kara toprak ve topraktan büyüyen uzun, karanlık ve cansız kızıl ağaçlar.

Etrafımda bir bebeğin çığlıkları uçuşuyordu ve ben de geçidin ötesinde terk edilmiş küçük figürü aradım.

Rüzgarın böğürttüğü ağaçların arasında. Çocuk küçüktü, beyaz saçları ve hayatımda gördüğüm en koyu gözleri vardı. Bir an için, gözlerimiz uzakta buluştuğunda, çocuk ağlamayı kesti, harikulade oniks gözleri genişledi.

Ölüm, bir ses yankılandı. Ölüm. Ölüm. Ölüm. Ölüm.

Ve sonra onu gördüm. Görüntü gözlerimin önünden geçti. Etrafımda uzanan bedenler, beyaz bir ateşle yanan kavrulmuş toprağın altında eriyordu. Sedefli tüyler yavaşça yere düşerken yanıyor, büyük kanatları olan beyaz saçlı bir kadının kanlı bedeninin etrafında toplanıyordu. Bir başkası ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu -Vas insan formundaydı, yanmış bir eli ona uzanıyordu. Tüm kaosun ortasında benim şeklim duruyordu, yerde diz çökmüş, kendi kılıcım göğsümü deliyordu. Uzaktan gelen sesler adımla çınlıyordu, iyi tanıdığım sesler. Yalvarışlar ve haykırıışlar zafer çiğlikleriyle karışıyordu. Askerler uzaklarda zıplıyor, kutlama yapıyor, babamın kafasını etrafa fırlatıyor, bu sırada ismimin sesleri kaybolana kadar gittikçe azalıyordu.

Çocuk mırıldandı ve her şey uzak bir anının çağrısı gibi kayboldu. Geriye bedenimin titremesi, nefeslerimin titremesi, gözlerimden yaşların süzülmesi ve göğüs kafesime baskı yapan ağır bir yük kaldı. Bir el göğsüme gitti, çok gerçek hissettiren yaraya dokunmak için uzandı.

"Cerina!" diye sert bir ses neredeyse umutsuzca seslendi.

Sesle irkildim ve elimi geri çektim, portalın kaybolmasına ve önceki haline dönmesine neden oldum.

Yıldızların diziliŖi bir kez daha etrafımda süzölüyordu.

Nefes aldım. Gördüklerimin zaten hasta olan zihnimin gerisinde erimesine izin verdim.

Sonra güldüm.

Ve güldüm.

İki elimi de yere koyduğumda kekeleyerek attığım kahkahalar beni ele geçirdi. Sesler etrafımdaki boşluğa yayıldı, büyüdü ve daha da yüksek sesle zıpladı. "O ölebilir." Gözlerimden bir-iki damla yaş süzüldü, aşağıdaki siyah boşluğa değip parladı. Karnım ağırlaştı ve içimdeki hastalık büyük bir topa dönüştü. "O ölebilir."

Ve sen de öyle olacaksın, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki ses.

"Asa," dedim yüzümü silerek ve kıs kıs gülen gölgeleri görmezden gelerek. "Beni asaya götür."

Her şey kayboldu ve beni mağaraya geri götürdü. Ne oldu?

"Asa. Nerede bu lanet asa?" Altımdaki taŖa vurarak sordum.

Ayağa kalktım, etrafta başka bir oda aradım ama bulamadım.

İlk perdeden geçmiş miydim?

"Korku perdesini çoktan aştın," diye seslendi tatlı bir ses ve ben döndüm, elektrik havayı toprağın sıcağından daha fazla kızartıyordu ama o korkmuyordu.

Kız güzelliğın ötesindeydi, bir tuzaktan başka bir şey olamayacak kadar gerçek dışı görünen çekici bir güzellik. Altın kahverengi

Teni ve beline kadar inen koyu bakır rengi saçlarıyla bana doğru adım attığında ayakları zümrüt rengi eteklerinin altında adeta süzülüyor gibiydi. "Ama en büyük korku ayaklarının altında yatıyor. Bir sonraki Skygard'ın Beyaz Alevli Muhafız'ı tekrar diriltmesi gerektiğinde kullanması için Yaşlı Zanaatkâr'ın bu odaya koyduğu son numara bu. Bilgi. Omuzlarınızda taşıdığı ağır yükü bilmek. Sahip olduğun gücün tehlikesini bilmemek seni bencil yapar. Tıpkı babamı yaptığı gibi."

"Sen Kegan'ın kızısın."

Gülümsemesi, yüzünün geri kalanında boyanmış olan hüznü gizlemek için kibardı. "Bana Nilsa derlerdi."

"Yaşıyorsun."

Başını salladı. "Yaptıklarım için, asanın muhafızı olarak hizmet etmeyi ve babamın yaptığı yıkıma neden olmak isteyenleri engellemeyi teklif ettim. Bir Ybris olmayabilirim ama bir zamanlar en az onun kadar güçlüydüm."

"Bilmelisin-"

"İkimizin de bencil babaları var Muhafız," diyerek eteklerini yana açtı ve eteklerinin arasına gizlediği deri kılıfından gümüş bir çubuk çıkardı. Asa parçasını avuçlarının içinde tutarak bana doğru uzattı. "Aramızdaki fark şu ki, ben bunu zafer için yaptım, sen ise sevdiklerini güvende tutmak için yapıyorsun."

"Yıkım getirebilir."

Kaşlarını kaldırdı. "İstemiyor musun?"

Bir adım öne çıktım ve çubuğu ondan aldım, çubuk dokunduğumda bembeyaz parlıyordu. "Peki ya sen?"

"Siz onu ellerimin güvenliğine geri verene kadar burada kalacağım."

"Dünyanızın size ihtiyacı olabilir. Halkının sana ihtiyacı olabilir. Eğer senin hayatta olduğunu, Veranesi soyadını ve kanını taşıyan birinci sınıf bir Scarlet'in hâlâ hayatta olduğunu bilselerdi, eski krallarının suçuna teslim olmazlardı. Babamın zulmüne değil."

"İyi birinin onları zafere geri götüreceğine inanıyorum - birinci sınıf bir Scarlett'in kanı olsun ya da olmasın, Veranesi soyundan gelsin ya da gelmesin. Ateş öfkeli, bastırılamaz."

Kaşlarımı çattım. "Burada zincirli misin?"

"İsteyerek."

"Peki ya gitmeyi seçersen?"

"Bu hakkımdan vazgeçtim."

"Ağızdan ağıza, lanetle ya da zanaatla değil."

"Benim için aynı ağırlıkta."

Bu odadaki Scarlet o olabilirdi ama benim sinirlerim bu yanmış adanın kuzeyindeki Drayrior yanardağından daha fazla kaynıyordu. "Dışarı çıkacaksın."

"Affedersiniz?"

"Söylediklerimi duyuyor musunuz? Savaş var. Babam krallığını aldıktan sonra, sıradaki krallık için gelecek. Belki de çoktan gelmiştir. Hatalarımız için tövbe etmeye ve merhametli olmaya gücümüz yetmez. Üzülmeyi göze alamayız. Öldürülen arkadaşım için ağlamaya gücüm yetmez!"

Halkınız, benim halkım ve diğer herkes acı çekerken, siz onların yanında savaşıyor olabileceksen, gözünüzü kırpmadan ve korkmadan burada oturuyorsunuz. Halkın nimetlerinden vazgeçti. Bu diyarı güvende tutmaya hizmet edebilecek güçlerinden vazgeçtiler. Kendilerine dayatılanlara rağmen bunu yapmaya devam etmeyi seçtiler - kıtlık, savaş, kontrol, kölelik. Onlara yol gösterecek, hata yapmadıklarını söyleyecek kimseleri yoktu. Hata onların değildi. Ben de hatalar yaptım! Babamı öldürme şansım varken yaşamasına izin verdim! Ve hatalarımı düzelteceğimden emin olacağım. Onlar için pişman olmayacağım. Sırf zarar verebiliyor diye büyümden vazgeçmeyeceğim. Ateş ve şimşek bir lütuftur. Tanrılar yazı tura atar. Hangi tarafa düşeceğini biz seçeriz."

"Kendimi doğru hissettiğim şeyi yaptım."

"Peki, hâlâ doğru hissediyor musun?" Saf ruh, demişti Visha. Bu saf sayılırdı. Bencillik ne zamandan beri saflığın bir özelliği oldu?

Yüzündeki ifade bana onu başka türlü ikna edemeyeceğimi söylüyordu. Ateş aynı zamanda inatçıydı.

Döndüm, ona arkamı verdim ve ejderhaya doğru ilerledim. Bilenmiş bir buz bıçağı elimde büyüdüğünde, yaratık ayaklandı ve tökezleyerek geri çekildi.

Yaratığı bağlayan zincirleri alıp dondurdum ve artık kırılğan olan zincire bıçağımı vurarak onu kırdım.

Hepsini indirmek bir saatimi aldı ve sonunda nefes nefese yere düştüm. Ejderha alçaldı

Burun deliklerini açıp beni kokladıktan sonra iri gövdesini benimkinin etrafına doluyor.

Çekingen bir şekilde elimi tekrar yüzüne uzattım ve ayağa kalktım. "Gidin. Gidin! Bunu yaparken de yolunuzun üzerinde gördüğünüz her çadırı, binayı, gemiyi ve kurt arması taşıyan askeri yakın. Her kış doğanı yakın. Hepsini yakın. Sonra güneydoğuya gidin, ayı ve güney yıldızını takip edin, Henah'ın kutsandığı yerin altına gidin," diye emrettim. "Moor Denizi kıyısında, büyük bahçeleri ve fildişi duvarları olan kaleyi bul. Onlara zarar vermeyin. Onlar da sana zarar vermeyecektir." Eldivenimi çıkardım ve ejderhaya birleşmemizle işaretlenmiş sol elimi gösterdim; iki ruh Dyurin'in yaratıkları için aynı kokuya sahipti. Ejderhanın gözleri bir an için kapandı ve neredeyse onaylarcasına homurdandı. "Diğerleri seni tekrar zincirlemek isteyebilir ama o seni güvende tutacak. Söz veriyorum."

"Jayre mağaradan çıkamaz," dedi ateş prensesi. "Beş yüz yıldır benden başka insan görmedi."

"Ne şans ama. Isjordanlar en sıcak karşılamayı yaparlar," dedim yaratığı el sallayarak. "Kusursuz derecede iyi yanıyorlar; bunu size söyleyebilirim."

Nilsa hâlâ köşede durmuş, kahverengi gözlerini kocaman açmış, ejderhanın pençelerini sürüyerek, acıyan kanatlarını gererek çıkışa doğru emeklemesini izliyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Sözde mi? "Peki, nasıl olması gerekiyordu?"

"İyilik galip gelir."

"Hayır, kötölük galip gelir." Ve kuyrukta, dışarıdaki mücadelenin sesi mağaranın içinde belli belirsiz yudumlanmaya başladı.

Kaşlarını çattı. "Herkesin içinde böyle düşünecek en son kişi siz olmalısınız."

"Hem insani hem de ilahi zalimlik gördüm. Herkesin içinde bunu düşünen ilk kişi ben olmalıyım."

Jayre'nin hırıltıları mağara duvarlarını titretti, üzerimize çakıl taşları ve toz yağdı ve Nilsa bana doğru hafif bir adım attı. "Sonuçlarını bildiğimiz halde neden daha fazla yıkıma neden olmak zorundayız?"

"Bitirmek varken neden katlanayım? Önce beni mahvetmek isteyen şeyi mahvet."

Gözleri büyüdü ve asaya doğru kaydı. "Gardiyanı öldürmeye çalışmak istiyorsun. Ama o suçsuz."

Bu hayatta çok az kişi beni suskun bırakmıştı. "Bir daha düşündüm de, aslında burada kal. Krallığını kendim halledeceğim."

Bir adım öne çıktı. "Tanrıları kızdıracaksın!"

Ayrılmadan önce geçidin her tarafına toprak serptim. "Sanırım beni hiç kızgın görmedin."

Sessizlikte nefesimi tuttum.

Sonra duydum.

Acı çığlıkları o kadar yüksek sesle çınılıyordu ki, içi boş mağara duvarlarının altında saf bir senfoni gibi yankılanıyordu.

İşte, işte.

Asa parçasını tutarak son bir kez Nilsa'ya döndüm.

"Utanarak burada saklan ya da dışarıda

Sırf babamın ayaklarını öpebilmek için son krallarının utancından daha da aşağıya eğilmek zorunda kalan insanlar."

Mağaradan çıktığımda gözlerim sıcaktan yanıyordu. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir kaos etrafımı sarmıştı. Kabaran ateş gökyüzüne doğru yükseliyor, kilometrelerce ileriye uzanıyor ve sıcak bir ocağa dönüşen Isjordan kamplarının üzerinde yükseliyordu. Demir yanmış ceset yığınlarının arasında durmuş, gözleri kıpkırmızı, kocaman ve yarı deli bir halde uzaklarda kaybolan ejderhayı izliyordu.

Burun delikleri alevlendi ve bana doğru döndü, aramızdaki asayı kaldırıp gereksiz yere dramatik saldırısını durdurmasını sağlayana kadar öfkeyle hırladı.

"Anladım."

Pençeli elini yüzüme doğru kaldırdı ve keskin bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Yaralanmamışsın. Nasıl oldu bu?"

"Ejderha onu koruyordu. Mağaradan çıkmadıkça asaya ulaşamazdım. Onu kandırıp dışarı çıkarmak biraz zamanımı aldı."

"Kandırmak mı? Her yerinde senin kokun vardı," diye hırladı.

Bir adım öne çıktım. "Bunu düşüncelerimin gücüyle mi yaptığımı sanıyorsun?" Hemen karşılık verdim ve mırıldanabildiğim tüm gücümle asa parçasını ona fırlattım. "Sana o lanet şeyi aldım. Daha ne istiyorsun?"

Sopayı sıkıca kavradı, son bir kez bana bakıp hırladı ve peşinden gitmem için zincirlerimi sertçe çekti. "Bunun sonuçları olacak," diye tükürdü.

Bana sorarsanız, zaten misk kokan havaya sinmiş yanık et ve kumaş kokusu yeterince sonuç vericiydi. Kan ve kana bulanmış is ve yankılanan çığlıklar... katartıktı. Eğer beni öldürmeyecek olsaydı, heyecandan kalbim duracaktı. Onun peşinden sekerek gittim. "Çok, çok korkuyorum."

Nissa'nın annesi, Seraphim'den döndükten sonra ona yapmasını söylediğim şeyi tam olarak yapmıştı. Ve çok etkili bir şekilde, haberi kalenin duvarları içinde ve dışında çok geniş bir alana yaymıştı. Diğer hizmetçilerden mutfak hizmetlilerine, aşçılara, tüccarlara, pazarlara ve Tenebrose halkına kadar. Hepsinin bir ejderhayla savaştığımı ve Isjordan kamplarını korumaya çalışırken hayatta kaldığımı düşünmesi ve tüm bunları yaparken babamın silahını kutsal savaşına götürmem günler sürmüştü.

Küçük bir topallama numarası yaparak eğitim alanlarına doğru ilerlediğimde askerler ve hizmetkârlar birbirlerine mırıldanıyordu. Şifacının babamın tokadından kalan çürüklere dokunmasına bile izin vermemiştim. Sonuçlarım daha çok kupa gibi görünüyordu.

Sempati ile birlikte başka bir şey daha sundular.
Saygıya çok benzeyen bir şey.

Melanthe her zamanki gibi antrenmanlarımı izlediği balkondan gözlerini bana dikmişti. Ama bu sefer dikkati etrafıma kaymıştı. Benim için

Herkes bana bakıyordu. Yüzünün düşmeye başlaması, endişe verici kafa karışıklığının kaşlarıyla birlikte düşmesi o kadar tatmin ediciydi ki.

"Gidelim mi?" Ceketimi çıkararak sordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

WHITE BISHOP TO A5

SNOWLIN

Ağustos ayının ortalarıydı ve nihayet

yönetilen içi düzenle a güv yol aracılığı Eldmoor.
n mek enli cul yla
uk

Kilian onları oyalamak için her ne yapıyorsa, işe yarıyordu.

Melanthe bizi eski adaçayı kokan ölü bir ormana ve rüzgârla konuşan tekinsiz seslere doğru yönlendirmeye başlamadan önce, Kızıl Meclis'ten herhangi bir cadiya rastlamaktan etkili bir şekilde kaçınarak portal üstüne portaldan bir saat bile geçmemiştik. Sonbahar soğğunun başlaması da hayal gücünüze yardımcı olmadı.

Kemik yığnına bastığım yer ayaklarımın altında çıtırdadı - insan kemikleri. Ne güzel. İyi deri botları mahvetmek için ne güzel bir yol.

Bir çığlık beni ayakkabıya dönüştürülen zavallı hayvan için duyduğum üzüntüden kurtardı. Isjordan askeri, sırtı ölü bir ağaca çarpana kadar geriye doğru çabaladı. Gözleri mosmordu, ileriye ve hiçbir şeye sabitlenmişti... hiçbir şeye.

Melanthe içini çekti ve yüksek sesle, "Guinevere, bu kadar küçük numaralar yeter," diye seslendi.

Devasa bir hayvan kemiği yığınının arkasından genç bir cadı çıktı ve dehşete düşmüş Isjordan askerlerini incelerken kıs kıs güldü. "Kusura bakma kardeşim. Ama bu kadar korkmaları çok komik."

Ve aslında öyleydi.

"Sizin türünüzün derisini yüzüp domuzlara parti kıyafeti olarak giydirmeleri de çok komik," dedim ona sakarca bir gülümsemeyle ve babamın askerleri kıkırdadı.

Gülümsemesi soldu ve Melanthe'ye bir bakış atmadan önce bir an donup kaldı. "Ybris seninle birlikte."

"Elbette benimle birlikte Guin. Asa parçasını almak için mezara inecek," diye açıkladı Melanthe, hepimizi ileriye doğru götürdü ve Krig'in toplarından daha eski görünen iki katlı bir evi gizleyen bir perdeyi kaldırdı.

Genç cadı Guinevere yanımda yürüdü ve malikâneye girerken bana baktı. Bakışlar hiç bitmedi. Sadece daha da yoğunlaştı.

"Türünüzü gerçekten gururlandırıyorum," dedim tatlı bir sesle ve dönüp ona baktım.

Çenesini kaldırdı ve başka tarafa baktı. "Urinthia bizi kandırdı.

Artık saygımızı ya da sadakatimizi hak etmiyor."

"Ben Eldmoor'lu değilim ama ben bile seni kutsamayan hiç kimseye sadakat yemini etmediğini biliyorum. Yemin ediyorsun

Ölüm Tanrısı'na sözünü ve ruhunu teslim ettin, o da senin Büyük Bakire'ni atadı. Korkmuyor musun? Kendi tanrınızdan?"

Boğazını temizledi, şaşkın görünüyordu. "Bizim... bizim tanrımız Melanthe'nin arkasında duruyor. Caligo'dan zarar görmeden çıkmasına izin verdi."

Bu beni kıkırdattı. "Senin tanrın kimsenin arkasında durmaz ve onun dönüşü için pazarlık ettiği şeyin zarar görmemiş olması hafif kalır," diye fısıldadım ve kaşlarını çattı, cehennem ateşi gibi bize kaşlarını çatarak bakan yeni lideriyle benim arama baktı.

"Ondan uzak dur, Guinevere."

"Neden, Mel'ciğim?" Zincirlerimi kaldırarak sordum. "Zavallı ben ne yapabilirim ki? Tabii yaklaşımazsan, o zaman seni yıllar önce babamın yaptığı gibi boğabilirim."

Birkaçı bıyık altından kıkırdayınca bileklerimdeki kelepçeler sıkılaştı ve yanarak acıdan homurdanmama neden oldu.

Bir Isjordan askeri öne çıktı ve elimi tuttu. "Prensesim, deriniz kanıyor," dedi telaşla, bileğime sarmak için bir mendile uzandı ve Melanthe'ye döndü. "Ona ne yaptın, cadı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kaynayan Melanthe'ye doğru kirpiklerimi kırıştırdım. "Beni incitiyorsun."

Tüm Isjordan askerleri ağır bakışlarını bir zamanlar ölü olan ve yakında ölecek olan cadıya çevirdiğinde odayı tedirginlik kapladı. Hava sıcaklığı iyice düşmüştü ve siyah zincirler cadıya doğru uzandığında içimi bir memnuniyet ürpertisi kapladı.

kırmızıya boyandı ve aniden biraz gevşeyerek beni rahatlattı.

Askerin elini sıktım ve Melanthe'nin arkasından gitmeden önce ona küçük bir teşekkür sundum. Savaş odasına dönüşmüş bir yemek odasına benzeyen bir yere girdiğimde her renkten birkaç kızıl kafa döndü. Oval ahşap masanın üzerinde Eldmoor'un bir haritası dururken, farklı şekillerde birkaç dal Heca'nın kenarında bir yıldız oluşturuyordu. Muhtemelen asa orada saklıydı.

Kapı yüzüme kapandığında işaretlerine bir an için bakabilmişim.

"Neden cadının size böyle davranmasına izin veriyorsunuz prenses?" dedi bir asker, kana bulanmış peçeteyi değiştirmem için bana temiz bir peçete uzatarak.

"Aile," diye omuz silktilim. "Öfkeli kaltak davranışlarını affetmeliyiz." Ona dönerek, "Söyle bana, neredeyiz?" diye sordum.

"Lissis ormanının yaklaşık üç mil içinde." "Ölü topraklar mı?"

"Güvendeyiz," diye güvence verdi. "Cadı bize güvenlik sözü verdi."

Kaşlarım havaya kalktı. Kimse Ölü Topraklar'a adımını atıp da güvenlik sözü almamıştı.

Melanthe ve hain cadılardan oluşan neşeli çetesinin kurduğu derme çatma meclisten ayrıldığımızda ölümler saatiydi. Ay kıpkırmızıydı, bulutlu gökyüzüne ve ölümlerin mırıltılarıyla tıslayan çorak ormana kanlı bir renk katıyordu ve bir takozdan diğerine huzursuzca ilerleyen yaratıklar bizim maiyetimizi takip ediyordu.

Ormanın derinliklerine indikçe hava bizi uyarıyor, geri dönmemiz için yalvarıyordu. Rüzgar fısıldadı ve sonra tekrar düşünmemiz, geri dönmemiz için uludu.

Cadılar parlayan kırmızı bir avuç içini havaya kaldırarak ruhlarla beslenen gece yırtıcılarından - Celesteel buraya adım atmadan önce bile bu ormanlarda dolaşan yaratıklardan - etrafımızda bir koruma perdesi oluşturdular. Bu toprakları kutsamak için seçmesinin nedeni buydu. Burada ölümü neredeyse Caligo'da hissettiği gibi hissetmişti - Tanrı bu yaratıklara rahatlama sunmuş, onları yaşama ve yaşama açlığı ve kederinden korumak için Eldmoor'un bazı kısımlarını ölümler diyarına çevirmişti. Bizim buraya adım atmamız bir ayartmaydı. Toprağın bu kısmında yürümek Celesteel'e meydan okumaktı. Cadılar doğalarının kanunlarından daha fazlasını çiğniyor, tanrılarına saygısızlık ediyorlardı. Korkularının tadını dilimde hissedebiliyordum. Yoksa Melanthe'nin sıkıdığı parfüm mü öğürme reflekslerimi gıdıklıyordu?

E t r a f ı m ı z d a sessizlik çınladığında varış noktamıza ulaştığımızı anladım. Ne bir rüzgar, ne bulutlar ne de ay.

Üstümüzde ne bir hayvan, ne bir ağaç, ne de ayaklarımın altında toprak vardı. Yer taş, hava katı, gökyüzü ise dönen yakuttan bir girdaptı.

Bir monolit önümüzde dimdik duruyordu. Katı siyah çeliğin üzerine üç parlak kırmızı kelime kazınmıştı. Kızım. Kız kardeş. Anne.

Celesteel, Fader ile birlikte var olan en güçlü tanrının ya da bir zamanlar ona verdikleri isimle Bazılarının Tanrısı'nın oğluydu. Hiçlik Tanrıçası Nihilia, ölümü, kâbusları, sessizliği, karanlığı, kaosu, ayartmayı, açgözlülüğü, arzuyu ve boşluğu doğurdu. Dokuz Hiçlik Tanrısı. Hem Henah hem de Celesteel, Fader'e hizmet etmeye ve Ithicea'yı krallıklarının merkezi yapmaya karar vermişlerdi, almaktan vazgeçip vermek istiyorlardı - ölüm ve karanlık bile besleyebilirdi. Güçlerine rağmen Celesteel, ne olduğuna, nereden geldiğine ve ne anlama geldiğine rağmen kutsadığı tüm topraklara bir şekilde hayat vermişti. Kadınlardan. Onlar hayatın ta kendisiydi; bunu keşfetmişti. Toprağı beslediler, anne, kız ve lider oldular. Şefkatli ve besleyiciydiler. Yazıtlarında Plantae'nin onu Fader'in yanında yer almasını sağladığı söylenir - o zamanlar topraklarına hayat veren kadın, belki de en güçlü kadın. Ve kadınlar Eldmoor'u hayata döndürmüştü.

Bu monolitin hemen altında, sadece bir kızın, kız kardeşin ve annenin Tanrı tarafından sahiplenilmeden adım atabileceği topraklarda, ilk Büyük Bakire'nin mezarı duruyordu

Öteki Dünya'nın gönüllü bir hizmetkârı olarak. Kimse cesaret edemezdi. Kimse cesaret edemezdi. Ölümden bu kadar korkmayan kimse yoktu.

Celesteel'in sahiplenemediği tek adam olan Demir'in de bizimle gelmediğini düşünürsek, Melanthe'nin tanrıların onun yaşamıyla ilgili anlaşmasından şüphe duyduğu anlamına geliyordu. Belki de o kadar da ebedi değildi.

Celesteel'in Fader'in kararına öfkelenmesine bahse girebilirdim; kendi koyduğu kuralları çiğneyen bir karardı bu.

Melanthe eteklerini topladı ve Celesteel'e ait olan topraklara doğru onun ve kız kardeşlerinin peşinden gitmek için zincirlerimi çekti.

Monolitin arkasındaki ormanın içine doğru daldıkça dallar daha da kalınlaşıyor ve aralarından geçmek neredeyse imkânsız hale geliyordu. Cadılar, tepemizdeki kızıl lekeli bulutlardan dökülmeye devam eden koyu külle kaplı açık bir düzlükle karşı karşıya kalana kadar birbirlerine kilitlenen sık dalların üzerinden geçerek dar kıvrımlarda birbirlerine yardım ettiler. Karanlık Deniz'e doğru baktığımızdan emin olmama rağmen ötesinde hiçbir şey yoktu.

Ancak, ötesindeki havanın elektrik hissi, bu hileyi hazırlayan kişinin titiz çalışmasına ihanet ediyordu. Bir elimi ileri uzattım ve zihnimle oyun oynayan bir illüzyonun kalın jelatinimsi perdesini hissettim - ötesinde yatan her neyse onu koruyordu.

Ve ben onu geri çekemedim, bir şey beni yakaladı ve diğer tarafa sürükledi.

Kavurucu sıcaklık duyularıma saldırdı ve sıcak hava ciğerlerime girdiğinde neredeyse buhar solumama neden olacak şekilde ürperdim.

"Alevler, alevler, alevler," diye gür bir ses kulağıma doğru bağırdı.

Göz kapaklarım açıldı ve yanımda duran pul pul dökülen bedenden uzaklaştım.

Yedi tatlı cehennem.

Çürümüş et parçaları bir kadının iskeletine zar zor tutunmuştu. Kestane kahvesi saçları dokunulmadan kalan tek şeydi, uzun ve neredeyse arkaya doğru kıvrılmıştı.

Kıkırdadı, et parçaları düştü, kemikten hemen eridi. "Yanıyoruz. Hepimiz yanarız. Sen de yanacaksın."

Arkama baktım, Melanthe ile birlikte cadıların olması gereken ama artık olmayan yere.

Bir kadın kalıntısı tekrar bana doğru yürümeye başladı ve tutmam için dikkatli bir el uzattı. "Seni alevlere götürüyorum. Güzelce yanacaksın."

Bileğindeki siyah gül işaretini görünce "Cehennem ateşi," diye mırıldandım. Cehennem ateşinin koruyucusu Ghenna'nın damgası. "Yaşlı Crafter asayı cehennem ateşinin içine mi saklamış?" Sizi sonsuza dek yakacak ama öldürmeyecek alevlerin içinde yanmak.

Zıpladı ve kıkırdadı. "Oh, oh, ne kadar da zekisin!"

Sıkılmış bir şekilde içimi çektim ve arkamdaki illüzyon perdesine bir bakış fırlattım.

Korkaklar.

"Onlar gelemmez," dedi o şey. "Celesteel'in kutsamasından doğan çocuklar kavrulmuş topraklarda cehennem ateşine yakalanabilir çünkü ruhumuzun yedinci kısmı da cehennem ateşinden yapılmıştır. Gel, gel," diye beni yönlendirdi ve durduğumuz çorak taşın ortasında yeraltına inen bir merdiven boşluğuna doğru ilerledi.

"Buraya neden girdiniz?"

"Kavrulmuş topraklar," diye bitirdi sözlerini, beni tünelden aşağıya doğru yönlendirerek. "Hiç girmedim. Sadece hiç ayrılmadım."

"Ne?"

"Bir Çağırıcı bu diyarın duvarlarının ötesinden bir şey getirdiğinde ne olur, biliyor musun?" diye söze başladı.

"Bu diyarın ötesinde bir şey çağıramazsınız."

"Oh, ama yapabilirsin. Yapabilirsin. En azından benim zamanımda. Ateş çağırdım. Ve ateşi aldım. Ustrina'dan koca bir toprak parçası. Yedinci ateş cehennemi."

Ayaklarım durdu ve ona baktım. "Bunu sen mi yaptın?"

"Biraz asal kan, biraz bilgi ve intikamcı bir ruhun saçı." Tekrar güldü, daha fazla et parçası etrafa saçıldı ve ben ağzımı tıkadım. "Gel, gel, buradayız."

Kaşlarımı kaldırıp ona ve işaret ettiği yere baktım. Dar koridorun çatısında yanan bir ateş çukuru küçük yolu tamamen kapatıyordu. "Ateşin içinden geçemezsin."

Bir elini sırtıma koydu ve beni biraz ateşe doğru itti. "Yanamazsın, Nubil ve Krig'in çocuğu."

Ben daha sormadan arkasını döndü ve geldiğimiz yere doğru yöneldi, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu: "Yanıyoruz. Hepimiz yanarız. Sen de yanacaksın."

Çekingen bir tavırla elimi aleve uzattım ve yanmış avucumu karnıma bastırarak hemen geri çektim. "Lanet olsun!" Ancak uykuda olan büyümün yavaşça tenimi buzla kapladığını hissettiğimde ne demek istediğini anladım. Melanthe büyümün bir kısmını serbest bırakmıştı.

Tüm derimi kırağı kaplayarak tekrar ateşe doğru uzandım ve içinden atladım. Alevlerin dokunuşuyla buz tısladı ve görüşümü kısa bir süreliğine sis kapladı ama yanmadım.

Görünüşe bakılırsa cehennemin içine adım atmıştım. Kenarlarından yakut kırmızısı lavlar fışkıran ve altındaki hiç bitmeyen ateş okyanusuna dökülen bir kratere beşiklik eden üç yüksek kayalıkla çevrili, yüzen bir kaya parçasının üzerinde duruyordum.

"Ne hoş bir sürpriz," diye seslendi güçlü bir ses ve ben de dönüp o güne kadar gördüğüm en saf ve en koyu siyah renge bürünmüş bir adamla karşılaştım. Gözleri kırmızının bir tonuydu ve bana odaklandıklarında koyu bir bordoya dönüşüyor, çukurlaşıyor ve dönüyor, neredeyse her şeyi sarıyor gibi görünüyordu.

gördüklerini. Eldivenli elini alnını örten koyu renk buklelerin arasından geçirdi ve bana hesaplı bir sırtış attı. "Sen başka bir Skygard türüsün. İlginç bir tür."

"Kimsin sen?"

"Hoşbeş yok mu? Siz insanların bundan hoşlandığını sanıyordum." Güldü ve parmağıyla beni işaret etti. "Ama sen insan olmaktan çok uzaksın, değil mi?"

"İltifatla başlamalıydım."

Kayaya yaslandığı yerden kalktı ve bana doğru yürüdü, ancak ben bir hançeri ve ardından diğerini kınından çıkarıp yanımda tuttuğumda durdu.

"Bana zarar veremezsin," dedi, meydan okumadan ciddi bir şekilde eğlenmişti.

Bir parça şimşek çağırmaya çalışırken neredeyse bir damarım patlayacaktı ama başımın ağrımına değdi çünkü iki elini de kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Beni bir yalanın içinde yakaladın." Bir elini ileri doğru salladı ve asa parçası tam aramızda süzülerek beni baştan çıkardı. "Al onu. Sanırım buraya bunun için geldin."

Cehennem mi? "Ver onu."

Gülümsedi ve elini ileri doğru sallayarak asa parçasının havada süzülüp avucumun içine düşmesini sağladı.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ne istiyorsun? Bir ateş perisiyle dövüşmemi mi istiyorsun, beni öldürmene izin vermemi mi?"

Tekrar kayaya yaslandı. "Fader'in hakkı ve emriyle Zephyr'in soyundan gelen kişiye asayı teslim edebilirim. Eğer

başka biri olsaydı, daha az pragmatik olurdu, Snowlin."

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Yıllardır benim diyarıma büyü bağlıyorsun, bir noktada birbirimizi tanımalıyız."

"Senin krallığın mı?"

"Onlardan biri. Hüküm sürdüğüm cehennemlerden biri." İmkansız. "Sen bir Cehennem Prensi misin?"

"Bana Ezeziel diyebilirsin."

Dondum kaldım. Visha'nın nişanlısı mıydı? "Ustrina Prensi mi?" "Bedenen," dedi başını bana doğru eğerek. "Yine de tam olarak değil. Bir projeksiyon diyebilirsiniz, çünkü o artık Numen'e adım atmam mümkün değil."

"Ve bu senin bir hobin mi?"

Karanlık bir şekilde güldü. "Sular Tanrısı'nı alt ettiğin söylentisi yayıldı. Tüm bu yaygaranın nedenini kendi gözlerimle görmeliydim."

"Kocam yaptı, ben değil."

"Ah, tanrısal ç o c u k ," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ne büyüleyici bir çift."

Soru, ben durduramadan dudaklarımdan döküldü. "Baban onun Öteki Dünya'dan dönmesine neden izin verdi?"

"Nubil'e bir iyilik borcu vardı ve onu nakde çevirip senin küçük tanrıyla işinin bitmesinden oldukça memnundu."

"Nubil onun geri dönmesini mi istedi?"

"Ben de sizin kadar şaşırdım. Göklerin Tanrısı borçlarına oldukça düşkündür."

Nubil, Celesteel'den Kilian'ı geri almasını istemişti. Sonsuz minnettarlığımı borçlu o l d u ğ u m kişi Nubil miydi?

"Bana başka sorunuz var mı Muhafız?" diye sordu ben sessiz kalınca. "Oldukça eğleniyorum."

"Visha seninle evlenmeyecek," dedim.

"Evlenmem gereken kişi Visha değil. Senin akraban."

"O benim akrabam değil."

"Lilith senin akraban olacak. Zamanla."

"L-" Onun adını biliyordu. "Onun olabilir," diye tükürerek ateş çukuruna doğru yöneldim.

"Ah," diye seslendi ben gitmek üzereyken. "Ben olsam bir iki yanık izi yakalardım, yoksa baban soyundan şüphe etmeye başlayacak. Müstakbel eşimi güvende tut. Bana bir borcum var, eğer yanlış tahsil edilirse korumak için yaktığın diyarda bir soruna neden olacak."

Durdum. Her şeyi iyice düşünemedim dudaklarımdan başka kelimeler döküldü: "Benimle bir pazarlık yap."

Bir an gözlerini kırptırdı ve sonra sırtıttı. "Böyle yanlış sözler çok az söylenmiştir ama her zaman memnuniyetle karşılanır. Bana alamayacağım ve zaten sahip olmadığım ne sunabilirsin?"

"Sahip olmanız gereken ama asla sahip olamayacağınız bir hayat."

Asa parçasını Melanthe'ye uzattım, Melanthe'nin yüzünde hiç de heyecan verici olmayan bir ifade vardı

yüz.

"Ne oldu, Mel'ciğim? Sana bir hatıra ya da başka bir şey almamı ister misin?"

"Asa sende mi?"

"Beni bir cehennem çukurunun içinde gezmeye iten başka ne olabilir acaba?"

Kırmızı bir bulut asa parçasını elimden aldı ve Melanthe bir sandık açarak onu güvenli bir şekilde içeri götürdü.

Mezardan çıkar çıkmaz baş muhafız ceketini çıkarıp omuzlarıma attı ve herkesin arkasında duran şifacıya yanıklarımı yamaması için işaret etti. "Ciddi değiller prenses," dedi, büyüünün kömürleşmiş eti soğutmasına izin vererek.

"Yanıklar konusunda yeni değilim."

Adamın yüzü kaskatı kesildi ve gözleri kısa bir süreliğine yüzümdeki yara izine kayd. "Dayanın, Majesteleri. Siz tahta oturduğunuzda bu diyar bir gün sizin olacak. Ve bunu yapmak için bir cadiya ya da canavara ihtiyacınız olmayacak," dedi Melanthe'ye bakarak.

"Tahta geçtiğimi görmek isteyen pek kimse yok," dedim dikkatlice.

"Sandığınızdan daha fazla," diye güvence verdi. "Düşündüğünüzden çok daha fazlası. Yeni zamanlar geliyor. Sen tam da yeni zamanların ihtiyaç duyduğu kişisin. Eski tanrılar gitti ve kralları da öyle."

Bir şifacı yanık etimi onarmaya başladığında zafer dolu bir gülümsemeyi yaltaklanmanın altına sakladım.

Kulaklarım kaşınmaya başladı ve Melanthe'nin etrafında toplanan cadılara dönüp bir göz attım, kırmızı başlarını bana doğru çevirmişler, sanki bir ruh görmüşler gibi beni izliyorlardı.

Elder Crafter'ın perdesinin arkasında kimin yaşadığını biliyorlar mıydı? Kiminle tanıştığımı biliyorlar mıydı? Az önce yaptığım pazarlığın kokusunu alabiliyorlar mıydı?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLACK KNIGHT TO F6

SNOWLIN

T Hava bugün daha soğuktu, sessiz ve neredeyse dikkatliydi. Sanki

bir şey olmasını bekliyordu. Sanki sessizce Bekliyordum. Tıpkı hayatımın en olaysız geçen haftası boyunca sessizce beklediği gibi.

Sadece Moregan ile çalışmışım, o da çatlak bir tencere gibiydi ve öfkesi her kabardığında birkaç gerçeği oraya buraya sızdırıyordu.

Demir ortalıkta görünmüyordu.

Babam sadece iki kez yemeğe katılmıştı.

Ve Melanthe'yi Eldmoor'dan beri görmemiştim.

Bunun tek bir anlamı vardı. Melanthe doğum yapmak üzereydi.

Her sabah beni koruyan iki Adriyatik hödüğü sağımda ve solumda yerlerini almış, son birkaç gündür geldiğim hizmetli salonlarında kahvaltımı ederken gri duvarlara bakarak artık bir portre değil manzaranın bir parçası olduğumu görüyorlardı.

Odadaki tek ses, babamın yemeğini kaynatan tencerelerden sızan buhar, yemekleri karıştıran ve tuzlayan hizmetçilerin yavaş ve neredeyse dikkatli adımları ve aşçının etli ana yemeklerden ayrı olarak pişirmeyi başardığı sebzeli kişleri kesen bıçağımın sesiydi.

Talihsizliğime bakın ki, çok sessizdi. Hızlı olmak zorundaydım.

Tüm girişlere hızlıca bir göz attıktan sonra, elimdeki çatal bıçakları çevirip beni koruyan iki adama olabildiğince sert bir şekilde sapladım ve boğazlarını delip geçtim. Ama onları hemen öldürecek kadar değil.

"Şşşşt," diye mırıldandım, omzumun üzerinden gümüş çatal bıçakları etlerine daha da batırdığımı ve kanın yavaşça sivri fayanslara damladığını hâlâ fark etmemiş olan hizmetkârlara baktım.

Adamlar vücutları gevşemeden ve devrilme tehlikesi geçirmeden önce bir süre boğuldular ve iki büklüm oldular. Kıyafetlerinden tutarak onları dik tuttum. Gevşek cesetleri bir şekilde hareketsiz kaldığında, sandalyemi yavaşça geriye ittim ve ayağa kalktım, birkaç küçük kan lekesini sildim ve uzun ceketimi düzelttim.

Solumdan bir kız nefesini tuttu ve mısır dolu bir sepeti yere düşürerek hazmedilemeyen sebzenin her yere saçılmasına neden oldu.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve tamamen durdu, hatta nefes alıyordu.

Mutfaktaki herkes hareket etmeyi bırakmış ve sessizliğin daha da artmasına neden olmuştu. Hepsinin bakışlarıyla karşılaştım ve kimse tek bir hareket bile yapmayınca gülümsemem kontrol edilemez bir hal aldı. "Bir iyilik isteyeceğim," dedim sessizce, eldivenlerimi tekrar giyerken.

Bir meyve sineği bile kımıldamadı. Ya da vızıldamadı.

Yaşlı bir aşçı öne çıktı ve "Ne tür?" diye sormadan önce yutkundu.

İşte başlıyoruz. "Cesetleri atık yığınlarına götürün."

Ağız açık kaldı. "Ya... ya muhafızlar görürse?"

"Neyi attığını neden görsünler ki?" Yıllarca mutfaklarda çalışmışım ve böyle bir şey hiç olmamıştı. İşlerin düzeni alnıma kazınmıştı, bu yüzden günün o saatinde hareket etmeyi seçmiştim.

Başını sallamadan önce odadaki herkese bir bakış attı. "Bunu göreceğiz prenses."

Başımı salladım ve ayrılmadan önce eğilip bir mısır koçanı aldım ve iki ölü adamdan gözlerini ayıramayan, titreyen hizmetkâra uzattım. "İstediğimizi ateşle ya da kanla alırsınız. Unutma," dedim, nemli elini tutup mısır koçanına sardım. "Ateş duman çıkarır ve kokar."

Titreyerek başını salladı. "Söyledikleri gibi gerçekten kraliçe olacak mısınız?"

"Göreceğiz. Kan lekelenecek mi, lekelenmeyecek mi?"

Kimsenin görmediği arka kış bahçesine bakan koridorlara açılan arka girişten kafamı uzattım.

hizmetçilerden başka kimse yoktu. Görünürde hiç muhafız yoktu. Sanırım bugün babamın en büyük endişesi ben değildim. Eğer o çocuk ölürse, mahvolurdu. Melanthe ölürse, iki kez mahvolurdu.

Ben de cadiya sağlıklı, uzun, sancılı ve fazla çekilmiş bir doğumdan başka bir şey dilemedim.

Çalınan hançerleri sıkıca kavrayarak koridorda ilerledim ve herkesin bulunduğu yerin aksi yönüne doğru ilerledim.

Ne kadar uzaklaşırsam, büyünün parmak uçlarımı kaşındırdığını o kadar çok hissediyordum. Cadı doğum sancısı çekiyordu.

Muhafızlar kale tapınağının önünde mevzilenmiş, tıpkı Nissa'nın annesinin beni uyardığı gibi boğazlarına kadar silahlanmışlardı. Arkamı dönerek kış bahçelerine doğru ilerledim ve Isjord'un ilk kralı Edric'in eski odasının yanında duran elma ağacı labirentinin içine girdim.

Hayattan boş. Ölümden boş. Odalar boştu ve sert rüzgâr koyu renkli ahşap kapılara çarparak gıcırdamalarına neden oluyordu.

Isjord'daki en yaşlı ağaçtan sarkan kırmızı bir elmayı çekiştirdim ve unutulmuş alana girmeden önce tatlı meyveyi ısırdım.

Hâlâ içeride kalan ağır büyü kokusu bir an için başımı döndürdü. Saf büyü. Katıksız ve bozulmamış. Birinci sınıf büyü. İlk kralın dokunuşu her yerdeydi, hâlâ ürkütücü bir şekilde mevcuttu.

"Eminim biraz utanıyorsundur," diye mırıldandım. "Üremek için."

Nissa'nın annesinin Melanthe'nin ininin nerede saklandığını bulması haftalarımı almıştı. Onu Krig'in önünde diz çökerken yakaladığım günden beri tapınağın onun saklandığı yer olduğuna dair şüphelerim vardı. Onun gibi Celesteel'in sadık bir hizmetkârı, başka bir tanrı için asla diz çökmezdi -zorlanmadıkça.

Edric'in odası Alaric'in benden uzak durmamı istediği tek yerdi. İstedğim son şey bir ruhla uzun bir konuşma yapmak olduğu için buna itaat etmiştim. Ama aynı zamanda ilk kralın kamarasından tapınağa doğrudan bir giriş olduğunu da okumuştum.

Yolumu bulmam on dakikadan fazla sürdü, gizli bir kapıya götürebilecek her şeyi çekiştirip durdum. Ta ki elimdeki mum tutucu bükülüp karoların inleyip kaymasına ve bir bedenin geçebileceği kadar açılmasına neden olana kadar. Uzun bir koridor beni masalar dolusu iksir, şifalı ot, kitap, toz, örümcek ağları ve en önemlisi de tek bir yönden gelen çürük bir kokuyla dolu açık düzlem bir mağaraya götürdü.

Benim.

Ne güzel.

Her bitkinin, iksirin, tozun ve Crafter kitabının her tonu önüme serilmişti.

Dikkatlice ahşap bir dolabı açtım ve içinde yığınla kan şişesi buldum. Koku... Tanrılar aşkına.

Koku. Midem geri tepti.

"Burada ne varmış bakalım?" diye fısıldadım kendi kendime, tarçın kokulu bir sıvıyla dolu mavi cam şişeyi dikkatle seçerken.

İlk kural, Nia yıllar önce bir Zanaatkâr beni kandırıp baş döndürücü bir porsiyon içirdikten sonra bana şöyle demişti: Eğer tatlı kokuyorsa tehlike var demektir. Ekşi sadece su ve tüketilebilir otlardır. Kötü koku bir hiledir, tehlikeli olduğunu düşünmen için seni kandırmak için büyülenmiş bir sudur. Unutma, ölüm en tatlısıdır.

Tapınağın dışından gelen sesleri duyana kadar bu anıyı hatırlayarak uzun bir süre hareketsiz ve kaybolmuş bir şekilde durduğumu fark etmemiştim. Melanthe her ne pişiriyorsa bozmak umuduyla, tarçın kokulu sıvıdan küçük damlalar halinde kan şişelerine döktüm.

İhtiyacım olanı bulana kadar bitkilerin üzerinde pusuya yattım ve onları birbiri ardına kokladım. Küçük bir kara büyü sorunu için mavi cayır ve gri kilit tozu. Nia'nın bana felç edici bir bitki olduğunu söylediği şeyi cebime attıktan sonra, geride bırakacağım büyü kokumu örtecek bir şey aramaya başladım. Aynı Lysander'ın doğduğumdan beri her gün bana yedirdiği, soluttuğu, yıkattığı ve sıktırdığı koku.

Biraz kor tuzu öğüttüm ve her tarafıma sürdüm, ayrılmadan önce odanın etrafına biraz serptiğimden emin oldum.

Moregan antrenman sahasından çıktıktan sonra koridorlarda yavaşça ilerledi, dikkati gideceği yere doğru yönelmişti. Neredeyse tüm öğleden sonra onu takip ederek iki şey öğrenmiştim. Sık sık çevresini algılayamıyordu. Ve hafızası onu sık sık yanıltıyordu. İki kez koridorlarda kaybolmuştu. Babasının Ulv adasında ona her ne yaptıysa, belli ki hala onu etkiliyordu.

Kin, sermayeye dönüştürmek için çok kârlı bir şeydi.

Hızla arkasından gittim, adımlarım sert taş zemin üzerinde hafif ve havadar bir şekilde ilerliyordu. Ona yaklaştıkça adımları daha da yavaşladı. Sonra bir elimi boynuna dolayıp hançeri şahdamarına bastırduğimde tamamen durdu, neredeyse siyah kalın bir kan fışkıran küçük bir yara açacak kadar sertti.

"Şşşt," diye tısladım kulağına. "Ne kadar çok hareket edersen zehir o kadar çok yayılır."

"Bunun beni öldürebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seni öldürmek mi? Seni neden öldürmek isteyeyim ki?" Hareket etmeye çalıştı ama ben onu sıkıca kavradım ve olduğu yerde kalmaya zorladım. "Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin."

Homurdandı ve tekrar hareket etmeye çalıştı ama yapamadı.

"Gri kilit. Yaklaşık on saniye sonra, tüm vücudun yerinde kilitlenecek, felç olacak. Diliniz hariç her şey.

Şimdi acele et o güzel ayaklarınla." Onu ileri doğru ittim ve tökezlediği ve neredeyse bir sandalyeye çarptığı odasına götürdüm, vücudu paslanmış bir kilit gibi yerine kilitlenene kadar sarsıldı ve titredi.

"Hm." Yatak odasında dolaştım ve her şeyin hiçliğini inceledim. "Düşmüş bir kraliçe için ne kadar basit bir hayat. Alçakgönüllü," dedim yatağının kenarına oturup ellerime yaslanarak. "Ya da acınası. Acınası olana daha çok eğiliyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun Skadi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden... Nereden biliyorsun?"

"Babam sana ne söz verdi?" Dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim ve onu inceledim. "Adalar'ı ele geçirip tacını geri vermeyi mi? Belki de kız kardeşinden intikam almak? Ya da keleklerin ve umut dolu barışın tek krallığında bir mevki mi?"

"Peki nedenini bilmek ister misiniz?"

"Çünkü ben de size bir şey sunabilirim."

Zalimce güldükten sonra ağzını hırıltıya çevirdi. "Senin kafan Nubil'in bulutlarında, hiçbir şeyin küçük kraliçesi."

"Ayaklarım diyebilirim, başım değil." Ayağa kalktım ve odanın içinde dolaşarak gözlem yaptım... yine hiçbir şey yoktu. "Zephyr'i duydun mu, Şimşek Muhafızı, Nubil'in ikinci komutanı?"

"Birçok ölü tanrı duydum." "Peki ya yaşayan bir tane?"

Gözlerini bana dikti ama hiçbir şey söylemedi.

"Babam sana Skygard kanından çocuklar yetiştirmesinin gerçek nedenini söyledi mi? Neden her türlü izi sildiğinden emin oldu?"

daha sonra? Kesinlikle hayır, değil mi? Aurora'yı kontrol edebildiğimi, Aurora'yı kontrol etmek için sadece tanrılar tarafından seçilmediğimi, aynı zamanda onların türünden biri olduğumu bilmenizi neden istesin ki?"

"Ne?"

"Zephyr benim... yani bana ait bir şeydi. Ben onun kanındanım."

Yüz ifadesi gülünç olmanın sınırındaydı. "İmkânsız." "Tam tersine. Sanırım o da neden yalan söylediği konusunda o da kutsanmamış metal istiyor."

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sana seçeneklerini söylüyorum, Skadi. Ben ve kocam babama savaş açtığımızda sen hangi tarafta olacaksın? Benim tarafımda. Ya da ölü."

"Savaş olmayacak. Baban bundan emin olacak." "Ben, o ve açgözlülüğün döndüğü yerde her zaman savaş olacak. aynı çarkta. Benim ellerim varken o bu diyarı nasıl alabilir? Kocam yaşadığı soğuk havayı solumadan önce hayatını karartabilirken? Silas'ın vaatleri de kendisi gibi sahte. Asayı kontrol etmek için tanrısal bir zırha ihtiyaç duyan sahte bir tanrı ki bunu sadece Zephyr'in kanı olan ve bir Skygard olarak doğan ben yapabilirim. Düşün," dedim parmağımı şakağına vurarak. "Neden bana sahip olduğunu, neden benim kanımdan olan herkesi öldürdüğünden emin olduğunu, neden bir anima accissor zırhı yaratmak için her şeye ihtiyacı olduğunu."

"Silas'ın asayı kontrol edemediğini mi söylüyorsunuz?"

"Diyorum ki, asayı kimse kontrol edemez, sadece o değil, ben, kardeşim ve kız kardeşim olmayan hiç kimse. Bu yüzden üçümüze de babalık yaptı. Babam başarısız olacak. Tıpkı kendisinden öncekilerin yaptığı gibi, Tenebrose da dahil, ki eminim daha önce de muhafızı yetiştirmeye çalıştığını biliyorsunuzdur."

"Peki tüm bunlara inanmam için bana neden ihtiyacın var?"

"Çünkü sen Adalar Kraliçesi'ydin. Babamın en çok korktuğu şeyin kraliçesiydin."

Gözbebekleri hızla hareket etti. "Silas hiçbir şeyden korkmaz."

Homurdandım. "Kız kardeşin yüzünden beni varis yaptı. Senin yüzünden. Krigborn kanından gelen her varis yüzünden, onun tahtında hak iddia edebilecek herkes yüzünden. Herkesin korku denen şeyin ötesinde bir korkusu vardır. Babamın korkusu da bu, tahtında hak iddia etmek. Isjordanlar babama sadıktır çünkü o bir Krigborn'dur ve sadece bu yüzden. Onu umursamazlar, bunun ötesinde ona saygı da duymazlar. Ondan korkuyorlar ama örümceklerden ve odun bitlerinden de bir o kadar korkuyorlar. Adalar'da neyin saklı olduğunu, Isea halkının gücünü biliyor. Ham güç. Zamanı geldiğinde halklarının sadakatini ve Adalar'ı kontrol etmek için beni kullandığı gibi seni de kullanmak istiyor. Halkın babama ve ondan önceki tüm krallara sahte kral dedi, onların da aynısını yapmayacağını nereden biliyorsun? Sana sandığından daha fazla ihtiyacı var."

Başını iki yana salladı. "Bana gücü geri verdi. Kendi halkımın aldığı gücü."

"Seni kırmak için. Seni sertleştirmek için değil. Ve o seni kırdı."

Ben gördüm."

Gözlerini indirdi ve yeşil bakışlarını bana çevirmeden önce bir an durup yüksek sesle birkaç nefes aldı. "Benim ya da senin yapabileceğimiz bir şey yok. Demir dönmeden git, korumak için savaştıktan vazgeçtiğin adamın hatırı için."

"Mücadelemden asla vazgeçmedim. Aksi takdirde burada olmazdım." Yüz yüze gelene kadar ona doğru eğildim. "Ben ve sen bir anlamaya varacağız."

"Git buradan," diye hırladı. "Bir kelime daha edersen bu babanın kulağına gider."

Ağzım bir sırtışa dönüştü. "Sana anlattıklarımın tek kelimesini bile ona söylersen seni bitirir. Çok fazla şey biliyorsun ve o da sana çok az güveniyor - tabii başlangıçta sana güvendiğini varsayarsak. Ki ben bundan oldukça şüpheliyim."

Gözleri farkına vararak genişledi ve ağzı bir açılıp bir kapanıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

"Doğru," dedim, önünde çömelip parmağımı başımın üstüne vurarak. Vücudundaki zehre rağmen vücudu biraz geri çekildi. "Onu ben öldürdüm, biliyorsun. Bunun için bana biraz borçlusun. Kafası karpuz gibi yarıldı. Sadece... daha az sulu? Adamın üzerinde çalışacak pek bir şeyi yoktu. Beyni bir ya da iki kargayı zor besledi."

Kapıların arkasından gelen sesler dikkatimi çekti ve parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Biri tahtaya öyle bir yumruk indirdi ki, kapı menteşeleri üzerinde sarsıldı. "Eğer seni burada bulurlarsa, benim senin müttefikin olduğumu düşünecekler ve bu bir saçmalık olacak. Git!" diye fısıldadı sertçe.

"Babam için oyna ama benim için kazan," diye teklif ettim. "Onu korkutmama yardım et, ben de intikamını almana yardım edeyim. Bu konuda özellikle iyiyimdir. Babamın aksine, sana tacını geri veremem ama onu senden alan kişinin kellesini verebilirim. Eğer istediğin ve dilediğin buysa."

Bir başka yüksek sesle vuruş.

Yutkundu. "Onu korkutmak mı?"

"Topladığı onca şeyle durdurulamaz, ama geciktirilebilir."

"Seninle pazarlık yapamam, Melanthe bunu bilir. Eski lordlara yaptıklarınızdan sonra herkesi işaretledi."

"Pazarlık yok. Bir Krigborn'dan diğerine, Skadi, bir anlaşma." Cebimden bir şişe çıkardım ve dudaklarına götürdüm. Birkaç saniye sonra ona bir el uzattım. "Kha ramal arê khâz." Benim sözüme karşılık seninki.

Tereddüt etti, elleri sıkı yumruklar halindeydi. Kapı tekrar şiddetle çalındığında, bir elini öne doğru iterek benimkini destekledi. "Khâz ramal arê khân." Senin sözüne karşılık benimki.

Yumruk tekrar kapısına vurduğunda geri çekildi ve "Ne?" diye bağırdı.

"General, Demir sizi çağırıyor," diye bağırdı biri kapının arkasından. "Prensese kontrol etmek için."

"Orospu bekleyebilir," diye karşılık verdi ve bana yan gözle baktı.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve bir elimi kalbimin üzerine koyarak kırılgan bir tepki taklidi yaptım. "Ahh."

"General, bu acil bir durum. Demir onun bir şeylerin peşinde olabileceğini düşünüyor."

Bu beni gülümsetti. "Ah, canım," diye fısıldadım. "Acele etsen iyi olur."

"Bırak da giyineyim," diye bağırdı gözlerini devirerek. "Ben de hemen çıkıyorum."

"Bekleyeceğiz," diye cevap verdi muhafızlar.

Panikle bana doğru döndü. "Pencereler. Dışarı çıkmak için pencereleri kullan."

Kıyafetlerime bakarak kaşlarımı çattım. "Bu hiç de hanımefendice değil. Ben önden gideyim."

"Prenses," diye tısladı. "Sizi odanızda bulamazsam kıyamet kopacak."

"Her yerde kestirme yollar var, Moregan. Rahatla," dedim, kanepesine oturarak. "Bugün tek kelime ettiğimi bile kimse bilmeyecek."

Banyodan sonra tam uzanmış ve kitabımı açmıştım ki Demir nefes nefese ön kapıdan içeri daldı ve sert bakışlarını bana yöneltti.

"Aşağı çocuk," diye alay ettim, sayfalarımı çevirerek geçen gece okuduğum yere geldim. "Burada tehlike yok."

"Korumalarınız nerede?"

Kaşlarım havaya kalktı ve ona göz kırpmadan önce kapılara baktım. "Hangi muhafızlar?"

"Benimle oynama," diye hırladı.

Ayağa kalktım ve kapımın yanında duran iki muhafıza baktım. "İşte."

"Bu sabah olanlar. Ne rapor verdiler ne de kamaralarına geri döndüler."

"Ben nereden bileyim?"

Bana yaklaştı, neredeyse göğüs göğüse geldi ve sıkıdığı dişlerinin arasından sertçe şu sözleri fısıldadı: "Benimle oynama."

Kaşlarım yavaş ve doğal bir şekilde çatıldı. "Bir şey oldu," dedim sormaktan çok, yüzümdeki şaşkınlık daha da artarken. Maske o kadar hızlı ve zahmetsizce takılmıştı ki bu beni de şaşırttı. "Adriyatiklilerin inançlarına ne kadar sadık olduklarını bilirsin." Dilimi tıkırdattım. "Onlara bu kadar derinden güvenmek ama sırlarını alıp kaçmaları. Korktukları ve inançlarının affetmediği şeyleri yok etmeleri için onları yönlendirecek başka bir kral ya da kraliçeye gitmek. Önce ben yaptım. Şimdi de babam. Bir canavar diğerine. Casusluk yapacak başka bir kral aramak yerine korkup kaçmaları için dua et diyeceğim ama sen kime dua edeceksin ki?"

Beni incelemek için uzun bir an ayırdı. Ne kadar çok bakarsa, benim bilgisiz olduğum o kadar çok kafasına dank etti. Çünkü gerçekten öyleydim. Nerede olduklarını bilmiyordum, hizmetkârların kale atıklarını buradan uzakta bir çukura ya da ateşe atılmak üzere çoktan gönderdiklerini varsayıyordum.

Hâlâ çenesini ve yumruklarını sıkarak birkaç adım geri çekildi. "Odanızda kalacaksınız."

"Odamda kalıyordum, canım."

"Çocuk doğdu."

Bu beni şaşırttı. Doğum değil. Onun bana söylemesi. Ona doğru döndüğümde yüzümdeki duygu olabildiğince doğal ve gerçektir. "Doğdu mu?"

"Bu öğleden sonra erken saatlerde."

"Peki neden bana söylüyorsun?"

İğrenç sırtışı geri gelmişti. "Artık sadece birkaç adım uzaktayız. Hatırlatayım dedim."

"Ne kadar düşüncelisin."

"Oyununu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Oyun mu?"

Çenesi gergindi. Bazı sinirleri nasıl gıcıklayacağını biliyordum. Bu benim uzmanlık alanımdı. "Baban aptal değil. Kimse kanmaz. Ama iyi davranmaya devam et."

"Canım, eğer uslu durmazsam," diye başladım, ona yaklaşıp bir elimi sessiz göğsünde gezdirdim. "Sevgilini nasıl parçalara ayırabilirim, tüy tüy, hm? Hangi mezarda yatıyorsa o mezardan kalkması lazım."

"Seni ne mutlu edecekse."

"Koruyucu tüyleri olan bir battaniye olur," dedim ona sakarca bir gülümsemeyle. "Seninle bir çift güzel deri çizme yapacağım."

Geri çekildi ve kahkahalarını odanın her köşesini doldurdu ve kapıların önündeki koridora kadar uzandı.

bir gümbürtüyle kapandı.

Moregan her zamanki gibi eğitim alanında beni bekliyordu, dikkati ileriye odaklanmıştı. Bana verdiği tepkilerde hiçbir şey değişmemişti, zekice.

Avlu şitini tırmanıp Moregan'a yaklaştığımda Demir dikkatle beni inceledi. Sanki piç kurusu bir şeylerin ters gittiğinin kokusunu almış gibiydi.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım, oyun oynadım. En tatlı gülümsememi takınarak, "Bugün şekerini ne bozdu, canım? Bugün özellikle şirkinsin."

Moregan'ın yüzü seğirdi ve karşımda dövüş pozisyonu aldı. "Her zamanki gibi laf var icraat yok."

Yumruğunu engelledim ve dirseğinin altından bükerek onu serbest bıraktım ve geri ittim. "Aslında aksini duymuştum."

Hırladı ve bana doğru tekrar hamle yaptı, bu sefer dirseğinden uzanan bir buz parçasını karnıma doğru fırlattı. Ve beni kanatmak zorunda kaldı. Mükemmeldi.

"Moregan!" Demir kükreyerek sahaya tırmandı ve yanıma geldi. "Delirdin mi sen?"

"O... o," diye mırıldandı Moregan, kan fışkıran büyük yaraya gözlerini kırpıştırarak.

"Sana onun sana ulaşmasına izin vermemeni söylemiştim," dedi ve bir eliyle yaramı kapatırken askerlerine işaret etti.

"Özür dilerim," dedi kel general sessizce ve mahkemeden kaçmadan önce bana hızlıca bir bakış fırlattı.

Demir tısladı, sürünerek benden uzaklaştı ve kanımla kaplı cızırtılı avuçlarına baktı.

Hm. Nia bunun kara büyüü etkisiz hale getirdiğini söylemişti, tam anlamıyla haşlayarak yok ettiğini değil. Az önce ne olduğunu anlamaya çalıştığını görmek, mavi cayır yutmaktan dolayı midemde oluşan tüm rahatsızlığa değdi.

"Kalkmama yardım et, denizci çocuk. Bir şifacıya görünmem gerekebilir," dedim ayakta durmaya çalışarak.

Dikkati bana yöneldi ve ayağa kalkarak geri çekildi, neredeyse korkmuş görünüyordu. "Muhafızlar seni odana geri götürecektir." Titreyen elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve hızla olay yerinden kaçtı.

Zavallı Demir. Eline bunu yaptıysa, Nissa'nın annesi ve diğer hizmetçiler yemeğinin üzerine serptiklerine göre midesine ne yapacaktı? Ya yattığı yere? Ya da giydiği kıyafetlere?

BÖLÜM İNE

WHITE KINGSIDE CASTLING

KILIAN

F Beş ay. Snow ve Mal'in
Silas tarafından alındı.

Bir mevsim değişmişti ve bir diğeri de değişmek üzereydi. Ama neyse ki Silas asayı birleştirmek şöyle dursun, henüz tamamlamamıştı bile. En azından Elias son görüşmemizde bunu atlatmayı başarmıştı.

"Emin misin?" Visha, sorunlarımdan birine kısmi bir çözüm içeren şişeyi hâlâ sıkıca tutarak sordu.

Elimi ileri uzattım. "Oldukça eminim."

Hâlâ onu tutuyor, yarı yarıya geri çekiyordu. "Rüyalar tanrıçan tarafından gönderilir ve sen bunu çok iyi biliyorsun, eğer onları bastırmayı seçersen-"

Şişeyi ondan aldım ve içtim. "Eğer rüyalarımda o yoksa, neden rüya göreyim ki? Tanrıların saçmalıkları umurumda değil. Ya da uyarıları. Eğer Silas ilahi bir silahla, üç orduyla ve iki

Bu hayatta en çok sevdiğim insanlar yeterli bir uyarı değil, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

"Snowlin gerçekten kötü bir arkadaş."

"Eldmoor'dan haber var mı?" Küçük şişeyi çıtırdayan ateş çukuruna atarak sordum.

"Görünüşe göre bitki kıtlığı Silas'ın Zanaatkârlarını etkiliyor. Kızıl Meclis Melanthe'nin kız kardeşlerini karaborsada gizlenirken görmüş. Malzeme yoksa canavar da yok demektir."

"Güzel," dedim ayağa kalkarak. "Macaria tüccarlara onlara ucuz ikame ürünler satmalarını emretsin."

"Neden?"

"Çünkü Silas'la işim henüz bitmedi. Eğer yeterince dikkatli bakarlarsa, ihtiyaç duydukları şeyi başka bir yerde bulacaklardır. Onlara ihtiyaçlarını daha ucuza, daha hızlı ve daha az çabayla karşılayabilecekleri bir şey verirsek, o zaman sadece hatalı üretim yapmakla kalmaz, aynı zamanda gözetimimiz altında olurlar. Sadece en çok ne satın aldıklarını bilerek bile ikiye ikiye bir araya getirebiliriz. Duvarlarının etrafında hangi örtüler var, hastalarını nasıl tedavi ediyorlar, hayvanlarını neyle besliyorlar, o hayvanları nasıl yaratıyorlar."

Başını salladı. "Macaria'yı derhal haberdar edeceğim."

"Güzel."

Penelope önündeki bir metre uzunluğundaki kitaptan başını kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme sundu.

Ayrılmak için yanından geçerken saçlarını karıştırdım. "Onu fazla zorlama, Visha."

Thora, üst eğitim alanlarının bulunduğu uçurumun etrafına attığı bariz ihtiyatlı bakışlara rağmen Olympia'da tekrar eğitim almayı seçmişti. Kasları ve büyüleriyle birlikte korkusunu da eğitmek için bilerek seçmiş olsa da, ilerlemek yerine gerilemeye başlamıştı. Nefret ettiğiniz bir şeyi sevmek için kendinizi zorlamak asla işe yaramaz.

Onuncu kez bakışlarını altımızdaki yüksekliğe fırlattı ve benim oldukça nazik saldırılarımı kıl payı kaçırdı.

"Thora," diye seslendim, silahını elinden aldım ama hançerlerini kınından çıkararak tekrar üzerime geldi.

Bileğimi hafifçe oynatmam onları ondan ayırmam için yeterli oldu.

Yere düştü ve çakıllı zemine yayıldı. "Silahlarla bir işe yaramam. Neden büyüyle antrenman yapamıyoruz?"

"Çünkü büyü güvenilmez hale gelebilir ve baban, tuzaklarına yakalanırsan bir bakışla büyünü etkisiz hale getirebilecek, diyardaki en iyi Zanaatkârlardan bazılarını işe aldı."

Tekrar uçuruma baktı ve sanki nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu.

İçimi çektim ve yanına oturdum. "Nefesini mi tutuyorsun? Bunun bir faydası var mı?"

Dikkati bana yöneldi ve tekrar içine gömüldü. "Biraz, ama sonra başım dönmeye başlıyor. Ve başımın dönmesinden nefret ediyorum, bu bana Snow'la yakalandığımız zamanı hatırlatıyor.

Bir keresinde kış sincaplarıyla oynamaya gittiğimizde tüylerim ürpermişti."

"Atlamayı denemeyi düşündün mü?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki onu uçurumdan aşağı itecekmişim gibi başını hızla salladı. Ama kendisi atlayacaktı. İtmek yoktu. Tabii itilmek istemiyorsa.

"Atlamıyorum."

"Seninle birlikte atlayabilirim."

Bir süre düşündü, bir ileri bir geri volta attı. "Bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Olmayabilir. Denemediğin sürece asla bilemeyeceksin. Denemek istiyor musun ki?"

"İstiyorum."

O yapmadı. "Bunu aceleye getirmene gerek yok. İyileşme yavaş bir süreçtir."

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Yırtık, sökük ya da kanayan bir şey yok, yara da yok. Eren ya da Snow gibi yara izlerim yok. Neyi iyileştiriyorum Kilian?"

"Yara izi olmadan canınızı yakan şey genellikle daha kötüdür." Bir parmağımla alnına vurdum. "Snow acıyı kendini oradan çıkarmak için kullanıyor, sen ise kendini tekrar içeri kilitlemek için kullanıyorsun. En ufak bir şekilde ona güveniyorsan, hâlâ onu hatırlıyorsan, o yara izleri yara izi değildir, hâlâ yaradır. Neden onları dürtüyorsun Thora, neden oraya geri çekiliyorsun?"

Dizlerini göğsünde birleştirdi ve çenesini dizlerine dayadı. "Gerçeklik kafamın içinde daha kolay. Eren mutlu

orada ve Snow orada mutlu." Bana döndü. "Ama burada da mutluydu. Seninle birlikte. Bizimle. Ve ben artık bunu özlemek istemiyorum. Onu bu gerçeklikte de mutlu görmek istiyorum. Bu yüzden olabildiğince uzun süre burada kalmaya çalışacağım. Mal bana yardım ediyordu, işe yarıyordu. Devraldığın için teşekkür ederim."

"İhtiyacın olan her şey için her zaman burada olacağım Thora." Ona elimi uzattım ve ikimizi Adriata'ya doğru yolcu ettim. Odalarımıza doğru ilerlerken, "Suyu seviyorsun," dedim. "Belki önce alçak bir yüksekliği deneyebilirsiniz. Bir havuz ya da çocukların oynadığı yakınlardaki bir dalış kayalığı."

Cevap vermedi.

"Sorun değil Thora, eğer yapmazsan-" Durdum ve ona doğru döndüm ama artık yanımda değildi. Merdivenlerin ortasında durmuş, ağabeyimin askerlerinin ikinci komutanları tarafından yönetildiği eğitim alanına bakıyordu. Gözleri, çitlere yaslanmış, güçlerini ellerinden almaya çalışan gençlere bakan Neo'ya dikilmişti.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Ben sordum.

Başını salladı ve parmağıyla doğrudan ağabeyimin ikinci adamını işaret etti. "Onu istiyorum."

Bu beni çok güldürdü.

Genç Skygard bana kaşlarını çattı. "Ne? Onu alamaz mıyım?"

"İşler öyle yürümüyor."

Kaşları yukarı kalktı ve merdivenlerin geri kalanında bana doğru yürüdü. "Kim demiş?"

"Mal bundan hoşlanmayacak. Bu senin için sorun olur mu?" "Malik benim kardeşim ya da babam değil."

Aynı şarkı iki kız kardeş tarafından söyleniyor. "Neo onun askeri, neredeyse kardeşi."

"Malik onu kendisi için istemiyorsa, kendi işine bakmayı öğrenebilir. Ve evet, önce buraya atlamayı denemek istiyorum. Odanızda bulduğunuz tek bir siyah saç teline uzun uzun bakmayı bitirdiğinizde, lütfen beni oraya götürün. Bunu başka biriyle yaparken kendimi rahat hissetmiyorum."

"Saçlarına uzun uzun bakmıyorum," dedim.

Başının üzerinde bir el salladı. "Evet, öyle."

"Onu özlüyorum." Çok fazla. O kadar çok ki beni parçalıyor. İki elini ağzına götürdü ve "Ben de onu özledim" diye bağırdı.

A r k a m d a bir kapı açıldı. Cai resim yapıyordu. "Vas'ı tekrar tespit ettik."

"Mükemmel."

Amaris'e döndüğümde Driada verandada oturmuş lavanta bahçelerine bakıyordu. Titreyen elinde tuttuğu kocaman iğneye rağmen bakışları sabit ve uzaklarda kaybolmuş bir haldeydi.

Önünde diz çöktüm ve kestane rengi gözleri bana dikildi, incelmış narin yüz hatlarını bir gülümseme süsledi

alışılmışın ötesinde. Dikiş malzemesini dikkatlice elinden aldım ve yanına koydum. "Hava soğuyor, Driada."

"Mal'ı bekliyorum, şu sıralar okuldan dönüyor."

Ceketimi çıkardım ve onun omuzlarına attım. "Birlikte bekleyelim mi?"

Başını salladı ve elimi soğuk elinin içine aldı. Fiziksel teması hiç sevmezdim ama Mal küçükken her akşam onun eve dönmesini beklerken hep elini tutmuştum.

Bir süre bekledik. Gün batımını geçtik. Alacakaranlıkta. Alacakaranlığı geçti.

Her gece olduğu gibi yine kalbini kırmadan onun burada olmadığını hatırlayacağını düşündüm.

"O gelmiyor, değil mi?" diye sordu, çukur yanaklarından iki damla yaş süzülürken. "Henrik de gelmiyor."

"Aynı yere gitmediler, Driada. Kardeşimi geri getireceğim."

Elimi okşadı ve başını omzuma koydu. "Elbette oğlum. Kardeşinle her zaman ilgileniyorsun. Boşuna endişeleniyorum, değil mi?"

Gece tepeme çöktü ve göğsümün içine bir sessizlik yerleşti. Bir uyarı sessizliği. Ve büyümün ihtiyaç duyduğu şeye bir çare olarak sık sık aradığım bir sessizlik.

Ölüm.

Bir elimi alnına götürdüm. "Ada?"

Odasının pembe duvarları, Mal'ın becerileri ve boyasıyla onlara verdiği renkli hayata rağmen hiç bu kadar kasvetli görünmemiştir. Babam her bağırdığında ve onu görmezden geldiğinde, kardeşim duvarlarına bir çiçek daha eklemiştir. Babama karşı kalbimde taşıdığım nefreti hiç fark etmemiştim, ta ki devasa odanın hiçbir yerinde bir santim bile beyaz kalmadığını fark edene kadar.

Driada'nın küçük bedeni geniş yatağının ortasına gömülmüştü. Titremesine rağmen elimi tutmakta ısrar etti. Gözlerini araladı ve ağzı titreyerek küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Lütfen oğlum," diye fısıldadı bir elini yanağıma uzatarak. "Bana tutunmaya devam etme. Bırak beni alsın. Ölüm Tanrısı'nı üzme."

Başımı salladım. "Hayır." Yıllarca ölümü kandırmıştım ve artık yapamayana kadar bunu yapacaktım. Onu hayatta tutmak için çok daha kötüsünü yapardım.

"Senin... büyürken yanında olmak benim için büyük bir onurdu."

"Annem," dedim elini öperek. "Bunu söyleyebilirsin. Sen benim annemsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözyaşları şakaklarından aşağı süzülüyordu. "Teşekkür ederim, oğlum. Benim mükemmel oğullarım. Mal anlayacaktır. Gidersen anlayacaktır."

"Peki ya ben? Ya anlamazsam? Peki ya ben, Driada?"

Nefes alışları keskin bir takırtıya dönüştü. "Beni affedeceksin.

Bunu biliyorum. Zamanla beni affedeceksin."

Thora kapıdan içeri daldı, ağlıyor ve nefes almakta zorlanıyordu, yatağa tırmanıp Driada'nın yanına kıvrıldı. "Lütfen," diye mırıldandı başını onun omzuna koyarak. "Lütfen, bana hâlâ nasıl kanaviçe dikileceğini göstermedin. Beni bırakamazsın. Beni bırakma. Seni de."

Driada'nın gülümsemesi zayıf ama sıcaktı. "Yapmayacağım."

"Öylesin. Bunu hissedebiliyorum." Thora başını kaldırıp bana baktı. "Lütfen. Bir şeyler yap!"

Yapamadım. Hiçbir şey yapamadım. Her şeyim ben olduğum halde hiçbir şey yapamıyordum. Sevdiklerimi bile güvende tutamadım.

Daha sonra Larg, Triad ve Alaric geldi ve o yavaşça son nefeslerini verirken yatağının yanında diz çöktüler. Oda yavaş yavaş ona hayran olan daha fazla insanla doldu. Yanıma koşan Atlas ceketimin arkasına yapışmış, başını cübbesinin altına gömmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonunda Driada son nefesini verirken ikisi hariç herkes geldi. Kardeşim ve karım hariç.

Benim de onların yasını tutmam gerekir miydi? Onların yasını çoktan tutmalı mıydım?

BÖLÜM GEN

BLACK BISHOP TO E7

SNOWLIN

F Ather, bana doğru uyarı bakışları fırlatmıştı. tek bir kelime bile etmemiş olmama rağmen. Ve Demir sandalyesini benimkine o kadar yaklaştırmıştı ki, pullarının değerli yün pantolonuma değdiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Sarayı da sanki araya girmemi bekliyormuş gibi bana doğru bakmaya devam etti. Ama niyetim bu değildi. Artık oynamam gereken bir rol de değildi. Önceden, dikkatleri gerçek niyetlerimden uzaklaştırmak için yüksek sesle konuşmam, cevap almam gereken kişilerden en kötüsünü ortaya çıkarmak için zorlayıcı olmam ve bana saygı duyup duymadıklarına bakmaksızın kimin nasıl eğilmesi gerektiğini bilmediğini bilmek için saygısız olmam gerekiyordu. Artık sessizliğimden daha çok korkuyorlardı ve bu beni oldukça memnun ediyordu. Bazı planlarının kuşkuculuğu karşısında iç çekmeyecek ya da homurdanmayacak kadar.

Melanthe doğumdan sonra hâlâ iyileşme sürecindeydi ve ben yepyeni kardeşimi henüz görmemiştim. Gerçi eminim ki

onu başka bir yere götürdü ve buradan çok uzaklara.

Zincirlenmişim. Sihirsiz. Silahsız. Korunuyordum. Yine de yetenekli olduğumu düşünüyorlardı. O kadar gururlandım ki, bu kuru kış havası gözbebeklerimi bezelye büyüklüğünde buruşturmasaydı gözlerim sulanacaktı.

Moregan dikkatimi çekmeye çalışmaktan vazgeçmemişti ve Demir'in niyetleri daha beynimde düşünce haline gelmeden koklayabildiğini düşünürsek bu beni oldukça rahatsız ediyordu. Ve Gara -tatlı Gara- önümde gururla oturuyordu. Gözlerim bileğinin etrafındaki kalın, izli yara izine takıldığında irkildi ve onu benden saklamak için uzun kolunu çekti.

"Prenses," diye seslendi biri ve ben de dikkat kesildim. "Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Babam ve Demir'in generale bakışları, güney Eldmoorlu tüccarlarla ticareti kabul etme konusundaki fikrimi öğrenmekten memnun olmadıklarını gösteriyordu.

"Neden güneyli?"

"Yeterli stoğa sahip olanlar sadece onlar gibi görünüyor, Majesteleri. Hanai kıtanın büyük bir kısmıyla ticareti kesti ve pazar talebi karşılayamıyor gibi görünüyor ve fiyatların çoğunu artırdı, bu da Zanaatkârların ihtiyacımız olan iksirlerin, bitkilerin ve ilaçların çoğunu üretmemesine neden oldu. Şanslıydık ve bu tüccarlar tarafından ihtiyacımız olan tüm ürünler bize sunuldu. Ancak yüksek bir fiyata."

Bir sırtışla mücadele ettim. "Altın bu ekonomide ucuz bir maliyet, değil mi?"

"Bugünlerde her şey pahalıya mal oluyor, Majesteleri," diye mırıldandı biri ve babamın çenesi titredi.

"Altın bize geliyor, değil mi? Altın hâlâ bunu yapıyor mu, yoksa bugünlerde ürktü mü?" Herkes devekuşu gibi başını eğdiğinde neşeli bir gülümsemeyi dizginlemeye çalışarak sordum.

Bir adam, "Sıcak şakalarınız havayı yumuşatıyor, Ekselansları," dedi. "Bu vahim durumu yumuşatmaya çalıştığınız için size minnettarım."

Aman Tanrım. Mezar mı?

Babam boğazını temizledi ve herkes doksan derece dik oturdu. "Bugünlük bu kadar yeter. Gelinimin tek başına bakması gereken küçük bir çocuğu var, onu geciktirmemeliyim."

"Evet," dedim. "Bir ara yeğenimi beni görmeye getirmelisin, Gara. O sevimli küçük şeyle tanışmayı çok isterim."

Grasmere'in yeni Leydisi rahatsız görünüyordu ama başını salladı, hızla ayağa kalktı ve babama reverans yaptıktan sonra aceleyle ayrıldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ben diğerleriyle birlikte kaçmaya başlamadan önce.

"Annemin mezarını bazen öğleden sonraları hava o kadar kötü olmadığında ziyaret ediyorum."

"Bana söylendi." Ayağa kalktı ve bana ulaştı. "Sana katılacağım."

"Neden, çişe falan mı ihtiyacın var?"

"Çocuk-"

"Onun hayatıyla oynamaktan başka bir şey yapmadın.

Onun ölümüyle uğraşmaktan uzak dur. Onu unutmayı ona borçlusun.

onu düşünmek, ondan bahsetmek ya da onun anısı üzerine kafa yormak bile istemiyorum. Zerre kadar bile. Onu hatırlamak size dayatılsa bile, kendinizi unutmaya zorlayın. Onun iyiliği için değilse bile, senin iyiliğin için. Çünkü yemin ederim baba, onun varlığını kafandan söküp atmayı kendime görev edineceğim."

Bana tokat attı, çenemi tuttu ve beni sertçe duvara yasladı. "Onu seviyordum," diye yüzüme karşı homurdandı. "Seni sefil şey. O kadını sevdim."

Kıkırdamalarım odada yankılandığında irkildi. "Onun yavaş yavaş ölmesini izlemekten daha çok sevdiğin bir şey yoktu. Onun kendi içine çekilişini izlerken gözlerinin parlamasını... bunu asla unutmayacağım. Benim için canını verdiği gece, bunu yapmaktan mutluydu. Ve ne düşünüyorum biliyor musun? Beni kurtardığı için mutlu değildi." Sesim titriyordu. "Hayır, seni terk ettiği için çok heyecanlıydı. O yüzden saçmalamayı bırak, yorucu olmaya başladı. Eğer onu gerçekten sevdiysen, o zaman neden? Neden bunu onu istediğinden daha çok istedin? Neden bunu bu kadar çok istiyorsun?"

Ağzını büzdü ve geri çekilerek mücevherli ve yaldızlı sandalyesine oturdu. "Sana küçükken hiç hikâye anlatmadım gülüm." Bana oturmam için işaret etti. "Şimdi sana bir tane anlatmama ne dersin?"

"Bana bir şekilde işkence etmeniz gerekiyorsa."

Oturduktan sonra bana ürkütücü bir gülümseme verdi, onun gibi bir adama ait olamayacak kadar yumuşak, bana verilemeyecek kadar nazikti. "Doğduğum tarihi biliyor musun?"

"Evet, o gün bir mum yakıyorum ve her yıl senin ölümünü diliyorum. Tam gece yarısında. Belki gelecek yıl bir düzine yakarım ya da belki bütün bir ateşi yakarım. Eğer şanslıysak, kuzey rüzgarı onu alır ve ormana, şehre ve surların etrafına yayar. Herkesi yakacak, eğer şanslıysam seni de yakacak." Uzun ve derin bir nefes aldım, hayallerimden oldukça tatmin olmuşum. "Nerede kalmıştık? Doğduğun talihsiz günle ilgili bir şey."

"Doğduğum gün, çocuğum, krallığımızın en kutsal günlerinden biriydi. İlk nefesimi aldığımda bir kuyruklu yıldız Isjordan semalarından geçti ve krallığımızı o kadar yakından sıyırdı ki neredeyse karayı öpecekti. Şarkılar söylendi, övgüler yükseldi, Isjord'un taç giydirdiği en büyük kral olacağıma dair beklentiler patladı. Ve oldum, büyük oldum. Ancak her zaman önünde eğildiğim biri vardı. Önce bir öğretmen ya da rahip, sonra babam, onun danışmanı, bir ya da iki tabur komutanı... Bazen saygı, hiyerarşi ve korku karşısında eğilirdim. Kral olduğumda, işe yaramaz ve akılsız babam öldüğünde bunun değişeceğini sanmıştım ama daha da kötüleşti. Tahtıma oturduğumda çok daha fazla kişinin önünde eğilmem gerekiyordu." Öne doğru eğildi. "Ve en kötüsü de bir tanrıya boyun eğmek zorunda kalmamdı. Hiçbir şey yapmadan ve her şeyi almadan bu toprakları daha iyi olmam için bana bırakan birine. Övgü, tapınma, sadakat. Ne yaparsam yapayım, bu onun lütfuydu. Bu yüzden önce tapınakları yaktım. Eirlys liber'i tam olarak istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyi söyleyecek şekilde yeniden bastım, tüm orijinal kutsal yazıları yaktım, heykelleri tahrip ettim,

Muhafızları ve Hodr'u karanlık bir çukura attım ve sonra," dedi sırtarak, "tanrılarını ve ona gönderilen duaları yavaşça öldürdüm. Yakında onların yeni tanrısı ben olacağım. Ne de olsa, bir zamanlar sadece ölümlü olan, kanayan etten ve kırılabilir kemiklerden oluşan, övgü ve dua yoluyla ilahi olan varlıklar vardı. Ama önce, herkes nihai inanç olan bana övgü ve dua etmelidir. Eğer seçimle değilse, zorla olmalı. Aurora diyarın geri kalanını yok ettiğinde, geriye sadece ben kalacağım. Cehennemi ve cenneti avucumdan çıkaracağım."

Tam köklerini çıkardığımı düşünürken, bitkinin bir sarmaşık olduğu ortaya çıktı. Hissetmem gereken şey şoktu. Sorun şu ki, onun maskaralıklarından bir şey hissetmeyecek kadar yorulmuştum. Öne doğru eğilerek, "Senin bir hobiye ihtiyacın var. İşte bu. Pul koleksiyonu falan." Parmaklarımı şıklattım. "Kupa yapmak. Kesinlikle işin içine biraz seramik girmeli. Çömlekçilik mi? Belki de mahkûm görev listeme bir örgü kursu ekleyebilirim. Elin sağlam mı?"

"Anlayacağını umuyorum," dedi iç çekerek ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Sen ve ben aynıyız çocuğum. Çabanı ve becerini takdir etmemek için bana gençliğimi hatırlatıyorsun. Sen benim en büyük hayal kırıklığım değil, en büyük başarım olacaktın."

"Senin öldürülmen benim en büyük pişmanlığım değil, en büyük zevkim olurdu." Ayağa kalktım ve iki parmağımı alnıma, iki parmağımı da kalbime koyarak ona kutsal bir işaret yaptım. "Hodr'a, hepimize hoş geldin desin. İnsanlar cennet için dua eder,

Bir tanrıyı alacağı meyve için övün, sahip olduğu güç ya da bunun onlara nasıl hizmet edeceği için değil. Sunduğunuz meyve çürümüş. Bozulmuş. Zaten tattıkları, bıktıkları bir şey." Aşırı dramatik bir tavırla eğilerek kapıya doğru geri çekildim. "Para mı topluyorsun? Hayır mı?"

Annemin mezarına bir gül bırakmıştım ki boş alanı başka bir varlık doldurdu. Moregan labirent duvarının gölgeleri altına saklanmıştı, yüzü bir pelerinin altında gizlenmişti.

"Bekleyemeyecek kadar önemli olan neydi?"

"Adriata'nın kraliçe annesi öldü. Bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Dünya bir an için etrafımda döndü ve dizlerimin bağı çözüldü. Dehşet, çok fazla dehşet, bulanıklaşıp kararana kadar görüş alanımdan geçti.

Driada ölmüş müydü?

Bu bir yalan olmalıydı. Kilian onun ölmesine izin vermezdi. Kilian'ım onu burada tutmak için Ölüm Tanrısı'yla bile savaşırdı. En azından Mal'i tekrar görene kadar. Şimdi değil. O... o... o ölmüş olamazdı. "Yalanlar."

"Korkarım ki hayır."

Gözlerim kapandı ve hava ciğerlerime konuşmama izin vermeyecek kadar az girdi. "Bu haber nasıl ortaya çıktı?"

"Silas'ın casusları. Bilgi yakın bir kaynaktan geliyor."

"Yakın mı?"

"Onun sarayından."

Onun casusu. Eğer biliyorlarsa Kilian'a yakın biri. "Peki kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sadece arkadaşınızın ve prensin Eldmoor'daki yerini ele veren aynı kişi. Bilgi Highwall'da seyrek şifreli kelimelerle toplanıyor. Adriyatik devriyesi çok sıkı olduğu için çok fazla bilgi sızıyor ama en önemli kısımları bilmek yeterli."

Göğsümde düğümlenen acıyı ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da görmezden gelinemeyecek kadar şiddetliydi. İçimde bir başkasına ayıracak bu kadar çok gözyaşı kaldığını bilmiyordum. Kederimi susturmak da işe yaramadı çünkü hıçkırıklar daha kötü sesler olarak kaçtı - boğazımı tırmalayan ve kanatan inilti.

"Sen... sen iyi misin?" Moregan bir süre sonra sordu.

Hayır. Belki de değildim.

Adriyatik muhafızları zindanlara doğru dönene kadar beni yakından takip etti. İkisi yolumu kesti, silahlarını çekmişlerdi. "Kral ziyaret için izin vermedi."

"Ne zamandan beri benim sefil babam sizin kralınız oldu, sizi sefil amcıklar?" Bıçağı kaburgalarımın bastırıp kıyafetlerimi yırtana kadar uzandım.

Sersemlemiş bir halde geri çekildi ama kılıcını kılıfına sokmak zorunda kalana kadar tekrar ittim. "Kral-"

"Ne yapacak? Beni mi öldürecek? Seni mi öldürecek?"

"Evet."

"Umurumda gibi mi görünüyorum? Beni ya da seni öldürürse? Çekilin yolumdan." Onları iterek geçtim, daha fazla muhafız yolumu kesmeye başlayana kadar koştum. Biri beni yakalamak için uzandığında döndüm ve baldirine bağlı bir hançeri kavradım, diğerlerine dönmeden önce göğsünü deldim. Bir başkası beni yakalamaya çalıştığında fayansların üzerine daha fazla kan döküldü.

"Bırakın onu," diye gürledi Demir'in sesi ve herkes hemen geri adım attı. Öksürdü, bir eli göğsünün üzerine geldi. "Unutmayın prenses, bunu yapmak sizin seçiminizdi."

Karanlık hücresinin önünde durduğumda ciğerlerimde hava yoktu. İri cüssesi yere eğilmiş, yüzünü benden saklamıştı.

Uzun süre orada öylece durdum. Sözsüz. Biri diğerine annesini kaybettiğini nasıl söyleyebilirdi?

Beni gördüğü halde ne kımıldadı ne de beni tanıdı. Bir süre için değil. "O öldü, değil mi?"

"Öyle," diye fısıldadım, kendimi ilerlemeye zorladım ancak bir ışık huzmesi yüzünün bir kısmına vurduğunda ve kurumuş kanın derisini boyadığını gördüğümde bir kez daha durdum. Tek duyabildiğim kalbimin sesiydi. Ve yüksek bir gümbürtü, kan için çağırıyor ve davul çalıyordu. "Ayağa kalk."

Biraz gerindi. "Daha yeni oturdum."

"Malik, ayağa kalk!" sesim boş odada yankılandı ve parçalanan sakinliğim yüzünden gök gürültüsü yağdı. Zincirlerin ısındığını ve sıkılaştığını hissettim, bu da Melanthe'nin zanaatına direnen büyümün bağlandığını gösteriyordu.

İtaat etti, yavaşça ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Yüzünün yarısı kan içindeydi ve sol gözü boyunca derin yara izleri vardı - kayıp sol gözü boyunca. "Kar-"

Dışarıda gök gürültüsü patladı ve ağızımdan, burnumdan ve gözlerimden kan sızdı.

Cümlesini bitiremeden dışarı fırladım ve Mal'ın bağıracak yapmamam için yalvarmasına rağmen babamın odasına yöneldim. Tam kapısına varmıştım ki, onun gürültülü kahkahalarına ve yeni doğmuş bir bebeğin ciyaklamasına eşlik eden iki yumuşak ses duydum.

"Baba, bu kız çok sevimli," diye ciyakladı Fren.

Her bir nefesi almak diğerinden daha zordu. Parmaklarım ya kapanıp avuçlarımı kanatma ya da etlerine gömülüp benim için bir başkasını daha kanatma dürtüsüyle titriyordu. Sesler kafamın etrafında davul çalıyordu, çaresizce ve sık sık onların çağrısını azaltmak için yaptığım eylemlerle -cinayet ve işkence yoluyla- benden kaçamıyorlardı. Durmaksızın çağırdılar, ilahiler söylediler, hatta yalvardılar. Öldürmek için.

"Öyle," dedi Melanthe gülerek. "Yakında ona taç giydirmemiz gerekebilir. Değil mi Silas?"

"Zamanla, evet." dedi babam, ardından kahkahası geldi.

Cai'nin bana öğrettiği gibi saydım. Kil'in benden istediği gibi konsantre oldum. Nia'mı hatırladım ve sonra

Mal, uğruna hayatta kaldığım kişi. Bir sonraki adımımı ölçerken olası her hamle gözlerimin önünden geçti. Bu bir kumardı ve oyunda sadece piyon kaybedemeyecek kadar ilerlemiştim.

Şövalyeme dokunmuştu.

Sıkışan göğsümle uyuşmayan birkaç derin nefes aldıktan sonra dikkatlice geri çekildim ve Nissa'nın annesinin yatak takımımı değiştirmekte olduğu odama yöneldim.

Kadın yüzümü boyayan ifadeyi görünce durdu ve sertçe yutkundu.

Moregan, diye seslendim ve o da başını sallayarak verdiğim talimatları dinledi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

WHITE QUEEN E2

SNOWLIN

Silence bugünlerde yemekte o kadar çok yer alıyordu ki o kadar çok saat geçti ki, içimdeki endişeyi görebiliyordum.

Babamın alnındaki kırışıklıkların her biri.

Altın bir mantarı tutan çatalı tam ağzıma götürmüştüm ki, etrafımızda gök gürültüsü gibi çanlar çalmaya başladı. Isjord'da daha önce sadece bir kez çalınmış olan türden çanlardı bunlar. Prens Tenebrose'un Isjord Kralı olarak taç giydiği gün - aynı ses sadece tahtına itiraz edildiğinde ya da tehdit edildiğinde tekrar çalacaktı.

Melanthe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve babama döndü. "Olamaz."

Babam ayağa kalktı, ağzını sildi ve dışarı çıktı. "Yanlış olduğuna eminim. Etrafta bir sürü yeni asker var, yanlış zili çalmak için hiçbir şey gerekmez."

Fren'in hiçbir şeyden haberi yoktu. "Yanlış olan ne baba?"

"Hepiniz burada kalın," dedi ceketinin düğmelerini iliklerken.

Melanthe ayağa kalktı ve hemen arkasından geldi. "Siz dışarıdayken ben oturup kahvaltı yapmayacağım."

Ne kadar romantik. Portakal lokmasını çiğnemeyi bıraktım, biraz soluklandım ve turunçgil safrasının tadını bastırmak için su yudumladım.

Çanlar bir kez daha çaldığında sadece Fren ve ben kalmıştık ve tepinen askerlerin sesi kale duvarlarının uzaklığına doğru giderek zayıflıyordu.

"Neyin var senin?" diye ciyakladı kar ruhu, beni tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzerek.

Ona gülümsedim ve güzel, tatlı üzümlerden ısırdım. Babamın en iyi meyve tüccarlarını seçme konusunda bir yeteneği vardı, çok lezzetliydi. "Senin neyin var, sevgili kardeşim?" Kaşlarımı kaldırarak ona doğru eğildim. "Yatak odası kuru mu? Kızıışmış gibi görünüyorsun. Zavallı şey."

"Benim için endişelenecek durumda değilsin." "Elias'ı kastetmiştim. Zavallı Elias."

Gözleri kısıldı ve konuşmak için ağzını açtığında yakınıımızda bir patlama sesi duyuldu.

Muhafızlar ve bir Crafter yemek odasına koştu ve bizi dışarıya, babamın kamarasına doğru yönlendirdi. Gökyüzüne doğru yükselen ve kaleye çok yaklaşan dumanlar, saldırının bizden çok uzakta olmadığını gösteriyordu.

Fren, kale duvarlarına bir şey çarptığında çığlık attı, tüm temellerini salladı ve tüm resimlerin düşmesine, çarpmasına ve parçalara ayrılmasına neden oldu.

"Babanızın salonları korunuyor," diye bağırdı Crafter, bizi açık alana iterek. "Biz bu işi halledene kadar dışarı çıkmayın."

"Neyle uğraşacağım?" Fren yarı titreyerek bağırdı. Bugün iki şey öğrenecektim.

Bir: Babam gerçekten ne kadar korkuyor olabilir?

Crafter bizi son bir kez daha içeri itti. "Islines'dan eski bir yaratık. Eski Krigbornlar saldırıyor."

"Olamaz," dedi üvey kız kardeşim. "Babam asla olmaz dedi. Onların orduları yok. Onlar barbar!"

Ve iki: kutsanmamış bir beyin ne kadar küçüktü. Teorik ve pratik olarak.

Kapılar yüzümden bir santim kadar uzakta çarparak kapandı ve bir sürgü birkaç kilitle birlikte yerine oturarak bizi güvenli ve tehlikeden uzak bir yere sabitledi.

Şimdi hepiniz Snow'un neden büyük kötü bir canavardan kaçtığını düşünüyor olabilirsiniz. Pamuk büyük canavarı alt edebilir. Pamuk büyük canavarlardan korkmaz. Pamuk büyük canavarlardan daha güçlüdür. Pamuk daha büyük, çok daha kötü bir canavar.

Ve size oldukça haklı olduğunuzu söyleyeceğim.

"Bu da nereden çıktı?" Fren arkamdan sinir bozucu bir şekilde ciyaktı. Bir dakikalık sessizlikten sonra, "Senin dışarıda muhafızlarla birlikte olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

Ona döndüm, gülümsemem genişledi. "Evet, öyle olmalıyım."

Gözleri ceketimin altından çıkardığım bıçağa kayd. "Ne... Ne yapıyorsun?" Birinin arkasına geçti

devasa muhafızlarından. "Aptal olma. Bir köpek gibi zincirlisin ve değerli büyüden yoksunsun."

"Sihir abartılıyor. Ve ben eski güzel kanlı yolu tercih ederim."

Moregan'ı hafife almışım. Babam Moregan'ı hafife almıştı. Kadın çok şey yapabilirdi ve benim ellerimde çok fazla şey yapabilirdi. Bir Isline yaratığını bu duvarların içine gizlice sokmayı nasıl başardığını Tanrılar biliyordu. Öğrenmeyi çok merak ediyordum. Siz de öyle olmalısınız. Ve önümde tuttuğum kanlı bıçağın üzerindeki gölgeli yansıma da öyleydi.

Herkesi burada benimle baş başa bırakmalarının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti ve hatalarını henüz anlayamamışlardı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Kapıların yanında ayak seslerinin giderek arttığını duyduğumda heyecanım daha da arttı. Kapılar, kandırıldıklarını bilen biri tarafından kısa sürede açıldı.

Hayretler içinde kalan babam, maiyetiyle birlikte orada durmuş, kelimenin tam anlamıyla kanlı olan kürsüsüne tünemiş olan benimle birlikte taht odasının uzaklığına bakıyordu. Gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce kısa bir an için yere kaydı. Bakışlarımız çarpıştığında ona hınzırca bir gülümseme fırlattım.

"Ne yaptın sen?" Bağırmadı ya da tehdit etmedi. Zavallı baba şoktaydı.

"Bitti mi? Ben mi? Hiçbir şey." Kan lekeli bıçağımın ucunu ona doğrulttum. "Sen ne yaptın?"

"Snowlin!" diye kükredi, tüm oda mavi buzla kabardı, sürünerek odadaki tüm ısıyı tüketti.

Ayağımı yerdeki kesik kafanın üzerine koyduğumda durdum. "Ben ve sen bir anlaşma yaptık," dedim bileklerimi havaya kaldırıp zincirleri sallayarak. "Bu beni zincirlediğin ilk sefer değil."

"Buna pişman olacaksın çocuk," diye tehdit etti dişlerini göstererek, "Neler yapabileceğimi fark etmediğine sevindim, seni yine gafil avlamak isterdim."

Ayağımı geriye atarak kafaya bir tekme attım ve tahtın basamaklarından aşağı yuvarlanıp adamın önüne kadar gelmesini izledim. Adam gözlerini kızının üst çeyreğinden ayırdı, bir canavar gibi nefes alıyordu.

Tehditleri beni yaşlandırıyor ve turuncu renkten daha beter bir hale sokuyordu. "Kızgın bir kadından daha kötü ne var biliyor musun?" Ayağa kalkarak sordum. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın. Kaybetmek istemediğim tek şeyi elimden al ve bak bakalım beni kontrol edebilecek misin? Baba, beni on bin kere dövüp derimi yüzmene izin verirdim ve yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmazdım." Bıçağımı tekrar ona doğrulttum ve çevresindeki herkes kılıçlarını bana doğru kaldırarak onun önüne atladı. Tüm bunlar beni ciddi şekilde eğlendirdi. "Gittin ve ona dokundun. Sen bizim

Beni kontrol etmek için kullandığın tek şeye zarar verdin. Öyle değil mi? Buna değdi mi? Ondan bir inilti çıkarmayı başardın mı? Bir iç çekiş? Bir yardım ricası? Kesinlikle bir şey, değil mi? Öfkemi çağırmaya değecek bir şey." Mal'ın kırılabilceğini düşünmüşlerdi. Mal'ın uzun zaman önce kırıldığını ve kırılacak çok az şey kaldığını bilmiyorlardı. Ne kadar nefret ederse etsin kardeşine, krallığına, yeminine ve kutsamasına asla ihanet etmezdi. Mal'ın kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorlar mıydı? Korktuğum bir tanrı varsa o da oydu ve neyse ki o da benim tarafımdaydı.

Yavaşça küçük merdivenlerden indim ve ona yaklaştım. "Ona bir şifacı götüreceksin. İyi birini. Kibar birini. Bir dahaki sefere oraya gittiğimde, onunla konuşurken iki gözünü de görmek isterim."

"Ne yaptığınızın farkında değilsiniz."

Birbirimizden bir adım bile uzakta değildik. Bir çift ruhsuz göz, başka bir çift ruhsuz göze bakıyordu. "Sen bir cani olabilirsin baba, ama asıl cani benim." Aramızdaki bıçağı işaret ettim. "Bir arada yaşayalım. Sana bir şey kanıtlamak bana heyecan verse de," dedim bıçağı yere atıp ellerimi elbiseme silerken, "bunun için gerçekten enerjim yok. Ve bugünkü gibi yarım yamalak şeyleri sevmiyorum. Bana bundan daha titiz olmayı sen öğrettin. Seni hayal kırıklığına uğratmak, yeni varisin olarak düzeltmek istediğim bir şey. Bundan sonra tek amacım sizi memnun etmek olacak."

Fren'in parçalanmış bedenine bakıp öfkeden, acıdan ve kederden titrediğinde kilitlenmiş bakışlarımızı ilk kıran o oldu.

Elini boğazıma dolamak için kaldırdı ve ciğerlerimdeki tüm havayı kesecek kadar sert sıktı. "Bir dahaki sefere seni yılanlarımın arasına attığımda, onları aylarca aç bıraktığımdan emin olacağım."

"Zaten içindeyim," diye nefes nefese mırıldandım. "Şimdi, işin bitti mi? Eğer ısırmayacaksan, bırak gideyim. Bugünlük bu kadar aile zamanı bana yeter."

Bırakmış olmasına rağmen parmaklarının izini hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Yutkunmak ve nefes almak acı veriyordu ama yine de bana daha kötülerini de yapmıştı.

Memnun bir şekilde, kendi kendime mırıldanarak taht odasından çıktım. "Sus küçük bebek, tek kelime etme, baban sana bir alaycı kuş alacak." Melanthe'nin yanından geçerken ona gülümsedim. "Ve eğer o alaycı kuş ötmezse, baban sana elmas bir yüzük alacak."

Demir'in gözleri koridor boyunca beni takip etti, bir kez bile benimkilerden ayrılmadı.

En azından memnun olduğumu söyleyebilirim. Özellikle de yanlarından geçip odama doğru yürürken Isjordan muhafızlarının sinsî gülümsemelerini gördüğümde. Başlarını eğip önümde eğildiler.

Yine de kendimi çok sıkıcı hissediyordum. Gri. Boş. Çok yorgun.

Çok yorulmuştum.

Nissa'nın annesini elinde bir tepsi çay ile yatağımın kenarında otururken bulduğumda dizlerimin üzerine çöktüm ve boğazımı yırtmakla tehdit eden, cehennem ateşinden daha beter yakan sessiz hıçkırıkları bastırmaya çalıştım. Parmaklarımı altımdaki halıya geçirdim, sevdiğim adama, acımı ve incinmişliğimi benimle ve benim için taşıyacak adama verdiğim ve sık sık bozduğum bir sözü tutmaya çalıştım. O adam da annesini kaybetmişti. Dünya beni benden aldığında onun beni tuttuğu gibi kollarımda tutamadığım adam. Dokunmaya, nefes almaya, rahatlatmaya a olduğum adam.

Nissa'nın annesi kollarını bana doladığında, kırılmaması için tutmaya çalıştığım bir şey kırıldı. Kız kardeşimin intikamını almak için korumaya çalıştığım gücümün her santimini paralayana kadar onun göğsünde ağladım. Daha kaç kişinin intikamını almam gerekiyordu? Daha ne kadar kaybın yasını tutmam gerekiyordu? Daha ne kadar kaybetmeye devam edecektim?

Yaşlı kadın yumuşak bir avuç içini sırtıma sürterek i çekti. Parmak uçlarını boynuma dokundurdu ve benim için sessiz gözyaşları dökerken çenesi titredi. "Bu dünya sana karşı çok acımasız, çocuğum."

"fkemi istiyor."

"Ya kızgın bir şekilde ölürüz ya da başlangıçta bunun gerçekten keder olduğunu bilecek kadar uzun yaşarız. Keder iyileşir. Sen de iyileştirebilirsin ocuğum. Bırak kelime senden alsın, ama fken yüzünden seni almasına izin verme."

Neden olmasın, o ses zihnimin arkasında mırıldandı.
Kaybedecek ne kaldı ki?

Çok fazla.

Çok, çok
fazla.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Kapa çeneni."

Zaman. Kilian'a kaybedeceği zamanı kazandırmıştım. O Driada'yı gömerken, babası Fren'i gömüyordu. Sadece çocuğunu öldürmemiştim, muhtemelen Elias'la aralarındaki ittifakı da öldürmüştüm. Babam Elias'ı kaybetmeyi göze alamazdı. İnsanlar ona güvenirdi. İnsanlar onu seviyor, ona saygı duyuyor ve onu örnek alıyordu, şimdi babasının yerini aldığı için daha da çok.

Venzor'un yeni varisi bana tek bir bakışını bile esirgememişti ve bu bana babamın o gün olanlar için bir suçlu aradığını söylemeye yetmişti - muhtemelen ilk şüpheli oydu. Yapmadığım bir hesaplama.

Kilian, muhafızı yetiştirmeden önce babayı nasıl alt edeceğini bulacaktı. Babası onun ilk hamleyi yapmasını bekliyordu. Elinde doğru yem olduğunu bilerek onu yakalamak için bekliyordu. Vrammethen parçasını en son almak için bile beklemişti. Kilian'ın daha iyisini bildiğine ve çoğunlukla kalbiyle değil beyniyle mantık yürüttüğüne sevinmiştim.

Isjord'daki rahiplerin cenaze törenlerinde işi basit tuttukları bilinse de, bu rahip gerçekten de işi basit tutmamıştı. En az bir saat boyunca her türlü övgü ve

Krig'in kutsanmasını bir kenara bırakın, kutsanmamış bir kadın için bile dua ediyor. Fren hayatta olsaydı, bilmek isterdi, o yüzden bu da var.

Eirlys liber'in son satırları okunduğunda, kalın bir kar örtüsü tüm katılımcıların üzerini kaplamıştı. Babam hariç. Adam öfkeden buharlaşıyordu, üzerine bir topak kar düşmesine izin vermeyecek kadar sıcaktı.

Kimseyle tek kelime konuşmamıştı. Ancak ve ne yazık ki benimle konuşmayı seçti. "Bir asker yetiştirmeye, seni gücün zirvesine çıkarmaya çalıştım ama sen kendi akrabalarını acımasızca katleden bir canavara dönüştün."

Dokunaklı, gerçekten. "Oldu mu?" Elimdeki beyaz gülü Fren'in tabutuna atıp koltuğumda dönerek ona baktım. "Ben tamamen senin eserim. Yürüyüşümden, konuşmama ve hatta nefes alışıma kadar. Ben senin yarattığımı. Beni duygularımdan arındırdın. Beni acıyla işaretledin. Beni nefretle besledin. Bana öfkeyi öğrettin. Ben. Ben. Hepsi. Sensin."

Artık tekmeyi hissedemeyene kadar dövün onu. Sağ elini kırın ki sol elini kullanmayı öğrenebilsin. İki bacağını da kırın ki acıya dayanmayı öğrensin. Kanı siyaha dönene kadar kanatın. Yaşamak için ona güvenmeyi unutana kadar kanatın.

Ara ver. Al. Mahvet.

Tek yaptığı buydu.

Vücudumdaki her yara bana bunu hatırlatıyordu, onların altında olduğum şey, onun beni yaptığı yara olarak kaldı.

"Beni hiç insan yerine koymadın baba. Neden seni insanlaştırayım ki?"

"Çok basit olabilirdi," diye fısıldadı sertçe, bir elini yanağıma koyup başparmağını tenimde gezdirdi, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Bana itaat etmek. İstediğin hayata sahip olabilirdin. Sana bunu hâlâ verebilirim. Yanmak mı istiyorsun, o zaman yan. İstediğin her hayatı alman için sana izin verecektim. Hükmetme gücünü sana verecektim." Kavrayışı daha da güçlendi. "Hâlâ sana verebilirim. Taht senin için yapıldı. Bu senin olabilir. Yarattığım yeni dünya senin olabilir. Artık Adriatyalıları yok. Artık sana zarar verebilecekler yok."

Elini ittim ve yanağıma sildim. "Senin tahtını istemiyorum. Yanışını izlemek istiyorum. Tercihen sen hâlâ üzerinde otururken."

"Kralım," diye seslendi Elias ve ben sustum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Arkadaşım ve müttefikimle yüzleşmek için döndüm. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

Yüzü sertleşti, çenesi öfke gibi görünen bir şeyle titriyordu. Beni görmezden gelerek, konuşmalarımızı dikkatle izleyen babama döndü. Şansıma, benimle anlaşma yapanın Ivar olduğunu düşünmüştü. "Bunun bizi geciktirmesini istemiyorum Silas. Elimize geçen ilk fırsatta Breshall'a doğru yola çıkmamızı istiyorum."

Biz mi? Breshall? Asa adalarda mıydı?

"Göreceğiz oğlum. Hava da bizim için düzeliyor gibi görünüyor," dedi babam, batıya, üzerimizdeki gökyüzüne kıyasla doğal olmayan bir şekilde parlak ve berrak olan Venzor kıyılarının uzaklığına doğru bir bakış fırlatarak.

"Doğru ve Mahara kanalını geçmek daha kolay oldu. Doğudaki birliklere mi katılayım yoksa size katılmak için bekleyeyim mi? Denizler daha önceki tüm Venzorlar gibi benim de evim, bana ihtiyacınız olabilir."

Doğu mu? Hangi birlikler? Bekle. Adamlarım kanalı korumayı bıraktı mı?

Babam göz ucuyla bana kısa bir süre baktı. "Hayır, bu hafta sonu kadar erken ayrılabilceğimizi tahmin ediyorum. Filolarını terk etmene gerek yok, senin liderliğine ihtiyaçları var, ormanlarımızda senin rehberliğin adamlarımız arasında en iyisidir. Demir, Melanthe ile birlikte bizimle yelken açacak."

"Bunu duyduğuma sevindim, Majesteleri. Filoma katılmayacağımızı ve doğuyu korumaya devam edeceğimizi bildireceğim."

Yelken mi? Oraya yelken mi açacaktık? Artık doğuda kamplar mı var?

"Kendine bu kadar yüklenme Elias," dedi babam omzunu sıvazlayıp bana bakarak. "Talihsiz bir kayıptı." Elias'ı duymazdan gelir gelmez bana döndü. "Onun hayatından daha fazlasını mahvettin."

Gerçekten umursadığımı mı sanıyordu? "Çok çirkin bebekler yaparlardı. Ona bir iyilik yaptım."

Günaha karşı direnmek ve herkesin önünde bana vurmak için döndü ve saray üyelerinin toplandığı yere yöneldi.

Görev tamamlandı. Sonunda barış.

Başımı çevirdim, toplanmış olan kederli grubu gözlemledim ve şaşırtıcı bir gözlemde bulundum - neredeyse hepsi bana bakıyordu. Ben de bir elimi kaldırdım, parmaklarımı oynattım ve hepsine nazik bir gülümseme sundum.

"Ybris. Sürgün prenses. Kan dökmenin efendisi," dedi yaşlı, sert bir ses arkamdan ve Cerelia Krigborn'la yüzleşmek için döndüm. "Şimdi akraba katili. Bundan sonra sana ne diyecekler?"

"Kraliçe avcısı derdim," dedim gözlerimi onun çelimsiz görünen cesedinde gezdirerek, "ama görünüşe göre benim yerime avcılığı başkası yapıyor."

"Barış için geldim."

"Etrafımda dalgalanan tüm beyaz bayraklar genellikle ve sonunda kırmızıya döner. Seninki zaten akrabalarımın kanına fazlasıyla bulanmış." Suçlama karşısında irkilmeyip her zamanki gibi suçlamaya katıldığını inkâr etmeye hazır hale geldiğinde kekeleyen bir kahkaha tüm bedenimi sarstı. "Başından beri biliyordun."

Gözlerini kırpıştırarak bir süre etrafına bakındı. "Neyi biliyordum?"

"En küçük oğlunuzun ne yaptığını. O her zaman senin favorindi, değil mi? O kuru beyinli amcığ çok şımartırdın. Thora ve Eren'i hayatta tuttuğunu biliyordun. Eleonor Aryan'a yardım ediyorsa, sen de biliyordun demektir. Vay canına. Babam bu ihanet hakkında ne düşünecek? En önemlisi, nasıl tepki verecek?"

"Saçmalık. Saçma sapan şeyler söylüyorsun," diye fısıldadı sertçe, ona bir bakış atarak. "Hepsi saçmalık."

Dilimi tıkırdattım. "Zavallı Eleonor, ona taparcasına aşık olan kardeşinin ellerinde ölecek."

Biraz kontrolsüzce titremeye başladı. "Saçmalık."

İncilerini onu boğana kadar parmağıma doladım. "Bu kirli kanın daha omurgasız olamayacağını düşündüğüm her gün, yanıldığım kanıtlanmaya devam ediyor."

Ellerimi tuttu ve "Bunu yapma" diye yalvardı.

Öne doğru eğildim ve ona gülümsedim. "Neden yapmayayım ki?" "Bir şey istiyorsun."

"Her şeyi istiyorum," dedim, parfüme bulanmış ceketindeki tüyleri toplarken. "Ama bana her şeyi veremezsin, değil mi?"

"Snowlin, torunum," diye yalvardı gözyaşlarının eşiğinde, "lütfen."

"Dizlerinin üstünde. Diz çökerek yalvarın, belki dikkate alırım."

Etrafına baktı, mezarlık hâlâ en yüksek rütbeli İsjordialılarla doluydu. "Lütfen, bunu yapmayın."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde geri çekildim ve gitmeye hazırlandım. "Lütfen."

Yas tutanlar ve acımasız ruhlarla dolu karlı alana sessizlik çöktü, tüm dikkatler arkamda diz çökmüş, elbisemi tutan gururlu büyükannemin üzerindeydi.

"Nasıl bir his?" Ona doğru dönerek sordum. "Aşağılanma." Sağlam bir dakikadan sonra, yüzümü çekerek etrafıma bakındım.

son derece endişeliydi. "Biri yardım etsin. Büyükanнем kendini iyi hissetmiyor."

Elias ona doğru koştu, bir kolunu ortasına doladı ve kalkmasına yardım etti. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz, Majesteleri?"

Başını kaldırıp bana, sırtışıma baktı. "Evet."

"Saçmalama," dedim ona dönüp başımla Cerelia'nın dün gece yazdığım mektubu koyduğum cebini hafifçe işaret ederek, sonunda onu göreceğimi biliyordum. "Kendini muhteşem hissediyor. Peki ya sen, sevgili eski dostum?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi, Cerelia'nın oturmasına yardım etmeden önce başını hafifçe bana doğru eğdi, eli mektubu almak için cebine gizlice girdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BLACK PAWN TO B5

KILIAN

TAdriata'nın genellikle yaz aylarında yanan gökyüzü
Güneş tüm gün boyunca bulanık ve isle doluydu.

Kalaycılar gibi yaz ayları boyunca metali dövüp oyarak silah haline getirmişlerdi. Yine de yeterli değildi. Elias'ın bir ay önce gönderdiği son nota göre canavarların sayısı giderek artıyordu. Sadece Isjordanlar değil, her yerden insanlar savaşta Silas'ın tarafına katılıyor, kendi bedenlerini gönüllü olarak veriyor ve inançlarına ihanet ediyorlardı. Bildiğim dünya göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Yeni tanrılar artık insandı. Eskiler hala sessizdi. Ve korku, duaları değil direnişi kışkırtıyordu.

Isjord'daki her şehir milyonlarca canavar ve asker barındırıyordu ve sayılar bizi hiçbir zaman korkutmamış olsa da, bu sayılar korkuttu.

Larg standlardan bir kılıç aldı ve yukarı kaldırarak, onu benim kadar tehlikeli kılacak tek bir unsurun eksik olduğu silahı inceledi: bir sfenksin kalbi. Cai'nin karaborsadan satın almayı başardığı son kılıç

Seraphim çoktan kullanılmıştı. Geriye kalan artıklar da daha küçük silahların içine yerleştiriliyor, mmkn olan her şekilde kullanılıyordu - sadece bir iğne bile olsa işe yarıyordu.

Vaftiz babam homurdanarak kılıcı yığının geri kalanına fırlattı. "Silas'tan çaldığın son sevkiyatlar hakkında Sonbahar Kraliçesi'yle konuştun mu?"

Sevkiyatta erkekler ve kadınlar vardı. Olimposlular. "şimdi ona gitmek üzereyim. nce Alaric'le konuşmam gerek."

Kolumu tuttu. "Eğer Silas gemilerini durduranın ve belki de en değerli eşyalarını alanın sen olduğunu öğrenirse, onlara zarar verir. Askerlerin ne dediğini duydun. Silas o tüccarlara üç yıllık altın demiş. O on Zephyrs'i her yerde aradı."

"Köleler, tüccarlar değil ve Silas bunu asla ğrenemeyecek."

"Oğlum," diyerek beni durdurdu ve ben de başıma gelecekleri bildiğim için i çektim. "Biraz uyu, tamam mı?"

"ok parlak." ok karanlık. Çok sessiz. Çok gürültülü. Çok boş. Ona ihtiyacım vardı. Bu istemekle ilgili değildi. Ruhumun diğer yarısına ihtiyacı vardı.

Burnunun kenarını sıktı ve ahırlara bir bakış fırlattı. "Ejderha konusunda ne yapacaksınız? İnsanlarımız yine saçma sapan hikyeler anlatmaya başladı ve bu benim sinirlerimi bozuyor."

Glmsediğimi hissettim. "Hiçbir şey yapmayacağım. Bu onun ejderhası."

"Hl onun gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

"Olimposlu casuslar Mahara'nın kanalından, bize geldiği sıralarda Seraphim sularına yeni Isjordan gemilerinin yanaştığını haber verdiler. O ejderhayı o gönderdi," dedim ellerimin tozunu alırken. "Ayrıca buraya gelirken onun adına biraz hasar vermiş olabileceğine de bahse girebilirim. Tristin'in Nimbus'u Moor ve Seer sularında yüzen Isjordan gemilerinin yanmış enkazlarını görmüştü."

"Tüm bunları yapmak bir yana, Silas'ın nasıl hayatta kaldığını bile bilmiyorum."

"Ona ihtiyacı var."

"Peki ya kardeşin?"

"Silas'ın onu kontrol etmesine ve beni hareketsiz kalmaya zorlamasına ihtiyacı var."

"Son asayı ele geçirdiklerinde onları öldürecek."

"Benim gözetimimde değil."

Tekrar kolumu tuttu. "Onun canavarını yakalayamayacaksın, bırak gitsin. Yaptığımız son numarada bir düzine iyi adam kaybettik."

"Evet," dedim ondan uzaklaşarak. "Ama onun da ölümden korktuğunu anlayacak kadar uzun süre kendi kanında boğulduğunu da gördüm."

Onu tekrar avlayacaktık. Visha'nın tuzakları içinde saklandığı şehrin dışında her köşede pusuda beklerken sonsuza kadar hareketsiz kalamazdı. Visha'nın rüya perdesi neredeyse başarılı olmuştu, karanlığımın kalbini sarmasına izin verecek kadar uzun süre onu tuzağa düşürmeyi başarmıştı. Eğer Melanthe

onu bundan vazgeçirebilirdim, belki de onu tutsağım yapardım. Bir dahaki sefere bu kadar nazik davranmayacaktım.

Alaric neredeyse boş olan odanın ortasındaki boş yatağın kenarına oturmuş, kucağındaki katlanmış battaniyeyle oynuyordu. Bugünlerde onu sık sık burada buluyordum. Mezar taşına bakmaya artık dayanamıyordu, o kadar ki kaldırılmasını emretmişti. Cai araya girmeseydi neredeyse her mezar taşının kaldırılmasını emredecekti. İkisi kavga etmiş, tartışmış ve o zamandan beri konuşmamışlardı.

Keder, insanın duygularını aynı anda hem çukurlaştırıyor, hem zayıflatıyor hem de kalınlaştırıyordu.

Bilmiyor, Alaric bana birkaç ay önce söylemişti. Bir çocuğu gömmenin ve bir başkasını gömmek için mezarı hazırlamanın nasıl bir his olduğunu bilmiyor.

"Annesi ona hamileyken bunu onun için yapmıştı," dedi battaniyeyi yatağa geri koyarken. "Amara nasıl hareketsiz kalacağını bilmiyordu, her zaman hareket etmek, savaşmak ve eğitim yapmak zorundaydı, bu yüzden kocası ona örgü ördürdü. Sonra saatlerce otururdu. Önce bunu yaptı. Sebastian onun en büyük eğlencesiydi ve beni onu korumakla görevlendirdi." Acı acı güldü. "Nedense herkes çocuklarını benim büyütebileceğimi düşünüyordu. Biri hariç. Samuel çocuklardan korkmakta bir bakıma haklıydı, bir aileye sahip olmaktan korkmakta." Ayağa kalktı ve yüzündeki ağır sise rağmen bana sıkıca gülümsedi.

Omuzlarında saf bir keder vardı. "Bana verilen her bir çocuğu yüzüstü bıraktım. Cai haklı, tanrılar zalim ve bizimle en acımasız şekilde dalga geçiyorlar. Bana en çok istediğim şeyi verdiler, sırf bana en başta asla vermeyecekleri şeyi istemekten ne kadar aciz olduğumu göstermek için."

"Bu doğru değil."

Başını iki yana salladı. "Eğer onu gömmek zorunda kalırsam, oğlum, beni de göm." Karmakarışık duygularından sıyrılması bir anını aldı. "Bu sabah mahkeme toplantısında bilmem gereken bir şey olduğunu söylemiştin. Neymiş o?"

"Silas'tan gelen bir sevkiyatı daha durdurmayı başardık. Aura."

Kaşları daha da çatıldı. "İnsanlar mı?" "Olimposlular."

Yaşlı adamın gözleri sıkıca kapandı. "Nereden?" "Köle tüccarları. Bunlar asker. Kendilerine itaat etmeleri için eğitildiler.

Efendinin emirleri. Ne olursa olsun hiçbir şey yiyip içmediler. Oryn bütün gün zanaat altında olup olmadıklarını anlamaya çalıştı ama hiçbirimiz öyle düşünmüyoruz. Şartlandırılmışlar. İşkence görmüşler. Hepsinin sesi de yok, dilleri kesilmiş. Silas muhtemelen onları bize karşı kullanacaktı."

"Hemen oraya gideceğim." "Nerede o?"

"Yaşlı adamı ziyarete gittim," dedi omzumu sıvazlayıp yanımdan geçerken.

Her öğleden sonra Drava'nın tepelerine, Dravan Adası'na ve Mahara'nın kanalına bakan uçurumun hemen yanına gittim. Uçurumun kenarında on iki taş mezar sıralanmıştı ve hepsi de tek bir soyadı taşıyordu-Drava. Ve en sonuncusunun hemen önünde, henüz koyu gri ve yosun tonuna dönüşmemiş olan mezarda, Drava'nın varisi durmuş, onun için hayatını feda eden adamın yasını tutuyordu. Sessizce, Alastair'in mezarının önünde durup bir anemon tacı indirirken batı rüzgârının bedenini dövmesine izin verdi ve sonra onun yanına, Sebastian'inkinin üzerine bir tane daha indirdi.

"Macaria başka bir kalp bulduklarını haber verdi," diye mırıldandı Nia, bir elini boğazına götürdü, en iyi Zanaatkârların ve onu iyileştirmeye çalışan Şifacıların çalışmalarına rağmen sesi hâlâ zayıftı.

Başımı salladım. "Cai'yi gönder. Cadılar ondan hoşlanmış gibi görünüyor."

Nadiren gülümsemeyi başardı. "Onun korkutucu olduğunu düşünüyorlar. Korktukları kişilere karşı daha nazik olduklarını öğrendim."

"O hala-" Hıyar olmak.

"Yine de. Ama hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordu, bakışlarını bana doğru kaldırdı ve iç çekip başını sallayarak bana acımasını teklif etti. "Berbat görünüyorsun. En azından tıraş ol. Senin çenene takmış durumda. Tıraş etmezse onu hayal kırıklığına uğratacaksın."

ilk işim onu görmek olacak." Ben bir şey söylemeyince,
"Haber var mı?" diye sordu.

"Yok."

"Silas Eldmoorian asa parçasını alalı haftalar oldu. Vrammethen'in peşine düşmesi uzun sürmeyecek. Yüzeye çıkacaktır."

"Ya da ona bir şey oldu," dedim, onu son duyduğumdan beri göğsümü acıyla dolduran endişeyi paylaşma ihtiyacı duyarak. "Ve son parçayı almak için ilerleyemiyor."

"Küçük kız kardeşim doğdu," dedi Thora bir geçitten çıkarak. "Bu yüzden beklediler."

Hemen arkasında Elias duruyordu. "Hepiniz beni sorularla boğmadan önce, evet, o iyi ve kardeşiniz de öyle. İyi.

."

"Eee?" Olması gerekenden biraz daha yüksek sesle sordum. Boğazını temizledi. "Ben dulum." Devam etmeden önce hepimiz biraz afalladık. "Tahmin edebileceğiniz gibi-"

Thora bir aşağı bir yukarı zıplayarak onun yerine cümleyi hızla tamamladı: "Kar Fren'i öldürdü. Hem de çok kötü bir şekilde."

Başını salladı. "Silas... kardeşinle uğraşıyordu ve Snow bunu öğrendi. Gerisini senin anlayabileceğine inanıyorum. İkisi de güvende ve iyi durumda."

Karıştırmak mı? Nasıl?

"Artık Silas'ın ana ilgi odağı olacağını düşünürsek burada olman gerekir mi?" Nia, olaylara rağmen oldukça memnun görünen Elias'a sordu.

"Şu anda oldukça meşguller," dedi bir taşın üzerine oturarak. "Silas Vrammethen'e giden gemileri hazırladı ama Solaryalıları, kutsalsızlar tarafından korunan kanalı ve hatta sizin gemilerinizi nasıl geçmeyi planladıkları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Geçmek için sana ihtiyacı olduğunu biliyor Kilian ve bu yüzden kutsalsız parçayı sona bıraktı. Şimdi saldıracağını biliyor."

"Portallar, işte bu şekilde geçecekler," dedi Visha, küçük dağ terasına çıkan basamak taşlarını yavaşça tırmanırken. "Portal dizileri -bunun hatırı sayılır miktarda büyü tüketeceğini ve Vrammethen'in Eldmoor'dan en uzak yer olduğunu düşünürsek. Bu da Zanaatkârlarının çoğunun Eldmoor'da olacağı anlamına gelir. Senin orada olmanı beklediğini düşünürsek, tüm Zanaatkârlarının orada olacağını düşünüyorum."

Elias ayağa fırladı ve aynı hızla tekrar yerine oturdu.

Visha ona etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Elias. Silas'ın seni hayvanlarına yem yapmadığını gördüğüme sevindim."

Venzor varisi sıırttı. "Hadi ama V, benim için çok endişelendiğini biliyorum."

"Ah evet," dedi sıkılarak, yanıma doğru yürürken, yüzündeki tek bir kas bile herhangi bir duyguyu belirtmek için hareket etmedi, ama gölgeleri, onları maskelemek için taktığı peçenin arkasından biraz dışarı sızıyordu.

Nia onu duyamayacağımızdan korkarak bir adım öne çıktı. "Bu bize Tenebrose'a açık bir kapı vermez mi?

En az korunan yer olacaktır."

"Olabilir," dedi Elias. "Görünüşe göre Moregan bizim tarafımızda."

Ben dışarıyı güvende tutarken o da içeride bize yardımcı olabilir."

Ağzı açık kaldı. "Moregan mı? Genel Moregan gibi mi? Silas'ın Moregan'ı mı?"

Elias, Nia'nın şaşkınlığı karşısında omuz silkti. "Kar kendi yöntemleriyle ikna edicidir." Adam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Evet, Kilian? Yeterince direndin, sor bakalım."

Nia ve Thora'nın kıkırdamalarını duymazdan gelerek, "Onu gördün mü?" diye sordum.

"Sadece cenazede, ama hizmetçilerden ve askerlerden çok şey duydum. Bu varis olayına kapılmış görünüyorlar."

"Alındı mı?"

"Taht için Snow'un seçilmesinden gerçekten memnunum ve Snow onlara kendilerini... kendinden emin, daha güçlü hissettiriyor gibi görünüyor."

Cai'nin sesi etrafımızdaki bulutların oluşturduğu hava boşluğunu doldurarak, "Yine oynuyor," dedi. "Silas desteğe nasıl tepki veriyor?"

Elias bir kez daha omuz silkti. "Aşağılık askerlerin ve hizmetçilerin söylediklerine kulak asmayacak kadar meşgul. Sanırım umurunda değil ya da fark etmedi."

Arkadaşı bana döndü. "Bunu kullanabiliriz."

"Nasıl, Cai?" Nia sordu. "Isjordan sırf Kar'dan hoşlanmaya başladılar diye Tenebrose'a kapılarını açmaz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Böl ve fethet her zaman Majestelerinin büyük planı olmuştur."

"Bunu bilerek yaptığını düşünüyorsun, değil mi?" Etrafında toplanan suçlayıcı gölgelere bakmaya dayanamayarak sordum. "Silas'ın işkencesine bir kez daha elini kolunu sallayarak girmek istediğini düşünüyorsun."

Bana gözlerini devirdi. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Senin ergenlik hormonlu tavrın. Tutulmaya ihtiyacın var ya da

Bir şey mi?"

Nia, tehditkâr ya da değil, herhangi birimiz bir hamle yapmamıza rağmen aramıza girdi. Ama hiçbirimizin diğerine zarar vermek için nefes almasına bile gerek olmadığını biliyordu. "Alaric av köpeklerini göndermeden önce akşam yemeği için aşağı inmeye ne dersin?"

"Karımdan bahsedildiğinde hırlamayı kesmesine ne dersin?"

General benimle alay etti. "Merak etmeyin, yakında homurdanacak bir eşiniz olmayabilir."

Tam önünde kayboldum ve ceketinin önünü tuttum, sonra tekrar daha uzağa kayboldum ve onu kayaya çarptım. "Seni biraz rahat bırakabilirim Caiden. Onun hatırı için. Senin gibi içi boş bir şeyi sevdiğini bildiği için. Ama ben o değilim. Ve senin de dediğin gibi, o burada değil. Diğer yarım hakkında konuşurken çok dikkatli ol."

Bir el omzumu çekti. "Bırak onu Kilian," dedi Eren, beni Caiden'dan çekmeye çalışarak.

Onu iterek geri çekildim. "Sen şanslı bir piç değil misin? Başka bir ruh sizi önemsiyor."

Caiden bana kızdıktan bir saniye bile sonra öfkesini başkasına yöneltti. Eren'e öyle bir baktı ki

Olmaması gereken yerde küçümseme. "Müdahale etmene gerek yoktu, altın çocuk. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Eren'in yüzü acıdan kızardı ama ona hiçbir şey söylemedi. Aslında sevgilisini tamamen görmezden geldi. "Şimdi ne olacak? Sadece bir asa parçası kaldı. Kız kardeşime ne olacak şimdi?"

"Olur," dedim. "Bir planın var mı?"

"Var. Artık sadece bir zaman meselesi."

BÖLÜM EH ON İKİ

WHITE BISHOP TO B3

SNOWLIN

"İki gün içinde Vrammethen'e gidiyoruz," diye duyurdu babası sandalyesine yaslanarak.

Çiğnemeyi bıraktım. "Biz mi?" Biz şimdi anlamlıydı.

Başını salladı. "Bu son yolculukta size katılacağım. Bildiğiniz gibi, onların asa parçası Octa Virga'yı tamamlayacak."

Bu bir yalan gibi geldi. Melanthe'nin orada yarı yarıya daha güçlü olacağını ve Mahara'nın kanalını bir kenara bırakın, muhtemelen Kahin Denizi'ni bile güvenle geçmekte zorlandıklarını düşünürsek, onun varlığı başka bir şeye işaret ediyordu. Ya Kilian için ya da kutsanmamış yöneticiler için bir tuzak.

"Önce yapmam gereken bir şey var, bana borçlu olduğun bir şey."

Yemeyi bıraktı. "Borç büyük bir kelime çocuğum." "Borç kadar büyük değil, baba."

Bir an beni inceledi, muhtemelen isteğimi reddetmenin onu karşılayamayacağı bir kayba daha uğratma ihtimalini ölçüyordu. "Sana ne borçluyum?"

"Arkadaşlarımla hayatlarının ellerinden alınmasına yardım edenlerin hayatları. Savaşınızdan önce bununla ilgilenmek isterim."

Bir kahkaha attı. "İnatçılık çocukken sahip olduğun takdire şayan bir özellikti."

"Yankıların daha az olduğu zamanları kastediyorsunuz."

Çatal ve bıçağı sessizce ve ona göre fazla sakın bir şekilde masaya indirerek arkasına yaslandı. "Sanırım unuttuyorsun-"

"Kimdi onlar?" diye sordum. "Onları nerede bulacağınızı kim söyledi? O gün onları Eldmoor'da bulabileceğini sana kim söyledi?" Kocamın her adımını gözetleyenlerin isimlerine ihtiyacım vardı.

Melanthe, "Bırakın onu," dedi, yemeğini keserek ve hiç istifini bozmadan. "O muhbirlerle ihtiyacımız yok Silas. Buna gevşek uçları kesmek diyelim." Narin bir elin altında kıkırdadı. "Kızın bile bundan bir şeyler öğrenebilir. Yarım kalmış işleri bitirmenin ne kadar önemli olduğunu."

Babamın kaşları onun sözleri karşısında yavaşça kalktı ve aralarında "Gece Kralı'na yem" diye bağırarak, pek de belli belirsiz olmayan bir bakış alışverişinde bulundular.

Kısa bir süre düşündükten sonra "Peki," dedi.

Kilian uzak durması gerektiğini bilirdi. Bilirdi. Bana yaklaşmaması gerektiğini bilirdi.

"Hazır o zaman," dedim ve peçetemi tabağın üzerine atıp ayağa kalktım. Ayrılmadan önce, planladığı şeyden duyduğu memnuniyetten gözleri neredeyse parlayan Melanthe'ye döndüm. "Doğru anı beklemek babamdan öğrenmediğim bir erdem."

Masadan bir elma aldığımda çiğnemeyi bıraktı ve gözlerini bana dikti. Vücudunun geri çekilmesi, neredeyse ona vurmamı beklemesi beni tatmin etti. Ne iyi bir evcil hayvan.

"Henüz olgunlaşmamış bir kalbi neden koparasın ki?" Babama baktım ve benimle alay ettiği şarkıyı söyledim: "Kaybedilmeye değer bir şeye sahip olmak ne kadar korkunç."

Bir çocuk.

Bir krallık.

Bir silah.

Bir savaş.

Bir gelecek.

"Liste uzuyor," dedim ve tatlı meyveden bir ısırık alıp annemin hâlâ gömülü olduğu kış bahçelerine doğru yola çıktım.

Moregan kış çalılarının gölgeleri altından, "Kutsanmamış prenslerle görüşüyor," dedi. "Silas'la yeniden iş yapmayı düşündükleri söyleniyor. Krallarının haberi olmadan."

Tabii ki bizimle gelmesinin nedeni de buydu. "Burnunun dibinden geçeceği şüpheli."

"Sence Kutsanmamış Kral da bunu kabul edecek mi?"

"Emin değilim. Bir darbe planlıyor olabilirler. Vrammethen tarihinde bu ilk kez olmazdı."

"Bir hiç uğruna çok fazla gürültü olur."

"Ya da sadece yeterince. Babamın savaşına katılmıyor olabilirler ama bize sunabilecekleri her türlü yardımı kaybetmiş olurlar. İnanın bana, ihtimaller böyle sonuçlanırsa kayıplar daha büyük olur." Annemin baş taşını temizledim, yosunları ve gri mermere tırmanmış tek tük sarmaşıkları ayıkladım. "Demir nasıl?"

"Duyduğuma göre hastaymış. Mavi girdap konusunda haklıydın."

"İşine yarıyor mu?"

"Başlangıçta beni hasta etti ama semptomlar azalıyor. Sonunda uyuyabiliyorum. Zihnim o kadar bulanık değil ve yaratığa dönüştüğüm zamanlarda olan çoğu şeyi hatırlıyorum."

"Sana ne yaptığını bulacağım, Skadi. Bunu tersine çevireceğiz ya da en azından senin üzerindeki kontrolünü elinden alacağız."

"Bundan şüpheliyim. İçime ne ektiğini bilmiyorum ama yıllar içinde köklerinin derinlerde büyüdüğünü biliyorum. Halkım beni her zaman kara büyü konusunda uyarırdı."

"şimdilik mavi cayır almaya devam edin. Sizi hasta etmediği sürece bırakmayın."

"Dediğiniz

gibi."

"Skadi."

Akşam sessizliğinde tereddüt etti. "Evet?"

"Kayınbiraderimi görünmeden serbest bıraktığınızdan emin olun. Elias muhtemelen buradan uzak bir yere gönderileceği için kocamın içeriden yardımınıza çok ihtiyaı

olacak

Artık babamın onun üzerinde bir etkisi yok. Elias'a artık pek güvenmediğini şimdiden görebiliyorum."

"Peki ya sen? Gece Kralı'nı bekleyecek misin?"

"Şimdiye kadar sadece planladım."

"Silas daha sonra varis olarak kalmana izin verir mi? Döndükten sonra nasıl iletişim kuracağız?"

Eğildim ve parmağımı annemin taşa kazınmış isminin üzerinde gezdirdim. Keşke seni burada bırakmasaydım. Keşke seni tekrar eve getirseydim. "Seninle uzun süre görüşemeyebiliriz ama kocam sana mesaj iletmesi için bağlı olduğum Memphis'i gönderecek. Elias muhtemelen ona verdiğim haberi çoktan iletmiştir."

Melanthe önümde durmuş, bir geçit açıyordu. "Bir saatin var ve büyüm seni buraya geri çekecek. Herhangi bir oyun oynamaya kalkışırsan prensin başına neler geleceğini çok iyi biliyorsun."

"Seyahatimden istediğin bir şey var mı? Bilezik, küpe, omurga?" Geçitten içeri geri dönerek sordum. "Kendine saygı, belki?"

Theros şehrine bakan, üzerinde durduğum uçurumun etrafında sıcak rüzgâr esiyordu. Fildişi ve akuamarin rengi kalenin üzerinde bir ışık bariyeri vardı. Melanthe'nin büyüsü beyaz bir cadı karşısında neredeyse işe yaramazdı ama benimki öyle değildi.

Fırladım, içinden geçtim ve kale arazisinin tam ortasına indim. Bir saniye bile geçmeden şehrin dört bir yanından boru sesleri yükseldi ve fildişi kale duvarlarının her köşesinden muhafızlar döküldü.

Sanki bekliyorlarmış gibi.

Yani Magnus oğlunun ölümü hak ettiğini biliyordu. Yine de onu korumaya çalıştı.

"Ona ne verdin?"

"Bir söz," demişti babam.

Magnus'un oğlu yeminine, ailesine, konumuna ve bir söz uğruna aramızdaki anlaşmaya ihanet etmişti. Güç için ailesini satmıştı. Benimkini de sattı.

Saldırıp saldırmamakta kararsız bir halde silahlarını bana doğrultan Solaryanların yüzünde bir korku parıltısı belirdi. Gökyüzü uzak bir gümbürtüyle gürlemeye başladı ve çok geçmeden gri bulutlar günü kararttı ve güneş o altın ışınların hiçbirinin görülemeyeceği noktaya kadar tamamen söndü. İlk ok benim yönüme doğru havayı yarmadan önce, yüzlerce şimşek şehrin üzerine döküldü ve birkaç dakikalığına görüşü kör edecek soğuk bir beyaz dalga yaydı. Ve sonra, kaos ve gürültünün ortasında, açık kalenin içinde daha uzağa kaçtım. Tahmin ettiğim gibi, her yer bomboştu.

İleriye doğru bir adım attığımda bir ok ayağımın bir santim ötesine düştü, altın zemine saplanan metalik uç cızırdadı, fayans ve betonun derinliklerinde eridi.

"Güneş karanlığı seçenlere merhamet etmez. Eğer gitmezseniz canınızı yakacağız Majesteleri."

Uzun boylu adam elini kaldırarak bağırdı. Dişlerine kadar silahlanmış olan güneşin oğlu ve denizlerin askeri varlığımdan etkilenmeden durdu.

"Demek uyarılmıştın, Caspian." Solarya'nın veliaht prensini incelemek için başımı eğdim. "Küçük kardeşin günahlarını soylu babana itiraf etti mi?"

Elini indirdi ve öne doğru bir adım attı. Cesurdu. Ama kanından dolayı cesurdu. "Acını anlıyoruz Pamuk." Merhametliydi de. Güneşin altında doğanlar şifacı, aşık ve affediciydi; bir zamanlar iyi geçinmemize rağmen benim olmadığım her şey onlardaydı.

Ben ve o bir zamanlar tanışmıştık. Bazıları buna arkadaş diyebilir. Ağabeyini denizde kaybetmeden önce o da benim gibiydi. İkinci çocuk, yedek, her baloda masaların altına saklanıp gözlem yapan. Ve birlikte gözlemlemiştik. Tatlılarını benimle paylaşmış, uçsuz bucaksız denizlerin hikâyelerini anlatmış, ben de birçok gece kâbuslarla savaşıyıştım.

"O zaman akıllıca olanı yapacak ve taşınacaksın. Merhameti görsem bile bilemem. Merhameti hissedebilseydim bile bilemezdim. Parlayan şehrinizi köze çevirmemeyi bir saygı göstergesi olarak kabul edin." Bir adım öne çıktım. "Onu da kaybetmeden çekil."

Başını salladı ve bütün yaylar hedef olarak bana doğru gerildi. "Bu bir savaş eylemi olarak kabul edilecektir."

"Kardeşinin değer verdiğim birinin ölümüne sebep olduğun an savaştı."

"Ve bunun için cezalandırılacak."

"Cezalandırılmayı hak ettiği şekilde değil."

"Babam adil bir kraldır."

"İnan bana Caspian, ona yapacağım şey adil olacak. Beni inkar edersen, babamı alaşağı ettikten sonra sıra senin krallığına gelecek. Ama senin için gelecek olan sadece benim krallığım ve ben olmayacağız. Kardeşinin öldürdüğu kadın Kraliçe Moriko'nun sevgilisiydi, o da benim tarafıma geçecek. Başka bir savaş olmayacak. Solarya sanki hiç var olmamış gibi yok olacak."

Elini biraz indirdi. "Bu yapmaman gereken bir tehdit."

"Ben tehdit etmem. Benim sözüm duymuş olabileceğiniz gibi kanundur. Hangi tarafın yanında savaşacaksın? Benim yanımda mı, yoksa sırlarını babama sızdırmak için hiçbir şeyi göze almayan hain kardeşinin yanında mı? Zaten onun yüzünden o asayı aldı." Bir adım öne çıktım. "Bana olan borcunu düşünerek seninle tartışmak yapacağım bir şey değil. Ama kocam babanıza saygı duyuyor ve ben de onun bu zamanlarda bize yaptığı yardımlara saygı duyuyorum. Ben size lütufta bulunuyorum. Sen bana ne vereceksin?"

Etrafımızdaki her kalp atışı gürültülüydü, neredeyse çok gürültülüydü, onunki ve benimki hariç. Yayını indirdi ve okyanus gözlerindeki yalvarmaya rağmen başını salladı. "Ne olursa olsun onu öldüreceksin, değil mi?"

"O çoktan öldü, Caspian. şimdi kendi kaderine ve yakında yöneteceklerine sen karar vereceksin."

"Düşmanım olmanı istemiyorum Pamuk. Hiç istemedim, bir kez bile, büyüünü öğrendikten sonra bile. Ama en önemlisi, kardeşimin neden olduğu acıyı dindirmen için seni reddetmeyeceğim. Her türlü acıyı tanıyacak kadar görmüş biri olarak, bunu sende görebiliyorum. Benim gücüm iyileştirmektir, soru sormaksızın." Bir adım yana çekildi ve tüm adamları silahlarını indirip geri çekildi. "Bu koridorun sonunda, soldan dördüncü kapı."

Kalbim daha da ağırlaşmış bir şekilde yanından geçip gittim. "Arkadaşın için," diye seslendi. "Özür dilerim."

Göğsümden bir an için nefesim kesildi ve acıyı yutkunarak bastırdım. "Kocama iki gün içinde son asa parçası için Breshall'a gideceğimizi haber ver. Silas'ın da bize katılacağını ve biz oradayken yeni Vrammetheni Prensleri'yle gizlice buluşmayı planladığını söyle. Bunu ilk olarak asayı aldıktan sonra yapacağından şüpheleniyorum."

"Kaçırıldığınızdan beri kocanızla konuşmadık. Babam Otis'in ne yaptığını öğrendikten sonra buna izin vermedi."

"Onunla temas kurmak için iznim var. Bunu yapmanız çok önemli. Babamın onlarla yeni bir anlaşma yapmasını ve kutsuzların desteğini kaybetmesini göze alamayız."

Başını salladı ve yavaşça geri çekilmeye başladı, ben kaleye girdiğimde askerlerine geri dönmelerini işaret etti.

Avımı ararken devasa koridorlardaki tek ses ısıklılarımdı. "Seni nerede saklıyorlar?" I

diye mırıldandı, devasa kütüphane odasında sekerek ilerlerken. Durdum ve kulağımı rafların en ucuna doğru çevirdim, havadaki elektrik akışını bozan bir kalp atışının yavaş uğultusunu duyana kadar dinledim ve tek bir nefes bile almadım. Öyle güçlü atıyordu ki. Oysa onunki... onunki durmuştu. "İşte, işte."

Açık meşe ağacını ittim ve gizli kapı başka bir odayı ortaya çıkardı. Benim için beyaz ve altın renginde paketlenmiş küçük hediyeği görünce gülümsemem kulaktan kulağa yayıldı. "Saklambaç hayranı olmalısın. En sevdiğim oyundur."

Ayağa fırladı ve sanki etrafımızda dolaşan ruhlar ona yapmak üzere olduğum şey için yardımcı olabilirmiş gibi boş odaya baktı.

Benden daha da uzaklaştı. "Savaş çıkacak." "Korkunç" Ben öne çıktım ve o da bir tanesini Ben. "Önce ağzını köşeden köşeye yırtacağım, sonra da bağırsaklarını kimseye dökmeden duramayacağın için kendi bağırsaklarınla dikeceğim. Hm, buna ne dersin?" Hançerimi kınından çıkararak ona doğru bir adım daha attım. "Bunu çok güzel yapacağım, ben bir örgücüyüm, görüyorsun."

"Bunu neden yaptığımı bilmek istemiyor musun?" Dilimi tıkırdattım.

"Hayır. Pek değil."

Yüksek Duvar'ın tepesine çıktığım anda göğsüm hem korku hem de büyük bir özlemle genişledi. Sıcak havanın fırçası çok kalın, çok tanıdık ve unutmak istediğim şeyi çok anımsatıyordu.

Askerler kısa sürede etrafımda toplandı, hepsi dizlerinin üzerine çökmeden önce bir anlık şaşkınlık yaşadılar.

Larg öne çıktı ve ben beş adım geri gittim.

"Kraliçem," diye seslendi kısık sesle, titreyen elini göğsüne götürdü ve beni selamladı. "Geri döndünüz."

"Uzun sürmez."

Yüzündeki tüm umutlar kayboldu. "Nasıl yaptın?"

Fazla zamanımız yoktu ve Kilian'ın, Melanthe'nin planladığı hileye yakalanacak kadar yaklaşmasından çok korkuyordum. "Bana birini getirmeni istiyorum. Sessizce."

"Kim?"

"Peki ya o? Ona ne söz verdin?"

"Gece Kralı'nın sevgisini istedi ve onun kadınlara olan düşkünlüğünü göz önünde bulundurarak bunu veremezdim. Ama seni onun hayatından çıkarmayı teklif ettim ve bu onu yeterince memnun etmişe benziyor."

Dudaklarım kıvrıldı. "Nesrin. Bana Nesrin'i getirin." Diğer askerlere döndüm. "Kralınızın yanıma yaklaşmasına izin vermeyin. Bu bir emirdir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLACK KINGSIDE CASTLING

KILIAN

Moregan yardımcımız İçeride. O da kabul etti.
Her Şey ayarlandı. Bunların hepsi notta yazıyordu.
Bizi Elias gönderdi.

Hem Snow'u hem de Mal'ı nasıl dışarı ıkaracağımıza dair bir rota belirlemek için sadece birkaç günümüz vardı, ancak Şimdi duvarların içinden de yardım ediyoruz. Eksik olan tek Şey olayların doğru zaman aralığıydı.

Rüzgârın yn değiştirmesi çok hafifti, neredeyse fark edilmiyordu ama toplantı masasındaki herkesin birdenbire hareketsiz kalmasına neden oldu. Bütün başlar, Şehrin semalarında korkunç bir hızla yuvarlanan koyu gri bulut dalgası tarafından yavaşça yutulmakta olan Amaris Őehrini çerçeveleyen devasa pencerelere doğru döndü. Hava elektrikle dolduğunda vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Sonbaharın topraksı kokusu yumuşak ve iekli bir hal aldığında.

"Kar." Onun adı ağzımdan çıkar çıkmaz, alaarın yanında kaybolup Nyx nehrinin üzerindeki mesafeyi koşarak geçtim.

Highwall'a doğru.

Ve işte oradaydı, duvarın çatısına tünemiş, ayaklarını ileri geri sallıyor, bir yandan da et parçalarının etrafında uçuşan karga bulutunu besliyordu. Bunalmışlık duygularımı ele geçirdi. Onu tekrar kollarıma almak, ona sarılmak, onu koklamak, onu güvende tutmak. Altı ay. Altı ay boyunca yokluğu bana altı ömür gibi gelmişti.

Özlem beni o kadar boğmuştu ki, yüzündeki ve ellerindeki kan lekelerini ve ölüm taşıyıcılarına atmak için et parçalarını keserken yere doğrulttuğu taş gibi soğuk bakışını kaçırmıştım.

Duygularını göremiyordum ama yüz hatlarından okumayı öğrenmiştim.

Ve gördüğüm şey beni dehşete düşürdü.

Ayağa kalktı, bileklerine ve boynuna bağlı zincirler sallanırken kan lekeli ellerini paltosuna sildi ve yanındaki yerden bir şey aldı.

Sikeyim.

Kesik başın uzun kahverengi saçlarını avuçladı ve bir odun yığınının üzerine çivilemeden önce yukarı kaldırdı. Nesrin'in yüz hatları sanki ölmeden hemen önce Ölüm Tanrısı'nın kendisiyle karşılaşmış gibi dehşete kapılmıştı. Ya da belki de ölümün kendisinden daha kötü bir şeyle.

Düzinelerce adamım önümde kayboldu, kılıçlarını bana doğru çekmişlerdi. "Geri çekilin kralım. Bu kraliçenin emriydi."

Gölgeler uzuvlarımla etrafında sürünmeye başladı, beni hareketsiz tutmak için zayıf bir girişimdi.

"Bana yalan söyleyecek kadar ölümü arzulatan şey nedir?" diye sordum ve karanlık içimden kayarak tüm gölgeleri parçaladı.

Daha bir adım atmıştım ki ellerim koluma dolandı ve beni geri çekti. "Bu bir tuzak. Onlar haklı. O haklı," dedi Eren, ama nefes alış verişinden ve etrafındaki kara umutsuzluk bulutlarından onun da kıza doğru koşmak istediğini anlayabiliyordum. "Elias, Silas'ın hâlâ onun üzerinde kontrolü olduğunu bildirdi. Düşün Kilian. Babamı durdurabilecek diğer tek kişi kim? Bu âlemin ondan daha çok korktuğu tek kişi kim? Hâlâ onun planlarını bozabilecek tek kişi kim? Bu bir tuzak. Yapma. Görelim bakalım."

Snow bir süre Nesrin'in kafasına bakarak öylece durdu, sonra kendi kendine sırtarak arkasını döndü ve bir portalın içinde kayboldu.

Gitti.

İşte
böyle.

O gitmişti.

Tekrar.

O gittikten birkaç dakika sonra Eren'le tepede soluklaştık. Askerler Nesrin'in mızrağa geçirilmiş başının etrafında toplanmıştı.

Kalabalık dağıldığında dikkatlerini çeken şeyin başka bir şey olduğunu fark ettim.

O Silas'ın casusuydu. Kelimeler gri taş zemine kanla, Nesrin'in kanıyla yazılmıştı.

Arkamda bir geçit açıldı ve hepimiz Visha ile Oryn'in geçitten kayışına döndük. "Solarya'dan haberlerimiz var," dedi. "Snow bugün erken saatlerde Prens Otis'i ziyaret etti ve öldürdü. Caspian Vayr ondan haber gönderdi; Silas'ın iki gün içinde Vrammethen'i ziyaret edeceğini ve son asa parçasını alırken prenslerle buluşacağını söyledi. Krallarının onayı olmadan aralarında bir anlaşma yapılacağından şüphe ediyor."

İki gün oldu. Sonunda öğrendik. "Son penceremiz."

"Eğer bir pencere ise," dedi Eren ve sonra Visha'ya döndü. "Silas gidiyor mu?"

"Evet."

Eren'in kaşları kalktı. "Babam şu anda Isjord'dan ayrılıyor mu?"

"Bir ittifaktan korkuyor ya da metal için yanıp tutuşuyor olmalı," diye karşı çıktı Oryn. "Bahse girerim yeni prensler sizinle zaten bir anlaşmaları olduğunu düşünerek ona zor anlar yaşıyorlardır, kralım. Eğer onunla görüşmeyi kabul ettilerse, bu onlara sunacak başka bir şey bulduğu anlamına gelir. Kimsenin Gece Kralı'nı alt etmek istemediğini düşünürsek, onlara canavar sunmaktan çok daha kötü bir şey olmalı."

Nia'yı ne kadar uzak tutmaya çalışsak da Highwall'a gitmenin bir yolunu bulmuştu. Geçen bir saat boyunca kimseye tek kelime etmemiş, sadece kız kardeşinin tahta mızrağın üzerinde kanlar içinde yatan kesik başına bakmıştı. Havasının rengini ihanetten daha kötü bir şey doldurmuştu. Daha acı verici bir şey. Bu onun umudunu söndürmeye yetmişti.

Geri kalanımız cinayetin ilk şokunu atlatmış olsa da, Yüksek Duvar'ın çatısının zeminine Nesrin'in kanıyla yazılmış mesajı henüz işlememiştik.

Silas'ın casusuydu.

"Bir hainin ölümüyle öldü," diye iç geçirdi Larg, başını sallayarak. "Stregor'un çocuğu bir hain. Haber hızla yayılacaktır," diye ekledi. "Umalım da öyle olsun çünkü onun takipçileri vardı ve karının yaptığını pek de hafife almayabilirler. Silas'a yardım ediyor olabileceklerini düşünmek de beni endişelendiriyor. Kraliçemiz bunun herkes tarafından bilinmesini istemiş olabilir."

"Kardeşimin asıl amacının bu olduğunu sanmıyorum," dedi Eren ve hepimiz Nia'ya döndük.

"Yaptıkları düşünüldüğünde," diye tükürdü Cai. "Kolay bir ölümle öldü. Ona bir iyilik yaptım." Acı acı güldü. "Ve inanın bana, onun iyilikleri karşılıksızdır. Bunu bizi Vrammethen ve Silas için çalışan Adriatian casuslar hakkında uyarmak için kullandı, bir şeyler planlıyor olabileceğimizi biliyordu ve haber sızacaktı, aksi takdirde meclis üyeniz ölümünü hissedecek ve tadacak kadar yaşayacaktı."

Thora oturduğu çatının köşesinden bir karganın tüylerini okşayarak mırıldandı. "Çok güzeller," dedi.

dedi, hâlâ dikkatle kuşu gözlemleyerek. "Eski Eldmoorian folklorunda onlara neden ruh hırsızları dendiğini biliyor musun?"

Her bir asker küçük kız kardeşin sözlerini duymak için bizimle birlikte durmuştu.

Kuşu bıraktı ve ayağa kalktı. "Parlak şeyleri alırlar ve saklarlar. Ruhlar ne kadar kararmış olsalar da elmaslardan daha fazla parlarlar çünkü ruhlar değerlidir. Güzel bir masal, değil mi?" diye sordu gülümseyerek. "Ah, bana bu hikâyeyi anlatan Kar'dı." Zümrüt gözleri Nesrin'in başına dikildiğinde sertleşti. "Ne yazık ki cennete ya da cehenneme gönderecek bir ruh olmayacak. Sanırım her şeyin acı sonu, kendisine bir şans verilmesi için çok dua eden bir ruha ikinci bir şans verilmemesi."

O terastaki her erkek ve kadının irkildiğine yemin edebilirim.

Thora herkese kız gibi sırttı. Yapabilecekleri düşünüldüğünde çok çekici ve silahsızlandırıcı bir jestti. Bunu kendi yararına nasıl kullanacağını iyi biliyordu. "Bir fikrim olabilir," dedi Nia'nın yanına uzanıp başını omzuna yaslayarak.

Nia'nın bakışları yumuşadı, bir kolunu küçük kız kardeşinin beline doladı ve yanağını onun başına yasladı. "Bu şimdiye kadar söylemiş olabileceğin en korkutucu şey."

A decorative rectangular border with ornate floral and scrollwork patterns at each corner and along the sides, framing the central text.

BÖLÜM II

BİRD'İN OPSİYONU

BÖLÜM II ON BEŞ

WHITE PAWN TO C3

SNOWLIN

Yeraltının yeşil mermerine kan tükürdü
Tapınak artık yakılmış kandan başka bir şeyle dolu değil.
Belki de gördüğüm en çirkin yaratıklarla savaşımız sırasında darbe alan kutsalsız sahte tanrıların uzun heykellerinden yıpranmış et ve kaymaktaşı parçaları. Tazılar, Demir onlara böyle diyordu. Bir insan yaratımı. Kurt ve geyiğin insan yapımı bir karışımı. Kutsanmamışlar büyü kullanmazdı ve onların insani girişimleri büyüünün yapabileceğinden daha iğrenç bir şey yaratmıştı. İnsan akli, başkalarının mahvolmasıyla kendi arasına güç girdiğinde ne kadar iğrençleşiyordu.

Tazılardan oluşan bir yığın, son asa parçasını koruyan devin yanında parça parça yatıyordu. Öyle olmamasını dilemiş olsam da hızlı olmuştu. Peçe zayıftı, canavarlar daha da zayıftı.

Demir benimkinden farklı bir nedenle hayal kırıklığı içinde etrafına bakındı. Asayı almak için eğildi.

dev yaratığın göğüs kafesinin içine saplanmıştı. "Bir trol," diye alay etti, nefesini tutmaya çalışıyordu, yüzündeki yaralar normalden biraz daha yavaş iyileşiyordu. "Onu koruması için bir trol koymuşlar."

"Aramızda o kadar uzun süre yaşadınız ki, türünüzün kutsal olana aldırış etmediğini unuttunuz." Elbette onun korunması için tedbir almamışlardı. Ancak zanaatın bu topraklardaki en zayıf zanaat olduğunu ve perdeyi sorunsuz bir şekilde geçtiğimizi göz önünde bulundurursak, bu pervasızlık ve özensizliğin başka bir seviyesiydi.

Bana baktı ve sonra asayı daha sıkı kavradı.

Belli etmese de, onun boş yeşil kafasına girdiğimi biliyordum. Birinin ruhunu nasıl kıracağımı biliyordum. Birini zayıflatmak için ne gerektiğini biliyordum ve Aurora büyür büyümmez, hepsinin en zayıfı haline gelecekti.

Sırıltışımı göremese de sanki heyecanımın kokusunu almış gibi sıkıdığı dişlerinin arasından bir hırıltı süzüldü.

"Hur," diye fısıldadım, kelimeler dudaklarımdan çıkarken ancak bir nefeslik havaydı. "Ma'hazur kahaz."

Asa parçası elinde parladı ve geri çekilerek onu düşürdü. Birkaç dakika daha parladı, havada bir ürperti yaydı ve büyümüyü engelleyen zaten zayıf olan bariyerde bir titremeye neden oldu.

İçinden dökülen ilahi çağrı her neyse onu da etkiledi, derisi yeşil renkte parladı ve pul pul oldu.

boğuk ve ağır. Kan öksürmeye başladığında o ruhsuz gözlerinden saf panik sızdı.

Göksel büyü kara büyü'nün baş belasıydı, saklandığı her köşeden yüzeye çıkmasına yardımcı oluyordu ve kan dolaşımındaki mavi girdap onu etkisiz hale getiriyordu.

Bilim. Bu kadar basit.

Eğildim ve gümüş çubuğu aldım, parmaklarımın arasında döndürdükten sonra tekrar ona uzattım. "Nazik ol. İlk çürüğü ben açmak istiyorum."

Babam kutsanmamış prenslerle yaptığı ziyaretten döndükten sonra pek etkilenmemiş görünüyordu. Kan kusmayı durduramayıp gemilere çekildiğinde en iyi askerinden de etkilenmemişti.

Breshall kalesinden ayrılıp gemilerin yanaştığı koya doğru ilerlerken nem yoğundu ve dilimde sert bir toz tadı bırakıyordu. Gemilerin pis kokusu çamurlu havaya karışmış ve midemi bulandırmaya başlamıştı.

Melanthe önden giderken dört Zanaatkâr etrafımda dönüyordu ve dördü de aynı anda hem yürümeye hem de beni zincirlemeye yetecek kadar büyü çekmeye çalışıyordu.

Hava geldiğimiz zamana kıyasla daha da soğumuştü ve bunun benim ya da babam yüzünden olmadığından emindim. Ruhani bir şey de değildi. Bir uyarı değildi. Ne de

En azından tanrılar. Görünüşe göre maiyetin geri kalanı da bu değişimin kokusunu almış olacak ki yürüyüşlerini yavaşlatıp dikkatle etrafımızı incelediler. Ta ki uzaktan ulumalar başlayana ve bize eşlik eden hayvanlar tedirgin olup okçuların yaylarını takmasını ve birkaçının da soğuk beyaz çeliklerini kınlarından çıkarmasını sağlayana kadar. Etrafımızda sinsice dolaşan yırtıcı yeşil hayvanlar havayı kokluyor ve sessiz ve bomboş hale gelen hayali, kutsanmamış şehri kaplayan sisin belli belirsiz dokunuşuyla hırlıyorlardı.

Etrafımızdaki iki katlı gri evler mezarlığa benziyordu, ışık yoktu, hareket yoktu, ses yoktu, hayat yoktu.

Nefesimi içime çektim ve üzerimizde dolaşan, sisin arasına gizlenmiş belli belirsiz sesi dinledim - bir kuş sürüsü olamayacak kadar gürültülü ve gök gürültüsü olamayacak kadar sessiz.

Herkesin kalbinin korkudan düzenli bir şekilde atmaya başlaması beni biraz kıkırdattı ve Melanthe bana sert bir bakış attı. "Sessiz olun."

Köleleri etrafımda dönüyordu, onlar zayıflarken büyümün etkisi daha da ağırlaşıyordu.

"Bir fare gibi," diye fısıldadım.

Havadaki elektrik aniden buz gibi bir büyüyle, tanıdık bir büyüyle dolduğunda omurgamdaki deriyi bir ürperti kapladı.

Uyarımı dikkate almışlardı.

Sağımızdaki iki katlı binanın terasından yumuşak bir ses "Nihayet buradasınız" diye seslendi ve tüm kaslarım

Vücudu alaycı bir hal aldı.

Herkes benzer bir tempoyla tüm silahlarını, çıkıntıda asılı duran ve neredeyse sıkılmış bir halde bacaklarını ileri geri sallayan küçük kız kardeşime doğrulttu.

Hells.

Bu da ne böyle?

Lanet olası

cehennemler!

Beynim bu işin nasıl ters gidebileceğine dair olası tüm senaryoları düşünürken korku boğazıma kadar yükseldi - o da babamın oyuncağı olacaktı.

Düşüncelerinden sersemlemiş bir halde duran adama baktım, yüz hatlarında taşlaşmış bir ifade belirmeye başlamıştı ve nefesini tutmuştu.

Thora terastan atladı, yumuşak ve kontrollü inişi onu çevreleyen rüzgârdan kaynaklanıyordu. "Baba," dedi siyah deri ceketinin tozunu alırken ve saçlarını at kuyruğu yapan gül rengi fiyongu düzeltirken. "İyi görünüyorsun. Ne yazık ki."

Yumruklarım sıkılaştı ve her parçam onunla diğerlerinin arasına atlamaya hazırlandı. Bu düşünce kafamda durmaksızın dönüp duruyordu ama kimse tek bir hareket bile yapmıyor, kendini bir insan heykeline dönüştürmüş gibi görünen babamı bekliyordu.

Tek söyleyebildiği "Olamaz," oldu.

"Olabilir," dedi kız kardeşim, küçümseme sakın maskesinin üzerinden kayarak. "Ağabeyin ve kız kardeşin sayesinde."

Herkes şaşkın görünüyordu ve silahlarını indirip indirmeyeceklerinden ya da öne atılıp saldırıp saldırmayacaklarından emin değillerdi. Zanaatkârlar Melanthe'ye bakıyor, beni zapt etmekle krallarını korumak arasında bir seçim yapmalarını gerektirecek emri bekliyorlardı.

Silas kız kardeşime dönmeden önce bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Başını yana eğdi, bu çok tanıdık bir hareketti. "Amcam o gece bizi aldı, Eleonor teyzeyle birlikte Beyaz Köprü'de sakladı ve burnunun dibindeki tahtı gasp etmek için bizi kullanmayı planladı."

"Biz mi?"

Ablam şeker gibi gülümseyerek babamı tam da istediği yere, dikkatini dağıtmaya çekmişti. "Eren de hayatta. Sağlıklı. Gizli." Bir elini kaldırdı, kar taneleri onun emriyle havada dans ediyordu. "Büyülü. Şimdi, eğer aile toplantısı bittiyse, kız kardeşimi bana vermeni istiyorum."

Babam onun sözlerini, büyüsünü ve tüm varlığını algılamak için bir an bekledi, Thora'ya "Ya da bana katılabilirsin" demeden önce sanki şansının en iyisini yakalamış gibi dönüp bana baktı. Gençti, şekillendirilebilir ve zorlu ama artık bir çocuk değildi, artık onun çocuğu değildi.

Kız kardeşim ona gözlerini kırıştıtırırken küçük bir sessizlik oldu. "Mizah anlayışın yaşlılıktan ve delilikten zarar görmemiş baba. Ne kadar etkileyici."

"Adamlarına emir ver Silas," diye homurdandı Melanthe, onun koluna yapışarak. "Bu bir saldırıdır."

Bu Thora'nın dikkatini çekti. "Üvey anne, küçük kardeşim nasıl?" İleriye doğru birkaç küçük temkinli adım attı ve ona bir gülümseme verdi. "Ufaklığı elime almak için sabırsızlanıyorum." Takındığı yumuşak ifadeye rağmen zümrüt gözleri buzdan daha soğuk bir şeyle parladı.

Melanthe babama paniklemiş bir bakış fırlattıktan sonra büyüsunü yoğunlaştırdı ve arazinin bu kısmındaki kısıtlı doğaya rağmen onunla aramızdaki bariyeri güçlendirdi. Sanki işlerin tamamen ters gitmek üzere olduğunu biliyormuş gibi, cadının dikkati bana yöneldi. Bir hamle yapmaya cüret edersem, dile getirilmemiş bir tehdit.

"Onu alman için seni mi gönderdiler?" diye sordu babam, kuşkulu ve eğlenmiş bir halde.

Thora bir parmağıyla saçaklarını düzeltti. "İçlerinde en güçlüsü olmayabilirim ama göze hoş göründüğüm kesin. Alaric de öyle diyor. Ama adam bana bayılıyor. Ben bir ikram mıyım, baba?"

Tam o sırada sis ve kız kardeşimi koruyan ince mor bariyer arasında saklanan bir figür ve ardından iki figür fark ettim. Skye savaşçıların gümüş şahin maskeleri arkalarında uzakta bir yerde parlıyor, sessizce bekliyorlardı.

Yalnız değildi.

Ve eğer o buradaysa, bu Kilian'ın Mal'a gittiği anlamına geliyordu.

Babam başıyla işaret etmeden önce bir an için gözlerini ona dikti.

İki canavar havaya sıçrayarak Melanthe'nin bariyerini aştı ve kız kardeşimin hemen önüne indi.

Neredeyse çok hızlı oldu. Çok hızlı hareket etti.

Bir zamanlar iki devasa bedenin durduğu yerde sadece yüzen küller kalmıştı.

Thora'nın elinde bir şey parlıyordu, üzerine küçük bir zümrüt işlenmiş basit bir gümüş hançer.

Başardılar.

Anima accissor.

Thora bir adım daha atarak parıldayan hançeri koluna sildi. "Benimle oynadığın şu oyunu hatırlıyor musun?"

"Ne oyunu?" diye sordu baba, askerlerine onun etrafını sarmalarını işaret ederek.

Ablam onu kovalarken söylediğim tekerlemeleri söylediğinde gerginlik iyice arttı: "Bir, koşma küçüğüm. İki, adım atarken dikkat et." Üç parmağını havaya kaldırdı. "Bir, üçe dön."

Muhafızlar niyetimi anlayamadan, beni tutsak eden zincirler sıkışıp beni yerimde ağırlaştırmadan önce bir anda havalandım.

Melanthe'nin bariyerine bir şey çarptı ve geçmem için bariyerde bir yarık açtı. Büyünün beni geride tuttuğunu hissettim ama kendimi ileriye doğru zorladım ve sonra ince havadan kukuletalı bir beden havada kayboldu, elinde çok iyi tanıdığım gümüş bir kılıç vardı. Kılıç bileğimi tutan ilk zincire ve ardından ikincisine çarptı. Kenarını döndürdüler ve

Beni Melanthe'ye tutsak eden son bağ. Ruh katili beni bağlayan kara büyüünün tüm uzuvlarını kesti ve büyüünün tüm kapılarının açılıp tüm duyularımı boğduğunu hissettiğimde cehennem kopmak üzereydi.

Çok fazla ve çok soğuk nefes alıyordum, kalbim çok hızlı atıyor ve tenim çok sıcak yanıyordu. Ayağa kalktığımda aşıağdaki zemin buzla kaplanmıştı, gökyüzü gök gürültüsüyle inliyordu ve rüzgâr uyararak uluyordu, şiddetli güç görüşümü kaplarken mührü kontrol altına almak için nefes alıyordum.

Bir rüzgâr sis perdesini aralayarak Macaria ve Oryn'in bir binanın kenarında dimdik durduklarını, damarlarımdaki kanın tıslamasına ve büyüümün emirlerime boyun eğmesine neden olan bir dizi söz söylediklerini ortaya çıkardı.

Gökyüzü sadece içimden hızla çıkan büyüyle değil, birbiri ardına yere inen askerlerimin kanatlarına çarpan rüzgârda da inliyordu. Volantianlar, Tristin ve onu takip eden Skye askerleriyle birlikte etrafımıza indiler.

Kılıcı elektrikle parlayana kadar savurarak, yukarıdaki kavurucu ışıktan gölgeleri kalınlaşan babama döndüm. "Bunu çok uzun zamandır bekliyordum."

"Öldür onlar hepsi!" o havladı, ve yüzlerce . Etrafımızdaki binalardan canavarlar, askerler ve Zanaatkârlar döküldü - benim için gelmesini beklediği kişi için kurduğu tuzak.

Askerler ve hayvanlar bize doğru fırladı ve bir sonraki nefes alınmadan önce. Tam ortalarına daldım ve kafeste kalanların hepsini havaya uçurdum. Zemin

Sarsıldım ve çığlıklar çok kısa sürdü, şimşekler etrafımda geziniyor, derimi yakıyor ve kemiklerimi eritiyordu.

Yüzlerce Skye savaşçısı ruh katilleriyle silahlanmış halde yere yağdı.

Melanthe öfkeyle bana doğru ilerliyordu, vücudu kırmızı renkte parlıyordu. Kalın, parlayan bir zanaatla kaplanmış yüzlerce zincir arkasından yükselip beni hedef aldı. Ancak sonunda ince bir menekşe tabakasına çarptı.

Cadı solgun bakışlarını Macaria'nın durduğu çatıya kaldırdı ve bağırdı, "Sen her zaman takip eden ve asla liderlik etmeyen biri oldun, Macaria. Ne yetenek ama! Ne utanç! Bir zaferin hayatını yaşayabilecekken bir takipçinin ölümüyle ölmek. Bu sana son teklifim. Kız kardeşlerimiz gibi bize katıl ve ben de sana mahrum bırakıldığın hayatı bahşedeyim."

Yaşlı cadı yankılandı, "Yaşayacağım kızım. Yaptığın şey yüzünden seni yakmak için yaşayacağım."

Melanthe'nin gergin ağzından bir hırıltı çıktı; büyüsünün dalgaları Tristin'in askerlerini geri püskürtmeye başladı. "Asla yanmayacağım."

"Fikrini değiştirebilirim," dedim ona doğru ilerleyerek. Işık onun üzerindeki perdeye defalarca çarpıyor, güç güce çarpıyordu. Ve incelmeye ve azalmaya başladığında, arkalarında bir portal açıldı.

"Savaşacağız. Ama bu bugün olmayacak" dedi.

Önce babam geri çekildi, sonra da o, arkalarında bize doğru hırlayan küçük bir canavar ordusu bırakarak onu takip etti. Onlar

Ne istiyorlarsa onu yapıyorlardı ve babam bir savaş planlarken karşı koymaya istekli değildi.

Korkaklar.

Skye savaşçıları ve Tristin son canavarlardan kurtulmayı başarırken, ben de son altı aydır neredeyse hiç ışık görmemiş olan güçlerimi toparlamaya ve kontrol altına almaya çalıştım.

Oryn kollarında baygın bir Macaria tutarak bana doğru yürüdü. "Kraliçem, yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım ve mor cadıyı işaret ettim. "Peki ya o?"

Yaşlı adam kadına baktı. "Melanthe'nin ve kız kardeşinin peçelerini kırmak için Öteki Dünya'dan bir çağrı yapmak zorunda kaldı, yoksa sana asla ulaşamazdık. Birkaç gün içinde iyileşecek. Bu seferki çok güçlü."

Küçük kollar birdenbire beni sıkıca sardı, yumuşak bir sıcaklık ve hanımeli parfümü notalarıyla sardı - hala doğduğu günkü gibi kokuyordu. Kız kardeşim, yıllar önce kıvranan küçük bedenini tutmam için kollarıma bıraktıklarında olduğu gibi kucağımda titredi. Ama bu sefer hiç ses çıkarmadı ya da nefes almadı.

Dudaklarımı yanağına dayadığımda teni soğuktu. Benim cesur kız kardeşim. "Rora," diye seslendim onu görmeme izin vermediğinde. "Benim küçük Rora'm."

Yavaşça geri çekildi, yüzü birdenbire sertleşmiş ve büyümüştü, artık aylar önce geride bıraktığım o zar zor yetişkin değildi. "İyi yaptım, değil mi?"

"Çok iyiydin. Çok, çok iyi. Ama ayakların yere basıyor. Çok cezalısin. Bunu bir daha asla yapma," diye fısıldadım sertçe, onu tekrar kendime sıkıca sararak. Onu istediğim kadar içime çekmek, istediğim kadar sıkı tutmak mümkün değildi. "Beni duyuyorsun, asla. Yapamam... Seni de kaybedemem."

"Kaybımın yasını tutmak için biraz erken," diye seslendi arkamdan boğuk, küçük bir ses ve ben donakaldım.

Dönmeye çok korkuyordum. Başından beri bu günü hayal etmeye başladığım için çok korkuyordum. Entrikaların, kederin, kayıpların ve küçük kazançların arasında bir yerlerde tutunduğum son akıl sağlığımı da kaybetmiş olmaktan çok korkuyordum.

Bir el omzuma dayanıp arkamı dönmemi istediğinde, hayallerime çarpan kırıcı gerçeklikten korunmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Buna izin vermezdim.

Zihnimi biraz daha tutardım. Bunu gerçeğe dönüştürmeye kalkışmazdım.

Ben-

"Kar," diye tekrar seslendi. "Snowlin Skygard, seni manyak, gözlerini aç."

Bu baştan çıkarıcı ruhu, zihnimden geriye kalan her şeyi ele geçirmeden önce uzaklaştırmak için herhangi bir kelime oluşturmamdan ağızımdan bir çığlık çıktı.

Bana sarıldı. Ve bu çok gerçekçi geldi. Çok gerçek.

"Sana verdiğim bu sözden başka hiçbir sözüm yok," diye konuştu kulağıma, yıllar önce ona söylediğim sözler

O ve ben gençken ve korkarken. "Güvende olacaksın ve sevineceksin. Bana böyle söylemiştin. Ama şu anda pek sevildiğimi hissetmiyorum."

Ancak o zaman gözlerimden yaşlar süzüldü ve ona sarıldığımda gülümsememin önüne geçti. "Nasıl? Lütfen, nasıl?"

Tek söylediği "Alastair," oldu. Geri çekildi, bileğimi ellerinin arasına aldı ve hâlâ acıyan tenime sürtünen kelepçeleri çıkardı. Ve sonra diğerini. Ta ki Isjord'da geçirdiğim zamanı hatırlatan son şey boynumda kalana kadar. Yavaşça, sanki artık canımı yakabilecekmiş gibi, kelepçeyi çekip çıkardı ve orada bıraktığı kırmızı ize baktı. "Onlara cehennemi gösterdin mi?"

Gülümsedim. "Bu oldukça saldırgan bir soru, Helenia."

ON ALTINCI BÖLÜM

BLACK PAWN TO D5

MALIK

S Hapishane odalarının dışında bir şeyler oluyordu, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Askerler Günlerdir kralın Vrammethen'e yaptığı yolculuktan söz ediliyordu ve Snow'un buraya son gelişinde bana söylediklerine bakılırsa sekizinci asa parçası oradaydı. Silas başarmıştı. Tüm Octa Virga'yı toplamıştı ve kısa süre içinde onu tek bir parça haline getirecekti.

Gözümü iyileştiren şifacı karşılığında ne yaptığını bana hâlâ söylememişti. Ama askerlerin korku dolu bakışlarından ve hizmetkârların mırıltılarından bunun bir takas olmadığını, Silas'a yaptırıldığını düşündüm.

Ana giriş kapıları gıcırdayarak açıldı ve kasvetli ikametgâhımın içindeki koridorun ışığı biraz olsun azaldı. Yemek saati değildi ve askerler genellikle beş inç kalınlığındaki metal parmaklıkları bir şekilde kırıp kırmadığını kontrol etmek zorunda kalmadıkça buraya inecek kadar cesur olmazlardı. Isjordialılar insanın egosunu nasıl okşayacaklarını gerçekten iyi biliyorlardı.

Birisi hapsedildiğim evin metal parmaklıkları arasından bir fener tutuşturdu ve gözbebeklerim ani parlaklıktan neredeyse alev alacaktı.

"Bok gibi görünmüyor musun?"

Bu yeni bir sestti. Kimin kaşları kime daha çok çatılıyordu bilmiyorum ama Elias'ın sarı kaşları yeni bir alçalmaya başlamıştı.

"Beni ziyarete mi geldin?" Sıra dışı ziyaretçimi selamlamak için birinci sınıf saman yatağımdan doğrulup sordum. Yeni pozisyonu, arkasında saklanan figürü görünür kıldı ve ben de alay ettim. "Bu kaltağın burada ne işi var?"

Melanthe başını Elias'ın omzunun üzerinden uzattı, yüz ifadesi her zamanki gururlu ve parfümlü zarafetine kıyasla oldukça gevşekti. "Korkunç bir insan olabilir ama bu sıfatı hak ediyor mu?"

Sesini duyunca sııttım. "Yer değıştirelim Visha, belki sonra öğrenirsin."

Gözlerini devirdi ve elini metalik kapının önünde gezdirerek kapının kilidini açtı. "Şimdi acele edelim. Kılık değıştirmem uzun sürmez."

"Bunu nasıl başardın?"

Cadı yanağını kaşıyordu. "Buraya gelmeden önce Melanthe'nin kız kardeşini Venzor'da ziyaret ettik."

"Haydi, Silas her an dönebilir," dedi Elias, başıma bir bez torba geçirerek.

"Bu gerekli mi?"

Piç sııttı ve başımın üzerinden kaydıldı.

Elias ve Visha bizi karla kaplı kış bahçelerinden geçirip kalenin arka duvarlarına doğru götürdüler. Kimse bizi durdurmadı. Bizi durduracak hiç kimse yoktu. "Bütün askerler nerede?"

"V onlara bölgeyi temizlemeleri için emir verdi, böylece en değerli mahkûmumuzun nakli sizi serbest bırakmayı planlayan herhangi biri tarafından fark edilmeyecekti. Ve şehirde bir saldırı var, Moregan muhafızların çoğunu yanına aldı. Diğerleri Eldmoor'da Silas'a pusu kurulduğu haberini aldılar ve o dönmeden önce şehrin parametrelerini araştırıp temizliyorlar."

"Sen buradaysan Snow'a kim gitti?" "Thora ve Oryn."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. "Ne oluyor lan?"

Visha zincirlerimi çekiştirerek devam etmem için beni teşvik etti. "Gördüğüm kadarıyla bugünlerde fazla kelime haznesi kullanma fırsatın olmamış."

"Kardeşim nerede? Bütün büyük kurtların olduğu yere gitmesine nasıl izin verdi? Canavar ve Melanthe ellerinde, Visha. Lanet olsun, Silas da onlarla gitti. Bu çok saçma."

"Sesini alçalt," diye mırıldandı Elias, oldukça boş olan şehir duvarlarına bakarak.

Kirpiklerinin altından Elias'a baktı. "Kral burada."

"Ne kralı?" Visha ve Elias arasında tüyler ürpertici bir sessizlik oldu. "Kilian burada mı?" Hayır, hayır, Silas'ın istediği buydu.

Duvarların tepesine çıkan spiral merdivenlerden kuzey krallığının kavurucu r zg rına doğru tırmanırken cadı başıyla onayladı. "Bunu bilerek bu şekilde planladı. Silas, Kilian'a ulaşmak için Vrammethen'i kullanacaktı. En azından birinizi kurtarmaya kararlı olduğunu bildiği için kardeşiniz için kutsanmamış kıtanın her yerine kara büyü tuzakları kurmuştu. General Moregan bizim tarafımızı tuttu ve bize Isjord'da bu tuzakların tam olarak nerede olduğunu gösterdi, böylece onların etrafında  alışabildik. Vrammethen başka bir meseleydi ama Thora'yı etkileyecek bir şey değildi çünkü o bir elemental ve kardeşiniz gibi kara büyüye güvenmiyor."

Gözlerim nihayet önümdeki manzaraya alıştığında boğazımda bir cevap düğümlendi. Karın, sanki bu sefil şehri altına almak istercesine önümdeki her şeyi kaplaması neredeyse korkutucuydu.

Küçük, pelerinli bir figür dönerek varlığımızı fark etti. Genç kız gülümseyerek bana doğru koştu ve kollarıma atladı.

"Beni  zledin mi, genç Pen?"

Eldiveninin tersiyle birkaç damla gözyaşını sildi. " yle diyebilirsiniz."

"şimdi de seni büyük kız görevine mi aldılar?" Snow şimdiye kadar küplere binmiş olurdu.

Heyecanla başını salladı. "Çok çalıştım. Visha ve ben artık Melanthe'nin büyüünü bozabiliyoruz. Perdenin içine bu şekilde girdik. Çoğunlukla Visha yaptı ama ben de yardım ettim."

"Ona sonra anlatırsın Penelope. Gidelim," diye ısrar etti Visha, zincirlerimi çözdü ve sonunda uzuvlarımı ağır metalden kurtardı. Büyü, en güçlü uyuşturucunun bir vuruşu gibi kemiklerime doğru dalgalandı. Ve bu dalgayla birlikte, kutsal olmayan kutsamamı çiçeklendirdiğimden beri kulaklarıma fısıldamayı bırakmayan ölülerin gömülü sesleri de yükseldi. Orada geçirdiğim zamandan neredeyse keyif almıştım. Neredeyse.

Isjordan askerleri bize doğru yürümeye başladı ve Elias büyü yapmamı engellemek için koluma bir el koydu. "V her şeyi kontrol altına aldı. Onun etkisi altındalar. Onlara zarar vermeye gerek yok."

Ve ölümle birlikte duygular da geldi. Elias'ı çevreleyen gölge bulutu çok kafa karıştırıcıydı. "Pişman mısın? Krallığına ihanet ettiğin için mi?"

"Hayır," dedi, "ama onları Silas'ın yönetimine terk ettiğim için pişmanım."

Şehrin dört bir yanında kornalar çalındı, Silas en itaatkâr askerleriyle birlikte içeri girerken kale kapılarının içinde daha yüksek sesle çalındı. Adımları uzun ve öfkeliydi, tüm hareketleri hissettiklerini yansıtıyordu. Dizginlenemez bir öfke. Çok karanlık bir öfke. Birdenbire şekil değiştiren ve sahiplerinin içinde sürünerek şaşkınlığa ve neredeyse korkuya dönüşen öfke.

Filoları durdu ve kale kapılarına doğru büyü ve metal kılıflarını açtılar - kardeşime doğru.... Etraftaki her gölge bir an için titredi ve sonra hareketsiz, vakur ve karanlık bir hal aldı; kardeşimin yanında duran sessiz bir ordu.

Ne yapıyordu? Bu salak, bu narin yaşında delirmiş miydi?

Hiçbir şey. Kardeşim hem hiçbir şey hem de her şeydi; Silas'a doğru kayıtsızca yürürken aynı anda hem dolu bir gök gürültüsü bulutu hem de sakin bir denizdi.

Kış Kralı kahkahalar atarak cadısını işaret etti. "Mezbahaya kendi ayaklarıyla geldi."

Kil durmadı ve yaklaştıkça gözlerinden sızan siyah gölgeleri daha fazla görebiliyordum. Kardeşim gibi görünen şey kardeşim değildi.

"Almaya geldim," dedi Kil ve her şey birden daha soğuk bir şekilde yandı - kardan daha soğuk, donmuş ateş gibi. "Onu burada ve benden uzak tuttuğun her gün için senden bir şey alacağım, Silas Krigborn."

"Seni getirmek istediğim yerde olan biri için yüksek sesle konuşuyorsun."

Kırmızı, parlayan zincirler karlı zeminden Kil'e doğru yükseldi, ancak vücuduna dokundukları anda gevşedi. Melanthe'nin büyüü ona yapışmamıştı.

Üzerinde bulunduğumuz toprakların tamamının onun gücüne adanmış bir tapınak olduğunu düşününce ben de en az onun kadar şaşkındım.

Kardeşim durmadı. "Ben tam olarak olmam gereken yerdeyim. Sen sözlerin adamısın, ama ben sözümün adamıyım," dedi bedeni bir girdaba dönüşen ve ulaşabildiğı her şeyi yok etmeye başlayan koyu bir sis bulutu içinde erimeden önce. Dokunduğı her şeyden, hatta havadan bile can aldı, geride sadece beyaz kül ve ölüm bıraktı.

Melanthe büyüsünden bir patlama gönderdi ve sanki bir kartopu fırlatmış gibi kardeşime çarptı. Ve sonra bir tane daha. Ve sonra birkaç tane daha. Ama hiçbir şey, hiçbir şey kardeşimin onlara daha da yaklaşmasını engelleyemedi.

"Melanthe!" Kil'in büyüsü gittikçe yaklaştığında Silas böğürdü.

Cadının gözleri kocaman açılmıştı, büyüsü kardeşimi incitmeden ya da bağlamadan defalarca içinden geçip gitmişti. "Anlamıyorum."

Dört Crafter daha yakınımıza yanaştı ve kardeşimin bedeni rüzgârda yok oldu. Hepsini temkinli bir sessizliğe terk etti. Zor nefes alıyorlardı ve korkmuşlardı.

"Acele edelim mi artık?" diye seslendi kardeşim arkamızdan. "Karımı görmek için sabırsızlanıyorum. Onu çok özledim."

Sesinin derin komutuyla hepimiz döndük. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki başından beri oradaymış gibi duruyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" Bu sadece onun gölgesiydi. Onun gibi büyü kullanabilen biri.

Kolundan biraz tüy topladı. "Diyelim ki bazı Şeyler bende bazı nitelikler uyandırıyor."

"Ukalalık mı?"

Duvarı itip beni selamlamak için kollarını a tı ında yüzünde çarpık bir sırtı  vardı, tıpkı k   k en sık sık yaptığı gibi. "Affet beni kardeşim," dedi. "Denedim. Gitmesine izin vermemeye çalıştım."

"Senin hatan değil, Kil." Omzunu sıktım. "Peki ya Snow?" "O Thora'yla birlikte."

Başımı salladım ve hepimiz Visha ile Pen'in açtığı geçitten içeri adım attık. Ancak diğer tarafa tam olarak adım attı ımızda, Tenebrose'un karanlık ve soğuk havasını dolduran kan dondurucu çığlıklar portalın arkasında kayboldu.

"Ne yaptın Kil?"

Karde imin gözleri simsiyahtı. "Pi man olduğum bir Şey yok."

Devam edecektim. Yemin ederim edecektim. O aptal pembe fiyonklarla tutturulmuş siyah saçları ve fazlasıyla masum görünen zümrüt gözleri dikkatimi  ekmemi  olsaydı. Zor nefes alıyordu, Visha'nın odasından yavaşça geçip bize doğru ilerlerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Kar mı?" diye sordu kardeşim, onu durdurarak.

Ona gülümsedi. "Alaric ve Nia  st katta."

"Aferin." Yana ını okşadı ve ikimizi yalnız bırakarak dışarı fırladı.

"Saçların yeniden uzamış," dedim kimse konuşmayınca ve kimse kıpırdamayınca.

Dalgınca saçının ucuna dokundu ama hiçbir şey söylemedi. "Sağ döndüğüm için bir çeşit tebrik almayacak mıyım?"

Elini ileri doğru uzattı ve gülmekten başım geriye düştü. Elini tuttum ve sıktım. "Ben daha çok böyle bir şey düşünüyordum," dedim, onu kendime çektim ve kollarımı küçük bedenine doladım. "Küçük kuş."

Ellerini önce tereddütle sırtıma koydu. "Malik," diye fısıldadı göğsüme, bana daha sıkı sarılarak.

Tamamen bana doğru eridiğinde, onu içime çektim - o çıldırtıcı bal ve şeftali kokusu, çok tatlıydı. Tatlılıktan nefret ederdim. Her lanetli tatlı tattan ve kokudan nefret ederdim.

"Canını yaktı mı?" diye sordu sessizce, başı hâlâ göğsümdeydi. "Elias öyle dedi-"

"Hayır."

Sonunda başını sakladığı yerden kaldırdı ve bir elini sol gözümdeki yara izine doğru kaldırdı. Bana baktıkça kaşlarının çatıklığı daha da derinleşiyordu.

"Bana aşık olma, küçük kuş." "İdi-"

Susturmak için elimle ağzını kapattım ve ağa takılmış bir kaz gibi kıpırdanana kadar kolumu sıkıca boynuna doladım.

"Bırakın beni! Malik!"

Kulağına "Mal," dedim ve keskin bir nefes aldı. "Mal, Malik değil. Bana Mal de. Beni bir saniyede bitirmenin on yolunu biliyorsun, muhtemelen bana böyle demeye başlamalısın." Onu kendi etrafımda döndürerek çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Şimdi bana arka tarafını nasıl ciddi bir tehlikeye attığını anlatmaya ne dersin?"

"Arka tarafım iyi."

"Olsa iyi olur."

Göz kapakları titredi ve aramızdaki bir şeyi kaldırarak bakışlarımdan kaçtı. "Ada Teyze bunu sana vermemi istedi. Sen ve Pamuk kaçırıldıktan bir süre sonra yazmasına yardım ettim." Yutkundu ve sonunda tekrar bana baktı. "Özür dilerim."

Başparmağımı gözünün altından geçirerek koyu renk kirpiklerinin altında biriken ılık gözyaşını sildim. "O hastaydı, Thora. Eninde sonunda olacaktı."

"Onun yanında olmak istemez miydin?"

"Olmamam en iyisi oldu."

Koyu renk saçlarının arasından bile kaşlarının şaşkınlıktan çatıldığını görebiliyordum. "Malik, bunu söyleyemezsin."

"Asla hissetmek istemediğim birkaç ölüm vardır kuşum," dedim, parmaklarımı alnına götürüp onları örten kısa saçları iterek. "Onunki de onlardan biriydi." Gerçeklerimin onun önünde tereyağı gibi akıp gitmesi, ondan olabildiğince uzak durmak istememe neden oldu. "Onunla ilgili son anım, ölümünden bu yana en belirgin anı olarak kalacaktı."

İnsan olarak en çok hissettiğimiz şey, aynı anda hem tüm duygular hem de hiçbir şey hissetmemektir."

Dolgun pembe dudakları aralandı. "Asterin Gölü'nde... Kilian'la birlikte, onun öldüğünü hissettiğini söylemiştin," diye nefes aldı, zümrüt gözleri benimkilerin arasında geziniyor, bir cevaptan çok inkâr arıyordu.

Ona ne kadar çok şey anlattığımı fark ederek iç çektim. "Cevaplarını zaten bildiğin sorularla zavallı beni rahatsız edeceksen, en azından sıcak bir karşılama olarak bana bir şişe likör getirmeliydin."

"Yapacağın şey bu mu? İçip bitirecek misin?"

"Sanki yağmur yağdığını unutursanız her şey güneş ışığı ve gökkuşağı olacakmış gibi düşünüp geçtiğinizde kimse bir şey söylemiyor."

Ardından gelen sessizlikle kulaklarım uğuldadı.

Biraz irkildi ve geri çekilip benden uzaklaştı. Sonunda tatlılık içinde boğulmadan nefes alabilsem de, havanın tadı artık ciğerlerimde çok bayattı. "Haklısın, özür dilerim."

Hayır.

Hayır, söylemek istediğim bu değildi. Yanlış anlaşıldı.

Söylemek istediğim, onu kıskandığımdı. Onu o kadar kıskanıyordum ki, ben unutamazken onun nasıl untabildiğini kıskanıyordum. Grinin üzerine nasıl mavi çizebildiğini, gözyaşları tuvali mahvetse bile nasıl hala denediğini kıskandım. I

Onu korkutan şeylerden nasıl korkabildiğini kışkırttım çünkü ben korkamıyordum. Gülümsemesini kışkırtıyordum çünkü ben hala kendiminkini taklit ediyordum ve o da yalan söylemesine rağmen -çok fazla yalan söylüyordu- onunki kadar parlak, sıcak ya da gerçek görünmüyorlardı. Ona nasıl hissedeceği hiç gösterilmediği halde bu kadar çok şey hissetmeye cesaret eden bu küçük şeyi kışkırtıyordum, ama ben duygunun kendisiydim ve yine de biraz bile hissetmiyordum. Bazen hiç hissetmedim.

Dönüp gitmek üzereyken bileğini tuttum, dilimin ucunda bir özür vardı; sorunlarıma bir çözüm bulduğumda asla dilemeyeceğime söz verdiğim bir özür. Bunca yıldır hiç kimsenin beni dilemeye ikna edemediği özür. "Bana katılabilirsin. Daha önce olduğu gibi odana geleceğim. Kanepeni yatağımdan daha çok sevdiğimi biliyorsun."

Yavaşça parmaklarımı teninden sıyırdı. Dokunulmaktan ne kadar nefret ettiğini ve bunu yapmayı ne kadar çok istediğini çoğu zaman unutuyordum. "Bir süredir Olympia'da kalıyorum," dedi onu tuttuğum yeri ovuşturarak. "Ve değer verdiğim birinin mahvedilmesine katılmak şöyle dursun, oturup izlemeyeceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WHITE PAWN TO D3

SNOWLIN

O ryn bizi Olympia'ya, kulenin tepesine götürmüştü. Birçok kez durduğum yerde. Göğsüm sıkıştı

Etrafımızı saran dağları, hayatla dolup taşan şehri, güneş ışığıyla sırlıklam olmuş gökyüzünü ve artık tenime keskin değil, yumuşak bir öpücük gibi gelen yumuşak rüzgârı gördüğümde aynı anda acı ve rahatlama hissettim.

Ev, evimdeydim. Parlak bir ev.

Omzuma dokunan bir el beni yas tutmaktan çıkarıp başka bir kederin içine soktu. Cai bir an için üzerimde yükseldi ve beni bütünüyle inceledi. Gözlerinin yeşili kahverengi lekeler tarafından yutulmuş, neredeyse cansız hale getirilmişti. "Eğer bu kadar çok kez bozacaksan o sözü hiç vermemeliydin."

"Cai, ben-"

"Üzgün olduğunu söyleme," diye tersledi. Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra uzun, titreyen bir nefes verdi ve

geri adım attı. "Sonra konuşuruz. Özür dilemekten başka bir şey yapacağın zaman gel beni bul."

Eren teras mesafesini koşarak bana ulaştı, beni kollarına aldı ve ben ona ikiye ayıracak kadar sert bir şekilde sarılırken bizi döndürdü. "Keşke bu kadar çok bir araya gelmeseydik Lin."

Beni yere bıraktığı anda yumruğumu göğsüne vurdum. "Bana hiç anlatmadın. Sana ne yaptığını bana hiç söylemedin. Neden bana söylemedin Eren? Neden?" Parmaklarım yüzündeki yara izlerine gitti, silik, çok silik ama ne kadar derinlere kök salmışlardı. "Neden bana yalan söyledin?"

Elini yanağıma koydu ve başını salladı. "Gece seni ve Rora'yı yatağa yatırdığımda her şey silindi. İkinizi gördüğüm an artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Hiçbir şey acımadı. Yemin ederim."

Gözyaşlarımı saklamayı umarak alınımı onun göğsüne yasladım. İstediğim son şey halkımın umutsuzluğa kapılmasına neden olmaktı. Omzunun üzerinden askerlerim kaleye inen patıkaya dizilmiş, bir elleri göğüslerinde, başlarını bana doğru eğmişlerdi. Alaric aralarında duruyordu, vakurdu, diğerleri gibi eğilirken yüzündeki soğukkanlı ifadeye ihanet edecek tek bir kırışıklık bile yoktu. "Kraliçem."

Yaşlı adam bana ulaştı ve ben de başımı göğsüne yaslayıp kollarımı beline doladım. Onun kucağında her zaman bir baba tarafından hiç kucaklanmamış o küçük kız oldum. Onun kucağında her zaman sevilen bir kız çocuğu oldum.

Sevilen bir kız çocuğuydum, hep bir çocuk oldum. O yüzden diğer kızları hiç kıskanmadım.

"Evlat," diye mırıldandı, bana sarılışını sıkılaştırdı ve ben güvenliğin, evin tadını aldım.

"Özür dilerim." Alastair için. Sebastian için. Ayrıldığımız için. Her şey için.

Sırtımı ovarak iç çekti. "Ben de öyleyim, evlat. Ben de öyleyim."

Rahatlığı gözlerimin kapanmasına neden oldu. Rahatlık, garip hissettirdi. Bunca zamandır rahatlığım başka bir şeydi. Karanlık bir şey. Çok uzun zamandır aynanın ötesindeki gölgelere bel bağlamıştım.

Küçük bir şey bacağıma yapıştı ve sonunda Leanna'nın küçük canavarını almak için Alaric'i bıraktım. Küçük parmaklarıyla yanaklarımı kavradı ve sertçe çekti. "Lila seni özledi, teyze. Sen Lila'yı özledin mi?"

"Hayır," dedim ve kıkırdadı, boynuma sarıldı ve doğal olmayan küçük çocuk gücüyle beni neredeyse boğuyordu.

Bir başka küçük şey yanıma sarıldı, kızıl saçlarını göğsüme sıkıştırdı. Penelope bana sımsıkı sarılarak sessizce ağladı. "Senin de beni özlemediğini biliyorum," dedi daha yüksek sesle ağlayarak. "Ama ben seni özledim."

"Büyümüşsün."

Feryat etti. Sert.

Yüksek sesle. Ben

güldüm.

Daha çok ağladı.

Nia, askerlerimi ve sarayımı selamlamama izin vermek için bir noktada ikisini de üzerimden çekip almayı

başarmıştı. Aralarında

Hoş geldiniz sözleri ve sağ salım dönmeniz için dualar ederken etrafımdaki rüzgârın hızla değiştiğini ve havanın ne kadar ısındığını neredeyse kaçıırıyordum.

Terasa çıkan basamakları tırmanan figürü fark ettiğimde sözlerim kesildi. Birçok dolambaçlı gecede gördüğüm bir rüya gibi orada duruyordu. Saçları daha uzundu, yüzünü kaplayan koyu gölgeler vardı ve gümüş rengi gözleri bile biraz koyulaşmıştı. Güzel yüzündeki sakinliğe rağmen göğsü hızla yükseliyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledim. Yavaşça, çünkü tüm dünyam ekseninden çıkmış, içimde var olan tüm dengeleri bozacak kadar büyük bir hızla dönüyordu. Hareket etmedi. Artık nefes aldığını bile sanmıyorum. Ama gözleri beni izliyordu, bana sonbahar gökyüzünü hatırlatan grinin donukluğuna umut dolu bir parlaklık geri dönüyordu.

Ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda, "Merhaba yakışıklı," dedim.

Yavaşça elini kaldırıp saçlarımin uçlarını okşadı ve telleri parmaklarının etrafında döndürdü. "Merhaba, benim güzel kızım."

Işığın kendisinden daha hızlı hareket ettik. Kollarımdaydım, göğsüne sıkıca yapışmıştım, bacaklarım beline dolanırken o beni tamamen kucakladı, başımı saçlarımin arasına gömdü.

Bunca zaman sanki bir parçam koparılmış, etimden ayrılmış ve içim boşalmış gibi hissettim. Sanki ben

tekrar bir bütün. İki parçam birbirine çarptı. Etrafımdaki her Şey bir anda sessizleşti. Sesler, çığlıklar ve kahkahalar. Alaycı ses gitmişti. Boşluk onun sesiyle, kalbinin sesleriyle, nefeslerinin düzeniyle doldu.

Kokusu-tanrım, kokusu. "Sanırım beni özlemiŐ olabilirsin."

Güldü. Hı kırıklara dönüşen bir kahkaha. Gözyaşlarını tenimde hissettim. IŞıltılı bahar kokusunun yüzümü okŐadı ını hissettim. Sıcak karanlı ının acımı ve yaralarımı okŐadı ını hissettim. Kendi duyularımın aniden ıŐıldadı ını hissettim ve bir an için bundan nefret ettim. Aniden hissedebildi im için nefret ettim. Ta ki aşkı da hissetti imi hatırlayana kadar. Onu sevdi imi. Hissetti im diğer her Şeyle birlikte gömülmek zorunda olmasından nefret ettim. Onu sevmek için acı çekmem gerekiyordu.

Eli kaburgalarımın yan tarafına dayandı ında kemiklerimin üzerinde ıslık çalan donuk bir acıdan irkildim.

İri gövdesinin durması için tek gereken buydu, nefes alış veriŐi de durmuştu. Sanki dinliyor ve işaret bekliyordu. Ya da belki itiraf etmemi.

"Bir tazı beni kısa süreliğine yere serdi," dedim çabucak. Belki de çok hızlıydı çünkü geri çekildiğinde kaşları Őüpheyle doluydu. Ka ırdı ım bir Şey daha vardı.

Ama bunu sevmedim. Hem de hiç. İçimdeki acının yüzüne yansıması, sanki o da benim hissettiklerimi hissediyormuş gibi, sanki o da benim kadar acı çekiyormuş gibi.

"Belki de bir şifacıya görünmesi gerekiyordur," dedi Nia elini bana uzatarak. O biliyordu. Her zaman bilecekti. "Onu ben götürürüm."

Kocam başını salladı ve bana sıkıca sarıldı. "Hayır-" "Kilian," dedi Nia yavaşça, beni onun güçlü pençesinden dikkatle ayırarak. "Hiçbir yere gitmeyecek. Onu ben götürürüm. Saray ile anlaş, Olympia'ya onun sağ salim döndüğünü haber vermen gerekecek. Kral olarak bu senin görevin. O artık güvende," diye tekrarladı arkadaşım elimi tutarak ve yavaşça geri çekilerek. Onu. "O bende. O güvende."

Nia önümde oturmuş, kollarını dizlerine dolayıp yere çömelmiş, Medi Şifacı elindeki alet çantasıyla odayı geçip bana doğru gelirken yere suçlu bir bakış fırlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce ve bana gülümsedi, ela gözleri gümüş gözyaşlarına boğulmuştu.

Gömleğimi indirdiğimde yaşlı kadının nefesi kesildi ve parmağımı hızla dudaklarımın üzerine koydum, onun normalde aldığından daha düşük bir nota bile aldığını duysa hemen içeri gireceğini biliyordum.

Nia bakmayı reddederek benden uzaklaştığında, içimden bir ses onu da içeri almamam gerektiğini söyledi.

Şifacım, kötü bir şekilde iyileşmiş ve bazıları da iyileşmeyi reddetmiş olan yaraların ve yara izlerinin haritasını inceledi.

Hepsi. Pantolonumu çıkardığımda bir dizi küfür savurdu. Son on üç yıldır onu kaç kez gördüysem bir kez bile irkilmemiş olan aynı yaşlı kadın. "Neyi iyileştirmemi istiyorsun?" diye sordu.

"Her şey," dedim eldivenlerimi çıkarıp ona titreyen avuçlarımı göstererek. "Onlardan başlayarak."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Her şey mi? Emin misin?"

"Kesinlikle." Yara izlerimin ve yaralarımın hangisinin yeni hangisinin eski olduğunu bilemezdim ama o bilirdi. Söyleyeceğini biliyorum.

Çantasından birkaç parça renkli kristal çıkardı ve önümde diz çöktü. "Daha önce bana hiç izin vermemiştin."

"Onları görmesem bile hatırlayacağım." Ama hatırlamak zorunda değil.

Onlar sadece benim nefretim kalıntılarıydı, ama onun için acımın hatırlatıcıları olacaklardı.

Kabarmış ve ezilmiş etin şifacının dokunuşuyla yok oluşunu izlemek yaşadığım en garip acıydı. Tam olarak acımadı. Ya da belki de acıttı.

Şifacı işini bitirdiğinde oda ilaç ve güneş ışığı kokuyordu ama bir süre kıpırdamadım, gözyaşlarımın ardında bulanıklaşana kadar parmaklarımla pürüzsüz cildi inceledim. Hatıralarla lekelenmemiş.

Nia beni yataktan kaldırıp banyoya girmeme yardım ettiğinde Olimpos semaları mandalina rengi bir gün batımının altında boğuluyordu.

Yanımda oturdu, başını dizlerine yasladı ve ben yokken olan biten her şeyi sessizce anlattı.

Parmağımı boğazındaki yara izinin üzerinde gezdirdim. "Acıyor mu?"

"Konuşurken biraz. Şifacılar kara büyüden kaynaklandığı için bunun normal olduğunu söylüyorlar." Yanağımdaki yara izini takip etmek için bir parmağını kaldırdı. "Seninki gibi." Ela gözleri normalde olduğundan daha az parlıyordu, sanki onlardan biraz hayat çalınmıştı. "Yorgunsun. Gitmeliyim."

Kolundan tutup onu durdurdum. "Biraz daha kal."

Yanağını küvetin kenarına dayadı ve bana baktı. "Pekala. Bana ihtiyacın olduğu sürece. Kalacağım."

"Ömürler boyu, Nia. Ömürler boyunca benimle kalmana ihtiyacım olacak."

"O zaman ömür boyu seninle kalacağım." Ceketinin cebine uzandı ve bir şey çıkardı. "Silas seni Isjord'a götürmeden önce bunu sana verecektim."

Avucuma soğuk bir şey koydu. Zümrüt bir kolyeyi tutan altın zincir. Yıllar önce Crafter'a verdiğim kolyenin aynısı. Annemin kolyesi.

"Yıllarca onu bulmaya çalıştım, her seferinde beni Eldmoor'a gönderdin ama hiç şansım olmadı. Mal bana yardım etti, Crafter'ı bir saat içinde bulduk. Düşündüğüm gibi onu satmamıştı." Kolyenin arkasını, metale kazınmış swift'i işaret etti. "Myrdur nişanı. Nadir bulunur. Volantlardan elde edilen zümrütten çok daha fazla. Nesneler

bazen Zanaatkârlar için çok fazla güç taşır. Senin için de öyleydi. Özlediğini biliyorum."

"Asla senin kadar değil." Kolyeyi çözdüm ve boynuna taktım. "Crafter ne isterse istesin, ona verirdim. Bu senin. Sonsuza dek senin olacak. O gün çok korkmuştum, Nia. Kolyeyi sorduğunda bizi boş yere umutlandırıldığını düşünmüştüm. O zamanlar, bizden elmas, altın, aynı türden zenginlikler isteyeceğini düşünmüştüm. Kolyeyi işaret ettiğinde, bize yalan söylendiğini ve uzun süre zanaat metalini arayıp sonunda yine hayal kırıklığına uğradığımızı düşündüm. Konu asla kolye değildi. Onunla ilgili olduğunu düşünmene izin verdiğim için çok üzgünüm ama o zaman seni korkutmak istemedim."

İki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü ve kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca kendine çekti.

Banyodan yeni çıkmış ve giyinmiştim ki kapıyı çaldı ve yavaşça içeri girdi. Siyah derisini çıkarmıştı, koyu kahverengi saçları sıırıslılamdı, uzun telleri gözlerinin üzerine düşüyordu. Ona baktıkça hava daha da boğucu bir hal alıyor, kalbim daha da deli gibi çarpıyordu.

Daha önce olduğu gibi hareketsiz ve sessiz durdu, beni uzaktan izledi, göğsü hızla inip kalktı.

Yatağımızın kenarına oturdum ve birbirimize karşı ne zaman bu kadar temkinli olduğumuzu merak ettim. "Neden bana gelmiyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi ama yavaşça oturduğum yere doğru yürüdü ve önümde diz çöktü. Gümüş gözleri yüzümdeki her detayı tarıyor, ağzımın üzerinde geziniyordu.

"Neden bana dokunmuyorsun?"

Yavaşça elini yüzüme doğru kaldırdı ve teni benimkiyle buluştuğunda derin bir iç çekti. Tuttuğu kısıtlamayı, dokunuşunun nasıl titrediğini hissedebiliyordum. Parmakları dudaklarımı sıyırdığında tüylerim diken diken oldu. Benden alındığını düşündüğüm bir şeyi ateşledi.

Uzun saçlarını gözlerinden geriye doğru ittim. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

Hiç kimse beni bu kadar nazikçe izlememişti. "Söyleyecek çok şeyim var. Önce ne söylemeliyim?"

Onun sesi en ölümcül iksirdi. Karanlık, soğuk ve gece gibi yakıcı, beni ateş gibi aydınlatıyordu. "Öp beni."

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce ağzı yavaşça bir gülümsemeye doğru kıvrıldı. Dudaklarımız bir süre kilitlendi, birbirimizin dudaklarına yumuşakça yaslandı, özlemin ezici tadı beni boğdu ve nefessiz bıraktı.

Geri çekilip elimi tuttuğunda ve avucumu yukarı çevirdiğinde ona henüz dokunmamıştım. Parmaklarını avucumda gezdirmeden önce başparmakları bir an için tenimi sıyırdı.

Kollarını, daha önce eski yara izlerinin bulunduğu yerlerde gezdirmek için durdu. Sırtımı yokladığında orada da bir şey bulamayınca çılgına döndü.

Yüzünde acı ve öfke parladı. "Görmemi istemedin."

Şimdi değil. Şu an gerçekleri bilmiyorum. "Hepsi gitmek zorundaydı." "Yalanlar."

Yalan söyleyeyim. "Uzun zaman önce hepsini aldırmayı planlamıştım."

"Yalancı," diye tersledi.

Bu seferlik bana inanın. "Şifacı için bir güçlüktü." "Daha fazla yalan."

"Sevgilim-"

"Sana ne yaptı?" diye sorarken, etrafımızdaki gölgeler uzamaya ve duvarlardan eriyerek bir katran birikintisine dönüşmeye başladı. Elleri çılgınca vücudumun her yerini aradı, bir zamanlar eski yaraların olduğu yerleri sıyırmak için durdu ve hiçbir şey bulamadı. "Tanrım, sana ne yaptı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Dışarıda batan güneşin rengi aniden yanık ve sıcak olmaktan çıktı, hızla geceye dönene kadar koyulaştı ve karardı, hepimizi karanlığa gömdü. Karanlık onun gri gözlerini de kaplamış, obsidyen ve etraflarına yayılan siyah damarlarla maskelemişti. "Neden... neden bana yalan söylüyorsun?"

Boynuma değen ürpertici esintiyle titredim. "     ." "Yapma."

Bir Şey s  ylemedim ama onu   pt  m. O da beni   pt  . Bedenim onun sert bedenine yapıştı, parmakları saçlarıma dolandı ve beni yutması için hareketsiz tuttu. Etrafımızdaki karanlık, kristal pencerelerin etrafında parıldayan genç bir alacakaranlığın tonlarını bırakmak için yavaşça dağıldı.

Ağzıma karşı inledi, erkeksi ses midemden aşağı s      , bacaklarımın arasına ağır ağır yerleşti. Eli ensemden aşağı kaydı ve y  z  n   boynuma g  md  , tenimi, saçlarımı açlıkla içine çekti. Dokunuşu talepk  rdı, çok mutlaktı, kısıtlama sonunda   z  l  yordu. "Konuşma bitmemişti."

Geceliğimin iplerine uzandım ve onları aşağı çekerek ipeksi kumaşın belimden aşağı kaymasına izin verdim. "Elbette. Hadi konuşalım." Elini tuttum ve başparmağını emdim, parmağının ucunu yaladım. "Hava durumuyla başlayabiliriz."

Bakişları karardı, akik g  m ş  n   zerine yayıldı. "Sen var olan en b  y  leyici yaratıksın, yine de buradayım," dedi, eli boynumdan aşağı indi, ağrıyan g  ğ  slerimi ve karnımı sıyırdı. Başparmağı, ben hayal kırıklığı ve ihtiyaçtan kıpkırmızı olana dek tenimin   zerinde işkence edercesine hafif daireler çizdi. "Sadece bir erkek. K    k d  zenbaz."

Bu çok aptalca ismi reddetmek için ağzımı açtım ama beni   perek s u s t u r d u . "D  nya ne kadar boş

..." diye fısıldadı, dudaklarımı yaladı ve kollarını vücuduma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Sensiz."

Dudağını ısırdım ve tısladı, parmaklarını saçlarıma gömdü ve beni daha sert öptü. "Evet, bana mısralar söyle, Adriatian."

Ağız yüzümde ve boynumda ıslak öpücüklerden oluşan bir iz bıraktı, ancak inlemem odanın keskin sessizliğini doldurduğunda durdu. Gözlerini bana doğru kaldırdı ve gülümseyerek dilini meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Sen şarkı söylediğinde daha çok hoşuma gidiyor." Elleri yüzümden vücuduma doğru indi, tüylerim diken diken olana kadar parmak uçlarıyla göğüslerimi usulca okşadı. Birden durdu, parmakları kalbimin üzerinde duruyordu. "Neden bu kadar hızlı atıyor?"

"Çünkü beni becermeni istiyorum." Elini tuttum ve göğsümün üzerine koydum. "Ve sen cehennem zamanını alıyorsun."

Ve işte oradaydı. O derin, karanlık kahkahası, yatıştırılmaya ihtiyacı olduğunu bilmediğim tüm parçalarımı yatıştırdı. O kadar canlı ama bir o kadar da zengin ve karanlıktı ki, onu istiyordum.

"Bu bakış ne için?" diye sordu, yüzümdeki birkaç saçı iterek.

"Çok güzelsin, Kil."

Kocaman sırttı, aptalca bir yanak hareketi yaptı ve ben de kıkırdayarak yere düşene kadar ayağımla ona tekme attım.

"Kibirli pislik."

Ayağımdan tutup beni de yere çekti ve vücudunun üzerine kaldırdı. "Son hatırladığım, benim kibirli aletimi sevdiğindi." Parmakları yanağımda hafifçe geziniyor, beni yumuşakça okşuyordu. "Bu değişti mi?"

"Çıkar bakalım, görelim."

"Romantik sözlerin beni nasıl etkiliyor, aşkım." Beni sıkıca kavradı ve bizi yatağımızın üstüne yatırdı, bacaklarım onun belini kavradı.

"Evet, sonunda," diye mırıldandım kendi kendime, doğrulup gömleğinin ve ardından pantolonunun tüm düğmelerini açtım. Adam orada öylece durmuş, yarı sersemlemiş yarı eğlenmiş bir halde onu rekor bir sürede soymamı izliyordu.

Talihsiz bir yumruk kapıya vurduğunda, kırmızı gördüm. "Git buradan, sevişiyoruz."

Kilian kahkahalara boğuldu ve kardeşi kapıyı biraz aralayarak, "İkiniz adına sevindim ama yemek vakti geldi. Aileyle birlikte. Sikişmeyi daha geç bir saate erteleyin. Ve Tanrı aşkına sessiz olun, kız kardeşiniz iki kapı ötede."

"İki kapı ötede kim var?" Koridorun ilerisinde Thora'nın sesini duydum.

Mal iç çekti. "Bu kızın kulaklarının çok iyi işittiğine yemin edebilirim." Kapıyı kapattıktan sonra tartışmalar daha da arttı.

Lanet olsun. Alnımı onunkine yasladım ve öfkeli kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kilian nazik bir elini omurgamda gezdirerek beni kendine yakın tuttu. "Eğer bu hiç gerçek olmasaydı," diye mırıldandı

Dudaklar. "Eğer tüm bunları bir şekilde uydurduysam, bilmeni isterim ki sen zihnimin bugüne kadar yarattığı en yıkıcı güzellikteki şeysin."

Gözlerim kapandı. Çok uzun zamandır özlem duyuyordum ve ona kadar istenmeyi ne kadar çok istediğimi hiç bilmiyordum. Beni sayfalarının arasına sıkıştırılmış bir çiçek gibi tuttu, sözlerinin sıcaklığı altında korudu. Tam da sarılmayı arzuladığım gibi. Çok nazikçe. "Sen gerçek olmalısın," dedim parmağımı güzel yüzünde gezdirerek. "Tüm bunları yaratmak için hayal gücüm oldukça yetersiz." Yıldızlı gözler ve hepsi. Gece gündüz görmek istediğim tek yıldızlar. Benim yıldızlarım. Ve sadece benim.

Bana o sırtışlarından birini gösterdi. "O kadar iyi, ha?"

Başımı salladım ve burnumu boynuna gömdüm, ondan uzakta geçirdiğim zaman boyunca yaratmaya çalıştığım ama başaramadığım kokuyu içime çektim. Ciğerlerim anılar ve sıcaklıkla doldu ve kar gibi eridim.

İri elini başımın arkasına dayayarak beni daha da uykuya dalmam için okşadı. "Dinlenmeden önce seni beslemek istiyorum."

Ona karşı gülümsedim ve bedenimi onunkine yaklaştırdım. "İyi beslendim."

"Karnın bana başka türlü bağıyor." Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "O kadar da gürültülü değil."

Dudakları usulca alnıma yaslandı. "Kızma kadınım. Bana hırlaması hoşuma gidiyor. Hatta özledim bile." Tüylerle doldurulmuşum gibi beni kaldırdı ve geceliği tekrar başımın üzerinde yuvarladı, bunu yaparken elleri tenimin her

parçasını sıyırdı ve beni titretti. Gözleri

Ayağa kalkıp omuzlarıma atmak için bir sabahlık almadan önce son bir kez üzerimde gezindi, bakışları daha da koyulaştı. "Gel. Seni yemek yerken görmek istiyorum."

Bir çift eldiven alma dürtüsüne direndim ve elini tuttum.

Yemek odası her zamankinden daha kalabalıktı. Benim için önemli olan herkes oturmuş yemeklerinin tadını çıkarıyordu - aşçılarımızın genellikle şenlikler sırasında hazırlamak için zaman ayırdığı yemekler.

Alaric başını hızla bana çevirirken neredeyse kendini kırbaçlayacaktı. "Ah, sonunda. Hadi evlat, otur. Ben... aşçılara istediğin her şeyi yaptırdım. Komik sebzeler falan yok."

Nia hayal kırıklığı içinde başını sallayarak ofladı.

"Teşekkür ederim ihtiyar," dedim ve yanından geçerken omzunu okşadım.

Mal bana sırtarak elini kaldırdı ve ben de ona doğru koştum, kollarımı boynuna dolamadan önce biraz tereddüt ettim. "Baldızım," diye mırıldandı, başımın arkasını hafifçe okşadı, eli bana karşı titriyordu.

"Princeling."

Kıkırdadı ve gözünün etrafındaki sert yaraları incelemek için geri çekildim. "En iyi şifacılarıma bir baktıracağım."

Yanağımı okşayarak, "Adriyatik çeliğiyle yapıldı ve ben bundan rahatsız değilim," dedi. "Beni daha da karşı konulmaz gösterdiler."

"Belki de şu şifacıyı getirip kafasına bir baktırmalısın," dedi kız kardeşim sessizce, çorbasını höpürdeterek içerken ve Mal ona bakmak için başını yana eğerken.

Kilian masanın başında yanıma oturdu, çatal bıçakları ve yiyecekleri yerleştirdi ve bana bir bardak su doldurdu. Hâlâ elimi tutuyordu, başparmağı avucumun içinde geziniyordu.

Alaric boğazını temizledi. "Bunun olağan bir olay haline gelmesini istiyorum. En azından haftada bir kez, hepimizin bir yemek için bir araya gelmesini istiyorum."

Caiden çatalını masaya bıraktı ve gözlerini yaşlı adama dikti. "Ben sana ne yaptım?"

Alttan büyük bir gürültü geldi ve arkadaşım kaşlarını kaldırıp "Bir sorun mu var, çöreğim?" diyen Mal'a ters ters baktı. O çubuğu yine kışında mı bıraktın?" Başını kardeşime doğru eğdi. "Öyle mi?"

Eren öksürerek masanın üzerine su püskürttü ama geri kalanımız gülmekten kıpkırmızı olmuştu.

Birkaç sert bakışın üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İç çekerek, yemeğin tadına bile bakmamış olmama rağmen kaşığı yere bıraktım ve gözlerini bana dikmiş olan Alaric, Cai ve Eren'e baktım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Savaş planları yapmayı bırakın, yemek yiyoruz," dedi Cai. "Saçmalama."

Eren kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar çok düşünüyordun?"

"Savaş değil."

Kilian oturduğu yerde kaykılıp bana baktı, masanın geri kalanı gibi kaşlarını çatı ve ben de biraz fazla masumca gülümsedim. Gülümsememeliymişim gibi görünüyordu çünkü kaşlarını daha da çatı. "Yatmadan önce tatlı isteyen Lila'ya benziyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Dilenci gibi mi görünüyorum?" "Sinsi."

Sandalyemi onunkine yaklaştırdım ve bacaklarımı onunkilere doladım.

Bir elini yüzüme doğru kaldırdı, başparmağı yanağıma okşadı. "İşe yaramayacak," dedi bir parmağıyla saçımı döndürerek. "Düşünceler saçlarını neredeyse bukleler halinde büküyor."

"Son birkaç aydır düşündüğüm tek şey bu Kil, elimde değil gibi görünüyor."

"Hepsi mi?"

"Eğer seni düşünseydim, Mal onurlu bir kurbana dönüşürdü ve ben onursuz bir kadını. İtibarımı lekeleyemezdim."

Kıkırdadı. "Telafi edilebilir, ışığım, seni ve bizi Düşünce Tanrıçası'nı işinden edecek kadar çok düşündüm."

Gömleğini sıkıca kavradım. "Burası benimle şiir konuşmak için kötü bir yer."

"Benim güzel kızım," dedi parmağının tersini yanağımda gezdirerek. "Bana burada olduğunu söyle. Hasta olmadığımı söyle."

Yüzünü aşağı çektim ve onu öptüm. "Ben buradayım."

Alaric boğazını temizledi. "Sana pasta getirdim," dedi ve ayağa kalkıp iki katlı beyaz kremalı ve limonlu bir pastayla geri döndü. "Samira senin için seçti. Bu tatlı şeyi sevdiğini söyledi."

"Seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum, bir an şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra başını sallayıp yerine oturdu.

Thora herkese bir dilim kesti ve Kil de onun tüm masaya servis yapmasına yardım etti.

Ben iki tabak yemiştım ama o kendi tabağına dokunmamıştı bile. Yemek boyunca bana baktı, bir eli sandalyemin arkalığında, parmaklarının ucu omzumda geziniyor ve gıdıklıyordu.

Çatalımla bir parça kırdım ve ağzına götürdüm. "Tadı senin gibi. Limonlu."

Kara kaşları yukarı kalktı. "Lemony?"

Başımı salladım ve o da güzel dudaklarını çatala sardı.

"Beğendin mi?" Tabağımda kalan kremadan parmağımla biraz alıp yalayarak sordum. Krema en iyi kısmıydı.

Başını salladı, parmağımla yönlendirmek için elimi tuttu ve emip yalayarak temizlemeden önce biraz krema aldı. "Senin tadını özledim."

Çıplak ayak parmaklarım biraz kıvrıldı. "Yüzünü özledim." Bana bir sırtış fırlattı. "Daha sonra üzerine oturmak ister misin?"

Biri öksürdü ve Kilian geri çekilerek sırtışını gizlemek için bir bardak su kaldırdı.

"Çok iyi duyabildiğimizi biliyorsun," dedi Nia, biraz ekşi maya çiğneyerek.

"Nia'm, aksi takdirde endişelenirdim."

"Ee," dedi Eren, geriye doğru uzanarak. "Kimi öldürmeyi düşünüyorsun?"

"Hiç kimse."

Kaşlarını kaldırdı. "O kişinin adı hiç kimse mi?"

"Komik."

Cai masanın altından bacağıma tekme attı ve oturduğum yerde sarsıldım. "Kim?"

Önündeki pasta tabağı yüzüne doğru uçtu. "Eğer onun dikkatini çekmek istiyorsan şöyle kelimeler kullan: Affedersin, Pamuk, ya da söyleyeceklerim var," Kilian kelimelerin hepsini gıcırdatarak söyledi.

Yüzünü temizlemeye çalışırken arkadaşımın ağzı alaycı bir ifadeye bürünmüştü. "Hey, Snow," diye seslendi. "Kimi düşünüyordun?"

Kilian suyunu yudumladı. "Çok daha iyi."

Herkese bir ileri bir geri baktım. "Kimse yoktu."

Evet, biri vardı.

Herkes bunu biliyordu ama beni dürtmemeleri gerektiğini de biliyorlardı.

Daha vedalaşmamıştım ki Kilian beni omzuna attı, iri bir el çıplak kalçama sarılmıştı. "Burada mı yoksa Adriata'da mı?"

Oooh, seçenekler! "İşte."

Beni yatağı yatırdığı anda daha da geriye çekildim, soyunmasını izlerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Vücudu daha da büyümuş, kasları daha belirginleşmiş, derisi yara izleriyle daha da belirginleşmişti.

Bir eliyle pantolonunu indirdi ve çenesiyle iç amaşırımı işaret etti. "Onları benim için aşağı çek, aşkım. Bana o güzel küçük amını göster."

Birkaç dakika içinde üzerimde hiçbir şey kalmamıştı, onun önünde ıslak ve çıplaktım.

Bana doğru süründü, ellerini dizlerimin altından geçirdi ve yüzünü bacaklarımın arasına soktu. "Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldandı, ağzını kalçalarımın arasına bastırıp seksimi öptü.

Her yerimi yaladığında ve omurgama ateş saçan o sinir demetini emdiğinde sırtım yataktan kalktı. Cehennemler. Yedi yanan cehennem. "Belki de önce neler olduğunu konuşmalıyız. Her şeyi konuşalım."

"Evet?" diye mırıldandı, merkezimdaki ıslaklığı yaladı ve bir parmağını içime soktuğunda ürperdim, sonra bir tane daha. Kalçalarım ağzına doğru yuvarlandı ve o da tüm taleplerime uyarak parmaklarını daha hızlı pompaladı. "Belki. Ama lanet olsun, bak ne kadar ıslaksın aşkım." Kollarını dizlerimin altından geçirdi ve ben yüzünün üstüne gelene kadar bizi ters çevirdi. "Önce otur. Henüz yemeğimi yemedim."

"Nasıl nefes alacaksın?"

"Yüzümde senin tatlı amcığın varken nefes almak istediğimi mi sanıyorsun?" Avuçları tenime sertçe değdi ve acıyı dindirmek için popomu avuçlayıp yoğurdu. "Otur, Snowlin, açlıktan ölüyorum."

Dizlerim kendiliğinden büküldü ve sonra dili içime girdiğinde tamamen sıvı hale geldi. Adam beni baştan aşağı süzdü, iri elleri beni orada tutmak için kalçalarımaya sarıldı, yüzüne bindi.

Bana karşı inlediğinde uzuvlarımı bir titreme sardı, uyluklarımın arasında sıcak bir basınç birikti. "Kil, yapamam, tanrılar," diye haykırdım, vücudum kör edici serbest bırakma dalgalarından kıvrılıp titrerken dik durmak için başlığa tutundum. "Cehennemler, yanan tatlı cehennemler," diye nefes aldım, aynı anda hem kıkırdıyor hem de nefes nefese kalıyordum.

Beni yavaşça yaladı, bizi tekrar ters çevirmeden ve tam bacaklarımın arasında durmadan önce tüm kalçalarımaya öpücükler bıraktı. Gözleri vücudumda gezinirken gümüş alevler saçıyordu. Aletini avuçladı ve koyu renkli iç çamaşırının üzerinde kendini okşadı. "Ne zalim bir rüyasın sen, aşkım."

Bu sözler tüylerimi diken diken etti. "Beni düşündüğünü söylemiştin," dedim, hâlâ zor nefes alıyor ve kaslı göğsünün hızla inip kalkmasını izliyordum.

Gülümsediğinde dişleri alt dudağına saplandı. "Yaptım."

Gözlerim kalçalarına kayd. "Nasıl? Beni nasıl düşündün? Sen-"

Sert boyunu boxer'ından kurtardı. Sert ve kalındı.
"Yaptım."

Bu beni gülümsetti. Daha sonra, ondan bana göstermesini isteyecektim.

Geceliğimin kenarından tutarak çekti ve ipeksi şey ikiye ayrıldı. Göğüslerimi avuçladı, kıvrımlarını nazikçe öptü ve bana işkence etmek istercesine sertleşmiş merkezlerini kaçırdı. "Sana vücudunu ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Elleri karnımda gezinirken ağzı boynuma yapıştı, parmakları her yere daldı, dokunmanın bu kadar yoğun hissettireceğini hiç düşünmediğim yerlerimi sıyırdı. Sonunda, kıvranan yalvarışlarıma boyun eğdi ve dolgun dudaklarını bir meme ucunun üzerine sardı, ben bir ihtiyaç birikintisi halinde çarşafların içinde eriyene kadar diliyle emdi ve alay etti. "Daha çok bana nasıl tepki verdiğini."

Boyunu yumrukladı, ucunu ıslaklığıma sürttü ve yavaşça girişimi dürttü, beni gererek açtı, neredeyse işkence edercesine yavaştı - o kadar yavaştı ki kendimi kaybetmek üzereydim.

"Tanrım, çok büyüksün," diye haykırdım, tırnaklarım omzunu kazıyor, onu yarı itiyor yarı çekiyordu.

"Her zaman çok iyi karşılıyorsun." Tüm uzunluğu tek bir hamlede içime gömülürken ağzımın içinde inledi. Kalçaları benimkilerle aynı hizadaydı ve onu karnımda hissedebiliyordum, kalçalarım acıya rağmen onunkilere doğru yuvarlanıyordu. "Siktir."

"Kahretsin."

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu, burnuma küçük bir öpücük kondurdu ve kalçalarını hafifçe döndürdü.

"Vücudun

benimkini bu kadar çabuk unutmuş olamaz. Bana unutmadığını söyle, çünkü ben seninkini çok iyi hatırlıyorum. Çok iyi."

O kadar dolu hissediyordum ki yanıyordum. "Çok acıyor," diye fısıldadım sert öpücükler arasında, bedenim yavaş yavaş ona alışıyordu. "Kilian, ah, evet. Çok iyi hissettiriyor."

"Yavaş gitmek istiyorum," diye sertçe nefes aldı, siki yine işkence edercesine yavaşça içime girip çıkıyordu. "Seni baştan öğrenmek istiyorum. Ama sabırlı olamam. Benden sabırlı olmamı iste. Bana sabırlı olmamı söyle."

"Hayır," diye fısıldadım ağzına doğru, dilini emiyordum. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye alay etti.

"Beni sert sik. Beni sert sikmeni istiyorum, lütfen. Nasıl sevdiğimi biliyorsun."

Çenem gevşedi, kalçaları acımasızca benimkilere vurmaya başladığında içimden her türlü ses çıktı. Ağzımı yuttu, dilimden çıkan tüm inlemeleri ve sızlanmaları emdi ve yaladı. Bacaklarımı beline sarıp onu daha da yaklaştırdığımda küçük bir ürperti onu sardı, göğsüm her itişinde göğsünü fırçaladı ve beni tamamen saran ağrıyı biraz olsun dindirdi.

Bedenlerimizin çıkardığı sesler müstehcen, daha yüksek, daha ağır ve daha talepkâr bir hal aldı. Birleşmemizin şiddetinden etimin morardığından emindim, yine de yavaşlamadı bile. Sadece o, sadece onun bedenimi işaretlemesini istedim. O nasıl isterse.

Onu özlemiştim. Bunu özlemiştim. İstendiğimi, arzulandığımı, kendi tenimden iğrenmediğimi hissetmeyi özlemiştim. Kendi varlığımdan iğrenmeyi. Ellerin tenimdeki her narin darbesi, vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı, birleşmemiz, ağzının benimkinin üzerinde olması, paylaştığımız aynı nefes, birdenbire çok yoğunlaştı.

Kilian kalçalarına yaslanmış, birleştiğimiz yeri biraz fazla tatmin olmuş bir şekilde izliyordu. "Güzel amcığını kim beceriyor?"

"Kocam," diye haykırdım, cezalandırıcı hamleleri bizi sarsarken arkamdaki yatak başlığına tutunmak için uzandım.

"Aynen öyle." Bacağımı omzuna çekti ve tekrar eğildi, tüm gücüyle beni öpüyor ve bana vuruyordu. "Kocan."

Çok erken ve çok şiddetli bir şekilde boşaldım, salıverilme tüm bedenimi sarsan bir ürperti gönderdi, ısı darbeleri yayıldı ve şimdiye kadar yaşadığım en enfes acıya dönüştü.

Durmadı, tükenmiş bedenimden geriye kalan azıcık gücü de sürükleyerek çıkardı. Acı dolu bir inilti çıkardı, kalçaları benimkilere doğru sarsıldı ve boşalmasının içimi doldurduğunu hissettim. Ağız boynumda, yanağımda, gözlerimde, alnımdaydı. Ben gıdıklanıp kıkırdayana kadar her yerime kocaman, ıslak öpücükler kondurdu. "Seni çok özledim, benim tatlı günahım."

Yumuşak kahverengi dalgaları, birdenbire karanlığa bürünen ve tekrar lanetli hale gelen gözlerinden uzaklaştırdım. "Ben de seni özledim, sevgilim."

Banyodan yeni çıkmıştık ve ben makyaj masasında oturmuş ıslak saçlarımı tarıyordum ki o elinde bir sürü beyaz gömlekle giyinme odamdan döndü. "Bütün gömleklerimin gittiği yer burası mı?"

Bu konuda. "Senin gibi kokuyorlar. Penelope onları yıkadığında koku giderdi, ben de başka bir tane alırdım. Onları diğerleriyle ovmayı denedim ama işe yaramadı." Çekmecemi açarak Mal'ın düğünden önce bana verdiği mendili aldım. "Driada ve Mal bana da onlardan bir demet vermişti. Senin gibi kokmuyorlar ama senin tarafından yapılmışlar. Aslında küçük sen."

Küçük kumaş parçasını aldı ve başparmağını bir süre işlemenin üzerinde gezdirdi. "Ne zamandan beri onları topluyorsun?"

Mendili aldım ve Kilian mabedimin diğer parçalarının arasına katladım. "Düğünümüzden önceki gece."

"Hangi düğün?" diye sordu, bir elini enseme götürerek.

"İlk."

Beni öptü, eliyle üzerime sarılı havluyu aşağıya çekti. "Önce kalbimi, ruhumu, soyadımı al. Güneşim, yıldızlarım, ayım, gökyüzüm, her şeyim ol. Ama gömleklerimi almak çok ileri gitmek olur" dedi,

burnumu dürttü. "Madem bakmayacaksın neden önünde oturuyorsun?"

Arkamdaki aynaya baktım. "Alışkanlık işte, sanırım."

"Orada hala ne görüyorsun?" "Beni."

Parmakları yüzümde yumuşacıktı. "Buna bakmak neden bu kadar korkunç olsun ki?"

"Keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin, Kil."

"Sizi görüyorum. Hepinizi gördüm. Hayatımın sonuna kadar hepinizi görmeye devam etmek istiyorum."

"Seni kandırdım. O gece karda. İşe yaradı." Bu onu gülümsetti. "Senin kötü, ölümcül hilelerinle, ekleyebilirim."

" "Sana söylemiştim ."

Gülüşü biraz soldu. "Korkma," diye mırıldandı, sanki rüzgârın korkabileceğimi bilmesini istemiyormuş gibi. "Seni yapmak istediği şeye dönüştürmeyi başaramadı."

"O yaptı. Ne yapmayı planladığımı, hala ne yapmak istediğimi, ne yaptığımı, Isjord'da bıraktığım karmaşayı görmediniz. Ne kadar kötüsünü planladığımı ve yapmak istediğimi." Hâlâ ne kadar kötüsünü yapmak istediğimi. Öfkem uyuşmuş olabilir ama yıkım arzum uyuşmadı.

"Bu onun hatası. Senin tek suçun inatçı olman. Ama bu inatçılık seni hayatta tuttu, bu yüzden o piçin seni neye zorladığı umurumda değil."

"Cehennem, sen kurtarılamazsın."

Kıkırdadı, arkamdaki tabureyi itti ve beni makyaj masasına doğru götürdü, sonra sırtım göğsüne gelecek ve aynaya bakacak şekilde döndürdü. Hafif karanlık olmasına ve kalbim hala onun sözleriyle sıcak olmasına rağmen, gölgeler yansımamda acımasız ve kalındı.

Beni kurtaracak bir şey de yoktu.

"Gözlerini aç," diye emretti, parmaklarının uçlarıyla iç çamaşırimi nazikçe aşağı çekti ve diziyle bacaklarımı ayırdı.

Önüme bakmak yerine, ellerinin vücudumdaki yansımalarını izledim, kıvrımlarımın çizgisini takip ettim, hassas iç kısımları okşamak için uyluklarımın arasına daldım ve sonra göğüslerimi avuçlamak için geri döndüm. Meme uçlarımı çimdikleyip boynumu emmek için ağzını indirdiğinde bir inilti serbest kaldı. "Onları kapatma. Ne kadar güzel olduğunu izlemeni istiyorum. Onları açık tutmalısın, aşkım, beni aldığımda ne kadar zarif görüldüğünü görmek için." Kulağımı öptü. "Boşaldığında." Dudakları tenime zar zor dokunuyor, hayal kırıklığından nefesim kesilene kadar benimle dalga geçiyor ve alay ediyordu. "Kahretsin, bana bu kadar muhtaç görüldüğün zaman." Parmakları göbeğimin üzerinde gezindi ve bir tanesini ağzına götürüp emdi. "Mükemmel."

Gözlerim sürekli ellerini takip ediyordu, vücudumla oynuyor, tenimle alay ediyor, dokunmasına izin vermediği en hassas bölgelerimi kandırıyor ve onlarla alay ediyordu. Hiçbir şey söylemedim, vücudumu görmekten çok etkilenmiştim.

ona tepki verdim. Trans halinde başımı kaldırdım, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Ben vardım ama o da vardı. Yansımada benimkilerle buluşan gümüş gözlerinden yıldız ışıkları dökülüyordu, şehvet sıvı gök gürültüsü gibi damlıyordu, arzuyla kızarmış bedenime doğru indiklerinde. "Masaya tutun aşkım ve kalçalarını bana doğru getir."

Masanın kenarını tutmak için biraz eğildiğimde parmakları sırtımdaki kavisi takip etti. Aleti açıklığımı dürttü, alay etti ve beni yavaşça gererek açtı. "Kilian, kahretsin."

"Ağrın var mı?"

Başımı salladım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Sadece... sadece, bilirsin işte."

Gölgelerden oluşan hızlı bir dal boğazıma dolandı ve hafifçe sıktı. "Şu haline bak." Parmakları hassas göbeğimin etrafında dolaşırken onu tamamen itti. "O güzel küçük amcığının etrafımda nasıl gerildiğine bak," dedi, birleştığımız yeri izleyebilmem için bacaklarımdan birini tezgâhın üzerine kaldırarak. "Bak ne kadar güzel."

Parmakları kalçalarımı çekiştirip, içime çılınca vururken beni sıkıca tuttuğunda bacaklarım biraz titremeye başladı.

Kalçalarımın arasından damlayan ıslaklık, onun boyunu ıslatıyor, bedenlerimizin birleşme sesini daha ağır ve daha yüksek hale getiriyordu. Acımasız bir tempo tutturdu, benim nefes nefese inlemelerim onun homurtularıyla boğuldu. Her zaman, gözleri benimkileri hiç terk etmedi ve yüzündeki acı dolu ifadeyi çok büyük bir zevkle izledim.

yüzümde utanmazca hınzır bir gülümseme belirdi. O haklıydı. Büyüleyiciydi. Onun vücudunun benimkine, benimkinin de onunkine ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğu beni o kadar büyülemişti ki başımın tekrar uçuşuma dönmesine izin verdim. Zihnim dönüyordu ama bu sefer her yanımda oluşan yakıcı basınç yüzünden delilikle zevk arasında gidip geliyordum.

Saçlarımı yumruğuna doladı, kulağımı öpebilmek için başımı geriye çekti ve vücudum hâlâ doruk noktasındayken ağzıyla benimle alay etti, çökme tehlikesi geçirene kadar uzattı. "Seni nasıl doldurduğumu izle. İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı gözlerimi tekrar açtığımda. "Beni ne kadar zorladığını izle."

Gördüm. Ve gördüğüm en delicesine çekici şeylerden biriydi. Uyluk kasları şişmiş, karın kasları sıkılaştırmış, ön kolundaki damarlar büzüşmüş, boynunda nabız atışları hızlanmış, çenesi sıkılaştırmış, nefes nefese inlemelere dönüşen inlemelerini tutuyordu. Mükemmeldi, zevkin ortasında daha da mükemmeldi.

Kalçaları benimkilere sertçe çarptı ve sonra sıcak menisinin içime aktığını hissettim. Sadece benimle alay etmek için olsa gerek, itmeye devam etti, bir eli omuzlarımı sararak durgun, esnek bedenimi yukarı doğru tuttu.

Yanağımı öptü ve biraz geri çekildi, zor nefes alıyordu, parmağı içimden sızmaya başlayan meniye yakaladı. Diğer eli çeneme dolandı ve ağzımı açmaya çalıştı. "Tadımı unuttuysan diye."

Dudaklarımı parmağına doladım, emdim ve yalayarak temizledim. "Bir dahaki sefere çeşmeden içmeyi tercih ederim," dedim elini öperek. "Ama bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim."

Beni öpebilmek için yüzümü yukarı kaldırdı. "Her bir parçanı becermem için bolca zamanım var."

"Ah, ama bir de gün ışığı meselesi var."

Kıkırdadı, beni omzunun üzerinden attı ve tekrar banyoya yöneldi.

Banyoda yüzüm ona dönük yatıyordum, çenem göğsüne yaslanmıştı ve başımı kaldırdığımda bana gülümsediğini gördüm.

Boynuna bağlı küçük zinciri parmakladım. Yeniydi ve evlilik yüzüğü dışında başka hiçbir mücevher takmamıştı. "Bunu daha önce hiç takmamıştın."

Kolyeyi çevirip çözdü ve içinden daha önce görmediğim bir yüzük çıkardı. Elimi tuttu ve yüzük parmağıma, siyah dövmenin üzerine kaydırıldı. "Bu sefer erimeyecek. Bundan eminim."

Hayretten ağızım açık kaldı. Altın bir halenin ortasında sarı bir elmas duruyordu, etrafı altı küçük beyaz elmasla çevriliydi, neredeyse bir papatyayı andırıyordu. Zarif, tatlı ve çok ama çok güzeldi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve her köşesini öptüm. "Teşekkür ederim, sevgilim."

Parmak eklemlerimi öptü ve parmaklarımızı birbirine dokundurdu. "Seni hep o parmağında benim yüzüğümü takarken görmek istemişimdir. Benim üzerimde çok fazla hak iddia ediyorsun, kadın. Önce sana bakmak istemedim

hiçbir yere bakamıyorum, önce sana gülümsemeden hiçbir şeye gülümseyemiyorum. Konuş, nefes al, yemek ye-

Bunların hepsini sadece senin için yapıyorum. Senin üzerinde hak iddia ettiğimi gösteren bir şey olsun istedim. Tanrılar biliyor," dedi dövmeyle dokunarak. "Umarım, haşlanmış eti kadar yavan bir kişiliğe sahip beyaz saçlı bir tavuk da artık bilebilir."

Güldüm. "Lazarus zararsızdır."

Çenesi gerildi. "Adını söyleme. Sence gözlerine ihtiyacı var mı? Sana bakmasını bile istemiyorum."

"Şimdi, şimdi, Kil." Hediyeyle gülümsemekten yanaklarım acıdı. "Papatyaya bayıldım. En sevdiğin mi?"

"Sanırım öyle olabilir. Senin eşyalarını sakladığım kutuyu karıştırırken yaptığım eski bir tasarımı buldum."

"Eşyalarım mı? Ne eşyası? Bir kutun mu var?"

"Doğum belgeleri, ebe notları, öğretmenlerinizin yaptığı testler ve benzeri şeyler. Hatta bezelye püresiyle yaptığın bazı çizimler bile, çünkü belli ki görünmeden onlardan bu şekilde kurtuluyorsun. Eren'in bana verdiği tek şey buydu. Hâlâ bezelye kokuyor."

Gözlerim büyüdü. Adam çıldırmıştı. "Doğum belgem sende değil."

"Var. Aslında bende birkaç kopya var. Eren bir keresinde bana yanlışlıkla üç tane getirmişti."

"Sen delisin." Bana bunları anlatırken o kadar sakın görünüyordu ki, bu ilişkideki deli dinamiklerini yeniden değerlendirmek zorunda kaldım.

"Takıntılı, ben de öyle duymuştum. Eren de bir zamanlar bana öyle derdi. Şimdi delicesine aşığım."

"Senden çok az şeyim var." Ben de onun her şeyini istiyordum.

Azıcık da olsa.

Elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Sende bu var. En büyük organım olduğunu söyleyemem ama en iyisi." Elim karnından aşağıya ve boyuna doğru kaydırđı. "Ve bu. En önemlisi olduğunu söyleyemem ama içindeyken öyle hissettiriyor."

Ağzının üzerimde olmasını mı yoksa benimle konuşmasını mı sevdiğimi bilmiyordum. Ağzından çıkan her kelime saf, kavurucu bir coşkuydu ve bedenim ve zihnim bunun beni yakmasına bayılıyordu. "Benimle aşk yaşamaya mı çalışıyorsun, kocacığım?"

"İşe yarıyor mu?"

Kucağına tırmandım. "Evet."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLACK PAWN TAKES E4

KILIAN

S Bütün gece uyumamıştı.

onu yormak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu uyutmak için beceriyorum.

işe yaramamıştı. Onu sevgiye ve sorulara boğmak da. Ya da ona yaralarımın hikayelerini anlatmak - bu sefer dikkatle dinlemişti bile. Bir süre uyuyormuş gibi yaptı. Ama onu tanıdığım kadarıyla, hiçbir şey yapmamak onu çok sıkıyordu, bu yüzden gecenin geri kalanında bana bakmaktan hemen vazgeçti. Yeniden bir araya gelmemizi bahane ederek onu rahat bırakmış ve ilginin tadını çıkarmıştım.

Dinlenmemiş olmasına ve bir gün önce çok az yemiş olmasına rağmen, son derece konsantre ve kararlı görünüyordu. Gözlerinde hiç ateş yoktu. Onlar saf, soğuk kışın aynasıydı. Affetmez.

Bu beni
endişelendirdi.
i.

Sakin ol.

O bir fırtınaydı.

Sadece kendi üzerine değil, dünyanın üzerine yağmasını diledim.

Ben giyinirken Penelope saçlarını taradı, altın rengi gözleri şehrin bir bölümünü çerçeveleyen kemerli pencereye yapışmıştı; boş ve uzak, öncekinden farklı bir bakış. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde onu beş kereden fazla gerçeklikten uzaklaşmış halde yakalamıştım. Kafamın içindeki birden fazla ses bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu.

Dudaklarım şakağına değdiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi.

Birkaç tutam saçını kulağının arkasına itti ve bana dönerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hazır mısınız?"

"Hayır," dedim burnunu  imdikleyerek. "H l  seni yatağımıza bağlayıp orada tutmayı düşünüyorum. Çok erken gibi geliyor. Seni daha yeni geri aldım."

Başını iki yana salladı. "Babamı savaşmadan durdurmak için zamanım ve fırsatım olsa da deneyeceğim. İş bu noktaya gelmeden önce onu durdurmak için yapabileceğim her şeyi yaptığımı bilmeden halkımı savaş alanına s r kleyemem."

"Ya da bırak ben halledeyim."

"Hayır."

"En azından dikkate alıyormuş gibi yapabilirdin," diye homurdandım ve o da güldü, kollarını belime doladı ve çenesini göğsüme yasladı. "Birlikte o zaman."

Başını salladı. "Birlikte."

"Bugün ne sorun çıkaracaksınız, hanımım?"

"Jayre'yi görmek istiyorum."

"Jayre?" Jayre de kimdi? "Ejderha. Pen onu yakaladığını söyledi."

"Yani bir adı var."

"Onu benim gönderdiğimi biliyor muydun?"

"Onu gökyüzünde gördüğüm an. Karımdan başka kim bana bir ejderha gönderebilir ki? Listende sırada ne var, aşkım? Eudemon'ları hallettin, yani o iyi ve gitti. Bir ejderhayı yenmek iyi bir şey olmalı."

Parmak uçlarına uzandı ve dişlerini boynuma geçirdi. "Kusursuz yaşlı insan mizahı."

Yalnızca bugün bininci kez, onu tekrar göğsüme sardım ve yüzümü saçlarına gömdüm. "Beni sevdiğini tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Kil. Tam da şu anda beni boğuyorsun ve bu gerçekten bazı şeyleri yeniden düşünmeme neden oluyor."

Neredeyse ejderhanın son birkaç aydır uyuduğu ahırlara doğru koşacaktı.

Clementine rengindeki yaratık başını kaldırıp havayı kokladı, pençelerini itti ve eski dostlarmış gibi Snow'a doğru koşmaya başladı.

Memphis yanımda oflayıp pufladı ve bahçenin çimenli zeminine kıvrıldı, bir yandan bacağını yalarken bir yandan da bağlı olduğu kişiye ve yeni evcil hayvanına sıkıntıyla baktı.

Eğildim, başını ve kulaklarını kaşıdım, hoşuna gitti. "Şuna dönüşebilir misin?"

Büyük kedinin burnu kırıştı ve bana sivri bir bakış attı.

"Hm. Ben de öyle düşünmüştüm."

Snow bize döndü ve "Memphis, buraya gel" diye bağırdı. Bağları hızla koştu ve mavi eteklerinin arkasına saklandı, Ejderhaya bakmak için başını biraz dışarı çıkardı. "O da senin gibi Aita'dan. Sen doğmadan çok önce doğdu." Snow, ejderhayı koklamak için birkaç dikkatli adım atana kadar ikna olmuş gibi görünmeyen bağlısına açıkladı. Sonra üçü de birden eski dost oluverdi.

Snow'un gözlerinde her iki yaratığa karşı da büyük bir sevgi vardı. Kendisine karşılık veremeyeceği kesin olan her iki yaratıkla da hararetli bir şekilde konuşmaya başlarken yüzünde çok neşeli bir gülümseme vardı.

Oh, siyah kürklü bir kedi ve kanatlı büyük bir kertenkele olmak.

"Gerçekten de onun ejderhasıymış," diye seslendi Larg, gülerek ahır mesafesini geçip bize doğru gelirken. Biraz burnunu çekti ve her türlü duyguyla dolup taşan başını Snow'a doğru eğdi. Yaşlı adam tanıdığım en hassas insandı. "Kraliçem. Geri dönmeniz çok güzel."

"Öyle mi?" Snow, Jayre'nin burnunu son bir kez okşayarak ve tekrar yanıma uzanarak alay etti.

"Elbette öyle. Seninle birlikte her şey kasvetliydi. Varlığınız kralımın gülümsemesini de geri getirdi. Umarım bu arada uyku düzenini de geri getirirsiniz."

Dişlerimin arasından "İşgüzar," diye mırıldandım ve vaftiz babam nefesinin altından kıkırdadı, bunu öksürerek gizlemeye çalıştı.

Atlas bir şimşek gibi muhafızların, çalıların ve atların arasından bize doğru fırladı. Kar'ın önünde tam yüz seksen derece eğilip düzgün bir peçete gibi katlanırken sendeliyor, kamburlaşıyor ve öksürüyordu. "Sen... sen geri döndün."

Karım kollarını ardına kadar açtı. "Annene gel."

Atlas içini çekti, omuzları rahatlayarak gevşedi. "Pekala, alaycı bir ruh hali içindesin." Ona gülümsedi ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibiydi. "Bu iyi bir şey. Değil mi Kil? İyi olmak zorunda. Zor zamanlar mı geçirdiniz kraliçem?"

Bir kolunu belime doladı ve ben de onu kendime çektim. "Onlar kadar sert değil."

"Seni varis yaptığını duyduk," dedi Larg. "Garip olduğunu düşündük ama Kilian bunun senin tarafından yapılan bir çağrı olduğunu sezmişti."

"Öyleydi," diye kabul etti. "Babama taht uzun süre boş kalırsa neler olacağını hatırlattım. Unutulmuş korkuyu getirmek en iyi yaptığım şeydir."

"Şimdi ne yapacak? Yeni doğmuş bir bebeğe taç giydiremez. Her türlü kargaşaya neden olmadan olmaz."

"Isjord'un ne kadar sessiz olduğunu düşünürsek," dedim, "Pamuk'un artık Isjord'da olmadığını duyulduğunu sanmıyorum. Muhtemelen savaşa hazır olana kadar onu halka göstermemek için bahaneler uyduracaktır."

Huysuz adam boğazını temizledi ve ona büyüleyici gülümsemelerinden birini gösterdi. "Bizim aksimize. Sizin için Lyra'da küçük bir buluşma organize ettik."

Snow bir kez göz kırptı. "Kafa kesme mi?"

Larg bütün kuşları ufka uçuracak kadar sert güldü. "Şakalarınızı özlemişim kraliçem."

Karım kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Kazıkta mı yakacaksın? Bu çok zaman alan bir seçim. Ama buna saygı duyuyorum."

Herkes son birkaç aydır iki krallığın buluştuğu Myrdur harabelerindeki derme çatma savaş odasındaydı ve burası bir şekilde ortak bir zemin haline gelmişti. Adriyatikliler Olimposluların yanında rahat davranmaya başlamışlardı ama aynı şeyi tam tersi için söylemek mümkün değildi. Halkıma karşı hâlâ temkinli davranılıyordu. Ve ben kimseyi suçlayamazdım. Olimposlular Pamuk'a hayrandı, ona yapılanları ve onun hakkında düşündüklerini asla unutmazlardı.

Tristin, "Silas'ın birlikleri hâlâ Breshall'da," dedi.

"Bana bir tuzak gibi geliyor," diye iç geçirdi Mal, ayaklarını masaya dayayıp haritanın yarısını kapatarak.

Caiden onları iterek neredeyse takla atmasına neden oluyordu. "Ya da Silas, Visha peçelerini tekrar kaldırdığına göre onları Mahara'nın kanalından geçirmek için uğraşıyor olabilir."

Kardeşim dudak büktü. "Muffin'im, Silas'ın ayıracak bir sürü adamı, Zanaatkârı ve hayvanı var, müttefikler edinmişken onları Isjord'a geri getirmek için bu kadar enerji harcamaz. Ya geri döneceğimizi umuyorlar ya da dönmeyeceğimizden emin olmak için orada kalıyorlar. Silas prenslerle uğraşırken Snow'u da getirmişti. Onun planlarını mahvedecek kadar şey biliyor. Daha önce yaptığımız gibi yine gidişatı değiştirmemizi bekliyor."

Kardeşim haklıydı. Çoğu zaman olduğu gibi.

"Vidarr'dan haber yok mu?" Ben sordum.

"Hiç," diye yanıtladı Nia. "Breshall Prensi'nin gemilerin hâlâ demirlediği kuzey sularında Isjordan Kaptanlarıyla buluştuğunu son gördüğünden beri."

"Skye'larımdan biri oraya uçabilir," diye önerdi Tristin. "Tespit edebilecekleri bir büyü yok."

"Silas durmaksızın peşimizde, bu akıllıca olmaz," dedi Caiden. "Olimposluları kaçırın köle tacirleriyle hâlâ bağlantısı var. Bizden birini tuzağa düşürmek için bir iki numara biliyorlardır."

"Peki ya ben?" Elias sordu. "Ben gidebilirim. Benim büyüm onlarınkiyle karışacak. Tüm doğu kampını ateşe verdiğimde öldüğümü sanıyorlar."

Caiden başını salladı. "Senin ölümünü satın almış olma ihtimali yok. Silas da seni arıyor olmalı. Aynı ısrarla. Isjord'u her yönüyle tanıyorsun. Şu anda ona karşı en değerli varlığımız senken bunu riske atamayız."

Elias arkasına yaslandı ve ona sıırttı. "Öyle mi?"

Caiden önce ona sonra da hepimize göz kırptı. "Az önce Isjordian benimle flört mü etti?"

"Görmezden gelersen daha çabuk geçer," dedi Visha, gözlerini büyü kitabından ayırmadan. Rüya perdesini Vas'ı ya da Aurora'yı birkaç dakikadan fazla hapsedecek kadar çözmeye ve ustalaşmaya kararlıydı.

Elias kendini beğenmiş bir tavırla, "Eminim beni hâlâ rüyalarında görüyorsunuz, V," dedi.

"Her gün karanlık tanrıya bana rüyasız bir uyku verdiği için şükrediyorum," diye yanıtladı sıkılarak.

Elias kendi kendine başını salladı. "Beni kesinlikle seviyor."

Gözlerini bana dikti, o kadar çok şiddet vardı ki neredeyse beni güldürecekti. "Ona bütün olarak ihtiyacımız var mı? Sadece beynini kullanabilirim."

"Çok fazla iş var, Visha," dedi Oryn, gözlüklerini düzelterek. "Bunun hakkında konuşmuştuk."

"Benim ölümüm bir yana," dedi Elias boğazını temizleyerek. "Lütfedilmemiş prenslerle ne yapacağız? Kilian'ın dediği gibi kral hâlâ bizim tarafımızda olsa bile, Adalar ayrı bir varlık. Bir krala boyun eğerler ama onun yönetimine değil."

"Merak etme," dedi Snow sonunda, Caiden'ın kendisi için aldığı kajuları mideye indirirken. "Göz açıp kapayıncaya kadar babamı düşürmelerini sağlarım."

"Nasıl?" Nia sordu.

"Biliyor musun," dedi karım, esnedi ve koltuğunda gerindi. "Boğazlarına bıçak dayadım. Nesillerini ve evcil hayvanlarını tehdit ederim, gerçi evcil hayvanlarını tehdit etmemeyi tercih ederim. Biraz kanamalarını, biraz yanmalarını, biraz ağlamalarını, biraz sızlamalarını, biraz yalvarmalarını sağla-"

Eren şakaklarını ovuşturarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Pamuk omuz silkti. "Eğer daha iyi bir fikrin varsa."

"Onlara yardım teklif edebiliriz. Sevkiyatlar. Ortaklıklar. Her şeyi," diye yanıtladı. "Lin, düşman değil müttefik edinmenin zamanı geldi."

Thora utangaç bir el kaldırdı ve ben de konuşması için başımı salladım. "Biraz kanama, biraz yanma, biraz ağlama, biraz yalvarma fikrini sevdim. Zaten korkuyorlar, neden kullanmayalım ki?"

Gözlerim kapandı ve uzun bir nefes verdim. İki kız kardeş ve onların sermaye biriktirme çabaları değil.

Dudağıma bir şey dokundu ve gözlerimi açtığımda Snow'un ağzıma bir kaju koyduğunu gördüm. "Güzel ve tuzlular," dedi parmak uçlarını yalayarak. "Bir tane daha ister misin?"

"Bu tansiyonumu düşürmek için bir girişim mi?"

"Neden, yüksek mi?"

"Sormak zorunda mısın?"

Kirpiklerini kırıştırarak bana gülümsedi. "Evet. Sizi sinirli görmeye bayılıyorum."

"Siz ikiniz neden burnunuzu o lanet kitaplara sokuyorsunuz?" Caiden iki sessiz Zanaatkâr'a sordu. "Pamuk'un bulduğu cadılarla uğraşmanız gerekmiyor mu?"

"Snow'un bulduğu cadılarla ben ilgileneceğim," dedi Snow. "Sadece dolunay sisinin Ölü Topraklar'dan kalkmasını bekliyorum. Visha onu geçemeyeceğimizi söylüyor."

Tristin sonunda oturdu. Snow'un dönüşünden beri daha rahatlamış görünüyordu. "Şimdi ne yapacağız? Yapabileceğimiz pek bir şey yok. Bu olayın sonuçlanmasını mı bekleyeceğiz?"

"Şimdi babamı yavaş yavaş parçalara ayıracağım." "Nasıl?"

"Tohumları çoktan ektim. Sadece filizlenmelerini bekliyorum."

Nia iç çekti. "Lütfen, artık kadirge ve kürek ya da tohum ve meyve yok."

"Bunu takdir edeceğini düşündüm." Karım ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve iki yanağını da çimdikledi. "Belki zehirli küçük çiçekler olmaya başladıklarında. Sadece bekle."

Küçük bir toplantı, demişti Larg. Küçük. Küçük. Birkaç kişi. Kullandığımız ateşler ve meşalelerle aydınlatılmış ön bahçesinde toplanan insan kalabalığını tanımlamak için kullandığı kelimeler bunlardı

Kutlamalar sırasında evin, ağaçların, sandalyelerin ve hatta üzerinde kuzu kızarttığı kutsanmış şenlik ateşinin ve düzinelerce farklı türde mantarla dolu uzun bir şişin üzerine asılan her türlü ışıltılı şekille süslendi.

Snow ve ben gruba yaklaştığımızda yüksek sesli müzik birkaç desibel azaldı, ancak karım herkese küçük bir zoraki gülümseme verdiğinde tekrar yükseldi.

"Eminim şimdi kafalarının kesilmesini tercih ederlerdi," diye mırıldandı.

"Larg bunu dileyecek hiç kimseyi davet etmezdi."

"Doğru," dedi iri adam, ikimizin arasına girip bir kolunu omuzlarımıza atarak. "Vaftiz oğlum bunu sizin özel eğlenceniz için onların kafasını kesmeye dönüştürebilirdi." Adam kızın başını okşadı ve Pamuk biraz şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Şenlik ateşinin üzerine sizin için biraz büyük mantar koydum. Bulabildiklerimin en iyileri. Onları bu ellerle kendim topladım."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Mal kasıla kasıla bize doğru gelirken. "Kulak kirini temizlediği gibi ayak parmaklarıyla da temizleyebilirdi."

Larg iç çekti. "Bu çocuk."

Kardeşim ona ters ters baktı. "Şarabı nereye sakladın?"

"Benim için kazdığın mezara, seni alçak."

"Kar, buraya!" Penelope uzakta, bir söğüdün gölgesi altında duran masadan bağırdı.

"Thora'nın nesi var?" Snow, alnını masaya dayamış olan küçük kız kardeşini yelpazeleyen Nia'ya sordu.

Arkadaşı yüzünü buruşturdu. "Larg'ın el yapımı viskisinden biraz fazla içtim ve yanımda hiç malım yok."

"Ona ölümcül olduğunu söyledim." Vaftiz babam güldü. "O daha ölümcül olduğunda ısrar etti."

Küçük Skygard'ın söyleyeceği bir şey.

Mal arkasından gizlice yaklaştı ve boynuna üfleyerek dik durmasını sağladı. "Baş ağrısı mı?"

Biraz inledi. "En kötüsü."

Ona bir el uzattı. "Gel. Larg'ın mutfağında çay var."

Onun elini tutmak yerine koluna yapıştı ve evin içinde onu takip etti.

Caiden bir sandalye çekip oturarak, "Bakın, kaçırdığınız çocuklar," dedi.

Eren içkisini kustu. "Sen ne?"

Snow bana dikkatli bir bakış attı ve sonra arkadaşına hırladı.

Penelope masadaki gerginliği tamamen kaçırarak güldü. "Komik bir hikaye bu-" Genç kız Snow'a şöyle bir baktı ve başını yemeğin üzerine eğdi. "Boş ver. O kadar da komik değildi aslında."

Larg masaya döndü ve topraklı sebzelerle dolup taşan bir tabak indirdi. "Ben olsam çam olanlarla başlardım. Bu mevsimin en iyileri onlar. Üzerlerine baharatlı tuz serptim. Benim el yapımım." Göğsünü şişirdi, ellerini daha pembe çiçeklerle süslü pembe önlüğüne sildi. "Reçel, likör, ekmek, sebze turşusu, peynir. Adını siz koyun, ben yaparım."

Snow ona biraz daha göz kırptı. "Kurnaz."

"Sert bir kadın tarafından yetiştirildim," dedi omzunu sıvazlayarak. "Annem sadece bana sahipti. Bazı şeyleri öğrenmek zorundaydım."

Mantarları çiğneyen ve mırıldanan Alaric'i işaret etti. "Çılgın bir yosun dikişi yapabilir. Siz ikiniz bazen birlikte çay içmelisiniz. Birbiriniz için kazak yapın."

Vaftiz babam kahkahalarla güldü ve sanki bir kediymiş gibi başını okşadı. "İyi bir kazağa ihtiyacım var, soğuk topraklarımızı üşütmeye başladı. Artık kime soracağımı biliyorum."

Alaric içini çekerek başını salladı. "Bana gel, eski dostum. Sana güzel bir tane uyduracağım."

Nia homurdandı. "Hâlâ şapkamı bitirmedin."

"Öfke beni yenmeye devam ediyor," dedi kabaca ve neredeyse kızgın görünüyordu. "Bir döngüyü kaçırdığımda kendimi kaybediyorum."

Nia Larg'a "Ailevi bir şey," diye açıkladı. "Üzerinde çalışıyoruz."

Larg uzun bir nefes verdi, gözleri yaşlarla doldu. "İyi bir grubun var, Alaric Drava. Umarım ne kadar şanslı bir piç olduğunu biliyorsundur."

"Evet," diye mırıldandı Alaric, gözlerini indirip ağzını daha fazla yemekle doldurarak. "Şanslısın."

Burnunu çekip gözlerini sildikten sonra Larg omzumu okşadı. "Yanına biraz reçel, peynir ve likör alacağım. Biraz krakere ne dersin?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Pamuk onları çok seviyor." "Ben mi?"

"Eamon'un kitabını çalıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Tabağından bir mantar çalarak sordum. "Hepsi Larg'ın yemeği. Elmalar bile onun arka bahçesinden geliyordu."

"Oh."

Caiden da bir mantar almak için uzanınca Snow onun elini itti. "Eamon'dan bahsetmişken," dedi neredeyse kesilmek üzere olan elini sallayarak. "V'yi yakalamak nasıl-"

Masanın altına vurdum ve inledi. "Kahretsin, bu ne içindi?" Kafası karışmış arkadaşıyla benim aramda gidip geldi ve ona henüz söylemediğimi fark etti. "Masada iş konuşmak yok, tamam."

Oryn, Snow'un bakışları altında biraz telaşla gözlerini kırıştırdı ve zavallı adamın omuzları çöktü. "Bir şey mi var kraliçem?"

"Kar. Ve evet, var." Öne doğru eğildi. "Blue Gyre'ı Skadi ya da Moregan'a verdim, ona ne derseniz deyin, aldırmadı."

"Blue Gyre?"

"Karanlık felaket. Yaklaşık altmış yıl önce adı değişti," diye açıkladı Nia. "Yaşlı kadınlar ve erkekler onu avlıyordu ve

Ater savaşları sırasında ve sonrasında kendilerini kara büyüden korumak için kullandılar, ancak diğerk tüm karanlık duyguları da tükettiğini öğrendikten sonra ciddi şekilde zehirlendiler. Acıdan uyuştuklarında, ölümün yaklaştığını fark etmediler."

"Anlıyorum." Bir an için bunu düşündü. "Bunu almasının özel bir nedeni var mı?"

"Canavara dönüştördükleri ilk kişi oydu. Kara büyüden kaynaklanan semptomları diğerklerinden daha kötüydü. Vas'ı etkileyip etkilemediğini görmeye çalıştığımda, o da almaya başladı. Belirtileri azaldı. Daha tutarlı hale geldi, uyuyabildi, hatta dönüştürüldüğü süre boyunca neler olduğunu hatırladı. Bir noktada dönüşmek için mücadele ediyor ve Melanthe'den komut alıyordu."

Gözleri yavaşça genişledi. "Bu büyük bir keşif olabilir... Snowlin."

"Sence bunu kullanabilir miyiz?" Ben sordum.

"Muhtemelen. Dark bane'in kendisi muhtemelen kara büyü'nün bazı etkilerini ortaya çıkarmaktan fazlasını yapmayacaktır. Tamamen silebilecek kadar güçlü olabilmesi için karıştırılması gerekir-"

"Gümüşle," dedi Snow. "Nia'nın bana söylediğı gibi."

Oryn başını salladı. "Gümüş, altın, obsidyen, ejderha kemiğı tozu, elmas tozu. Ancak bunlar insan vücudu için ölümcüldür. Onları öldürecektir."

Snow'un gülümsemesi büyüdü. "Öyle mi?"

Masa sessizleşti. Sonunda karımın düşüncelerini anladım.

Larg birayla dolu koca bir tepsiyi yere koydu. "Neden ön bahçemde iş konuşuluyor?"

"Masamızı arka bahçeye taşıma şansımız var mı?" Snow sordu.

Vaftiz babam yine göbek kahkahasını hatırlattı ve kulağıma eğildi. "Yatak odamda, şifonyerimin ikinci çekmecesinde, külotumun arasında biraz eski likör var."

İçkimi tükürdüm. "Nereye?"

"Senin o cehennemlik kardeşinin bakmayacağı tek yer. İyi maldır, yüz elli yıllık. Senin için sakladım."

"Gidip getireyim," dedim ve karımın başına bir öpücük bırakıp ayağa kalktım. "Birazdan dönerim."

Başını salladı, mantarlarına o kadar kaptırmıştı ki aklına bile gelmedi.

Larg'ın evinden gelen sesler üzerine durdum. Merdiven boşluğunda tereddüt ettim.

Thora mutfak tezgâhının üzerindeydi, kardeşim bacaklarının arasındaydı ve alnına ıslak bir bez tutuyordu. Söylediği bir şey onu gülümsetti. Thora'nın verdiği yanıt da onu güldürüyordu. Konuşmaları çok hareketli, gürültülü ve gençleşmişti.

Varlığımın farkına varmadan önce ayrıldım.

Larg masaya dönerken yarı yolda bana yetişti. "Bulamadın mı?"

"Benim için burada tut."

Nedenini söylememe gerek kalmadan anladı.

Yemek başarıyla sona ermişti. Yaralanan, kan kaybeden ya da kafası kesilen olmamıştı ama Snow son dakikaya kadar bir tür infaz olacağına dair umudunu yitirmemişti; hatta bağırsak yerine reçel torbalarıyla ayrıldığımızda hayal kırıklığıyla iç çekmişti.

O ve Mal, çuha çiçeği ile dolu gece bahçelerinin ortasında yan yana duruyordu. Alacakaranlık çökmüştü ve ağaran hilal gecenin oniks perdesine karşı parlamaya başladığında, etrafımızdaki sarı çiçekler başlarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve yavaşça yapraklarını açtı. Çuha çiçeğinin keten örtüsü, bizim ve Driada'nın mezarının etrafında bir mil boyunca canlı bir şekilde dalgalanıyordu.

Burası her zaman onun en sevdiği yer olmuştu. Birçok soğuk gecede onu burada, gecenin çiçeklere verdiği hayatı süslerken bulmuştum - çoğu zaman ona da hayat vermişti. O kadar yalnızdı ki.

İkili uzun bir süre durdukları yerden kıpırdamadı. Ta ki bir grup meraklı ateşböceği etrafı sarmaya başlayana, ortalığı ıslıl ıslıl renklendirene ve Mal kovanlarla dolana kadar. Ölümün hizmetkârı ama böceklerin kölesi. Yıllar önce onu daha sık doğaya çıkarmak ve alışmasını sağlamak için elimden geleni yapmıştım ama o genellikle bunu reddediyordu.

Boynunu kaşımaya başladı ve Snow'un omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı. İkisi kısa bir süre sessizce atıştıktan sonra dönüp benim oturduğum banklara doğru yürüdüler. İkisi de yanıma geçip yıldızlarla kaplı geceye baktılar.

Snow başını omzuma koydu ve Mal da hemen onu takip etti. Kendime sıırtmaktan başka bir şey yapamadım. Snow elini benimkine bağladığında ve Mal da aynısını yaptığında, daha fazla tutamadım, güldüm - olması gerekenden daha sert bir şekilde.

"Mal," dedim. "Duygularını incitmek istemem ama bu aşamayı geçmiş olman gerekirdi."

"Çok yumuşak ellerin var, ağabey."

"Öyle, değil mi?" Snow da aynı fikirdeydi. "Saçlarına dokunmalısın. Bir yaz bulutu gibi yumuşak."

Kardeşim de öyle yaptı ve başıyla onayladı. "Gerçekten de güzel."

Ağabeyimin elini kafamdan uzaklaştırdım. "Siz ikiniz şimdi ne planlıyorsunuz?"

"Onu d a kaybettin," dedi Mal, dizlerinin üzerine d o ğ r u eğilip titreyen parmaklarını birbirine bağlayarak.

Kısa bir süre sonra, "Ben yaptım." dedim.

Kardeşimin yüzü gergindi. "Eminim gittiği için mutlu olmuştur."

"Bunu ona karşı kullanma Mal, yalvarırım. Sahip olmayı çok istediği hayata dair önyargılarınızdan onu kurtarın. Senin ve benim yanlış olduğunu düşündüğümüz şeylere rağmen bunu istemek ve dilemek onun hakkıydı."

"Ölüyken bile, benden tekrar aldı."

Snow Mal'ın elini tutmak için bana doğru uzandı. "Ölümünü onunla ilgili hale getirmeyelim çünkü bu onunla ilgili değil. En çok istediği şeye sahipti. Ailesine. Oğullarına. Driada hiçbir zaman hayatından pişmanlık duymadı çünkü siz ikinize sahipti."

Karıma döndü ve ona bir ay çöreği uzattı. "Senin vaaz vermen ve bana öbür dünyaya nasıl sürünerek gideceğimi ve o piçi ikinci kez nasıl öldüreceğimi öğretmen gerekmiyor mu?"

Bana karşı tutuşunu sıkılaştırdığını hissettim. "Eğer benim tarafımdan eğitilmeyi bekliyorsan, Mal tatlım, endişelenirim. Ağabeyini dinle."

Mal'ın ağzı gevşek bir sırtışla kapandı ve başını salladı. "Benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Onun tarafında olmak için yaptığım pişmanlık verici seçim için sana kendimi feda ettim."

"Cai de aynı şeyi söyleyecektir. Ve o aptal bugünlerde pek konuşkan değil."

Snow'un küçük gülümsemesinin eriyip gitmesi için tek gereken buydu.

Kolumu boynuna attım ve onu kendime çektim. "Pişman mısın?"

"Çayımın yanında biraz kötülüğün tadı güzel oluyor, biliyorsun." Eliyle bir karıştırma hareketi yaptı. "Sadece bir tutam. Sen çok iyisin, sevgilim."

Ağabeyimin ağzı açık kalmış, ikimize bakıyordu. "Bu çok saçma."

Çiğnediği ay çöreğiyle şişen yanağına kocaman bir öpücük

kondurdum. "Ne oldu?"

"Bu diyardaki en tehlikeli iki insanın benimle aynı taburede oturuyor olması, bir gün önce iki krallığı yok etmek üzereyken birbirleriyle göz göze gelmeleri."

"Ben olsam yok etmek demezdim," diye mırıldandı Snow. "Kutsanmamış toprakların zaten olduğundan daha fazla yok edilmesi mümkün değil." Başını kaldırıp bana baktı. "Ve benim kocam da yok etmez."

Mal alay edince Snow'un kafası ona döndü ve "Biz ayrılmadan önce Isjord'da ne yaptığını görmedin mi?" dediğinde gülümsemesi yavaşça kayboldu.

Öylece bırakması gerektiğini biliyordu. Kardeşim ayağa kalktı, saçlarını karıştırdı ve gitti.

"İçeri girelim mi?" Adriata'nın bile soğuk mevsimleri yaşadığını hatırlatan soğuk rüzgârdan korumak için onu daha sıkı tutarak sordum.

"Biraz daha, burayı seviyorum," dedi, başını omzuma yasladı, ama ışıltılı gökyüzü yerine bana bakıyordu, altın rengi parıltılarla parlıyordu.

"Yıldızlara bakmak istemiyor musun?"

"Bakıyorum." Gözlerindeki güneş ışıltılı oldu, neredeyse mübarek geceyi ilahi bir gündüze çevirecekti. İç çekti ve başını düzeltti. "Sevgilim?"

"Evet, aşkım."

"Çok şiddetli düşüncelerim var." Kaşlarım kalktı. "Bana karşı mı?"

Parmakları gömleğimin düğme aralığından kayarak tenime yaslandı. "Şu anda değil."

Bu beni kıkırdattı. "Kime ya da neye karşı?"

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Ama yine de yapacaksın."

"Yapacağım," dedi sessizce.

"Sizi başka türlü ikna etmeye çalışabilir miyim?"

Omuz silkti ve ayaklarını sürüyerek bana yaklaştı, neredeyse derimin altına girecek kadar yakındı ama yeterince yakın bile değildi. "Deneyebilirsin." Gözleri tamamen farklı bir nedenle benimkilerle buluştu ve bal rengine dönüşerek yumuşadı. "Kalbin nasıl?"

"Uyuşuk. Seninki nasıl?" "Uyuştuğunu söylüyor."

Bu kadının tamamen bana ait olduğu gerçeği günün her anında gerçekliği sorgulamama neden oluyordu. Ama şimdi bana yakındı ve bu yüzden elimi yumuşak yanağına sürdüğümde biraz kına yakmama izin verdim. "Tanrılar tarafından bana bahşedilen en acımasız iyilik sensin. Seni inciterek bana sadece bir erkek olduğumu hatırlatmayı seviyorlar." Alnımı onunkine yasladım çünkü bunu yapabiliyordum - böyle şanslı bir piçtim. Zalimliklerine rağmen, tanrılar onu her zaman kollarıma geri getirdi. "Pamuk'um."

"Sen sadece bir erkek değilsin, Kil. Ne olduğunu bilmiyorum ama bana sarıldığın zaman hayatım boyunca hissettiğim en güvenli an oluyor."

"Ben... seni güvende

tutamadım." "Sen beni
kurtardın."

"Çünkü sen hayatta kaldın. Eğer ondan kurtulmasaydın, kurtarabileceğim hiçbir şey olmazdı."

BÖLÜM İNTEEN

WHITE PAWN TAKES E4

SNOWLIN

Kilian'ın bir gece önceki sözleri beni huzur içinde düşün.

Babamdan sağ kurtulup kurtulmadığımı bilmiyordum.

Kendi zihnimden kurtulup
kurtulamayacağımı bile bilmiyordum. Ya da
kendi gücümde kurtulup
kurtulamayacağımı.

Mücadele izlerim Visha'nın tavanına boyanmıştı. Gri taştaki yanık izlerine baktıkça, yıllar içinde ne kadar kötüleştiklerini fark ettim. Büyü beni yaşlandırmayı iki yıl önce bırakmıştı, bunu hissetmiştim ama gücün kendisi olgunlaşmayı, büyümeyi, bir gün kontrol edemeyeceğim bir güç haline gelmeyi asla bırakmayacaktı.

Visha tepemde durdu, elleri şakağımın her iki yanına dokunurken kırmızı, tarçın kokulu büyü odayı doldurdu. Kaşları çatılmıştı, gördüğü şey yüzünden yüzü seğiriyordu. Nefesi de hızlanmıştı, yüzünden soğuk terler damlıyordu. Nefes nefese kaldı ve gözleri

Açık. İlk kez bakışlarımı birkaç saniyeden daha uzun süre, yeşil havuzda yüzen dehşeti görmeme izin verecek kadar uzun tuttu.

"Kim o?" Ben sordum. "Kız kim?"

Ayağa kalktı ve her türden tozlu kitapla dolu dolabına doğru koştu. Aradığı şeyi bulması biraz zaman aldı, her birini telaş ve panikle karıştırdı.

Üç kitap havaya kalktı, onun etrafında dönmeye başladı, sayfaları şiddetle açıldı ve elini kaldırdığında durdu. Gözleri üçü arasında hızla gidip geliyordu.

Taşlı masadan kaydım ve ona yaklaştım, kâbusları andıran bir şeyin resmedildiği karanlık sayfalara baktım. Sayfalardan birinin ortasında elinde tırpan tutan peçeli bir yaratık duruyordu. Visha'ya bakarak, "O bir çocuktu, Visha, bunlar ne cehennem?" dedim.

"Diyarlar ve cennetler arasında pek çok isimleri var," dedi parmağını yazının altında gezdirerek. "Bazıları onlara orakçılar, ölüm serafı, melekler diyor. Burada, Numen'de biz onlara koruyucu diyoruz. O da senin gibi."

Bütün kitaplar kapandı ve yere düştü. Crafter'ım ileri geri volta atıyor, bilezikleri ve kolyeleri sallanıyor ve her yerde çınılıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Ya sen durursun ya da ben onları keserim, Visha."

Adımının ortasında durdu, bir ayağı hâlâ havada olduğu halde donakaldı ve odanın köşesinde duran Oryn'e baktı.

izliyordum. "Bu sadece bir illüzyon olmalı."

"Hayır, bu bir imgelemdi, bunu biliyorsun," dedi adam, tebeşiri eline alıp küçük, lekeli siyah tahtaya birkaç çizgi çizerek. "Ama imgelemlerin yolları vardır. Zamanın herhangi bir noktasındaki herhangi bir görü şekillendirilebilir. Ufak bir eylem değişikliği, farklı bir h a r e k e t tarzı, hava değişikliği, ruh hali değişikliği. Tüm bunlar geleceğin o vizyonu tekrarlama olasılığını etkileyecektir. Macaria'nın vizyonlarını ele alalım. Çocuğun size gösterdiğinden daha basitler. Neden daha basit? Çünkü o sadece bir yol derlemesinin birkaç uç parçasını görüyor." Belirli bir çizginin üzerini tekrar t e k r a r çizdi. "Size gösterilen şey, başlattığınız yolun sadece bir ucuydu." Visha ayağını yere vurdu ve aceleyle kara tahtaya doğru yürüdü.

"Bunun tek olmadığını nereden biliyoruz?"

Bana baktı. "Rüyada görüyor musun?" "Evet. Gözlerimi kapatmadığım zamanlarda bile. Bazen sessiz olduğunda sesleri duyun."

"Orijinal vizyon zaman zaman değişiyor mu?"

"Biraz."

"O zaman kolay." Tebeşiri hiç ara vermeden kara tahtanın üzerinde sürükledi, her yerde girdaplar ve kıvrımlar yarattı. "Öngörülemezlik. Snowlin'in o anda yapmayı asla düşünmeyeceği şeyi yapın. İmgelemenizin gösterildiği noktada en yoğun arzunuz olan şeyin tam tersini yapın."

Kanımı zehirleyen huzursuzluk hissine rağmen güldüm. "İkiniz de delisiniz."

İkisi de bana döndü, kafaları karışmıştı.

"Aurora'yı kanlar içinde ve nefessiz gördüm. İstedğim tek sonuç bu. Bunu neden değiştirmek isteyeyim ki?"

Yüzlerindeki dehşet ve korkuyu kavrayamadım. İstedğimiz bu değil miydi? Aurora'yı ve dolayısıyla babamı yenmek?

Visha bir elini koluma dokundurdu, yanmışım gibi irkildi ve geri çekildi. "Bu konuda öylece karar veremezsin."

Karar vermek mi? Benim için karar verilmiş gibi görünüyordu. Diğer her şey gibi. "Neden olmasın?"

Konuşmak için ağzını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bana tekrar dokundu, eli bileğime sıkıca sarılmıştı, benden çok kendini dik tutmak için. "Bazen hak ettiğimizi düşündüğümüz kadar kabulleniriz. Yapma."

"Ne yapmayayım?"

Yüzünde hiçbir duygu yoktu ama sol gözünden süzülen tek damla yaş, bu dünyanın taşıyabileceği tüm duyguları taşıyor gibiydi. "Bunu kabul etme. Her neyi hak ettiğini düşünüyorsan Snow, yanıyorsun. Etrafına bir bak. Sadece birazcık. Gördüğün gölgelerin ve o gölgelerin söylediklerinin dışına."

"Öyleyim. Ve etrafıma her baktığımda, Aurora kazanırsa dışarıda beni bekleyen şeyin sevdiklerimin hak ettiği kader olmadığını biliyorum."

"Kar-"

"Kimseye bir şey söyleme," dedim ceketimi alarak. "İkinizi de sıgır gibi keserim ve kargaların size ziyafet çekmesine izin veririm."

günler."

Visha'nın odasından çıktığımda attığım tek bir adım bile aklımda yer etmemişti, ta ki misk kokulu karanlık zindan odasının içinde durana kadar. "Kapıyı kapat," dedim gardiyana, ıslak ve uzak bir duvara sırtımı dayayıp yere düşerek.

Metal kapı çarparak kapandı ve odanın kalan çok az ışığını da alıp götürdü, ta ki ben mutlak gri karanlıkta kalana kadar... İnsanı bulanıklaştıran türden, karşınızda duran bir şeyin gerçek mi yoksa zihninizin uydurması mı olduğunu tam olarak anlayamadığınız ama yine de bir şekilde ayırt edebildiğiniz türden bir karanlık.

İçimde hiç beklemediğim bir boşluk vardı. Ölüm her zaman ayak izlerimde yürüyordu. Onunla iyi geçinmeyi öğrenmiştim. Benden korkmasını sağlamayı öğrenmiştim. Neden şimdi onunla yüzleşecek kadar zayıf hissediyordum?

Tuhaf. Çok garip hissettim.

Sanki bir parçam eksikti. Ne eksikti?

Bazen hak ettiğimizi düşündüğümüz kaderi kabulleniriz.

Visha bir anlamda haklıydı. Ama gördüğüm kaderi henüz kabullenmemiştim. Tam olarak değil.

Elimdeki hançeri kaldırdım ve yansımanı izledim. "Gülmen gerekmiyor mu?"

Cai alnıma bir fındık vurdu, bana ulaştığında açık Myrdur harabelerinin etrafına bakıyordu. "Az önce kiminle konuşuyordun?"

Neden uğraştığımı bilmiyorum, artık kimse bana cevap vermiyordu. Kafamın içini aradıkça daha da boş buluyordum. "Hiç kimse."

Karşımda, tanrımızın heykelinden düşmüş devasa bir kayanın üzerine yerleşti. Uzaktan daha da öfkeli görünüyordu. "Seni yalnız bıraktı."

Ben senin gölgen olacağım. Kendi ışığın ol ve bu günü yalnız geçirmeme izin ver, demişti. "Kilian benim koruyucum değil."

"Öyle olmalı. Seni yalnız bırakmak akıllıca değil. Seni yalnız bıraktığı anda kendini deliliğe teslim etmiş olursun."

"Olanlar onun hatası değildi. Öyle düşünseniz bile bunu söylemenize izin vermeyeceğim. Ben gittim-"

"Nia'yı kurtar. Biliyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum. Silas'ın ikisini de öldürmesine izin vermemi mi istiyorsunuz?"

"Şey, neredeyse onu öldürüyordu."

Ellerimi yumruk haline getirmemeye çalışarak ayak bileklerimin üzerine sardım. "Benden ne yapmamı istediğini söyle, Cai. Eğer istediğin benim suçluluğumsa, al ama bana ne için suçlu olacağımı söyle."

"Suçlu olmanı istemiyorum," dedi parmağını dizinin üstüne vurarak. "Beklemeliydin. Onlarla pazarlığa başlamadan önce herhangi birimizin gelmesini beklemeliydin. Sen

On üç yıl önce buraya adım attığınızdan beri bir kez bile yalnız kalmadığınızı fark ettiniz mi?" Bir elini göğsüne vurdu. "Ben senin yanıdaydım. Alaric, Nia, Tristin, bütün lanet krallık on üç yıl boyunca seninle aynı adımları attı Pamuk. Şimdi ona bile sahipsin, gerçekten senin yanında olmasına izin verdin. Sonra tekrar geri döndün. Neden yapayalnızmışsın gibi davranıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Bilmiyordum.

Başını kayaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Aslında bu aptal güneşten nefret ediyorum." Etrafımızdaki ışık benim emrimle karardığında gözleri tekrar açıldı, gri bir fırtına mavi gökyüzünün üzerinden kayıyordu. "Artık onları duymuyor musun?"

"Neyi duymak?"

"Buraya indiğinizde sis yüzünden hep irkiliyor ya da çekiniyorsunuz. Artık duymuyor musun?"

"Duyuyorum. Sadece... daha önce kafamın içinde bazı sesleri uyuşturan daha yüksek sesli şeyler vardı." Etrafa bir göz attım, harabelerin etrafında eskisinden çok farklı bir şekilde ortaya çıkan küçük hayata baktım. "Isjord'un artık Myrdur'a adım atmadığını duydum."

"Durdurmadılar. Kilian birkaç hafta önce bir gemiyi durdurdu." "Birkaç tanesini durdurduğunu duydum."

"Bunun içinde bizim insanlarımızdan bazıları vardı. Köle tacirleri tarafından tutulan eğitimli Olimposlular. Silas onlar için büyük bir servet harcamıştı."

Gözlerim kapandı. "Cehennem."

"Ne yapıyoruz, Cakes? Bu şeyle savaşıyor muyuz?" "Hayır, düşünüyordum da belki bu konuyu Önce Aurora ve babam. Sence tüm bu 'tüm diyarı yok etme' olayını yeniden düşünebilirler mi?"

Bana bir fındık daha vurdu. "Sırada ne var?" demek istedim.

Bir plan var, bir plan olduğunu biliyorum."

"Var." Her zaman bir plan vardı. Bu plan benimle bitmek zorundaydı-

İnleyerek ayağa kalktı. "Saklanmaya devam edemezsin." "Saklanmıyorum."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Bu sabah zindanlara gittin."

"Belki de benim bekçim olmalısın."

"Neden oraya gittin?"

"Birinden bir cevap, herhangi bir cevap koparabildiğim eski güzel günleri anımsamak için."

"Ne cevapları?"

"Neden yine hiçbir şey mantıklı gelmiyor, hepsi."

Tekrar yerine oturdu. Yüzündeki endişeli ifadeyi göremesem de rüzgâr sertleştğinde bunu hissettim. "Eskisi gibi mi?"

"Belki de. Ama kafamın içinde kendimi kaybettiğimi hissettirecek sesler yok. Sessizlikten delireceğim. Boşluktan."

"Seni yalnız bırakmamalıydı."

Kendi kendime gülümsedim. "Belki de bırakmamalıydı."

Ayaklarım bir yere yerleşmek için mücadele ediyor, Amaris'teki odamızda endişeyle bir ileri bir geri volta atıyordu. Bekliyordum. Ve bekliyordum. Saat gece yarısını geçmişti ve o burada değildi.

Durdum. Onun varlığı tenimi ürperttiğinde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Kapı kırılarak açıldı.

Kilian içeri girdi, her tarafı kan içindeydi. "Benim değil," dedi, silahlarını yere bırakmaya başladı ve derisinin düğmelerini çözdü. "Günün nasıl geçti aşkım?"

"Günüm nasıl geçti?"

Kaşlarını kaldırdı ve kasları kanla kaplı, üstsüz durana kadar ceketini çıkardı. "İyi değil miydi?"

Onu banyoya kadar takip ettim, lavabonun altında tuttuğu bezi aldım ve onu yüzüme doğru çektim. "Ne oldu?" diye sordum. Önce yüzünü, sonra da vücudunu temizlerken morluk ve çiziklerin etrafına dikkat etmeye özen gösterdim.

Beni dikkatle izledi, bakışları yüzümdeki her küçük ayrıntıya takıldı. "Günün neden iyi geçmedi?"

"Kil, ne oldu böyle?"

Sonra o gümüş gözler çok nazik, çok yumuşak oldu. "Bir şey mi oldu?"

İçimi çektim. "Kil."

Kan lekeli elini yüzüme götürdü ve çenemin üzerinde gezdirdi. "Bir sorun var."

"Evet. Şu haline bak."

"Hayır. Başka bir şey."

Elini aşağı çekip temizledim, alyansını çıkarıp lavabonun altında duruladım. "Banyoya gir."

Yansıması uzun süre arkamda kaldı ama sözlerime itaat etti ve yavaşça banyoya girdi. "Bana söylemek istemiyorsun."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Başını arkaya yasladı ve sadece bana baktı. Dikkatim dağılmış ve incelemesinde kaybolmuş bir halde odanın ne kadar karardığını, ne kadar soğuduğunu ya da sarı mum ışığının griye dönüştüğünü fark etmemiştim.

"Kimin kanı bu?" Saçlarını yıkarken sordum.

"İsimlerini soracak zamanım olmadı."

"Bu yüzden mi günü yalnız geçirmeme izin verdin, etrafta dolaşıp bunu yapabilesin diye mi?"

"Hayır." Bir elini kaldırdı ve çenemi çimdikledi. "Beni özledin mi?"

"Evet. Bu aptal fikirden nefret ettim. Seninle birlikte olmak varken neden d ı ş a r ı d a tek başıma olmak isteyeyim ki?"

"Zamana ihtiyacın olduğunu ya da isteyebileceğini düşündüm." "Bir daha asla."

Ağız en günahkâr gülümsemeyle yavaşça çekildi. "Masamın ikinci çekmecesini. Kontrol et."

Hâlâ kafam karışık, ayağa kalktım ve ikinci çekmecesindeki kâğıt yığınınca uzandım. Rüya örtüsü hakkında her türden notlar. Kilian, Eamon'un Rüyalar Kitabı hakkındaki notlarıma rastlamış ve sonunda keşfimi biraz daha anlamlı hale getirmişti.

Arkama geçti, hâlâ sıırıslıklamdı, belinde bir havlu vardı. "Akıllı kız."

Tanrım. O kadar çok şey anlamıştı ki. "Onları tekrar tuzağa düşürmek için rüya perdesini kopyalayabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Soyunma odalarına yöneldi ve ben de hemen ardından sayfalar dolusu ayrıntılı tekniği gözden geçirdim. "Bir dereceye kadar. Vas'ı bir süre izledik ve Moriko bir gün onu Hanaian sınırının güneybatısında bulmayı başardı. Visha onu tam on saniye boyunca kapana kısırdı ve benim onu tamamen altında tutmam iki saniye daha sürerdi. Dışarı çıktı. Zar zor."

Vas'ın ne kadar zayıf göründüğünü, hırıltılı nefes aldığını ve zaman zaman göğsünü tuttuğunu hatırlayınca ağzım açık kaldı. "Bu yüzden mi yaralı görünüyordu?"

"Bunu duyduğuma sevindim."

Kağıtlar ellerimden düştü. "Bugün Vas'ı mı avlıyordun?"

Kıyafetlerini karıştırdı. "Bir çeşit."

"Kilian, bu çok tehlikeli."

Omzunun üzerinden bana baktı, üzerine bir gömlek geçirdi. "Şimdi mi?"

"Bugün onunla yine mi dövüştün?"

"Hayır. Orada öylece durdu ve cadısı onu oradan çıkarana kadar çığlık attı."

"Kan-"

"Yanında taşıdığı Aura. Adriatian. Elle yapmak şiirsel geldi. İnsanların ne kadar kanlı olduğunu unutmuş gibiydim."

Ona ters ters bakarak yatağıma uzandım ve Visha'nın Vas'ı tuzağa düşürmek için çalıştığı rüya perdeleri için yaptığı hesaplamalardan bazılarını elime aldım. Soğuk, pullu, tanıdık ve çiğ bir şey omzuma dokundu ve irkildim, sırtım uzaktaki duvarla buluşana kadar yataktan sürünerek ve tökezleyerek uzaklaştım. Nefesim buğulandı, tenimde eski ürpertiler yükseldi, buz mermerin üzerinden kayarak odaya yayıldı. Siyah lekeler görüşümü bulanıklaştırdı ve kollarıma baktığımda her yerde yine ısırık izleri vardı.

Nefes almakta zorlanarak boğuldum, boğazıma bir şeyin süründüğünü hissettim.

Kilian çoktan önümde diz çökmüştü. "Nerede... ne... ne acıyor? Aşkım, sorun ne?"

"Yapma... Dokunma bana."

Sustu. Nefes alıyor. Hareket ediyor. "Bana ölmemi söylemenin daha kolay yolları var."

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve ona uzandım. "Özür dilerim. Hepsi... bitti. Hepsi bitti."

Beni kucağına aldı, parmaklarıyla tenimi sıyırdı, aradı, aradı. Benden daha az zamanını aldı.

Orada hiçbir şey olmadığını fark etti, ama sanki beni rahatlatmak istercesine durmadı. Tenime üfledi ve elini her tarafıma sürerek hafıza perdesini yavaşça yıkadı. "Her şey yolunda. Gittiler. Gördün mü?" diye sordu, yavaşça kollarımı öperek. "Gittiler."

Kısa bir an için gözlerimi onunkilerden ayırdım ve aşağıya baktım.

Gitti.

Gitmişlerdi.

Geride sadece lanetli bir his bırakarak.

Memphis kıpırdandı ve miyavladı, yatak odamızın köşesine saklandı, çığlıkları kalbimi deldi. O yapmıştı, sadece o. "Özür dilerim."

Kilian onunla benim arama baktı. "Buraya gel Memphis," diye seslendi, bir elini ona uzatırken diğer eliyle de beni tuttu ve gitmeme izin vermedi.

Hayvanım emin görünmüyordu ama yavaşça bize doğru yürüdü, gözleri çökmüş ve suçluydu.

Elimi tutup başının üzerine koydu ve en eski arkadaşımın sıcak tüylerini hissetmeme izin verdi. "Bu sadece Memphis, kalbim."

Yaklaşıp başını omzuma yasladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. "Özür dilerim, M."

Ben de üzgünüm, sesi kafamın içinde yankılandı. Burnuyla kollarımı dürttü ve Kilian'ın eli nazikçe benimkini tuttu, oradaki derimi kaşıdığım yerden çekip aldı. Sıcak ve ıslak bir mendille geri dönmek üzere ayrıldı.

kanı temizleyen bir bez. "Sana dokunduğunu düşündüğün şey neydi?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama Memphis kırık notalardan oluşan uzun bir tril çıkarınca kapattım.

Hemen gözleri tekrar benimkilere kaydı. Her zaman doğru bulduğu cevapları aradılar ve aradılar. Yüksek sesle söylemedi ama her şeyi çözmüştü.

Biri kapımızı çaldı.

Kilian duymamış gibi görünüyordu. Ne ikinci ne de üçüncü kapıyı çaldı. Gözleri tamamen benim üzerimdeydi, gerçeğin her katmanını ve ona söylemeyi planladığım her yalanı yakıp geçiyordu.

Cevap vermeyince "İçeri gel," dedim.

Mal kapıma yaslandı, tepeden tırnağa dağılmıştı, gözleri bana dikilmişken yarı yarıya kapalıydı. "Ne oldu? Neden kanaman var?"

"Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey mi? Hiçbir şeye benzemiyor. Kardeşim neden aklını kaçırmanın eşiğinde?"

Kilian'a baktım, o gümüş gözler siyah bir perdenin ardında kaybolmuştu, hayattan yoksundu ve odadaki tüm ışığı emiyordu. "Sevgilim?"

Mal doğruldu ve temkinli bir şekilde ilerledi. "Kil?" Birkaç adım daha ilerledi. "Kardeşim."

Hava farklı bir soğuktan dolayı soğumuştü.

Mal yavaşça yaklaşarak, "Çık dışarı," diye emretti. "Git Pamuk, hemen."

Başımı salladım. "Onu bırakmayacağım. Neler oluyor?"

"Kar," diye havladı Mal ve Kilian'ın kafası ona doğru döndü. "Oh, kahretsin. Kibarlık ediyordum, hadi ama ağabey," dedi iki elini havaya kaldırarak.

"Mal, neler oluyor?"

Küçük kardeş aramızda diz çöktü ve bir elini Kilian'ın üzerine koydu. Siyah örümcekli damarlar yüzünde geziniyordu ve neredeyse acı içinde inliyordu, nefes alıp vermesi giderek zorlaşıyordu.

Kilian bileğini yakaladı ve onu itti. "Bunu alışkanlık haline getiriyorsun," dedi kocam normale dönerken.

Mal nefes nefese yere yığıldı. "Nankör pislik."

Kilian boynunu uzattı. "Ve sakın karıma bağırma."

Mal alay ederek kolumdaki küçük yarım ay çiziklerine baktı ve tamamen dondu. Bakışları orada sabit kaldı, karanlık gözbebekleri neredeyse titreşiyordu.

Sessiz odada hafif bir kapı sesi duyuldu. "Artık içeri girebilir miyim?" Thora kapının üzerinden bakarak sordu. "Oh, girebilirim." Koşarak yanımıza geldi, Mal'in yanında diz çöktü ve fısıldayarak, "Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim, ona gülümsedim ve kollarımı örtmek için dizlerimi göğsüme doğru kaldırdım.

Kaşları çatıldı. "Malik bir şey hissettiğini söyledi ve tehlike geçene kadar geride durmamı istedi. Bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey."

"O kelimeyi bir kez daha söyle," diye homurdandı Mal, çenesi titriyordu.

"Onunla bir kez daha böyle konuş," diye karşılık verdi Kilian ve iki kardeş karanlık bir bakış attılar.

"Neden? Yine kendini mi kaybedeceksin? Ona zarar verebilirdin."

Kocam irkildi.

Bir elimi onunkinin üzerine koydum ve onu kendime doğru çekmeye çalıştım. "Bana asla zarar veremezsin."

"Sanki yapabilir de."

Thora ona doğru uzandı ve elini bileğine doladı. "Artık gidelim Malik, iyi durumdalar. Lütfen," diye tekrar yalvardığında Malik kıpırdamadı ve küçük kardeşin gözleri ona dikildi.

Onunla birlikte durdu, parmakları birbiriyle birleşene kadar yavaşça ve gizlice elini onunkine doğru kaydırды. "Eğer sihrini kontrol etmekte zorlanıyorsan, belki de sevgili babamızın uygulamalarından bir sayfa alman gerekebilir."

Kilian'ın yüzünde başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı vardı ama başını salladı. "Yapacağım."

Gittikleri anda koştum ve onu göğsüme bastırdım. "Ne demek istedi?"

"Fazla değil, kalbim. Yatmaya gidelim mi?"

Sertçe yutkundum. "Bana dokunduğunu düşündüğüm şeyi sana söylersem, bana ne demek istediğini söyler misin?"

Gözlerini tekrar bana çevirdi, canlı grinin arasından daha fazla acı parlıyordu. "Bana söylemek ister misin?"

"Ne demek istediğini bilmek istiyorum."

"Bana zorla söylemek zorunda değilsin, sadece hazır olduğunda söyleyebilirsin. Çok önemli olmasa da ne demek istediğini sana söyleyeceğim." Beni kucağına alıp yatağa yatırdı ve ardından beni göğsüne bastırdı. "Sessizlik. Karanlık. Sessizlik. Benim sihrim bunlarla beslenir. Bunlarda ustalaştığımda gelişir. Sana daha önce nasıl eğitildiğimi anlatmıştım, hatırlıyor musun? Babam beni nasıl eğitirdi?"

Ondan uzaklaştım, acı göğsümü doldurup taşırdı. "O... o demek istemedi-"

"Hatalı olsalar da olmasalar da yardım ettiler Snow."

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Bunu yapmayacaksın. Bana söz ver. Kil, bana söz ver."

Eli yüzüme doğru kalktı. "Tamam, kalbim. Sana söz veriyorum. Buraya gel, sana sarılmama izin ver."

YİRMİNCİ BÖLÜM

BLACK BISHOP TO G4

KILIAN

S Harekete geçmeyi geciktirmemek için bütün gününü antrenman sahalarında, çok incelmış vücudunu terleterek

Ona karşı nazik bir öğretmenden başka bir şey olmayan Caiden ile birlikte vücudunu da götürdü. Ona doğru gönderdiğim tehditkâr bakışlar ne olursa olsun, onu bir bez bebekmiş gibi hırpalamaktan geri durmamıştı.

Ona kızgındı, o kadar kızgındı ki.

Ama o da yaralıydı ve bu yüzden dişlerimi sıktım, ayaklarımı molozlara gömdüm ve ellerimle kalbini sökmeye katlandım.

Önceki geceden kalan bir şey ondaki ani değişime neden olmuştu. Bana Isjord'da geçirdiğim zamanı hatırlattı. Bana onun karşısında işe yaramaz ve çaresiz olduğumu hatırlatıyordu. Bana hiçbir şey anlatmıyordu ve beni Tenebrose'a tekrar girmekten ince bir şekilde ayıran canlı bir hayal gücüm vardı. Öldürmek için.

Caiden karnına sert bir yumruk daha indirdiğinde, "Bu kadar yeter," diye bağırdım.

Omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış fırlattı. "Silas'a ya da evcil hayvanlarından birine ona nazikçe vurması için koçluk yapacak mısın?"

"Onu eğitmiyorsun, ona zarar veriyorsun."

"Acıya alışması gerekiyor."

Bu herif benimle uğraşmaya çalışıyordu, onunla değil. Yerimden fırladım ve ona doğru yürüdüm. "Çok iyi biliyorsun-"

"Çocuklar," dedi Snow yere uzandığı yerden nefes nefese. "Yemin ederim, kimin sikinin daha büyük olduğunu ölçmeye başlarsanız, kendimi aç bir ayının önüne atar ve o tüm kıkırdaklarımı yalayana kadar orada öylece yatarım. Hatta ona teşekkür bile edebilirim."

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda Caiden elimi itti. "Kendi başına kalkabilir."

Ve işte bu kadar. Ona yumruk attım.

Snow ayağa fırlayıp aramıza girdi, ellerini göğsüme dayadı. "Sevgilim, sorun yok."

Caiden ağzındaki kanı silerek, "Gördün mü," dedi. "Ayağa kalkabilir."

"Ben gittikten sonra ayağa kalkmanı gerçekten görmek istiyorum."

Snow'un parmakları üzerimde nazikçe duruyordu, yüzümü kendine doğru çekti ve beni öptü. "Ne oldu?"

"Çok kaba davranıyordu ve sen de bunu biliyorsun." "O her zaman böyledir."

"Hayır, hayır değil."

"Kil. O," dedi ve parmağı titreyerek dirseğinin altını işaret etti. "Burada büyük bir yaram vardı, hatırladın mı? On yedi yaşlarındaydım ve bir oyuğun yanında dururken beni şakacı bir şekilde itti. Bir dakika boyunca uçurumdan aşağı yuvarlandım."

"O zaman haklı olarak onu tekrar yumruklamalıyım."

Gülümsemesini bastırdı. "Pekala, atlar aşağı, koca oğlan."

"Pamuk," dedim yüzünü ellerimin arasına alarak. "Her ne yapıyorsan, kes şunu."

Yine sessiz. Çok sessiz.

Onun yerine söylememi isteseydi söylerdim. "Senin bozduğunu düşündüğü şeyi düzeltmeyecek, Pamuk. Sana olan güvenini değil. Ona verdiği sözünü değil. Seni neredeyse kaybedecek olmasını ortadan kaldırmayacak. Sana ne yapmasına izin verirsen ver. Ondan ya da Alaric'ten istediğin ceza ne olursa olsun. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Bana bunu bildiğini söyle."

Yutkundu ve gözlerini benimkilerden ayırdı.

"İnkâr et," dedim. Yalan söylemek hiç yoktan iyidir. Bu sessizlikten daha iyi.

Dudakları aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Yine sessizdi. Ne zaman bu kadar sessiz olmuştu ki? Onun düşmanı olduğumda değil. Benden nefret ettiğinde değil. Beni sevdiğini söyledikten sonra da. Hiçbir zaman.

Caiden'a "Git," dedim. "Karımla konuşmam gereken bir konu var."

Snow dönüp de tembel tembel antrenman sahasından inip giden arkadaşına bakmadı. Bana da bakmadı.

Dudaklarımı şakağına dayadım. "Neden beni buradan uzak tutuyorsun? Artık bana güvenmiyor musun?"

Başını geriye attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kil, hayır."

"Kraliçem," diye seslendi Visha ve Snow'un dikkati Onu. "Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?"

"Birazdan sana gelecek, Visha. Bana en azından bir gerçeği söyledikten sonra."

Snow parmak uçlarına kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sana güveniyorum. Kendime güvenmiyorum."

Ellerimden öylece kayıp gitti, Visha'yı sürükleyerek götürmek için acele ediyordu.

Hiç düşünmeden Caiden'in olduğu yere gittim, şehirde manevralar yaparken onu takip ettim ve bir tavernaya girip oturdum.

Ben daha sormadan, "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim," diye cevap verdi. "Otur. Bu konuşmayı açlıktan yapamam."

"Onun sözüne karşı gelirsin."

"Evet, eğer benden bunu bir sır olarak saklamamı isteseydi. Ama istemedi."

"Yani ona inat olsun diye mi söylüyorsun?"

Muhtemelen benim boynum olmasını dileyerek birkaç ekmek çubuğunu ikiye böldü. "Sana söyleyeceğim çünkü onun aklından geçenleri anlayabilen tek kişi sensin."

Oturdum. "Konuş o zaman."

"Unuttuğunu sanıyor." "Neyi unuttuğunu?"

"Ağrı. Bunun onu rahatsız etmediğini ve artık pek fark etmediğini söylüyor. Yaralanabileceğinden korkuyor ama gerçekten yaralandığını mı yoksa sadece hayal mi ettiğini fark etmiyor. Hepsi kafasının içinde, Kilian. Bunu biliyorum.

Bence o sadece tekrar normal muamele görmek istiyor.

Normal bir insan gibi muamele görmek istiyor."

Ne söylemeye çalıştığını anlamak için bir an düşündüm.

"Onu döverek mi?"

Omuz silkti. "Ona nazik davransaydım, asla işe yaramazdı. Bunu yutmazdı." Gözlerini bana çevirdi. "Onu benim kadar tanımiyorsunuz. Onu benim gördüğüm gibi görmediniz Majesteleri. Buna ihtiyacı var."

Öne doğru eğildim ve ekmek çubuklarından birini çaldım.

"Bugün yaptıkların için bir gün o kollarını kıracağım."

Benimle çaldığım ekmek arasına baktı. "Ona yardım edecek misin?"

"O güzel kafasındaki tek bir saç teline bile dokunmadan. Normal hissetmek istediğini söylemiştin. Acı onun normaliydi. Onun için normal olacak tek şeyin bu olduğunu düşünmesini istemiyorum. Acı onun hayatında değışmeyen tek şey. Bir şekilde acı çekmeyi bıraktı ve hala başka bir şekilde acı çekerek bunu telafi etmeye çalışıyor. İkisi de çözüm değil, Caiden. Normal hissetmesini mi istiyorsun? Başka bir normal yaratmaya başla. En başından. Acı onu ayakta tutan temel olmadan. İkinizin zor bir geçmişı paylaştığınızı ve bunu geride bırakmanın sizin için zor olabileceğini biliyorum ama bunu sizin için değilse bile onun için yapmanızı rica ediyorum."

Koltuğuna yaslandı ve iç çekti. "Dayanılmazsın."

Ekmek çubuğundan bir ısırık aldım. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey."

"Şu anda seni gerçekten görmek istemiyorum."

"Başka seçeneğim yok," dedim ve bir ekmek daha alıp yahnisine batırdım. "Ben senin kralınım. Bugün yaptığın gibi kadınıma dokunursan bu krallığa 'ruhunu sökerek ölüm' kavramını getiririm."

Taren'de ilerlerken onu uzaktan izledim. Krallığının etrafındaki her adımını gölgeler aracılığıyla takip ettim. Beni hissettiğini biliyorum çünkü zaman zaman kendi kendine gülümsüyor ve kendi gölgelerine bakıyordu.

Halkının yanında yumuşak bir duruşu vardı. Bu sefer daha sessizdi. Onlar bile fark etti.

Olimpiyatçılar onun gücünü nasıl besleyeceklerini biliyorlardı. Önünden geçtiği bir ev ona tereyağlı çörekler yedirdi, iki yaşlı kadının bulunduğu başka bir evden çıktığında etrafına lacivert bir atkı sarılmıştı, başka bir aile ona yepyeni bir misket boncuk dizisi verdi, o da Nia ve Thora'nın onu beklediği yere kadar saydı. Üçü o kadar çok dükkânın önünden geçti ki zaman zaman kendimi sarsarak uyandırmak zorunda kaldım. Küçük bir fırının önünde durduklarında

bisküvi ve çay çeşitlerini yudumlarken, aşkım uzakta batmakta olan turuncu gün batımına baktı ve el salladı.

Arkasına geçtim ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Tam tersi."

"Stalker."

"Bayıldınız," dedim, elindeki bisküviden bir ısırık alıp aralarındaki sandalyeye yerleşirken. "Gününüz nasıl geçti hanımlar?"

Nia gözlerini devirerek bana baktı. "Eminim bu konuda bize daha iyi ayrıntılar verebilirsin."

Thora üçümüzün arasında bocaladı. "Bizi mi takip ediyordunuz?"

Neden kimse bana söylemedi?"

"Alışverişten yorulacağını ve sonunda gideceğini umuyordum," diye ekledi Nia.

"İyi bir deneme," dedim sandalyemde geriye yaslanıp bir kolumu sessiz karımın omuzlarına attım.

Bana döndü ve ağzıma bir bisküvi koydu. "Cai hayatta mı? Birkaç kişi sizi birlikte yemek yerken görmüş."

"Hâlâ karar veriyorum." Çayından bir yudum aldım. "Visha daha önce ne istedi?"

"Dolunay sisi Ölü Topraklar'dan kalkmaya başladı ve yakında gidip bazı yaramaz cadıları avlayabilirim." Masumca göz kırptı. "Neden? Kaçmak ve Vas'ın peşinden gitmek için bir dakika daha mı istiyorsun?"

Nia omuz silkerek, "Bu senin fikrindi," dedi.

Snow ona bir bakış fırlattı. "Sevgilinin bu işe yardım ettiğini hatırlatmama izin ver."

Nia'nın gözleri aramızda sıçradı. "Mor onu dinliyor. Bu benim suçum değil."

Thora'nın yanındaki sandalyeye bir beden daha düştü. Kardeşim baş ağrısı yüzünden inledi ve gözlerini kısarak hepimize baktı. "Ne yiyoruz biz?"

Thora ayağa kalktı. "Sana tuzlu bir şeyler getireyim, bunların hepsi tatlı."

"Neredeydin?" Ben sordum.

"Highwall. Moregan'ın casusların Silas'la bilgi alışverişinde bulunduğunu söylediği kör noktayı kontrol ettik." Koltuğunda gerindi, genişçe yayıldı. "O aptal duvarın ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim."

Nia kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Highwall'da bir taverna mı var?"

Kardeşim ona kurt gibi sıırttı. "Eğlence için gerekli tüm malzemeleri taşıyorum Helenia." Gözleri genç Skygard'ın fırından çıkıp bizim oturduğumuz yere doğru yürüyüşünü takip etti.

"Peynirli çörekler," diye mırıldandı Thora ve oturdu.

Gül rengi fiyonkunu çekiştirdi ve cebine soktu. "Teşekkür ederim, minik kuş."

Thora sinirlenerek dudak büktü ama saç bağını geri almak için hiçbir şey yapmadı.

Snow yine sessizleşmişti, kimseye bakmıyordu. Dikkati ancak bir elimi kalçasına sardığımda geri döndü. Başını bana doğru kaldırdı ve beni öpmek için öne doğru eğildi. "Selam."

"Hey," diye mırıldandım ona, siyah saçlarının bir kısmını arkaya yatırarak.

Altı uzun aydan sonra kollarımda uyuduğu üst üste dördüncü geceydi. O da diğer üçü gibi huzursuzdu. Uyuyormuş gibi yapıyordu. Rüya görmekten korkmuyormuş gibi davranıyordu. Bilmiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştum ama onu korkutup kaçırmak istemiyordum - o geceki gibi kabuğuna geri dönmesini istemiyordum. Bana giderek daha az cevap vermesi, daha yumuşak ve daha az konuşması... beni dehşete düşürüyordu. Beni korkutuyordu çünkü düşüncelerinin onun gibi nazik olmadığını biliyordum - ve Snow asla yumuşak, nazik ya da bu kadar az düşünmezdi.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde bana doğru döndü. Gözlerim kapalı olmasına rağmen beni incelediğini hissedebiliyordum. Gülümsememi engellemek son birkaç gündür yaptığım en zor şeydi.

"Uyumuyorsun," diye fısıldadı. Bu bir soru ya da ifade değildi. Yine de emin değildi.

Yine de kıpırdamadım ve gerçekten uyumadığımı belli etmedim. Dikkatli bir şekilde dirseklerine kadar yükseldi ve yüzümün etrafına, boynuma ve kulağımın her yerine küçük gagalar bırakmaya başladı.

O kadar yüksek sesle inledim ki, kollarımı ona sıkıca doladığımda irkildi ve küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. Onun çıkardığı sesleri duymayı çoğu zaman ne kadar da hak etmediğimi düşünürdüm.

mutluluktan yapılmış. "Seni rahatsız eden ne, aşkım?" Başının arkasını kavrayıp dudaklarını kendime çekerek sordum. Elimdeyken ipeksi, nazik, güller ve yumuşak yıldızlardı. Yanımda bir güç devinden başka bir şey değildi, üzerinde hiçbir gökyüzü durmuyordu, sadece onun için tutuluyordu. Öpücüğü derinleştirdiğimde nefesi kesildi, dilimin etrafında yumuşakça inledi. Ben onun tadına doyana kadar ağzı çiğ kalacaktı.

Kulağıma eğilip baştan çıkarıcı bir şekilde "Bir bardak süt istiyorum" diye fısıldarken beni öpmeye devam etti.

Deli bir adam gibi kahkahalarla ulumadan önce bir anlık saf bir sessizlik oldu. "Süt mü?"

Tuhaf isteğime verdiğim tepki karşısında kaşları çatılmış olsa da başıyla onayladı. "Uyumama yardımcı oluyor. Alaric ben küçükken her gece bana süt getirirdi. Bir yerde uyumana yardımcı olduğunu okumuştun."

"Uyuyamıyor musun?"

"Biliyorsun, bilmiyormuş gibi davranmayı bırak."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek, yaldızlı gözlerini daha iyi görebilmek için onu daha yakına çektim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı, bana cevap vermeden önce bir an isteksizce düşündü, "Sanki kaçmam gerekiyormuş gibi."

Sonunda. İyi ve güzel olmak beni çıldırtmak üzereydi, çünkü o bunların hiçbiri değildi.

"O zaman koşalım," dedim ve bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim ve ayağına kalktım. Onu kucağına oturttum ve botlarını giydirmek için uzandım, sonra da ceketlerimden birini giydirdim.

Gözlerini kırptırdı, kolları ona daha iyi oturması için kıvrırmamı izledi. "Koşalım derken ne demek istiyorsun?"

"Aynen öyle." Yanağından öptüm ve bizi Soren Ormanı'nın ortasına götürdüm.

Rüzgâr etrafımızda ürkütücü bir şekilde uğulduyor ve mevsimlerdeki değişimi haber verecek kadar yüksek sesle esiyordu. Kış neredeyse gelmek üzereydi.

Onu yere yatırdım ve saçlarını geriye ittim. "Hissettiğin şey o kadar kolay değişmeyecek Pamuk, kötü şeylerden sonra ne kadar iyi şeyler olursa olsun. İyileşmek o kadar basit değildir. Alışkanlıklara geri dönmek her zaman yıkıcı olmak zorunda değil. Koşmak yardımcı olacaksa, koş. Ama yalnız koşma." Onu bıraktım ve yavaşça geri çekildim. Gözleriyle hareketlerimi takip edişi bedenimin öyle güçlü bir tepki vermesine neden oldu ki o adımları atmakta zorlanıyordum. "Koşabilirsin, ama ben hemen arkada olacağım."

Yutkundu ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Beni kovalayacak mısın?"

Başımı salladım. "Sen zaten elimdesin. Bu bir kovalamaca olamaz. Ama seninle oynayacağım."

Ağız ince bir sırıtışla yukarı doğru çekildi. "Oyunların kuralları vardır.

Hangi kurallarımız var?"

"Seni yakalamama izin verme," diye başladım, bir adım

daha geri çekildim ve çıplak bacaklarına bir göz attım.

bu gecenin sonuna kadar belime sarılmış olacak. "Tek kural bu."

"Ya yaparsan?"

"Hızlı koşsan iyi olur, aşkım."

Titredi ve ağzı açıldı, dili pembe dudaklarının üzerinde gezinerek onları ıslattı. "Pekâlâ."

Geri çekilip ormana doğru koşmaya başlamadan önce bir an bile tereddüt etmedi. Adımlarının titreyip gece seslerine karışması için biraz bekledim ve sonra onu takip ettim. Hava çam ve kış kokusuyla sert ve keskindi ama onun çıldırtıcı zambak kokusunu da taşıyordu. Her türden halk yakınımnda çırpınmaya başladı ve etrafımı saran gölgeler bulanıklaşıp birbirine karışarak bir an için Pamuk'un nerede olduğunu anlamama yetecek kadar dikkatimi dağıttı.

Lanet olsun, çok hızlıydı.

Ama onun gölgelerinin şeklini ayın şeklini bildiğimden daha iyi biliyordum. Ve parlak olması için gökyüzünde asılı olmasına gerek yoktu. Parlaması için.

Ay ışığı formunun üzerinde bir hale oluşturmuştu, siyah saçları koşarken rüzgârın elleriyle ördüğü gibi parlıyordu. Üzerindeki küçük beyaz saten gecelik, ceketiyile birlikte yukarı doğru kalkmıştı ve ayakları yere her bastığında kaslarla büzüşen ipeksi kalçalarının en açık şekilde lezzetli görüntüsüne sahiptim.

Kıkırdamaları bulaşıcıydı ve karanlık ormanda hülyalı bir ninni gibi yankılanıyordu. Zaman zaman arkasına bakıyordu

omzunun üzerinden bana kocaman bir sırtış fırlattı.

Yavaşlamadı. Sadece daha hızlı koştu. Yanık, nefessizlik, hepsi daha hızlı koşmasını sağladı. Kıkırdamaları azaldığında ve artık bana dönüp bakmadığında, kollarımda olması gerektiğini biliyordum.

Etrafından dolandım ve ormanı neredeyse çaprazlamasına geçerek ona doğru ilerledim ve yeterince yaklaştığımda kolumu beline dolayarak onu kaldırdım. Onu omzuma attığımda yarı çığlık attı, yarı kıkırdadı, kışının yumuşak etini şapırdattı ve kalçasını ısırdı. "Daha hızlı koşmalıydın, aşkım."

"Belki de istemedim," dedi nefes nefese, elimde deli gibi kıpırdanıyordu.

Bacaklarını belime dolayana kadar onu aşağı indirdim. "Sana önce ne yapmalıyım, hm?" Dilimin etrafında eriyene kadar yumuşak ağzını öptüm. Kalçaları benimkilere doğru hareket etti ve zaten acı veren ereksiyonum pantolonuma karşı sertleşti.

Nefes almak için geri çekildi, altın rengi bakışları parlaktı ve şehvetle parlıyordu. "Lütfen bana zarar verme, yüce Gece Kralı," diye fısıldadı, dramatik bir yalvarış taklidi yapıyordu ve sikim buna bayıldı. "Yardım için bağırmalı mıyım? Başım büyük, büyük bir belada mı?"

Kıkırdadım ve kulağımda inleyene kadar omzunu ısırdım. "Bırak koşmayı, yürüyemeyecek kadar ağrıyana kadar seni becereceğim."

"Oh, hayır," diye inledi.

Siyah bir bulut yükseldi ve etrafımızı sararak bizi dünyadan korudu.

"Karanlıkta bana hangi sırrı söyleyeceksin?" diye mırıldandı, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlayarak.

Sırtını bir ağaca dayadım ve pantolonumun düğmelerini açtım. "Sana göstermeme ne dersin?"

"Göremiyorum."

"Bunu görmene gerek yok," dedim ve iç çamaşırının ince malzemesini yana çekip kendimi içine ittim. Çoktan sıırıslıklam olmuştu, ıslaklığı sikimi sıkıyor ve kolayca içine girip çıkmama izin veriyordu.

"Benim tatlı günahım," diye mırıldandım boğazına doğru, kulağına öpücükler gönderiyordum. "Kovalamaca seni heyecanlandırdı mı?"

Beni tamamen içine aldığında sırtı dokunuşumla kavislendi, çok ama çok iyi uyum sağladı, göğüsleri göğsüme mükemmel bir şekilde bastırdı ve her şeyini üzerimde hissetmeme izin verdi. "Ah, evet."

İnledi, parmakları omuzlarımda, saçlarımda, boynumda geziniyordu. Ben onu becerirken çaresizce beni kavıyor ve ona tutuyordu. Karanlıkta bile ne kadar mükemmel görüldüğünü, karanlığa karşı ne kadar parladığını bilmiyordu. Kimsenin göremeyeceğinin farkında olmadan sarhoşça gülümsediğinde onu ne kadar kıskandığımı.

Ellerimi üzerinde gezdirdim, ceketini omuzlarından ittim ve serin tenini kendi tenimde hissettim, ellerimi kıvrımlarının üzerinde gezdirdim, bana ait olanı hissettim. Vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiden, bana doğru eğilmesinden

ve titrerken, onun üzerinde hak iddia ettiğimi biliyordum. Zihni-oradaki iddiamı bilmek istiyordum. "Benim olduğunu söyle."

Dudağımı sertçe ısırđı, kırık deriden sızan bir damla kanı emdi. "Ben seninim. Siktir, Kil, ben seninim." Parmakları göğsümden göbeğime doğru indi, derimi hafifçe çizerek karın kaslarımın ve nefesimin sıkışmasına neden oldu. "Ama sen de benimsin."

Ağzıma karşı gülümsediğinde, sahip olduğum her türlü kontrolü, sahip olduğum her türlü akıl sağlığını kırma şeklinden o kadar muzafferdi ki, onu sahiplenme biçimimde hiçbir kısıtlama yoktu.

Vücudu sarsıldı ve haykırdı, ilahi sesler karanlığın içinde bana eziyet etmek, beni baştan çıkarmak için geri döndü. Beni hezeyanın kıyısına fırlattı.

Dayanılmaz bir şekilde boşaldım.

"Seni seviyorum," dedim ağzından, hâlâ kendinden geçme notalarını, sıkı amcığının etrafımda zonklamasını ve onu serbest bıraktığımda vücudunun tüylerle ve kızarıklıkla nasıl büzüştüğünü okşuyordum.

Parmakları saçlarımı tuttu, beni istediğı gibi öpmek için nazikçe çekti - o kadar aç bir şekilde. "Ve seni seviyorum, Kil."

Kahretsin, onun içinde gömülü kalmak istiyordum.

Onu yere bıraktığımda kollarımda sallandı, dudakları aralandı, nefes nefese kaldı. "Çok iyiydi," diye nefes aldı kıkırdayarak. "Bu iyiydi, çok iyiydi."

Pantolonumun düğmelerini ilikledim.

"Teşekkür ederim." "Rica ederim."

"Şu andan itibaren," dedim burnunun ucunu öperek ve geceliğini, artık izlerimle kaplı güzel göğüslerini örtecek şekilde ayarlayarak. "Her zaman benimle koş. Benimle yürü. Benimle bir yerlere git. Benimle karar ver. Aklına gelebilecek tüm çılgınlıkları yap ama ben yanıdayken."

Sonunda nefesini tutmuştu ama son sözlerim üzerine tutmaya karar verdi. "Bunu bana karşı daha ne kadar kullanacaksın?"

"Henüz bir tarihe karar vermedim. Belki bir takvim yılı, belki de iki."

Dudağını ısırdı ve kalın kirpiklerinin altından bana öyle masumca baktı ki, ölüleri bile ikinci kez mezarlarına geri döndürebilirdi. "Beni affeder misin?"

"Affedildim," dedim ve yüzü döndüğünden beri bana verdiği en ısıltılı gülümsemeye büründü. "Çok affedildim," diye tekrarlardım, ağzını öperek. "Daha iyi hissediyor musun?"

Bir kedi gibi gerindi. "Harika hissediyorum."

"Snowlin Castemont."

"Evet. Hem de çok. Sanırım sadece koşabileceğimi fark etmem gerekiyordu."

İçimden çektiğim nefes göğsümdeki ağırlığı biraz azalttı. Eğildim ve onu omzuma aldım. "Gidelim, böylece kocalık görevlerimi yerine getirebilirim."

Ayaklarını oynattı. "Banyoda. Hadi banyoda sevişelim."

"Ben de seni beslemeyi düşünüyordum, hanımım," dedim, kışına şaplak atıyordu. Ve o bir şey söyleyemedi

söyleyeceğini bildiğim için ekledim: "Yemek. Seni yemekle besleyeceğim."

İç çekti ve üzerime çöktü. "Tahmin edilebilir oldum. Sonum yaklaştı."

"İnan bana, hiçbir zaman tahmin edilebilir olacağını sanmıyorum. Her zaman beni ürkütüp genç yaşta öldürmenin bir yolunu bulacaksın."

Kıçımı çimdikledi. Kesinlikle hala tahmin edilemez. "Bu açıdan çok mükemmeller," dedi huşu içinde, kalçalarımı okşayarak. "Cai'nin senden nefret eden biri olmasına rağmen bu kadar çabuk senin tarafına geçmesine şaşmamalı. Onları ısırarak istiyorum."

Biraz fazla yüksek sesle gülmüş olabilirim çünkü konuşmamızı gözetlemek için evlerinden dikkatle çıkan tüm meraklılar ışık hızıyla geri çekildi. "Benden nefret eden biri mi dedin?"

"Tanrım, eskiden seninle ve aptalca yakışıklı yüzünle ilgili çok ateşli sohbetler yapardık."

"Hm. Bu benim aptalca yakışıklı yüzüme aşık olmadan önce miydi yoksa sonra mı?"

Boğazını temizledi ve biraz tereddüt ettikten sonra, "Beni tuttuğun için kan başımdan aşağı akıyor, bu yüzden biraz... kafam karışmış olabilir" dedi.

Kendi kendime sııttım ve onu aşağı çektim, çıplak bacaklarını belime dolayarak bizi ormanın içinde daha da ileriye taşıdım. "Daha iyi misin?"

"İkisi de olabilirdi," dedi hızla, yanağını omzuma yaslayarak. "Öncesi ve sonrası. Tam bir pisliktin."

Yumuşak yanağını, boynunu, omzunu ısırdım, sırf kıvranışını ve tekrar kıkırdamasını görmek için. "İyi ki böyle bir pislikmişim. Bak bana ne kazandırdı."

İnsanların ve atların gürültüsü yaklaştıkça Fernfoss köyünün sınırı da yaklaşıyordu. Ormana en yakın taverna çoktan dolmuştu.

İnsanlar önlerindeki savaştan habersizmiş gibi yediler, içtiler, güldüler ve dans ettiler. Ama hepsi biliyordu. Hepsi çok iyi biliyordu. Etrafımızda oturanların çoğu askerdi. Adriatian. Olympian. Hanaian. Hatta birkaç tane de Kızıl Meclis Zanaatkârı.

Onu, bizi odanın geri kalanından gizleyen ahşap bir sütunun arkasına gizlenmiş bir masaya çektim. Şüphesiz bir ya da iki Isjordan askeri etrafı gözetliyor ve krallarına rapor veriyordu. Snow ve ben anında tanınırdık. Yardakçılarını göndermesi ve bu köyü mezarlığa çevirmesi ne kadar zaman alırdı.

Genç sunucunun gözleri Snow'u fark ettiğinde iki katına çıktı ve eğer Snow kaval kemiğine tekme atmasaydı vücudu neredeyse anında yay şeklinde katlanacaktı. Genç adam bacağını tutarak inledi ve Snow onunla alay etti. "Baban nerede?"

Çocuk ikimize de göz kırptı ve fısıldamak için eğildi. "Biraz erzak almak için Beyaz Köprü'ye gittim. Bir haftadır sadece ben ve annem varız."

Snow kaşlarını çattı. "Whitebridge mi?"

Başını salladı. "Eldmoor ve Hanai kıta ile ticareti kesti çünkü... Kış Kralı yüzünden. Neredeyse hiç tuz kullanmadan yemek pişiriyoruz. Yemeklerimizin çoğunu artık haşlıyoruz çünkü yağımız da yok."

Bana baktı, bir şeylerin farkına varmaya başlamıştı.

"Babanın dönmesi için haber yolla," dedim. "Baharat meselesini ben hallederim."

Gözleri Snow'un elinden benimkine kaydı ve ikinci kez kocaman oldu. Neredeyse tekrar eğiliyordu, ilk acıdan dolayı hâlâ irkiliyordu. "Nasıl, kralım?"

"Bu işi bana bırakın. Güvendiğiniz kişilere şu andan itibaren kış geçene kadar eski Olimpos sınırları dışına sebepsiz yere seyahat etmemelerini söyleyin. Bu çok tehlikeli."

Kulak misafiri olmadığı anda Snow, "Sendin, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Nasıl oluyor da Olympia'nın bu tarafı diğerlerinden bu kadar uzak? Halkınızın haberi buraya kadar yaymış olmasını umuyordum, aksi takdirde kendim yayar ve açlıktan ölmelerine izin vermezdim." Suçluluk duygusu midemde bir çukur kazıyordu.

"Burada kalanlar, zgahna'nın ötesinde ne olduğu konusunda cahil kalmayı seçiyor - eğer babam onlara gerçeği işkenceyle söyleseydi. Onlara sağladığımız küçük yardımlar bile mutlak bir gizlilik içinde ve bazen onların haberi olmadan yapılmak zorunda."

"Ama neden burada kalıyorsunuz? Neden Olympia'nın geri kalanına katılmıyorsunuz?"

"Burada kalmaya karar verenlerin hepsi Myrdur'dan. Saklanmayı ya da kaçmayı başaran kurtulanlar. Çoğu Draugr Gecesi'nden birkaç yıl sonra geri döndü. Breitg goh dysin agh tah fana us berzgha. Seni doğuran topraklarda ölmek için doğdun. Bir ebabil her zaman yuvasında ölmek için geri döner. Hepsi de risklere rağmen toprağı tekrar terk etmeyi reddediyor. Bir gün şehri inşa etmeyi ve burada yaşamak için geri dönmeyi umuyorum. Cai ve ben gençken Taren kütüphanesinde şehrin eski mimari notlarını ve eskizlerini bulduk. Şehri aynen eski haline getirecektik." Gözleri halkının üzerinde gezindi. "Bir gün."

Çenesini sıktım ve yüzünü bana çevirdim. "Ben inşa edeceğim

Şehrinizi. Tam olarak istediğiniz gibi."

Gözleri parlıyordu. "Yapacak mısınız?"

"Sana söz veriyorum." "Kil, sen-"

"Söz veriyorum," diye tekrarladım. "Eğer yıldızları istiyorsan, sana yıldızları getireceğim. Eğer ayı istiyorsan, sana ayı getireceğim. Her dileğini, her arzunu ayağına getireceğim. Sadece bana söylemen yeterli, başka bir şey değil."

Ellerimi tuttu ve her ikisinin de üzerine bir öpücük bıraktı. "Sen de bana anlatmalısın. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Sen zaten bana istediğim her şeyi verdin."

Burada kalmamızın ne kadar güvenli olacağını bir dakika kadar tartıştıktan sonra hancı bize en üst katta bir oda vermişti. Snow kalçamı okşamaya ve boynumu öpmeye başladıktan sonra karar çabuk verilmişti. Onun inlemelerini bastırmaya çalışmasını ve başarısız olmasını izlemek beni eskisinden daha çok boşaltmıştı.

Uyumaya gitmişti. Rüyasızca.

Vücudu çıplaktı, üzerime yayılmıştı, nefesinin bir anlığına kesildiğini hissettiğimde yumuşak bir şekilde horluyordu ve sonra iki. Sarsılarak uyandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve nefes nefese kalmıştı.

"Hey," diye mırıldandım, onu tekrar kendime getirdim.
"Sorun yok."

Yutkundu ve başını salladı. "Öyle değil. Bir şey var-" Cümlesini bitirmedi. "Bu bir rüya değildi." Hızla ayağa kalktı ve pencereye doğru koştu. Sağ eli titriyordu ve gözlerini köyün uzaklığına dikmişken sanki yanıyormuş gibi ona üfledi.

"Aşkım, ne oldu?" Ona doğru kalkarak sordum. Sonra hissettim.

Yanan tütsü kokusu gibi. Sihirli.

Kara büyü.

Tadı ölüm gibi.

Elini tuttum ve yukarı kaldırdım. Sağ avucunun ortasından siyah bir dövme fışkırdı, yayıldı ve bir örümcek zambağı şeklinde çiçek açtı. "Ne yaptın sen Pamuk?"

"Bir anlaşma."

"Kiminle?"

"Ustrina Prensi. Ona alamayacağı bir hayat vaat ettim ve şimdi Vas'ın varlığını hissedebiliyorum. Bazen hayaller bile görüyorum."

Tanrılar bana yardım
etsin. "Aşkım." "Lütfen
kızma."

Gözlerim kapandı. "Snowlin."

"Lütfen, Kil." Aceleyle odada kıyafet aramaya başladı. "Neden benim topraklarıma girmek istiyor?" diye benden çok kendine sordu, gelişigüzel giyiniyordu.

"Biri bizi görmüş olmalı."

İkimiz de bir şekilde giyindikten sonra, ikimizi köyün kenarına, kışın beyazlığının eski Olympia'nın sıcak toprağıyla ayrıldığı yere götürdüm.

Hiç canavar yoktu. Sadece bir canavar vardı. Eski Olimpos sınırının biraz ötesindeki iğne yapraklı ormanın içinde, parlayan bir çift yeşil göz uzaklara bakıyordu - nane ve çürük kokan kara büyüünün koruduğu bir uzaklığa.

"Vay, vay," diye bağırdı Pamuk, sesi sessizliğin ortasında gürleyerek. "Küçük fare neden saklanıyor? Korkuyor mu?" İleriye doğru adım attı, ayakları karın içine batıyordu, yaptığı her hareketi gölgelerim takip ediyor, etrafında bir koruma kalkanı oluşturuyordu. "Neden bu kadar korkuyorsun Vas? Neden hep bu kadar korkuyorsun?" Onu kendisine doğru çekmek istercesine birkaç adım daha attı. "Korku içinde yaşamak seni boğmuyor mu? Korkunç olmalı."

Yeşil gözlerin ışıltısı ona doğru yaklaştı. "Bazen," diye mırıldandı, sesi boğuk ve soluktu. "Korkmak iyidir, Snowlin."

Gece yerde erimiş, yukarıdaki ay tamamen saklanmıştı. Düşündüğüm gibi, büyülerime karşı iyi korunmuştu ve hatta bunu bekliyordu. Son karşılaşmalarımızdan çok şey öğrenmişti. Bazı yerlerinin zar zor iyileştiğini düşünürsek, iyi öğrenmişti.

Gülümsemesi hınzırcaydı. "Saçmalık. Sen benim için de korkabilecekken ben neden korkayım ki?"

Artık orman gölgesinin arkasına saklanmadan dimdik duruyordu. "Kibir birçok kişinin ölümüdür. Senin de ölümün olacak."

"Bunu senden duymak ne kadar komik," dedi Snow, bir adım daha öne çıkarak ve Melanthe'nin korumasının hemen dışına çıkarak neredeyse onunla alay edercesine. "Durduğun yere bak."

Uzaktan bir uluma sesi geldi. Bir ön uyarı.

İleri doğru adım attı ama kendisini koruyan görünmez zanaat halesinin dışına çıkmadı. "Göz önünde, saklanmak için daha iyi bir yer var, değil mi? Nerede saklandıklarını söylemezsin, bu yüzden hepsini katletmek zorunda kalacağım. Olimposlu olsun ya da olmasın. Hepsi senin yüzünden olacak. Bu geceki her ölümün sorumlusu sen olacaksın."

Lanet

olsun.

Bir

tuzak.

Snow'un hareketleri kedigillere özgü, yırtıcıydı. "Bu

hoşuma gidiyor. Halkımdan bu kadar korkmanı izlemek.
Toplandığınızı hayal etmek

gecenin bir yarısı, bir şey hakkında tartışıyor ve endişeleniyorduk...

birkaç Olimpiyatçı beni kıkır kıkır güldürüyor."

Neredeyse ayartılmıştı, bir adım öne çıkmaya cesaret etti ve sonra kendini yakalamış gibi geri çekildi. "Bu gece tam olarak burada olduğunu bilmeme ne demeli, bu seni heyecanlandırıyor mu? Seni nerede avlayacağımı biliyordum. Bu bir av değildi."

Elbette Aurora'yı yetiştirmeden önce bizden kurtulmayı düşünmüşlerdi ama bu gece bizimle ilgili değilmiş gibi görünüyordu, çünkü gece karardığında gölgeler arkamızda iki katına çıktı ve kalınlaştı. Arkamızdaki köyde doğal olmayan bir değişim dikkatimi çekti. Bedenler aceleyle hareket ediyor, gölgelerim onları takip ediyordu. Bir evden diğerine zıplıyorlardı. İnsanlar, hayvanlar değil.

"Eski günlerdeki gibi," diye hırladı Vas, çığlıklar ve alevler geceyi yararken dişleri parlıyordu.

Kar ceketimi çıkarıp yana fırlattı, onun yumrukları gök gürültüsüyle parlarken benimkiler ayın yarattığı tüm kalın gölgeleri topladı.

"Köydeler," dedim ona Darsan dilinde ve tüm vücudu gerildi. "Git. Onu yakaladım."

Ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı, arkasındaki orman aniden rahatsız edici bir hal aldı, yaratıklar her taraftan kaçışmaya başladı. Her türlü korkunç ses gecenin sessizliğini bozdu.

Kar tereddüt etti. Bir adımını köye doğru atmaya hazırlanırken, diğer adımıyla bize doğru gelmekte olan şeye hazırlanıyordu. "Seni bırakmıyorum."

"Bunu anladım. Halkının sana ihtiyacı var. Kurtarabildiğin kadarını kurtar. Git, aşkım."

İsteksizce başını salladı, geri çekilip köye doğru hızla ilerlerken adımları hâlâ ağırdı.

Gecenin keskin havasına çürük kokusu sinmişti. Sonra oradaydılar, birbirlerini itiyor ve sürünüyorlardı, bazıları havaya fırlıyor, bazıları da doğrudan bana doğru koşuyordu. Vas da dahil.

Caiden tam aramıza girdiğinde adam durdu, iki elini de ileri doğru kaldırdı ve Vas'ın bedenine hiç dokunmadan onları birbirinden ayırdı. Olimposlu general iki hançeri elinde döndürdü ve Vas'ın kalıntılarına doğru yürüdü, canavarları birbiri ardına parçaladı, ben köyü hedefleyen devasa yığını zapt ederken gölgelerim onun etrafında bir koruma alanı oluşturdu.

Daha sonra Visha, ardından Eren, Alaric, Skye, Larg ve Triad, ardından da daha fazla asker ve Aura geldi.

Bilmedikleri şey ise hepimizin bu diyarın her köşesinde gözümüzün olduğuydu.

Alaric Skye'a, "Köyü boşaltın," diye bağırdı.

Vas, "Bunun için çok geç," diye homurdandı, yerden tekrar kalktı, eti iyileşiyordu.

Sadece yeterince hızlı değildi. Caiden onu parçalara ayırmaya başlamıştı bile. Tekrar ve tekrar. Vücudu her iyileştiğinde, saniyeler içinde parçalanıyordu.

"Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun!" diye homurdanarak Caiden'a ulaşmaya çalıştı, ancak bir ağa yakalandı

korumadan çıktığını fark etmedi, bedeni asla bilmemekle lanetlendiği ölümün dokunuşundan cızırdıyordu.

"Melanthe!" diye bağırdı ve sonra rüzgâr gibi gözden kayboldu.

Benimle karşılaştığında bunu yaptığı her sefer için bir çeyrek altınım olsaydı, çok daha zengin bir kral olurum. Ancak, ben onu incelerken, o da bizi inceliyor, sınırlarımızı öğreniyor, kafamızı nasıl karıştıracağını öğreniyordu.

Belki de bu geceki pusu bununla ilgiliydi. Korkuyu kışkırtmak. Eziyet.

Gece, arkamızda yakılan ateşin etkisiyle gündüze dönüşmüş, köyü kilometrelerce sarmış, neredeyse arkasındaki ormana kadar ulaşmıştı. Canavarlar çok fazlaydı - Silas'ın bir pusu için ayırabileceğini düşündüğümüzden çok daha fazla.

Şiddetli yağmur üzerimize yağıyor, fırtınanın efendisi evlerin içinden gelip gidiyor, bizimle birlikte onları da tahliye etmeye çalışıyordu. Eren'in elleri doluydu, bazen insanları tutuyor, bazen de yangınları söndürmek için buz ve yağmura komuta ediyordu.

Ancak, kara büyü-kara ateşle yakılan ateşi söndürmek mümkün değildi.

Karanlık benden damladı, köyün zemininde süründü ve etrafındaki binaları saran yangınlar sönene kadar üzerlerine yayıldı.

Kara ateş, büyümden ıslandığı gibi soğuktan da zorlukla ıslandı, dokunmamla tamamen buharlaştı, zehirli duman yok

havayı zehirlemek için takip etti. Bunu bir Adriatican planlamıştı.

Çok fazla vardı. Çok uzun zamandır planlanmıştı. Canavar yok. Fazla büyü de yok. Sadece bizi beklediler. Kar ve ben. Neyse ki biz de onları bekliyorduk.

Hayatta kalanlar Myrdur harabelerinin girişini doldurmuştu. Şifacılar, patlayan buz nedeniyle yanıklar ve daha birçok yara almış yüzlerce ve binlerce kişi arasında hızla çalışıyordu. İnsanlar sessizdi, gözleri tek bir noktaya kilitlenmişti.

Snow kucağında küçük bir kız çocuğuyla yıkıntıların kenarında oturuyordu, ikisinin de yüzünü is kaplamıştı. Bugün ondan bir şeyler çalınmıştı. Belki de daha önce ve ben yeni fark etmiştim. Boş bakışları, işte bu yüzden benden saklamıştı. Babasının hâlâ onun bir parçasını o zindanlarda tutsak tuttuğunu bilmeme izin vermemek için. Ona hala işkence ediyordu. Hiç durmadan.

"Ailesini bulamıyorum," dedi bana Darsan dilinde, sesi umutsuzdu. "İçeri girdiğimde uyudukları ev yanıyordu, alevleri rüzgarla söndürmeye çalışmıştı ve etrafındaki her şey daha da kötü yanmıştı. Bakmalıydım."

Göğsü hızla yükselmeye başladı ve ben de kızı kollarından alarak bir sihirle onu uyuttum. "Her şeyi sen yaptın

Yapabilirdin," dedim önünde diz çökerek. "Bu insanlar senin sayende yaşıyor."

Başını iki yana salladı. "Alevleri gördüğümde aklıma gelen ilk şey kaçmak oldu, tıpkı o gece bana söylendiği gibi. Hayatımda tek bir şeyi bile kurtarmadım Kil. Bir şeyi kurtarmaya çalıştığımda böyle oluyor." Yüzü sertleşti, buz gibi altın rengi ateş tekrar yüzüne döndü. "Ama... tek bir düşünce beni kalkıp tüm Isjord'a gerçekten yanmanın nasıl bir his olduğunu göstermekten alıkoyuyor. Bu benim gücüm. Yok etmek." Omzunun üzerinden onlara baktı. "Bunu yaparsam bana aynı gözle mi bakacaklar? Yoksa korktukları başka bir şey mi olacağım?"

"Yapmak istediğin bu mu?"

Sesi kısıktı. "Evet. Benden korkuyor musun?"

"Hayır, ama sana ne yapacağından korkuyorum." Onu öldürecekti. Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Farkındalık beni eziyor ve kalbimi daha önce hiç olmadığı kadar acıtıyordu. "Korkmuyorsun, değil mi? Sana ne olacağından korkmuyorsun."

"Yanmak istiyorum, Kil. Onunla birlikte yansam da fark etmez. Ama yanarsam, seni de yakabilirim. Babamla hak ettiği kader arasında duran şey sensin." Gözünden kaçan tek damla yaşı sildi, eli titriyordu. "Geçecek."

"Majesteleri," diye seslendi bir şifacı ona. "Bazı yanık yaraları için bize yardım edebilir misiniz?"

Snow önce bana baktı ve sonra başını sallayarak kızı kollarımdan aldı ve şifacının hemen ardından yıkıntıların arasından geçerek daha fazla insanın sığındığı yere doğru ilerledi. Kız

Etrafındakilere sunduğu sahte gülümsemeler kalbimi yırttı, yavaş yavaş parçaladı, ama insanlarını rahatlatı.

Caiden köyün yanmış kalıntılarının ortasında durmuş, önünde diz çökmüş iki Isjordan askerine bakıyordu. "Yıllardır aramızda yaşıyorlardı. Bu iki salağı tanıyordum," dedi ayağını yüzlerine vurarak. "Buradaki tüm Olimposluları tanımışlar, yavaş yavaş herkesi tanımaya başlamışlardı. Halkım onları evlerinde ağırladı. Onları besledi, giydirdi ve barındırdı."

Adamlardan biri bıyık altından güldü. "O zamanlar hepsi ölmeliydi."

Caiden onun önünde eğildi ve adam nefes nefese kaldı. "Oh? Başka ne var, söyle bana."

Adamın derisi morardı, elleri boğazında ve göğsünde gezinmeye ve kazınmaya başladı. Gözlerindeki her küçük damar patlayarak beyaz sklerayı kırmızıya çevirdi.

"Bu da neydi?" diye sordu Olimposlu general, elini kulağına götürerek. "Ah, mükemmel. Sessiz. Tüm türünüzün olması gerektiği gibi." Başını arkaya yatırdı ve hepsinin yavaşça boğulmasını izledi. "Benden korkuyorlar mı Kilian?"

"Çok."

Onlara doğru dilini şaklattı, büyüğü geri çekildi ve adamlar nihayet nefes almaya başladı. "Yapmayın. Crafter'ımızın büyüğü başını döndürür, beyninizi yanlış kesebilir."

Her iki adam da arkamıza, Visha'nın onları beklediği yere baktı. Neredeyse, neredeyse yalvarıyorlardı

Visha onlarla birlikte uzaklaştığında.

Tristin bize yakın bir yere indi. "Memphis'in üzerinde bir not vardı. Moregan'ın uyarısı biraz geç geldi. Sanırım burada sadece geçinmeye çalışan tek tük aileler değil, bir tür direniş bulmayı bekliyorlardı. Birçok asker ve hayvan saldırıdan kısa bir süre sonra burayı terk etti."

Caiden elini ağzının üzerine sildi. "Evet, yanlış hesapları bize çok pahalıya mal oldu, Tris. Bu insanlar ne zamandır etrafımızdalar? Ne kadarını biliyorlar?"

"Mal'ın komutası kısa süre içinde burada olacak," diye garanti verdim. "Herkesi gözden geçirecekler ve başkalarının geçip gitmediğinden emin olacaklar."

"Yalan," dedi Mal, bütün adamlarıyla birlikte kasıla kasıla içeri girerek. "Ben zaten buradayım."

Caiden'ın gözleri köye ve Myrdur harabelerine doğru yayılan Eldritch komutasının üzerinde gezindi. "Sadece kimseyi korkutmayın. Çoğu sahip oldukları her şeyi, hatta ailelerini bile kaybetti."

Kardeşim elini göğsüne götürdü. "Bu suratla mı? Muffin, beni yaralıyorsun."

Eren, "Silas yıllardır Olimposluları arıyor, bu beklenmedik bir şey değildi," dedi ve Visha'nın alması için başka bir Isjordan'ı sürükledi.

Adam nefes nefese kaldı ve herkesten sürünerek uzaklaştı, gözleri iri ve korkudan çılgına dönmüş bir halde Eren'e bakıyordu. "Bana zarar vermeyin. Yalvarıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum!"

Eren etrafına bakınarak, "Sessiz ol," diye emretti. "Pamuk nerede?"

"Bir kez olsun kraliçe olmak, sadece çılgın kadın olmak değil," dedi Nia, yanık kolunu sargı beziyle sarmak için Caiden'a doğru giderken. "Kıpırdama seni aptal, havadaki gri tuzun kokusunu alabiliyorum. Verglaser'lar giderek akıllanıyor. Büyülerini sonuna kadar nasıl kullanacaklarını biliyorlar. Buz ve gri tuz etini kemiğine kadar eritecek, büyünün de iyileştirmesine izin vermeyecek."

"Moregan onlara göstermiş olabilir," dedi Eren, derin bir nefes alarak. "Aynı tekniği kullanan Isliner'lar gördüm."

Nia başını kaldırıp bana baktı. "Neden bu kadar sessizsin?"

Çünkü bir yanım parçalanmış durumda ve öyle değilmiş gibi davranıyor. "Kimse Fernfoss'taki evlerine geri dönmeyecek. Olimposluların, bu topraklara yemin etmiş olsunlar ya da olmasınlar, sisin ötesindeki türlerine katılma vakti geldi. Geri kalan insanlar Adriata'da hoş karşılanacak. Nia, Moriko'ya Hanai'ye herhangi birini almak isteyip istemeyeceğini sor."

"Fernfoss'tan ayrılıyor muyuz?"

"Hayır, Fernfoss'a geri döneceğiz. Savaş sancaklarımızı bu topraklara dikeceğiz, hepsine. Silas'ın savaşı burada başladı, burada bitecek."

Kardeşimin iş başında olduğunu gösteren bir çığlık koptu. Birkaç dakika sonra, çemberimize katılmak için daha fazla adamla geri döndü. "Ne şirin bir girişim, değil mi? Yüzlerinde yanık izleri ve dumanla diğerlerinin arasında saklanıyorlar ama saçlarının bir teli bile yerinde değil," dedi ve başını sallayarak onlara baktı.

"Korkarım kurtarabildiğim tek şey bu. Karınızın öfkesi onu alt etti. Yine."

"Sadece ağzını eritip eritemeyeceğimi görmek istedim," dedi bize doğru yürürken. "Bütün beyninin patlayacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Basit bir tahmin belki?" dedi kardeşim, verandanın demirine yaslanarak. "O bakışı bilirim."

Herkes Snow'a baktı.

Beceriksizce benim tarafıma geçti ve gömleğimin arkasını y u m r u k l a y a r a k bana sıkıca tutundu. "Ne bakışı?"

"İntikam."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

WHITE PAWN TO H3

SNOWLIN

M Acaria ay fincanının üzerinden bana baktı, tüm Kırımı

Cadılar meclisi cadıları biz onların yemek odasında otururken yaptılar,
bademli bisküvi yiyor ve hiç sohbet etmiyordu.

Mal hariç. Kadınların yarısıyla flört etmişti; diğerk yarısı ise gözünü bile kırpmadan cazibesine çoktan kapılmıştı.

Visha sessizce yanıma oturdu, oturma düzeninin ortasında duran boş kadife zümrüt koltuğabakarken kucağındaki çay soğuyordu. Macaria dahil hiç kimsenin oraya oturmadiğıını düşününce, koltuğun annesine ait olduğunu hayal ettim.

"Penelope sizinle gelmek istemedi mi?" Macaria boğazını temizleyerek sordu.

"Bu tür girişimlerde yanımda ocuk getirmem."

"ay için
mi?" "Cinayet
için."

Menekşe cadı bir yudumda boğuldu ve bir an için öksürerek ciğerlerini dışarı çıkardı. "Cinayet mi?"

"Sanırım Visha size Melanthe'nin Kızıl Meclis'i ele geçirmeye niyetli olduğunu söyledi."

Macaria başını salladı. "Öyle yaptı ve biz de bunun onun için imkânsız bir görev olarak kalacağından emin olduk. Grand Maiden olsun ya da olmasın, meclisimiz asla düşmedi."

"Henüz." Fincanımı indirdim. "Size muhtemelen zaman, enerji, malzeme ve sabra mal olan bir sorun için basit bir çözümüm var."

Gözlerini kıyafetlerimin ve tüm silahlarımın üzerinde gezdirdi. "Her Crafter'ı bulup onun suç ortağı olmakla suçlayamazsınız."

"Her Zanaatkâr değil ve size hatırlatmak isterim ki halkınızdan tahsil edilmemiş bir borç var. Borçlarımın her zaman tahsil edildiğini bilmenizi isterim." Duvarlarındaki portreleri incelemek için ayağa kalktım ve "Bir Crafter'ın izini sürmem gerekiyor" dedim.

"Hangisi?"

"Salma." Odanın içinde diğerlerinden daha hızlı atan kalbi aradım ve hançerimi kınından çıkardım. Saklandıkları yerin etrafındaki büyü kokusu Melanthe'ye ait değildi, bu yüzden bir sonraki en iyi tahminim onun emir subayıydı. "En azından birinizin onunla kan bağı olduğunu umuyorum. İstedğim sadece bir damla."

"Köşedeki," dedi Visha sessizce, çayını yudumlarken.

Kan izinin yardımıyla Visha bizi Melanthe'nin meclisinin ölümsüz ormanda, çorak tacı ve ağır çürüme kokusu altında gizlendiği yerden çok uzak olmayan bir yere götürmüştü.

Mal alçak sesle ıslık çalarak ölü araziye inceledi. "Birkaç hanımefendiye hatıra getireceğime söz verdim, kayınbirader. Bizi hilal cennetinin neresine getirdin?"

Omzumun üzerinden Visha'ya bir bakış attım. "Karar?"

"Hepsini öldürün," dedi açıkça, geri çekildi ve parlayan ellerini meclisin üzerindeki perdeye doğru kaldırdı.

"Hatıra eşyalarını alacaksın," dedim Mal'a. Eldivenlerimi giyip hançerlerimi kınından çıkararak, Lysander'ın bir zamanlar bana öğrettiği ve bir Crafter'ın ölümü sırasında söylendiği söylenen bir ezgiye eşlik ettim. Onların geleneklerine çok saygı duyuyordum.

"Uzuvlar yok. Ve Tanrı aşkına, gözbebekleri ya da dilleri de yok," dedi Mal. "Yumuşak bir şey yok."

Kapıyı çalmakla uğraşmadan kolu ittim ve tam da tahmin ettiğim gibi açık buldum. Adaçayı kokulu evin her yanından bir sürü ses geliyordu ve özellikle de tam karşımda duran şaşkın bir Crafter'ın nefesi kesiliyordu.

Çığlık atamadan önce, tam gözlerinin ortasına bir hançer gönderdim ve tam o anda vücudunu yakaladım.

yere düşmek ve istenmeyen dikkatleri üzerime çekmek
üzereydim. Melanthe ve Salma'nın küçük yordakçlarıyla
birlikte Macaria'ya karşı harekete geçme ve onu ele geçirme
planlarını yaptıkları derme çatma savaş odasına ulaştığımda
konağın eski meşe zemininde kanlar içinde yatan beş
Zanaatkâr daha vardı.

Kızıl Meclis'in ve sonunda tüm Eldmoor'un üzerinde.

Kapıyı arkamdan çarpıp yüksek sesle bir sandalye çekerek
yanlarına oturana kadar kimse varlığını fark etmedi.

Hepsi sanki aşağıdaki yer alev almış gibi havaya fırladı,
ellerinden kırmızı ışıklar saçılıyordu. Küçük bir odada çok
fazla güç vardı.

Gölgeler uzamaya ve duvarlardan erimeye başladı,
yerdeki hayalet yılanlar gibi sürünerek vücutlarının üzerinde
gezindi, Malik'in sessiz emriyle onları büyüyle kuruttu ve
boğazlarına dolandı.

"Otur," dedim ve hançerimi sağımda oturan genç
Crafter'ın boynuna doğru kaldırdım. "Hepiniz oturun."

"Melanthe burada olduğunuzu bilecek," dedi biri sakince,
sadece cadılar sakın kalmayı bilirdi. Hiçbiri ölümden
korkmuyordu. Ölüm onların acı nimetiydi. Ama bu grup
ölümlerinden korkmalıydı - belki tamamen korkmamalı ama
temkinli olmalıydı. Kabul etmek istemeseler bile hepsi
Melanthe ile hatalı bir sözleşme imzaladıklarını biliyordu.

"Bahse girerim." Ayaklarımı masanın üzerine koydum.
"Visha Delcour'un dışarıda olduğunu ve Melanthe'nin
hepinizin kafası bedenlerinizden çıkmadan önce bir yumurta
bırakabileceğini düşünürsek umutlar zayıf."

Cadılar birbirlerine kuşkuyla baktılar. "Visha... o iyi mi?"

"Sağlıklı ve kırmızı," dedim. "Bana geldiği günkü gibi."

Guinevere ayağa fırladı. "Şunu demek istiyor olamazsın-"

"Beni doğru duydunuz. Bana kendi ayaklarıyla, sağ salim geldi ve artık sayısını unuttuğum yıllar boyunca yanımda oldu. Melanthe'nin sana söylediği yalanlara rağmen."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu içlerinden en yaşlısı. "Size yardımcı olacak hiçbir şeyimiz yok."

Başımı yana eğdim ve onların ne demek istediğini her açıdan anlamaya çalıştım. "Siz küçük mankafalardan biri akrabamı kaybetmeme, neredeyse bir kız kardeşimi kaybetmeme, Isjord'da yaptığım işlerin aylarca geriye gitmesine ve hatta hepiniz daha iyisini bildiğiniz halde Melanthe'nin beni zincire vurmasına neden oldu. Ve bu en kötüsü bile değil. Eldmoor'u babama kaptıramam. Bu yüzden ciğerlerinizi kanla ıslatmadan önce hepinizin içindeki havayı boşaltacağımdan ve kafanızı biraz bilgiyle dolduracağımdan emin olabilirsiniz."

Aynı genç görünümlü kocakarı, "Bizi öldürmek sizin için hiçbir şey yapmayacak," dedi.

"Yanlış. Bazı istekli katılımcılarla atış talimi. Bir cadının derisinin nasıl yüzüleceğine dair yazılacak bir kitap daha var. Yazma yolculuğu konusunda umutluyum. Şimdi, önce öncelikler, Urinthia nerede?"

Sağ tarafımdaki kızın biraz kanamasına neden olana kadar ölüm sessizliği. "Bilmiyoruz," dedi biri.

Hançerimi genç Crafter'ın boğazına saplayıp sürükledim ve tek bir kesikle başını gövdesinden ayırdım. "Ağzımdan çıkmadığı sürece yalanlardan gerçekten hoşlanmıyorum," dedim ayağa kalkıp odada volta atarken. "Sırada hangi kafa var?" Ayaklarım tam Guinevere'in önünde durdu. Uzun kızıl saçlarını tutarak boğazını kendime doğru kapattım. "Bu olabilir mi?"

"Biz-"

Kan masaya ve hepsinin yüzüne sıçradı ve hepsi cinayet çılgınlıkları attı. Mmm. İşte bu kadar. "Eeny, meeny, miny, moe," diye saydım, bıçağımın ucunu diğerine doğrultarak.

Yüzündeki boş ifadeye rağmen ona yaklaştığımda kız titremeye başladı. "Isjord'da. O Isjord'da."

Keskin kenarı boynuna daha sert bastırdım. "Daha hassas olmalısın canım."

Başını iki yana salladı. "Fiziksel olarak Isjord'da. Tam olarak nerede olduğunu bulmak için önce onun astral formunu bulmanız gerekebilir. Sen... Urinthia'nın büyüsünü gizleyemezsin, o da hepimiz gibi bir şekilde Eldmoor'a bağlı, asayı onarmaya başlasaydı karanlık zanaatın dalgalanmasını hissetmek kolay olurdu, ama-" Gözleri kız kardeşlerine kaydı ve daha fazla korkuyla doldu.

"Ama?"

"Hiçbirimiz yapmadık. Büyünüzü gizlemenin belli yolları vardır. Yaşlı Zanaatkârların asa parçalarını sakladığı gibi. Eğer Kral Silas muhafızı yükseltme ritüelini başlattıysa

Basit bir Crafter bunu hisseder ve bilirdi. Bunu dışarıda yapıyor olmalı... bu alemde değil."

"Cep aleminin gibi mi?"

"Muhtemelen. Ama onları bir Yaşlı Zanaatkarın kanı olmadan açmak imkânsız. Melanthe bile bir tanesini açamaz. Tanrıların izni olmadan hiçbirimiz açamayız. Celesteel Ater savaşlarından sonra bu hakkı bizden aldı."

"Ama Urinthia yapabilir mi?" "Ben gördüm."

Gördün mü? Eğildim. "Peki Büyük Bakireniz bu cep alemlerini nerede açacak? Hangi tanrı ona izin verir?"

Gözlerini hızla kırptırdı, düşünmeye çalışırken ağzı açılıp kapandı.

"Golgotha," dedi bir başkası. "Golgotha'nın diyarında. Yüzyıllardır İblis Kral'ın sevgilisiydi. Numen ile kendi diyarları arasında bir cep diyarı açmasına izin verecek tek varlık o olurdu. Belki içine bile girebilir. Onun karanlık diyarı havasız ve külden ibaret olabilir ama yine de bir diyar ve arada bir yer açmak için uygun bir alan."

Vay, vay. "İlginç." Kızı bırakarak Salma'ya doğru yürüdüm. Kadın, hain nefesine itaat etmeyen astlarına cinayet gibi bakıyordu. Tam yanına oturduğumda vücudu biraz geri çekildi. "Biri kâğıt kalem getirsin. Ev ödevi zamanı."

Birkaçi isteksizce etrafına bakındı ve masanın üzerine kâğıt ve mürekkep koydu. Kan lekeli hançerimin ucunu

"Melanthe'nin tarafındaki her Crafter'ın adı yazılsa iyi olur. Konumlarıyla birlikte ve tercihen sonunda benim için cesaretlendirici bir mesajla birlikte. Tanrınızdan duyduğunuz korku sistemlerinizi terk ettiğine göre işim çok zor gibi görünüyor."

"Bizim tanrımızdan korkumuz yok. Ölüm bizim ödülümüzdür," diye mırıldandı Salma sıkıldığı dişlerinin arasından. "Hepiniz unutmayasınız diye."

Ayaklarımı masanın üzerine koyarak arkama yaslandım. "Unutmayasın ki canım, günah da olabilir, Caligo'nun bekçisi olarak seni kınayacak kusurlar da olabilir, ama Numen'i umursamadan günah işlemeyi seçmek ya da kusurları körüklemek, tanrının topraklarına adım attığında sözün önüne alev getirecektir. Bölümünü hatırlayamıyorum ama tam olarak bu satır kutsal kitabınızda yer alıyor. Öyle değil mi?"

Ağzı kıvrıldı. "Anlattığın kadar basit değil." "Ama öyle. Cadı Bakiresine ihanet eder. Cadı entrikalar çevirir Bakiresi. Cadı, tanrının kutsanmış topraklarını kendi cehennemi yapmak isteyen bir adama yardım eder, senin tanrına karşı çıkar. Cadı kötüdür. Cadı gerçekten kötüdür. Cadı yanar. Cadının söz hakkı yoktur. Gördün mü?"

Masanın öbür ucundan biri burnunu çekti ve ben de dilimi şaklattım. "Kağıdıma gözyaşı bulaştırma canım, mürekkep bulaşır."

Her biri isimleri, haritaları ve gasp girişimlerinde kullandıkları her türlü cıngılı içeren bir liste verdiğiğinde, ayağa kalktım ve gitmeye hazır bir şekilde bacaklarımı uzattım.

Çenesini sertçe kavrayıp ağzını açtığımda ve kanlı bıçağımı diline bastırdığımda Salma bana bakmak için gözlerini bile kaldırmadı. "Söyle bana, ihanetin tadı acı mıdır?"

Sertçe yutkundu, ekşi gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Asla kazanamayacaksın."

Bu beni çok güldürdü. "Ben zaten kazandım. Sana karşı. Hatırlayacağın tek galibiyet bu olacak."

Yüzüme ve derime kan sıçradı.

Loş meclisten çıktığımda neredeyse öğlen olmuştu. Bir esneme beni ele geçirdiğinde boynumdaki bir kıvrımı kırmaya çalışarak kollarımı uzattım. "Şey," dedim tekrar esneyerek. "Bu nispeten hoştu."

Mal beni görünce irkildi. "Hoşu tanımla."

Ona haritayı ve Melanthe'nin tüm destekçilerinin saklı kaldığı noktaların işaretlendiği listeleri fırlattım. "Hatıra eşyaları."

Haritaya ve isimlere baktı ve kaşları kalktı. "Geç kalmadıysam o uzvu şimdi alsam iyi olur."

Dirseğimi karnına vurdum ve o da kolunu omuzlarıma attı. "Hepsini aramak için adamlarımla birlikte geleceğim."

"Teşekkür ederim, Mal."

Güneş ölü orman ağaçlarının altında kaybolurken cadım kan turuncusu uzaklığa baktı. "Melanthe benim için bir teyze gibiydi, neredeyse bir anne. Salma ile aynı odayı paylaştım," dedi sessizce, "sırlarımın, endişelerimin, kederimin çoğuyla birlikte. Hera sütannelerimden biriydi. Guinevere'in annesi altıncı yaş günümde bana bir kuzu getirmişti."

"Ne kadar evcimen."

Bana döndü, yavaşça gözlerini kırptırdı. "Bir şeyler hissetmemeli miyim?"

"Bu ne büyük bir enerji kaybı olurdu."

"Bu benim hatam, değil mi? Neden hepsi anneme düşman oldu? Silas'ın bu diyarı yok etmek için neden bu kadar ileri gittiğini. Sana ve diğerlerine olanlar için. Nia'ya olanlar için."

"Kutsal ay," diye küfretti Mal nefesinin altından ve aniden ilgisini çeken gün batımına doğru döndü.

Böyle düşünmek Visha'ya göre değildi. Ama bir başkasına hayat vermek için birinin hayatını almıştı ve bunun ruhunda bir çeşit vergi yaratması gerekirdi. Cadımın dünyaya gösterdiklerine rağmen, granit dış görünüşünün altında biraz nazik bir ruh yattığını biliyordum. Çok, çok, çok, çok derinlerde. "Açgözlülük hainlerin parasıdır, cadıcık. Ellerini nasıl kullandıkları kendilerinden başka kimsenin suçu değildir. Melanthe'nin çocuğunun onlara arzuladıkları gücü vereceğine inandılar. Daha fazla açgözlülük için açgözlülük. Bu hiç de

Takipçi. Bu bir sülük. Gözyaşlarını ölen yavru köpekler ve açlıktan ölen yavru kediler için harca."

"Beni suçluyor musun?" diye açıkça sordu.

"Birini suçluyorum. O kişi sen değilsin." Suçlanacak biri varsa, o da bendim. Şansım varken babamın bağırsaklarını deşmeliydim. İntikamım, değer verdiklerimin güvenliğinden sonra gelmeliydi.

Mal sözlerim üzerine döndü ve bana baktı. Bir süre. Bakışları perili, işkence görmüş ve aynada gördüğüm canavarlarla dolu bir şekilde büyüyordu.

Bir zamanlar başka biri de bana böyle bakmıştı. Acımak için değil.

Acı. Bana söylediği buydu.

Isjord'dan döndüğümüzden beri bana neden o şekilde bakmaya devam ettiğini sormak istiyordum ama sorulmasından nefret ettiğini biliyordum.

"Artık gidebilir miyiz?" Visha sordu. "Gün batımından sonra Ölü Topraklar tehlikelidir."

Olympia'ya geri döndüğümüzde Mal kolumu tuttu ve Visha'nın odasına dönmesini bekleyerek şöyle dedi: "Kimsenin bileklerine ve boynuna nasıl dokunduğunu fark etmediğini mi sanıyorsun? Ya da onları her kaldırdığında nasıl titrediklerini çünkü artık üzerlerinde ağırlık yok, artık zincir yok."

Sonra, etrafımdaki dünya daha eski bir gerçekliğe soyunmuş gibi, hayalet zincirlerin tekrar uzuvlarıma dolandığını hissettim. "Hayır, ama bu konuda hiçbir şey söylememekle iyi yapıyorlar."

Gözlerinin kahverengisi tamamen siyaha boyanmıştı. "Biliyor musun, gardiyanlar konuşurdu ve ben aşağıda senin çığlıklarını duyardım." Kolumdaki el sıkılaştı ve ardından aldığım her nefes de sıkılaştı. "Onları nasıl unutabilirim? Onları nasıl unuttun, söyle bana, lütfen? Onları bütün gün duyuyorum, etrafımda. Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor. Benden aldıkları gibi senden de mücadeleyi nasıl almadılar?"

Midem bulandı, bulantı ağzıma kadar tırmandı. "Özür dilerim."

Beni bıraktı, göğsü kahkahalarla titriyordu - kalp kıran kahkahalar. "Sen hiç yalvarmadın. Bir kere bile. Ama ben senin için yalvardım. Onlara her gün senin için yalvardım. Durmaları için yalvardım."

Gözyaşları dönen dünyayı bulanıklaştırdı. "Özür dilerim."

Bir elini gözlerine götürdü, teni çok solgunlaşmıştı "Hatırlamıyorsun ama beni birkaç kez izlemeye getirdiler."

Aman Tanrım. Nefes alamıyordum. Aman Tanrım. "Mal-"

"Seninle birlikte oraya yüz kadar yılan attılar. Ve ben izledim, izledim. Kırk üç gün boyunca sana işkence etmelerini izledim. Kırk üç gün!"

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Lütfen."

Tekrar güldü. Bu kez içinden bir çığlık geçti. "Şimdi de yalvarıyor musun?"

"Özür dilerim."

Parmakları sinirli bir şekilde başparmağının derisini kanayana kadar didikledi. "Kendini önemsemeyen birini nasıl önemsersin? Thora bir keresinde bana bunu söylemişti ve ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum... ta ki biz oraya gidene kadar. Oradan nasıl çıkacağını biliyordun. Bu kadar zekisin. Tanıdığım en zeki insansın. Bir yol düşünmen kırk üç gününü almadı!" diye bağırdı, sesi titriyordu. "Neden yaptın Pamuk? Sana bunu yapmalarına neden izin verdin?"

"Özür dilerim, bilmiyordum. Mal, orada olduğunu bilmiyordum."

Nefes almakta zorlanıyor, terasın kenarına doğru geri çekiliyor ve tutunacak bir şey bulmaya çalışıyordu. "İhtiyacım var... İhtiyacım var-"

Sonra da gitti.

Ben ne

yapmıştım? Ben

ne yaptım?

Yere çöktüm, tırnaklarımı soğuk mermere geçirdim ve yumruklarımı tekrar sıkmamaya çalıştım. Beyaz zemindeki yansıma bu kez sadece bana bakıyordu. Geriye bakan gözler benimkilerdi. Bu beni daha çok korkuttu.

"Bir şey söyle," diye fısıldadım ve ona vurdum. "Bir şey söyle!"

Bunu hak ettin, hepsini, diye tısladılar ve sonra tamamen sessizleştiler.

Her şey yine tamamen sessizleşti.

Yansıma duruldu.

Gözyaşı damlalarım şeklini değiştiriyor.

Adriatian saray toplantısını en sonunda yakalamıştım. Kilian onları şafaktan beri toplamıştı ve çoğu yorgun düşmüş olsa da hiçbiri beni karşılamadan gitmeyi reddetmemişti. Temkinlilik bir yerlerde kaybolmuştu ve şimdi benden mi yoksa kocamdan mı korktukları için hoşbeşe zorladıklarından şüpheliydim.

Triad ve Larg hâlâ sandalyesine yayılmış olan Kilian'ın başında durmuş, bir eliyle koyu renkli çenesini ovuşturuyordu.

"Onu şimdi alabilir miyim?" Dedim ve iki iri adam dönerek beni selamladı. Ona çok ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Tenini tenimde hissetmeye. Dünyayı sakinleştirmek için. Zihnimi sakinleştirmek için.

Kocamın yüz ifadesi bana baktıkça biraz daha düştü. Benim hissettiklerimi onun da hissetmesi beni çok korkuttu. -Beni dehşete düşürdü.

"Biz de tam ayrılmak üzereydik," dedi Larg, bana geniş dişlek bir sırıtış ve boz bir ihtiyar kahkahası atarak.

Triad kendi kendine, "Elbette öyleydik," diye mırıldanarak generale başını salladı.

"Bunu duyması gerekiyor," dedi Kilian ikisine ve kolunu uzatarak elini tutmamı teklif etti. Beni kucağına oturttu ve nihayet kısıtlama olmadan nefes alabildim. Kulağıma eğildi. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, sevgilim. Bilmem gereken şey nedir?"

İkna olmamıştı. Hem de hiç. Sadece daha da endişelendi, kaşları şüpheyile çatıldı.

Triad boğazını temizledi. "Mahkememizde ya da mahkememizin yakınında Silas'a rapor veren başka biri olduğuna dair şüphelerimiz var. Fernfoss olayı kesin ama yakında bir başkası daha olabilir. Skye şans eseri Kirkwall'a çok fazla girmeden başka bir ulağı yakaladı. Askerleriniz büyük risk aldılar ama bizi Silas'ın Mahara'nın kanalını nasıl güvende tuttuğumuzu anlamasından kurtardılar."

"Babamın Nesrin'i öldürmeme izin verdiğini düşünürsek şaşırmadım. Tek casusunu bu kadar kolay feda etmezdi. Şüphelendiğin biri var mı?"

"Hiçbiri Majesteleri," dedi Larg. "Hepsi kendi yetiştirdiğim ve eğittiğim gençler."

Triad ofladı. "Şefkat ve sevgi bir gün senin ölümün olacak, seni yaşlı budala."

Larg'ın yüzündeki acıyı hafifletmek için sordum: "Nesrin'in yakın olduğu biri var mıydı? Belki de adamlarınızın bir sevgilisi ya da ailesi vardır ve onlar bir casusa bilgi verdiklerini bilmeden bu bilgileri alıyordur."

"Mümkün olabilir," diye kabul etti Triad.

"En güvendikleriniz etrafa farklı yanlış bilgiler yaysın, babamın bilmesinde fayda olan şeyler," diye ekledim. "Hangisi Isjord'a en hızlı ulaşırsa casusumuz odur. Moregan bir nefeste geri haber gönderecek."

İki adam da başını salladı ve gitti.

Kilian'ın burnu tenimi sıyırdı ve yanağıma doğru bir dizi gagalama izi bıraktı. "Yıkanmışsın. Bensiz."

"Paylaşabileceğimiz türden bir banyo suyu değil."

Çırılçıplak bıraktığım kırmızı deri parçalarını inceledi ve dudaklarını üstüne koyarak zar zor öpücükler bıraktı. "Herhangi bir cevabın var mı?"

"Hem de çok. Macaria ve Mal, Melanthe için çalışan cadılarla ilgilenecek ve sanırım Urinthia'ya gitmenin bir yolunu bulmuş olabilirim."

"Tehlike kokusu alabiliyorum." Parmağı çenemden aşağı kaydı. "Belki de sadece zambak sabunudur."

"Önce bunun üzerinde düşünmem gerek." Düşünecek çok şey vardı. Birincisi, Golgotha'ya gitmek mümkün olacak mıydı? İkincisi, Şeytanların Tanrısı'nı görme isteğim karşısında kocam aklını yitirir miydi? En önemlisi, bu gördüğüm sonu etkileyecek miydi?

Gülümsedi. "Tamam aşkım, sen düşün. Ama bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hiçbir şey değil," dedim ona sıkıca tutunarak. Onun kollarındayken hiçbir şey ters gitmezdi. "Nesrin'in hiç kardeşi var mıydı?" Nia dışında. Gerçi kimsenin onun kardeşi olduğunun farkında bile olmadığından emindim.

"Hayır. Stregor gururlu bir adamdı. Meşru ilk çocuğunun güçsüz olduğu ortaya çıktığında, utandı. Bazıları onu dışladı. Diğerleri onun samimiyetinden, asaletinden ve inancından şüphe etti, bu yüzden karısının hamile kalamayacağından emin oldu.

Tekrar. Dışlanmaktansa daha fazla çocuk sahibi olmamayı seçti. Neden soruyorsunuz?"

"Babam için casusluk yapan kişinin ona yakın olduğundan eminim. Arkadaşı, ailesi. Yaptığım şey için bana kızgın olabilecek biri."

Bir an sessiz kaldı. Aklına
biri gelmişti.

"Bana söylemeyecek misin?" diye sordum.

"Önce doğru olduğunu kanıtlamadan onu öldürmeyi deneyecek misin?" Oooh, bu bir erkekti. "Yalan söyleyebilir miyim?"

Başını arkaya attı ve güldü. "Evet, bana yalan söyle, kadın. Tansiyonum için daha iyi."

"Ne kadar yaşlı bir adam."

İçini çekti, başını sandalyenin arkasına yasladığında dudaklarında durgun bir gülümseme belirdi. "Ben o kadar yaşlı değilim." Parmak eklemleri hafifçe çeneme dokundu. "Ruhum daha o gün, beni sevdiğini söylediğinde doğdu. Ama kalbime eziyet eden şey yüzünden ölebilir."

"Onu öldüreceğim, Kil."

"Hiç şüphem yok, kalbim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BLACK BISHOP TO H5

SNOWLIN

Cay çöreği yerken, beyaz bir terasta oturdum
Amaris'in işlek ana caddesine bakarak
Highwall'da yüzbaşı olan Grey, top oynayan bir grup çocuk
tarafından oyalanıyor.

Casusumuz olduğundan tam olarak emin değ ilsem onu
öldürmeyeceğime söz vermiş olsam da, Kilian bana bu ismi
verdiğ inde kabul ettiğim şartlar ve koş ullar arasında 'ona
zarar verme' yoktu.

Atlas bana bir ay çöreği daha uzattı, görünüş e göre
çocuğ un ş ekere alerjisi vardı çünkü tatlılarımı aniden
patlayacakmış gibi mıncıkladı. "Burada oturmak zorunda
mıyız?"

"Eğer çok yakın olursam, ağ zından çıkan kelimeleri
boğ arım ve bunu yapmayacağı ma dair söz verdim."

Genç rahip baş ını salladı. "Anlıyorum,
anlıyorum." "Onu iyi tanıyor musunuz?"

Atlas büyük cüppesini sık ıca üzerine topladı ve kenara
doğ ru yaklaşt ı. "Evet. Ailesi tapınağı ma geliyor

kutlamalar sırasında. Hem annesi hem de babası dindar. Hatta küçük kız kardeşi bir Lyran rahibiyle evli."

Dindar bir fanatik tombala kartımdaki en iyi tahmindi ve Atlas benim için noktayı koymuştu. "O ve Nesrin, yakın mıydılar?"

"Sanırım öyle. Yaşıtları sık sık onunla dalga geçiyor çünkü çocukluklarından beri kızın peşinden koşarken kız ona hiç ilgi göstermedi."

Çünkü kocamı istiyordu. Ona baktım. "Çok şey biliyorsun."

"İnsanlar etrafımda sürekli dedikodu yapıyor. Sanki görünmezmişim gibi. Belki de beni yeterince görmezden geldiler ve ben de gerçekten görünmez oldum."

Başını okşadım. "Sen değilsin. Seni çok iyi görebiliyorum Atlas. Bu arada omzunda kocaman bir arı var," dedim ve hedefime dönüp baktım, onlu yaşlarının başında bir çocuğun ona yaklaşıp içinde ekmek ve... katlanmış bir kâğıt parçası olan bir torba uzatmasını izledim.

Bu benim hedefimdi. Köşeyi iterek caddeye atladım ve yavaşça ona yaklaştım. "Gri, değil mi?"

Bütün sokak durmuş, dikkatle bana bakıyordu ki, Henah tarafından çağrılmış gibi döndü ve sanki onun da huzurundaymış gibi sendeleyerek geri döndü. "Siz... Yani... Kraliçem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hoşbeş aradan çıktığına göre, biraz yardıma ihtiyacım var."

"Yardım mı?"

"Ana kütüphaneye gitmem gerekiyor ve bu sokaklar başımı döndürüyor."

Hâlâ şaşkın olduğu belli olan adam bir an için gözlerini kırptırdı. "Elbette... elbette. Beni takip edin," dedi, zaman zaman omzunun üzerinden bakıyordu ve ben de ona tatlı bir gülümseme gönderdim. Adamın gözleri büyüdü ve başını hızla öne eğerek ekmek poşetini kavradı ve içindeki kâğıt parçasını pek de dikkat çekmeden dikkatlice kaydırıldı.

"Özür dilerim," dedim tatlı bir sesle, adımlarımı ona göre ayarlayarak yan yana durduk. "Bir şeyi mi böldüm? Ekmek almışsınız. Eve mi gidiyordun?"

Bez çantayı tutuşunu sıkılaştırdı. "Ah, evet. Evet, kraliçem."

"Ailen Lyra'da değil mi?"

Adımları yavaşladı ama kalp atışları daha da hızlandı. "Amaris'e geldiler."

"Hm."

"Şehre sık sık gelir misiniz?"

"Evet." Avucumu ona doğru çevirdim. "Bir dilim alabilir miyim? Kokusu beni acıktırıyor."

Tüm yüzü düştü ve rahatsız edici bir kahkaha atarak tereddütle çantanın içine uzandı. "Elbette."

"Aslında sana yeni bir tane alayım. Bu benim yüzümden soğudu," dedim ve çantayı ondan kaptım.

Onu almak için öne atladı ve ben de bir elimi boğazına doladım, buz havada kayarak onun boğazını kapladı.

Nefes nefese dizlerinin üzerine çökene kadar ciğerleri ve boğazı. Tsking, "Ne kadar kaba." dedim.

"Grey, adamım, biraz kül rengi görünüyorsun," dedi Mal, bize doğru adım atarak ve ben ona ekmek torbasını fırlattım.

Günlerce benden kaçtı. Sadece ona kin beslediği Grey'i köşeye sıkıştıracağımı söylediğimde yeniden ortaya çıktı.

Grey nefes alamazken, kâğıdı açtım ve Darsan dilinde yazılmış ilk birkaç satırı okudum. "Seninle biraz sohbet edeceğiz," dedim ve onu ayağa kaldırıp kütüphaneye kadar peşimden sürükledim.

Thora zaten oradaydı, bekliyordu ve hazırды. Onu bir sandalyeye oturttuğum anda boğazını bıraktım ve nefes almasına izin verdim. Ağzından çıkan ilk şey "Kahrolası orospu!" oldu.

"O ağızla öldüreceğim anneyi mi öpüyorsun?"

Öfkeden şiddetli bir şekilde sarsıldı ve kıpkırmızı oldu. "Gökler benim adaletimi alacak. Tüm adaletimizi alacaklar, pis fahişe!"

Mal bir lokma ekmeğin etrafında kıkırdadı ve sonra ayağıyla Grey'in göğsüne bir tekme atarak onu nefessiz yere düşürdü. "Seni kibarca sandalyeye oturttu," dedi yere çömelip Grey'in kafasına bir dilim ekmekle vurarak. "Yerde daha rahat edeceğini düşünüyorum. Seni derine gömmeden ve kuşların seni yavaş yavaş çıkarmasına izin vermeden önce soğuk zemine alış."

Highwall Kaptanı dişlerini göstererek hırladı, neredeyse vahşice. "Senden bunu beklerdim. Ama kardeşinden asla. Onun hilelerine kanmak ve ruhlarınızı cehenneme götürecek baştan çıkarmalara kapılmak. Cehenneme!" diye bağırdı.

Mal'ın yanına çömelip kâğıdı açtım ve ona doğru çevirdim. "Cehennemden bahsediyorsun. Sınıra gidip gelmek için çocukları kullanmak, gerçekten mi?" Kâğıdı yüzüne doğru iterek bir hançer çıkardım. "Ne zamandır kralını öldürmeye çalışıyorsun?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, gözlerimin içine bakarak cevap vermeyi reddetti.

"Aslında, onu boş ver," dedim, saçlarını yumruklayıp onu yukarı çektim. "Hadi gidip aileni görelim."

Mal bir elini koluma koydu. "Daha iyi bir fikrim var." Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ama çılgılık atan birine benziyor. Kulaklarınız iyi olacak mı kraliçem? Kardeşimin aletimin peşine düşmesini istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "O kadar da korkutucu değil."

"Sana," dedi kayınbiraderim, Grey'in boynunu tutarak, kahverengi gözleri siyah bir perdenin altında kayboldu. Örümcekli damarlar yüzüne yayıldı ve kaptan böğürdü, tüm kütüphane onun çılgılıklarından ve duyduğum en çaresiz yalvarışlara benzeyen tutarsız mırıltılarından sarsıldı. "Hm? Bir şey mi duydun kardeşim?" Mal onun yanağını okşadı. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı, yoksa devam edeyim mi?"

"Kalbi durmak üzere, Mal."

"Ne zaman yeterli olduğunu bilirim. Hayatım boyunca yeterince kalp durdurdum."

Tam o sırada Grey'in ağızından köpükler çıkmaya başladı, gözleri geri döndü ve bayıldı, vücudu hareketsiz kaldı.

"Uyandır onu, minik kuş," dedi Mal kız kardeşime, oturup arkasına yaslanırken o da bir elini Grey'in göğsüne koyup ciğerlerine hava pompalayarak uyanmasına neden oldu.

Adam acıdan menekşe rengine dönmüştü, damarları neredeyse derisinden fırlayacaktı ve artık çığlık atmak için kullanabileceğı bir sesi yoktu, bu yüzden ölmekte olan bir balık gibi ağızını açarak sessizce acısını inliyordu.

"Bu mutsuzluktu," dedi Mal, ekmeğı çiğnerken ve başım ona döndü. "Sırada ıstırap var." Grey'in çenesini kavrayarak kaptanı kendisine bakmaya zorladı. "Neler yapabileceğimi biliyorsun Grey. Öğrenmeye çalışma. Henüz yeterince cesur bir adam olmadı."

Grey burnunu çekti, ağızı titriyordu. "Kehanet... yaşıyor," diye mırıldandı. "İnsanlar... korkuyor. Ben... korkuyorum."

Mal öne doğru eğildi ve çenesini sıkıca kavradı. "İstediğı bu değildi."

Grey'in gözleri yavaşça bana döndü. Çok fazla tiksinti ve nefret. "Bir süre, ama kimse yeterince yaklaşmadı. Aylardır Adriata'da kalmadı ve şimdi o geri döndüğüne göre asla yalnız değil."

Bu beni biraz kıkırdattı. "Kilian'ı bu kadar kolay yenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Herkesin zayıf yönleri vardır."

"Peki kocamınki nedir, sorabilir miyim?"

"Aile." Ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Bir Obscur'un kalbini ne zehirler biliyor musun? Acı. Baba gibi, oğul gibi. Silas seni aldı ve babanın sana yaptıklarını ona aktardığımdan emin oldum - o kadar kusursuz ayrıntılarla yazmıştı ki, kalbim neredeyse senin için kırılıyordu kraliçem. Nesrin Driada'yı aldı. Onun kırılğan zihnini ve ruhunu yavaş yavaş umutsuzluğa buladı, öyle ki Kilian bile ölümü engelleyemedi." Mal'a döndü. "Ben olsam seni alırdım. Zehirle, prensim." Çılgınca güldü, titreyen ağzından gözyaşları ve sümük damlıyordu. "Çoğu zaman yarı bilinçliyen içkine karıştırmak çok kolay oldu. Başarısız olsam bile, eninde sonunda kendini zehirleyecektin, her seferinde bir içki. İşte Gece Kralı böyle öldürölür."

Onun sözleriyle kanıma zehir sızdı. Öfke ya da herhangi bir şey hissetmek için zaman yoktu. İncitme dürtüsü beni tamamen sarstı.

"Driada'yı sen mi öldürdün?" diye sordu kız kardeşim, gözyaşları yüzünden akarken.

"Çok kolay," diye alay etti, bakışlarını onun üzerinde gezdirerek. "Gözüm üzerindeydi. Küçük hanım."

Thora ona doğru eğildi. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" Grey'in kaşları çatıldı. "Bir fahişe mi?"

Gözleri karanlık ve gölgeleri daha da koyu olan adama doğru koşan Mal'ı yakaladım. "Bırak onu."

Grey'in yanağına nazik bir el koydu, neredeyse hiç dokunmuyordu ve ayaz Grey'in tenine hızla yayıldı - Grey'in havasının aynı anda ciğerlerini terk ettiğini fark etmesinden bile daha hızlı. "Annem bana Fırtınalar Gardiyanı'nın ismini verdi. Çok nadir bulunan bir isimdir. Kesinlikle biliyor olmalısın. Thora. Isa. Krigborn."

Bir adamın yüzünün bu kadar hızlı düştüğünü hiç görmemiştim. Grey titreyerek ikimizin arasına baktı. "Ne?"

"İşte senin gibi zavallı bir adamı böyle öldürürsün," dedi ve adamın ağzı bir karış açıldı, nefes almaya çalışıyor ama başaramıyordu. Onu o kadar yavaş öldürdü ki, yüzündeki olası her tepkiyi görebildi. Korku çok yoğun ve saftı.

Grey'in bedeni kıvranmayı bırakıp ölüme teslim olduğunda sessizlik çöktü.

Hiçbirimiz konuşmadık.

Hiçbirimiz diğerine bakmadı.

Mal önce benim elimden kayarak gitmeye yöneldi. Ama ben ona doğru koşamadan kız kardeşim koştu ve kolundan çekiştirerek onu kütüphanenin uzak köşesindeki bir sıra rafın arasına çekti. Kitapların arasındaki küçük boşluktan, ona doğru yaklaştığını görebiliyordum, yüzü ellerinin arasındaydı ve kendi yüzüne çok yakındı. Asterin Gölü'ndeki o gün gibi, konuştuğunda sesi yumuşak, rahatlatıcı ve güçlüydü.

İçimde birini böyle yatıştırabilecek çok az şey vardı. Mükemmel yaptığım başka bir şey daha vardı.

Grey'den geriye kalanlar sokaklarda sürüklenecek kadar ağır değildi ama vücudumdaki her kas ve kemik daha ağır hissediyordu. Şehir meydanına ulaştığımda nefesim kesilmişti. Gözümün her köşesinden, o gölgelerin beni uzun zaman önce avladıkları gibi yine avladıklarını görebiliyordum. Üzerime düşen her göz aniden karardı, yüzlerinde dişler ve pençeler büyüdü, ağızlarından zehir damladı.

Bir muhafız bana yaklaştı. Önümde durmadan önce silahlarını dikkatlice yere indirdi. "Kraliçem. Bir sorun mu var?"

"Bana ailesini ve onunla aynı tapınağa giden herkesi getirin. Bu hafta konuştuğu herkesi bana getirin. Halkınıza, kralınızı öldürmeye çalıştığınızda, kralınızın sevdiklerine zarar verdiğinizde neler olduğunu göstermek istiyorum. On altı yaşından büyük herkesi toplanıp izlemeye çağırın. Herkes burada olsa iyi olur, yoksa onları da onunla birlikte ateşe sürüklerim."

Muhafız Grey'e baktı, yüzü çeliğe dönmüştü. "Emrinizdeyim."

Öfke etrafımdaki tüm görüntüyü kapladı. Çılgınlık ve farkındalık arasında bir yerde, Atlas'ın kalabalığının arasından geçtiğini gördüm. İzliyordum.

"Git, Atlas."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kalmak isterdim. Burada olmak... sizin için, kraliçem."

Oda boştu. Dolu da olabilirdi ama hiçbir şey göremezdim. Ellerimdeki kanı yıkayacak kadar bile göremiyordum. Saymalı mıydım? Saymamalı mıydım? Bu soru odamıza kadar yol boyunca kafamı kurcalayıp durmuştu. Sonunda saymayı bırakmıştım. Yeniden başlamalı mıydım? Fark eder miydi? Fark etmezdi, değil mi? Artık kimse bana bir şey söylemiyordu. Sessiz gölgeler değil. Onların sesi değil.

Sen bile.

Bahar kokulu sıcaklığı arkama geçti ve gözlerim kapandı. O ellerimi suyun altında tutup nazikçe yıkayana kadar ellerimin titrediğini fark etmemiştim.

"Mal nerede?"

"Thora'nın odasında onunla birlikte."

"Gördün mü?" Onu orada, uzaklarda bir yerde hissetmiştim.

"Yaptım." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve eğilerek kulağıma fısıldadı: "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en romantik şey."

Aynada onunkini gördükten sonra gülümsememe engel olamadım. "Beni durdurmalıydın."

"Bu elleri kaç kez kana buladığın umurumda değil," dedi, başparmakları avuç içlerimi okşarken. "Yeter ki

senin değil."

"Seni öldürmek istedi."

"Eğer bu kadar kolay
olabilseydi." "Bir yolunu
bulmuştı."

Babamın armasıyla mühürlenmiş beyaz bir zarfı lavabo masasının üzerine koydu. "Gerçekten o kadar kolay değil."

Kalbim, herhangi bir düşüncenin benimle alay etmesine izin vermeyecek kadar gürültülüydü. "Okudun mu?"

"Baştan çıkarıldım. Birkaç kez. Ama şöyle bir şey var aşkım," dedi parmaklarımı yıkamaya devam ederek. "Duygular yoğun olduğunda, yakınındaki şeylere de bulaşma eğilimi gösterir. Oraya hangi kelimeleri koyduysa, beni incitmeyi amaçladı. Kötülük hâlâ kâğıdın kenarlarında duruyor. Ayrıca, bir gün bana kendin söyleyeceğine olan inancım hâlâ sürüyor. Sadece seni tek başına hatırlama yükünden kurtarmak için bile olsa." Musluğu kapattı ve ellerimi kurulamak için bir havlu aldı. "Mektup senindir. Nasıl istersen öyle kullan."

"Teşekkür ederim."

İç geçirdi ve beni göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. "Seninle ne yapacağım, hm?" diye mırıldandı, başımın üstünü öperek.

Kilian beni kucağına almış, belgeleri tek tek gözden geçiriyor, kaleminin ucu kâğıda dokunup imzasını atmadan önce her şeyi kontrol ediyordu.

İzin. Çok ciddi, yaldızlı ve sertti. Odaklandığında yüzünün hatları çok düz ve keskindi. Zaman zaman farklıydı. Mahkemede. Tehlikeden önce. Benim etrafımdayken. Ailemin yanında. Kendi ailesinin yanında. Bu adamın pek çok tonu var.

Yapacak en sevdiğim yeni şeyi bulmuştum. Ve o hiç aldırış etmedi.

Odamızın camlarına vuran melankolik yağmur damlaları ve Memphis'in yumuşak mırıltıları beni çoktan uyutmaya başlamıştı ki bunu reddetmek için çok uğraşıyordum çünkü kalan tüm zamanımı ona bakarak geçirmek istiyordum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Uyu, kalbim. Yüzümü yıpratacaksın."

"Hayır."

Kıkırdadı, çizgiler kırılarak yumuşak kıvrımlar oluşturdu.

Hayalet bir gölge el, o beni tutarken sayfayı çevirmek için arkasından sürünerek geldi. Onun büyüünün onun bir uzantısı olması, benimkinin ise beni bir kanal olarak kullanması büyüleyiciydi.

Elimi gölgelere doğru kaldırdım ve parmaklarımın etrafında küçük bir elektrik titreşiminin dönmesine izin verdim. Onun karanlığı kıkırdamadı ama benim büyüm azaldı, dokunuşumla hafifçe soldu. Thora ve Eren'i kurtardıktan sonra Whitebridge'den döndüğümde o da aynısını yapmıştı, onun büyüü benimkini evcilleştirmeye yardım etmişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama işe yaramıştı. Tıpkı şimdi işe yaradığı gibi.

Gölgeleriyle oynarken kendi kendime "Mükemmel," diye fısıldadım.

Bir elini bileğime doladı ve kolumu yanıma doğru çekti. "Onu ne kadar çok beslersen, o kadar çok isteyecektir. Büyü köreldiğinde, yaşam arayacaktır. Kendini güçlü tutmak için bu şekilde telafi eder." Önce parmak uçlarımı, sonra da dudaklarımı öptü. "Ölüm öngörülemez."

"Ama o sensin. Sen bana zarar vermezsin. Beni hiç incitmedin."

"Hayır, sana asla zarar vermem" derken alını benimkine yaslanmıştı.

"O zaman beni kontrol altına al. Bana onunla yüzleşmeyi öğretmek yerine, ben ondan daha fazla çekerken onu beni kontrol altına almak için kullan. Benim gibi bir başkasıyla savaşmaya yetecek kadar. Gerekirse Aurora'yla savaşacak kadar."

"Ya başarısız olursam, ya yeterli olmazsa?"

"Sınırlar içinde kalacağız, sınırlarımız içinde."

Beni dikkatle inceledi, bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağına dair ihtimalleri ve olasılıkları ölçtü. "Sınırlarımız dahilinde." İçini çekti ve yanağını çimdikledi. "Bunu düşüneceğim."

Memphis'in burnu bacağını dürttü ve ben de başını yaslaması için kucağını okşadım. "Ne düşünüyorsun, M?"

Yanıt olarak ağzı kocaman bir esnemeyle açıldı ve benimki de öyle. Başını salladıktan sonra balkon kapılarını iterek açtı ve bir kuzguna dönüşerek gırtladı ve fırtınanın içine doğru fırladı.

"Huzursuz," dedim boynumu bükerek ve onun tamamen gözden kaybolduğunu gördüm. Yaratığım benimle daha önce hiç olmadığı kadar az zaman geçiriyordu. Araştırıyorum

gökyüzü, kara ve denizler. Bir yoldaştan çok bir asker olmuştu.

"O da bağılı." İtirazlarıma rağmen beni kollarına alarak ayağa kalktı ve yatağa doğru yürürken beni omzuna attı. Bir patates çuvalıymışım gibi -tabiri caizse çok güzel bir patates çuvalıymışım gibi- ele alınmama itiraz edemeyecek kadar yorgundum.

Beni yatağa yatırdı ve altına hapsederek gıdıklayan her yerimden öptü. "Uyu."

"Pek inandırıcı olmuyorsun."

"Hm," diye mırıldandı, boğazımın üzerinde bir iz yaladı ve midemden aşağı bir sıcaklık damlası kaydı. "Yorgun olduğunu biliyorum, bununla savaşmayı bırak."

Sonra daha da alçaldı, ta ki ince kumaş tenimde dayanılmaz bir rahatsızlık yaratana kadar. "Dokun bana."

"Uyu."

"Tamam." Elim karnıma ve gerginliğin beni ikiye bölmek üzere olduğu merkezime kaydı. "İzle ve öğren."

Gözleri aramızda gezinip iç çamaşırımın altından kendime dokunmamı izlerken gülümsemesi aynı anda hem çok acımasız hem çok tatlı hem de çıldırtıcıydı. "Çıkar şunları, benim olanı göreyim," diye emretti, kulağıma eğildi, hâlâ bana dokunmasını istediğim yere dokunmuyordu.

Ama söyleneni yaptım.

"Amina dokunmaya devam et. Bana göstermeye devam et."

Onun dokunuşuna kıyasla hiçbir yerde yeterli değildi ve kendimi ona sürtmek, onu bana karşı hissetmek istedim, ama ağrıyordu ve yorgundum, bu yüzden itaat ettim, parmaklarımı bacaklarımın arasında, şişmiş sinirlerimin ve kaygan ıslaklığın üzerinde kaydırdım. Sadece onun nasıl kovalanacağını bildiği bir şeyi kovalamaya çalışıyordum.

Kulağıma mırıldandı, kulak mememi öptü ve kemirdi. "Islak mısın, aşkım? Benim için ıslandın mı?"

Dudağıma ısırıldım, bir inilti tuttum. "Evet."

Geceliğimin askılarından birini aşağı çekti, göğsümü avuçladı ve meme ucunu emmek için ağzını indirdi. "Güzel. Muhtaç amına bir parmak sok."

"Sana ihtiyacım var."

"Ve bana sahip olacaksın. Dediğimi yap."

Ofladığımda kıkırdadı ama söyleneni yaptı, bir parmağını kaydırды ve neredeyse yeterli olmayan dolgunlukta bir sızlanmayı bastırdı.

"Benden nasıl intikam alacağını planlamayı bırak."

"Bana sebep vermeyi bırak ve sadece sik beni," diye sızlandım çaresizce.

"Yap. Gibi. Söylediğim gibi." Meme ucumu ısırды, tıslamamı ve daha fazlası için sırtımı eğmemi sağladı. "Bir tane daha koy. Aferin kızıma," diye fısıldadı, karnımdan aşağı öpücükler bıraktı ve kararan gözlerle parmaklarımın içimde kayboluşunu izledi. "Çok iyi bir kızsın." Kalçalarına doğru yükseldi ve pantolonunun düğmelerini çözdü, parmaklarımı pompalamayı bıraktığımda durdu. "Devam et. Kendini benim için boşalt."

Kıvrandığımı ve inlediğimi izlerken bakışları ağırlaştı, yavaşça kıyafetlerini çıkardı ve sert aletini serbest bıraktı. Çıplak halinin görüntüsü beni uçurumun kenarına getirdi ve kendimi daha da ıslanmış ve bedenimi sımsıkı sarmış hissederken, puslu bir salıverme içime çöktü ve bedenimi yatağın üzerinde teslim olmuş bir halde bıraktı.

Bileğimi kavradı ve parmaklarımı emerek temizledi, dilinin hissi omurgamdan aşağı ürperti gönderdi ve midem arzuyla tekrar düğümlendi. "Benim için aç, aşkım."

Çok yorgun olmama rağmen bacaklarımı hızla onun için ayırdım.

Gülümsemesini ısırdı, gözleri tüm beni inceliyordu. "Daha geniş," dedi. "Seni görmeme izin ver."

Bacaklarımı daha da açtım ve kalçalarım ve bitkin vücudumun her yerine küçük gagalar bıraktı, sakalı her yeri gıdıklıyordu. "Çok güzel." Bacaklarımın arasına yerleşti ve onları sırtına bağlayacak şekilde yönlendirdi. "Hâlâ uykun gelmedi mi?"

Başımı hızla salladım, gergindim ve ellerimi vücudunu keşfetmek için indirdim, parmaklarımı karın kaslarından aşağı, her bir çukur ve şişliğin arasından ve sonra sırtından geçirdim. O da onu istediğim gibi keşfetmeme izin verdi, elimin her darbesinde nefesim kesiliyordu. Nasıl bu kadar... mükemmeldi?

İçime birazcık itti ve nefesim kesildi.

"Bu sesi seviyorum," diye mırıldandı, dudaklarımı dişlerinin arasında sürükledi, kalçalarını telaşsızca benimkilere doğru pompaladı, her seferinde kendini daha derine gömdü. "Her santimini seviyorum"

seviyorum. Ve her santimimi içine almanı seviyorum." Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden çekti ve biraz daha sert, biraz daha derine itti. "Sikimin etrafına gelmene bayılıyorum. Etrafımda boşalmana ihtiyacım var aşkım," diye mırıldandı, dili ağzımdayken cevap vermeme bile izin vermedi, içimdeki havayı ve kelimeleri emdi ve yaladı.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı. "Sen benim iyi kızım mısın?" Hayatımda bir gün bile iyi olmamıştım, ama onun için-evet.

Çenemi tuttu ve beni öptü. "Cevap ver bana."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye iç geçirdim, beni etkisi altına alan zevk dalgası yüzünden gözlerim kapalıydı.

"Benim için çok iyisin. Çok iyisin. Çok itaatkârsın." Eli boynuma dolandı, hafifçe sıktı, başparmağı nabzımı okşadı. "Şunu dinle. Nefes alabilmemin tek sebebi. Bana nasıl itaat ettiğini dinle."

İhtiyaç ve çaresizlikle sikini içime sertçe soktu. Ben de aynı çaresizlikle onu daha fazla aradım. Ellerim her yerindeydi, ağzım onunkinden hiç ayrılmadı. Vücudum o kadar gergindi ki titriyordum. Altında kör olana kadar serbest bırakma çöküyordu.

İçimden çıktığında hâlâ titriyordum, başını arkaya atmıştı, eli hızla uzunluğunu inceliyordu.

Bacağımı beline dolayarak, "Hayır, boşalırken bana bak" dedim.

Gözlerini açtı ve koyu renk kirpiklerinin altından bana baktı, gevşek çenesini yarım bir sırtış kapladı. Gırtlaktan gelen bir inilti boğazını yırttı ve karnıma boşaldı.

göğsümün üzerinde. Orada durmuş, hâlâ sikini okşuyor, sertçe nefes alıyor ve kendinden son derece memnun görünüyordu. "Bu sana çok yakışmış aşkım. Bir tablo gibi görünüyorsun." Öne doğru eğilerek hassas bir meme ucunu ağzına aldı ve bir patlamayla geri çekti. "Mükemmel. Üzerlerine boşalmamla mükemmel görüneceklerini biliyordum."

Gözlerimi devirdim ve sertçe güldü, hala zevk kalıntılarıyla karıncalanan midemdeki o küçük titremeleri geri getirdi.

Yan dönerek ıslak bir bez almak için banyoya gidişini izledim. Sert vücudunun hareketini izlemek bana açıklanamaz şeyler yaptı. O tamamen benimdi. Tamamen benim.

Kendini beğenmiş bir kaş kaldırdı ve beni temizlemek için geri döndü. "Neden sırtıyorsun, benim küçük cadalozum?"

Ayağımı karnına dayadım, vücudunda gezdirdim ve ürperdi, bileğimi kavradı ve oraya bir öpücük bıraktı. "Seni canlı canlı yemek istiyorum. Seni tamamen yutmak."

Beni temizlerken ve geceliğimi tekrar üzerime geçirirken kendi kendine mırıldandı. "Peki bu yan etki ne zaman ortaya çıktı? Bir şifacı çağırayım mı?"

"Ha ha."

Çenemi kavradı, yanaklarımı sıktı ve büzüşmüş ağzıma bir düzine şaplak attı. "Sana bu arsız ağzı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Bana her zaman tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandım ve o biraz güldü, yüzümü bıraktı ve her iki yanağımı da öptü.

"Arsız ağızını seviyorum."

"Kilian."

Mumları üfleyerek söndürdü. "Evet, kalbim?"

"Kil."

İkimizi de battaniyenin altına soktu ve beni göğsüne çekti.
"Hm?"

Esneme neredeyse çenemi ikiye ayırıyordu. "İyi geceler."
Uyumama izin verme. Gerçekten uyumak istemiyorum.
Gözlerim kanayana kadar sana bakmak istiyorum.
Rüyalarımındaki sen kanlar içinde ve benim için çılgılık atıyor.
Rüyalarımındaki dünya mahvoldu. Uykumda gördüklerim
gerçeğe dönüşmeden önce sana bakmak istiyorum. Seni
yalnız bıraktığım için benden nefret etmeyi öğrenmeden
önce.

Tereddüt etti, ardından gelen delici sessizlik beni tedirgin
etti - sanki aklımdan geçen düşünceleri okuyabiliyordu. "İyi
geceler Pamuk'um."

Bu bir hataydı. Uyumak bir hataydı.

Ter içinde uyandım. Tek başımaydım. Uykumda beni neyin
kovaladığını tam olarak hatırlamıyordum. Hatırladığım tek
şey Mal'ın uzaktan beni izlediği idi. Göğsümdeki ağırlık
azalmıştı, çünkü arkadaşımın acı çeken yüzünü görünce
kalbim tekrar tekrar parçalanmıştı. Belki de onu orada
görmüştüm ve sadece hatırlamak istemiyordum. Belki de
bilerek unutmuştum.

Onun için yatağı okşadım.

Neredeydi? Hâlâ rüya mı
görüyordum?

Panik neredeyse beni tekrar vuruyordu.

"Buraya gel," diye seslendi ve başımı kaldırdığımda onu odamızın köşesindeki koltukta oturmuş beni izlerken buldum, gümüş ay ona ve sadece ona bir ışık şelalesi döküyordu. Kızgın görünüyordu, yüzündeki kaslar ikiye ayrılmak üzereydi. Tüm vücudu gergindi ve büyüğü de öyleydi, çünkü gölgeler odanın her yerinde kontrolsüzce parlıyordu, gök gürültüsü altındaki bir orman gibi.

"Beni neden terk ettin?" Ona giderken yere yığılmamak için elimden geleni yaparak sordum.

"Eğer kalsaydım," dedi, beni kucağına çekti, kolları ve gölgeleri beni sıkıca tutuyordu. "Nefret edeceğin bir şey yapardım. Her şeyi elinden alırdım. Her bir kâbusu. Bana kızardın ve ben hiç umursamazdım."

İçkisini işaret ettim. "Biraz alabilir miyim?"

Bardağı dudaklarıma götürdü ve en küçük yudumu almama izin verdi. "Lezzetli mi?"

Ürperdim. "İğrenç."

Güldü ve içkinin geri kalanını mideye indirdi. "Belki," dedi ve beni öperek dudaklarındaki ve dilindeki lezzeti tatmama izin verdi. "Bu daha mı iyi?"

"Nefis," diye mırıldandım, dudaklarını emdim, tadını yalayarak uzaklaştırdım.

Yüzümün her santimetresini okşamaya başladı. "O güzel gözlerini kapattığında ne görüyorsun?"

"Sanırım biliyorsun, Kil." O biliyordu. Satır aralarını doldurdu. Eksik olan tek şey, hala bilmesini istediğimden emin olmadığım detaylardı.

Göğsü daha hızlı yükseldi. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Bu sefer onları kovamazsın sevgilim, canavarlar insan oldu. Artık karanlıkta bile saklanmıyorlar. Ne kadar güçlü ve kötü olursam olayım benden korkmuyorlar bile." Elimi kalbinin üzerinde gezdirdim, başka türlü nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. "Ama senden korkuyorlar. Bu yüzden beni bırakma."

"Neden benden korkuyorlar?"

"Çünkü siz güçlüsünüz ve onlara çok kötü şeyler yapabilirsiniz."

Güçlü bir elini saçlarımın arasından geçirdi. "Sen de güçlüsün."

"Üzerimde hâlâ zincirler var Kil. Onları göremezsin."

Yüzü aynı anda hem düştü hem de demir gibi çelikleşti. "Bana onları nasıl kıracağımı söyle."

"Bu ben olmalıyım. Ben olmalıyım." "O zaman sana yardım edeyim."

Başımı kaldırıp ona baktım ve deliliğin saf yokluğunu, Isjord'da annemin mezarı başında bulduğum rahatlığı tekrar bulduğumu fark ettim. Bu oydu. Neden her şey yeniden sakinleşmişti. Her zaman o y d u . Her zaman

kabuslarımın tamamen ortadan kalkmasına neden oldu.
"Pekala. Bana yardım et."

"Tekrar uyumayı deneyelim mi? Seni asla terk etmeyeceğim." Zihnim hayır demem için bağırp, yalvarıp yakarırken,

"Evet" dedim.

Sonra uzaklarda çığlık atmalarına, yalvarıp yakarmalarına izin verdim. Yükseldikleri çukurların derinliklerine doğru sürünmelerini izledim. Ta ki tamamen yok olana kadar. Göğsümdeki, bileklerimdeki ve boynumdaki ağırlık da gitti. Gitmişlerdi. Yanağımı göğsüne koyduğumda, tenindeki limon çiçeği kokusunu içime çektiğimde zihnim yeniden canlandı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WHITE BISHOP TO G5

SNOWLIN

Kilian hala Thora ve Visha'ya emirler veriyordu. bir şarkı gibi tekrarlıyor olsa da bir saat geçmişti. İkili bu noktada uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

İçini çekti ve yüzünü bana dönerek kaşlarını çattı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Beni kalp krizine sürüklerken çok mutlu görünüyorsun, aşkım."

"Bana çok az güveniyorsun," dedim vücudumdaki her metal parçasını atarak. Çelik bazen bir kanal görevi görüyor, büyüyü daha kontrollü bir şekilde yönlendirmeme yardımcı oluyordu ama sınırlarımı test etmek üzere olduğumu düşünürsek, herhangi bir kanala veya kontrole ihtiyacım yoktu.

Kemerleri ve silahları çözmeme yardım etti, dokunuşunu vücudumun üzerinde biraz daha uzun süre tuttuğundan emin oldu. "Güven benim sorunum değil."

Çenesini kavradım ve yüzümü boynuna gömdüm, bir an için alaycı kokusunu içime çektim. "Biliyorum."

"Buradan çıkıp gittiğin gün," dedi parmağıyla kalbini göstererek. "Korkmadığım son gündü. Dokunulmaz hissetmeyi özlemediğimi söyleyemem."

"Sen dokunulmazsın Gece Kralı."

Parmak eklemleri çeneme hafifçe çarptı. "Kalbim bir kayanın akıyla dolaşırken ve tehlikeyi hissetmezken bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Beni koruyacaksın."

"Birden fazla kez başarısız oldum." "Sen hiç başarısız olmadın."

"Kar-"

"Sevgilim, bende bir kayanın akı var ve tehlike duygusu yok. Bu benim hatamdan başka kimsenin hatası değil. Lütfen," dedim onu kendime çekerek, "kendi sonuçlarımı ve pişmanlıklarımı giymeme izin ver."

Visha boğazını temizleyene kadar dudakları bir süre benimkilerin üzerinde oyalandı. "Eğer işiniz bittiyse."

Thora kıkırdadı. "Cehennem, aşkı görünce öğren bir kadın kadar öfkeli değildir."

Cadımız çoktan sıkıldığını ve buradan gitmek istediğini belirtmek için bize göz kırpmaktan başka bir şey yapmadı.

Kilian'ı bırakıp geri çekildim, o da öyle yaptı. Bizi Amaris'te eğitmeyi seçmişti çünkü bu topraklar zaten devasa büyü yığınlarını emmeye alıştı. Cori'nin ölümünden beri Sisli yeniden ortaya çıkmamış olsa da, biz hâlâ

Olimpos topraklarındaki ağır büyüü, onları geri çekeceği endişesiyle çekti.

Büyümün kapılarının hafifçe aralandığını ve nadiren hissetmeme izin verdiğim gücün etrafımdaki havayı doldurduğunu hissettiğimde içim içime sığmıyordu. Bulutlar gürlüyor ve doğal olmayan gök gürültüsünün başımızın üzerinde toplandığı uyarısında bulunuyordu, bir mıknatısa çekilen metal gibi, fırtınanın gözüydüm.

Visha, "Kapatmak benim için bir sorun haline gelmeden önce ancak bu kadar açabiliyorum," diye bilgi verdi.

Elektrik içimden geçti ve tüm uzuvlarımın etrafında toplandı. Siyah dövmeler derimin üzerinde kıvrılıp dönerken ben onu kontrol etmeye ve emirlerime yönlendirmeye çalıştım. Bir şekilde itaat etti, kontrolsüzce etrafımda dönmesine rağmen bana hafifçe yapıştı. Kilian'ın egzersizleri işe yarıyor muydu?

Kilian'ın gözleri karardı ve karanlık onun altından ve çimenli zeminden kayarak havayı ve zemini soğuk, gri bir küle dönüştürdü. Karanlığın hayalet dalları etrafımdaki elektriğe dokunduğunda, ona doğru kayarak sonunda hepsini ve beni altına aldığı anda, mutlak bir kontrolün çırpınışını hissettim. Kilian'ın gölgeleri yıldırım bariyerinin içine doğru kaydıkça, iç içe geçip ona destek verdikçe, büyüümün ağırlığı hafifliyor ve üzerinde daha fazla kontrol sahibi oluyordum.

Anahtar gibi.

Etrafımdaki şimşek kalkanı, parmaklarımın bir fiskesi gibi emrime göre küçüldü ve büyüdü. Bir anahtar yerine

Durmadan akan ve her komut vermek istediğimde itilip çekilecek ağır kapılara ihtiyaç duyan lanet.

Etrafta oynamaya devam ettiğimde, sihrimin vücudumda dans etmesine izin verdiğimde, onu tamamen çok kolay bir şekilde geldiği sınırların içine çekip geri ittiğimde kekeleyen bir kahkaha beni terk etti.

"Aşk mı?" Kilian neredeyse panikle sordu ve bu beni biraz gülümsetti.

"Evet, sevgilim?"

İç çekişi, çarpışan büyülerimizin manyetik sesinden duyulacak kadar yüksekti.

Sihrimiz bir eldiven gibi oturdu.

Hayatımda gördüğüm en büyüleyici şeydi.

Visha'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

Büyü kullanırken hissettiğim gerginlik kaybolmuştu, daha önce hiç yapamadığım eklemlerimi esnetebiliyormuşum gibi hissediyordum. Yüzmesini istediğimde kolayca yüzüyor, nasıl dönmesini istersem öyle dönüyordu. Kolaylıkla itaat etti.

"Daha fazla," dedim Visha'ya.

"Hayır," dedi kocam sertçe. "Karanlık ne kadar çok emerse, o kadar çok arar. Eğer onu çok fazla beslerseniz, hepsini almayı hedefleyecektir. Kalbim, yalvarırım, bugünlük bu kadar yeter. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

Sesindeki çaresizlik kara kalbimi kırdı ve biraz kanattı. Sınırlar içinde kalacağıma söz vermiştim.

"Haklısın."

Aydınlığın çekimini sürdürdüğümde ve karanlığın kolları

geri çekilmeye başladığında, "Geri çekileceğim," dedi

etrafımdan. Tüm büyüğü tekrar güvenli bir şekilde içinde saklandığında, Visha mührü tamamen kapanması için çağırdı. Nefesim kesildi ve kulaklarım gürültüyle çınlarken başım dönerek yere yığıldım. Beynimi patlatmakla tehdit ediyordu.

Yani bu, tutsak olarak tuttuğum şeyin küçük bir tadıydı. Sıcak kollar beni sardı ve ona doğru sarktım, Beni sakinleştirmek için onun kokusunu içime çekerken nefeslerimi sayıyordum.

"Acıdı mı?"

"Düşündüğüm gibi değil. Daha çok kötü bir akşamdan kalma gibi hissediyorum."

Etrafımızda nelere sebep olduğumuzu gördüğümde bir anlık sessizlik oldu. Bir zamanlar canlı bir yeşil olan, şimdi siyah alevli yanan közlerle kaplı ve ortasında tamamen filizlenmiş beyaz çiçeklerin büyüdüğü toprağın üzerinde rüzgarda küller uçuşuyordu. Ürkütücü bir manzara, bir mezarlık.

Ölümün arasında yaşam.

"Cehennemler," diye mırıldandı Thora.

Kilian eğildi, önce çiçekleri sonra da beni inceledi. Bir avucunu toprağa dayadı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı.

"Ne oldu?"

Gözleri açıldı. "Büyüm ona dokunduğunda toprak ölmüştü. Toprakta asla bir şey yetişmeyecekti, altındaki her yaşam da ölecekti." Bir çiçek kopardı ve

durdu. "Galanthus." Onu Visha'ya uzattı. "Benim için bir bak. Ölü toprakta filizlenmeyi nasıl başardıklarını gör."

"Sadece bir çiçek."

"İşe yarıyor," dedi Crafter'ım boş boş, çiçeği keselerinden birine koyarken. "Eğer onu zapt edebilirsen, Aurora'yı da zapt edebilirsin. En azından asayı Silas'ın elinden almayı başarana kadar. Bir rüya örtüsü kubbesi üzerinde çalışabiliriz. Aurora'yı ve onu kontrol altına almak için benim sihrimi seninkiyle birleştir."

Thora omzunun üzerinden bize baktı, hâlâ eğilmiş beyaz çiçeklerden bir buket yapıyordu. "Onu öldürmeye ne dersin?"

Kelimeler havayı soğuttu.

Sonra Seraphim'de gördüğüm görüntüler gözümün önünden geçti. Ölmüştü. Onu ölü görürdüm.

Visha avuçlarını açtı, havada kırmızı bir asa oluştu ve içinden iki ışık küresi süzüldü. "Asa bir muhafız görevi görüyor, hayatının bir kısmını onunla paylaşıyor. Eğer birinin kontrolü altında ölürse, sürekli olarak geri getirilecektir. Onu durdurmanın tek yolu asanın içine geri dönmesini sağlamaktır." Cadı yutkundu. "Sonra Kar tarafından öldürülmek üzere tekrar serbest bırakılır." Asa illüzyonu kayboldu ve bana baktı. "Ona sordunuz mu kraliçem?"

Lanet olsun sana, Visha.

Kocam kaşlarını kaldırdı. "Bana ne soracaksın?"

"Kil," diye başladım dikkatlice, "Golgotha ile tanışmak istiyorum."

Önce Visha'ya, sonra da bana baktı. "Peki sen, aşkım, neden İblisler Tanrısı'yla tanışmak istiyorsun? Çay içmek için

mi?"

Adamım komik bir adamdı. "Urinthia'yı bulmak için."

Visha'ya tekrar kısa bir bakış attı ve cadım biraz irkildi.

"Peki onu bulmaya nasıl yardım edebilir?"

"Octa Virga'yı saklamak ve bir araya getirmek için açtığı cep aleminin yerini tespit edebilir."

Kilian bir an için sözlerimi ölçtü ve sonra bir iç çekti.

"Bununla ilgileneceğim."

"Gerçekten yapacak mısın?"

"Eğer bir savaşın çıkmasını engellemeye çalışmıyor olsaydık, buna cesedimi çiğnemedenden izin verirdim."

Ürkme sırası bana gelmişti ve elini bana doğru uzatarak beni kollarının arasına aldı ve alnımdan öptü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve onu içime çektim. Şu anda önemli olan tek şey onun burada olmasıydı. Eğer bunu daha fazla düşünürsem, düşünmeden duramayacaktım. "Evet."

Bir gün tekrar soracaktım.

Bir gün ondan bana her şeyi anlatmasını isteyecektim.

Kilian saçlarını okşamaya başladıktan kısa bir süre sonra uyumuştı, yüzü göğüslerimin arasındaki en sevdiği noktaya bastırılmıştı. Küçük eğitimimizden sonra bütün gününü Fernfoss'ta kamp kurarak geçirmiş ve Amaris'e yorgun argın dönmüştü. Onu uyandırmak mümkün değildi, tamamen gitmişti.

Dikkatlice kapıya doğru ilerledim ve onu uyandırmadan sessizce dışarı çıktım.

Nia planladığımız gibi Thora'nın odasındaydı. Küçük kız kardeşim kanepesinde uyuyakalmış olan Mal'ın üzerine bir örtü örttü ve sonra yatağında bize katıldı.

"Kilian çok kızacak," dedi Nia, çantasından birkaç şekerleme çıkararak. "Ona Golgotha'yı sorduğunda çok kızmıştı. Bir de bunu düşün."

En azından Isline Kraliçesi tanrı değildi.

"Saçmalık. Beni seviyor," dedim, hayatımda yediğim en kötü atıştırmalıkları çiğneyerek. İşte bu yüzden Cai benim atıştırmalık insanımdı, Nia değil. Hangi akli başında insan kuru üzüm atıştırırdı ki?

"Gerçekten de Islines'ın bize yardım etmek isteyebileceğini mi düşünüyorsun?" Thora sessizce sordu.

Nia başını salladı. "Bunun cevabı kesinlikle hayır, Rora. Bence Pamuk başka bir şey düşünüyor."

Doğru, öyleydim.

Thora ağzını kuru üzümle doldurduktan sonra öğürerek üzümleri bir kâğıt parçasının üzerine tükürdü. "Nasıl?"

"Babamızı atlatırsın," dedim. "Isjord'da biraz sorun çıkar. Sayıları düşündükçe dehşete düşüyorum. Aurora'yı yetiştirmeden önce bile yavaş yavaş hepimizi kuşatıyor. Bu da ikisinden biri anlamına geliyor. Ya Aurora'nın onu başarısızlığa uğratacağından korkuyor. Ya da onunla gerçek bir mücadele vermemize hazır. Senin ve Eren'in yaşadığını biliyor, eğer onu kontrol etmenin bir yolunu bulmam konusunda endişeliyse, şimdi üç kat endişeli. Babam savaş becerisine rağmen böyle bir şeye sahip."

Kız kardeşim merakla öne doğru eğildi. "Ne şeyi?"

"Kendinden şüphe ediyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Beni varisi yapmaya karar vermesi için çok az düşünmesi gerekti."

O adamın içini dışını biliyorum. O zayıf biri. Bir kaplumbağa gibi."

"Tanrım," diye mırıldandı Nia, kuru üzümünün tadını çıkarırken. "İşte yine başlıyoruz."

Kız kardeşim gözlerini kırıştırdı. "Bir... kaplumbağa gibi mi?"

"Güçlü zırh. Altında kemiksiz bir et. Canavarı, cadısı, yaşlı bir Buz Kraliçesi ve yakında bütün bir muhafızı var. Kaplumbağayı parçalara ayırın. Peçeleri ve güneş kalkanlarını sıyırın. Dört atlısını alın. Altında sadece iyi güçleri olan bir adam kalır. Ayrıca, dördüncü atlısı zaten benim için at sürüyor."

"Mor'la Islines hakkında konuşacağım, bakalım o ne düşünecek. Binlerce yıldır komşular, bu konuda bize net bir fikir verecektir," dedi Nia başını sallayarak. "Bu tehlikeli olabilir Kar. Duyduğum kadarıyla iyi insanlar değiller ve muhtemelen bu fırsatı senin soyuna karşı kullanacaklardır. İki düşmanla birden başa çıkamayız."

Küçük kız kardeşim başını salladı. "Nia'ya katılıyorum. Ama sana da. Bu işe yarayabilir. Isjord titizlik, bir dizi düz kural ve protokolle büyür. Onları bir kaosun içine attığını düşünsene."

"Aynen öyle."

İkisi de aniden sessizleşti. İkisi de arkamdan kapılara baktı, ben de döndüm. Kilian sadece

İç çamaşırları, saçları dağılmış, yanakları pembe lekeli ve nedense kendimi suçlu hissetmeme neden olan uykulu gözlerle bana bakıyordu. "Sen orada değildin." Sesi bile uykuluydu.

"Şimdi tamamen anladım," diye kıkırdadı Nia içinden ve Thora da ona katılarak tavuklar gibi kıkırdadı.

"Birazdan yatağa döneceğim, sevgilim."

Gözlerini hızla kırptırdı. "Ne kadar uzun bir süre?"

Ayağa kalktım. "Bir sorun mu var?" "Evet."

Kahretsin, bizi duymuş muydu? Henüz ona bunu anlatmaya hazır değildim. "Ne?"

"Geceleri benimsin."

Yüzümden, boynumdan ve göğsümden aşağıya doğru bir kızarıklık süzüldü, gözleri oraya kaydı. "Sanırım kısa bir an olacak," dedi ve gözlerini tekrar benimkilere dikip uzaklaştı.

"Tek kelime etmeyin," dedim arkamda beni daha da utandırmaya hazırlanan ikisine.

Ağızlarını sıkıca kapattılar ama ben oturur oturmaz Nia neredeyse mükemmel bir Kilian sesiyle tekrarladı: "Geceleri benimsin."

Yüzümü buruşturdum.

Sonra Thora da aynısını yaptı. Kilian'ın taklidini yapmak için elinden geleni yaptı.

Bir yastık kaptım ve ikisine de vurdum. "Hiç komik değil. Komik değil."

Mal inleyerek yan tarafına doğru kayarken, Thora ona ters ters bakarak kuru üzümlerle vurdu. "Onu boğmak istiyorum."

"O gün kütüphanede ona ne söyledin?"

Yutkundu ve ellerine baktı. "Şeyler. Aptalca şeyler. Aptalca şeyler duymaktan hoşlanıyor. Ne kadar aptalca olurlarsa o kadar hoşuna gidiyor, beni o kadar çok dinliyor. Görünüşe göre, söylediğim şeylerin çoğu aptalca, çünkü söylediğim şeylerin çoğunu seviyor."

"Sadece... bu mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Cai sana nefes almanı söylüyor, ben de ona aptalca şeyler söylüyorum."

Nia ona "Neden burada uyuyor?" diye sormadan önce bana baktı.

"Buraya, Adriata'ya kalmaya geldiğimde ona sordum. Hiç durmadı." Kız kardeşim alt dudağını çiğnedi ve sonra bize fısıldadı, "Mal bu savaş işlerinde biraz... iyidir. Ona söyleyecek miyiz?"

"Biraz geç oldu amına koyayım," dedi ve hepimizin tüylerini diken diken etti. Tekrar sırt üstü yuvarlandı ve iç çekti. "Hilal Tanrım, neden hepiniz çığlık atıyorsunuz?"

Bir elimi göğsüme koydum, gülmekten titriyordum ve çok geçmeden Nia ve Thora da gülmeye başladı. Gözyaşlarımız yanaklarımızdan süzülene ve karnımız ağrıyana kadar. Tüm loş oda canlanmış gibi hissediyordum.

Mal bizimle birlikte güldüğünde, o zaman odanın gerçekten canlandığını, gölgelerin renklendiğini ve

munlar daha parlak parlıyordu. Duvardaki renkler bile bir şekilde daha canlı görünüyordu.

"Bizimle dedikodu yapmak ister misin?" Thora yanındaki yeri okşayarak sordu. "Atıştırmalıklarımız var."

Mal kalkıp gerindi, onun yanına oturdu ve kuru üzümlere kaşlarını kaldırdı. "Dolandırıldım."

"Ne düşünüyorsun?" Nia ona havuç dilimleri uzatarak sordu.

Sebze karşısında ağzı biraz kıvrıldı ama bir tane aldı. "İyi düşünmüşsün. Göz önünde bulundurmamız gereken bazı şeyler var. Silas buna nasıl tepki verecek? Bu insanları öldürmesini istiyor muyuz? Ayaklanmayı durdurabilmesi için başka bir yol düşünemiyorum. Isjord işe yaramaz tutsaklar almaz, unuttun mu?"

"Haklısın," dedim iç çekerek ve hepsi cevabıma şaşırmış gibi baktı. "Ne yani, masumların ölmesini istemiyor muyum?"

Hepsi birbirlerine bakarak ağızlarını kuru meyvelerle doldurdular.

Diğer ikisi sormadığı için Mal sordu: "Ne zamandan beri?"

"Isjordians ezilmeyi sevdiğinden beri. Babamın acımasızlığına şarkı söyleyecekler. Bunu daha önce de gördüm. Bu tamamen bize karşı kazanabilir."

"Ah," dedi Nia.

Thora başını sallayarak, "Ah," diye devam etti.

Mal omzumu dürttü. "Neden Kil'e söylemiyoruz?"

"Onun sağlığı için korkuyorum. Sürekli tansiyon şöyle, tansiyon böyle deyip duruyor. aka yapmadığını düşünmeye başladım."

Kayınbiraderim bunu komik buldu, son derece komik. Hatta komik. Uludu. Uzaktaki kurtlar da ona uluyarak karşılık verdi. "O piç yaşayacak. Söyle ona."

"Planım mükemmel olduğunda ve beni her şeyden şüphe ettirecek bir argüman bulamayacağından emin olduğumda." Ellerimin tozunu aldım ve ayağa kalktım. "Sizi yalnız bırakayım. Aklına başka bir şey gelirse yarın bana haber ver."

"Mhm," diye kıkırdadı Nia ve Thora da onu takip etti.

Havalanmadan hemen önce döndüm ve kollarımı Mal'a doladım, boynuna yapışarak "Benden nefret etme" diye fısıldadım.

Bir süre sonra ellerini bana doladı. "Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadı. "Hiç etmedim. şimdi ona gidebilirsin yoksa çalınan zamanının intikamını alacak."

Lanet olsun. "Duydun mu?"

Ağzına bir salkım kuru üzüm attı ve tadından irkildi. "Hayır mı?"

Yanına gittiğimde Kilian odanın uzak köşesindeki koltuğunda ikisini yudumluyor, gözleri üzerimde geziniyordu.

"Beni daha önce korkuttun," dedim ona ters ters bakarak.

"Evet, ben de korkmuştum. Bana sarılacağına söz vermiştin. Tercihen göğüslerin yüzümdeyken. Sarılmanın ortasında gittin. Gittiklerinde yaşadığım dehşeti hayal et."

"Kilian Henrik Castemont," diye tısladım ve yatağımdan bir yastık alıp ona fırlattım. "Seni mutlak aptal."

"Tam adın geri dönüyor," dedi yastığı yakalayarak. "Başım belada mı?"

"Evet." Hayır, değildi.

"Nedenini bilmek isterim."

"İçeri çıplak girdin."

"Üzerimde iç çamaşırım vardı. Kapıyı çalmadım, kapıyı çaldım. Ve uyandığımda yanımda sen yoktun."

"O zaman geceleri senin olduğumu söylemiştin." Ki öyleydim. Bununla nereye varmaya çalıştığımı bilmiyorum.

"Öylesin." Başını geriye doğru eğdi. "Neden benden böyle kaçmak zorundaydın? Ne gibi kötü şeyler yapmayı planlıyordun?"

"Yok."

"Yalan söylediğinde bana yaptığın şeyler," dedi koltuğuna yerleşirken.

Göksel uyluk tanrıları. "Öyle bile olsa," dedim, normalden biraz daha yüksek sesle ve kaşları yukarı kalktı. "Kötü şeyler yapabilirim. Senden bir şeyler saklayabilirim. Sana yalan söyleyebilirim." Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum, asla.

"Tabii ki."

Oh. "Evet, tabii ki. Her şey için izin almak zorunda değilim." Ama yaptığım şeyi onaylamasını istiyordum.

yapıyor.

"Hayır, yok."

Oh. "Hayır, yok." Göz ucuyla gülümsediğini fark edince ileri geri volta atmayı bıraktım. "Komik bir şey mi var?"

"Bana karşı acımasız olmana bayılıyorum."

"Tartışıyoruz Kilian. Şu anda tartışan biziz."

Boğazını temizledi ve gülümsemesini zorlukla da olsa uzaklaştırdı. "Pekâlâ. Özür dilerim. Dediğin gibi."

"Bundan biraz daha az zevk alıyormuşsun gibi görünüyor."

"Deneyeceğim, ama her şeyim aynı fikirde değil," dedi ve tadı berbat olan liköründen bir bardak daha doldurdu.

Başka bir yastık kaptım ve onunla ona vurdum. "Belki inatçı kısımları ikna edebilirim."

Bileğimden tuttu ve beni kendine çekti. "Seni vahşi küçük şey. Belki de," diye mırıldandı, yüzümdeki saçları okşayarak, "önce biraz haberle başlamalıydım."

Ürperdim. "Ne haberi?"

"Ama duygularımı incittin," dedi ve beni soğuk ve boş bir halde bırakarak geri çekildi.

"Aptal."

Dudağını ısırdı. "Ah, zavallı kalbim."

Kucağına oturdum ve boğazının arkasından inledi. "Anlat bana."

"Lütfen deyin."

"Lütfen," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Sırtarak içkisinin geri kalanını yudumladı. "Bizi Karanlıklar Denizi'nden geçirecek bir yol buldum."

"Öyle mi?"

"Evet. Triad geminin Adriatican çeliğiyle güçlendirilmesine bakmaya gitti bile. Şimdiden test edildi, ilerideki asitli sularla temas ettiğinde erimeyecek, ancak eklediği ağırlık nedeniyle yaklaşık beş kişiden fazlası gidemez. Bugün erken saatlerde Cai ile konuştum. Eudemon uzayında hiç rüzgar olmadığı için gemiyi rüzgarla yönlendirmesi gerekecek ve o da bunu kabul etti."

"Öyle mi?"

"Mhm. Mal da öyle. O bizi hayata doğru yönlendirecek." Oh. "Bana söylemek için neden bekledin?"

"Seni uyanık tutmak istemedim, ama şimdi düşünüyorum da, aslında uyumana yardımcı olabilirdi."

"Evet."

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu, burnu benimkini dürtüyordu. "Hâlâ tartışıyor muyuz? Yoksa artık kucaklaşabilir miyiz?"

"Lütfen deyin."

"Güzel Lütfen." o mırıldandı, Öpüşmek benim ağzını tekrar tekrar. "Lütfen, hm?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

BLACK KNIGHT TO E5

SNOWLIN

T Karanlık Deniz'i geçmenin başka bir yolu yoktu. Hellas'ın sualtı şehrine gemiyle gitmenin yanı sıra gemi de bir yol değildi, çünkü hiç kimse bedel ödemededen diğer noktaya ulaşmayı başaramamıştı.

Kilian ne kadar yalnız gitmesi için ısrar etse de ben reddettim. Diğerleri gibi bir bedel ödeyeceksek, bunu birlikte ödeyecektik. Ayrıca Golgotha'nın onunla konuşmasına izin verebileceği tek kişi ben olabilirdim. Gururlu bir tanrı olarak bilinirdi.

Mal geminin güvertesinden atladı ve ellerinin tozunu aldı, bir ayağından diğerine geçerek önündeki tuhaf suların üzerinde gürleyen karanlık fırtınaya bakan kız kardeşime ters ters baktı.

"Tuhaf şeylere olan merakı bazen beni korkutuyor," dedim.

Kilian bana suçlayıcı bir bakış attı. "Şimdi de öyle mi?" "İnanılmaz," diye mırıldandı Mal.

Kilian bakışlarını haritadan ona doğru kaldırdı, ne söyleyeceğini zaten biliyordu. "Bu denizde bizi harekete geçirecek bir rüzgâr yok kardeşim, bunu sen de biliyorsun. Gemiye rehberlik edecek."

"Başka biri de olabilirdi."

"O gönüllü olunca hepsi geri çekildi," dedi kocam biraz da espriyle, küçük kız kardeşime bakarak. "Kelimelerle arası çok iyi."

"Elbette," dedi Cai, geminin yanında bize katılmaya gelirken başını sallayarak. "Kelimeler. Erkekler lanet olası aptallar. Güzel gözlü, siyah saçlı ve var olabilecek en uğursuz espri anlayışına sahip kızlar için aptallar."

Kız kardeşim, Cai tarafından gemi güvertesine sürüklenmeden önce, etrafı göstererek ve geminin gitmesini istediğimiz yönde hareket etmesi için hangi yelkeni itmeleri gerektiğini açıklamadan önce, kafası karışmış bir şekilde tüm erkeklerin arasına baktı.

Nia önümüze geçerek bana kötü kokulu bitkilerden oluşan küçük bir poşet uzattı. "Kan kabuğu," diye açıkladı ve maiyetindekilere de birer tane verdi. "Macaria bana bitkiden biraz tedarik etti ve ben de kokularınızı eudemonlardan saklamak için onu beyaz rue ile karıştırdım, tıpkı Nimbus'larımız bu bölge üzerinde uçarken onları Adriata'nın içine çekmek için kullandığımız gibi. Yaratıklar büyüünüzün kokusunu alana kadar tadınızdaki nefret ettiklerini düşünebilirler."

Mal, arkadaşşıma alaycı bir bakış fırlatarak, "Umarım çöreğim için daha büyük bir tane paketlemişsindir," dedi. "Onun tavrı lanet

kokuyor. O dokunaçlı şeylerden biri onu öpmek isteyebilir."

Cai, Nia'dan çantayı almak için uzanırken omzunu sertçe çarptı. Onun yanağını okşadı. "Dikkatli ol. Tamam mı?"

Nia başıyla onu onayladı. "Yapacağım."

Gemiye dönerken yine Mal'ın omzuna sertçe çarptı. "Şerefsiz."

"Bundan hiç pay almadım," diye karşılık verdi Mal. "Bu yüzden mi bu kadar titizsin?"

"Benim tipim değil, göt herif."

"Ben herkesin tipiymim," diye bağırdı Mal ve sonra bana göz kırpmak için döndü.

Kilian burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "Hepimiz bir eudemon'un öğle yemeği olacağız, değil mi?"

"Onlar için güzel bir yemek deneyimi olacak. Seçimler kusursuz," dedi Nia omzunun üzerinden ve bize el sallayarak veda etti.

Kilian parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni güverteye çekti. "Kimse sulara ya da sise bakmayacak. Kimse doğrudan bir eudemonun gözlerine ya da karadan ayrıldığımızda gördüğünüz başka şeylere bakmasın."

"Bunlar çocukları korkutmak için anlattıkları masallar," dedi Thora. "Gerçekten de sizi hipnotize edip peşlerine takmıyorlar, sonra da cesedinizi yemeden önce sizi boğmuyorlar." Gözlerini kırıştırarak Mal'a baktı. "Öyle mi?"

"Tabii ki masal," dedi prens ve kız kardeşim rahat bir nefes aldı. "Önce seni boğmuyorlar. "Önce seni boğmuyorlar."

baharatı uzaklaştır."

Kendi kendine başını salladı. "Anlaşılabilir."

Cai kıkırdadı ve bir kolunu onun boynuna attı. "Seni hiçbir şeyin yemesine izin vermeyeceğim, Rora. Önce onu atacağız. Yağlı beynine ulaştıklarında bizi yemeyi hiç düşünmeyecekler."

Bademli atıştırmalığımı neredeyse bitirmiştim ve eğlence daha sulara vurmadan şok iyi olmaya başlamıştı.

Kilian öyle düşünmedi ve sırtışım özür dileyen bir gülümsemeye dönüştü.

Ağzına bir badem attım. "Acaba tadım güzel mi? Yani, tam olarak insan değilim, beni sevebilirler."

Gözlerini sıkıca kapattı ve bademi çiğnedi. "Kadın."

Mal omzuna sertçe vurdu. "Sakin ol kardeşim."

Kocam önce Mal'a sonra da bana göz kırptı, neredeyse inanamıyordu. "Az önce bana sakın olmamı mı söyledi?"

Ağzına bir badem daha götürdüm. "Badem mi?"

"Evet, işin doğrusu," dedi haritayı katlayıp gemiden uzağı işaret ederek. "Git biraz daha getir."

Gözlerimi devirdim. "Pislik."

Bugün ilk kez gerçekten gülümsedi. "Yine mi tartışacağız? Bunları sevdiğimi biliyorsun."

"Bu kadar uzun bakış yeter," dedi Mal, aramıza girip bizi birbirimizden uzaklaştırarak. "Hadi şu gemiyi hareket ettirelim. Daha suya girmeden midem bulanmaya başladı."

Yaklaşık bir saattir yelken açmıştık ve Kilian'a göre bu Golgotha'nın bu kadar sessiz olması için çok uzun bir saatti.

Gri sis gemiyi bir kubbe şeklinde çevrelemiş, kocamın varlığı tarafından püskürtülmüştü.

"Birisi bu sulara bu kadar ilerleyip hikayesini anlatmak için geri dönmeyeli ne kadar oldu?" Cai ellerini ileri geri hareket ettirerek, eudemon sularının derinliklerinde bizi daha da karıştırmak için rüzgârı çekip yönlendirerek sordu.

"Yüzyıllar," dedi Mal, başını eğip gözlerini önümüzde uzanan sise dikerek. "Ve çılglık attıkları, ağladıkları ve öğürdükleri kadar bir hikâye anlatmadılar. Bu yaratıklar bir zamanlar göklerden, hâlâ da öyleler. Tanrıçamızın kitabında, diyarları huzursuzca terörize ettiler, asla saklanıp barışçıl kalmadılar. Onları ilahi bölmeler arasında bu kadar güçlü kılan da buydu."

Cai sınıra yaslanmış, önüne bakıyordu. "Dissiri gibi bir diyarın nasıl düştüğünü hiç anlamadım."

Kilian kollarını kavuşturarak bir yelkene yaslandı. "Kutsal kitaplarda üç İblis Tanrısının, ilk üç tanrının, Hiçlik Tanrıçası, Çoğunluğun Tanrısı ve Bazılarının Tanrısı'nın, diyar genişliğinin kendi bölümlerinin hükümdarları olarak değil, birlik içinde bir arada var oldukları zamanlarda tüm tanrıların tahtını ele geçirmeyi planladıkları söylenir. Kısa bir süre için her yerde korku hüküm sürdü, güneş ve ayın olmadığı karanlık gökyüzü. Hayır

ölülerin cennet ya da cehenneme gitmelerine izin verilirdi. İblis Tanrılar için varlıkları hem cennet hem de cehennemdi. Ruhlar ve yaşayanlar birlikte yürüyordu. Golgotha kardeşlerinin kararlarını kabul etmedi. Hüküm süren kaos asla daha fazla kaos getirmezdi, sadece barış ve ışık için umut getirirdi. Ve tüm İblis Tanrılar kaos, dehşet ve sefaletle beslenirdi. Eğer kimse bunun için dua etmezse, hiç tanrı olmazdı. Bu noktada, bir zamanlar Bazılarının Tanrısı olan Fader bir varlık haline gelmiş, kendi alanını inşa etmiş ve Ithicea'yı diyar genişliğinin bir kısmı üzerinde hüküm süren cennet olarak taçlandırmıştı. Golgotha, kendi annesi Nihilia ve Çoğunluğun Tanrısı tarafından reddedildikten sonra ondan yardım istedi. İblis diyarlarının hepsi onun öngördüğü gibi düştü. Diğer iki kardeş, birçok diyara ve bu diyarlardaki milyarlarca hayata verdikleri zarar nedeniyle Hiçlik Tanrıçası tarafından esir alındı. Fader Dissiri'yi hayatta tutmaya çalıştı ama hiçbir diyarı kaos için dua etmeye yanaşmadı. Artık düşmüş bir tanrı olan Golgotha'ya son teklifi burada, insan arzularının çoğundan daha karanlık olduğu bir diyarda yaşamak oldu. Bu onu ve yaratıklarını hayatta tutmak için yeterliydi, ama diyarına yeniden hayat getirmek için yeterli değildi."

Mal horlar gibi yaptı ve Kilian ona karanlık bir bakış fırlattı.

Küçük kardeş kıkırdadı. "Açıklamamın çok daha kısa olması gerekiyordu. İblis Kral'ın duası yoktu. İblis Kral düştü. Son. Ama onun iradesi bunu yapacak."

"Boş ver onu," diye mırıldandım kocama. "Benimle tarih konuşmana bayılıyorum. Hatta daha çok ilahi tarih."

"Biraz uyukladığımı gördüm."

Çünkü dün gece yatakta bana bundan bahsetmişti. Onun hikâyelerini dinlemeyi boşuna kaçırmazdım. "Sadece göz kapaklarımı dinlendiriyorum, sevgilim."

Mal aniden çeyrek güverteye koştu, gözlerini neredeyse katranı andıracak kadar ağır ve yoğun olan kara sulara dikti. "Dikkat et," diye uyardı ve Kilian'ın karanlığı etrafımıza damladı, siyah bulutlar parlayan gözlere sahip iskelet şekilleri oluşturdu ve etrafımızdaki havayı tısladı.

Gemi sallandı ve Kilian beni sabitlemek için bir kolunu belime doladı.

Herkes sessizleşti.

Etrafımızda tek bir doğa sesi bile yoktu.

Deniz sessizdi. Hava da öyle. O kadar sessizdi ki beşimizin de kalp atışlarını duyabiliyordum. Ve sonra... saat gibi işleyen çok daha yüksek bir altıncı kalp atışı daha. Gittikçe yaklaşıyordu.

Devasa yılan benzeri eudaemon suyu yarmadan önce döndüm ve havada tiz bir ses çıkararak tenimde ürperti yarattı.

Vücudu komutumla dondu ve ardından kesici rüzgârın keskin fırçası vücudunu küçük parçalara ayırdı.

Cai arkamda durdu. "Ne bekliyordun?" diye alay etti. "Lanet olası bir davetiye mi?"

"Beni gerçekten hipnotize edip edemeyeceğini görmek istedim."

Beni görmezden gelerek, daha fazla hareketle altımızda çağıldamaya başlayan bulanık suları incelemek için arkasını döndü.

"Uhm," dedi kız kardeşim, altımızı göstererek. "Neden dönüyor?"

Hepimiz güverteden eğilerek gemilerimizin etrafındaki suyun bir girdaba dönüşmeye başlamasını ve bizi içine almasını izledik

-Yavaşça tüm gemiyi yutuyor.

"Hava cebi!" Cai bağırdı ve su neredeyse güverteye kadar yükseldiğinde hem o hem de Thora etrafımızda bir rüzgâr bariyeri oluşturdu.

"Bizi içeri davet ediyor," dedi Kil fazla sakın bir şekilde, gecenin şekilleri etrafımızda önce ikiye sonra üçe katlanırken.

Bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama gemi sallandığında denizin dibine indiğimizi anladım.

Düzinelerce, yüzlerce, binlerce ve on binlerce kalp atışı etrafımızda dönüyor, rüzgârın uzaklaştırdığı su tabakasının arasında bir yerlerde gittikçe büyüyordu.

"Ne görüyorsun?" Eli bileğimi sıkıca kavradığında Kilian'a sordum.

Vücudunun beni korumak istercesine benimkinin önüne kaydığını hissettim. "Görmeni istediğim bir şey yok."

"Mal?" Ben seslendim.

"Onları aldım," diye yineledi.

Elektrik parmak uçlarımı aydınlattı, etrafımıza ışık saçtı.

Önümüzde birkaç metre bile olmayan şeyi görünce gözlerim iki katına çıktı. "Cehennem." Altında kaldığımız karanlık sularda her türden yaratık yüzüyordu. Boynuzlar, pençeler ve dişler, sivilceli etler ve damarlı deriler, parçalanmış bedenler

Çok fazla uzuvları vardı ya da hiç yoktu. Bazıları çok koyu, bazıları da çok solgun olan gözler bize, bana odaklanmıştı; hava kalkanının ardında kıpırdamadan duruyorlardı, ama kalkanı aşmalarının hiç de zor olmayacağından emindim. Ama öyle olmadı. Yaratıklar nihayet kımıldadı, bize doğru yüzen başka bir şeye yer açmak için ortadan ayrıldılar. Vücut uzaktan insan gibi görünüyordu, ta ki özelliklerini -ya da eksikliklerini- görebileceğim kadar yaklaşıp kadar. Gözleri, ağzı ya da burnu yoktu. Buruşuk deri yüzünü ve vücudunun geri kalanını kaplıyordu. Hava kalkanına yaklaştı ve bir elini bana doğrultmadan önce üç parmağını kalkanın üzerine koydu.

Etrafımızdaki su aniden dağıldı ve bir girdap oluşturarak denizin kumlu zeminini ve tam karşımızda duran, kilometrelerce uzunlukta siyah su duvarlarıyla çevrili devasa kayalık bir şehri ortaya çıkardı. Merkezinde dağ büyüklüğünde dev bir kale duruyordu, girişini metalik kapılar kapatıyordu.

"Hellas," dedi Mal, gözlerini kocaman açarak. "Bunun kanlı bir efsane olduğunu sanıyordum. Burada gerçekten bir şehir varmış."

O şey parmağını tekrar bana doğrulttu ve başını eğerek geri çekildi.

"Yalnız gitmeni istiyorlar," diye belirtti Mal. "Golgotha düşmüş bir tanrı olabilir ama gururu hâlâ yerinde. Bize seyirci vermek istemeyecektir, sadece sana. Bir eşit."

Kilian gitmesine izin vermeyecekti ve onu geride bırakmak zorunda olduğumu düşünürsek, ben de gitmesine izin vermeyecektim. Sürpriz bir şekilde parmakları yavaşça

benimkilerden çözüldü ve beni önüne çekti. Alnıma bir
öpücük kondurdu ve

yüz. "Pazarlık yapma. Teklif edebileceği hiçbir cazibeye kapılmayın."

"Bunu yapmama izin mi veriyorsun?"

Küçük bir gülümseme dudaklarını sıyırdı. "Bana o kirpikleri fırlattığın anda önünde diz çökmüş olurdum."

"Ben olsam gitmezdim."

"Ve bunu yapmadığınız için kendinize kızmaya başlıyorsunuz."

Ağzım açık kaldı. "Oh."

Beni öptü. "Mhm. Oh." Parmağı çenemin altından geçerek bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. "Bunu bilerek yaşayamam."

"Seni seviyorum," dedim, geri çekilerek. "Sen de söyle." "Bana döndüğünde. Dikkatli ol."

Elimde hançer, derisi katranla kaplı ve içi pis kokulu bir şeyle dolu çıbanları olan dört bacaklı şeyin peşinden gittim. Şehir tuhaf bir şekilde hayat doluydu, yaratıklar etrafta dolaşıyor, varlığımdan hiç rahatsız olmuyordu.

Şatoya benzeyen kalenin metalik kapıları biz daha yaklaşımadan gıcırdayarak açıldı, menteşeler sanki açılmak için mücadele ediyormuş gibi titriyor ve inliyordu. Karanlık ve geniş koridorun duvarları midyeler ve yosunlarla doluydu, üzerimize su damlatıyor ve hayal kırıklığından kulak zarımı patlatmak üzere olan bir ses yankılanıyordu, ama kül gibi görünen bir ateşle yanıyordu, neredeyse Kilian'ın etrafında bazen yanan siyah alevler gibi - bir kıyamet duygusu sızdırıyorlardı.

Açık bir odaya geldiğimizde o şey durdu ve neyse ki ben de odaya çarpmadan önce durdum.

Ortasında neredeyse bir tiyatro podyumunu andıran uzun bir kemik kürsü bulunan boş ve devasa mağaranın etrafını daha parlak gri alevli meşaleler kaplıyordu.

Hayret ederdim ama etrafta yankılanan damlayan su sesleri beni kesinlikle çıldırtıyordu.

"Bir kelime etsen iyi olurdu," diye seslendi arkamdan sert, karanlık bir ses ve dönüp iki adım ötemde duran uzun boylu, yarı çıplak adama baktım. Uzun, siyah saçları beyaza boyanmıştı ve çıplak göğsüne doğru dökülüyordu. Gençti ama aynı zamanda o kadar da genç değildi, sadece bazılarının hissedebileceğinden emin olduğum bir anlamda yaşlıydı. Ve şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. "İnsanlar artık bunu yapmıyor mu?" diye sordu, garip kemiklerden ve kayalardan yapılmış kürsüsüne doğru yürürken, giydiği aldatıcı tene rağmen insandan çok tanrı gibi görünüyordu. "Haber gönderin, ben de sizi evimde ağırlayayım." Koltuğunda arkasına yaslandı ve siyah gözlerini bana dikti. "Hizmetçilerimi öldürmek kibarlık değildir."

"Sanki konuşabiliyorlar da bir mektup kutusu eksikmiş gibi."

Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. "Birçok yaşam boyunca aranızda yaşadık ve bir kez bile iletişim kurma yöntemimizi öğrenmeye meraklı olmadınız."

"Saygısızlığımız için minnettar olmalıyız," dedim. "Doğada ilginç bulduğumuz şeyleri tahrip etme ve bozma eğilimindeyiz. Daha da kötüsü, yaratıklarınızla alay edilirdi. Kullanılırdı. Oynanırdı. İşaret edilirdi. Kötülüğün karikatürü yapılırdı.

gerçek canavarları gizler. Canavar gibi görünen şey, orada canavar olmaya o kadar da yakın değildir."

"Sen bilirsin, değil mi?" diye sordu, her tarafımı inceleyerek. "Uzun zamandır bu kadar küçük bir bedende bu kadar büyük bir kaos hissetmemiştim."

"Beni pohpohluyorsun, İblislerin Tanrısı. Senin tarafından kabul edilmek bir ayrıcalıktır."

Homurdandı, başını eğerek beni bütününüle inceledi. "Bu ziyaretten beklediğiniz bir şey var mı?"

"Cevaplar."

"Güzel," diye iç geçirdi, koltuğunda gerinerek. "Benimle şarap içmeye ve yemek yemeye gelmiş olsaydınız hoşunuza gidecek bir yemeğim yok."

Tanrılar ve kuru mizah el ele gidiyordu. "Urinthia babam tarafından ele geçirildi."

Oturduğu yerde biraz dikleşti. "Şimdi öyle mi?" "Yani biliyorsun."

Sırtışı çarpıktı. "Benim kadınlarım kaybolmaz." "Ne kadar zekice," dedim, bir adım daha yaklaşılarak. "O zaman beni onu. Konuşmak istiyorum." Omuzlarını başının ağırlığından kurtarmadan önce.

İki elini de kaldırdı. "Ben bu sulara bir tutsağım. Kimsenin ülkesinde toprağı olmayan bir adamım. Ona istediğı zaman eski diyarıma girme izni verdim. Öte yandan benim geri dönmeme izin verilmiyor. Toprak, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi, yani gücü ona veremedikten sonra bana izin vermiyor."

"O zaman topraklarınıza girmeme izin verin ve onu kendim arayayım."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Ötesinde ne olduğunu bilmeyen biri için çok cesurca konuşuyorsun. Hayatta kalıp kalamayacağını."

"Hayatta kalacağım."

"Emin görünüyorsun."

"Eğer bunu yapmamı sağlamazsan kocam seni parçalara ayırır."

Kaşları çatıldı. "Kocanız." İblislerin Tanrısı ayağa kalktı ve insan tahtının merdivenlerinden indi. "Benim için bir tehdit oluşturmuyor."

"O zaman neden tehditkâr görünüyorsun?" Korku ve ihtiyatı tanıyabilecek biri varsa o da benim.

Bir elini yana kaldırıp gökyüzünün, ışığın, rüzgârın ve yaşamın olmadığı kül rengi bir araziye çerçeveleyen eğri büğrü bir geçidi açtığında aramızda ancak bir adım vardı. Nubil'in renkleri ve Henah ya da Cyra'nın ışığıyla kaplı olması gereken boş alana doğru kilometrelerce uzunlukta harabe üstüne harabe yığılmıştı.

Hiçlik. Eğer hiçlik bir şeye benzeseydi, gördüğüm şeye benzerdi. Çok boş.

Ve bu, Aurora'nın yetiştirilmesi durumunda Numen'in neye dönüşeceğini sadece küçük bir tadıydı.

"Tehdit değil," diye neredeyse hırladı. "Çünkü onun intikamına ihtiyaç duymayacağından eminim Yıldırımın Koruyucusu." Koyu renk gözlerinin parlaması midemde bir düğüm oluşturdu. "Girebilirsiniz."

İleriye doğru bir adım attığımda nabzım kulaklarımda atıyordu ve sonra bir adım daha attım, ta ki başka bir âlemin kapısının önünde durana kadar. Arada bir yer değil. Tamamen başka bir âlem.

Bir elimi ileri uzattım ve parmaklarımin portalın ötesindeki gerçekliği sıyrmasına izin verdim. Sonra nefesimi tutarak içine atladım.

Ciğerlerim panik anında sık sık olduğu gibi sıkıştı. Kemiklerime binen ani ağırlık ve yere yığılmamı isteyen basınç nedeniyle başım döndü.

Başımı salladım, yanıp sönen siyah noktaları görüşümden uzaklaştırdım ve Dissiri'nin yanmış atmosferinde kalan çok az havayı solumaktan bayılmayacağımdan emin olana kadar nefesimi sakinleştirdim.

Sessizlik, zemini kirleten ve havada uçuşan buruşuk kayalardan oluşan gri mezarlığın üzerinde genişçe uzanıyordu. Diyarı aydınlatan soluk parlaklık doğal değildi; kaynağı olmayan karanlık bir parıltıydı.

Hiçbir şeyin yokluğunun ortasında duruyordum. Hayat yok. Ölüm yoktu. Ta ki tanıdık bir his boynumdan aşağı elektrik damlatana ve asanın çağrısının nereden geldiğini anlamaya çalışarak dönene kadar.

"Git," diye hayalet gibi bir fısıltı yaklaştı ve kalbim acımaya başlayan göğüs kafesime çarparak öne doğru sarsıldım. Kelimeler uzaklarda yankılandı. Ta ki kaybolana kadar. Tanıdık olmayan ama tanıdık. Duymadığım ama anlayabildiğim bir dil.

Rüzgâr gibi sıcak ve hafif bir şey yüzüme dokundu ve kulağıma "Bah" diye mırıldandığında birkaç adım geriye tökezledim. Koş.

"Ne?"

"Go'ya." Gardiyan. Aynı fısıltı uzaktan tekrarlandı ve ben de peşinden gittim - ta ki mırıltılar daha yabancı kelimelere dönüşene kadar. Bir şekilde anlayabildiğim yabancı sözcükler. Gitmek. Kaç. Git.

Harabelerin derinliklerine girdikçe, gözlerimi açık tutmak için mücadele ederek daha da baygınlaştım. Tüm vücudum güçsüz hissediyordu; sanki enerjimin her zerresi çekilip alınıyor, içimden emiliyordu.

Uzaktan gelen kırmızı bir ışık göz kapaklarımı zorla açmamı sağladı. Büyük Bakire, devasa bir zanaat halesinin ortasında ve yerde duran gümüş asa parçalarının önünde diz çökmüştü.

"Urinthia." Seslenmeye çalıştım ama dudaklarımdan mırıltıların bile çıktığından emin değildim. Benim isteğimle büyü sınırlarını terk etti ve üzerime süründü, elektrikten daha fazlasını besledi, bana güç verdi. "Urinthia!"

Cadının kafası bana doğru döndü, adaçayı gözlerini bana dikti. Ayağa kalktı ve zanaat halesinin ışıltısı söndü, Melanthe'nin kokusunu taşıyan zincirler uzuvlarından sarkıyordu. "Snowlin." Başını salladı ve bir elini etrafını saran ince kızıl örtünün üzerinde gezdirdi. "Hayır, hayır, hayır. Geri dönmelisin çocuğum. Şimdi!"

Saf öfke beni ayağa kaldırdı. Hançerimi tekrar çıkardım ve ona doğru yürüdüm. "Kalbini elime alana kadar olmaz."

"Burada olmamalısın!" diye bağırdı, tam o sırada uzaktan bir şey çarptı. "Öleceksin."

"Yalanlar," diye mırıldandım, baş dönmesini engellemek için başımı tekrar salladım. "Ama yalan söylemekte iyisin, değil mi?"

"Çocuğumu, onu mahvetmek amacıyla yazılmış bir kaderden kurtarabilseydim, gereken her yalanı söyledim."

"Bencil sürtük."

"Ben bir anneyim!" diye haykırdı. "Snowlin, bu durdurulamaz. Böyle olması gerekmiyor."

"Olabilir!"

Bir gümbürtü daha, ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı ve ürpertici soğuk bir rüzgâr yanağımı okşayarak olduğum yerde durmama neden oldu. Neden rüzgâr hissediyordum?

Arkamda havada süzülen ve yere düşmeye başlayan taşlara baktığında sözleri kesildi. "Git!" diye bağırdı. "Bir şey yapmam için artık çok geç. Geç. Ama senin için değil. Onu durduracaksın. Onu durdurabilirsin."

Boğazım tıkanı, lanet olası gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyordu. "Ne pahasına?"

Yüzü düştü ve bir adım geriye sendeledi. "Bedelini biliyor musun?"

"Hem de nasıl!" Çığlık attım, sanki taş gibi ağırmışlar gibi bir ayağımı diğerinin ardından kaldırdım.

Kafası karışmış bir bakışı silkeledi. "Mührünüz açılıyor."

Sayısız siyah damarla kıvrılan ellerime ve sonra ona baktım. "Mührümü biliyor musun?"

"Lysander'ın onları yaratmasına yardım ettim." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Şimdi git. Dissiri senden besleniyor; sadece senin büyünden değil, varlığından da. Kendi çekirdeği canlanana kadar bunu yapacak, senin çekirdeğini tamamen alıp almaması umurunda olmayacak."

"Eğer bunu burada bitirebilirim, ben-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye bağırdı Kilian'ın sesi boş mesafeden. Yakınımızda başka bir portal kapısı açılmıştı ve Kilian kapının arkasında durmuş, sert ve öfkeli nefes alıyordu -Tanrılar, çok öfkeli. Golgotha, Kilian'ın eli boğazına sarılmış halde dizlerinin üzerinde duruyordu. "Gel," dedi kocam nazikçe ve geçemediği mesafeye bir elini uzattı.

Birkaç adım daha, sadece birkaç adım daha ve Urinthia'ya ulaşabilir, kalbini sökebilirdim ve Aurora günlerimin ışığını asla göremezdi.

Bir baş dönmesi dalgası beni tekrar yıkadı ve sonra sırtımdaki keskin bir acı beni nefessiz bıraktı. Mühür. Kanlı mühür açılıyordu.

"Gel!" Kilian öyle yüksek sesle emretti ki, sonunda gücünün parıltısını diyarlar ötesinde bile hissettim. Ölüm soğuktu, çok soğuk. Onun gibi değil, diye düşündüm, ta ki dönüp

yüzünde bir ifade vardı. Gözlerinden siyah buğular fışkırıyor, parmaklarının uçları siyaha dönüyor ve tırnakları siyah pençelere dönüşüyordu. "Buraya gel," diye tekrarladı ve büyüğü portalın içine süzöldü, havada asılı kaldı ve Dissiri'nin havasını ve zeminini yakarak onları oniks rengine boyadı. Büyöğü beni çevreledi, düşmüş diyarın benden beslenmesine izin vermedi, biraz enerji toplayıp ayakta durmama yetti.

Pişmanlık dolu adımlarla ona doğru yürüdüm ve uzattığı elini kavradım.

Golgotha'yı bıraktı ve beni kollarına aldı, gücüm tükenip beni yere devirmekle tehdit ettiğinde beni sıkıca tuttu. Elleri tenimde durduğunda buzdan daha soğuktu ama rahatlatarak iç çektiği anda her şey ısındı.

Tekrar portala döndüm, küçölmeye ve kapanmaya başlarken Dissiri'nin kalıntılarına baktım. Uzaklarda bir yerlerde Urinthia, babamın nihai yıkım silahını bir araya getiriyordu. Tüm bunları sona erdirme fırsatı önümde duruyordu ve ben bunu kaybetmişim. Tekrar.

Şeytanların Tanrısı bir elini boğazına götürdü, neredeyse sonsuzluğunu elinden alacak olan Kilian'dan çok benim tereddütlerime sinirlenmişti. Önce kocama, sonra bana baktı ve "Bir erkeğin senin yerine karar vermesine izin mi veriyorsun?" dedi.

Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu ve uzuvlarım onun gözlerini oymak için çok zayıftı. "Sihrimi beslemek istedin

senin diyarına. Sizin yargılamanıza ihtiyacım yok."

"Yedekte çok şey var. Ölmeyecektin, zavallı olma," dedi basitçe ve hayalet bir gölge tekrar boğazına dolandı.

Kilian ona doğru eğildi ve kara kaşlarını kaldırdı. "Yani şu anda ruhunun yarısını bedeninden koparsam sen de ölmez misin?"

"Ben güçsüzüm evlat, o gücün ta kendisi. Bana bunu hissetmediğini söyle. İnsan nasıl hissetmez ki? Onun gücüne benzer bir şeyi en son Cyra bana veda ettiğinde hissettim. Karın başka bir güneşi yakabilir, başka bir diyar yaratabilir. Sahip olduğu gücün farkında mısın? Onu sadece kendin için isteyecek kadar bencil misin?"

"Ben. O benim. Benim olana dokunman için sana izin vermedim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kilian geri çekildi ve onu bıraktı. "Bir gün bugün sebep olduğun şeyin intikamını alacağım. Beni bekle."

Golgotha'nın çenesi gerildi. "Seni bekleyeceğim, Tanrım."

Kilian aniden durdu ve gözlerini son bir kez daha Golgotha'ya dikti.

Düşmüş Tanrı kürsüsüne geri döndü, dudaklarından bir dizi sözcük döküldü - garip sözcükler, Dissiri'de duyduğum dilin aynısı. "Onu kontrol edemeyeceksin."

Kilian elimi sıkıca kavradı ve boş mağarada her şey karardı, karanlık duvarlara fısıldayarak İblis Tanrısı'nın etrafında dolanırken fenerler söndü. "Sakın dinleme."

Golgotha koltuğunda geriye yaslanırken burnunu çekti, koyu renk gözleri hâlâ tenimde gezinen siyah dövmelelere takıldı. "Senin durumunda olmaz."

"Sana güvendiğime inanıyor musun?"

"Bu, doğrulukla ilgili olduğundan daha fazla güvenle ilgili değildir."

Gemiye geri dönerken Kilian ne konuştu ne de bana baktı.

"Ne dediğini anladın mı?" Ağır adımlarına ayak uydurmaya çalışarak sordum.

"Evet."

"Hangi dildeydi?"

"Bilmiyorum."

Thora, Golgotha'nın evinden çıkar çıkmaz kollarıma atladı. Koyu renk kirpikleri ıslaktı. "Kilian," diye burnunu çekti, "parmağındaki bant... soldu ve kayboldu."

Kilian'ın hâlâ benimkine sarılı olan eline baktım, birlikteliğimizin izi hâlâ yer yer morarmış griydi, her zamanki gibi güçlü obsidyen renginde değildi.

Gemiye geri döndüğümüzde bana hiç bakmadı. Dönüş yolunda da benimle konuşmadı. Gözünü bile kırpmadı. Ama en azından elimi bırakmadı ya da başımı geçici olarak göğsüne yasladığımda beni itmedi.

Mal onun kadar affedici değildi. Bana attığı bakışlar yakıcıydı. Belki de bir gece önce bana söylediklerini geri almak istiyordu. Benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu.

Visha sahilde bizim dönüşümüzü bekliyordu.

Cadım umutlu görünüyordu. İlk kez uzaktan da olsa herhangi bir duygu hissetmeye yakın görünüyordu.

"Denedim," dedim ona. "Artık bu işin peşini bırakabilirsin. Bırak o kabusları huzur içinde göreyim."

Başını eğdi. "Durmayacağım."

Kilian bana şüpheli bir bakış fırlatmasaydı, içindeki arzuyu tamamen söküp atabilirdim. "Yapmak zorundasın. Ben emrediyorum," dedim sadece.

"Sana yönlendirildiğimde, sana gelmek için var olmaması gereken topraklarda haftalarca yürüdüğümde, bir sözle geldim. Yapamayana kadar sana hizmet etmek için. Ve yapamayana kadar da sana hizmet edeceğim." Döndü ve sonra gözden kayboldu.

Kıl payı. Urinthia'yı bulmayı o kadar az farkla kaçırdım ki, saçlarımı cımbızla tek tek yolmak üzereydim.

Kilian kapıları açtı ve kasıla kasıla içeri girdi, hâlâ sayısız belgeyi karıştırıyordu, yatağa uzandığımı bile fark etmemişti. Ya da ben öyle sanıyordum. Gözleri üzerime dikildiğinde mutluluktan bir parça genişledi.

Gururuma lanet olsun.

Karanlıklar Denizi'nden döndükten sonraki geceyi Thora'nın yatağında, onun uyumasını ve usulca horlamasını izleyerek geçirmiştım. Sonraki geceyi de Nia'nın yatağında, bana her şeyi anlatmasına izin vererek geçirdim.

Aru'dan topladığı çiçeklerle ilaç yapmayı planlıyordu, ta ki başını kucağıma koyup uyuyana kadar.

Bu gece ikisi de yataklarında uyumama izin vermemişti. Görünüşe göre mahremiyet denen bir şeye ihtiyaçları vardı ve ben de onunla uzun süre konuşmaktan kaınmıştım.

Suçluluk duygusu çok garip bir duyguydu. Kemirici. İçi boş. Kendimi içine hapsettiğim umutsuzluktan dolayı bunu hissettiğimin farkına bile varmamıştım. Bunun garip bir şekilde doyurucu bir his olduğunu anlamıştım.

"Kızgınsın," dedi, kıyafetlerini çıkarırken ve ben gözlerimi önümdeki kitaba dikmek için elimden geleni yaptım. Gerçi sinirlerim o kadar gerilmişti ki hiçbir harf anlam ifade etmiyordu. Bu hangi dildi?

İçini çekti, kitabımı almak için uzandı ve doğru yöne çevirdi.

Oh.

Yatağın kenarına yanıma oturdu, eli kalçamı okşuyordu ve ayak parmaklarım battaniyenin altında kıvrılmıştı. "Aşkım. Aşkım. Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu, yanağımı öpmek için eğildi ve ben de onu pmemek için mücadele etmekten neredeyse bir damarımı patlatacaktım. "Hm? Lütfen? Beni başka bir şekilde cezalandır." Ağzı daha aşağı indi ve eli kalçalarımın arasına kaydđ. "Seni çok özledim," dedi dudaklarıma doğru öpücükler kondurarak. "ok, çok fazla."

Ben de yle. "Kitabımı okumak istiyorum."

Yavaşça geri çekildi ve başını salladı. "Pekâlâ, aşkım. Seni yalnız bırakayım."

Kalbim acıyordu ve bu konuda inatçı olmak istemiyordum ama bu, korkuyu tekrar kanıma soktu. Umudum vardı. Hem de çok fazla. Ve ben onu kaybetmişim.

En başta tekrar umut etmek benim hatamdı.

Banyodan sonra döndü, saçlarını havluyla kuruturken su damlaları hâlâ tenine yapışıyordu. Beni bakarken yakaladı ve bana gülümsediğinde o anda vazgeçmek istedim.

"Ne hakkında?" diye sordu, yatağın kendi tarafına uzanarak ve ben ona göz kırptım. Parmağıyla sayfayı işaret etti. "Kitap."

"İlginizi çekecek bir şey yok," dedim, bir sayfayı çevirirken. Gerçekten. Benim için de ilginç değildi. Bağırsak sağlığıyla ilgili bu mutlak saçmalığı nereden bulmuştum?

Kaşları çatıldığında kendi kalbime bıçak saplamışım gibi hissettim. "Anlıyorum."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldık. Zaman zaman bakışlarımı kaçıırıyordum ama onun bakışları, gecenin karanlığı vurduğunda ışıltılı bir gümüşe dönüşen sayısız taşla dolu ışıltılı tavanımdaki küçük bir noktadan hiç ayrılmamıştı.

Bu güne devam edemeyecek kadar yorgun olduğum için kitabımı kapattım, komodinin üzerindeki mumları üfledim ve kan çanağına dönmüş gözlerimi zorla kapatarak uzandım.

Sesi gecedен daha yumuşaktı, "En azından sana sarılabilir miyim?"

Evet. Evet. Evet. Evet. Yuvarlandım ve kolunu bana dolamasına izin verdim. Cennetteydim. Limon kokulu cennet.

Parmakları sırtıma nazikçe dokundu. "Teşekkür ederim. Bana da iyi geceler diyecek misin?"

"İyi geceler."

"Bir öpücüğe ne dersin?"

Dudaklarımı bir an için onunkilere bastırdım ve sonra başımı göğsündeki saklanma yerime doğru eğdim.

Kısa bir süre sessizlik oldu. "Lütfen beni affet," diye mırıldandı saçlarımın arasından. "Bencilce davrandım, biliyorum. Ama sana yemin ederim, k a l b i m , sen hayatıma girmeden önce nadiren bencil oldum. Sana karşı bencil olamaz mıyım? Hm?"

Sesi titrediğinde, kalp ağrısı o kadar şiddetli bir şekilde geri döndü ki başımı döndürüyordu. Cai ve Nia'yı nihai ölümümü kabullenmeye zorlamıştım, istediğim gibi yüzleşmeme izin vermeleri için onları e ğ i t m i ş t i m . Ama o... o asla kabul etmeyecekti. Bunu nasıl fark etmiştim? Bir elimi sırtında gezdirdim ve gömleğinin altına soktum, sıcak tenini soğuk tenimde hissettim. Dokunduğumda iç çekti ve ben de ona yaklaştım, bir bacağımı onunkinin arasına soktum ve yüzümü göğsüne yasladım. Göğsündeki hala kızgın yara izlerinin yanağıma değdiğini hissettim ve onun için bencil olmak istediğim anı hatırladım. Onu geri almak için bu dileğimi milyonlarca kez daha boşa harcayabilirdim.

Bu âlemdeki tüm dileklerimi ona sahip olmak için
harcayabilirdim.

benimle birlikte.

"Korkuyorum, Kil. Çok korkuyorum. Daha önce hiç olmadığı kadar."

Hepsi oradaydı.

Ölmekten korkmadım. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan korktum.

Aniden geri çekildi ve beni doyumsuzca öptü; kendi nefesi ciğerlerimi doldurana kadar her nefesimi içine çekti. "Ben de çok korkuyorum Pamuk. Dehşete düştüm. Ama seni kaybetmekten daha çok korkuyorum. Eğer seni ölü bulsaydım, bu dünyada hiçbir şeyin benim için kalmamı gerektirecek kadar önemi olmazdı. Hiçbir şey uğruna seni tekrar kaybetmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Kesinlikle hiçbir şey uğruna. Dünyanın canı cehenneme."

Ağzım açık kaldı. "Kilian Castemont."

"Beni duydun," dedi, beni tekrar kendine çekti ve başını boynumun kıvrımına gömdü. "Sarıl bana kadın, hem de sıkı sarıl. O gün neredeyse panik krizine giriyordum."

Parmaklarımı kafa derisinde gezdirdim ve inanılmaz ipeksi saçlarının parmaklarımın arasında kaymasına izin verdim. "Zavallı bebeğim."

Boynumu ısırdığında ağzımdan bir gıcirtı çıktı. "Kötü kadın."

"Ama sen beni seviyorsun," diye fısıldadım, yarı kıkırdarak.

Omzuma bir düzine tik bıraktı. "Beni o kadar korkutuyor ki. Eğer elimi tutmamış olsaydın-"

"Her zaman elini tutacağım."

"Tereddüt ettin."

"Eğer içinde güvende olduğunuz bir dünya varsa, her şeyimi verirdim. Hayatımı bile." Yine de vereceğim.

"Kalbimi kırma, Pamuk."

"Seni zaten uyarmıştım, sevgilim. Uzun zaman önce."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

WHITE BISHOP TAKES E7

KILIAN

S Atlas'la birlikte bir kitap reyonundan diğesine atladı. ve Oryn ayağa kalkmış, uzun kuyrukları inceliyordu. Belki de son on yüzyıldır hiç açılmamış zincirlenmiş kitaplar.

Yaşlı bir Adriatyalı rahip boğazını temizledi. "Onları gerçekten okuyabilir mi kralım?"

"Eğer bu karımın sözlerini sorgulamanın bir yoluysa, o zaman hayır diyebilirim," dedim ona dönerek, "sadece krallığımda o yiğit cesaretin gerçekten var olup olmadığını görmek için."

Bocaladı. "Öyle değil kralım, ama bu bizim merakımızı dindirmeyecek. Esmeray günlüklerini şimdiye kadar kimse okuyamadı."

"Söyler misiniz, bu merakı iki elimle birinin boğazına sarılmak dışında nasıl giderebilirim?"

"Kil!" Snow kütüphanenin derinliklerinde bir yerden seslendi ve ben de duvarı iterek ona doğru gittim. Karımın az önce onun hayatını kurtarmış olabileceğini fark etmiş miydi?

"Evet, aşkım?"

Parmağıyla Esmeray günlüğünün kalın bir cildinin zincirlendiği üst rafa işaret etti. "Bana şunu getir."

"İçinde benim için ne var?" Kitabı alıp başının üzerinde tutarak sordum.

"Duruma göre değişir, ne istiyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm ve yüzümü ona doğru indirdim.

Kıkırdarak o da dudaklarını büzdü ve ikimiz de küçük, garip bir öpücüğü paylaştık. "Ah, çok kolay memnun oluyorsun."

"Ne buldun, cehennem kediciğim?"

Basit kitap başlığının altında birkaç çizgi çizdi - muhtemelen benden gizlenen harflerin üzerinde. "İşte. Tam altında. Kan ve koruyucu bir şey."

"Bir Ithicea muhafızının kanı." Elini tuttum ve parmağımı avucunun üzerinde gezdirerek harfi oluşturdum. "Bu ilk cennet anlamına gelir, ya da bizim Ithicea dediğimiz şey. Çabuk öğreniyorsun." Yaşlı Darsan kolay biri değildi.

"Mecburdum," dedi düşüncesizce, Hereditas'ın sayfalarını çevirmeye başlamıştı bile. Bir parmağını boş sayfaların üzerinde gezdirdi. "Bunların düşmüş bir muhafızın kanıyla yazıldığını söylemiştin. Hangi düşmüş muhafız? Bildiğim kadarıyla, ana cennetin hiçbir koruyucusu düşmedi. Düşebilecekleri söyleniyor ama okuduğum kadarıyla düşen birinden hiç bahsedilmedi. Aurora'nın da düşmüş bir muhafız olduğuna inanmıyorum ve bunların çoğu o Octa Virga olmadan çok önce yazıldı."

"Oneira, hâlâ Hiçlik Tanrıçası'na hizmet eden bir Rüya Koruyucusu. Kâbuslarla dolu bir hayata mahkûm edilmiş bir adama rüyalar göndermişti. Acıma, sevgi ya da ilgiden değil, ziyaret ettiği kişilere yaşattığı dehşet nedeniyle övgüler arasında yaşayan bir Kabuslar Gardiyanı olan kız kardeşi Efelìa'yı kıskandığı için. Terörün övüldüğü zamanlarda. Bunu yaparak, yaratıldığı şeyin temelini yıkmış ve bu nedenle göklerden düşmüş ve kabuslarla dolu gecelerin kölesi olan basit bir kadın olarak günlerini yaşamaya gönderilmişti. Esmeray, tanrılar tarafından göz ardı edilmeyen aşağı diyarlara yaptığı seyahatlerde onunla tanışmıştı - bazıları bu kitapları yazmak için onu bilerek aradığını ve koruyucunun son günlerini isteyerek ona hediye ettiğini söylüyor."

Alt dudağını kanayacak kadar çiğnedi. "Numen'de diğer diyarlara açılan portallarımız ya da kapılarımız yok. Sadece tanrılarımızın cennetlerine."

"Bir zamanlar vardı. Hüküm süren üç tanrı, Hiç, Bazı ve Çoğu Tanrıları, aralarında barış içinde ve bölünmeden yaşarken. Ama bu oldukça uzun zaman önceydi, kalbim."

Yutkundu ve gözlerini bana kaldırdı, "Kil, Seraphim'de bir şey gördüm" dediğinde sesi alçaktı.

Bizim zamanımızda herhangi bir geçidin kalmış olması pek mümkün olmasa da, tamamen imkânsız da olamazdı. Ve Snow belki de bizim diyarımızdan onları açabilecek tek kişi olduğu için, sadece babasının değil, tüm dünyanın hedefi olacaktı. "Seraphim'de hiçbir şey görmedin. Duydun mu beni?"

Başıyla onayladı ve elimi tutarak beni Thora'nın Nia'yla birlikte parçalanmasına bir sayfa kalmış büyük bir sözlüğün önünde oturduğu koltuğa çekti.

"Atlas'a güzel bir şeyler almam gerektiğini hatırlat lütfen," dedi Nia, tamamen siyaha dönmesine bir damla mürekkep kalmış kalın bir deftere hızla notlar karalarken. "Bunu nereden çıkardığını ya da hangi soğuk iskeletin ellerinden kopardığını bilmiyorum ama güzel bir şeyi hak ediyor."

Snow arkadaşına sıırttı. "İnlemekten bir sayfa uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Etkilenmemiş bir Nia'dan karımın kafasına bir kalem isabet etti. "Bu altın. Bu altın," diye ısrar etti parmağıyla kitabı göstererek. "Bu dil, bu harfler tanrıların cennetlerine geri döndükleri zamandan beri görülmedi."

Snow omuzlarını gururla şişirerek başparmağını bana doğru çevirdi. "Konuşuyor. Okuyor. Biliyor."

"Mal da," diye mırıldandı Thora, bir yandan da dikkatle Esmeray'ın günlüğündeki sözcükleri Nia'nın çevirmesi için bir kâğıda geçirmeye çalışıyordu.

"Nerede bu salak?" Nia sordu. "Burada bize zaman kazandırıyor olabilir."

Thora sakince, "Diğer pek çok şeyin yanı sıra egosunun okşanması da cabası," derken kesinlikle rahatsız olmamış görünüyordu.

Snow homurdandı ve sonra öksürmeye başladı, Mal kaşlarını çatarak içeri girdiğinde neredeyse nefessiz kalacaktı

tam olarak kız kardeşine baktı. Yıpranmış görünüyordu ama Thora'nın tarif ettiği şekilde değil. Snow kız kardeşine dönüp, "Kastettiğini sanmıştım-" dediğinde öyle düşündü.

Küçük kız kardeş başını kaldırdı, yavaşça ve masumca göz kırptı. "Eğitim. Erkekler kavga ettiklerinde çok alıngan olurlar. Sanki ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlarmış gibi."

Mal onun yanına oturdu ve masanın her yerinde daha fazla alan olmasına rağmen onu daha uzağa gitmeye zorladı. "Küçük kuş, seni eğitirken de ellerin hep üzerimde."

Thora aniden ayağa kalkarak Neo'nun durduğu kütüphanenin girişine baktı ve ona doğru utangaç bir el salladı. Mal'ın son derece uygunsuz sözlerini duymazdan gelerek sandalyeyi geriye itti. "Bana bir dakika müsaade edin."

Kardeşim onun bileğini tuttu ve sonra kendini yakalamış gibi hızla bıraktı. Thora da bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayarak Neo'ya doğru koştu.

Snow'un gözleri önce kız kardeşi ile erkek kardeşim, sonra da kız kardeşi ile Neo arasında gidip geldi. Sessiz kütüphaneye rağmen, ikisi kısık sesle konuşuyorlardı ve bu karımın bir tür sıkıntıya girmesine neden oluyordu çünkü ben elimi kalçasına koyana kadar dizi defalarca masaya çarptı.

"Aşk."

"Sus. O bir erkek. Bir çocukla konuşuyor."

"Hayır," dedi kardeşim esneyerek, "ölü bir adamla konuşuyor."

"Thora ondan hoşlanıyor ve onun da Thora'dan hoşlandığını görebiliyorsun," d e d i Nia, bize aldırmadan. "Onları rahat bırakın."

Snow'un kaşları kalktı ve bana döndü. "Ondan hoşlanıyor mu? Bunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Neyi biliyordun?" Thora koltuğuna dönerek sordu. "Bir şey mi buldun?"

Nia içini çekti. "Yaratılışlarının kökeniyle ilgili bir yığın sıkıcı ayrıntıdan başka bir şey yok. Ve şimdiye kadar hiçbiri Adan tarafından dövülmüş muhafızlar ya da onların zayıflıkları veya kusurları hakkında değil." Önce Snow'a sonra da bana baktı. "Onun hakkında bazı paragraflar var - Caelum doğumlu."

"Değilim," diye mırıldandı Snow, harfleri birbiriyle karşılaştırmaya devam ederek.

"Sadece bir aile vardı," diye devam etti Nia ve Snow'un kalemi durdu. "Aerin. Nubil'in kardeşi, Gök Gürültüsü Tanrısı Goltar'dan doğdular. Ve daha aşağı bir tanrıça olan Theena'dan. Goltar'ın ilk çocuğu Nubil'i Caelum'a kadar takip etti ve daha sonra ona sadakat yemini ederek cennetin ikinci komutanı olarak hizmet etti."

"Nia," diye uyardı Snow.

"Zephyr unvanını teslim ettikten sonra Nubil bu yeri asla geri vermedi. Hâlâ bir Aerin kanına ait. Size ait. Senin ve onların çocuklarına ait olacak."

Snow kalemini masanın üzerine bıraktı ve gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ben bir Skygard'ım. Olympia Kraliçesiyim. Ve bu yeterli."

"Bizimki de öyle," dedi Mal arkasına yaslanarak.

Parmaklarını şıklattı ve onu işaret etti. "Evet, Adriata da."

"İş savaşa gelirse," diye başladı Nia, "onlardan yardım istemeyi düşünür müsün?"

"Kim?"

"Hizmet etmen gereken tanrı."

"Ben tek bir tanrıya hizmet ederim, Nia'ma. Ve bu benim arzum."

"Evet, ama bir gardiyanla savaşmamıza yardımcı olmak için ne yapabilir?" "Üzerinde çalışıyoruz," dedi karım sessizce, daha fazla iz sürerek

not eder. "Eğer herhangi bir tanrının önünde eğilmem gerekirse, bu kendi gücüm olacaktır."

"Kar, bu seni öldürebilir" dediğinde arkadaşının sesi kesilmişti.

"Tanrısal müdahale zaten yeterince çaba göstermiyor mu?"

"Onunla kavga edebileceğini düşünüyor musun?" Mal gergin bir şekilde parmağını masaya vurarak sordu.

"Evet. O zaman tek yapmamız gereken babamı öldürüp Octa Virga'yı onun emrinden kurtarmak. Gerisini ben hallederim."

Kastettiği şey onu öldürmektir. "Yalnız olmadığını unutup duruyorsun," dedim. "Onunla birlikte savaşacağız."

Snow elini gizlice bacağıma koydu. "Eğer mecbur kalırsak."

Thora kız kardeşine gülümseyerek, "Biz de varız," diye ekledi.

"Bu beni pek teselli etmiyor, Rora."

Mal saına bağladığı fiyonga bir fiske vurduktan sonra fiyongu çözdü ve ipeksi gl kurdelenin kayarak avucuna düşmesine izin verdikten sonra cebine koydu. "Benim hiçbir askerim savaşa pembe bir fiyonkla gitmemişti."

Yayına uzandı. "Senin askerin değilim, Malik."

Kardeşim homurdandı. "Benim tarafımdan eğitiliyorsun, sen benim askerimsin."

fkelendi. "Eğitim mi? Bütün gün gözlerim kapalı oturup nefes almak eğitimden sayılmaz."

"Eğitimimizin büyük bir kısmını oluşturuyor," diye açıkladım. "Gölgeler ve çağırdığı ller üzerinde nasıl büyü etkisi yarattığını öğrenmek istiyorsan, meditasyon eğitiminin en zor kısmı olacak. Fiziksel olanı ruhsal olana bağlamak. İpleri hayal etmeli, nerede olduklarını tasavvur etmelisin ve zihninin mananla birlikte onları hayata geçirecek."

"Bu onun yapabileceği bir şey mi?" Nia sonunda çalışmasını bırakarak sordu.

"Ne olduğunu düşünürsek, biraz çabayla kolayca."

Nia'nın gözleri normalden biraz daha genişti. "Yani, diyelim ki bir buz askerleri ordusu çağıracak olsa-"

"Büyü gücüne bağlı olarak, sağlam bir tabur."

"Sadece bir tabur mu?"

"Sakin ol, Nia," dedi Mal. "En iyi ihtimalle bir tabur."

"Highwall'daki savaşta bir taburdan fazlasını topladığınızı gördüm."

Parmağı daha hızlı vurdu. "İsteseydim daha fazla para toplardım."

"Ama?"

"Ama bizim parçalarımızı tüketiyor," diye ekledim. "Karanlık büyüdükçe tüketir. Ölüm de öyle. Gölgeler de. Büyümümüzü geliştirebilmemiz için başka bir şey için pazarlık yapmamız gerekiyor. Elementallerin manalarına güvendikleri gibi, biz de onların güçlerine güveniyoruz."
."

"Ruhumuz."

"Tam olarak değil," diye açıkladı Mal. "Kil ve ben onun üzerindeki kontrolümüzde ustalaştık. Bizi tamamen tüketmesi biraz zaman alır. Ama evet, bir kısmını tüketiyor. Herhangi bir parçasını. Eğer şanssızsanız, empatinizi ve dolayısıyla duyguları kontrol etmek bir yana, anlama yeteneğinizin tamamını tüketebilir. Ancak bir elemental için, kendi büyülerini küçük ipliklere bölerek dışarıya yaymaları gerekir ki bu da vücutlarında nefes almak gibi normal şeyleri yapmak için daha az mana bırakacaktır. Thora için bu kolay bir durum çünkü sınırsız bir mana kaynağına sahip. Ve eğitimimizde şu ana kadar bunun için nasıl bir vergi ödeyeceğini henüz bulamadık." Üzerinde Esmeray yazıları olan bir kâğıt parçasını kaldırdı. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Vas," dedi Snow çabucak. "Aurora ve onun tek kusuru hakkında ayrıntılar, onlara karşı kullanabileceğim herhangi bir şey."

Kardeşim başını geriye doğru eğdi. "Peki ya şimşek? Bu saçmalıktan daha hızlı ve daha verimli."

Başını iki yana salladı. "Vas öldürülemez, bu onun laneti. Yapabileceğim tek şey babamı öldürmek, ona asayı geri vermesini emretmek ve Vas'ı tuzağa düşürmek. Tüm bunları yapmak için onların zayıflıklarını bilmem gerekiyor."

"Tuzak mı?"

"Onun zihninin içini kastediyor," diye konuştu Visha bizimkinin yanındaki masadan, hâlâ grimoire'unu okumakla meşguldü. "Bu ben oluyorum. Ve Kilian."

Ağabeyimin dikkati bana döndü. "Kardeşim bunu nasıl yapar?"

Ayağa kalktı ve Borsich dilinde yazılmış ağır bir zanaat içeren bir kâğıt parçasını yere bıraktı. "Bunu ona dövme yapacağım - bir rüya perdesi. Kara büyü çağrısıyla birlikte, Kar'ı kontrol etmeye ve Aurora'yı zapt etmeye yarayacak fiziksel bir kubbe yaratabilecek. Zihinlerini başka bir rüya perdesine maruz bırakabileceğimizden şüpheliyim, tabii bir Elder Crafter tarafından yapılmadığı sürece, ama onları fiziksel olarak bir kubbenin içine hapsedebiliriz, zihinlerini kandırarak oradan çıkamayacaklarını düşünmelerini sağlayabiliriz. Aurora bundan kurtulamayacağına ikna olduğunda, Kilian onun büyüünü boşaltacak ve Snow da zihninin ona neden oyun oynadığını merak etmemesi için onu yeterince meşgul tutacak."

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedi Mal, kâğıdı kapıp gözden geçirirken. "İşe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu test ettim," dedim. "Kar'ı zapt edebilirim ve Vas bir süre önce tuzaklarımdan birine düştü."

"Huh." Kardeşim ikna olmuş görünmüyordu ama aramızda kaldı ve hatta birkaç parçayı çevirmeye yardım etti.

Nia devasa kütüphane kapısından dışarı, Moor Denizi'nin altında alçalan güneşe baktı. "Alaric bizi öldürecek."

Thora ayağa fırladı. "Kahretsin. Akşam yemeği."

Kardeşim ve iki Crafter kalana kadar kütüphane birer birer boşaldı.

Birlikte çıkmadan önce Mal'ın önüne geçtim ve ne söyleyeceğimi bildiği için iç çekerek başını geriye attı. "Bu konuşmayı yapmamıştık." Thora'yla oyun oynamaması gerektiği konusunda kesin olarak bilgilendirilmeliydi.

"Gerek yok kardeşim, öyle bir niyetim yok." "O zaman bırak onu."

İşte o zaman karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "Anlamıyorsun."

"Anlamamı sağla."

"Kollarımda bir adam için ağlamasına izin vermeyeceğim."

"Neden gelip senin kollarında ağlasın ki?"

"Bu benimle onun arasında." "Yine içmeye mi başladın?"

Tekrar durdu. "Özür dilememi mi yoksa durmamı mı istiyorsun?"

Niyetinizi açıkça belirtin, Kilian baba."

"Nedenini bilmek istiyorum. Anlamak için. En azından anlamak için. Sadece bir şey. Bana bir şey ver. Yalvarıyorum. Benim hatam mı? En azından kimin suçu olduğunu bilmesen bile benim suçum olduğunu söyle. Beni suçla Mal, sadece beni suçla." Başını kavradım ve alnımı onunkine yasladım. "Beni suçla, küçük kardeşim. Kendini değil. Hiçbir şey senin hatan değildi. Anlıyor musun?"

Bir an için ona tekrar sahip olduğumu düşünerek kandırıldım. Ama derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Küçük kardeşim parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve ben bunun olmasına izin vermiştim. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Ona ben bakmalıydım. "Senden nefret etmeme neden olma, Kil. Nefret etmek isteyeceğim son şey sensin. Bırak gitsin ve beni rahat bırak."

Her akşam kendini cezalandırdığı yere doğru gidişini izlemeye dayanamayarak gözlerimi kapattım.

"Kilian," diye seslendi Visha ve gözlerimi zorla açtım, kardeşim artık yoktu. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Bir sorun mu var?"

Başını salladı ve bir avucunu kaldırarak yanımızda bir geçit açtı. "Görmeni istediğim bir şey var."

Bizi Olympia'da sığır ve koyunlarla dolu bir vadiye bakan bir uçurumun kenarına götürmüştü. Ülkenin bu kısmında güneş henüz tamamen batmamıştı, Olympia tepelerinin akşam güzelliğinin tadını çıkarmak için yeterli zaman vardı.

"Gezmek mi? Seni buna Larg mı zorladı?"

"Amur'dayız, Cori ölmeden önce sen ve Snow'un Fogling'le savaştığınız yerde. Onları aşağıdan, bu uçurumdan geçirdi ve arkamızdaki dağa çıkardı."

"Ve?"

"Arkamıza bak."

Önümdeki keskin kayayı beyaz örtü kaplamıştı. Galanthus her yerde filizlenmiş, bulutlarla kaplı olmayan dağın tamamını kaplamıştı.

"Snow'un daha önce büyü kullandığı birkaç yeri ziyaret ettim ama burası onunkiyle birlikte büyü kullandığın tek yerdi. Bir Amur yerlisi aşağıdaki kayanın zaten ölü olduğunu, üzerinde ot, çalı, hiçbir şey yetişmeyeceğini doğruladı. Yine de toprağa ve senin büyüne rağmen bunlar filizlendi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Toprak sadece Kar'ın büyüsunü kabul etmiyor." Bir elini ileri uzattı, kırmızı bir sis rüzgârı çiçeklerin yüzeyini kapladı. Ölümün dokunuşundan kıpırdamadıklarında geri çekildi. "O da bunu kullanıyor. Bir Adriatian Aura bir Malefic'e dönüştüğünde ya da bir Crafter'ı gömdüğümüzde, toprak onların sihrini kendini beslemek için emer, ondan beslenmek için değil." Nefes alış verışı biraz daha hızlandı. "Sanki... sanki-"

"Toprak iyileşiyor."

"Evet," diye kabul etti. "Bu iyileştirici. Snow bundan hoşlanmayacak, değil mi? Belki de ona söylememeliyiz."

"Bundan hoşlanmak zorunda değil Visha, ama kimse ondan başka bir sır saklamayacak, anlaşıldı mı?"

Başını salladı. "Haklısın."

Caiden'ın askerlerle birlikte yerleşmekte olduğu Fernfoss'a gittim. O ve Eren kampın ortasındaki ateşe yakın oturmuş, kalabalıktan uzakta birlikte yemek yiyorlardı.

Çalışan iki gözü olan hiç kimse ikisinin muhtemelen birbirlerinin cehennemlerini gördüğünü söyleyemezmiş gibi davranarak, bununla nereye varmaya çalışıyordum.

Sik kafalı yaklaştığımı görünce başını geriye attı ve inledi. "Sizin için ne yapabilirim, Majesteleri?"

"Karım hala bir şekilde senden hoşlandığı için senden varlığına son vermeni istemek çok zor olur. Eğer bunu onu incitmeden yapmanın bir yolunu bulabilirsen, gerçekten minnettar olurum."

"Varlığınız bütün gün yaşadığım en kötü karşılaşma olmasaydı gülerdim."

"Baksanıza anlaşıyoruz. Eminim yakında anlaşabiliriz."

"Beni aramak için çaresiz olmalısın."

"Seni her gördüğümde diğer tarafa dönmem için bağırmasalar dizlerimin üzerine çökerdim."

Eren nefesinin altında kıkırdadı. Gizli sevgilisinin ters ters ve kısık bakışlarına rağmen durmadı. "Otur lütfen Kilian. Gece sıkıcı olmaya başlamıştı."

Caiden ağaç kütüğüne doğru gerindi ve ona dudak büktü. "Öyle miydi?"

Eren başını salladı. "Eğer gözlerimi beğendiğini söylersen, nedenini de bilmek isterim. Aksi takdirde sıkılırım."

Sik kafalı şairane bir şekilde şöyle dedi: "Çok güzel gözlerin var. Yeşiller. Ağaçlar gibi. Ağaçları severim. Ama ağaçlarla sevişmek istemiyorum, seninle sevişmeyi tercih ederim. Buna ne dersin?"

Eren kendi kendine gülerek, "Buna ne dersin?" diye tekrarladı.

Hilal'in hatırı için. "Yeşil değiller," dedim Eren'in yanına

yerleşirken. "Daha çok yosun rengi ve biraz da

Sol gözündeki koyu lekeler neredeyse ela gibi görünmesine neden oluyor. Özellikle de gece vakti. Ağaçlara benzediklerini söyleyemem. Belki bir yonca çayırına. Sabahları çiğle kaplandıklarında oldukça güzel oluyorlar. Çocuklar bunların arasında koşmaya bayılır."

"Ne istiyorsun, seni piç?" Eren kaşlarını kaldırıp ona baktığında Caiden sordu ve gülme sırası bana geldi.

"Görgü kuralları, lütfen. Ve evet, bir şey istiyorum. Kardeşimle ilgili."

Caiden çiğnemeyi bıraktı ve yemeğini yere indirdi, tüm ruh hali değişmişti. "Peki ya o?"

"Endişeleniyorum."

"Ben de öyle, ama onun arkasından ne yapmamı istiyorsun?"

"Arkasından değil, dilersen ona sana geldiğimi söyleyebilirsin. Benden nefret etse bile denediğimi bilmesini istiyorum. Ondan vazgeçemem, Caiden."

"Bana bırakın. Bu tür davranışlarla ilk yolculuğum değil," dedi. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"En sevdiklerimin hayatlarıyla birlikte."

"Gözlerim ne renk?" diye sordu sırtarak.

"Aramızdaki bu küçük an biraz daha uzun sürebilirdi."

"Olabilirdi. Eğer gözlerimin rengini bilseydin."

"Yeşil. Mide bulantısı gibi."

Gitmek için ayağa kalktığımda nefesinin altından "Kraliyet puştı," diye mırıldandı.

"Sik kafalı."

CHAPTERTWENTY-CIX

BLACK BISHOP TAKES F3

SNOWLIN

M Skye generali sonunda bana onay vermişti. tüm pasımı döktüm. Fiziksel olarak, kendimi en sağlam hissettim.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Zihinsel olarak-

Belki de uyku yüzündendi. Bu sefer uyuyabilirdim, sadece uyumak istemedim.

Tristin iç çekerek oturduğum bankın üzerine çöktü ve kanadı neredeyse bir gözümü çıkarıyordu. "Bunu daha önce yapmamıştın. Endişelenmeli miyim?" Başını bana doğru çevirdi. "Öldürmek için dövüş. Her zaman dövüştüğün kişilerin etrafında dans edersin, onları bir rakipten ziyade av haline getirirsin, onlarla alay eder ve onları cezbedersin, bir zamanlar sana karşı kullandıkları hançeri kendi boğazlarına saplamaları için onları kandırır ve yönlendirirsin."

Arkama yaslanıp gözlerimi kısarak güneşe baktım. "Oyun artık eğlenceli değil." Ve bundan bir şey hissetmek için çok boşum.

"Anlıyorum."

Bana bir sigara uzattı ve ben de ucuna dokunarak karanfil tütününün elektrik ısıısıyla yanmasına izin verdim. "İhtiyacın

olan

Tristin."

Taş kesilmiş kadın başını salladı. "Yapacağım. Son zamanlarda ellerim kıpır kıpır. Lea bunun uzun zamandır kanla ıslandıkları için olduğunu söylüyor ve bu bekleyiş beni herhangi bir kavgadan daha çok kızdırıyor. Şok edici olsa da, bu noktada onlarla yapabileceğim en az kötü şey bu."

"Benimkiyle ne yapacağımı bulamıyorum. Belki de senin gibi inanılmaz derecede zehirli bir alışkanlığa başlamam gerekiyordur."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu senin hatan değil Pamuk. Umarım bunu biliyorsundur."

Öyle olması dışında.

Daha birkaç nefes çekmiştim ki elimden kapıldı. Kilian arkamda durdu, bir eli cebindeyken diğer eliyle sigaramı dudaklarına götürdü. Bir duman bulutu çıkardı ve sonra kalanını yere attı. Dudaklarını kısa bir süre benimkilere değdirdikten sonra, "Bu bok senin için kötü," dedi.

Babamın birliklerinin Sonbahar krallığına saldırmasını beklediğimiz doğu Hanai'deki durumu gözlemlemek için Hanai'ye gittiğinden bu yana uzun bir gün geçmişti. Elias kampı yakmış olsa da, hemen yakınında bir tane daha inşa edilmişti. Hanailer sadık insanlardı ve babamın Moriko'nun sarayında kesinlikle gözü yoktu. Casusları çoktan içeri sızmaya çalışıyor, Moriko'nun kuvvetlerini hangi tarafa yerleştireceği konusunda bilgi toplamaya çalışıyorlardı.

Başparmağı çeneme hafifçe dokundu. "Karıcığım."

"Hanai'ye giren Isjordanlarla ilgilenmeye gittiğini sanıyordum?"

"Ben yaptım."

"Kendine iyi bak?" Böyle mi görünüyorsun?

"Çok fazla özen göstermedim, aşkım. Daha ziyade... çözüldüler mi?"

"Ah." Yanıma oturup iri elini bileğime dolayarak başparmağıyla tenimin üzerinde daireler çizdiğinde koltuğumda kıpırdandım, kalçalarımın arasındaki tatlı sızı giderek rahatsız edici bir hal aldı.

Gümüş beneklerle kaplı koyu lacivert takım elbisesi ve parıldayan koyu safir düğmeleriyle çok asil görünüyordu.

Gözlerim kalçalarının altına, dar pantolonun kaslarını zorladığı yere indiğinde kaşlarını kaldırdı ve-

"Hâlâ son gördüğün yerde, kalbim," diye mırıldandı kulağıma. Sanki bilerek yapmış gibi yavaşça ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini çözerek antrenman sahasının çitlerinin üzerine bıraktı. Parmağını bana doğru uzattı, geriye doğru yürüdü ve kollarını katladı. "O güzel yüzünü buraya getir."

Oturduğum yerden zıplayarak kollarımı havaya kaldırdım ve sanki birkaç dakika önce Numen'in tüm göklerini gök gürültüsüyle doldurmamışım gibi vücudumun her tarafına elektrik yaydım.

"Rüya perdesini taklit etmekte daha iyi oldum, Pamuk. Zihniniz de oynamaya başlayabilir. Odaklanmaya devam edin" dedi.

Benim aklım.

Hâlâ ustalaşmaya çalıştığım tek şey.

Ondan dökülen karanlık iplikçiklerinin hava boşluğuna dokunduğu her yerde rüzgâr durdu. Yavaş yavaş bana doğru ilerledi, etrafa yayıldı, ikiye ve üçe katlandı, yükselirken beni altına aldı.

Kendi büyüm etrafımda bir kalkan oluşturarak hem onu kontrol altında tutuyor hem de bana ulaşmasını engelliyordu. Soğuk bir el enseme sardığında irkildim. Ama ne kadar ararsam arayayım boynumda soğuk bir el yoktu. Tenim dokunulduğunda hâlâ sıcaktı. Aynı soğuk el daha sonra ayak bileğime, bileklerime ve boğazıma dolandı, zincir gibi hissediyordum.

Etrafımda panik içinde ve kontrolsüzce şimşekler çakıyordu. Siyah bir bıçak kalın siyah sisin içinden bana doğru yöneldi ve ben geriye doğru eğilerek bıçak tarafından kesilmekten kıl payı kurtuldum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu

Ben karanlıkta bir varlık yakalamak için dönerken.

Onu göremesem ya da hissedemesem de Mal'ın kahkahaları etrafımda yankılanıyordu.

"Büyünü sabit tutmaya konsantre olmak dikkatinin bu kadarını alıyorsa," Kilian'ın sesi sanki kulağıma konuşuyormuş gibi kayarak geldi, "o zaman hala kontrolünü kaybedeceksen bunu yapmanın ne anlamı var. Konsantre ol."

Etrafıma odaklanmaya çalıştığım da her şey daha da gürültülü hale geldi ve büyüm de aniden istediğimden daha fazlasını çekti. Gürültülü. Çok gürültülü. Dışarıdaki her ses

mesafe, aşığıda ve yukarıda. Benim sihrim elimden kayıp gittikçe kendi zihnini büyüüttü.

Kilian'ın sesi yine kulağıma fısıldadı, "O senin bir parçan, ona kendi yaratığınmış gibi davranmayı bırak."

Ama o kendi yaratığıydı.

Özgürlüğün tadına yeni varmış, tutsak bir yaratık. "Kar," diye uyardı, sırtımdaki mührün açılmaya başladığını hissederek normalden daha fazla açılıyor.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve sadece hareketi dinledim, rüzgârın beni yönlendirmesine izin verdim, ta ki biri arkamdan vurup çakılları yüzümle karşılamama neden olana kadar.

"Mal, o lanet olası ellerini keseceğim," dedi Kilian'ın zarif sesi kör edici karanlığın içinden.

Ben kendimi yukarı kaldırırken küçük kardeş uzaklarda bir yerde kıkırdadı. Çok fazla gürültü. Her şeyden çok fazla. Rüzgar. Kuşlar. Kendi düşüncelerim. Özellikle de onlar. Neden, neden kendime tekrar musallat olunmasına izin veriyordum?

Karanlık kayboldu, beyaz kar çiçekleri ve içinde sakladığımı panik ortaya çıktı.

Kocam Mal ve benim aramıza baktı, bende okuyamadığını kardeşinde okudu çünkü soğuk yüzünde acı parladı.

Kilian beni kaldırdı ve omzuna attı. "Planlar değişti."

"Ne?"

Bizi Amaris kalesinin bahçesinin ortasında bıraktı ve beni bir banka oturtuttuktan sonra elinde bir sürü bahçe aletiyle geri dönmek üzere ortadan kayboldu. Çenesiyle bulunduğu yeri işaret ederek, "Ellerini kirletmekten çekinmediğini biliyorum, o yüzden buraya gel," dedi.

Bir eldiven aldım. "Benden bahçe yapmamı mı istiyorsun?" "Mhm."

Taze toprağın içinde kıvranan bir solucan gördüğüm an öğürdüm. "Sevgilim, mümkün değil."

Kıkırdadı ve beni yanına, yarısı nergis ekili küçük kare bir tarlanın önüne indirdi. "Isırmazlar," dedi iğrenç yarattığı avucunun içine alıp bizden uzaklaştırarak. "Ve onlar iyi adamlar. Toprağın nefes almasına yardımcı olurlar."

"Bu onları daha az iğrenç yapmaz."

Omzumu dürttü. "Hadi ama kadın, çok sevimliler."

Gücenerek ağzımı açtım. "Bana daha önce de sevimli demiştin. Aynı kategoriye mi giriyoruz?"

Yüzündeki şok ifadesi bana çok şey anlattı. "Hayır mı?"

"Elbise giymediğim için şanslısın," diye mırıldandım, kanlı eldivenleri biraz fazla öfkeyle takarken. "Şimdi ne olacak?"

Nergis ekili küçük bir saksıyı aldı ve baş aşağı çevirerek çiçek toprakla birlikte çıkana kadar salladı. "Bir süredir serada büyüyorlardı, artık onları toprağa ekebiliriz. Atlas zaten üzerine gübre serpti, biz de yer açıyoruz."

Eliyle toprakta küçük bir çukur kazarak bitkiyi içine yerleştirdi. "İşte bu kadar. Şimdi bunu birkaç yüz kez yapacağız."

Güldüm.

Ama yapmamalıydım. Çünkü orada, sevimli sarı bir nergis için otuz altı numaralı çukuru kazıyordum, oysa bunun yerine bazı düşman mezarlarını kazabilir, yaprakları ve uzun kökleri değil, kulakları ve dilleri kesebilirdim.

Ona baktım, hâlâ dirseğini toprağa batırmış, sık bir gül fidanının köklerini kazmaya çalışıyordu. Yüce tanrılar. Gömleği sırtına yapışmış, her kasını mükemmel bir şekilde şekillendirmişti. Şık pantolonu kalın kalçalarını ve mükemmel sırtını daha da sıkı sarmıştı. Alnındaki ve belki daha da aşağısındaki yoğun teri yalamak istedim.

"Salyalarını akıtmayı kes. Daha fazla dikim. Simetrik olsalar iyi olur yoksa onları tekrar kazmak zorunda kalacaksın."

Gülümsemem soldu. "Bu aptal bahçeyi neden bu kadar çok seviyorsun?"

"Sakinleşmeme yardımcı oluyor," dedi sessizce. "Ve Kalthan'nın varlığını hâlâ etrafta tutuyor. Onları annem inşa etti. Bu bahçeler onundu. Onu hiç tanımadım ve eminim ki ona dair hatırladığım her şey benim tarafımdan uydurulmuştur. Ama onun en çok sevdiği çiçekleri tanımak, onu hatırlayan yaratıkları güvende tutmak ve bu bahçelerde yapılmasına izin verdiği her türlü geleneği korumak, bana da onu tanıyormuşum gibi hissettiriyor."

Ağır bir i geçirdim ve o da büyük bir aceleyle bana döndü, eldivenli ellerimi ellerinin arasına aldı ve bir Şeyler aradı. "Bir yerini mi kestini?"

"Evet, kara yüreğim biraz kanadı. Bana hiç söylemedin," dedim ve önümdeki toprağa öfkemi kusmak için dönüp malamla vurmaya başladım. "Buraya her katığımda onları mahvettim."

Malayı elimden aldı ve bir sonraki nergis için çukur kazmama yardım etti. "Her zaman dzeltilebilirler aşkım, işin güzelliği de bu. Sen beni incitmek istedin, ben de sana izin vermek istedim. Benim acım seninkiyle hiç örtüşmedi, biraz bile. Annemin anısını istediğim zaman besleyebilirdim. Senin böyle bir şansın yoktu."

"Kendini ilk sıraya koymaya başlamayı istiyorum, Kil."

Sırtarak gl fidanını kazmaya geri döndü. "Oh, yaptım. Birçok kez. Beni birkaç kez öldürmeye çalıştıktan, kardeşlerimi kaçırdıktan, annemi, kardeşimi, krallığımı ve tüm halkını tehdit ettikten sonra bile kendime krallığın en iyi kadını bu şekilde aldım. Vesaire vesaire."

Bir akıl taşı aldım ve onunla ona vurdum. Ne zaman bu kadar komik oldu?

Omzunu ovuşturdu. "Ah, kahretsin, bu acıttı, aşkım."

Öyle mi oldu? Hemen yanına koştum. "Sevgilim, zr dilerim."

Burnuma bir glle vurdu. "Ne zaman bu kadar saf oldun?"

"Evet, ne zaman?" Kendi kendime mırıldandım, görev yerime döndüm ve görevlerimi aceleyle yerine getirdim. "Yumuşatılmış gibi ydim

gübre. Dşmanlarım saflığın kokusunu kilometrelerce öteden alabilirler."

Altmış iki numaralı nergise geldiğimde, kollarımın serbestęe sallanmasına ve lanet vücudumdan düşmesine izin vermek için kendi köprücük kemiklerimi çiğnemek üzereydim. "ldr beni de bitsin bu iş," diye fısıldadım yeni ektiğim tarlamda kıpırdanan bir solucana.

Kilian arkamdan geldi ve gözlerimin üzerine bir şey koydu. Bir çeşit kumaş parçası. Sıcak nefesi boynumda gezindi ve sonra kulağımı gıdıkladı. "Bakmadan bunu yapmak için dn."

Bedenim onun sert bedenine yaslandı. "Sana bakmadan yapabileceğim başka bir şey söyleyebilirim. Dizlerimin zerinde." Ellerimi yukarı kaldırdım. "Sana hiç dokunmadan bile."

Ağzı boynumun üzerinde geziniyor, tenime nazikçe dokunuyordu. "Kesinlikle ağzını sikerken beni izleyeceksin. şimdi benim için iyi ol ve dediklerimi yap."

"Ve? Ben ne alacağım?"

"Sen ne istersen. Benim kadınıml her zaman istediğini alır."

"Peki," dedim, aletlerimi ve tencereleri bulmak için yeri yokladım. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Çok zordu.

On üç yaşımdan beri bu kadar çok matematik yapmamıştım.

Kaşlarımı aldığımda ya da kimsenin çok fazla ya da çok erken kanamadığından emin olmak için gözbebeklerini dikkatlice çıkardığımda bile böyle konsantre olmamıştım.

Son bir kez, bir tencereye uzandım ama hiç bulamadım. Hepsini ben mi yaptım?

Parmakları yanağımı kısa bir süre sıyırdıktan sonra arkama geçerek bezi çözdü. "Aferin, kalbim. Zor muydu?"

Omzumun üzerinden, üzerinde çalıştığım küçük tarlaya baktım ve ağzım biraz hayretle aralandı. Bahçecilik becerilerim örnek teşkil edecek düzeyde değildi ve nergisler az çok garip pozisyonlarda eğiliyordu ama onları neredeyse birbirlerine simetrik olarak dikmiştim. Aynı aralıklar. Aynı çizgiler.

Bu yüzden mi bahçeye çıkmamı istiyordu?

Kilian bir sulama kabı aldı ve yamaları her tarafa serpti. "Arılar var, kuşlar var, avludan gelen gürültüler var, birçok insan gelip geçti, çok fazla koku var, gürültülü rüzgar var, tüm bunların arasında kendi düşünceleriniz var. Bana bir şey fark edip etmediğini söyleyebilir misin? Başka bir şey duydunuz mu?"

"Hayır. Yapmadım."

"Aynen öyle. Dünyayı kapat. Duyularını tek bir yönde kullan. Yapabileceğini biliyorum, bunu daha önce binlerce kez yaptığını gördüm. Karanlığımda neyin gizlendiği önemli değil. Ya da senin içindeki. Sana ne fısıldadığı. Dünyayı kapatmayı unutmadın, sadece kullandığın yolları yeniden ayarlıyorsun."

Bakışlarımı eldivenli ellerime indirdim. "Bana söyleyemez miydin?"

"Hayır." Eldivenlerini fırlatıp attı. "Çok güzel."

"Nergisler var olan en çirkin çiçektir."

"Seni kastetmiştim. Pürüzlü, kirli, terli. Öfkeyle bana bakıyorsun." Bakışlarını üzerimde evirip çevirdi. "Enfes."

Eldivenlerimi çıkarıp önünde diz çöktüm ve ellerimi bütün gün gözlediğim kasları hissetmek için gezdirdim.

Aletini avuçlayıp pantolonun ince kumaşının üzerinden okşadığımda tısladı ve nefesinin altında küfretti. "Dizlerinin üzerinde olmaz," dedi, düğmelerini açmaya gittiğimde elimi tuttu.

Yavaşça düğmelerini çözdüm ve ona baktım. "Manzaraya bayılıyorum," dedim, güçlü kalçalarına öpücükler bırakarak ve kalın boyunu iç çamaşırından çekip çıkararak. "Çok panoramik."

Parmakları saçlarımin arasında geçti ve tekrar ona bakmam için çekiştirdi. "Bir de benimkini görmelisin."

Yüzünün zevkten morarmasını izlemek için ucunu emdim. -Neredeyse acı çekiyordu. Onu ağzıma aldıkça göğsü daha da yükseliyor, uzunluğu boğazımın arkasına çarptığında dudaklarından küçük, acı dolu bir inilti çıkıyordu.

"Siktir, işte bu," diye inledi, elimi tabanın etrafına sardığımda ve yutabildiğim kadarını yuttuğumda, öğürerek ve etrafında inleyerek yüzümdeki saçları okşadı.

Bacaklarımin arasında ısı birikti, giydiğim ince iç çamaşırı ıslaklığıma karşı rahatsız edici bir şekilde sıvanmıştı. İşkence sarhoş ediciydi - alışık olduğumdan farklıydı. Sevdiğim adama işkence etmekten hoşlandığımı fark ettim. O da bundan hoşlanıyordu çünkü bu sefer kontrolü ele almadı. Onu üzerimden kaydıldım.

Dilimi her yerinde gezdirirken, emerken, yalarken, tadına bakarken, istediğim gibi keşfederken onu elimle okşuyordum. Onun benimle yaptığı gibi.

Başımı kaldırdığımda onu çoktan bana bakarken buldum, daha fazla emdiğimde ağzı bir iniltiyle ayrıldı, doğayla harmanlanmış pek çok kirli ses daha yüksek, daha muhtaç hale geldi. Kalçaları benimle birlikte hareket etmeye başladı ve yoğunluktan gözlerim yaşardı.

"Kar," diye inledi, kalçaları öne doğru sarsıldı ve dilimin üzerine döküldüğünü hissettim, eli beni orada tutmak için saçlarımı sıktı, içime gömüldü.

Çekildiğinde öksürdüm, her bir parçasını yutmaya çalıştım.

Başımın üstünü öptü ve beni ayağa kaldırdı, ağızımdaki salyaları, gözlerimdeki ve yanaklarımdaki yaşları sildi. "Yüzünde görmek istediğim tek gözyaşı bunlar."

Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirdim, hâlâ onun tadını alıyordum. "Bu kadar sabırlı bir öğretmen olduğunuz için teşekkür ederim."

"En iyi öğrencim için her şeyi yaparım." Çenemi tuttu ve beni öptü - her yerimden. "Her zaman çok başarılı."

"Pislik."

Eli boğazıma doğru kaydı. "Seni kucağıma yatırıp bir ders vermeliyim." Dudağımlı dişlerinin arasına aldı, bir ürperti bacaklarımı neredeyse ele veriyordu. "Ama bir sonraki dersimizde oturabilmen gerekiyor. Bu tavırların nereden kaynaklandığını gerçekten öğrenmeliyim."

Hiçbir şey beni dün geceki aktivitelerle birlikte bahçe işleri kadar ağrıtmamıştı ama büyük zorluklara rağmen toplantıya yetişmeyi başarmıştım. Vidarr, babamın son birliklerinin dün gece Comnhall'dan tamamen ayrıldığını ve Isjord'un bir anlaşmayla ayrıldığından emin olduğunu, çünkü gizlice bırakılan ve Breshall kalesine taşınan sevkiyatları gördüğünü bildirmişti. Isjord'un yüzyıllardır mücevher ve altın karşılığında kutsuzlardan kömür ve at ithal ettiği düşünülürse bazı sevkiyatlar endişe yaratmazdı ama o konteynerlerde mücevher ya da altın olmadığını biliyordum. Gücü koklamalarına izin verdikten sonra, muhtemelen babamdan daha fazlasını talep etmişlerdi.

Şimdi, neden kıtanın öbür ucunda, kutsuz bir prensin boynuna bir çizme geçirip ciğerlerinden bir cevap koparmıyordum da burada oturup mahkemelerimizle bu konu üzerinde kafa yoruyordum?

Bir cevap.

Kilian ve 'Potansiyel bir müttefiki kaybedebiliriz ve baban daha güçlü, daha öfkeli ve güdülerle beslenen bir müttefik kazanabilir. Gemi kazalarını düzenlediğinizde nasıl tepki verdiklerini gördünüz. Onun yıkımı değil savaşı yönettiğine inanıyorlar ve alevler bedenlerini eritene kadar da buna inanacaklar. Kaderlerini bilmiyorlar, kaderlerine inanmayacaklar,

Onların kaderi yok. Onların kaderi her zaman bize bağılı olmuştur." konuşmasının tamamı.

Beni birkaç kez boşalttıktan sonra, bu sözler kulağa bir filozofun düzyazılarına yakın gelmişti. Şimdi düşününce, beni sadece kızdırdılar.

Bakışlarım Leanna'nın konuşmasını dinlemek için odanın diğer ucuna kaydıığında, onu bana bakarken yakaladım ve hafifçe morarmış dudağını görünce yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Belki de onu o kadar sert ısırmamalıydım.

Ne? Ağzımı açtım.

Gümüş bakışları ağzıma kaydı ve sonra yavaşça tekrar bana baktı. Hiçbir şey. Sadece bakıyorum, diye cevap verdi.

Neden benden bu kadar uzakta oturuyordu? Kaşlarını kaldırdı ve "Ne? Seni seviyorum." diye sordu.

Kendinden memnun ve gururlu bir şekilde yavaşça sırtı ve benim gözlerim doldu. İtirafıma bir 'siktir git' ekleyemeden ayağa kalktı ve Tristin'e oturup oturamayacağını sordu.

Komutan ayağa kalkıp kralına uzun zaman önce boşaltması gereken koltuğu sunmadan önce bana eğlenen bir bakış attı.

"Merhaba güzelim," dedi elini kalçamın üzerinden kaydırarak. "Merhaba yakışıklı," diye fısıldadım ve elini tuttum.

Kol.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Ben de seni seviyorum."

Cai dikkatimi tekrar toplantıya çekecek kadar yüksek bir sesle, "Mesele onların ikna edilip edilmeyeceği," dedi.

"Hepimiz onların sadakat nedir bilmediğinin farkındayız, kendi türlerine bile." "Kral bize bir söz verdi," dedi Larg. "O hâlâ

bize metal gönderiyor. Bu onun izni olmadan yapılmış olmalı."

"Metal mi? Kaçınılmaz bir savaşa yaklaşıyoruz, kutsanmamış prenslerin ona sunabileceği metalden daha değerli bir şey var. Kalpazanlar, bir filo, orduları için bedenler," diye ekledi Cai. "Silas'ın bu kez onlara ne sunmuş olabileceğini Tanrılar bilir. Krallarının yardımı olmadan onlar olsa bile, tarihte kendi akrabaları tarafından gasp edilen düşmüş bir kutsalsız hükümdardan ilk kez söz edilmiyor. Drystan on yıldır Comnhall'ı yönetmiyor muydu? Hiçbir kutsanmamış kral, tahta tahtında bu kadar uzun süre oturmayı başaramamıştır."

Kilian sessizdi. Bana Comnhall kralının sözüne ihanet etmeyeceğini söylemişti ve hâlâ böyle düşündüğünü söyleyebilirdim. Drystan'ı bizden daha iyi tanıyordu, onu sadece kendisinin bildiği gibi analiz etmek için yeterince zaman harcamıştı. Eğer Kilian kralın sözünden dönmeyeceğini düşünüyorsa, ben de ona inanıyordum.

"Onlarla konuşacağım," dedim ve onlar iç geçirmeden ya da oflayıp puflamadan, "Güzel bir söz," diye ekledim.

"Senin ne olduğun umurlarında değil," dedi Alaric. "Onları güç ya da altın vaatleriyle etkileyemezsin." Parmağıyla beni işaret etti. "Ve öldürmek yok. Kimseyi öldürmeden bu işten sıyrılamayız."

"Onlar için başka bir şeyim var. Bir çeşit lütuf.
Her zaman istedikleri şey."

Oldukça telaşlı görünen Alaric dışında herkes sessizliğe gömüldü. "Ne kutsaması, evlat?"

"Lütuf kılığına girmiş bir lanet," diye açıkladı Visha. "Asla ölemeyecek birinin kanı. Snow zgahna'nın içine geri döndü ve Vas sisi geçmeye geldiğinde kestiği uzuvları geri aldı. Uzuvları inceledim ve sahip olduğu şeylerin bir kısmını kurtarmayı başardım. Snow ayrıca Isjord'da bazı şüphelerimi doğrulayan bazı yararlı gözlemler yaptı."

Kilian elini bacağımda sıktı ama konuşmadı. Muhtemelen daha fazlası olduğunun farkındaydı ve beni azarlamadan önce her şeyi ortaya dökmemi istiyordu.

Eren elini gözlerine götürdü. "Bu iş savaştan daha öte bir şeye dönüşüyor Lin. Eğer bunu yaparsak, seni Silas'tan farklı kılan ne olacak?"

"Ben daha gencim. Daha yakışıklıyım." Öne doğru eğildim. "Bazen balık tutmak sadece bir hobidir, ille de balık yakalamakla ilgili değildir. Olta, misina ve platin."

"Metaforlar değil," diye içini çekti Nia, ben de ona bir bakış attım.

"Kutsuz halkı kandırmak mı istiyorsunuz?" Eren herkesin ne düşündüğünü sordu.

"Numara mı? Hayır, ben hile yapmam kardeşim. Ancak kandırırım."

Visha masanın üzerine kırmızı sıvıyla dolu küçük bir şişe ve yanına boş bir şişe daha koydu. "Nohas." Açığa Çıkar, Visha

diye bağırdı ve sıvı bardağın içinde fokurdayarak ve buharlaşarak karıştı, siyah, mürekkep benzeri bir kıvama dönüştü. "Teih." Saklan, diye emretti ve bir zamanlar siyah olan sıvı berraklaşırken boş şişe dumanla doldu.

"Bir maske," dedi Kilian sessizce.

"Mirk kökü gibi. Sonunda kaybolacak geçici bir büyü patlaması," diye açıkladı Visha, şişeleri cebine koyup parmağıyla beni işaret ederek. "Bu onun fikriydi. Oryn yardım edene kadar bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum."

Ona dudak büktüm. Neden Kilian'dan bu kadar korkuyordu?

Yaşlı adam okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve suçluluk duygusuyla kıpkırmızı oldu. "Ben... Ben sadece bir iki fikir verdim. Tüm önemli hesaplamaları kraliçe yaptı."

İnanılmazdı. Nutkum tutulmuştu. En güvendiğim iki kişi az önce beni araba tekerleklerinin önüne mi atmıştı?

"Bize birini potansiyel olarak öldürülemez hale getirebilecek yeni bir ilaç ürettiğinizi mi söylüyorsunuz?" Kilian çenesi gergin bir şekilde sordu. "Kutsanmamış birini bile mi?"

Visha boğazını temizleyip, "Daha önce de açıkladığım gibi, bu tamamen onun fikriydi," dediğinde gözlerini biraz hızlı kırpmış olabilir.

Kocama parlak, sakarin bir gülümseme verdim. "Zeki olduğum için bana şaplak at."

Şaka hoşuna gitmişti ama plan pek hoşuna gitmemişti. "Bunu göreceğiz."

"Zeki olmak mı, şaplak atmak mı?"

Başını salladı ve muhtemelen yeni ilacın hatalı olmadığını doğrulamak için Visha ve Oryn'i takip etmek üzere ayağa kalktı.

Cai, Thora ve Nia'nın yaptığı şey hakkında söyleyecek pek bir şeyleri yoktu, sanki böyle bir şey bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı, ama Eren sadece... hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Oda temizlenmeye başladığında, beklenmedik bir ziyaretçi içeri girdi. Moriko başını eğdi. "Döndüğüne sevindim, Snowlin."

"Heyecanın beni her seferinde geçmişe götürüyor, Mor." Koltuğuma yaslanıp bir elimi kalbimin üzerine koydum. "Çok duygulandım."

Ağzı seğirdi, öne doğru kaydı ve karşıma oturdu. "Özlendin."

"Eminim."

"Birçok kişi tarafından."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Sayan herkes tarafından." "Sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

"Bariz olanlardan herhangi birinin beklemesi gerekecek. Kocam arkasından iş çevirdiğim için beni azarlamak için bekliyor." Tekrar.

"Açık bir mesele değil," dedi öne doğru eğilerek. "Benim için açık, ama belki birçokları için açık olmayabilir. Yine de sizin için de açık olabileceğini düşünüyorum."

"Etrafta dolanmayı bırak. Midemi bulandırırıyorsun."

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Dualarınızı almak isterim."

"Beni
pohpohluyorsun
." "Nia ile
evlenmek için."

Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Bir gün onunla evlenirdim. Bugün, yarın, bundan yüz yıl sonra, fark etmez, ama bırakın yüz yılı, bugünümüz ya da yarınımız bile olmayabilir. Onun için ne ifade ettiğini ve onun senin için ne ifade ettiğini biliyorum, bu yüzden sormaya geldim."

"Ona zarar vermeyeceksin." "Söz verebilirim."

"Eğer yaparsan, Mor sevgili, cehennemde öfke yoktur." "Anlaşıldı."

"Onu seviyor musun?"

"Yapabileceğimi düşündüğümde daha fazlasını.

Çok daha fazlasını." "İnsan her zaman daha fazlasını deneyebilir."

Başını salladı. "Gerçekten."

Aşk aradan çıktığına göre. "Bu Nia için tehlikeli olabilir. İkiniz de Aura'sınız."

"Ona hiçbir zarar gelmeyeceğini garanti ederim. Halkım, ölüme aşık olan Yaşam Tanrıçası tarafından kutsanmış topraklarda yaşıyor. Onlar bilirler ki, eğer aşk herhangi bir şekilde ölçülecekse, bu kimi sevdiğimizle değil, nasıl sevdiğimizle ölçülür."

Ürperdim. Bana Kilian'ı o kadar çok hatırlatıyordu ki bu beni ürkütüyordu. "Tanrılardan bir kutsama mı isteyeceksin?"

"Neden reddedileceğimizi anlamıyorum." Ben de anlayamadım, o yüzden başımı salladım.

Nia sanki bekliyormuş gibi, Moriko tam çıkmak üzereyken

odanın içine süzöldü.

"Ahana'm." Soğuk kraliçe alnını arkadaşımın alnına dayadı ve beni onunla yalnız bırakmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Nia gergin bir şekilde durduğu yerde bir ayağından diğerine zıpladı. "Evet mi dedin?"

"Hayır mı demeliydim?"

Bana gülümsedi ve koşarak beni kucakladı. "Teşekkür ederim."

"Kitaplarındaki gibi mi?" Onu sıkıca kendime çekerek sordum.

"Çok daha iyi."

Güzel.

"Ah! Evet demiş olmalı," dedi Thora, odanın içinde zıplayarak ve masanın üzerine oturarak.

Heavens. "Neden kurtlar seni ısırılmış gibi görünüyorsun?"

Nia içini çekerek ona doğru başını salladı. "O senden daha kötü. Uçmayı öğrendikten sonra Skye savaşçıların yarısını yaraladı."

Kız kardeşim utangaç bir şekilde sırttı ve dağınık saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Gururlu musun?"

"Çok," dedim yanağından öperek. "Tamamen Adriata'ya döndüğünü gördüm; odan burada boştu. Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Mal ve ben akşamları onun yaptığı gibi büyülerimi nasıl dizeceğimi öğrenmeme yardımcı olması için meditasyon yapıyoruz. Sonrasında ya kanepemde uyuyakalıyor ya da çok

beni geri getirecek kadar sarhoş, bu yüzden orada kalıyorum. Madem döndünüz, sizi ve Kilian'ı rahatsız etmek istemiyorum."

"Yanlış bir şey olmadığı sürece, istediğiniz yerde kalabilirsiniz."

"Nia'nın nişanını kutlamamız gerekmiyor mu? Oh, kutlamalıyız! Lütfen, kutlayalım," dedi kız kardeşim, Nia ve benimle kollarını birleştirerek

Amaris'e döndüğümde Kilian masasının üzerinde kambur duruyordu. Kucağına oturduğumda gözlerini bana dikmesine bakılırsa, ondan sakladığım şeyden hiç etkilenmemişti.

"Dehamı tartışacaktık," dedim, saçlarını alnından itip kaşlarına bir öpücük bıraktıktan sonra yüzünün geri kalanına yüz tane daha bıraktım.

İçini çekti, alnını benimkine yasladı. "Neden bana söylemedin?"

"Aklımda çok fazla şey var."

"Kutsanmamışları yozlaştırmak için vermeyi düşünmeden önce onunla ne yapmayı planlıyordunuz?"

"Hiçbir şey, gerçekten." Gerçekten.

Beni kucağına çekti. "Hiçbir şey, ha?"

Elini tuttum ve kalbimin üzerine koydum -belki biraz daha sola doğru. "Yemin et."

Gözleri bir an aramızda gezindi ve sonra benimkilere döndü. "Sen tehlikeli bir kadınsın, Snowlin Castemont," dedi, aynı elini boğazıma dolayarak, başparmağıyla nabzımı yokladı. "Ateşle oyna. Ama karanlıkla oynama."

"Peki, ben zeki miyim?"

Kavrayışı sıkılaştı ve ben nefesimi tuttum. "Kötü. İşte sen busun," dedi ve çenemin üzerinde yumuşak okşamalar bıraktı. "Şanslısın ki Visha ve Oryn'in ahlakı var ve seni körü körüne bir hendeğe kadar takip edip gerekirse seni de hendeğe itecekler. Başka biri olsaydı, Snow, bu iş fena halde ters giderdi. Korkunçtan da öte, kalbim."

"Biliyorum, Kil."

Dudakları sonunda benimkilerle buluştu ve ciğerlerimde kalan azıcık havayı da emdi. "Ve benim için sorun olmamasının tek nedeni de bu. Şimdi, bana söyleyeceğin başka bir şey yoksa, biraz uyumana ihtiyacım var. Yalvarırım aşkım, benim için biraz dinlen, olur mu? İstersen kucağında uyu, nerede istersen."

Ben de öyle yaptım.

Onun için uykunun getirdiklerine katlanmaya çalıştım.

Sonunda orijinaline geri dönmüş olan sonsuz vizyonlar.

Onunla her savaşımaya çalıştığımda, rotasını değiştirmeye çalıştığımda, bana başka birinin öldüğünü gösterdi.

Bazen o da. Çoğunlukla

o.

Her zaman o.

Ölüm benimle nasıl alay edeceğini biliyordu.

Çok dinlenmiş bir şekilde uyanmıştım ve bir sürü insan yatak odamızda dikiliyordu. Benden neden dinlenmemi istediğini biliyordum. Görünüşe göre, kendini keşfetmek gerçekten bir yolculukmuş. Benimki daha çok diyarın etrafında bir döngü gibiydi, tek farkı hiç durmamasıydı.

Visha bana kaç kez benimle şifa arasındaki çarpık mantığı açıkladıysa da... toprak, cadımın onu kaybedip kaybetmediğini ya da bir süre önce kaybettiğini ve benim hiç fark etmediğimi anlayamadım.

Oryn önüme bir çiçek koydu ve beni ona bakmaya zorladı. "Hiç mi fark etmedin?"

Yeşillik beni pek etkilemedi. "Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Belki."

"Yıllardır sihrimi kullanıyorum Oryn, kullanmamam gereken zamanlarda bile. Peki neden şimdi?"

Parmağıyla göğsümü işaret etti. "Ocak ısınıyor olmalı."

Yere baktım. "Sizi temin ederim ki öyle değil."

"Senin ve Kilian'ın eğitim gördüğünüz her yerde filizlendiler," dedi Nia. "Ama başka yerlerde de filizlendiler."

Düşmanlarımin mezarları mı? Bu çok şiirsel olurdu.

"Isjord'da," diye ekledi Elias. "Her yerde. Çoğunlukla senin bulunduğun yerlerde. Kale, eğitim alanları, hatta Isline'de

Solaryalılar tarafından götürüldüğün köy. Tam olarak orası."

Esnedim ve bu oyunu başıma açan Kilian'a ters ters baktım. "Ve?"

Oryn biraz öne çıktı. Cesur bir adamdı. "Isjord'un ölmekte olduğu anlamına gelebilir, Majesteleri."

"Vay, vay, ihtimaller benim lehime mi dönüyor?"

Yaşlı Zanaatkâr boğazını temizledi ve elleriyle havayı kavrayarak leylak rengi gölgelerinin bir ağaç oluşturmaya izin verdi. "Numen'in tamamı bir çeşit... bitki gibidir. Bir kök çürürse, hepsi çürür. Eğer çoktan başladıysa, geri kalanının da onu takip etmesi uzun sürmez." Tıpkı onun sözleri gibi, leylak rengi köklerinden başlayarak tüm ağacı sarana kadar siyahlaştı.

"Bunu düzeltmeye çalışıyoruz, değil mi? Silas kısa süre içinde ve derhal ölecek." Ellerimi çırpıttım. "Oooh, onu toprağa kurban edebiliriz."

Atlas elini kaldırarak, "Kurbanlar efsanedir," diye ekledi. "Sizin... Majesteleri."

Oryn, "Silas çürümeye su vermiş olabilir ama çürüme onun yüzünden yayılmadı," diye devam etti. "İşler böyle yürümüyor."

Elias, "İmanın zayıf olduğunu söylemek istiyor," diye açıkladı.

Başımı Crafter'ıma doğru eğdim. "Dilini kim yuttu, Visha?"

Kütüphanenin gölgesinde saklanmaya devam etti. "İçimden bir ses bunların hiçbirinin doğru olmadığını söylüyor. Emin olana kadar

Bunların hiçbirisi istenmiyor, tanrı ya da insan, ben diyorum ki yapalım ve hiçbir şey düşünmeyelim."

"Başlangıç olarak ne yapabiliriz ki?" Thora tırnağını çiğneyerek sordu.

"Isjordians'ı tahliye etmek mi?" Eren yanımdaki herkesi susturarak atıldı. Güldüğümde gözlerini kısmıştı. "Onlara sığınma teklif et Lin. Bana tüm Isjord'un babamızın istediğini istediğini düşündüğünü söyleyemezsin. Masumları, çocukları ve fakirleri de bu savaşta savaşmaya zorluyor."

"Kaç kişinin istekli olduğunu bilsen şaşırırsın." Çenemi Elias'a doğrulttum. "Söyle onlara. O donmuş dünyanın her iki tarafını da gördü. Eğer toprak çürüyorsa, bunu kesinlikle onların yardımıyla yapıyordur."

"İkiniz de haklısınız," dedi Elias. "Ama ben V'ye katılıyorum, bu konuda daha fazla şey öğrenene kadar bekleyeceğiz."

"Ve sonra?" Eren tekrar sordu. "Sonra ne olacak?"

"Babamın casuslarını ve dolandırıcılarını halkımızın bulunduğu hiçbir yere davet etmeyeceğim Eren. Isjord'un ölmesini engellemek için değil."

Ayağa kalktı. "Bunu bir düşün, Lin. Önce bir düşün." Herkes gitmek için döndüğünde, "Visha, sen kal," dedim. Cadı herkesin gitmesini bekledi ve kapıyı kapattı. "Neyin var senin?"

Donuk yeşil gözlerini kaldırıp bana baktı, aniden bitkin görünüyordu. "Toprak çürüyor. Birdenbire onu besleyebilecek biri çıktı."

"Bu konuda çok fazla düşünüyorsun."

"Öyle miyim?" Visha sordu. "Tek yaptığımız yeterince düşünmemek. Bir göle taş atıyoruz ve onun bir okyanus olduğunu anlıyoruz." Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Sana sadece bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüğüm için gelmiyorum. Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum, Snowlin. O zamandan beri... o zamandan beri... son zamanlarda daha fazlasını hissediyorum."

"Neyin?"

"Her şeyi." Sonra bana baktı, bu bakış kelimelerden daha çok şey anlatıyordu - Kilian'ın asla bilemeyeceği kelimeler. İmgelemlerini gördüğümünden beri.

O gittikten sonra odamda bir ileri bir geri volta attım. Tüm bu olanları başından itibaren düşündüm. Sürgünümün bittiği andan bugüne kadar. Visha haklıydı. Önce zghana, sonra kanımı buldum ve şimdi... şimdi de görünüşe göre toprağı mı besliyorum? Tanrılar oyun oynuyordu. Aptallar sadece zar atmayı biliyorlardı. Ve her attıklarında, yepyeni bir taraf ortaya çıkıyordu.

Kilian'ın bahçesindeki bir gölge beni durdurdu.

Kardeşim gecenin bir yarısı orada tek başına durmuş, kamburunu çıkarmış, kendi ayaklarına bakıyordu. Her zaman ne kadar yalnız görüldüğünü hiç fark etmemiştim. Her zaman ne kadar yalnız olduğunu.

"Önyargılı olabilirim çünkü o benim kayınbiraderimden önce arkadaşımды," dedi Kilian, yatağıımıza uzanıp açıklamalı kitaplarıımdan birini karıştırırken. "Ama haklıydı. Kendi anlayışına göre haklıydı. Gerçi sen de kendince haklıydın."

"Hemen döneceğim." Kilian'ın ceketini kaptığım gibi kardeşimin durduğu yere doğru koştum ve bahçenin utangaç yaratıklarının nihayet çiçeklerin etrafında dönmesini izledim.

Eren ona iyice sokulmam için bana bir kolunu açtı. "Herkes senin ne hissettiğini anlamaya çalışıyor. Ama ben korkuyorum, eğer bir şey hissediyorsan."

Hiçbir şey değişmemiştir. Dünya için endişeleniyordu ama onun için kim endişeleniyordu? "Peki ya sen? Kendini iyi hissediyor musun?"

Bana eskisi gibi yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım öyle, ama duygulara yüz vermemek insanı neredeyse hiç duygusu olmadığına ikna ediyor, değil mi? Onlar böyledir. Giyilmek için. Giyilmezlerse, bir dolabın derinliklerinde güveler tarafından yenirler ve size sadece parçalanmış, yırtılmış, artık giyilemeyen, solmuş parçalar kalır. Biri onları kurtarmaya çalışabilir, ama aynı olurlar mı? Aynı hissi verirler mi?" İç çekti. "Bazen onlardan şüphe ediyorum, uzun süre saklamak zorunda kaldıktan sonra bana kalan kırıntılardan. Bazı şeyleri gerektiği gibi hissedip hissetmediğimden şüphe ediyorum. Olması gerektiği gibi tepki verip vermediğimden ya da tepki vermem gereken bir şeye hiç tepki verip vermediğimden. Hissettiğim şeyi gerçekten hissediyor muyum yoksa sadece zihnimin hissetmem gerektiğini söylediği şeyi mi yansıtıyorum. Bu yüzden tereddüt ediyorum. Bırakıyorum. Unutuyorum. Kalbime pek bir şey koymuyorum. Ama o küçük kırıntıları hissettiğim için bile minnettarım."

Alnımdan öptü ve beni kendisine yaklaştırdı. "Seninkini

tamamen parçaladı, değil mi?"

Tamamen ona yaslandım ve bir elimi gözlerime sildim. "Bilmiyorum. Babam bu sefer benden bir şey aldı. Ne olduğunu bilmiyorum ama... bir şey aldı." Ona döndüm. "Senden aldığı şeyin aynısını. Yani ne olduğunu biliyor olmalısın."

Yüz ifadesi nazikti ve hüzünlü gülümsemesi de öyle. "Bunu düşüneceğim. Eğer öğrenirsem, sana haber veririm. Sen de bana söyleyeceksin, değil mi?"

"Doğru." Keskin bir nefes aldım. "Daha önce söylediğin şeyi düşüneceğim."

"Çünkü babamızın desteğini zayıflatmak istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Güdülerim iyi olmayabilir ama Isjordians'ın ilerlemesinde işe yarıyor, değil mi?"

"Öyle."

"Değişebileceğimi sanmıyorum Eren. Senden benim için değişmeni beklemek de haksızlık olur çünkü sen tanıdığım en temiz kalpli insansın. Ama kardeşimi geri aldım ve onu tekrar kaybetmek istemiyorum, bu yüzden belki bir anlaşmaya varabiliriz?"

Bana daha da sıkı sarıldı, yanağını başıma yasladı ve ikimizi ileri geri salladı, o zamanlar beni nasıl uyuturdu. "Ne yaparsan yap, ben diğer ses olabilirim ama ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağım."

rAnT iii
IkIHG'S GAhtBIT

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

WHITE QUEEN TAKES F3

KILIAN

artık metalle ilgili değildi. Artık ticaret ve küçüklükten ve kimin parasıyla yapılan yeni ittifaklar en ağır olanıydı. Bugün kutsanmamış toprağa ayak basmak, savaş müzakerelerinin başladığı ve en kötüsünün üzerimizde olduğu anlamına geliyordu. Henüz en kötüsüne hazırlanmamıştık.

Snow bugün Adriyatik tacını takmış, lacivert ipekler ve altın ipliklerden oluşan Adriyatik giysilerini giymişti. Obsidyen saçları sırtından aşağı gevşekçe dökülüyor, Vrammetheni kıyılarını süsleyen soluk kasvetli güneşe rağmen parılıyordu. Tanrısal olmaktan başka hiçbir şeye benzemiyordu, hiçbir insana benzemiyordu, hiçbir şeye dokunulamazdı. Ve eğer onun bakışlarına yakalanırsanız, altının uçurumuna kilitlenirseniz, tek bir kelime bile konuşmadan dizlerinin üzerine çöker ve emrine itaat edersiniz.

Göz ucuyla bana baktı ve gücünün tadına bakmamı sağladı. "Bu bakışlar da neyin nesi?"

"Benim hakkım."

Yanakları pembe bir renge boyandı. "Biraz daha az yap. Kral sana bir çeşit büyü yaptığımı düşünecek."

"Haklı olabilir. Beni serbest bırak kadın, delireceğim," dedim, bir kolumu beline doladım ve onu göğsüme çektim, tekmeleyip kıvrana kadar boynunu öptüm.

"İkinizin de işi bittiyse," dedi ağabeyi, şatoya girmek için yanımızdan geçerken yan gözle beni süzerek. "Şu kralla tanışalım ve bu işi bitirelim."

"Drystan oldukça sabırlı bir adamdır," dedim karımı bırakarak. "Anlayacaktır."

Öfkelendi. "Bir başkasının pantolonunu çıkarmak mı?" "Her zaman üzerinde tuttu."

"Öyle olsa iyi olur." "Şimdi, şimdi, aşkım."

Yanaşma alanından Olimposlu ve Adriatyalı muhafızlar eşliğinde ayrılmıştık, ancak kutsanmamış askerlerin tamamen gereksiz olan maiyetimize bakakalmasına neden olan onun insanlarıydı. Kanatlarını incelerken azizlerine ve insan tanrılarına bir tür dua mırıldanıyorlardı. Tıpkı Snow'un biz ayrılmadan önce söylediği gibi: şok değeri.

Eren kapıların yanında pozisyon aldı ve kız kardeşini durdurdu. "Değişken egoları var. Kibar ol."

"Çoğu erkek yapar, kardeşim, ben onlarla çalışmayı öğrendim," dedi, kirpiklerini tüm masumiyetiyle ona fırlatarak. "O zaman her çatlağını görene kadar yavaşça ez."

Kral Drystan, insan yaşına göre genç görünmeyi çoktan geride bırakmış, sırık gibi, kırılğan bir adamdı. Kutsanmamış olanlar her türlü kutsamadan men edilmiş olsalar da, masraflı olmasına rağmen hiçbir şey onları büyüden faydalanmaktan alıkoymamıştı. Pahalıydı, çünkü her ziyaretimde yanında duran Kara Zanaatkâr, Vrammethen'in sadece Celesteel'in kutsadığı kişilerin güçlerini aldıkları kapılardan uzakta değil, aynı zamanda sahte duaların ve inançların tanrısal öfkenin bir kanalı olduğu bir diyar olduğu düşünülduğünde oldukça güçlüydü. Buradaki her zanaatın yanlış yapılma ihtimali yüzde doksan dokuzdu.

Kral bronz kürsüsünden kalkıp bastonuna dayanarak bize doğru yürürken homurdandı. "Hoş geldiniz," diye mükemmel bir şekilde cilalanmış halk diliyle selamladı. Her zaman olduğu gibi, kutsanmamış kraliyet aileleri eğitimi kendi çıkarları için kullanırlardı. Güçteki eksikliklerini bilgiyle telafi etmeye çalışıyorlardı.

Gözleri Pamuk'un arkasına, askerlerine takıldı ve cansız gözlerinde hayranlık parıldadı. "İnanılmaz." Boğazını temizledi ve koltukları işaret etti. "Lütfen oturun. Hava karardığı için epey uzun bir yolculuk yapmış olmalısınız."

"Tam tersine," dedi Snow yanıma otururken. "Oldukça keyifliydi."

"Ne kadar garip."

"Hiç de tuhaf değil. Benim halkım gökyüzünü, rüzgarı ve havayı kontrol eder."

Drystan yine büyülenmiş gibi baktı. "Duydum. Ben de duydum. Türünüzün hayatta kalmış olması büyüleyici. İşte ben bunu bir lütuf olarak görürdüm," dedi ve gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Bizim bir şakamız," diye açıkladım çatık kaşlı karıma. "Güçlerimi tam olarak kavrayamadı. Ya da tamamen yararlı olduklarını düşünemedi."

"Savaşın yanı sıra," dedi Drystan, içinden bir çeşit şeker çıkarmak için cam bir kavanozu açarken.

"Savaş dışında," diye kabul ettim.

Snow onun ikram ettiği şekerlerden birini aldı. Eşim onu yemekten ziyade pudra şekerine batırılmış yumuşak jöleyi incelemekle ilgilendi.

Bu Lütufsuz Kral'ın kıkırdamasına neden oldu. "İthal," diye açıkladı, oturdu ve ağrıyan dizini ovuşturdu. "Yiyeceklerimizin çoğu gibi. Topraklarımız daha ziyade-"

"Kısır," diye devam etti Snow onun yerine. "Size bir servete mal olmuş olmalı."

Drystan, Snow'un merakını giderdiği için oldukça memnun görünüyordu. "Altın ve zenginliği telafi etmenin yollarını bulduk. Balıkçılık, insan gücü, zanaat becerileri, metal, iyi atlar."

Snow başıyla onayladı. "Övgüye değer."

"Bir gereklilik," diye düzeltti. "Yok olmamızı isteyen bir ülkede hayatta kalmak için."

Karım, sıkıca bastırılmış ağzından kaçmaya çalışan her türlü müdahaleci düşünceyle savaştı. Bu beni biraz gülümsetti.

ve Kutsanmamış Kral fark etti.

"Karınız oldukça güzel. Ama babasının çocuğu olduğu için, bu özelliğini kendi avantajına kullandığını düşünmeden edemiyorum," dedi ve şimdi onu biraz dikkatle inceliyordu.

"İnan bana," dedi tatlıyı çiğneyerek, "sen de güzel olsaydın, bunu kendi yararına kullanmak isterdin."

Güldü. "Bana hiç bu kadar kibarca çirkin denmemiştii."

"Eğer bu konuşma daha fazla bu yönde devam ederse, doğrudan daha az nazik olduğumu göreceksiniz."

Kaşları kalktı ve karımla benim aramda bir bakış attı. "İş için geldiniz, özür dilerim. Gerçi tam olarak ne iş olduğunu anlayamıyorum çünkü kocanızla zaten bağlantılarımız var ve onunla sadece ticaret yapacağıma dair söz verdim. Özellikle de babanız şimdi krallığa savaş açmak istediğinden beri."

"Hatalı bulduğum şey senin sadakatin değil," dedi Snow ve Drystan gözlerini ona dikti. "Ama senin seçimin."

"Prensleri mi kastediyorsun?" Adam güldü. "Sizi temin ederim, akrabalarım artık babanıza hizmet etmiyor."

"Senin akrabaları zaten babama hizmet ediyor."

"İmkânsız," dedi ve Karanlık Zanaatkârına kendi tarafına geçmesini işaret etti.

"Tam tersi," dedi karım. "Babam kısa bir süre önce akrabalarınızla tanışmak amacıyla Breshall'daydı. Bu arada, görüşmeyi kibarca kabul etmişlerdi."

Drystan'ın gölgeleri bir dizi inançsızlık ve tüyler ürpertici korkuyla dönüp duruyordu. "Ve sen bundan emin misin?"

Snow koltuğunda arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Değerli bir müttefiki işe yaramaz hale getirmeye hiç niyetim yok. Babamın tüm diyarı harap edeceğini ilan edeceği sırada talihsiz bir iç savaş topraklarınızı ele geçirirse siz de işe yaramaz olursunuz. Siz insan krallar zayıfsınız. Sizi alaşağı etmek bir gün bile sürmez, belki de babamın yardımına sahip olduklarını düşünürsek daha da az sürer."

Bana döndü. "Bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Maalesef."

Titreyen elini çenesine götürdü ve geçitten uzaklaşmakta gecikmeyen Karanlık Zanaatkârına işaret etti. "Baban krallığımda kargaşa çıkarmaya oldukça kararlı."

Snow'un ağzı biraz seğirdi ve sakarca bir gülümsemeye zorladı. "Bunu kişisel algılama."

Birkaç dakika bile geçmeden arkamızdaki kapı çalındı ve üç adam içeri girdi, ifadesiz yüzleri bizi fark ettiklerinde aniden temkinli bir tona dönüştü. Ancak gölgeleri korkudan oldukça kalındı. Korku, kutsanmamış topraklarda o kadar yaygındı ki kokmaya da başlamıştı.

"Bunun anlamı nedir amca?" dedi en kısa boylu olanı öne çıkarak. Norodoh Prensi sinirlenmiş görünüyordu. "Kaçmamız gereken topraklar var, anakarada sarhoş sarayınızla şeker çiğneyerek kaybedecek zamanımız yok."

Snow ayağa kalktı ve onlarla yüzleşti, gülümsemesi acımasızlaştı. "Özür dilerim, kralınızı nasıl gasp edeceğinize dair toplantılarınızı mı böldük, sizi işe yaramaz haşereler?" Renkleri beyazladı

sert sözleri karşısında kağıt. "Çürümüş babam çürümüş ruhlarınız için size ne teklif etti, ha? Fahişeler mi? Altın mı? Size veremeyeceği bir güç mü?"

Bir adım öne çıktı. "Ne cüretle-"

Karanlık benden yayıldı, odayı ve havayı havaya dokunduğunda tıslayan kalın obsidyen sisle kapladı. Ölüm Vrammethen'de o kadar mevcuttu ki onu çağırmak hiç de zor olmadı. "Oturun," dedim basitçe ve oldukça kibarca ama adamlar titreyen kollarını hızla karşımızdaki boş kanepeye doğru uzattılar. Bu da kendimi kötü hissetmeme neden oldu çünkü bakımlı bıyıkları olan erkekleri korkutmak ve tehdit altında hissettirmek gibi bir işim yoktu.

Snow'un kirpikleri düşmüştü ve üç prene ters ters bakma zahmetine bile girmedi. "Sizin gibi aptallar ricacılığın adını kötüye çıkarıyor."

"Pardon?" diye bağırdı içlerinden biri, gözleri dışarı fırlamıştı. Gücenmiş görünüyordu. Bu krallığın kayırmacı hiyerarşisi bazı şımarık yöneticiler yaratmıştı. Kırılgan bir egonun neden olduğu savaşlar, krallığın bu bölümünde yeni bir kavram değildi.

"Affetmek bana düşmez," dedi karım, her zamankinden daha zarif bir şekilde. "Gerçi Hile Tanrıçası bu çok karanlık zamanlarda birkaç duaya minnettar olabilir."

"Tanrılarınız çok acımasız," diye homurdandı biri.

Snow başını çevirip onlara baktı. "Bunu görebiliyorum."

En gençleri olan Darmain Prensi krallarına bir bakış fırlattı. "Anlaşmayı bozmak için mi buradalar?"

"Mola mı?" Arkama yaslanıp bir kolumu karımın omuzlarına atarak sordum. "Hayır, ama Silas Krigborn'dan bir tane daha alarak kırman için sana izin verdiğimi de bilmiyordum."

Breshall prensi alaycı bir tavırla, "İyi biliyor olmalısınız," dedi. "En yüksek teklifi veren, en büyük teklifi getirerek kazanır. Biz metal sözü verdik, sadakat sözü değil. Size o metali sağladığımız sürece dilediğimiz ticareti dilediğimiz kişiyle yapmakta özgürüz."

Bu beni güldürdü. "En büyük teklifi veren mi? Sana hiçbir teklif sunmadım. Öte yandan teklif ettiğim şey, benimle ticaret yapmaktan başka bir seçenek değil." Başımla, beni reddetmenin şartlarını ve sonuçlarını duymuş olan krallarını işaret ettim. "Sor."

Snow'un ağzı sinsi bir gülümsemeye kıvrılırken duymam için mırıldandı, "Yani onu tehdit mi ettin?"

"Şans kendini gösterdi, kalbim." Drystan benimle ticaret yapmaktan başka ne seçeneği olduğunu sormuştu ve ben de eğer ilk ve tek seçeneğini kullanmasaydı tüm Comnhall'ın gecenin gölgesinde solup ölene kadar ışık görmeyeceği gerçeğini ortaya koymuştum.

Üç prens akrabalarına döndü. "Amca?"

Drystan'ın bakışı soğuktu. "Kanım öldüğünde monarşi de ölecek. Bu taht son nefesine kadar benim adımla kalacak ve sonra artık olmayacak. Benim oturduğum yere başka hiçbir isim oturmayacak. Eğer elimi senin üzerinde zorlamam gerekiyorsa

o zaman yaparım. Eğer sana zorla elini sürmesi gerekiyorsa, o zaman bunun da olmasına izin vereceğim."

Norodoh Prensi, "Bize uyar," dedi. "Şansımızı deneyeceğiz."

Snow çoktan sıkılmış bir halde inledi. "Başka bir zaman olsaydı, etinizi balmumu gibi eritirdim. Ancak ne siz üç soytarıyla ne de başka üç soytarıyla fare kovalamaca oynayacak ne vaktimiz ne de sabrımız var." Küçük ipek bir poşetten şişeleri çıkardı ve önümüzde duran masanın üzerine koydu.

"Nedir bu numara?" diye sordu Breshall Prensi ve Drystan kan şişesini incelemek için tahtında öne doğru eğildi.

"Uzun ömür. Ebediyet. Ölümsüzlük. Bunun için pek çok kelime var."

İçlerinden biri güldü ve diğer ikisi karıma inanamayarak baktı. "Bu kadar basit bir şekilde kandırılmamızı mı bekliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, daha azı için bile kandırıldığınızı gördüm." Şişeyi onlara doğru birkaç santim itti. "Ama bir deneyin."

"Zehir olabilir."

Karım kıkırdadı ve ışık pencerenin hemen dışına vurduğunda hepsi birden dikleşti ve prenslerin etrafında dönmek için içeri süzöldüler. "Neden sizi zehirlemem gereksin ki? Kan, kemik, bağırsak vesaire görmek hoşuma gidiyor."

İçlerinden biri titreyerek şişeye uzandı ve tamamını ağzına götürdü, tadına bakınca bir an için öğürdü.

Snow yanından bir hançer çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Biri onu öldürsün. Elbisemi lekelememeyi tercih ederim."

"Ne?" Hepsi birden ayağa fırladı. "Mümkün değil _."

Breshall Prensi'nin arkasına geçtim ve hançeri boğazına sapladım. Yere düştü, kendi kanında boğuluyordu ama boynundaki yara birbirine ekilmeye başladığında ve sonunda tam bir nefes aldığı anda sadece bir anlığına.

Drystan, yeğeni kanlar içinde yerden kalktığı anda, onu öldürmeden önceki halinden daha canlı bir şekilde, "Kraliyet mücevherlerinde ne var?" diye hayretle mırıldandı. "İmkânsız. Bu imkânsız."

"Onu tekrar öldürmemi ister misin?" Ceketimi düzelterek sordum.

Prens tökezleyerek geri çekildi ve elini salladı. "Bir kez yeterliydi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim tekrar Snow'un yanına oturarak.

"Ölümden mi döndüm?" diye sordu, hâlâ şoktaydı.

"Hayır," diye yanıtladı Snow. "İksir siz ölmeden önce devreye giriyor ve hasar gören şeyleri yavaşça onarıyor."

"Bu imkânsız," diye tekrarladı Drystan, gördükleri karşısında gözleri fal taşı gibi açılmış olan Kara Zanaatkâr'ına bakarak.

Sonunda cadı gözlerimizle kısa bir süreliğine buluştu, Drystan'a başını sallamadan önce gözlerinin canlı mavisinde dehşet vardı. "Zaman... değişti, kralım."

"Gerçekten de öyle," dedi Snow ona gülümseyerek, arkasında sessiz bir tehdit vardı. Bu cadı kadar yetenekli biri, iksir içildiğinde ölüm ve yaşam arasında bir pazarlık yapıldığını anlayabilirdi - ruhundan daha fazlası pahasına bir pazarlık. Buna tanıklık edecek kadar uzun yaşayacak mıyız?

Karanlık Zanaatkâr tehdide kulak verdi çünkü başka bir şey söylemedi.

Prenslerden biri, "Bunu bize satacak mısınız?" diye sordu. Pamuk alay etti. "Evet."

Eli titreyerek boş şişeyi kaldırıp içinde kalan azıcık şeyi inceledi. Duygu bulutu yoğun bir arzuya dönüşmeden önce, neredeyse katartik olan mutlak bir delilik anı parladı. "Ne karşılığında? Hangi fiyat bu mucizeyi satın alabilir?"

Snow bir şeyler hissetmiş olmalı çünkü parmaklarını benimkilerle birleştirmek için uzandı. "Sadakat."

Kutsuz yöneticilerin dördü de birbirlerine baktı. "Bu geniş bir harcama."

"Şu andan itibaren Isjord artık babamın elinde olmayana kadar her türlü."

"Bizden savaşınıza katılmamızı mı istiyorsunuz?"

"Silas'inkine katılacaksınız," dedim. "Hayatlarınızdan daha fazlasına karşılık çok az şey için. İnanın bana, bu ölüm acıdan başka bir şey olmazdı. Burada ve ötesinde. Tanrılarımız zalim olsun ya da olmasın."

Snow öne doğru eğildi. "Yüzünüz için ayda bir doz."

"Ne kadar süre için?" Drystan titreyen elini dizine sürterek sordu.

Parmakları benimkilerin üzerinde sıkılaştı. "Cadım bunu nasıl kalıcı hale getireceğini bulana kadar. Daha hızlı çalışıyor ve sözünü tutanlardan ilham alıyor. Bir gemi değil. Tek bir silah değil. Tek bir odun, kömür ya da at parçası. Hiçbir şey. Eğer gemilerinizin Mahara kanalını geçtiğini görürsem, benim emrimle geçseler iyi olur, yoksa benim emrimle batarlar."

Prenslerden biri, "Peki ya aynı fikirde değilsek?" diye sordu.

Bu gerçekten de yorucuydu. "Düşmanımın yardım almasını engellemek için bütün bir krallığı öldürmem gerekiyorsa, o zaman bunu yaparım. Öğle yemeği ile akşam yemeği arasında aslında bolca zaman var. Hatta orada ailemle de biraz kaliteli zaman geçirebilirim."

Breshall Prensi neredeyse koltuğunda zıplıyordu. "Bu bir savaş tehdidi mi?"

"Hayır. Bu gerçekten yapmak istemediğim sinir bozucu bir angarya. Ama ben yapmazsam karım yapacak ve ben karısının ev işleriyle ilgilenmesine izin verecek bir koca değilim. Söz konusu angarya kendi başının çaresine bakmadığı sürece."

"Bu konu görüşülecek."

"Buna karar verilecek. Hemen şimdi," dedim ve Snow'un şakağını öperek onun tatlı kokusunun bugün bir savaş atı gibi sinanan sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Prensler başlarını sallayarak onayladıktan sonra Drystan, "Anlaştık," dedi. "Metal sizde ve bizim

iksir karşılığında sadakat."

"Bir şey daha var," dedi Snow. "Burada, topraklarınızda birinin soyunu bulmakla ilgileniyorum. Adını duymuş olabilirsiniz, ona denizlerin oğlu derlerdi. Vas, Zoltan'ın oğlu, Norodoh'da doğmuş."

"Vas Hutlenn'i mi kastediyorsun?" Drystan güldü. "Korkarım o bir efsaneden başka bir şey değil. Denizciler sert denizlerde kendilerini cesaretlendirmek için ondan bahsederler. Canavarları öldürdüğü söylenir ama bizim denizlerimizde canavar olmadığını biliyorsun."

"Neden ilginizi çekiyor?" diye sordu Breshall Prensi.

"Bu isme okuduğum bir kitapta rastladım ve bu konudaki merakımı gidermek istiyorum çünkü zaten topraklarınızdayım ve geri dönme ihtimalim çok düşük," diye kolayca yalan söyledi ve onlar da kolayca yuttular, egoları karımın ilgisinden aşırı beslendi.

Vrammetheni kalesinden bir anlaşma ile ayrıldık ve karımın gözleri ziyaret sırasında birkaç kez bana yalvarmış olsa da yaralı ya da kanayan bir yerimiz yoktu.

Karnından gelen hafif bir gurultu duyduğumda dudaklarımdan bir gülümseme kaydı. "Aç mısın, aşkım?"

"Birazcık." Göz ucuyla bana baktı. "Bu çok kralcaydı."

"Ben bir kralım, kadınıam."

Drystan'ın Kara Zanaatkârı Erna bizi Vas'ın doğduğu söylenen seyrek Norodoh köyüne doğru götürdü. Zaman zaman omzunun üzerinden bize dikkatli bir bakış attı ama onun dışında sessiz kaldı.

Snow onun niyetini anlamaya çalışarak, "Sana iyi para veriyor olmalı," dedi. "Umarım sana da iyi davranıyordur."

Zanaatkâr adımlarını biraz yavaşlattı ve Kar'a başını salladı. "Öyle."

"Derindeki izler aksini söylüyor," diye homurdandı Snow, Erna yara izlerini kapatmak için kollarını çekince çenesi gerildi.

"Yaşlılar, çok yaşlılar." "Ne zaman diye sormadım, neden diye sordum."

"Ondan değil, Majesteleri. Kendi türümden birinden geliyorlar." Kukuletasını biraz geriye çekti ve kan kırmızısı saçlarının üzerindeki kalın beyaz çizgileri ortaya çıkardı. "Vas'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Bunu sana söyleten ne?" Ben sordum.

Durdu ve bizimle yüzleştı. "Çünkü Vas Hutlenn'in kim olduğunu ve o şişeleri onun kanıyla yaptığınızı biliyorum."

"Vay canına," diye söylendi Snow. "Drystan bu diyarda yaşayan en şanslı tanrısız adam olabilir. Böylesine yasak bilgilere sahip bir Zanaatkâr bulduğu için."

"Ona hizmet etmeye gelmeden çok önce bir adama hizmet ettim. Bir Yaşlı Zanaatkâr, asa parçasını burada Vrammethen'de saklayanla aynı kişi."

Snow onu tepeden tırnağa süzdü. "Yaşlanmışsın."

"Birinin olabileceği kadar yaşlı. Artık bir anne, kız ya da kız kardeş değilim."

"Eldmoor seni geri kabul ederdi. Seni kardeşleri yapabilirler."

"Ölüm tarafından avlanmadan Eldmoor'a dönemem." Kilian'ın sırtındaki aynı izi ortaya çıkarmak için kolunu geri çekti, elleri titriyordu. "Hizmet ettiğim Elder Crafter aynı zamanda kocamdı. Beni ölesiye dövdü ve sonra... sonra beni geri getirdi çünkü bana zarar vermekle işi bitmemiştii. Unvanlarına rağmen çoğu kişi kadar yetenekli değildi, acemi ve yetenekli gençlerden sürekli tarif çalan zavallı bir İksirciydi," dedi sesi giderek kısılırken. "Diğerleri gibi Octa Virga kokusunu nasıl saklayacağını bilmiyordu, bu yüzden saklamam için beni buraya bağladı. Çağlar boyunca büyüm bundan dolayı zayıfladı ama sen asa parçasını aldığında tekrar geri döndüğünü hissettim."

"Buradan ayrılabilirsin. Asa babamın elinde, artık koruyacak bir şey yok."

"İstemiyorum. Drystan... bana iyi davranıyor. Sanırım buraya neden gelmek istediğini biliyorum ve Vas'ı öldürmek için ihtiyacın olan şeyi bulmana yardım edebilirim. Bunu yaklaşan savaşa benim katkı olarak düşün."

Snow bu söz üzerine kaskatı kesildi ama başını salladı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLACK BISHOP TAKES E7

SNOWLIN

War en kısa ve en zor kelimeydi Anlamı. Neden ve nasıl olduğu onu daha da anlamak tuhaftı. Önceden cevaplar dilimin ucundaydı. İntikam için. Öfkem için. Adaletim için. Beni yok etmek isteyen her şeyi yok etmek için. Mahvetmek için plan yapmaktan, korumak için plan yapmaya geçmiştim.

Ama korumak iyi olduğum bir şey değildi.

Kilian ceketimi düzelitti, düğmelerini boynuma kadar ilikledi ve krallığımın amblemini taşıyan beyaz örtüyü diğer tarafa bağlayabilmek için saçlarımı bir tarafa doğru çekti. "İşte, kraliçem," dedi ve parmak eklemlerime bir öpücük bıraktıktan sonra ikimizi Taren'e giden kale köprüsüne doğru uğurladı.

"Bunu birlikte yapabiliriz," dedim.

"Sen sadece onların kraliçesi değilsin Pamuk, tüm bu insanlar senin büyüdüğünü gördü, seni en az bir kez evlerinde besledi.

Onların çocukları senin ordularında görevden dolayı değil, sana taptıkları için hizmet ediyorlar."

"Bunu bilemezsin."

"Bu şehirde altı ay boyunca geçirebileceğim her anı geçirdim. Biliyorum. Bunu sadece senden duymaları gerekiyor. Duvarlarına yapıştırılmış bir belgeden değil, bunu duyuran bir muhafızdan değil, ikimizin hükümdarlar gibi birbirimizin yanında durmamızdan değil. Senden, tanıdıkları kızıdan, oluşunu izledikleri kadından. Güvendikleri koruyucu." Beni öptü ve sonra geri çekildi. "Her zaman sana yakın bir yerde olacağım, seni izleyeceğim. Her zaman."

şehrin içine doğru geri geri giderken, sözlerimi ve bana söylediklerini prova ederken, her zaman intikam duygusuyla yanıp tutuştuğumu fark ettim, ama halkım en çok acı çeken olmasına rağmen hiçbir zaman intikam duygusuyla yanıp tutuşmadı. Ben annemi kaybettim. Onlar topraklarını, ailelerini, tüm yaşamlarını, umutlarını, geleceklerini ve hayallerini kaybettiler. Bir kez bile düşmanlık ve ihtiyattan başka bir şey hissetmediler. Tam olarak nefret bile değil.

Taren şehri canlı ve gürültölüydü, halkım etrafta koşuşturuyor, çocuklar taburelerin arasında ve masaların üzerinde sürünürken gülüyor, bazı yaşlılar gençlere başlarını sallıyor ve diğerleri sadece gülüyordu. Babamın aldığı onca şeye rağmen ne kadar çok hayat vardı.

"Pamuk Teyze," diye bağırdı Lila, arkadaşlarıyla oynadığı oyunu görmezden gelip bir boğa gibi bana doğru atıldı.

Onu yakaladım ve kalçama yaslamadan önce döndürdüm. "Sana daha kaç kere bana böyle seslenmemeni söylemem gerekiyor?

Snow teyze."

"Ama sen benim teyzemsin."

Parmağını burnundan çektim. "Bunu tüm dünyaya duyurmana gerek yok, evlat. Beni yaşlı gösteriyor."

"Beni önemli biri gibi gösteriyor," diye mırıldandı başını omzuma yaslayarak. "Diğer çocuklar senin teyzem olduğunu bildiklerinde beni görmezden gelmiyorlar."

"Seni kim görmezden geliyor?"

Kıkırdadı. "Korkutucu olma."

Parmağını tekrar burnundan çekerek ona baktım. "Ben her zaman korkutucuyum."

"Benim için değil."

Tanrım, yeteneğimi kaybediyordum. "Kork benden, evlat."

"Tamam." Gözlerini kırıştıtarak bana baktı, umutluydu ve onay bekliyordu. "İstersen çığlık atabilirim. Vadideki insanlar gibi."

Ah. Bu anlamsızdı. "Çığlık atan çocuklar egom için hiçbir şey yapmıyor. Sadece değerli kulaklarımı acıtıyor."

"Amca nerede?" diye sordu. "Amcamı seviyorum. Beni her zaman ziyaret eder ve bana güzel çiçekler getirir."

"Öyle mi?"

Çabucak başını salladı. "Beni çiçek diyarına bile götürdü ve çiçek insanlarla oynadım. Teyzeciğim, bana çiçekli bir elbise bile aldı!" diye çığlık attı küçük iblis.

"Çiçek la-" Oh. Amaris'teki bahçeler.

"Bebek bakıcılığı görevi mi?" Cai kasılarak ve uzun boyuyla bana doğru gelirken sordu. Lila'yı kollarımdan aldı ve onu

birkaç kez havaya kaldırarak domuz yavrusu gibi ciyaklamasını sağladı. "Sen de mi?"

İç çekti. "Tristin tarafından eğitim sahalarından atıldım."

"Nedenini tahmin edeyim mi? Başka bir acemiye zorbalık mı?"

Yanağımı acıtacak kadar sertçe çekiştirip alnıma fiske vurmadan önce bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bunu halkımızın üzerine nasıl bırakacaksın?"

"Bunu yapmanın nazik bir yolu yok," diye mırıldandım, bana fiske vurduğu yeri ovarken.

"Sanki bu konuda nazik bir yolunuz varmış gibi."

Onu ittim. "Nia'dan benimle gelmesini istemeliydim, senden değil."

"Hadi ama Cakes," diye karşılık verdi. "İlham verici olabilirim. Destekleyici. Benimle arkadaş olurken aradığın tüm nitelikler."

Gözlerimi devirdim. "Şeker ve nefret üzerine bağ kurduk."

"Ah," dedi sırtarak, "benzer bir tat. Bunu unutmuşum."

Labirenti andıran şehir meydanına varışımızdan hemen sonra ortadaki çeşmenin tepesine tırmandığımda halkım kalabalıklaşmıştı. Lila hâlâ Cai'nin kucağında oturuyordu ve şu anda geleceğinin ne kadar çalkantılı olduğundan, belki de hiç geleceği olmayacağından habersizdi. Bütün bunlar benim suçumdu.

Binlerce umutlu göz en kötüsünü bekleyerek bana baktığında duygular boğazımda düğümlendi. Halkım her zaman en kötüsünü beklemeyi bilirdi. Yine de orada da büyük bir mutluluk vardı, kalbime cesaret sızdıran bir hayranlık.

Ama konuşmak için ağzımı ne kadar açarsam açayım ağızımdan ses çıkmıyordu.

Yaşlı bir beyefendi yavaşça Cai ve benim durduğumuz yere ulaştı ve elime bir dizi beyaz boncuk takarak parmaklarımı boncukların etrafına doladı. "Cesaretle, kraliçem."

"Peki ya eksikse?"

"Cesaretten yoksun olduğumu hiç bilmiyordum. Neden şimdi başlıyorsun?"

Başımı salladım ve pürüzsüz taşların altındaki derinin zorlamadan dolayı kızardığını hissedene kadar boncuklara sıkıca tutundum.

Sessizlik kalabalığın üzerinde dalgalandı ve ben öne çıktım. "Size söylemek üzere olduğum şey için sizi asla burada toplamayacağımı düşündüm ve umdum. Savaşları ve mücadeleleri geride bıraktığımızı ummuştum. Öyle düşünmüştüm. Ve yanlış düşünmüşüm."

Beklenen sessizlik beni devam etmeye itti. "Önümüzde uzun zaman önce başlamış olan bir savaş var. Ama bu sefer yalnız değiliz. Yine gece olacak ama gece bizim yanımızda olacak. Ayaz olacak ama ayaz da bizim yanımızda olacak. Çoğunuz babama karşı zaten bir kez savaştınız ve sizden ona karşı tekrar savaşmanızı isteyemem. Gençlerimiz çok genç, yaşlılarımız da çok yaşlı. Babamın hazırladıkları

karşısında hiç şansımız kalmayabilir. Ama son nefesime kadar onu bu topraklardan uzak tutacağımı ve sizi güvende tutacağımı yemin ederim. Ve son nefesimle

babamın bir daha tehdit etmesine izin vermeyeceğime yemin ederim. Bugün yeminimi bozmaya ve senden asla istememeye yemin ettiğim iyiliği istemeye geldim. Babamla tekrar savaşmak için."

Lila, Cai'nin kollarından fırladı ve Tristin'in kollarında kalabalığa doğru koştu. "Kavga falan yoktu kraliçem," dedi kızını havaya kaldırarak. "Savaş ya da muharebe yoktu. Draugr Gecesi bir katliamdı. Halkımız için, o gün Myrdur'da kaybettiklerimiz için, bu onların adaleti olacak. Uzun süre bekledik. Çok uzun süre saklandık." Skye Komutanı başını eğdi ve askerleri de onu takip etti. Kalabalığın geri kalanı da teker teker onu takip etti. Sessizlik dalgalandığında, rüzgâr da onlarla birlikte sessizleşti.

Halkımdan bunun için hayatlarını feda etmelerini istediğimi ve onların da bunu kabul ettiğini fark ettiğimde boğazıma bir safra düğümlendi. Benden her şeyi yok etmemi, olduğum şeyi kullanmamı ve yapmak istediğim şeyi yapmamı isteyeceklerini ummuştum. Bunun yerine-

Cai'nin rahatlatıcı eli omzuma indi ve ardından hava, onun dikte ettiği sakinleştirici hızda ciğerlerime girdi. "Nefes al."

"Olympia saklanabilir."

Arkadaşım başını salladı. "Çok uzun zamandır saklanıyoruz." "Bununla savaşmak zorunda değiller."

"Bunun uzun zaman önce başlamış bir savaş olduğunu söylemişsiniz. Ve başladı da. Şimdi bunu sona erdirmeye şansımız var."

"Buna bir son verebilirim."

"Seni bitirmeden olmaz."

Ona döndüm, gözlerim yalvarıyordu. Hiçbir şey söylemedim ama o benim söylemediğim tüm kelimeleri okumayı öğrenmişti.

Alnındaki damar çatladı ve yüzünde dalgalanan öfkeyle bir adım daha yaklaştı. "Bu her ne demekse, bir tür şaka olsa iyi olur, Snowlin."

Küçük bir el elbisemi çekiştirdi ve Lila'ya baktım, istediği gibi onu tutmak için uzandım. Küçük parmağı alnımda uzun bir çizgi çizdi. "Üzülme teyzeciğim."

"Sen ne bilirsin ki evlat. Sen ne bilirsin ki?"

Lila eliyle ağzımı kapattı. "Bu kötü bir kelime."

"Yakında hepimiz oraya gidebiliriz, o yüzden çiçekli botlarınızı giyin."

Cai onu kollarımdan kaptı. "Pekâlâ. Sanırım Snow teyzenin biraz sakinleşmeye ihtiyacı var."

"Bu da başka bir kötü kelime amca," diye mırıldandı Lila, bize ters ters bakan Tristin'e bakarak.

Cai, Skye generalini fark etti ve neredeyse çocuğunu bana geri fırlatıyordu. "Gitmeliyim, Cakes. Beni bekliyorlar."

Hızla uzaklaştığında "Korkak," diye hırladım.

Tristin küçük kızını geri çekti ve bana ters ters baktı. "Yüzünde o ifade var."

"Ne bakışı?"

"Bana üç yığın rapor hazırlatan bakışla aynı bakış."

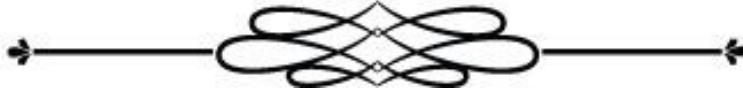
Elimi geri attım. "Onları hiç okumadığımı biliyorsun."

Gözlerini ovuşturarak iç çekti. "Şimdi kimin peşindesin?"

"Hiç kimse. O zaten burada," diye şarkı söyledim, ellerimi arkamdan bağladım ve şehre doğru zıpladım. "Umarım benimle oynamak ister. Gerçekten oynamak istiyorum."

"Seninle oynamak istiyorum, teyze!" Lila çığlık attı ve annesi yüzünü buruşturdu.

"Bu oyuncakla olmaz, evlat. Isırır."

"Ah, çaresizliğin taze kokusu," dedim Ölüm Vadisi'nden geçerken. Düdüğümün melodisi geniş vadi koridorlarında aşağı ve yukarı doğru ilerliyor, sesin daha da yükselmesine ve dağlarda yankılanarak gürlemesine izin veriyordu.

Durdum ve döndüm, ona doğru çömeldim. "Ölümcül görünüyorsun, Malena. Olympia'dan şu ana kadar nasıl keyif aldın?"

Soğuk nimetine rağmen titriyordu, yüzü derisini kaplayan ayazın ve yetersiz beslenmenin altında çökmüştü ve boncuk gibi iri siyah gözleri bile büzüşmüştü. Sürünerek benden uzaklaştı, yüzünü dizlerinin ve uzun beyaz saçlarının arasına sakladı.

"Korkma. Sana yapabileceğim en kötü şey nedir, canım? Seni öldürmek mi?" Güldüm - yankısı neredeyse gök gürültüsü gibi geri dönecek kadar yüksek sesle.

"Yap şunu," diye fısıldadı, titreyerek. "Öldür beni."

Başımı yana eğdim, düşündüm. "Yalvar." O gece halkıma bunu yapmaları için bir şans vermiş miydi? Acaba

O gece onları öldürdüğünde çocukların, erkeklerin, kadınların ve yaşlıların yalvarmasına izin verdi mi?

Ağzı titriyordu. "Lütfen... lütfen öldür beni."

Ne kadar can sıkıcı. "Seninle bir anlaşma yapmama ne dersin?" dedim, zincirini tutup ayaklarımın altında durana kadar çektim. "Bir çeşit kefareet. Başka bir cehenneme gitmeden önce benim cehennemimde yapman gereken bir sürü kefareet var."

Alnındaki belli belirsiz umut kırıksıklıkları kayboldu ve tekrar kendi içine kıvrıldı. Bu beni inanamayacağım kadar rahatsız etti. "O seni korumak için hiçbir şey yapmazken sen neden onu koruyorsun? Artık ona hizmet etmediğinde seni konumundan, sarayından, yanından ve evinden attı."

"Ona hizmet etmek benim amacımdı. Bu amaç sona erdi. Bu ona karşı tuttuğum bir şey değil."

Ne aptalca. Yaşamak için ne aptalca bir yol. "Senin için üzülmememe neden olma Malena. Acıdıklarına karşı pek nazik değilimdir ve sana karşı nazik olmak istiyorum," dedim saçlarını yüzünden okşayarak.

Gözleri boştu, bana bakıyordu. "Benden ne istiyorsun da bunu elde etmek için benimle konuşmak zorundasın?"

"Ama sesini duymak hoşuma gidiyor," dedim önünde bağdaş kurup otururken. "Özellikle de bu kadar korkulu ve ürpertici olduğunda. Ve son zamanlarda kendimi biraz nazik hissediyorum. Benim nezaketime ihtiyaç duyabilecek birine benziyorsun."

Başını iki yana salladı. "Zamanınızı boşa harcadınız."

"Gerçekten hiç sanmıyorum." Ellerimin üzerine uzandım ve çenemi bizden birkaç adım ötedeki bir adama doğru çevirdim. "Onu görüyor musun? Onu buraya zincirlediğimde on üç yaşındaydım ve bu olay olduğunda o ergenlik çağının sonundaydı. Otuzlarında olması gerekirken on dokuzundan bir gün fazla görünüyor mu? Bir gün bile yaşlanmayacaksın Malena, seni buraya zincirlediğim zamankinden bir saat bile daha yaşlı değilsin. Bir an için düşünmek isteyebilirsin." Ayağa kalktım ve parmağımı havada döndürdüm. "Eğer o anı istiyorsan yürüyüşe çıkıp geri gelebilirim. Çağdaş sanat eserlerimi beğenmeyebilirsin ama tepeden manzara büyüleyici. Solgun, kasvetli ve umutsuz."

Sesi zayıftı, "Bekle." "O da neydi?"

"Ölümüm karşılığında ne istiyorsun?" "Her şeyi. Babamın zayıflıklarından en büyük güçlü yönleri. Eğer bunları paylaştığı biri varsa, o da sizsiniz. Peki bunun nasıl farkında olduğumu bilmek ister misin?"

Kafası karışmış görünüyordu.

"Ben sizi almaları için askerlerimi göndermeden hemen önce, değerli kralınız sizi öldürmeleri için paralı askerlerini göndermişti. Son derece gereksiz olmadığı sürece neden biri senin gibi yaşlı bir kocakarıyı öldürmek istesin ki?"

Başını iki yana salladı, koyu renk gözlerinin önünden inkâr geçti. "Olamaz."

"Kağıt kaleme ihtiyacım var mı?" Tekrar karşısına oturarak sordum.

Nia ve Thora vadinin girişinde beni bekliyorlardı, ikisi de Grasmere'in yaşlı hanımını sorgulamak için bana katılmayı reddetmişlerdi.

"Kim çörek ister?" Kollarımı ikisinin de omuzlarına atarak sordum. "Az önce öğrendiklerimi duyduğunuzda kutlamak isteyeceksiniz."

Nia cebinden bir torba bebek havucu çıkardı ve bir tanesini ağzıma tıktı. "Bu sefer ona ne işkence yaptın?"

"Kimseye işkence etmedim." "Onu öldürmeyi mi teklif ettiniz?" "Evet."

Bana kendini beğenmiş bir kaş kaldırdı. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki hayır. Halkıma zarar veren hiç kimse öylece ölmez." Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm ve ona göz kırptım. "Yalan söyledim."

Üstümüzde bir şey çılglık attı ve herkesin dikkati gökyüzüne çevrildi, Jayre'nin bir kale kulesinin tepesine yerleşmeden önce dağlarımızın yükseklikleri etrafında dönmesini izlediler. Devasa şey dinlenirken bakışlarını uzaklardan bana dikmişti. Memphis'in de geri dönmesi uzun sürmedi, bir kartaldan devasa bir kediye dönüşürken inliyordu.

Bağlarım bacağımı dürttü ve başını okşamak için eğildim. "Aferin, M."

"Onları nereye gönderdin?"

"Az önce bana söylenenleri doğrulamak için. Bir deniz yılanı hala bir yılanıdır. Bazen daha da zehirlidir. Neden onun söylediklerine inanayım ki? Değil mi, M?"

Hayvanım gözlerini devirdi, beni afallattı ve ağzımı açık bıraktı. "Affedersiniz?"

"Metaforlar yüzünden," dedi Nia, Thora'yı sokağın içine doğru çekerek.

"Kesinlikle," diye onayladı kız kardeşim.

Thora merakla birinden diğerine zıplayarak parmaklarının arasındaki mücevherli kumaşları incelerken, ben terzinin koltuğunda arkama yaslanmış, hemen her yere serpiştirilmiş beyaz kumaşlardan gözlerim kamaşmaya başlamıştı bile. "Çok güzel," diye mırıldandı kendi kendine, yuvarlak gözleri genişliyor ve parlıyordu.

"Sana biraz alayım mı?"

Bana doğru döndü. "Neden ihtiyacım olsun ki?" "Günün geldiğinde kullanmak için."

Başını iki yana salladı. "Asla evlenmeyeceğim."

Parmağımı papatyanın üzerinde gezdirerek alyansımı inceledim. "Ben de öyle dedim."

Gülümsemesi annemizinki gibi yumuşaktı ve onunki gibi arkasında çok şey saklıyordu. Neden o da benden saklanıyordu? "Bunu hak ediyorsun. Hepsini."

"Sen de öyle," dedim, yüzündeki bir tutam saçı tararken irkildi. Elim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarımı avucuma batırmamaya çalışırken titriyordu. Ne yapmıştım ben? "Özür dilerim."

Saçlarını geriye itti ve bana tekrar gülümsedi. "Özür dileycek bir şey yok. Bunu yapmak istememiştim."

"Seni korkutuyor muyum?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır. Hayır, Pamuk, beni korkutmuyorsun." Hemen elimi tuttu ve kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. "Gördün mü, ben korkmuyorum. Beni hiçbir şey korkutamaz, gerçekten."

"Porsukların yanında."

Dudağında küçük bir küçümseme belirdi ve bana ters ters baktı. Benzerliğimiz tekinsizdi ve bu beni gülümsetti. "Zorba."

Onu kendime çektim ve kollarımı sıkıca etrafına doladım. "Yıllar önce bunu yapmak için orada olmalıydım. Biraz kardeş zorbalığı insana karakter kazandırır."

Elleri ceketimin üzerinde kıvrıldı. "Eren oldukça iyi bir iş çıkardı."

"Eren, kabadayı mı?"

İç çekti. "Biraz kaba biriydi. On altı yaşına kadar erkeklerle konuşmama izin vermezdi."

"Şimdi onlarla konuşabileceğini kim söyledi?" Yanağına bir öpücük kondurdum ve yüzünü okşamak için geri çektim. "Sen çok küçüksün."

"Değilim."

"Benim için her zaman küçük kalacaksın."

Zümrüt gözleri parladı. "Bizi bulduğunuz için teşekkür ederiz."

Alnımı onunkine yasladım. Küçük kız kardeşime bu şekilde sarılmak gerçek dışı bir rüya gibiydi. "Hayatta kaldığın için teşekkür ederim."

Nia soyunma odasının iki kalın kahverengi perdesinin arasından başını uzattı. "Bunu ya da benzeri bir şeyi kesinlikle giymeyeceğim."

O elbiseleri giymeyi hayal ederdi. Haftada en az bir gece beline bağladığı yorganlar ve elinde bir demet otla odamda geçit töreni yapardı. "Göster bize."

"Kesinlikle hayır."

Kesinlikle öyleydi. Ayağa kalktım ve o da vücudunu örtmek için perdelere tutunarak soyunma odasına geri döndü. "Helenia," diye tıslayarak perdeleri geri çektim. "Bir bakayım."

Terzi iki yumruğunu da kalçasına indirdi ve içini çekti. "Henüz bitmedi, tavuk. Ölçülerinize uyduğunda çok daha farklı görünecek."

Nia ağır ağır nefes aldı, hâlâ kahverengi perdelerle örtülüydü. "Pasta kabı gibi görünüyorum."

Yaşlı kadın tısladı ve perdeleri onun elinden alıp geri çekmeye çalıştı. "Bir gelin düğününde süslenir."

"Moriko elbiseyi giyebilir."

Hem Thora hem de ben aynı anda homurdandık. "Zırhsız geldiği için şanslısın," dedim kollarımı kavuşturarak. "Hiç çıkarıyor mu ki?"

"Öyle olmalı," dedi Thora, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirerek. "Bundan eminim. Bakalım kraliçe düğün gecenizde üzerinizden ne çıkaracak?" Kız kardeşim eğildi ve perdelerin altından sürünerek soyunma odasının diğer tarafına geçti ve nefesi kesildi. "Nia!"

Sözcükler boğuktu ama Nia'nın "Beğendin mi?" diye sorduğunu duydum. "Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim."

Kanepeye uzandım, sadece onların kısık seslerini ve kıkırdamalarını dinledim. Dünya çok hafif ve havadar geldi. Birdenbire, hiçliğin ortasındaki o çayırdaydım, çiçekler ve samanlarla çevrili bir bahar günbatımının tadını çıkarıyordum.

Başımı arkaya doğru yatırmış olmalıyım çünkü uyku üzerime çökmüştü.

Uzun zamandır ilk defa rüya görmedim.

Gördüğüm şey bir rüya değildi.

Boşluk da değil.

Sadece yarı yarıya gerçekleşmiş uzak bir arzu.

Yanağıma hafif bir dokunuş ve alnımı ısıtan gün batımı mandalina ışınlarının fırçasıyla uyandım.

"İyi uyudun mu?" Kilian

sordu. "Saat kaç?"

"Yemek zamanı."

"Nia ve Thora nereye gitti?"

"Moriko geldi ve onları gece için Aru'ya götürdü. Düğün mekânı için birkaç ayarlama yapmaları gerekiyormuş. Nia seni uyandırmak istemedi, o yüzden beni aradı."

Terzi depodan döndü ve Kilian'ın önünde eğildi. "Kralım."

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Kadın başını bana doğru salladı. "Herkes onun en olmadık yerlerde uyuyakaldığını bilir. Biz buna alıştık. Yürüdüğünüz bu sokaklar, eş dediğiniz o küçük huysuzu yetiştirdi."

Yaşlı cadiya ne kadar huysuz olduğumu gösteremedi. Kilian beni oraya sürükledi.

Pazarı biraz dolaştık ama midem yemek için isyan ediyordu ve beni en sevdiğim tuzlu yemeklerden bazılarının satıldığı uzak bir tezgâha çekti. Beni on yıldır tanıyan ve gençlik yıllarım boyunca akşam yemeklerimin çoğunu bana yediren adam iki tabureyi arkaya çekti ve bizi yemek pişirdiği yerin tam önüne oturttu.

"Evan en iyi etsiz turtaları yapar," dedim, bir çatal aldım ve adam ocağın üzerinde sebze dolgularını karıştırırken cicili bicili bir turtayı ısırdım.

"Biliyorum."

"Biliyor
musun?"

"Onu en çok senin ziyaret ettiğini duydum, bu yüzden bir süredir akşam yemeklerimi burada yemeye geldim." Anlaşılan ona tuhaf tuhaf bakıyor olmalıydım çünkü gülümsedi. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Evan önümüze büyük porsiyonlarda turta ve soslarla dolu iki tabak koydu. "Hikayeler konusunda

yemek."

Çiğnemeyi bıraktım. "Ne hikayeleri?"

Evan bana sinsi bir bakış attı. "Aynen öyle. Ne hikayeler. Anlatacak çok şey vardı."

Evan'a ters ters bakarak, "Seni mahvedebilirim" dedim.

Adam irkilmedi bile. "Açlıktan öleceksin." Adil.

"Ee," diye başladı Kilian, kolunu sandalyemin arkasına dayayarak. "Malena'dan ne öğrendin?"

"Sana söylediler mi?"

"Kim söyledi?"

"Nia ve Thora."

"Hayır," dedi adam bana sırtarak. "Senin askerlerin yaptı. Onlar iyi dedikoducu. Seni iyi tanıyorlar. Alışkanlıklarını da."

Yemeğimden bir ısırık almadan önce çatalı indirdim. "Sınava mı hazırlanıyorsun yoksa?"

"Kadınım hakkında bilgi edinmek istiyorum. Sıradan erkeklerin seni benden daha iyi tanınması hiç adil değil." Parmakları ensemden gezindi. "Peki, bana söyleyecek misin yoksa karanlıkta yaşamak sağlığım için daha mı iyi olur?"

Ağızma tıktırdığım o kadar çok yemek yüzünden yanaklarım patlamak üzereydi, bu yüzden yüzündeki sırıtışa bakarak ben hepsini çiğneyene kadar bekledi. "Hayır, sana söyleyeceğim."

Çatalıma yüklediğim diğer turta porsiyonunu durdurdu. Çatalımı güçlü parmaklarımdan dikkatlice çekerek bir lokma büyüklüğünde bir parça ayırdı ve ağızma götürdü. "Bayıldım

Seni yemek yerken izliyorum, kadın. İştahının yerine geldiğini görmek hoşuma gidiyor."

"Neden ona yalan söyledin?" Cai yanımdaki tabureye kayarak tabağımdaki yemeği çaldı ve turtayı tek lokmada mideye indirdi. "Yemek yerken çok çirkin oluyor."

"İşte bu yüzden benimle evli, seninle değil, Caiden," dedi Kilian, tabağını önüme iterek ve bir kaşık sıcak yahniyi dudaklarıma götürerek.

Arkadaşım onu görmezden gelerek Evan'a bile sormadan kendine birkaç saniye ayırdı. "Peki, deniz sürtüğü sana ne söyledi?"

"Babamın Solarya'nın her yerinde paralı askerleri var. Magnus'un saray üyelerinden ikisi onun tarafında ve yakında göndereceği filo kıyılarına ulaştığında şehri kilitlemeyi planlıyorlar. Görünüşe göre planı her zaman önce Solarya'nın icabına sessizce bakmak olmuş."

"Olympia gibi. Geceleri. Şehir kapıları içeriden kilitlenmiş, askerlerin girip çıkmasını imkânsız hale getiriyor." Cai iç çekerek arkasına yaslandı. "Silas tek partinin oyununa gelen bir adam. Başka ne olabilir ki?"

"Sırada Adriata vardı. Gündüz vakti. Sözde kutsanmamış ittifakı tarafından güneyde pusuya düşürüldü ve Eldmoor tarafından kuzeyde tutuldu. O da tuzağa düşürüldü. Sonra Hanai. O da kapana kısıldı. Bu sefer her taraftan. Görünüşe göre Jayre Heyes'tekileri yakmadan önce Sayuri'de konuşlanmış gemileri varmış. Moriko'nun doğuyu korumak için batı sınırlarını da terk edebileceğinden şüpheliyim."

"Silas'ın istediği bu olabilir," dedi Kilian. "Muhafızlarını ayırarak Batı'nın savunmasını zayıflatmak."

Cai başını salladı. "Tüm bunları Aurora ve Demir'i hesaba katmadan yaptı. Bir ittifak kurulacağını biliyordu. Bizi onunla yüzleşmekten alıkoymaya çalışıyor."

"Beni ya da Olympia'yı hesaba katmamıştı. Malena'nın söylediğine göre, Kil onun planındaki en büyük pürüzmüş ve evlilik anlaşmasını ayarladığında bunu benim halledeceğimi umuyormuş. Görünüşe göre Aryan'ın beni kaçırıp öldürmesi başından beri B planıymış. Babam senaryosuna uymayana kadar beni kullanmaya devam etmek istemiş."

"Tek bir hamle bile yapmadı. Eğer Silas sessizse, yakında saldıracak demektir." Cai bir elini haftalardır uyumak için dinlenmeyen kan kırmızısı gözlerine götürdü. "Nia ve Moriko'yu töreni yapmamaları için ikna etmeye çalışmalıydım."

Kilian, "Bu insanlara bir normallik hissi verecektir," dedi. "Tek gördüğünüz şey kayıpsa bu moral açısından çok zararlı olabilir. Sorunu bir günlüğüne görmezden gelmek, tüm sorunu görmezden gelmek değildir. Kutlamayı hak ediyorlar."

Arkadaşım ofladı pufladı. "Her konuştuğunda bir çocuk gibi eğitiliyormuş gibi hissetmiyor musun?"

"O zaman büyü," dedi kocam, arkasına yaslanıp Cai'ye dik dik bakarak.

"Siktir git."

Kilian sol elini yukarı kaldırarak kutsama bandımızın üzerine taktığı gümüş yüzüğü gösterdi. "Çok fazla alındı. Ama ben

Duyarlılığınız için teşekkür ederim."

Bir çatal dolusu turtayı ağzına götürdüm ve o da yedi. Ben daha Cai'ye bir lokma veremedenden bileğimden tuttu ve çatalı tekrar ağzına götürdü. "Bu bir öpüşme ve barışma durumu değil, aşkım. Beni kızdırıyor."

Cai bir kolunu omuzlarıma attı ve Kilian onu tekmeleyerek yerine kendi kolunu koydu.

"Kutsal olan her şey aşkına," diye hırladı arkadaşım. "Senin kadını istemiyorum."

"Benim kadını da seni istemiyor," diye karşılık verdi Kilian. "Hâlâ senden neden hoşlandığını anlamaya çalışıyorum."

Sevgili tanrılar. "Çocuklar."

"Dinle beni," dedi Kilian, öfkeyle çiğneyerek. "Seninle konuşuyor, ufaklık."

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Cai başını arkaya attı ve güldü. Ve sonra biraz daha güldü. Sertçe. Benimle güldüğünden çok daha sert güldü. Karnını tutarak kasılırken gözlerinde neredeyse yaş vardı. Aptal ayağa kalktı, önce benim sonra Kilian'ın alnını öptü, bir turta daha kaptı ve ıslık çalarak şehre doğru uzaklaştı. "Bunu onların hesabına yaz, Evan!"

Kilian'ın ağzı hafifçe açık kalmış, arkadaşımın akşam kalabalığının arasında kayboluşunu izliyordu. "Kendini kaybetti."

"İyi ki ona babamın Beyaz Köprü'ye göndermeye hazır bir filosu olabileceğini söylememişim. Memphis ve Jayre onları çoktan tespit etti."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Aşk."

"Hm. İçimden bir ses ona söylemem gerektiğini söylüyor." "Ye. Onunla sonra konuşurum."

"Ona bağırma. O üzgün, Kil ve ben endişeliyim."

Alnını benimkinin üzerine koydu ve burnumun ucunu öptü. "Öpmeyeceğim. Şimdi tatlı bir şeyler ister misin? Samira'nın yerine uğrayabiliriz."

"Evet, ben de başka birine tatlı bir şeyler götürmek istiyorum."

Memphis'in zaten orada olduğunu, büyümüş anemonlardan oluşan çayırdaki kıvrılmış, üç taş mezarı koruduğunu gördüğümde boğazım tılandı.

Kaşını okşamak için uzandım, nasıl hoşuna gittiyse. "Cori'yi çok seviyordun, değil mi?"

Bağım pek ses çıkarmadı, burnu genç kabile liderimin eşyalarının gömülü olduğu yere indirdiğim kek parçasını kokluyordu. Olimpos folkloru bence en güzel masallara sahipti. Eşyalarını anavatanlarının toprağına gömerseniz ruhların bir zamanlar yaşadıkları diyarlara geri döneceklerini söylerlerdi.

"Sence geri döndü mü?"

Kilian tepedeki gün batımına baktı. "Sence Memphis neden geldi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Eğer-" Ben ölürüm.

Gözleri karardı. "Lanet olası cümleyi bitiriyorsun. Kalk ayağa."

"Yukarı, evet. Yedi gökyüzünü de net bir şekilde görebileceğim bir yerde olduğundan emin olun."

"Snowlin!"

"Memphis yüksekleri sever. Hiçbir boktan çiçek de bu kadar yüksekte filizlenmez. Beyaz mezar taşı yok. Renkli bir şey olsun ama sarı olmasın. Şimşek gibi inerdim, böylece o yüksekliğe her gök gürültüsü vurduğunda, inenin ben olduğumu anlardınız."

Bana çok kızgındı.

"Bana söz verir misin?"

diye sordum. "Hayır."

"Bana söz verir misin lütfen? Başka kimse benim sözlerimi tutamaz çünkü ben onlarınkini asla seninkini tuttuğum gibi tutmadım. Bana söz ver. Bu sefil diyara dönmek ve ziyaret etmek istiyorum."

"Yapamam."

"Kil, lütfen."

"Yapamam, çünkü yukarıda seninle olacağım." Ayağa kalktım ve ona vurdum.

Gitmek için döndüğümde beni yakaladı, bir kolunu belime doladı ve kulağıma konuşabilmek için beni yukarı kaldırdı. "Sana ne zaman kalbimin sen kollarımda olmadan, kokun üzerimde olmadan, sıcaklığını üzerimde hissetmeden yandığını, kanadığını ve parçalandığını söylesem, her seferinde

Seni sevdiğimi söyledim, bana bir kez bile inanmadın mı? Ha?"

Ben ne yapacaktım? Bunu hiç düşünmemiştim. Planlarımın ortasında, kaçınılmaz sona hazırlanırken bunu hesaba katmamıştım. Neden kalbiyle düşünüyordu?

"Cevap ver bana, Snowlin! Senin olmadığın bir dünyada kalmayacağımı söylediğimde yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Yapmak zorundasın."

"Hiçbir şey yapmamalıyım."

"Benim için. Benim için kalırdın. Eğer bana bir şey olursa, kalır ve geride bıraktıklarına göz kulak olursun."

"Şimdi sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun." Başını benimkine bastırdı ve hızlı nefeslerini ensemden hissettim. "Bana bunun olduğunu söyle. Sadece beni kızdırmak istediğini söyle."

"Evet." Yalan söyledim.

O da bu yalanı kabul etti.

YIRMİNCİ BÖLÜM-ÇIZGI

WHITE ROOK TO DI

KILIAN

E Ren bir elini omzuma koydu. "Bu kadar yeter
Bu gece, geri dönelim."

Cai başını salladı. "Yarın sabah erkenden Whitebridge'e yelken açmaya hazır birlikler var, Magnus'a yardıma gidersek Silas'ın Dardanes'ten çıkmasını geciktirebiliriz." General derin bir nefes aldı ve iki elini masanın üzerine koyarak üzerine yayılmış haritayı inceledi. "Bu bize bir şeyler söylüyor."

"Ya da bu kolayca başka bir tuzak olabilir. Tüm bu erken hamleler kolaylıkla tuzak olabilir," dedi Mal haritayı inceleyerek. "Asanın henüz hazır olmadığını biliyoruz. Bu başka bir şey. Ya dikkat dağıtma ya da tuzak. Ya Snow ve Kil için ya da Magnus ve Moriko için."

"Benim tahminim Kilian için," dedi Tristin. "Snow'un tepkisini nasıl alacağını bilmiyor, özellikle de Fernfoss gittiğine göre. Otis Vayr, Magnus'la sürekli bir ilişki içinde olduğunuzu bildirdi, bu yüzden Silas ikinizin bir anlaşması olduğunu düşünüyor olmalı."

çeşit çeşit. Tuzak senin için. Snow muhtemelen bunu söylerdi. Bu arada, bu gece bir araya geldiğimiz için bile hepimizi azarlayacak."

"Hayır, hayır," dedi Cai, gözlerini Whitebridge ile Isjord arasındaki mesafeye dikerek. "Bir şeyi gözden geçiriyoruz."

"Haklı olabilir," dedi Elias. "Gemileri Brogmere'den kolayca gönderebilecekken neden Grasmere'den göndersin ki? Daha yakına. Buzlu suları kırmak için gemiye birkaç Verglaser bindirirdi ve gün içinde adaya yanaşırlardı."

"Moregan bunlara kim ya da ne yüklediklerini söyledi mi?"

"Hayır, sadece Silas'tan güney filosunu yelken açmaya hazırlamaları için doğrudan emir aldıklarını söylediler."

"Hepsi mi?"

Elias başıyla onayladı. "Hepsi."

"Bizi yoldan çıkarıyor," dedim. "Filomuzun çoğunu sularımızdan onun yönüne doğru hareket ettirmemiz için bizi kışkırtıyor."

"Adriata," dedi Cai. "Önce Adriata'ya saldırmak istiyor."

"Hayır, hepimizi Adriata'da tuzağa düşürmek istiyor. Eğer birlikleri bizi güneyden ve kuzeyden kuşattıysa, o zaman tüm Numen'le ayrı ayrı savaşmak istiyor demektir."

"Ve kirli," diye ekledi Eren. "Bizi işgal etmek ve direnişi ortadan kaldırmak için sivillerin de peşine düşecek."

"Yani Solarya'nın saldırıya uğramasına izin mi vereceğiz?"

"Magnus'la konuşacağız," dedim. "Bence gururu incinse de incinmese de temasa geçmeye zorlamamızın zamanı geldi."

Odasından her türden kıkırdamalar yükseliyordu ve ben yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyordu. Diğerlerinin arasından onunkileri tanıyabildim. Aynı anda hem çok hafif hem de çok canlıydılar, kulağımın yanından geçişleri tüm tenimi ürpertti.

Yumruğum kapıyı çalmak için tahtaya dayanmadan önce, kapılar çakırkeyif bir Nia tarafından açıldı. Arkasındaki manzara... daha iyi bir kelime bulamadığım için görülemiyordu. Visha yere yayılmış, sızmış, yüzü kızıl saçlarla kaplı, bir at gibi horluyor, Thora başını karnına yaslamış, tavana bakıp kendi kendine mırıldanıyordu. Ve benim Kar-

"Onu götürmen gerek. Derhal," dedi Nia.

Kaşlarım çatıldı ve omzunun üzerinden, yerde bir sıra içki şişesinin önünde bağdaş kurmuş oturan ve garip bir şekilde kutlamalarından daha az etkilenmiş görünen karıma baktım. "Hm." Bir gün önce söyledikleri için ona hâlâ kızgındım.

"Hm?" diye sordu yüksek sesle, gözleri iki katına çıkmıştı. "O bir deli. Götürün onu."

Tam o sırada karımın başı bana doğru savruldu, porselen teni kırmızıya boyandı ve yaldızlı gözleri

düştü. Bana baktıkça daha da neşelendi. "Oh, vay canına. Siz kimsiniz?" diye sordu, arkasına yaslanıp neredeyse yere yayılacaktı, bana en güzel pozunu vermeye çalışıyordu.

Tanrım, ona çok kızgın olmam gerekiyordu. "Benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun, aşkım."

O göz kırptı. Göz kırptım.

Ve sonra ağzı yukarı kalktı. "Kilian." Adım aynı anda ağzından dökülen bal ve ateş gibiydi. "Benim Kilian'ım."

Bu özel akşamda ölümüm olağanüstü güzel değil miydi? Ona doğru yürüdüm, eğildim ve kollarımı omuzlarının ve dizlerinin altından geçirerek onu yukarı kaldırdım. Yaşayanlar diyarında çalmış en iyi orkestra tarafından bestelenmiş olabilecek bir dizi kıkırdamayı serbest bıraktı.

"Seni azgın alkolik," dedim başımı sallayarak.

Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Hâlâ cennet kadar güzel miyim?" "İşte bu yüzden asla içmemelisin. Nasıl olur da

Bundan şüphe mi duyuyorsun?"

Omuzlarının üzerinden, içki kadehlerinin üzerinden bize dikkatle bakan kadınlara bir bakış fırlattı. "Gördün mü, kötü ve kalpsiz olmak o kadar da dezavantajlı değil." Heyecanla ayaklarını çırttı ve "Yatağa!" diye bağırdı. Boynumu öptü ve kulağıma mırıldandı, "Yani sen bana kötü şeyler yapabilirsin. Ben de sana çok kötü şeyler yapabilirim." Onun

eli gömleğimin düğme aralığına kaydı ve parmakları karnımı gıdıklıyordu. "Çok, çok kötü şeyler."

"İyi deneme," diye mırıldandım ve sırf kıkırdamasını tekrar duyabilmek için yanağını tekrar tekrar öptüm. "Bu kadar sarhoşken olmaz."

Gözlerini bana dikti ve sanki onun önünde tamamen boyun eğecekmişim gibi baktı - belki bir gün boyun eğdim. Ben sadece bir erkektim. Ve o, bu adamın sahip olduğu her şeydi.

Diğerlerine döndüm. "Çok geç saatlere kadar içmeyin."

"Evet, baba," diye mırıldandı Nia nefesinin altından ve hepsi güldü.

Sigh.

Ben tam koridora dönmek üzereyken Mal bize doğru yürüdü. "Hâlâ orada mı?"

Thora. "Evet."

Omzumu okşadı ve odalarına doğru ilerledi. Bir saniye bile geçmeden sessiz koridordan çığlıklar yükseldi, ardından da bazı atışmalar.

Bir ton daha didişme. Bir ton daha fazla çığlık.

Snow kollarını boynuma doladı ve başını omzuma yasladı, ben ikimizi de yatak odamıza götürürken kendi kendine mırıldandı. Melodi acımasızlaştığında ve gözyaşlarının ilk dokunuşu tenime değdiğinde adımlarımı durdurdum.

Kalbim yavaşça parçalara ayrılırken hareket edemiyordum. Sessizce hıçkırdı, başını boynumun kıvrımına gömdü.

Koridorun ortasında durmamıza rağmen ikimizi de yere indirdim ve onu kucağıma aldım, yüzünü benden koruyan siyah ipek tellerini fırçaladım. "Snow?"

Vücudu titredi, teni karın dokunuşundan daha fazla soğumuştı ve hava kırağı tabakasıyla kaplanırken koridorda yavaş yavaş mumlar sönmeye başladı.

Panik boğazıma sarıldı. "Aşkım, eğer kalbimi kıracaksan, mantıklı bir şekilde kır. Söyle bana, yalvarırım söyle."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten bilmiyorum, Kil."

"Bırak onu a l a y ı m . Lütfen," diye yalvardım. Acı, acı ıstırap, anı. Hepsini. Hâlâ benden sakladığı her neyse, artık onu bilmek istemiyordum, sadece yok etmek istiyordum.

Başını salladı ve parmakları gömleğimi daha sıkı kavradı. "Bu nasıl daha az acıtır ki?"

Yavaşça yüzünü yukarı çektim ve alnımı onunkine yasladım. Gözyaşları pembe yanaklarını çiziyor ve güneş rengi gözlerini tatlı bir bala boyuyordu. Parmaklarımı yüzünde, burnunda, dudaklarında ve gözlerinin etrafında gezdirdim. Tenine her dokunuşumda nefes alış veriş i düzleşiyor ve hıçkırıkları göğsünü sızlatan hıçkırıklara dönüşüyordu.

Burnumu kendi burnuyla dürttü ve geri çekilmeden önce dudaklarını uzun bir süre çeneme bastırdı. "Bu beni deli ediyor, biliyorsun."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve ben de rahat bir nefes aldım. "Alkollü hiçbir şeyin kokusunu bile almıyorsun. Üzüm suyu bile."

Burnunu çekti ve sonra tamamen farklı bir nedenden dolayı tekrar hıçkırmaya başladı. "Ama üzümü seviyorum. Üzüm olmadan yaşayamam. Sahip olduğum tek şey üzüm. Üzüm için adam öldürebilirim."

Aslında gülmemeliydim, çünkü daha yüksek sesle ağladı, yüzü üzümleri için büyük bir üzüntüyle buruşmuştu. "Üzümler sende kalsın. Bütün üzümler."

Daha sonra bundan çok utanacaktı. Bekleyemezdim.

Kar'ı yorganın içine sokup odadaki tüm mumları söndürdükten sonra yanına kaydım ve vücudunu kendime doğru çekerek sırtını göğsüme bastırdım.

Ona sarılmak bile içime biraz huzur ve sakinlik getirdi. Sadece onun anısına sarılarak geçirdiğim çok fazla gece vardı. Bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim geceler.

Yine de, sarhoş çabaları henüz bitmemiş gibi görünüyordu. Kıvranmaya başladı. Kıkırdıyor, kıvranıyor, bana gittikçe daha çok yaklaşıyor ve sırtını bana doğru kıvrıyordu-

"Aşkım," diye inledim, kalçalarını kavradım ve onu **yüzüme** doğru döndürdüm. Bunu bir çeşit davet olarak algıladı ve

vücudunun yarısını benimkinin üzerine tırmandırdı. Yabani saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım. "Sanırım uykun gelmedi."

"Bir parça bile değil," diye mırıldandı küçük baştan çıkarıcı, dudağını ısırды ve kemiklerimle ziyafet çekecekmiş gibi bana baktı.

Tek mutlu kemiğime gitmeden önce ellerini yakaladım. "Seni yaramazlar köşesine koydurma bana."

"Neden?"

"Bu haldeyken olmaz. Eğer uykun yoksa, seni sırtımda böyle taşıyabilirim delikanlı Simon. Ve bu gece benden alacağın tek şey bu olacak."

İç çekti ve boynumu işkence edercesine yavaşça öpmek için eğildi, dişlerini etime geçirmeden önce dili nabzımın üzerinde gezindi. Hay sikeyim. "Bir öpücük o zaman," dedi, yüzümü avuçladı ve alt dudağımı yaladı.

"Uyu, seni cadaloz."

Yüzü buruştu. "Kilian, eğer beni şimdi öpmezsen öleceğim."

Sesindeki ciddiyet beni gülmekten gözyaşlarına boğdu. "Seninle ne yapacağım, hm?" Dudaklarından öptüm. "Artık kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum. Çok bunaltıcı. Ne yapacağım Pamuk? İnsan mutluluktan çıldırmamak için ne yapar?"

"Mutlu musun?" diye sordu dikkatle, sanki bana mutluluğu gösterenin kendisi olduğunu zaten bilmiyormuş gibi.

"Delicesine mutlu."

"Ben de öyle," diye fısıldayarak itiraf etti. "Ne kadar süre sonra artık olmayacağız?"

"Bir anlık mutluluk için sonsuza kadar vazgeçebilirim. Ve unutma," dedim yanağını okşayarak. "Kocan korkunç bir adam. Eğer biri bir daha senin mutluluğunu mahvetmekle tehdit ederse, tepe ve fatura ile kafiyele çok kötü şeyler yaparım."

"Seni karanlık tarafa mı çektim sevgilim?" diye fısıldadı, boynuma ıslak öpücükler bırakarak kasıklarına doğru kan fışkırttı.

"Ben basit bir adamım. Kolayca ikna edilebilirim."

Tenimin üzerinden gülümsedi ve kulağıma doğru bir iz yaladı. "Ben farklı hatırlıyorum. Seni ikna etmenin biraz zaman aldığını hatırlıyorum." Sıcak nefesi tenimi havalandırdı ve onunla aynı malzemeden yapılmış bir tutkalla bir arada tuttuğum son akıl sağlığımı da kaybetmeden önce onu fiziksel olarak kendimden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Homurdandı, teslim olmadan ve battaniyenin tamamını yatağın kendi tarafına toplamadan önce bir an kollarını ve bacaklarını havada tekmeledi. "Klaghne." Aptal, diye mırıldandı Calgnan dilinde ve ardından kızgın güneşin yüzünü kızartacak uzun bir küfür dizisi okudu.

"Gel buraya. Kollarımda kızgın ol, kadın. Bana yemin ettin. İki kez."

Battaniyeyi tekrar topladı, somurtkan bir şekilde başını göğsüme koydu ve ben de onu kucağıma aldım.

Başını öptüm. "İşte benim güzel kızım."

Küçük horlamaları odayı doldurmaya başladığında, biraz uyumak için kendi gözlerimi kapatmaya karar verdim.

Elim boş kaldı, bedenim soğudu ve panikle irkilerek uyandım. Snow'u yatağın ucunda oturmuş bana bakarken buldum, çenesi göğsüne doğru sıkıca toplanmış dizlerinin üzerindeydi.

Yine uyuyamadı. Kaç gece olmuştu, çok yorulmuş olmalıydı.

"Uyanmışsın," dedi usulca, gün doğumunun soluk ışıkları altında her zalim rüyamdaki gibi görünüyordu. "Nihayet."

"Neden, benim uyanmamı mı bekliyordun?"

Başını kaldırdı ve bacaklarını yana doğru uzattı. "Evet."

"Evet?"

Başını salladı ve dizlerinin üzerinde doğrulup ince geceliğini başının üzerinden çekerek önümde çıılçıplak kaldı. Bana doğru süründü ve kalçalarımı kucaklayarak ağrıyan sikimin üzerine oturdu. "Beni bunun için yalvarttığına inanamıyorum."

"Yalvarmadın," dedim ve bu söylediğim yanlış bir şeydi çünkü kalçalarını bir an için bana dayadı ve kendini yukarı kaldırdı, beni ağırlı ve dokunuşunu arar halde bıraktı.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" diye mırıldandı kulağıma, eli karnımdan aşağıya doğru iniyordu ama alçalmıyordu.

Yeterince. Parmakları pantolonumun bandını sıyrıp geçti ve vücudumdaki tüm sinir uçları bu his karşısında çöktü. "Bu kadar mı?"

"Sikeyim hayır."

Kalçalarını tekrar benimkilerin üzerinde gezdirerek yaptığının bedelini ödetti. Acı verecek kadar sertleşmiştim.

"O zaman kocamın sikine binmek neden bu kadar zor?"

Bana yalvarmayı daha çok sevdiğini bilmesem yalvarırdım. "Bir lütfen yeterli olur."

"Lütfen," diye tısladı ağzımdan, elini boyumun üzerinde kaydırarak.

Hells.

Çenesinden tuttum ve ağzını kendime çektim. "Lütfen ne?"

"Güzelim lütfen sik beni," diye inledi, nefesi kesilmişti, küçük eli kökümünden ucuma kadar beni okşuyordu. "Beni sadece senin becerebileceğin gibi becer. Beni parçalara ayır ve sonra içimde parçalandığını hissetmeme izin ver."

Yedi cehennem yanıyor, eğer durmasaydı, aynen böyle boşalacaktım. "Seni doldurmamı ister misin?"

Eli daha hızlı hareket etti. "Evet. Evet, lütfen."

Onu yakaladım ve sırtüstü, altımda, çırılçıplak ve ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar döndürdüm. Siyah saçları gecenin en karanlık, en çekici hali gibi etrafında toplanmış, en güzel allıkla boyanmış yüzünü çerçeveliyordu. Her yumuşak kıvrımı lacivert ipek çarşaflarda göze çarpıyordu. Bak, ben

zaten çok etkilenmiştim, ama onun tamamen benim olduğu gerçeğinden daha çok etkilendim. Tepeden tırnağa.

Beynimi iyi tanıyordu, elleri karnının üzerinde gezindi ve ihtiyaçla kıvrılırken göğüslerini avuçladı, yumuşak etini yoğurdu ve sert meme uçlarını ovdu. Ben usulca seksini öperken, dişleri etli dudağına gömülmüş, kapüşonlu gözlerle beni izledi.

Dudaklarımı sardığında ve onu kıvrandıracağını ve tüm tanrıları çağıracağını bildiğim yeri emdiğimde vücudu sarsıldı. Elini saçlarımın arasından geçirip beni orada tuttu. İki parmağımı ıslak amcığının içine sokarak, parçalanışını izledim, dilimde tatlılığını tattım, zevk onu uçuruma sürüklediğinde o küçük inlemelerin ve çığlıkların tadını çıkardım.

"Yüzüstü yat, tatlı karıcığım," diye emrettim, içinden çıktım ve parmaklarımdaki ıslaklığı yaladım.

Emirleri hararetle yerine getirdi, ters döndü ve teninde kırmızı izler bırakmam için bana bir şans verdi. Elleri ve dizleri üzerinde durana kadar kalçalarını yukarı çektim, pembe amcığı arzuyla parlıyordu, kendimi kabzasına kadar içine sokarken etrafımda geriliyordu.

Vücudu elimde sarsıldı ve tekrar içine girdiğimde yarı tısladı, yarı lanet okuyarak inledi.

"Ah, Kil," diye çığlık attı, kendimi sıcak amının içine sokarken sırtı kamburlaştı, yuvarlak sırtının üzerindeki iki gamze ortaya çıktı. O benim her aldı

Bana karşı zıplıyor, hızımı karşılıyordu. Benim gibi doyumsuzdu. Sadece benim için.

Elim yumuşak, dolgun göğsünden ayrıldı ve karnının üzerinden bacaklarının arasına indi ve hassas etinin etrafında dolaşırken ıslandığını hissettim. "Beni nasıl istiyorsun?" Boynunu öperek sordum. "Beni nasıl istediğini söyle, aşkım."

Nefes nefese kalmıştı ama bana kekeleyerek, "Seni nasıl istediğimi biliyorsun," diye cevap vermeyi başardı.

İşte benim kızım. "İki elini de yatak başlığına koy," diye emrettim, iki göğsünü de avuçladım, güzel pembe meme uçlarını tekrar inleyene kadar büktüm, kalçalarımı onunkilere karşı sevdiği şekilde yeniden ayarladığımda kalçaları titriyordu.

Ellerimi vücudunun üzerinde, her gün dua ettiğim mabedin üzerinde gezdirdim, yumuşak kalçalarını avuçlarımda sıkıca kavradım ve tüm uzunluğumu sertçe içine soktum, amının nabzını ve etrafımda sıkıldığını hissettim. O kadar iyi hissediyordu ki, sadece sikimin etrafında değil, tutuşumda da, göğsümün üzerinde nasıl şekillendiğini, dokunuşum altında ne kadar yumuşak olduğunu, beni alırken nasıl ses çıkardığını.

Kendimi bırakabileceğim tek bir kadın vardı ve o kadın şu anda ismimi zevkin pek çok tonuyla fısıldıyor, amcığı etrafımda ağlıyor, göğüsleri avuçlarımı mükemmel bir şekilde dolduruyordu.

Ben hızımı artırdıkça yatak gıcırıyor, onun küçük iniltileri ve soluk soluğa inlemeleri de artıyordu. "Kil, geliyorum,"

Karısı haykırdı, tamamen tükenene kadar durmadığımda uzuvları zayıfladı ve titredi.

Kıvranmaya başladığında, vücudu yumuşak ve esnek hale geldiğinde, elimi çenesine doladım ve yüzünü kendime çektim. "Benim için tekrar boşalmanı istiyorum aşkım. Seninle işim bitmedi."

Yüzündeki uyuşukluk çarpıcı bir ifadeydi. "Yapamam."

"Yapabilirsin." Yapabilirdi. Kızım sikimin üzerine birkaç kez boşalmaya bayılırdı.

Karanlığın hayalet elleri benimkilerin yerini aldı, bacaklarına, boğazına ve bacaklarının arasına dolandı, tenini sıcaklığıyla sardı ve yaladı.

Şişmiş pembe ağzı, ben onu sikmeye devam ederken ıslak amcığının üzerinde kayarak diğer tüm hassas noktalara masaj yaptığında bir inlemeyle ardına kadar açıldı.

Uzun, yumuşak saçlarını yumruğumun etrafına sardım ve başını kendime çektim, boğazını işaretledim, benim için ne kadar iyi olduğunu, beni ne kadar iyi aldığını fısıldadım, gözleri geri dönene ve tekrar haykırana kadar.

Bu ses... bu benim felaketimdi. O benim felaketimdi.

Sikeyim. Kör edici bir coşku içime çökerken boynuna doğru inledim ve onun içine boşaldım.

Yüzüstü yatağa yığıldı, nefes almaya çalışırken küçük omuzları hızla yukarı kalktı.

Uzandım, onu kucağıma aldım ve kalp atışlarımız birbirimize karşı sakinleşmeye başlayana kadar göğsümün üzerine koydum.

Kendi kendime mırıldandığımda bana baktı.

"Neden gülümsüyorsun?"

Sana her sarıldığımda cennetin tadına varıyorum. Sonra konuştuğunda, gülümsediğinde ya da öylece uzanıp beni izlediğinde tuttuğum şeyin cennet olduğunu hatırlıyorum. "Az önce karımı becerdim. O benim. Bunu hayatımın sonuna kadar yapacağım."

"Tüm bunlardan sonra," dedi, elimi omurgasında gezdirdiğimde gözleri kapandı ve dokunuşumla titrediğini hissettim. "Tüm bunlardan sonra, babamı Öteki Dünya'nın tadını alabilecek kadar bu toprağın altına soktuktan sonra, o neşeli olaydan sonra, hadi... hadi... yani," yutkundu, "iksiri almayı bırakalım."

Elimi oynatmayı bıraktım. "İstiyorsun-"

"İstiyorum," diye hemen kabul etti ve gözlerini tekrar bana dikti.

Çocuklar. Bir aile. Kendi ailemiz.

"Hadi," dedim, o hâlâ bana yaslanmışken doğruldum. "Kalk, planlaman gereken bir savaş, sayman gereken askerler, kontrol etmen gereken sınırlar var. Öldürülecek bir kral var."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra kahkahalarla uludu. Ellerini gövdemin üzerinde gezdirerek beni tekrar aşağı itti ve nefesim kesilene kadar öptü. "Hâlâ sekiz tanesinde kararlı mısın?"

"Sen kaç tane istersen ben ona razıyım. Seninle oldukları

sürece, sana sahip olduğum sürece, onları büyüttüğüm
sürece

seninle." Bir tutam siyah saçı parmaklarımın etrafında döndürdüm. "Onlara Fırtına, Dolu, Yağmur, Gök Gürültüsü, Güneş Işığı ve benzeri isimler verebiliriz, böylece bir gün beni erken ölümle korkutacak küçük siyah saçlı çocuklarda tüm hava koşullarına sahip olabilirim. Tıpkı anneleri gibi."

Gülümsemesi ışıl ışıldı, çok ışıl ışıldı, ama arkasında dehşet verici bir kırılgnlık vardı. "Tamam."

"Tamam mı?"

Başını salladı.

Başparmağımı yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirdim.

"Bu konuda çok anlayışlı davranıyorsun."

"Yakında burada olmayabiliriz. Hayali çocuklarımıza iğrenç isimler vermenize de izin verebilirim."

"Hanımım, ne zamandan beri bir dövüşten önce pes etmeye başladınız?"

"Vazgeçmiyorum, sevgilim."

"O zaman gelecekteki değerli çocuklarımıza hayali demeyi bırakın."

O sırttı at Ben. "The isimler vardır hala iğrenç olsa da."

"Hayatında bir kez olsun beni nazikçe bırak, kadın. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

"Ya onlar da benim gibiye?"

"Hayatımın geri kalanında çok eğlenirdim." "Kötü, Kil."

"Fena değilsin."

Kaşlarını kaldırdı ve parmağını göğsümde, tam kalbimin üzerinde gezdirdi. "Aşk insanı aptallaştırıyor."

"Sen kötü değilsin Pamuk. Dünya senden her şeyini almak istedi ve sen sadece sana borçlu olunan şeyi almak için savaştın. Asla daha fazlasını değil. Asla babanın istediğini değil. Asla açgözlülüğün dürtüsüne kapılmadın."

"Bana öfkenin de aynı derecede kötü olduğu söylendi."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum aşkım. Çok iyi de duyamıyorum."

Güldü. Sertçe. Tüm vücudu eğlenceden titriyordu. Sevdiğim bir şey varsa, o da onu güldürmekti çünkü sadece benim için böyle güldüğünü biliyordum.

Kapının sertçe çalınması ruh halimi bir balta gibi kesti ve çok uykulu olan kardeşim kapıyı hafifçe araladı. "Abi, saat sabahın yedisi."

"Eminim dışarıda bir yerlerde hâlâ gece vakti," diye yanıtladı Snow ve sonra bana dönerek fısıldadı, "O kadar da gürültü yapmadık, değil mi?"

"Bu, içine girmemi istemenden önce mi yoksa sonra mı?"

Bana dudak büktü. "Pri-"

Mal kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle. "Tanrı aşkına, yatağın menteşelerini değiştir, duvarlarımdan tozlar uçuşuyordu. Lanet Adriata'nın kudretli kralının daha kaliteli ahşap işçiliğine sahip olacağını düşünürdünüz," diye mırıldandığını duydum odasına geri çekilirken.

"Yağmur mu?"

Gözlerini kaldırıp bana baktı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Sleet?" "Kesinlikle haklısın, bunlar kötü isimler."

Şaşkınlıkla ayağa fırladı. "Çocuğumuzun adını Sleet mi koyacaksın?"

OTUZUNCU BÖLÜM

BLACK KNIGHT TO D6

SNOWLIN

Ttatlı, elma ve portakal kokulu öğleden sonra havası
Aru, yüzen çiçeklerin yumuşak dokunuşlarıyla doluydu.
Bu

Sanki iki mevsim bir araya gelmiş ve Hanaian sarayının etrafında yumuşak kuzey rüzgârları estirerek dans ediyordu.

İnsanlar kutlama için duvarların hemen dışındaki kiraz çiçeği ormanında toplanmıştı. Sandalyeler, daha yaşlı bir çiçeğin yumuşak gölgesi altında yer alan pastel renkli çiçeklerden yapılmış bir çardağı işaret eden pembe yapraklı bir sunak zemininin her iki tarafına düzgün sıralar halinde dağılmıştı. Genç kızken Nia'nın bana anlattığı hayallerin tam bir tasviriydi ve eğer olsaydı ne olurdu diye hayal etmeye cesaret ediyorduk. Moriko bunları onun için hayata geçirmişti. Moriko onun en büyük arzusunu da hayata geçirmişti: aşkı bulmak.

Sevinç ve kutlama mırıltıları yumuşaktı ama yine de mutluluktan çok gürültülüydü. Belki de olan buydu. Belki de çiçek açması değil, sadece mutluluktu.

Ondan aldığım koku bu muydu? Mutluluk mu?

Kutlamanın en uzak köşesinde ve benden uzakta olmasına rağmen, ona baktığım anda gözleri hemen benimkileri buldu. Bana bir gülümseme sunduğunda yüz hatlarından taştan bir sertlik tabakası döküldü. Bu, bedenimin sorgusuz sualsiz itaat ettiği bir emirdi; ona karşılık vermemi talep ediyordu.

Seni seviyorum, diye mırıldandı.

Ben de seni seviyorum sevgilim, diye karşılık verdim ve aptalca bir sırıtış yüz hatlarını kapladı.

Cai önüme geçti ve omzunun üzerinden bir saniye önce kocamın olduğu yere bakarak alay ettim. Bu kadar hızlı nereye kaçtı?

"Ne?" Tısladım.

"Seni görmek istiyor. Sadece seni."

Endişe batan bir gemi gibi içimi doldurdu ve havalanmak için acele ederken üzerimdeki tüm eğlence döküldü. Jayre ve Memphis tetikte Hanai semalarında tur atıyor, askerler de tepeden tırnağa silahlı ve öldürme emri almış bir şekilde tüm parametreleri kontrol ediyordu. Ama onlar bile bir şeyi gözden kaçırmış olabilirdi.

Arkadaşım bir elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Öyle bir şey değil, Cakes. Biraz nefes al." Ben sakinleşene kadar beni bırakmadı ve bizi arkadaşımızın yeni evindeki odasının önüne götürdü.

Nia ben daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapıyı açtı ve beni neredeyse içeri sürükledi.

Bir an için, çok uzun bir an için öylece donup kaldım ve hayretler içinde kaldım. "Nia," diye mırıldandım, gözlerim etrafını boydan boya saran, her türlü nakış ve açık gül rengi yapraklar, inciler ve parıltılarla süslü beyaz tül balo elbisesinin üzerinde geziniyordu. Bukleleri yukarı kaldırılmış ve geriye tutturulmuştu, yaprak ve çiçeklerden oluşan altın bir taç ise alnının hemen üzerinde duruyordu. Boynunda annemin kolyesi vardı. "Onlar var."

Biraz göz kırptı. "Kim?"

"Periler. Eski hikâye kitaplarında Alaric'in yedi kat göğeyemin ettiği ve Numen'de hiç var olmamış yaratıklar."

Gülümsedi ve o zaman gerçekten var olduklarına inandım. İçini çekti ve gergin bir şekilde ileri geri yürüdü. "Söyle bana, aptal gibi mi görünüyorum?"

"Ne?"

"Aptal gibi görünüyorum," dedi ve gergin bir şekilde eldivenlerinin uçlarıyla oynayarak onları boynuna doğru kaldırıp yara izinin hafif kalıntılarına baktı ve sonra beyaz eldivenlerle kaplı kollarından aşağı inerek daha da fazlasını gizledi. "Ve açıkta. Çok açıkta. Neden bunu seçtim? Neden bunu seçmeme izin verdin?"

Başımı salladım, hâlâ arkadaşşıma yarı hayran bir şekilde bakıyordum. "Hayır, mükemmel görünüyorsun. Tek kelimeyle mükemmel. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı şeysin Nia."

Nefesleri hızlı hızlı gelip gidiyordu. "Ona bunun çok fazla olacağını söyledim. Tüm bunlar çok fazla. Seninle zar zor başa çıkabiliyorum."

Ben... Ben bir kraliçeyle evlenemem, Pamuk."

"Seni hiç kimseyi sevmediği kadar seviyor. Ve bunu tüm âlemin bilmesini istiyor," dedi Kilian, odadan içeri adım atarken, önce ona, sonra da hızla Nia'ya döndüm.

"Ben de onu aradım," dedi dudağını çiğneyerek. "Senin önyargılı cevaplarını dengelemek için mantıklı bir cevaba ihtiyacım var."

Ona ters ters baktım ve o da kıkırdadı. "Ve belli ki haklıymışım."

Kilian ona yaklaştı ve bir elini omzuna koydu. "O seni seviyor ve sen de bunu biliyorsun. Bunu sadece benim gibi görmekle kalmazın, aynı zamanda hissettin de. Hayır, bu çok erken olmuyor, karımla evlenmeye henüz on dört yaşındayken karar verdim ve onun bu evlilik hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayır, mutluluğunuz söz konusu olduğu sürece ondan uzakta olmanız Snow ya da ailenizin geri kalanı için önemli olmayacak. Evet, Alastair Drava'yı sana bıraktı ve bir gün sen de onu çocuklarına ya da bu görev için kimi uygun görürsen ona devredeceksin. Nerede olursan ol Drava her zaman senin vatanın olacak. Kraliçe eşi olacaksın ve bu krallığın sahip olduğu en iyi kişi olacaksın. Başka bir şey var mı?"

Başını salladı ve uzun bir nefes verdi. "Sanırım çoğunlukla buydu."

Kocam onun yanağını okşadı. "Çok güzel görünüyorsun, Helenia. Her zamanki gibi. Moriko çok şanslı bir kadın, tıpkı senin gibi."

Arkadaşım önce ona sonra da bana gülümsedi. "O her zaman doğru şeyi söyler, değil mi?"

"Korkunç derecede sinir bozucu."

Tutmam için elini uzattı ve parmak eklemlerime bir öpücük bıraktı. "Seni büyüledi, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Çok az."

Herkes sessizce sandalyelerine oturmuş, günbatımı sonbahar havasının sükûnetinde usulca salınan narin pembe çiçekli antik kiraz çiçeğine giden koridoru sıralıyordu. Uzaktan yumuşak bir çan sesi duyuldu ve hepimiz koltuklarımızda dönerek tanıdığım en ısıltılı kadının pembe yapraklardan oluşan halıda kollarında Alaric ve Cai ile yürüdüğünü gördük.

Bir kemanın telleri de yavaşça havaya bir melodi veriyor, notalar kıvrılıyor ve arkadaşımın sevdiğine doğru attığı adımlara eşlik ediyordu. Moriko'nun göğsü hızla yükseldi ve soğuk yüzünü gözlerinin gümüş rengi çerçevesi ele verdi. Yaşlı kraliçe Alaric ve Cai'nin önünde başını eğdi ve Nia'ya elini uzatarak onu kendine yaklaştırdı. Çok yakındı çünkü sert Hanaian rahibi boğazını temizledi.

İkisi birbirinin önünde diz çöktü, rahip su dolu metal bir leğeni aralarına indirirken hâlâ birbirlerine tutunuyorlardı. Gözleri aralarındaki küçük mesafede buluştuğunda, rüzgârda bir şeyler değişti. İşte o zaman arkadaşımın yüzündeki tüm şüphe ve endişenin tamamen eridiğini gördüm.

Birbirlerine yeminlerini okumaya başladıklarında Kilian elimi sıktı. Sözlerden oluşan satırlar her ikisi tarafından da tekrarlandı ve tüm kalabalık tarafından kutlandı.

Kimse nefes almıyor, rahibin tanrıların kutsamasını istemek için yaptığı son çağrıyı bekliyordu. Onlar tarafından kabul edilen ve kutsanan iki Aura'nın sadece bir evliliği daha olmuştu - bizimki. Ve bunun benim tehditlerim yüzünden olduğuna dair hala zayıf şüphelerim vardı. Rahibin elindeki garninin dumanı havada kıvrılmaya başlayıp arkadaşımın ve karısının etrafını sardıktan sonra rüzgârla dağılıp kaybolduğunda bu şüphelerim azaldı.

Alkışlar etrafımızda gürlediğinde ve Moriko Nia'yı öpmek için eğildiğinde, elleri ve parmakları artık kutsanmış birlikteliklerinin işareti olan bir asma dövmesi taşıırken, kekeleyen bir nefes ve kahkaha beni bir anda terk etti.

"Kafanın içinde tehditler mi savuruyordun?" Cai sessizce sordu. "Daha bir saniye önce yüzün kokuyordu."

"Hayır."

"Öyleydi," dedi Kilian, hâlâ alkışlıyor ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyele önüne bakıyordu.

"Mhm," diye onayladı Mal başını sallayarak.

Ben tehdit etmem. Ben olsam hepsini yakardım. "İşte," diye mırıldandı Cai.

Kilian başıyla onayladı. "Az önce yine yaptım."

"Evet," diye yineledi Mal.

Eren güldü ve üç adam sanki bunu ilk kez yapıyormuş gibi dönüp ona baktı.

Baş masada tek başıma oturmuş, balo salonunun ortasında Mal ve Cai tarafından döndürülen Nia'yı izliyordum, kahkahaları müziğin sesini etrafımıza çekiyordu. Thora başını Alaric'in göğsüne yaslamış, müzik eşliğinde yavaşça sallanırken gözlerini kapatmıştı. Eren, Kilian ve Mor ayakta durmuş, ellerinde içkileri, tavırları ciddi ve taş gibi, muhtemelen sadece üçünün bildiği en sıkıcı türden bir sohbeti sürdürüyorlardı. Oryn bile dans ediyordu; utangaç Macaria ona bakmayı reddederek gözlerini kırptırıyordu. Visha ve onun kadar kızıl kafalı çırağı Elias'ı köşeye sıkıştırmış, kahkahalar atarak kaşlarını çatmışlardı.

Bundan keyif aldım. Dünyanın hareket ettiğini görmek hoşuma gitti.

İntikamı yaz toprağının yağmuru aradığı gibi arzulasam da, kale duvarlarımı gündönümü dekorasyonu gibi kaplayan, kafaları mızraklara geçirilmiş ruh koleksiyonumu genişletmekten daha çok istediğim başka bir şey vardı. Korumak istiyordum, bunu intikamdan daha çok korumak istiyordum.

Su bardağını dudaklarıma götürürken, tanrılar kaçırmazın diye bir fısıltı mırıldandım. Son nefesime kadar.

"Kimi öldürmeyi düşünüyorsun evlat?" Alaric, ben Isjord'a gitmeden önceki halinden yüz yıl daha yaşlı kemikleri varmış gibi sandalyeye uzanırken iç geçirerek sordu.

"Neden gıcırıyorlar?"

"Gıcırdayan ne?"

"İskeletin, Alaric."

Kıkırdadı. "Ben yaşlıyım."

Fincanımı indirdim ve sandalyemde dik oturdum. O da bendeki değişikliği fark etmişti çünkü aramızdaki tüm eğlence kaybolmuştu. "Hayır" dediğimde daha da arttı.

"Senin iznine ihtiyacım yok, tavuk."

Ölmek için. İşte bunu söyleyecek kadar cesur değildi. "Seni zindanlarıma zincirlediğimde ve beş yüz kanlı yıl daha yaşlanmaya zorladığımda bunu tekrarlamayı unutma."

"Yaşlanmak istiyorum, evlat."

Söylerken ona bakmadım. "Ve ben babamı kaybetmiyorum. Sahip olduğum tek ebeveyni."

"Beni kaybetmiyorsun, Pamuk. Ölüm hepimizi alır." "Benim iznim olmadan olmaz."

Gözlerini ovuşturarak iç çekti. "Artık bana ihtiyaç yok." Sonunda ona doğru döndüm. "Kim demiş?"

Gözleri yaşlarla doluydu. "Çocuk."

"Kim demiş?" Tısladım, sesim öfke, çaresizlik ve kalp acısından titriyordu. "Sefalet, acı ve öfke boyunca benimle birlikte oldun. Kal. Ben mutluluğu bulmaya çalışırken sen de kal. Diğerleri mutluluğu bulup sana geri verirken. Bu kraliçenizden bir emir ve kızınızdan bencilce bir rica. Lütfen kal," diye yalvardım başımı sallayarak. "Sam sonsuza kadar sana sahip olacak. Ve benim cehennemle ilgili tüm çilemi biliyorsun. Ayrıca, Olimpos yazlarında nehir gibi terliyorsun, ziyaretine izin verirlerse cehennem ateşine yakın bir yerde felç geçirmenden korkuyorum."

O çatlamış a üzücü Gülümse. "Sen olabilir sadece var beni ikna etti."

"Bu bir ilk olurdu."

Yanağımı okşadı. "Son zamanlarda gördüğüm pek çok ilk var."

"Biraz mücadele et. Bana yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum." "Ben yaşlıyım, evlat. Çocuğumu kandırmak aklıma gelecek en son şey. gündem." "Önce ne var?"

Çenesiyle yemek masalarını işaret etti. "Ballı çörekler. Biraz ister misin?"

"Biraz isterdim."

Bir şey masanın altından dizimi dürttü ve Memphis küçük burnunu keten örtünün arkasından çıkarıp başını kucağıma yasladı.

"Çörekler, M?"

Kankam kokladı ve sonra elimdeki şekeri yaladı. Böylece ben, o ve Alaric gecenin büyük bir bölümünde tatlı çörekler yedik, korumak, etrafında dönmek ve gülmek istediğim dünyayı gözlemledik.

Ta ki bir çift yakışıklı el beni dans pistine sürükleyene ve şimdi sahibi bizi orkestranın hafifçe solan melodisiyle sallarken beni tutana kadar. Sadece burada, bu kucaklaşmada, her şeyden korunan bendim, artık koruyan değil. Bunu nasıl yapmıştı?

"Sana büyük beyaz bir elbise giydirmek ve seninle yeniden evlenmek istiyorum," diye mırıldandı kulağıma, elini sırtımda daha aşağıya kaydırarak.

"İki kez yapmak yetmedi mi?"

"Hayır," dedi basitçe ve bakışlarını omzumun üzerinden bir yere kaldırdı. "Birlikte mükemmeller."

Başımı biraz yana çevirdiğimde yeni evlilerin yan yana oturmuş, gülümseyerek sohbet ettiklerini gördüm. "Öyle olsalar iyi olur."

"Gölgeleri birbirini tamamlıyor. Parantezler gibi. Ya da çizgilerin içindeki renkler gibi -Mor çizgiler, o da onun rengi. Hissettiği şey onunla tamamen mükemmel bir şekilde eşleşiyor."

Başka bir nimet yetiştirmeyeceğimden çok emin olmama rağmen gözlerimi kıstım. "Daha iyi."

Kıkırdadı ve beni önce bir, sonra iki kez döndürdü. "Onu sonuna kadar tehdit edecek misin?"

"Evet. Israrcıyım."

Burnu hafifçe benimkini dürttü. "Takdire şayan bir özelliğiniz var, kalbim."

Mal onun omzuna dokundu. "Bir tur atmama izin ver, kardeşim."

Onu istiflemeyi bırak."

Bu an Kilian teslim edildi Ben için Onu,
ve Küçük kardeşim başım dönene kadar beni
birkaç kez döndürdü.

Eğer bu onu gülümsetmeseydi bir şeyler söyleyecektim.

"Bugün çok şık görünüyorsun," diyerek göğsünü okşadım ve takım elbisesinin siyah kumaşını düzelttim.

"Seçimlerinden pişmanlık duyduğunu biliyorum," dedi beni bir kez daha döndürerek. "Ama bu sayede bir arkadaş edindim."

"Sen benim için bir arkadaştan daha fazlasısın, Mal."

Gülümsemesi gülünç derecede kendini beğenmişti. "Ah, sabah, öğle ve akşam hayatımı tehdit ettiğın o tatlı günler."

"Başına gelebilecek en kötü şey senken neden ben olayım ki?"

"Ouch."

"Senin tarafından bana da aynısı söylendiğinde biraz içim yandı." Başımı kaldırıp ona baktım. "O günden sonra Isjord hakkında bir daha hiç konuşmadık. Orada olanlardan ve gördüklerinden."

Yüzüne yine o boş ifade çöktü. "Yaptığın şeyi neden yaptığını bana asla söylemeyeceğini düşünmüştüm."

Ona söylemem dışında.

"Ben küçükken," diye başladım, hiç anlatmadığım ve anlatmamaya yemin ettiğim hikâyeyi anlatmaya hazırlanırken boğazımın düğümlendiğini hissediyordum. "Her şeyi unutmak için kullandığım iki yoldan biri vardı. Acı çok kolay bir çözümdü. Küçükten başlardı, o kadar küçüktü ki yaptığımın farkında bile değildim. Sonra kısa sürede yeterli gelmemeye başladı. İkinci bir yol aradım. Daha fazla acı, benim gibi acımı isteyen birinin elinden... Onlar ne kadar çok verirse, ben de o kadar çok istedim. Yine de yeterli gelmemeye başladı. Tüm bu zaman boyunca tamamen başka bir şey arzuladığımı fark ettim, ama ona sahip olamazdım. O iki insanı, ölüm düşüncesi bile beni hasta edecek kadar çok severken olmazdı."

Hareket etmeyi bırakmıştık ama etrafımdaki dünya çok hızlı dönüyordu. Bilmesi gerekiyordu, onun için söyleyecektim. Bu yüzden gömleğinin ikinci düğmesine odaklandım ve şöyle dedim: "Isjord'da mesele cezalandırmaktan çok unutmaktı. Acıyı hak ettiğime inandım ve sonra acı unutmama yardımcı oldu. Bunu ben istedim. Acıyı istedim. Cezayı istedim."

Sessizlik.

Hareket etmedi, konuşmadı ya da nefes almadı. Kalbi bile sessizleşti.

Elinin tersiyle yanaklarımı sildi. "Kil biliyor mu?"

Sonra tüm sesler bir anda geri döndü. "Tahmin etti. Aslında çoğunu, ama ona her şeyi hiç anlatmadım."

"Neden bana söyledin?"

"Belki sana ne yaptığını umursamasan bile etrafındakilere neler yapabileceğini görebilirsin." Thora'ya baktım, hâlâ ona bakmaya korkuyordum. "Sanırım biliyorsun Mal, neden... neden yükseklikten nefret ettiğini. Benim yüzümden, değil mi?"

Bana cevap vermedi. Gerek de yoktu. Ama kollarını bana doladı ve beni bir kez daha dünyadan saklamak için yüzümü göğsüne gömmeme izin verdi. Kalbi o kadar gürültülüydü ki, odadakilerle birlikte kafamın içindeki tüm sesleri bastırıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, elleri titriyordu.

"Senin hatan değil, Mal."

Titreyerek nefes verdi. "Senin de değil."

"Kar, yağmur yağıyor," diye seslendi Thora ve Mal gözyaşlarının geri kalanını hızla sildi. Hafif çakırkeyif Nia'yı arkasından sürükleyerek, giydiği ağır elbiseye rağmen hızla bana doğru ilerledi. "Altında dans etmeliyiz. Çocukluğumuzdaki gibi." Elbisesinin alt kısmını öne doğru tekmeledikten sonra elimi boştaki elinin içine aldı ve beni onlarla birlikte dışarıya, fırtınanın yumuşak başlangıcının altına sürükledi.

Küçük kız kardeşim ellerini ağzına götürüp "Daha fazla!" diye bağırmadan önce gökyüzüne bakarak kıkırdadı.

Her zamanki gibi sessizce isteğini yerine getiren Eren, onun için yağmuru daha da sertleştirdi. Omzunun üzerinden baktığımda kardeşimin kapının eşiğine yaslanmış bize gülümsediğini gördüm. Hep o olduğunu fark etmiş miydi? Onun küçük cennet parçasının Eren olduğunu.

Bizi kiraz çiçeği bahçelerinin daha da dışına çekti ve yağmur saçlarımızı ve kıyafetlerimizi tamamen ıslatırken bizi etrafında döndürdü. Güzel pembe elbisemi vıcık vıcık bir bordoya çevirdi.

"Soğuk algnılığına yakalanacaksın, küçük kuş," diye bağırdı Mal.

Kız kardeşim hâlâ gökyüzüne bakarak sırtıyordu. "Ben soğuk algnılığına yakalanmam. Hiç olmadım."

Bu da adımlarımı biraz yavaşlatıp ona bakmama neden oldu. Hayır, hiç yapmadı.

Nia ve o kıkırdadılar, öfkeyle döndüler, ayaklarının altındaki zemin çamurlaştı ve elbiselerini lekeledi. Çok mutlu görünüyorlardı.

Arkamdaki herkes mutlu görünüyordu.

Dünya bile çok uzun zamandır ilk kez mutlu görünüyordu.

Mutlu kalacaktır.

Öyle olduğundan emin olacaktım.

Bir el benimkine dolandı ve beni binanın kaputunun altına geri çekti.

Kilian yüzüme küçük bir havlu tutarken, "Benim küçük ıslak cehennem kediciğim," diye mırıldandı. "Sevimli pembe ıslak bir elbise içinde."

"Bir solucan gibi," dedim takırdayan dişlerimin arasından.

Sırıttı, ceketini çıkarıp omuzlarıma attı ve ellerimi kocaman kolların arasından geçirdi. "En güzel solucan."

"Baş döndürücü, katil bir vazo olduğumu sanıyordum? Çelik, çarpıcı, öldürücü bir vazo. Kırık bir çelik, çarpıcı, katil vazo, ama bir şekilde onarılmış. Güzelce onarılmış, bir zamanlar kırılmış, çarpıcı, katil bir çelik vazo."

Artık sırtmak ya da gülümsemek yoktu, öyle bir güldü ki tüm vücudu sarsıldı. "Espriyi unuttun. Ben de esprili dediğimi hatırlıyorum."

"Lanet olsun. Kendimi çarpıcı, katil, esprili ve _."

O öptü Ben, onun Dudaklar Isınma benim Cilt, onun ruhumu ısıtan bir dokunuş. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Beni böyle kandırdığın için hâlâ çok kızgınım." Göğsüne vurdum. "Gardiyan mı? Sen mi, gardiyan mı?"

Ceketinin yakalarından tutarak beni kendine çekti. "Senin için çok açgözlüydüm. Hâlâ da senin için çok açgözlüyüm."

Titriyorum. O yaptı, soğuk değil.

Kahkahalar tekrar dikkatimi çekti. Penelope diğer ikisine katılmış, işbirliği yapmayan Visha'yı arkasından çekiyordu. Cadı kız yağmurdan sıırıslılam olduğu için kaskatı kesilmişti. Sonunda cübbesini bırakmış ve hepimizle aynı pembe renkte giyinmişti. Kendine sarılma şeklini düşününce pişmanlık duyuyordu.

Elias yağmurda dışarı çıktı ve ceketini omuzlarına atarak onu diğer gruptan ayırdı ve canı sıkılan kadını ısıtmak için bir köşeye oturttu. Söylediği bir şey kadının gözlerini büyüden kıpkırmızı yapmıştı. Venzor varisi sadece ellerini kaldırdı ve gülerek birkaç adım geri çekildi.

Cai Mal'a, "Bahse girerim gecenin sonuna kadar bir el kaybedecek," dedi.

Mal homurdandı. "Bahse girerim elinden daha fazlasını kaybedecek." Elias ikisine de bir bakış attı. "Ben iyi atlattım."

Eren, "Anahtar kelime olmaktan kurtuldu," diye ekledi ve Visha ona küçük bir gülümseme verdi.

"Neden onun elini tutayım ya da buna benzer bir şey yapayım ki?" Visha ilgisiz bir şekilde sordu.

Elias bize sırtarak karşılık verdi.

"Gördün mü?" "Onun ruhunu çıkarırdım."

Adamın yüzü hızla düştü ve geri kalanımız güldük. Ve güldük.

Ve güldü.

Kilian iri bedenini arkama sararak beni kendine çekti ve gecenin geri kalanını, şafağı ve gün doğumunu yağmurun altında daha da çok gülerek geçirdik.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

WHITE KNIGHT TO D2

SNOWLIN

Tatmosferde hâlâ bir mutluluk tonu vardı.

Nia'nın düğününden günler sonra bile. Bu beni rahatsız ediyordu.

"Aşkım," diye seslendi Kilian yatak başlığına yaslandığı yerden, Esmeray'ın günlüklerinden kopyaladığım karalamalarla oynarken, hâlâ sahip olduğumuzu bile bilmediğim sorulara cevap arıyordu. Kilian beni kadının ikinci kez ölmeyeceğine hafifçe ikna edene kadar kadının mezarına gitmiş ve onu birkaç kez mezardan çıkarmaya çalışmıştım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

İleri geri volta attığım için ayaklarım yanıyordu. Ona bir el salladım. "Artık bunu aştığımı biliyorsun, sevgilim."

Başını arkaya attı ve dikkatimi çekecek kadar sert bir kahkaha attı. "Buraya gel eski düşmanım ve bana bir öpücük ver, sırtım beni öldürüyor."

"Yaşlı adam."

"Velet." Yanındaki boşluğu sıvazladı ve ben de tam istediği yere oturdum. "Benim itaatkâr veledim."

"Öpücüğüm nerede?"

Gülümsedi, ağzını benimkine yaklaştırdı ve beni öptü. "Bana neden kadın zamanından daha hızlı koşmaya çalıştığını söylemek ister misin?"

"Çok sessiz."

Sözlerimi ve yüzümde yazılı olanları anlaması biraz zaman aldı. Notları yatağın diğer tarafına bıraktıktan sonra beni kollarına aldı ve öylece sarıldı. "Kaçmak istiyor musun?"

"Hayır, ama belki yürüyüşe çıkabiliriz. Sırtının seni yarı yolda bırakmasına izin veremem, sırtına ihtiyaç duyacağın pek çok aktivite planladım."

"Öyle mi?"

"Gerçekten de öyle," diye kabul ettim.

"Pekala, hanımım, hadi yürüyüşe çıkalım."

"Aslında. Başka bir şey yapalım. Senin sevdiğin bir şey."

"Sevdiğim bir şey mi?"

Başımı salladım. "Bir şeyler olmalı."

Gülümsemesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse eriyip yere düşecektim. "Var."

Gülümsemekten dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Başka bir şey."

Bir an için bunu düşündü. "Sana göstermek istediğim bir yer olabilir."

Amaris gece yarısı gürültülüydü. Şehrin sokaklarında yürüyen çoğu insan ya işe gidiyor ya da işe başlamaya hazırlanıyordu.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum. "Gece. Gündüz." Onun halkı, krallığı hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Sanırım benim de.

"Bazıları gündüz, bazıları gece uyur. Çoğu Aura tanrıçamızın zamanında uyuyamaz. Gökyüzü karardığında, gölgeler uzayıp kalınlaştığında adrenalin ve güç patlaması yaşarlar. Bu yüzden gündüzleri uyurlar."

"Ama her iki seferde de uyuyorsun."

"Duruma göre değişir. Büyümün dalgalanmasını hissettiğim belirli bir zaman yok, sadece her zaman hissediyorum," diye açıkladı ve bir sokak fırıncısına kabarık bir tür hamur işi karşılığında birkaç bozuk para verdi. "Gece ve gündüz. Ama bazen geceleri daha iyi uyuyorum. Işık beni rahatsız ediyor. Gerçi pek çok akademisyen bana bunun Obscur olmakla bir ilgisi olmadığını söyledi. Sahip olduğumuz genel bir özellik değil."

Çünkü sen nefret etmek için yaratılmışsın, sevgilim.

İkramın tadı dilimde eridiğinde inlemiş olabilirim çünkü kıkırdadı. "Bu iyi, ha?"

"Konuşmaya devam et," diye mırıldandım atıştırmalığımdan büyük lokmalar çiğnerken. "Bana daha fazlasını anlat. Her şeyi bilmek istiyorum."

Tepenin üstündeki tapınağa benzeyen bir binayı işaret etti. "Ben orada doğdum. Annem Sidran'dı ve babası bir rahipti, benim doğmam için oldukça kararlıydılar.

güney yıldızının altında, Henah'ın ikinci cennetinin hemen altında, geleneğin gerektirdiği gibi."

"Neden ayın altında olmasın? Halkınız için iyi şans getirdiğini duydum."

"Ben doğduğumda ay yoktu. Sadece karanlık vardı. Hiçbir Obscur ay ışığı altında doğmaz. Güney yıldızı da yoktu, hiç yıldız yoktu ama tapınak tam olması gereken yerde duruyordu."

Yine durduk, bu sefer bana bir çubuğa sarılmış kabarık renkli şekerlerden alması için.

Tadına bakınca gözlerim doldu. "Devam et," dedim ve pamuksu şeyden biraz ağzına koydum. Belki de bu benim yeni favori şeyimdi. Normal hissetmek. Kısacık bir an için bile olsa. Çünkü o bana baktığında, hiçbir şey beni normal hissettirmiyordu. Hiçbir güç, hiçbir sihir beni bu kadar mükemmel hissettirmemişti.

"Göksel yaratıkların neden Amaris'te kaldıklarını biliyor musun?" diye sordu, birkaç çiçek halkının gece için evlerinin yapraklarını kapatmak için acele ettikleri yeri işaret ederek.

Driada bir keresinde onlar hakkında bir şeyler söylemişti. İnsanlar arasında kalmaktan korkmamalarının nedeni oydu. "Sen mi? Doğrusunu söylemek gerekirse, küçük bir çiçek ruhu olsaydım ben de kalırdım. Sana yaltaklanmak için. Sen benim kralım olsaydın ve ben de küçük bir orman yaratığı olsaydım, mutluluk tozumu her yere yaymak için köpek gibi çalışırdım."

Başını arkaya attı ve güldü, tüm şehir bize bakmak için döndü. Daha çok ona. Gözleri kocaman. Benden daha geniş değil ama. Güldüğü zaman çok güzeldi.

Kolunu omzuma attı. "Ben senin kralınım. Sen çok güzel bir orman yaratığı olurdun ama ben kraliçemi olduğu gibi seviyorum. Sadece üzerime mutluluk tozu serpiyor," dedi, bana göz kırptı ve kabarık şekerlerimden biraz çaldı.

"Peki, sana yaltaklanmak için burada değillerse neden kalıyorlar?"

"Toprağın onlara en çok ihtiyacı olduğunu düşündükleri yere gidiyorlar." "Sizin insanların inançlarına en yakın olanlardır. Topraklarınız iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Tartışılabilir. İnanç iki ucu keskin bir kılıçtır. Onu kullanmayı keserseniz, o da sizi keser. Bu insanlar en çok acı çektiler çünkü inancı kullanmayı seviyorlar. Ama yaratıklar onlar yüzünden değil, ben ve benim gibi olanlar yüzünden kalıyorlar. Obscur'lar artık gömülemez ya da denizde serbest bırakılamaz. Güçleri ölümden sonra da devam eder. Eğer bu yaratıklar olmasaydı, aşağıdaki kara bir Obscur'u barındırmaktan yavaş yavaş ve sonunda ölürdü, bu yüzden onu beslemek için burada kalıyorlar."

"Hâlâ söylediklerim yüzünden olduğunu düşünüyorum."

Daha çok gülümseyerek. "Evet? Bu gece için başka eğlenceli gerçekler var mı? Ya da seni şu gizli yerimi görmeye götürebilir miyim?"

Kalan şekeri parlattım ve başımı salladım. "Merak şimdilik giderildi."

"Sıkı tutun," dedi ve tekrar gözden kayboldu, bu sefer

uzun bir uçurumun kenarında, güneşin altında parıldayan
Moor Denizi'ne bakıyordu.

yuvarlak ve dolunay ışığı. Esinti çok yumuşaktı, neredeyse onun belimdeki eli kadar yumuşak. "Miden mi bulanıyor? Bu sahilde balık kokusunun o kadar da kötü olmadığını sanıyordum. Kimse buraya balık tutmaya gelmez."

"Hayır, sadece... çok güzel." Ayın gümüş rengi gölgesi denizin yanı sıra onun yüzüne de enfes gölgeler düşürmüştü.

"Aşağısı daha da güzel," dedi, ellerimizi birbirine bağladı ve beni yüksek kayalıkların arasındaki açık kumsala çıkan taş merdivenlerden aşağı çekti. Burası bir sır gibi hissettiriyordu. Gizli mücevherleri sakladığınız bir cep. Safir sular. Beyaz kum. Yukarıdaki yıldızlar. Bazılarının gökyüzüne baktığı gibi bana bakan aşağıdaki yıldızlar.

Paltomu çıkardı ve eğilerek botlarımın bağcıklarını çözdü, sonra da onunkileri... İkimiz de çıplak ayaklıydık ve üzerimizde neredeyse hiçbir şey yoktu. "Su soğuk değil," dedi, geriye doğru yürüdü ve beni dalgaların kumu usulca dövdüğü kıyıya doğru çekti.

Ayaklarımız suyla buluştu. Derinlere indikçe daha sıcak hissediyordum. Ayaklarım artık yere ulaşmadığında beni kendine çekti ve kollarımı boynuna doladım.

Dudakları benimkilere karşı sıcaktı. "Bekle," diye mırıldandı ve sonra neredeyse bir emirle altımızdaki su floresan mavisi bir renkte parlamaya başladı. Parmakları yanağımı sıyırdı. "Artık biliyorsun."

Etrafımızdaki berrak suları ve aşğıdaki kumu aydınlatan mucizeye bakmak için döndüğümde göğsümün neden bu kadar ağırlaştığını, kelimelerimin neden boğulduğunu bilmiyordum. Parmaklarım suyu sıyrıyor, küçük dalgalar sakın yüzeyin üzerinde yuvarlanırken mavi tonun değişmesini ve daha fazla parlamasını izliyordu.

Yani böyle harikalar vardı.

Alnımı onunkine yaslayarak, "Hepsini bilmek istiyorum. Bana gösterebileceğin kadarını. Tüm favori yerlerini." "Senin olduğun her yer benim en sevdiğim yerler. Burası sadece bir yer. O an özel oldu üzerine bastın."

Bu acıttı. Acımamalıydı.

Her fantezimizi yaşamak istedim. Her birini. Her yerde izimizi bırakmak. Bundan on, yirmi, yüz yıl sonraki hayatımızı hayal etmek istedim. Ama çok az zaman vardı ve yaşanacak çok şey vardı. Ona söylemediğim şeyler, onunla yapmak istediğim şeyler, onunla paylaşmak istediğim şeyler. Ona vermek istediğim şeyler. Tıpkı o geceki küçük fantezi gibi. Çocuklarımıza istediği her saçma ismi koymasına izin verebilirdim. Ama onlar, başkalarının da bir geleceği olması için yapmam gereken fedakârlıklardı. Lila bir geleceği hak ediyordu. Nia ve Mor aşklarının nasıl yaşanacağını bilmeyi hak ediyorlardı. Thora ve Eren hayatlarının çoğunu tutsak olarak geçirmişlerdi, hayatı yeniden öğreniyorlardı. Mal-Mal yaşamalı ve diğer tarafın ne kadar güzel olduğunu bilmeye cesaret etmeliydi. Ve Kil. Sevgilim. O emin olacaktı ki

Hepsinin güvende ve mutlu olacağından emindim. Eninde sonunda onun da mutlu olacağından emindim.

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. "Neden ağlıyorsun, aşkım? Neden kalbimi tekrar kırmak zorundasın?"

"Çünkü," diye fısıldadım, sesim titriyordu, "senden çok daha fazlasını öğrenebileceğim zaman için pişmanlık duyuyorum."

İki gözümünden de öptü. "Her şey için zaman var. Sen bıkana kadar sana bildiğim her şeyi göstereceğim."

"Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şeyden bıkmış olamam." "Bir dahaki sefere tartıştığımızda bunu hatırlayacağım."

"Geçen sefer kızgın bile değildim. Bir tartışma değildi, gerçekten."

Kara kaşları birbirine yaklaştı. "Ne? Değil miydi? Ama çok gerçekçi görünüyordu?"

Yüzüne su sıçrattım. "Aptal." Sümüksü bir şey bileğime dokundu ve sarsıldım. "Kil. Bir şey bana dokundu."

"Muhtemelen küçük bir balık."

Öğürdüm ve titreyerek kollarına atladım. "Çıkar beni. Çıkarın beni. Çıkarın beni."

Beni kaldırdı ve bir şekilde beni omuzlarına oturtmayı başardı, başı bacaklarımin arasındaydı, tüm bunlar olurken gülmekten gözyaşlarına boğuldu. "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu, kalçamın iç kısmını öperek ve ellerini bacaklarımin üzerinde gezdirerek.

En azından artık ayaklarımi görebiliyordum. "Evet, teşekkür ederim." "Dünya yukarıda nasıl görünüyor?"

"Shinny."

Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Belki de seni hep böyle taşımalıyım."

Geriye döndüğünde bile gülümsemesi çok güzeldi, yüzü çok güzeldi, gözleri-ah, gözleri. Nedense uzaklara baktı ve neredeyse utangaç bir şekilde kendi kendine gülümsedi.

"Ne?" diye sordum. Elimi çenesinin altından geçirip yüzünü tekrar bana doğru kaldırarak sordum.

Aptal bana sırttı, çenesindeki gamze derinleşti. "Bana bakışını seviyorum." Bacaklarımı beline dolamak ve beni vücuduna doğru çekmek için beni omuzlarından kolayca döndürdü, göğsüm onunkine bastırdı. Geceliğimin ıslak ipeği, bir elini sırtımda gezdirirken sertleşen meme uçlarımda aniden dayanılmaz bir acıya dönüştü ve ağzı boynuma yapışıp kulağıma giden yolu öptüğünde nefesim kesildi.

Yanımızdan bir şey sıçradı ve saçlarımı tuzlu suyla ıslattı.

Bir sıçrama daha, beni tamamen ıslattı. Sonra çığlıklar ve kıs kıs gülüşmeler başladı.

Kilian inledi. "Malik."

Benim kayınbiraderim yüzdüm için Biz
ile benim küçük Kız kardeşim takip ediyor. "Lütfen bana çıplak yüzmediğini söyle?"

"Belki de öyle olmalıydık," diye homurdandı Kil.

"Bu çok güzel," diye iç geçirdi Thora, sırt üstü yüzerken gökyüzüne bakıyordu.

Kilian kardeşine ters ters baktı. "Bizi buraya kadar takip etmek için iyi bir sebebin olsa iyi olur."

"Biliyorum," dedi Mal. "Silas, Melanthe ile birlikte Whitebridge'e doğru giderken görülmüş. Görünüşe göre teyzen onun adına yönetimi devralmış ve başkenti bir Isjordan cephesi olarak sahiplenmiş. Bunu bilmek isteyebileceğini düşündüm." Ellerini havaya kaldırarak sudan atladı. "Atın onu."

"Kimi at-"

Sonra havalandım ve suya çarpmaya başladım. Mal beni kaldırdı ve gülmekten kendini alamayan Kilian'a fırlattı.

Bir elini belime doladı ve yüzümdeki suyu silerken ben de tekmeleyip onun kucağında kıvrandım. "Seni öldüreceğim."

"Bunu aştığını sanıyordum," dedi kulağıma ve beni tamamen ürpertti. "Islak halinle çok sevimli görünüyorsun, benim küçük cehennem kediciğim."

"Hayır, hayır, Malik!" diye bağırdı kız kardeşim bir top gibi fırlatılmadan önce.

Su yüzeyinden fırladığında intikam vakti gelmişti. Mal'a doğru fırlarken gözleri yanıyordu. Tuz yüzünden olabilirdi çünkü benimkiler de yanıyordu.

Kilian'a sarıldım ve hâlâ kız kardeşimden yüzerek uzaklaşmaya çalışan Mal'a bağırdım, "Skadi neden kendisinin gittiğini söyledi mi?"

"Söylemedi ama tahminimce Magnus'u korkutmak için," diye karşılık verdi. "Onunla çoktan bir ittifak kurduğumuzu düşünüyor olmalı. Onu bir fare gibi köşeye sıkıştırmak istiyor."

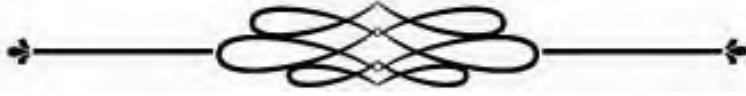
Şehir duvarlarının içine girmeye zorlanır ve bizimle yapmış olabileceği her türlü planı terk eder."

"Mal," diye tekrar seslendim.

Sonunda hareket etmeyi bıraktı ve kız kardeşimin sırtına tırmanma sına izin vererek boynunu sıkıca tuttu.

"Evet?"

Gözlerini bana dikmiş olan Kilian'a baktım. "Boş ver."

Uyandığım anda kararımı çoktan vermiştim. Babam cadısıyla birlikte Whitebridge'deydi ve Tanrı bilir ne yapıyordu. Muhtemelen Prens Arun'u neşeli adamlar ve kertenkeleler topluluğuna katılması için ikna ediyordu. Demir yatalaktı ve Melanthe'nin tüm denemeleri onun sihirsel olarak nesi olduğunu tespit edemediği için insanlar insan hastalığı için kışını dürtüyordu.

"Yapma," diye uyardı Kilian, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, ben daha yataktan uzaklaşmadan.

"Önce beni dinle."

Gözleri hâlâ kapalıydı, sanki dünyanın en iyi ressamı tarafından boyanmak üzereymiş gibi yanımda çırılçıplak uzanıyordu. "Hayır."

"Evet."

"Kar," diye inledi yastığa doğru.

Ayağa kalktım ve soyunma odasına doğru yöneldim, o da kısa bir süre sonra beni takip etti. Etrafına bir çarşaf sarmıştı.

sabahımı mahvediyor. "Sevgilim, bu tertemiz bir fikir. Ne büyük bir düşünce israfı olurdu."

Bir elini çıkardığım askının üzerine koydu ve gri derilerimi rehin aldı. "Kaybımızın yasını birlikte tutacağız. Hatta bunun için göklere küçük bir dua bile göndereceğim."

"Kil."

"Beni öldürme."

Parmaklarımı gövdesinde gezdirirken gülümsememi engellemek için dudağımı ısırđım. "Sen de gelebilirsin."

Gözleri ona dokunduğum yere kaydı ve çenesi titredi. "Ne kadar düşünceli." Elimi çarşafın altında bitmeden yakaladı ve dikkat dağıtmak için yaptığım kötü girişime dudak büktü. "Şirin, gerçekten şirin."

"Visha bunun harika olduğunu düşündü." "Onunla sonra ilgileneceğim."

"Sevgilim," dedim, onunla yüzleşmek için durdum. "Oturup savaşı beklemeyeceğim. Eğer onu durdurabilirsem, yavaşlatabilirsem, öldürebilirsem, deneyeceğim. Ve bunu yapmak için kendi halkından daha iyisini bulamam."

Ona bakabilmem için yüzümü tuttu. "Isjordianlar savaş insanlarıdır. Savaşta ve savaş için gelişirler. Bu Krig'in sessiz bir lütfuydu. Onları açgözlü ve güçlü tutmak için. Bunun için kendini riske atmaya değmez. Onlara ne söylersen söyle ikna olmayacaklar."

Ben de öyle düşünmüştüm ama Eren'le yaptığım kısa bir konuşma gözlerimi başka bir şeye açmıştı. Ben babamızı ondan çok daha iyi tanıyordum, o da Isjordluları benden çok daha iyi tanıyordu. "Ve unutuyorsun ki Isjord'un yarısından

fazlası

Isjordan bile. Babamın insanların çoğunun onun sebep olduğu savaştan geldiğini unutuyorsunuz. Ticareti yüzünden mahvettiği pazarlar yüzünden. Onun yükselttiği bir duvar, onun yükselttiği canavarlar, onun yükselttiği fiyatlar, onun yükselttiği korku. Çoğu, başka yerlerde sahip oldukları ailelerinin geçimini sağlamak için orada. Bazıları para ve yoksullukla bağlı. Bazıları güç ve savaşla bağlı. Bazılarının başka seçeneği yok. Ama onlara bir tane verin, kabul edeceklerdir. Ve diğer yarısı, hayatım, hiç savaşa gitmemiş insanlar. Hiç savaş görmemiş. Okul kitaplarından ve yılda bir kez gündönümünde yaptıkları duadan başka bir yerden duymamışlardır. Onlar insan. Basit insanlar. Sert, güvensiz, hataya sadık, açgözlü mü? Belki de. Ama yaşadıkları topraklar yüzünden sertler, en çok inandıkları adam tarafından yalan söylendiği için güvensizler, körleştirildikleri için sadıklar, açgözlüler çünkü çok fazla açgözlülükle besleniyorlar, bunun için açlık hissetmeleri sağlanıyor. Dinleyecekler. Onlardan tek istediğim bu. Dinlemeleri. Başka bir şey değil."

Bu ve Eren'in bana gösterdiği ve öğrettiği çok daha fazlası. Ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüştü ve yanağını hafifçe çimdikledi. "Haklısın aşkım. Hem de çok."

Ben mi? "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz, benim kızaran karım."

"Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Gurur duyuyormuşsun gibi."

"Öyleyim."

"Olma. İyi bir niyetim yok. Bunların hepsi Eren'in bana söyledikleri, benim çıkardığım sonuçlar değil. O insanlar hakkında herhangi bir sonuca varmak umurumda bile değil," dedim bir nefeste ve öksürdüm.

"Onun vardığı sonuçlara güvenecek kadar hatırladın ve önemsedin. Kardeşinize güvenin. Tüm bunları sana anlatırken ve senin dinlediğini görürken mutlu olmuş olmalı."

"Sesimi ve görünüşümü
güzelleştiriyorsun." "Karımın hoş
olduğunu düşünmek isterim."

"Kiminle evlendiğini bilmiyormuş gibi davranma."

Beni kendine çekti ve öptü. En sonunda. "Benim tatlı günahım, senden çok fazla içtim, iyi bir şey dışında günah işlemeyi düşünmüyorum."

"Ben sana ne yaptım?"

"Beni cehenneme sürüklüyorsun, ben de ortama uyabilirim." Yüzümü yukarı çekti ve burnuma küçük bir öpücük bıraktı. "Mal seninle gelecek. Aması yok."

"Bu konuda. O ve ben zaten bir süre önce anlaşmıştık."

Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Anlıyorum.

Anlıyorum." "İncinmiş görünme."

"Değilim."

Onu kovalama sırası bendeydi. "Kil, yaptığım şeyleri kimseye söylememeye o kadar alıştım ki, harekete geçene kadar aklıma bile gelmiyor. Senden saklamak istememiştim."

Giyinmeyi bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Aşkım, bana söyledin. Şimdi, iki gün önce, on hafta önce, ne zaman olursa olsun, fark etmez. Önemli olan bana söylemiş olman. Gerçekten umurumda değil."

"O zaman neden hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun?"

"Senin suç ortağın olmam gerekiyordu. Bu konuda ilk tercihinin ben olacağımı sanıyordum. Sanırım ben yedek ikinciyim."

"Aptal."

"Beni rahatlatmak için ne güzel bir yol." "Zavallı bebek."

Aramızı işaret ederek geri çekildi. "Bu bir tartışma. Şu anda tartışıyoruz, Snowlin."

Sırtını bana verdiği anda koşup onu yakaladım ve bir ağaca tırmanır gibi ona tırmandım.

"Ah," dedi, sanki ben onun sırtına can havliyle yapışmamışım gibi etrafta dolanmaya devam ederek. "Sen tartışmak istediğinde sorun yok ama ben tartışmak istediğimde yok."

"Evet."

"Evet?"

O inleyene kadar boynuna bir düzine öpücük kondurdum. "Hayır demek istedim. Soru neydi?"

Başını hafifçe çevirdi, yanağı dudaklarıma değdi. "Giyinecek miyiz yoksa bana binmenin uygun yolunu göstereyim mi?"

"C seçeneği nedir?"

"Tartışmaya devam edebiliriz."

"B seçeneği. Kesinlikle B seçeneği."

"Harika bir seçim," dedi kalçalarırna vurarak.

Visha, Mal ve Oryn yanımdayken Yüksek Duvar'ın tam kenarında durdum.

"Babamın şu anda bunu yapacağımı düşünme ihtimali nedir?"

Mal bir duvara yaslandı. "Tamamen alçak değil." "Ama alçak."

Aşağıdaki Kirkwall şehrini çevreleyen perdeye gözlerini kırpmadan bakan Visha'ya baktım. Teyzesi bir Karanlık Zanaatkârın olabileceği en güçlü durumdaydı. Kızı. Kız kardeş. Anne. Kutsama döngüsünü tamamlamıştı. Visha'nın kaderinde Büyük Bakire, var olan en güçlü Karanlık Zanaatkâr'ın çocuğu ve türünün en bilgilisi olmak olsa da, kaderini teslim ettiğinde -kendisi için yazmaya çalıştığı yol karşılığında yazılı yolundan vazgeçtiğinde- dokunulmadan bırakmaya yemin ettiği büyüünün sınırlarında geziniyordu.

"Ondan korkuyorsun."

Önümüzde Venzor şehrini çerçeveleyen bir geçit açıldı ve yüzünü bana döndü, ifadesi her zamankinden daha sertti.

"Ondan korkmak akıllıca olur."

"Benden daha çok kork."

Başını geriye attı ve yeşil gözleri kıpkırmızı parlarken Melanthe'nin peçesinin deniz şehrinin kenarlarında sallanmasına neden olan bir dizi kelime mırıldandı. "Mal'ın büyüğü canavarları çekecektir ama fazla zamanınız yok."

Tepemde bir şimşek çaktı ve bir saniye içinde Venzor'un en yüksek kulesinin tepesinde, krallığın ikinci büyük şehrine bakıyordum. Mal hemen aşağıdaki caddede geziniyordu.

Nefes alış verişler ve bağırıların altımdaki insan kalabalığını çekmesi, Mal'ın onların arasında kaybolması bir an bile sürmedi. Ve sonra en hafif ürperti boynumu karıncalandırdı.

-Karanlık zanaat ve tanrısal büyü kokusu gözlerimi sulandırdı.

Parlak, ısıltılı bir beyaz renkte parlayan yeni hançerlerimi kınından çıkardım ve büyüğü çeliğe aktardım.

Yeşil bir canavarın iri gövdesi yüzümün tam önüne atlamadan önce bir uluma ve ardından bir çeşit hırıltı havada bir uyarı sireni gibi çınladı. Pençelerinden kıl payı kurtulmuştum ki bir diğeri arkamdan yaklaşıp beni tekrar hedef aldı.

Tam arkasından fırladım ve hançerimi kafatasına sapladım. O şey toza dönüştü ve kuzey rüzgârında kayboldu.

Şehri çevreleyen yüksek binalardan yüzlerce canavar döküldüğünde insanlar etrafımda koşuşturuyor, ezilen, kalabalıklaşan ve birbirlerine çarpan insanları umursamıyorlardı. İncitmekten kaçınmayı umursamadan

bana zarar vermeyi hedeflerken. Tam da yapmalarını istediğim şey. Isjordians'a babamın niyetini göstermek.

Pençeler bana ulaşamadan tekrar kaçtım. Ancak tam bir binanın tepesine indiğim sırada başka bir çift tarafından yakalandım. Canavarın gücü beni ileri doğru sendeletti ve neredeyse yüzümü yere çarpacaktım. Tekrar kaçtım. Yüzlerce canavarla savaşmak amacım değildi. Ama yere indiğim anda bir çift pençe daha boğazımı hedef alıyordu.

Hells.

Her zamankinden daha açtılar.

Tekrar fırlayarak, tam da Venzorian limanına yanaşmış bir geminin güvertesine indim. Beni bulmaları daha uzun sürdü ama yine de yeterince uzun değil.

Tekrar ve tekrar, her askerin, hayvanın, Crafter'ın dikkatini toplayana ve her yay, kılıç ve mızrağı bana doğrultana kadar bir noktadan diğerine fırladım.

Rüzgâr bana karşı daha sert esmeye başladı ve sonra savaşın gürültüsü arasında alçak bir hırıltı içeri girdi. Sonra babamın limanına yanaşan düzinelerce, yüzlerce geminin üzerinde alevler yükselip genişledi. Jayre görüldüğünden daha hızlı bir şekilde gökyüzünde kayboldu.

Bu kargaşanın ortasında canavarlar durmuş, havayı kokluyor ve bana ters yönde kaçıyorlardı. Mal onları bir yere çekiyordu.

Havada bir geçit açıldı ve ben de içine atlayarak Tenebrose'un tam orta meydanında durdum ve kaosu Venzor'da kendi haline bıraktım. Bir nefeste, sihrimi gizleyen mühür

Tamamen yerime oturdum. Sahip olduğum büyünün her zerresini kapattım, gücümün kokusu birçok kez yaptığım gibi havadan tamamen kayboldu.

Bir, bir düzine ve sonunda Şehir meydanında bir kalabalık oldu. Etrafımda ŐaŐkynlık fısıltıları dolaşıyordu. Huşu, korku, hayranlık ve... hepsi eğilmeden önce yüzlerinde umut okunuyordu.

Eğilmeye başladılar ama ben onların saygısını aşarak konuştum: "Ben senin varisin değilim, eğilmene gerek yok."

Hepsi tekrar başlarını kaldırdı, bu kez ŐaŐkynlık tepkilerine yansımıŐtı. "Hiç olmadı. Asla da olmayacak. Kanım Krigborn olabilir ama benim yerim ve sarayım gökler arasında. Soğuk canımı acıtıyor, beni rahatsız ediyor, en kötü kbuslarımda bana musallat oluyor. Eğer babam tahtında oturmaya devam ederse, eğer bu topraklar ona saygı, sadakat ve sizin genliğinizi yakında krallıkla savaşa girecek olan ordularına beslemeye devam ederse, yakında hepinize de musallat olacak. Savaşı biliyor olmalısınız. Bu savaş birçokları için son savaş olabilir. Belki de herkes için. Kralınız ilahi bir silah olan Octa Virga'yı çağırdı, Seraphim Kralı'nın göklere tırmanmak için çağırdığı ve ülkesini mahveden silahın aynısını."

Bir soluk dalgası, devam etmeden önce nefes almak için durmamı sağladı. "Ithicea'nın bir muhafızını bağlayan asayı almak için beni kullandı. ocuklarınızın, kardeşlerinizin, babalarınızın ve annelerinizin çoğunu da kullandı, bu silaha ulaşmak için onları feda etti. Ithicea'yı değiştirmek için kullanacağı silah.

Yeni tanrınız olarak hüküm sürmesi için onu küle çevirin," dedim öne doğru bir adım atarak. "Bunu arzu etmediğinizi biliyorum. Çoğunuzun barış istediğini biliyorum. Hayatım boyunca yaptığım en cesur şey umut etmektir. Babamdan, onun açgözlülüğünden ve kontrolünden kurtulacağımı ummak. Hepinizin de umut edecek kadar cesur olmanızı diliyorum. Barış için umut etmek. Babam bunu yaparsa gelmeyebilecek bir gelecek için." Cebime uzandım, açtıktan sonra haftalarca ölmeyen küçük çiçeği aldım ve bir kıza uzattım. İlk defa benim sayemde büyüyen çiçeğin bir lanete dönüşmeyeceğini umdum. "Beni çok uzun zamandır görmediğiniz zincirlerle tutuyordu. Hepinizi çok uzun zamandır göremediğiniz zincirlerle tutuyor. Kışı da tutsağı olarak tuttu. Onun hizmetkârı olduğu yalanıyla. Ama kış kimsenin hizmetkârı değil. Kimsenin düşmanı değil. Neden hepiniz onun sizin düşmanınız olmasına izin verdiniz? Bu diyarı yok etmede ona katılmayın. Birçoğunun evini mahvetmesine izin vermeyin. Eğer yaparsanız, affetmeyeceğim. Babamın savaşında onunla birlikte yürüyenler fırtınamda yanacak, gazabımın altında gömülecek. Bu diyara merhamet etmeyi gördüğümde merhamet etmeyeceğim!"

Hepsi tepeden baktı, Jayre'nin bulutların arasından sıçrayıp gözden kayboluşunu, benim emrimle tepelerinde toplanan gök gürültüsünü görünce nefesleri kesildi.

"Savaşta kimi görürsem cehennemi bulacak. Benim cehennemimi! Ve yemin ederim ki, hepiniz yanacaksınız. Güneye yürüyün, doğuya yürüyün ya da

West, babamın yanından ayrılmayı seçersen seni memnuniyetle karşılarız."

Isjord halkı gözden kaybolana kadar Visha'nın arkamda açtığı geçide doğru geri gittim.

İki canavar Visha'nın birdenbire fazlasıyla küçük görünen odasının ortasında zincirlenmiş halde duruyordu. "Vay, vay, vay. Bak arkadaş ediniyorsun, Visha."

Cadım kirpiklerinin altından bana baktı. "Şu konuşmalara bak."

"İyiydi, değil mi?"

"Öyle olsa iyi olur," dedi Cai kalabalık odaya girerken. "O küçük gösteri için çok risk aldın." Ayağıyla bir canavarı dürttü. "Hiçbir şey beni buna dönüşmeye ikna edemezdi. Tüm o Caligo bokuyla kirlenmiş Vas'ın kanını içtikten sonra nasıl hâlâ beyinleri var?"

Visha yemek kitaplarından birini açarak, "Öyle değil," dedi. "Caligo maddesi kafayı zehirler. Ater savaşlarındaki canavarlar gibi vahşi olurlar. Ancak onlar yönsüz bir kaos yaratmak istiyorlardı ve bunlar da düzenle kaosa neden olabilirler. Beyinsiz ama düşünen."

"Nasıl?"

Visha büyü kitabını kapattı. "İçlerine, o durumdayken zihinlerini kontrol eden bir şey yerleştirmişler."

Babamın yaptığı yaratıkları inceledim, boyunlarındaki küçük kesiklerin olduğu yerdeki işareti daha iyi görebilmek için başımı eğdim. "İlginç."

"Neymiş o?" diye sordu arkadaşım kollarını kavuşturarak.

"Bir khamir," dedi Visha bir çeşit otu öğüterek. "Hâlâ kabında yaşayan bir ruhun işareti. Bazı inatçı ruhlar öldükten sonra bunu yapma eğilimindedir."

Penelope oturduğu yerden fırlayarak beni şaşırttı. "Sahiplenme mi? Ruhların ele geçirilmesi gerçek değildir. Gerçek olmadıklarını sen söyledin, teyze. Hiçbir ruh Orta Dünya'nın örtüsünü geçemez."

"Ele geçirme değil. Bir khamir işareti genellikle zararsızdır. Bir ruhun öbür dünyaya yönlendirilmesi için yardıma ihtiyacı olduğunu bize bildirmenin bir yoludur. Hiçbir ruhun insan formunu kullanma yeteneği yoktur. Bu aynı zamanda Melanthe'nin onları canavara dönüştürmeden önce öldürmesi gerektiği anlamına gelir ki bu hiç mantıklı değil çünkü insan formuna dönebilirler. Yaşamları var. Konuşun, yürüyün, yemek yiyin ve hatırlayın." Onlara doğru yürüdü, ön koluna bir hançer sapladı ve yere damlamasına izin verdi. "Ölü bir ruhu kuklalaştırmanın daha kolay, çok daha kolay bir şey olduğu da düşünülebilir. Eğer Ölüm Tanrısı'nın kendisi olsaydı. En iyi ihtimalle, akşam yemeğinde anlatılan hafif bir şakadır. Ruh formundaki ruhlar kontrol edilmesi en zor olanlardan biridir. Güçlü kinler, pişmanlıklar, aşklar, özlem dolu mutluluklar, yoğun arzular taşırlar. Birinin aklını ikna etmek ruhunu ikna etmekten daha kolaydır."

Pen akıl hocasının kanlı dağınıklığını görünce yüzünü buruşturdu. "Alaric çok kızacak."

Cai yaklaşmak için yaslandığı duvarı itti. "Moregan bize vücudunun ne zaman

Melanthe'nin çağrısına kulak veriyor. Bu onların zihni mi? Belki de gerçekten zihinlerini kontrol ediyordur."

"Hayır. Yeterince güçlü bir Zanaatkâr aynı anda sadece iki ya da üç tanesini kontrol edebilir. Bu canavarlardan milyonlarca var. Kesinlikle ruhları kullanmanın bir yolunu bulmuş, sadece kimin ya da hangi parçanın olduğunu bulmam gerekiyor. Belki de... tamamen başka bir şey." Kan, Visha'nın ilahisinin emriyle canavarların etrafında dönerek mermerin üzerinde hareket etmeye başladı. Öğüttüğü tozu havaya üfledi ve yaratıklar kasılmaya, titremeye, ağızlarından ve burun deliklerinden köpükler çıkmaya başladı ve yavaşça insan formlarına döndüler.

"Öldüler mi?" Pen oturduğu yerden kalkıp çemberin önünde çömelerek sordu.

"Öyleler," dedim. "Ama bir şekilde nefes alıyorlar."

"Sahip olmak mı?" Penelope başını kaldırıp Visha'ya bakarak sordu.

"Hayır, ruhları çoktan ayrıldı. Melanthe'nin onları canavar formlarında kontrol etmek için içlerine yerleştirdiği çürük her neyse, bedenlerini de öldürdü."

"Moregan bana mavi cayıra girmeden önce hatırlamak, uyanmak, uyumak ve yemek yemek için mücadele ettiğini söyledi. Bu muydu? Onu içten içe bozan bir şey mi?"

"Muhtemelen. Karanlık felaket çürümeyi uzak tuttu. Yavaşlattı."

Penelope parmağını çiğneyerek Visha ile benim aramda gidip geliyordu. "Teyze, ama Melanthe onları nasıl kontrol ediyor?"

"Onları kontrol eden Melanthe değil," dedi Visha,

parmakları havada kıvrılıp kırmızı bir renk aldı. Zaman değişti

etrafımızda neredeyse hiç kıpırdamadan duruyordu - sanki tamamen yeni bir dünyadaymışız gibi. Arada dedikleri yer ya da Orta Dünya, Visha'nın büyüyle görülebilen, bize paralel bir şekilde uzanıyordu. Etrafımızı saran kızıl dumanların arasında, adamların boyunlarına bağlanmış, pencerelere doğru uzanan ve kilometrelerce ileride kaybolan iki siyah ip havada asılı duruyordu. "Başka bir ruhani Aura."

Cai'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Adriyatikliler mi?"

Visha bir parmağını tellerin üzerinde kaydırıldı. "Bir Crafter'dan biraz yardım alarak. Kilian ve Malik dışında hiçbir Adriatian Aura'nın ölümle ve ölümün ötesiyle bir yakınlığı olduğunu bilmiyordum. Ruhları bedenlerinin dışında manipüle etmek ya da ölümden sonra onları kontrol etmek için ipler bağlamak."

Sanki isimleri söylendiğinde çağrılmışlar gibi, iki kardeş kapının iki yanında durmuş, siyah iplere odaklanmışlardı. İkisinin de bakışları ciddiydi.

Visha'nın avucu açıldı ve iki dünya arasındaki kırmızı maske kayboldu. "Benim ilk varsayımım basit. Ölümsüz yaratığa dönüşebilmeleri için Vas'ın kanıyla iksirle beslendiler. Sonra da onları hayvan formlarında kontrol etmeyi mümkün kılacak bir tür işaret yerleştirildi. Bu işaret mana ile beslenir. Tüm manayı tükettiğinde, konakçıyı öldürür. Ve bedenlerinin çürümesini engellemek için insan formlarına geri dönmüyorlar." Visha bir kez gözlerini kırptırdı, tamamen duygusuz bir şekilde, "Bu, yaşamının ve ölmenin yaklaşık beş kuralının çiğnenmesi demek. Melanthe'nin sonu geldi."

"Yani bu bir Adriatian'ın işi mi?" diye sordum. Kil hareketsiz kaldı. "Evet. Empatlar."

"Peki ya Elias'ın söylediği düdük?" diye sordu Penelope. "Bir Empat'ın ıslık çalmasına gerek yok, sadece," ellerini çılgınca hareket ettirdi, "bunu yaparlar."

Mal Kil'e baktı, içini çekti ve şöyle dedi: "Bir zamanlar Lyran büyükanneleri tarafından sürekli kâbus ya da rüya gören bir çocuğun odasından ruhları kovmak için kullanılan eski bir numara vardı. Bazıları taşlar, sopalar, ilahiler ya da şarkılar ama aynı zamanda ıslık da kullanırdı. Çağrı onların yakınlarda kalmasını engelliyor. Bu mantıklı." Çenesini adamlara doğru çevirdi. "Dönüştüklerinde, ruhları aslında Orta Dünya'da hareketsiz bir duruma geçer, hâlâ bedenlerine bağlıdır. ıslık, Melanthe içlerine ne koyduysa onu çağırmak için bir çağrı olabilir ve dikkatlerini çektikten sonra bir Empat, arzularını, öfkelerini kontrol etmek için onlara duygusal ipler bağlar. Onları belirli bir hedefe çeker. Nefreti belirli bir yöne doğru besler."

"O zaman çok kolay," dedi Cai ve herkes ona baktı. "Silas'ın Empatlarının yaptıklarını yapabilecek bir sürü Empatımız var."

"İpler eşsizdir, çöreğim," diye açıkladı Mal. "Onların ruhlarını uzak tutabilir ya da dikkatlerini çekebilir veya saldırmalarını sağlayabilirsiniz, ama sadece bu ipleri bağlayanlar tarafından tasarlanan belirli bir düzene göre. En iyi şansımız bu Empatları bulmak ve onları öldürmek."

"Yüzlerce olabilir."

Kil başını salladı. "En fazla bir düzine. Halkımızın güvenliği için sıkı bir kayıt tutuyoruz. Her ebeveyn, kutsama ortaya çıktığında çocuklarının adını vermek zorundadır. Bunu yapmamanın cezası ölümden beterdir. Mal, rahiplere Adriata'daki tüm Empatların isimlerini yazdır ve sonra hepsini ziyaret et. Kimin ve kaçının kayıp olduğuna bakın."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Cai. "Bu beni ürkütüyor."

Prens sırtı ve arkadaşımın arkasına bir şaplak attı. "Benimle biraz yalnız kalmak istiyorsan sorabilirdin, tatlı çöreğim."

Arkadaşım geri çekildi. "Bir daha düşündüm de-"

Mal ceketinin önünü tuttu ve onu odadan dışarı çekti.

"Bu hiç mantıklı değil. Tüm bunları nasıl düşünebildi? Ve hangi işaret?" Pen'in yanına çömelip parmağımı khamir işaretine uzattım ama Kilian'ın bileğime dolanan eli tarafından durduruldum.

"Melanthe böyle bir şey yapacağımızı kolayca tahmin edebilirdi. Hatta bunu yapmamızı istemiş bile olabilir." Parmak uçlarımı öptü. "Khamir işareti bir işaretten daha fazlasıdır. Güçlü bir mühürdür. Neyi mühürlediğini öğrenene kadar ellerimizi kendimize saklayalım."

"Bir parmağımı kaybeder miydim?"

"Hayır, ruhunu kaybedebilirdin."

"Bir parmağını kaybetmekten daha kötü olamaz." İfademden etkilenmeyerek elimi ısırды ve ben de yerimden sıçradım. "Ah."

Öne doğru eğilerek, sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldandı: "Beş parmağının da sikimin etrafına dolandığını görmek istiyorum, o yüzden hepsini benim için saklamaya çalış aşkım." Sanki beni aval aval bakarken bırakmamış gibi, omzumun üzerinden iki bedene boş boş bakan Visha'ya baktı. "Oryn buna daha iyi bakabilir, büyüünün her iki tarafını da biliyor. Çağır onu."

Dikkat kesildi ve başını salladı. "Yapacağım."

"Penelope," diye seslendi ve küçük havuç o kadar hızlı ayağa kalktı ki başı döndü. "Adriata'ya koşup Atlas'ı da getirebilir misin?"

"Neden Atlas?"

"O bir Empat."

"Öyle mi?" diye ikimiz birden sorduk.

"Pratik yapmayan biri, cübbeyi giydiğinde haklarından vazgeçti ama büyüüyü en iyi anlayanlardan biri. Mal onu küçüklüğünden beri büyüüyü kontrol altında tutması için eğitti."

"Ya Empatları bulamazsak?"

"O zaman kuzenimi öldürmemiz gerekecek. Uygun Crafter yöntemiyle," dedi Visha kayıtsızca, birkaç şişeyi karıştırıp bir kase su ve küçük bir şişe yağlı maddeyle yanımıza döndü. "Bu kadar basit. Bunların hepsi onun büyüüne bağlı, bağlı ve bağlı. İksir, ipler. Eğer büyük usta yoksa, kukla da yoktur."

"Bu kadar kolay olacağını mı sanıyordun?" Nia, Eren'le birlikte çalım atarak sordu. İkisi de b i z i m gibi diz çöktü.

"Muhtemelen savaş sırasında saklanıyor olacak. Uzaktan yönettiği savaşı kukla gibi oynatıyor."

Visha sakince, "Vardığım sonuçları kesinleştirenene kadar en iyi önerim bu şekilde kalacak," dedi.

Omuz silktim. "Benimki de öyle."

"Eminim," diye mırıldandı Nia, otururken.

Visha ellerini suda ıslattıktan sonra turuncu renkli yağdan biraz parmak uçlarına döktü ve parmaklarını birbirine sürterek khamir işaretinin üzerinde daire çizdi. Siyah çizgiler onun dokunuşuyla birbiri içinde eriyerek yumruk büyüklüğünde bir daire oluşturana kadar döndü. Kırmızı kaşları kırıştı. "Bir ruhun varlığı. Bu hiç mantıklı değil."

Ne olmadı?

"Dikkatli ol," dedi Kilian, karanlığın ve gölgelerin dalları duvarlara tırmanıyordu.

Visha'nın parmakları dövme boşluğuna, adamın derisine daldırıp elinde bir şey tutarak çıkarırken kırmızı renkte parlıyordu. Küçük, siyah bir larva. O kadar kötü kokuyordu ki öğürmememe neden oldu. Crafter'ımın gözleri kocaman olmuştu. "Yanılmışız. Çok yanılmışız."

Elimi burnuma ve ağızıma götürdüm. "Bu da ne böyle?"

Visha Nia'ya döndü. "Grimoire'umu getir."

Nia ayağa kalktı ve büyük kitabı alıp geri dönmek için koşmaya başladı. Sayfalar ikiye ayrıldı ve sonlara doğru neredeyse boş bir sayfada durana kadar hızla ilerlemeye başladı. Küçük yaratığın karanlık bir resmi çizilmişti

eski, lekeli bej kağıda. Yanında Borsich dilinde yazılmış kısa bir paragrafla birlikte.

Visha'nın gözleri yaşlarla doldu. "Ne... ne yaptı o?"

Kilian doğruldu, vücudu gergindi. "Öldür onu."

Cadım başını salladı ve gözlerinden yaşlar boşaldığında kafam iyice karıştı. "Çok fazla acı."

"Biliyorum Visha, ama ya sen onu öldüreceksin ya da ben öldüreceğim. İkimiz de hangisinin en iyisi olduğunu biliyoruz."

Kolunu tuttum. "Kil, ne oldu?"

"Bir fide. Ölü doğmuş bir bebeğin ruhu. Hafıza yok, yaşam deneyimi yok, duygu yok. Biçimlenmemiş bir ruh. Masum. Kontrol edilmesi son derece kolay. Duyguları beslemek ve ipleri bağlamak kolay."

Nia yere yığıldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bu çılgınlık. Bunları insanların içine mi yerleştiriyordu?"

Kilian bir elini gözlerine sürerek beni kendine yakın tuttu. "Ruhları itaat altında tutmak zordur. Bu ruhları değil. Bunlar itaatkâr, uysal. Boş."

Penelope, Oryn ve Atlas'la birlikte koşarak içeri girdi; Oryn, gözlerinin önündeki sahneyi görünce kapının eşiğinde kaldı.

Yaşlı Zanaatkâr küçük yaratığı Visha'nın elinden aldı ve yere bıraktı, toz olup kaybolmadan önce altında mor bir zanaat halesi parlıyordu. Bana döndü. "Mavi cayırın Skadi üzerinde çalıştığını söylemiştin?"

"Evet, daha iyiye gittiğini söyledi."

"Ona dozu iki katına çıkarmasını söyleyeceğiz. Çiçek etkiyi nötralize ediyor olabilir ama gümüş yutmadan fideyi öldürmez, bu da muhtemelen onu eninde sonunda öldürür." Yaşlı Zanaatkâr titrek bir eliyle kaşlarını kaşdı ve sonra Nia'ya baktı. "Benim için bir şeyler hazırlayabileceğini düşünüyor musun? Fideyle ilgili her şeyi hazırlayacağım. Zanaatkârların buna karşı bir faydası yok. Ölüm ve daha fazla ölüm el ele gitmez. Fideyi zehirleyecek ve taşıyıcıyı öldürmeden onu öldürecek bir şeye ihtiyacımız var."

Nia başını sallayarak Visha'nın masasından bir şişe aldı ve Isjordialılardan biraz kan topladı. "Deneyebilirim. Bir şey yaratmayı başarıp başaramayacağımı test etmek için diğerini saklamamız gerekebilir." "Hayır," dedi Oryn. "Bu ikisi gitti. Ölü kabuklar. Bu ikisi gitti. fide tüm kontrolü ele geçirdi. Hâlâ insan formunda olan birini test etmemiz gerekiyor."

"Peki ya Skadi?" diye sordum. "Ama onun kalp atışlarını da hissedemedim. Onların hiçbirinin. Hepsi öldü mü?"

Oryn yakınlardaki bir neşteri kaptı ve ölü Isjordan'ın göğsünü boydan boya yarı. Göğüs kafesinin altındaki kalp tamamen siyah köklerle çevriliydi. "Fide kalpten beslenir. Eğer Skadi hâlâ bilinçliyse, bu kalbin istila edilmediği anlamına gelir. Fide öldüğünde, kalp vücuda tekrar pompalamak için geri dönecektir. Korkarım çoğu kişi bu kadar şanslı olamayacak. Kadın birinci sınıf bir Verglaser, zaman kadar eski ve bir o kadar da güçlü. Bunun onu mükemmel bir ilk deneme yaptığından şüpheleniyorum. Bu aynı zamanda onu bu işi çözmek için bizim de mükemmel ilk denememiz yapacaktır."

Penelope yere düştü. "Onları asla kurtaramayacağız."

Kurtarmak. "Birini kurtarmaya çalıştığımızı bilmiyordum. Bu bizim için iyi bir haber. Umalım da sonunda çürük meyve gibi düşüp ölsünler."

"Öyle mi?" diye sordu. "Annem dönüşen kız ve erkeklerden bazılarını tanıdığını söyledi. Eskiden benimle aynı okula giderlerdi. Onların ölmesini istemiyorum Pamuk."

"Bu bir savaş, küçük havuç. Yakında onlar gibi kaç oğlan ve kızı kalkıp savaşmaya zorlamak zorunda kalacağımı görmelisin."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BLACK PAWN TO D6

CAIDEN

Nia günlerdir eski odasından dışarı çıkmamıştı. Yemek, içmek ya da duş almak için bile. Çok az şey biliyordu, Kokuşmuşluk ve açlık dünyayı kurtarmak adına pek bir şey yapmıyordu. Sonunda düşünmekten yoruldum ve kilidi kırarak içeri daldım.

Elini kalbinin üzerine koyarak sandalyesinde doğruldu. "Seni kim içeri aldı?"

"Beni içeri aldım, tatlı Nia." Bir kolumu omuzlarına atarak ona nedense hoşuna giden küçük bir sarılma yaptım. "Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim."

Havuçları görünce gözleri öyle bir açıldı ki, marketten aldığım taze kasanın tamamını ona getirmediğime pişman oldum. Hemen, öğütmekte olduğu bitkiyi bıraktı. "Baharatlı yoğurt sosuyla mı?"

"Baharatlı yoğurt soslu," dedim cebimden küçük bir kavanoz çıkararak.

Bana tekrar sarıldı. Ona izin verdim. Ne isterse alabilirdi.

Yemek için bir tabureye yerleştğinde, notlarını gözden geçirdim. Her zamanki gibi düzgün ve netti. Kısa ve öz. Güzel kalem renkleriyle kaplı. Ağır yazıların yanına birçok görsel yardımcı çizilmişti. Bir dâhinin huzurundaydım. "Herhangi bir keşif var mı?"

Başını öne eğdi. "Bunun bir İksircinin işi olması gerekiyor, ama kara büyü hariç. Ben İksirci değilim, hatta Büyücü-şifacı bile değilim, Cai, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana pek öyle gelmedi."

İçini çekti. "Oryn, Macaria'nın bazı şeyleri anlamama yardım etmesi için bir İksirci göndereceğini söyledi ama çalıştığım yere yaklaşıyor. Bunun bir faydası yok. Boşu boşuna zaman harcıyorum."

"Saçmalık," dedi Pamuk, odanın içinde zıplayarak, çiçek ruhuymuş gibi gördüğü her küçük saksı bitkisine dokunarak. "Ohh, havuçlar. Nefis." Yutkundu, ağzı küçük bir yaltaklanmaya dönüştü, bunu saklamadı bile. "Sana Samira'dan peynirli ve ballı börek getirdim." Açlıktan ölmek üzere olan arkadaşımız mutluluktan hoplayıp zıplayınca kendini beğenmiş bir şekilde dilini gösterdi.

Nia oturduğu yerde kıpırdanarak kese kâğıdını açtı ve Samira'nın spesiyalitesinden kocaman bir ısırık aldı. "Gelecek şimdi daha parlak görünüyor. Daha önce söylediğim tüm o saçmalıkları unutun."

"Dünyayı her seferinde bir aç arkadaşla değiştiriyorum," dedim Snow'un yağlı yanağını çimdikleyerek.

"Çek ellerini," diye homurdandı kocası, aniden alanımı doldurarak. Ot benzeri bir karışımı Nia'nın önüne indirdi ve sonra Snow'u kendi tarafına çekti. "Fındık ve balzamik sirkeli salata. En sevdiğin."

"Öyle değil," dedim. Kimin favori salatası vardı ki?

"Öyle," diye fısıldadı Nia sadece benim duymam için ve sonra başını eğdi.

"Açlığın seni ele geçirmesine izin verme," diye fısıldadım. "Ben zayıf bir kadınam, özür dilerim."

Tüm bu çile sırasında Pamuk kendini bazı kaktüslerin önünde bulmuş ve parmağını kaktüslere sokmuştu. Kocasına, "Yine başıboş dolaşıyor," dedim.

Önce ona sonra da bana baktı. "Ee?"

"Yaklaşık bir dakika içinde-"

"Ah," diye bağırdı Pamuk parmağını emerken. "Küçük bir yanlış hesaplama."

"Elli dokuz saniye farkla. Az değil," diye mırıldandı Nia, ağzı tamamen yemekle doluydu.

Alay ettim. "Salatanı ye, Nia."

"Bu şey neden nefes alıyor?" Snow hâlâ kaktüslerin yanındayken sordu ve bana bakıcısına neden ihtiyaç duyduğunu hatırlattı.

Neyse ki çoktan onun tarafını tutmuş, gereğinden biraz daha yaklaşmıştı. Onu ne kadar mutlu ettiğini görmeme izin veriyordu. Bunu ne kadar kolay gerçekleştirdiğini.

"Bir su kaktüsü," diye yanıtladı Nia. "Suyun dışında kaldığında insan gibi nefes alır. Eskiden çamur köpüğü yapardım."

midenizle birlikte."

Kilian bir su şişesinin kapağını açtı ve Nia'ya uzattı. Piç kurusu benim hoşuma gitmeyecek kadar kibardı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Test etmek için yeterli değil."

"Harika gidiyorsun Nia, kendini taşıyabileceğinden daha fazla zorlama. Başka bir yol yoksa hala anima accissor'umuz var. Bu tek başına taşıman gereken bir yük değil. Anlıyor musun?"

Tatlı dilli piç.

Nia kar damlalarıyla dolu bir vazoun önünde durmuş olan Snow'a baktı - son zamanlarda peşini bırakmayan yeni kâbusuydu bu. "Bu birçok hayatı kurtarabilir Kilian. Herkes bu savaş için gönüllü olmadı. Pek çoğu zorlandı. Snow bunu biliyor. Sadece bazı insanların kurtarılmayı hak ettiğini anlamakta zorlanıyor."

"Kurtarmanın canı
cehenneme." "Cai,"
diye yalvardı Nia.

"Hayatta kalmak için savaşıyoruz. Hayatta kalmak, Nia. Kurtarmak sonra gelir. Tabii bu şeyden sağ çıkabilirsek. İhtimaller pek lehimize görünmüyor. Kilian'ın dediği gibi, elimizde anima accissor var. Yaptığın iksir ya da ilaç önceliğimiz değil, sadece Melanthe'yi durdurmak için başka bir yol bulamazsak diye bir yedek. Bunu hastalığı iyileştirmenin bir yolu olarak düşünmeyi bırakın, daha çok onu öldürmenin bir yolu olarak düşünün. Belki de size daha hızlı gelecektir."

"Bunu öldürmek için yapmayı öğrendiğim için mi?"

"Hayır, çünkü öldürmek iyileştirmekten daha kolaydır. Dünya öldürmek için iyileştirmekten daha fazla yol bulmuştur. Bunun bir açıklaması olmalı."

"Haklı," dedi Kilian. "Ne büyük bir keyif."

Gözleri karardı. "Var olmayı bıraktığın gün olacak-"

Snow kollarını ona doladı ve o da cümlesini keserek bana baktı.

Ona karşı nankörlük etmek gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. En çok minnettar olduğum kişi oydu. Sadece Snow'a yardım etmedi, Nia'ya yardım etti, halkıma yardım etti, ben nasıl yapacağımı bilemezken Alaric'in kederini atlatmasına yardım etti. Bu kadar işe yaramaz biri olması ne yazık.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Nia ayağımı dürterek sordu. "Biraz kızgın görünüyorsun. Kes şunu."

Snow'un elinden tuttum ve onu dışarı sürükledim. Neyse ki Kilian beni takip etmemesi gerektiğini biliyordu. Pıtır pıtır adımları hızla peşimden geliyor, hızıma yetişmek için acele ediyordu. Kalenin çatısında durduğumuzda onu bıraktım ve derin bir nefes aldı.

"Neden Visha'yı dün gece Myrdur harabelerinin etrafında gizlenirken yakaladım?" diye sordum.

"Sanılanın aksine, geceleri onu tasmayla gezdirmiyorum."

"Onların çağrılarını duyabiliyor. Taren'a ilk olarak bu şekilde geldi."

Parmağıyla başını işaret etti. "Eminim pek çok şey duyuyordur."

"Sis, Pamuk."

"Ve?"

Yani, biliyordu. "Neden dışarıda yoğunlaşmayla dolu dolu konuşmalar yapıyor?" Parmağını tekrar kafasına götürmeden önce yakaladım. İkimiz de aramızdaki tek delinin Visha değil, o olduğunu biliyorduk. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Yapamam. Bu bir sır."

"Oh?"

Bayan Çılgınlık gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Mhm." "Neyle ya da kiminle ilgili olarak?"

"Ben. Şu galanthus saçmalığını hatırlıyor musun?" "Evet. Bu nasıl ilişkilendirilebilir?"

"Görünüşe göre sis, çiçeklerle aynı türden büyülü sinyaller gönderiyor. Visha, atalarımın kendilerini ona dönüştürmeyi nasıl başardıklarını, krallığımız için neden koruma görevi gördüğünü ve neden aşağıdaki toprak tarafından asla emilmediğini düşünüyor. Bu yeteneğe sahip olan ya da sahip olan sadece ben olmayabilirim. Daha çok bir özellik gibi."

"Bu neden önemli ki?"

O sinsi, hınzır gülümsemesini takındığı anda bana söylemeyeceğini anlamıştım. "İşte sır bu."

"Kilian biliyor mu?"

Gülümsemesi soldu. "Hepsi değil." Bu hiç iyi değildi.

Alnına bir fiske vurdum ve bacaklarımı kesecek bir ses çıkarmadan önce elimle ağzını kapattım. "Şüpheli bir şey gördüğüm an ona söyleyeceğim. Arkadaşlığımızın ya da her neyse onun canı cehenneme."

Kaşlarını çattı, alnını ovuşturdu ve sonra başını salladı.

Banyodan yeni çıkmıştım ki, aptal herif sanki onunmuş gibi odama girdi ve yatağıma düştü. En azından geçen seferki gibi kaybolup bana sinsice yaklaşmadı. Neredeyse yanlışlıkla bağırsaklarını deştığım için olabilir. Muhtemelen değildir. Hoşuna gitmişti.

Islık çalarak gözlerini yer yer işaretlenmiş çıplak göğsümde gezdirdi. "Şuna bak. Kim yaptı bunları?" Sırıltısı hınzırcaydı. "Boş ver, ben biliyorum."

Görünüşe göre, tüm dünya bizi biliyordu. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikri olmayan tek kişi ben ve oydum. Çoğu gece onun yatağında uyumama rağmen, hala bir biz olup olmadığımızı anlayamıyordum. Onu öptüğüm ve onun da beni öptüğü gece konuşamayacak kadar birbirimizin pantolonunun dibindeydik. Sonra konuşamayacak kadar sarhoş olmuştuk. Sonra konuşmaya zahmet edemeyecek kadar birbirimize kızgındık. Sonra kendimizi konuşmaya bırakamayacak kadar muhtaç. Konuşursak beni mahvederdi, ama ne onun ne de benim istediğimiz şekilde.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Gerçekten de tüm duygularımı zedeliyorsun, tatlı çöreğim."

"Hayır, demek istediğim, neden burada benimle değilsin-"
İnledi. "Onun adını söyleme. Beni kızdırıyor."

Sonra o vardı. Ve kadın. Böyle konuşmayı bırakırlarsa, birbirlerine konuşmaktan çok daha fazlasını yapabileceklerini fark edebilirlerdi. Bunun dışında. İkisi de konuşmayı seviyordu.

Derilerimi giydim. Vücudumdan çıkardığım tek zaman banyo sırasında ve bazen geceleri, ama sadece onun sıcak vücudunu vücuduma bastırdığım zamanlardı. Bazen, onları üzerimde tutmamdan bile hoşlanıyordu. "Şimdi ne yaptı?"

"Sürekli benim yaptıklarımı taklit ediyor. Ben bir adım atıyorum, o bir adım atıyor. Her şey çok komik başladı. Ama sonra, ben bir içki içtim, o bir içki içti. Benim bir şişem var, onun bir şişesi var. Kendime bile kızamıyorum çünkü o aynanın karşısında surat asmaya başlıyor. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

Evet, çünkü o ve ben bu konuda anlaşmıştık. "Pek sayılmaz."

"Yapmak için can attığım hiçbir şeyi yapamıyorum."

"Neden olmasın?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "O da senin gibi hayatını boşa mı harcayacak?"

Birden ayağa kalktı ve tam önüme geldi. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Botlarımı sıkıca bağladıktan sonra ayağa kalktım ve onunla göğüs göğüse geldim. "Ve?"

"Bana söyledin. Söylemez miydin? Eğer bunu beni kızdırmak için değil de bilerek yapıyor olsaydı."

"Bana köpek yavrusu gibi bakma, Mal. Bilsem bile sana söylemezdim."

"Yeşil olsalardı, işe yarar mıydı?"

"Siktir git. Ve yeşil değiller. Daha çok yosuna benzer bir renk." Donakaldım, elimden bir kılıf düştü. Bu nereden gelmişti? Kilian, o piç kurusu.

"Oh, daha çok yosun gibi." Kahkahadan titreyerek homurdandı. "Ve sakın bana yalan söyleme."

"Yoksa ne olur? Ayağıma batan bir diken olmayı bırakacak mısın?" "Deniyorum-"

"Onu korumak için mi? Siktir et, o benim eğittiğim tüm erkeklerden daha iyi. Kendini koruyabilir."

"Yani o umursamaz olduğunda sorun yok, Snow umursamaz olduğunda sorun var."

Ve bu söylememesi gerektiğini bildiği bir şeydi. "Snow umursamaz değildir, Mal. Thora tehlikeyle yüzleşir, Snow ise tehlikeyi savuşturmaya çalışır. Pervasızlıkla intihar arasındaki farkın farkındasın, değil mi? Thora genç, hepimiz genç ve umursamaz olduk, bunu atlatacaktır."

Bir eliyle yüzümü kavradı ve alnını alnıma dayadı, zor nefes alıyordu ve çok öfkeliydi, parmakları çenemi kazıyordu. "Eğer bu yüzden ona bir şey olursa, seni bu dünyaya öyle bir gömerim ki hem burada hem de cehennemde yanarsın."

"Eğer öpüşmeyeceksen," dedi Eren, yatak odamın kapısına yaslanarak. "Seni bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

Mal benden uzaklaştı, çıkışa doğru çekilirken hâlâ gözleriyle beni uyarıyordu. "Gözlerini hiç fark etmemiştim," dedi Eren'e, omzunu sıvazlayarak. "Güzel bir yosun, değil mi?"

Eren sıırtmamak için dişlerini dudağına gömdü ve bu beni daha da sinirlendirdi çünkü o aptal gamzeler dikkatimi onun ağzından uzaklaştırdı.

"Sorma," dedim, saçlarımı havluyla kurulayıp çekmecelerimde saç bağı ararken.

Arkama geçti, eli saçlarımı karıştırdı ve yüzünü boynuma gömebilmek için başımı geriye çekti. "Çok güzel kokuyorsun."

Yanan gökyüzü. "O saniyeyi bunun için mi istedin?"

"Hayır." Sert vücudunu benimkine yaklaştırdı ve ben ona yaslandı. "Fikrimi değiştiremez miyim?"

"Senden istediğim gibi daha erken gelseydin."

"Mahara'nın kanalından daha erken ayrılamazdım. Babamın gemileri aptallık derecesinde ısrarcı."

Döndüm, yüzünü tuttum ve onu duvara yaslayarak öptüm. "Sana bu işi Volantlara bırakmanı söylemişim," dedim, ağzının kenarında bir yara izinin geçtiğı yeri ısırarak. Bu beni çıldırtıyordu.

"Benim tek başıma yapabildiğimi yapmak için dört düzine adam gerekiyor, Cai. Bu hiç adil değil."

Boşver onu. Beni delirtti. "Günde sadece iki saat uyuman hiç adil değil. Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Saydınız mı?"

Kalçalarımı onunkilere doğru ittiğimde ağzımın içinde inledi. "Yirmi dolara bekçilik yapıyorsun, iki dolara seni beceriyorum ve iki dolara uyuyorsun. Gördüğüm en boktan ölüm pazarlığı."

Hayır, ölümle pazarlık yapan bendim. Ölüm ve ben ne hakkında kavga etmiştik ki şimdi bana gülümsemelerinden biriyle musallat olabilsin?

Elleri kemerimi çözmek için aşağıya indi ve kapım çalınarak beni geri çekilmeye zorladı. "Kahretsin. Kim o?"

"Ana bahar," diye cevap verdi Alaric. "Kıçını kaldırıp kampa git, evlat. Seni başka bir şey bekliyor."

Başka bir şey daha.

"Konuşmak istediğim şey," dedi Eren, kendini düzelterek ve kemerimi düzelterek. "Olimposlu suikastçıları satan köle tüccarlarının peşine düştük."

Gözlerini kırpmadılar. Nefes alıyor gibi bile görünmüyorlardı. İki düzine Olimposlunun tamamı artık uzaktan insan gibi bile görünmüyordu.

"Şartlandırılmışlar," dedi Snow. "Daha az enerji, daha az büyü yakmak için çok az nefes alıp veriyorlar. Tek kelime etmediler, oturmadılar bile. Ne yediler ne de içtiler. Günlerdir." Başını yavaşça bir kütüğe zincirlenmiş köle tüccarlarına çevirdi, gözleri parlıyordu. Gülmeye başladı, onun

Omuzları eğlenceden çok daha fazla titriyordu. "Çok eğleneceğim."

İrkildiler. Tepemizde deli gibi uğuldayan gök gürültüsü yüzünden değil. Snow'un yüzünde gördükleri her neyse, adamlar kümesteki tavuklar gibi birbirlerinin yanına üşüşmeye başladılar.

Kilian'a baktım, uzakta durmuş onu ve yalnız onu izliyordu. Bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve dikkatle onu izliyordu, adamlara doğru yürürken onu durdurmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Eğer o yanında değilse, gölgeleri yanındaydı. Etrafta hiç gölge yoksa, gece vardı. Gece yoksa, ölümü kölesi yapmanın bir yolunu bulmuştu, tek amacı ona göz kulak olmaktı.

Ona kadar, onunla yaptığım hatanın farkına varmamıştım. Etrafına duvarlar örmeye çalıştım. O da aynı duvarları dünyanın etrafına örmüştü.

"Eğer konuşmazsan sana şarkı söyletirim," dedi tatlı bir sesle. "O zaman hepimiz dans edebiliriz. Belki dillerini kestiğin adamlar da bizimle dans eder. Öyle değil mi? Sen konuşursun. İtaat ederler mi?"

Parmakları elektrikle yandığında hepsi geri çekildi. Bir elini adamın bacağına koyup dizine kadar eritti. Migrenimi başlatan sadece onun çığlığı değildi. Tüm adamlar bir tür senfoninin parçasıymış gibi çığlık atıyordu.

"Kapa çeneni!" Bağırdım, emrimle ciğerleri tutuştu. "Daha iyi."

Yine de Olimposlu askerlerden hiçbirisi kıpırdamadı, göz kırpmadı ya da daha ağır nefes almadı. Hiçbir şey yoktu.

"Aynı iki uzva sahip olduğun için ne kadar şanslısın," dedi diğer bacağını dizine kadar eriterek. "Oooh, bakın hepinizin birlikte ne kadar çok uzvu var. Sırada kim var? Eeeny, meeny-"

Bir adam öne doğru eğildi. "Boynum," dedi. Eldmoorianlar. Eldmoorian mıydılar?

"Güzel teklif ama bu seni öldürür," diye cevap verdi Snow. "Hayır, hayır, boynum. Bir kolye."

Gömleğinin altında saklı altın kolyeye uzandım, zinciri kırdım ve herhangi bir yazı olup olmadığını anlamak için altın kolyeyi çevirdim. Arkasına bir isim listesi kazınmıştı.

"Bu bir zanaat," dedi. "Biz zanaat kullanıyoruz. İsimlerinin çağrısına itaat ediyorlar. Sadece bizim bildiğimiz bir isim."

"Silas Krigborn'a kaç tane sattınız?" Kolyeyi cebime koyarak sordum.

"Bir düzine, ama denizde kaybolduklarını duydum." "Başka ne var?"

"Çok. Yıllardır iş yapıyoruz. Bizi Olympian Aura'nın peşinden gönderdi. Kendisine geri verilmeden önce iyi eğitilmelerini istedi."

Silas Krigborn'un omurgasız bir korkak olduğunu çok az kişi biliyordu ama bizden herhangi bir şekilde korktuğunu bilmek beni memnun etti.

"Ona başka neler sattınız? Detaylı bir liste."

"Suçlular. Yıllardır sekiz krallıktan birçoğunu kırdık, her birini tek tek hatırlayamıyorum. Yasaklı iksirler. Dyurin'in kanı kutsanmış. Ejderha kemiği, bir sfenksin kalbi, yüzlerce Aura. Ve, uh... uh, bunlara ne deniyordu? Yıllarca her yeri kazmak zorunda kaldık."

"Fideler mi?" Snow kaşlarını çatarak sordu, hareketsiz durmaya zorlamaktan tüm vücudu titriyordu.

"Evet, evet, fideler. Sıkıcı bir süreç."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Sıkıcı bir süreç olduğunu söylüyor."

"Bizim için tekrar kazman gerekiyor," dedim.

Gözlerini hızla kırıştırdı, titremeye başlamıştı. "Ne için?"

Kendi mezarlarınız.

OTUZUNCU BÖLÜM-WHRRE

WHITE KNIGHT TO F1

KILIAN

Dyoğun programlarımıza ve geldiğimiz noktaya rağmen Khamir canavarları hakkında bilgi edinmek, Alaric bize emretti

En azından günde bir öğün hep birlikte yemek için. Moriko bugün varlığıyla bizi onurlandırdı ve şu anda eşimle sessiz bir bakışmayı paylaşıyordu.

"Magnus'tan haber var mı?" Caiden yemeğini oldukça hızlı bir şekilde dilimleyerek sordu. Highwall ya da Myrdur yerine burada olmasının onu strese soktuğunu herkes anlayabilirdi.

"Yemek masamda savaş konuşmak yok," diye homurdandı Alaric. "Henüz değil," diye yanıtladı Nia ve babası içini çekti.

"Nedenini merak ediyorum," diye mırıldandı Moriko nefesinin altından ve Snow çatal bıçak takımını masaya vurdu.

"O da neydi?" diye sordu karım, Sonbahar Kraliçesi'ne tatlı tatlı göz kırparak.

Alaric bugün beşinci kez, "Yemek masamda tartışmak yok," diye tekrarladı ve kendi çatal bıçak takımını masaya vurarak

Herkes başını yemeğinin üzerine eğdi ve sessizce yemeye devam etti.

Eren dikkatle kız kardeşine bakarak, "Belki de onlara tekrar yaklaşmalıyız," dedi.

Caiden alay etti. "Oğullarından birini daha öldürsün diye mi?"

"Otis başına geleni hak etti," dedi Mal, karıma sevimli bir sırıtışla. "Onu gerçekten baş aşağı mı astın?"

Snow heyecanla, "Ay gibi," diye cevap verince kardeşim kıkırdadı.

Nia, "Belki Snow ona tüm bu olanlarla ilgili gerçeği söyleyebilir," diye önerdi.

Caiden başını salladı. "Bu onu gerçekten korkutabilir. Gücün kimin elinde olduğunu gerçekten anladığında daha da kötü olacak."

"Ben gücümün mütevazı bir başhemşiresiyim," dedi karım, sebzelerini oldukça nazik ve telaşsız bir şekilde keserken. "Korkacak bir şey yok." Söz konusu sebzelerin kesinlikle yemeyeceği bir parça brokoli, fasulye ve bebek havuç olduğunu görene kadar neredeyse şaşkınlıktan ölecektim.

Yemeğinin tadını çıkarırken sessizce kıkırdayan Alaric hariç herkes çatal bıçaklarını bırakıp gözlerini Snow'a dikti.

"Alçakgönüllü mü?" Moriko sordu. "Bir keresinde insanlar arasında bir tanrı olduğunuzu iddia ettiğinizi duydum."

Bir kez mi? Birden fazla kez olduğundan emindim.

"Bu bir iddia değildi," diye yanıtladı Snow, neredeyse tek bir fasulye parçasıyla öğürerek.

"Alçakgönüllülük tartışılıyordu," diye zorladı Moriko.

"Alçakgönüllülük, doğruluk değil. Neden yalan söyleyelim ki

Gereksiz yere mi?" Bana döndü. "Değil mi, sevgilim?"

Bir elimi serin yanağına dayadım ve başparmağımla dudağını sildim. "Evet, kalbim. Yapmamalıyız."

Gülümsedi ve avucumu öptükten sonra, inanmayarak alay eden Moriko'ya 'ben sana söylemiştim' der gibi baktı.

"Hayır, Snow," dedi Nia tereddüt ederek. "Olympia hakkında. Ona bizden bahsedelim. Her şeyi. Bu savaşın ne kadar büyük olduğunu, ondan fedakârlık yapmasını istemedenden önce bizim ne kadar fedakârlık yaptığımızı bilsin."

Herkes yemeyi bıraktı ve Snow'a baktı. İlk olarak

Eren konuştu, "Katılıyorum."

"Benim gibi," dedi Caiden ve bu, Snow'un dikkatinin düşüncelerinin onu ele geçirdiği yerden geri dönmesi için yeterliydi.

"Katılıyor musun?" diye sordu.

Arkadaşı başını salladı. "Halkımıza söylediğin gibi, biz Draugr'un Gecesi'ndeki ulus değiliz, hiçbir zaman da olmadık, ama bunun bizi tanımlamasına izin verdik çünkü birilerinin bizi tekrar buna indirgeyebileceğinden korkuyorduk. Ama bu doğru değil. O gece... o gece asla tekrarlanmayacak. Sen ve ben asla tekrarlanmasına izin vermeyeceğiz, tıpkı şu ana kadar emin olduğumuz gibi."

Snow'un başını sallayıp "O zaman artık saklanmayacağız" demesi yetti.

"Değil mi kralım?" Caiden bana kaşlarını kaldırarak ve muzaffer bir gülümsemeyi kontrol altına almaya çalışarak sordu.

"Bir kez olsun kibar davrandığınıza göre," dedim, "sizinle aynı fikirdeyim."

"Güzel bir his," dedi kendini beğenmiş bir aptal gibi çiğneyerek. "Bir kez olsun aynı fikirde olmak."

Penelope, kocaman bir sırtış ve çilli yanaklarında birkaç duman iziyle yemek odasından içeri daldı. "Buldum!" dedi elindeki kürke benzeyen bir parçayı sallayarak.

"Kuduz mu?" Thora burnunu kıvrarak sordu. "Bu heyecanlanacak bir şey değil Penny."

Penelope'nin heyecanı yatışmış, nefes nefese ve saçları yıldırım çarpmış gibi duruyordu. "Hayır, ilk tılsımımı aldım. Yani, ben yaptım. Sihirle. Tılsımı yaptığın kişiyi koruyor. Bu zor bir tılsımdı. Bu Snow için," dedi küçük bir sesle, bibloyu arkasına saklayarak, birdenbire utanmıştı. "Artık kesinlikle savaşa gireceğimize göre seni savaşta koruyabilir."

Pamuk gözlerini genç kıza dikti ve bir elini ileri doğru uzattı. "Görelim bakalım."

Penelope tereddüt ettikten sonra yavaşça ona doğru yürüdü ve Snow'un avucundaki kravat parçasına asılı küçük bir kürk köşesi bıraktı. "Belki de işe yaramayacaktır."

Snow bir an o şeyi inceledi ve sonra belindeki kemere bağladı. "Sana haber veririm, küçük havuç."

Kızın yüzü güldü. "Pekala."

"Teşekkür ederim," dedi Pamuk, küçük jetonu kemerine bağlarken. "Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı. En azından benim korunmam için."

"Macaria buna ihtiyacın olabileceğini söyledi," diye açıkladı genç Zanaatkâr ve herkes bir kez daha sessizliğe gömüldü. "Nasıl yapılacağını bana kendisi öğretti."

Arkama yaslandım. "Ne dedi?"

Penelope, Snow'un alaycı bakışlarına bakınca kıpkırmızı kesildi. "Uhm... uh... emin değilim ama Isjord ve Islines hakkında bir şeylerden bahsetti."

Snow çiğnemeyi bıraktı ve dikkatle bana baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"İşte buradasın Penelope," dedi Visha, odanın içinde süzülerek ve Kar'a uzanıp ona katlanmış bir kâğıt parçası uzatarak. "Moregan'dan haberler var."

Karım notu çabucak okudu ve gözlerini cadısına çevirdi. "Elias ne diyor?"

"Fernfoss sadece bu sabah yaklaşık bin Isjordan'ı karşıladı. Eldritch komutu tamamlandıktan sonra onları bizzat tek tek kontrol etti. Ancak pek çoğu bu kadar şanslı değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Silas dün gece Solaryan'a doğru yola çıkan üç Isjordan gemisini batırdı ve kaçmaya çalışan diğerlerini de geri çevirdi."

"Dönüştü mü?"

Visha'nın ağızı biraz titredi. "Khamir canavarlarına. Morgan iksiri boğazlarından zorla geçirdiklerini söyledi. Ve sadece tek tük binlercesi de yoktu. Ama on binlercesinin dört bir yandan kış topraklarından kaçmaya çalıştığı görüldü. Silas bunu kendi avantajına kullanıyor."

"Babam çıldırıyor," diye mırıldandı Eren, okumak için gazeteyi eline aldı. "Nasıl... mahkemesi buna nasıl izin veriyor?"

Alaric çatal bıçak takımını masaya fırlatıp ayağa kalkarak, "Silas bir mahkemeye ihtiyaç duyacak noktayı çoktan geçti," diye homurdandı. "Siz çocukların hazırlanmaya başlaması gerekecek. Müttefik toplamaya başlamalısınız, olması gerekenden daha fazla gecikti. Savaş burada."

Pamuk etrafına bakındı ve sonra gözlerini kırpıştırarak koruyucusuna baktı. "Öyle değil."

"Evlat, bu benim ilk seferim değil. Zaman kaybediyoruz."

"Bahsettiğiniz savaş bir hayatta kalma savaşı değildi. Kaçma şansınız varken pek çok kişi savaşmamayı seçti ama bunun kaçma şansı yok. Herkes savaşıyor. Ve tüm ördeklerim sıraya girip vakvaklayana kadar savaş yok. Sadece basit bir tehdit," dedi karım, dudaklarının kenarına bir mendil tikiştirerek. "Otur ve yemeğini bitir."

Moriko bir kadeh suyu tek seferde içti ve derin bir nefes alarak karısına döndü. "Ahana'm, onunla mantıklı konuş, çok yorgunum."

Snow alay etti. "Senin kadar yaşlı olsaydım, ben de bitkin düşerdim."

Nia kıkırdadı ve sevgilisi ona ihanet dolu bir bakış fırlattı. "Sence ben yaşlı mıyım?"

Nia ona bakarak, "Bence çok güzelsin," dedi. "Ama eklemelerin gıcırıyor."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Moriko sertçe. "Öyleyse bana bir iyilik yap ve benimle terasa kadar yürü."

Nia başını yana eğdi. "Egzersiz yapmak sana iyi gelecektir."

Bütün bunlar benim suçummuş gibi Moriko suçlayıcı bakışlarını üzerime dikti. Neden hep benim hatam olduğunu düşünüyordu? "Hepinize hoşça kalın diyorum."

"Biz de sana hoşça kal diyoruz," diye alay etti karım, Alaric dışında masadaki herkesin kıkırdamasına neden olarak.

Nia başını salladı ve bana döndü. "İkisi de kraliçe olduğu için bu düşmanlık bir savaş riski olarak sınıflandırılabilir mi?"

Moriko ayağa kalktı, sonunda karımla olan sessiz kavgasından vazgeçmişti. "Belki sen de bana eşlik edersin Kilian."

Ben de ayağa kalktım ve Snow'un başını öptüm. "Aslında, evet. Doğu duvarıyla ilgili birkaç detayın üzerinden geçmek istiyorum."

Karım ihanete uğramış bir ifadeyle bana baktı. "Madem öyle." Sorarken Moriko'nun ifadesi soğuk ve sıkıcıydı, "Mutlu bir evliliğin sırrı bu mu? Kibirli davranışlar mı?"

Snow, Moriko'ya yavaşça gözlerini devirdi. "Evet, bu ve onun kocaman c-"

Bir elimle ağzını kapattım. "Aşkım, sırlar saklanmak içindir."

"Neden onları evliliklerinde de mutluluğu bulmaktan mahrum bırakayım ki?" dedi cadaloz masumca gülümseyerek.

Yatak odamızın içinde bir adım bile atmadan durdum, gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en küçük kırmızı geceliği giymiş olan karımın üzerinde geziniyordu. Masamın üzerine eğilmiş, bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Beni kesinlikle görmezden geliyordu.

"Merhaba aşkım."

Dönüp kalçasını masaya yasladı ve bir tutam siyah saçını omzunun arkasına savurdu. "Hanai'de bir sorun mu var?"

"Pek sayılmaz," dedim ceketimi çıkarıp gözlerimi tekrar onun üzerinde gezdirerek. Bela beni evde bekliyor gibi görünüyordu.

Dokunuşumla eridi, elimi boynunun arkasına atıp yanağını öptüğümde gözlerini kapattı ve iç çekti. Cennet gibi kokuyordu. Ama sürdüğü vanilya ve zambak parfümünün masum kokusunun altında yatan art niyetin kokusunu alabiliyordum. "Becerilmek mi istiyorsun yoksa bu beni becermek için bir yol mu?"

Biraz gülümsedi ve dudağını ısırarak çekici gözlerini bana dikti. "İkisi de mi?"

Lanetlenmişim.

Dişlerimi yanağına geçirdim ve hafifçe çektim. "Kalbimin sahibesi, çok fazla oynuyorsun. Benden ne istiyorsun? Söyle."

"Yok bir şey. Sadece endişelenmemeni istiyorum." "İmkânsızı soruyorsun."

"Bana güvenmek için mi?"

"Şimdi kabalık ediyorsun." "Ama sen bana güveniyorsun."

"Kendimden daha fazla."

"Peki ya sana gidip Isline kraliçesiyle konuşmak istediğimi söylersem. O zaman bana güvenir miydin?"

"Sırada ne var? Bir yanardağa dalmaya gitmek ister misin?" Sevimli bir vahşi kedi gibi dudak büktü. "Komik değil misin, ey?"

"Neden eski kraliçeyle görüşmek istiyorsun? Babana karşı onlardan yardım almayı mı umuyorsun?"

"Tam olarak değil. Savaşa katılmaya kesinlikle ikna olmayabilirler ama daha fazla Isjordan'ın babamın tarafını terk etmesini engellememe yardımcı olmaları için onları ikna etmeyi umuyorum. Bir Isjordan babamın halkı olmadan önce kışın çocuğudur. Eğer kışın onları krallarının önderliğinden uzaklaştırdığına inanırlarsa, o zaman uzaklaştırılacaklardır."

"Bu düşündüğünüzden daha fazla soruna neden olabilir. Isliner'lar eski Isea zamanından beri Isjordan'lara karışmamışlardır. Bu konuda emin misiniz?"

"Yeni zamanlar geliyor, Kil. Kral Edric buzu sadece buzun kırabileceğini söylerdi ama şu iki Verglaser'in kavgasına bak.

Denge nadiren herhangi birinin lehine döner. Biri diğerini zekâsıyla yener, büyüyle değil. Buz, bir galip ile buzla savaşamaz. Buz, buzla bir hilekârla savaşabilir. Herkes Tenebrose'un tacını nasıl kazandığını biliyor ve bunun için onu övüyorlar. Eğer babamı kendi oyununda aldatacaksam, neden onun seviyesinde birini getirmeyeyim?"

Akıllı kız. "Gerekçelerinizi dinlemek için zaman ayıracaklarına inanıyor musunuz?"

"Ben bir Krigborn'um. Haklı olarak, Isline tahtına itiraz edebilirim. Bunu yapmaya çalışmadan önce söyleyeceklerimi duymak isteyeceklerdir. Ayrıca, Isjordan varisi olarak nefret ettikleri krala karşı komplo kurduğumu öğrenmekten heyecan duyacaklarına dair içimde bir his var."

"Pekala, gidiyoruz."

Göğsümü okşadı. "Sen burada kalacaksın. Ben gideceğim." "Kesinlikle olmaz."

"Sevgilim, birinin burada olması gerekiyor. Benim dışımda Aurora'yı sadece sen idare edebilirsin. Bu noktada sen ve ben asla aynı yerde olmamalıyız. Ayrıca Mal ve Thora da benimle geliyor."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. İki kez ikinci tercih ben olmuşum. "Zaten biliyorlar mı?"

"Evet. Bunu uzun zaman önce hep birlikte tartışmıştık."

Geceliğinin ince kırmızı askısını parmakladım. "Yani bunun işe yarayacağını biliyordun."

Omuz silkti. "Olmazsa yedeklerim vardı."

"Yedek mi?"

Geceliğinin kenarını yukarı çekerek kırmızı dantelli iç çamaşırını ortaya çıkardı. "Daha geçen gün aldım."

"Bu saldırıyı ne zamandır planlıyordunuz?"

"Bir süredir," diye açıkladı gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken. "Moregan bana bunu Isjord'da teklif etti aslında."

"Ona bu kadar mı güveniyorsun?"

"Yaptım ve yapıyorum. Benim ve Malik'in hayatıyla. Sen yapmasaydın onu dışarı çıkaracaktı. Fren'in durumunu planlamama yardım etti."

"Cinayet."

Başını öne arkaya eğdi. "Çok fazla cinayet işlenmiyordu. Gerçekten çok fazla çaba sarf etmedim. Kendi kemikleri bile onu ayakta tutmak için fazla çaba sarf etmiyordu. O kadar kolay parçalandı ki, onları uzun süre beklemek zorunda kaldım ve sessizlikten kulaklarımın çınladığı noktaya kadar hayal kurma senaryoları tükendi."

"Bu sözlüğe girmeli. Çok fazla çaba sarf edilmezse cinayet olmaz."

Cehennem kedisi hırladı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

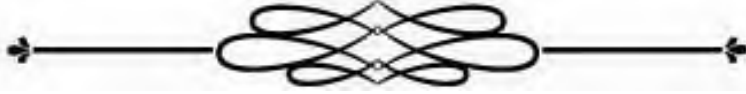
"Buna cesaret edemezdim." Eğilip ağzını ağzıma aldım ve geceliğini üzerinden kaydırdım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun seni dinlerdim. Ne tür çılgın planların olursa olsun, bunları bildiğim sürece, benim için her zaman iyi olacak."

Kaşlarını çattı. "Tüm planın en sevdiğim kısmı buydu. Baştan çıkarıcılığımıza kanmış gibi davran ki ben de zaferimin tadını çıkarabileyim."

Bu beni kıkırdattı. "Sana takıntılıyım, kadın. Yaptığın her şeye." Burnumu boynunda gezdirdim. "Nasıl koktuğunla. Ellerimde nasıl hissettiğinle. Seni becerdiğimde nasıl parçalandığınla."

"Benimle tatlı bir aşk yap, demek istiyorsun."

"Evet," dedim, dilimin üzerinde teninin tatlılığını hissederek. "Seninle tatlı tatlı sevişmek. Seninle ilgili tek bir düşünceyle tamamen mahvolduğumu bilerek zaferle kına yakabilirsin."

"Bu bir intihar. Bir müttefik bul dediğimde bunu kastetmemiştim," diye homurdandı Alaric, elimizdeki kısmi Islines haritasına bakarak. Benim gibi o da Snow'un fikrinden pek hoşlanmamıştı. "Bu insanlar gaddar, bu konuda dişlerini sıkacaklar. Yardım kavramı kafalarından uçup gidecektir."

Eren biraz gerildi. "Bu onların da savaşı. Onlara da tıpkı bizim gibi savaşma fırsatı verilmeli."

Nia bir elini boğazına götürerek, "Haklı Ric," diye onayladı. "Silas'ın onları da bağışlamayacağını anlayacaklardır."

Visha ve Oryn toplantıya girdiler, ikisi konuşmadan önce birbirlerine baktılar, "Canes ve khamir canavarlarının Kar'a ulaşmasını engellemenin bir yolu olabilir... o Isline sınırını geçmeden önce." Bana bakmak için döndü. "Siz, kralım."

Snow'un başı ona doğru döndü. "Sen neden bahsediyorsun, cadı kız?"

"Melanthe seni bulmadan Isjordan topraklarında on saniye geçirmen neredeyse imkânsız olurdu. On saniye bile değil. Geçen sefer şanslıydık ve şimdi nasıl bir şans kullandığımızı öğrendiler, hazırlıklılar," diye açıkladı Visha. "Bununla birlikte, onları meşgul eden, senin kadar hedef olan başka bir şey olsaydı, eski tapınak tünellerinden varlığını tespit edemeyecekleri kadar hızlı geçebilirdiniz."

Mal ayaklarını masadan çekti ve esneyerek koltuğuna yaslandı. "Silas içinizden birinin tam da bunu yapmasına hazırlanıyor olabilir. Eğer düşünürseniz," dedi etrafına bakarak. "Tek yol bu gibi görünüyor. İkisinin de üzerinde bir çeşit kan izi var. Ve sadece birinizle meşgul olduklarında, diğerinin bir önemi yokmuş gibi görünüyor. Bu sizi biraz düşündürmüyor mu?"

"Babam bunu bilerek yaptı," diye mırıldandı Pamuk kendi kendine.

Oryn boğazını temizledi ve Moriko'ya baktı. "Peki ya Hanaian tarafı?"

Mal başını salladı. "Ada topraklarında kaybolmamız mümkün değil; yaşlı büyüğü tüm dağ silsilesini çevreliyor."

"Evet ama ben büyüden bahsetmiyorum," diye açıkladı Oryn. "Oraya tırmanmak haftalar sürebilir," dedi Alaric.

"Büyü olmadan
orada yaşayan her neyse, onun

kimsenin tırmanmasına izin vermeyecektir."

"Başka bir yol daha var," diye açıkladı yaşlı Crafter, haritada Hanai dağlarından geçerek Isline köylerine giden bir çizgi çizerek. "Cemaatim dağların diğer taraflarındaki tapınaklara gitmek için dağ yolunu kullanırdı. Adalar'ı birçok kez yürüyerek ziyaret ettik."

"Haklı, bir yolu var," dedi Sonbahar Kraliçesi, Nia'nın yanına yürüyerek. "Sadece pek hoş bir yol değil. Eski dağların içinden geçen ve sizi Isjord'daki Isline tapınaklarına götüren tüneller var. Silas'ın babasına karşı Terian savaşından sonra geceleri gizlice girip uykularında köyleri katlettiklerinde hepsini mühürledik."

"Tapınağa girdikten sonra Melanthe için sorun olmaz, değil mi?" Cai sordu ve sonra Visha'ya döndü. "Eğer büyüsünü sıkı sıkıya kapalı tutarsa Melanthe'nin varlığından haberdar olmasını ne kadar süre engelleyebilirsin?"

Visha biraz düşündükten sonra, "En iyi ihtimalle bir dakika," dedi. "Üzerlerindeki kan izi sadece sihirleriyle bağlantılı değil."

"Bir dakika yeterli olabilir," diye kabul etti Oryn. "Tapınakların içindeki tüneller sizi doğrudan diğer tarafa götürür. Senin için haritayı hazırlayacağım."

"Biri onu öteki tarafa götüremez mi?" Pen sordu.

"Dağların etrafındaki eski büyü buna izin vermez. Ayrıca," dedi kardeşim, "sihrimi kullanırsam o dakika kısa kesilebilir. Canavarların bir anda ortaya çıktığını düşünürsek

kullandığımızı hissettiklerinde, birkaç saniyemiz bile olacağından şüpheliyim."

Pamuk'u kucağıma oturttum ve kulağına mırıldandım, "Eren Islines'ı gezdi. Ondan size katılmasını istemeye ne dersiniz?"

"Hayır. Orada her ne varsa hala ona musallat oluyor, bunu biliyorum. O yerden bahsettiğinde, benim Gündönümü'ndeki o gecedен bahsettiğim gibi hissediyor."

"Hâlâ gelmemi istemiyor musun?" Son bir kez daha yalvardım.

Evet demiştim ama aklım hayır demek için çarpıyordu.

Burnunu benimkiyle dürttü. "Hayır." Hayır mı?

Hayır bile
mi?

Hayır mı?

OTUZUNCU BÖLÜM-SİZİN

BLACK QUEEN TO C7

SNOWLIN

W Bir kaya parçasıyla kapatılmış bir mağaranın karşısında duruyordu.

Isjord'un karşısındaki tüm yolu bile hissedebiliyordum.

Kışın soğuğu ensemde. Doğal olmayan kış. Ötesindeki mevsim ne bir lütuftu ne de ilahi bir dokunuş; tamamen insani ve insan yapımı, kirletilmiş ve tüm anlamından arındırılmıştı.

"Eğer elimi tut dersem," dedi Mal bize, kız kardeşimin kılıflarını sıkarak. "Elimi tutacaksın, anladın mı?"

Hem Thora hem de ben başımızı salladık ve kapüşonlarımızı yukarı çektik.

Eren uçümüze döndü. Geri çekilmesi emrini ben vermiştim. Islines hakkında ne biliyor olursa olsun, onu o yerle tekrar yüzleşmeye zorlamayacaktım. "Orada her ne görürseniz görün, daha önce hiç görmediğiniz, savaşmadığınız ya da hissetmediğiniz bir şey olacak. Bu insanların büyüğü yoğun, o kadar yoğun ki çevreyle bir bağ hissi yaratmışlar. Tıpkı bir morfin bir insana bağlanması gibi. Önce sizi öldürmeye çalışmayan hiçbir şeyi öldürmeye çalışmayın. Görseniz bile

Bir canavar varsa, yanından geçin, yokmuş gibi davranın, tehditkâr görünse bile  ld rmeyin. Oradan  tesi korkmak için çok cazip. Her şeyi Krig'in toprağa dokunduğu ilk günkü gibi korumuşlar - fanatik bir şekilde. Yıldıırım yok." Bana söyledi ve sonra Mal ve Thora'ya döndü. "Gölge ya da r zg r yok. Sadece buz. Orada büyü yapmak tehlikeli, özellikle de senin için Mal. Oradaki ruhani g ler bizimkilerle aynı değil. Ben gördüm... Yetişkin erkek ve kadınların sırf ötedeki diyarın görmelerini istediği şeyi görmemek için kendi gözlerini oyduklarını gördüm."

Thora'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Orada sana ne oldu böyle Eren?"

"Doğru dürüst tarif edebileceğim bir şey yok. Dediğimi yaparsan kuzeyi kolayca bulursun. R zg rı takip et, seni oraya götürecektir. Asla ona karşı yürüme, sadece seni gönderdiği yere git."

Mal bir kolunu benim ve Thora'nın omuzlarına attı. "Korktunuz mu hanımlar? Nedenmiş o?" Kendini beğenmiş aptal sırttı. "Büyük kötü Mal sizi korumak için burada."

Eren saçlarını karıştırdı ve genç Castemont olduğu yerde sersemledi. "Büyük kötü Mal da s m klerini bir vinçle toplardı."

Mal gözlerini kapadı, başı geriye düştü. "Sikerler beni." Eren, Thora'nın başlığını düzeltirken, "Ben almayayım," diye mırıldandı.

Koridorlar ıslak ve karanlıktı, ince sarkıtlar tavandan sarkıyor, çamurlu zemine damlıyordu.

İleriye doğru ince bir şimşek çizgisi çektim, büyü sonuna kadar gitti ve boş olduğunu gördü. Onun yerine, en az onun kadar korkutucu başka bir şey gözümüze çarptı.

Sağlam duvarlardan, kayanın tuzluluğundan ve mağaranın soğuk atmosferinden taşlaşmış, donmuş figürler çıkıyordu.

"Hiç fark etmemiş olmalılar," dedi Mal, biz geçerken her birini aydınlatmak için meşaleyi sallayarak. "Buraya soğuktan saklanmak için gelmişler ama soğuk onları kandırmış. Etraflarında hâlâ korku var ama korkudan ya da korkuyla ölmediler."

Thora onun koluna yapıştı, kolu onunkine değene kadar aralarındaki mesafeyi kapatırken sıkı sıkı tutundu. Korkmuyordu. En azından Mal'e dikkatle baktığı düşünülürse kendisi için korkmuyordu.

Tünelden çıkarken soğuk rüzgâr etrafımızda uğuldayarak ve keskin bir şekilde esiyordu. Bir zamanlar gururlu bir Isjordian köyünün bulunduğu yerde, sadece altı metre karda gömülü bir mezarlık kalmıştı. Hâlâ görülebilen tek şey, karanlık bir zanaatla korunan tapınaktı.

Peçe hâlâ oradaydı. Bir zamanlar yol açtığı anılar zihnimde hâlâ tazeydi. Neyse ki etrafından dolaşıp Krig'in heykelinin altındaki gizli tünellere sapmıştık. Oryn'in haritası aramamızı birkaç dakikaya indirmişti ve

Ne olduğunu anlamadan önce, bizi eski Isea'nın diğer kısmından ayıran sadece rzgrdan gıcırdayan ahşap bir kapıydı.

Mal kapıyı iterek açtı, kilit kolayca açıldı. Gerçek kuzeylerin uğuldayan rzgrı yüzümüze doğru esiyor ve zavallı cildime uzun süre iyileşmesi gerekecek bir don tabakası sıvıyordu.

Kapının ötesindeki yoğun kara ayak bastığım anda, sonu ve başlangıcı yokmuş gibi görünen bir kilometre uzunluğundaki beyaz tuval boyunca görüşümü kaybettim. Önümde ince bir tarla uzanıyordu, kalın beyaz gökyüzünün arasında kaybolan yüksek dağlar tarafından her tarafı korunuyordu.

Thora kısa bir süre sonra yanımıza geldi, soğuktan, rzgrdan ya da yoğun kardan hiç rahatsız değildi. Aslında hiçbir şeyden. İnce bir rzgr tabakasının etrafımızı sarmasına ve bizi sert ortamdan korumasına izin verdi.

"Büyü yok, kuş."

"lmek mi istiyorsun? Ayrıca, neredeyse hiçbir şey değil ve kimseye karşı kullanmıyoruz."

Mal bana ters ters baktı. "Gelmek zorunda mıydı?"

Kız kardeşim oflayıp pufladı ve rzgr kabarcığını sadece beni ve onu saracak şekilde küçülterek Mal'ı kavurucu rzgrın içinde bıraktı. Bu bana onu neden çağırdığımı hatırlattı.

"İyi!" diye uludu, soğuktan çenesini iyice sık mıştı. "İyi."

"Eğer bu kadar iyi olmasaydım, Malik," dedi ve onu da kapsayacak şekilde tekrar uzattı. "Oldukça güzel bir buz heykeli olurdun."

Thora'nın ayak yüksekliğindeki kardan yolumuzu açması ve Mal'ın bizi yaşamı hissedebileceği bir yere yönlendirmesiyle, eski Isea'dan geriye kalan Islines'in kalbine doğru ilerledik.

Ben moral destek arkadaşıydım. Ve belki de ilk kez sessiz bir yol arkadaşıydım çünkü didişen ikilinin arasında dururken hiçbir şey yapmamış ve söylememiştim. Durmamışlardı. Birbirlerine laf üstüne laf atıyor, Thora'nın çarpık görünen küçük parmağına varıncaya kadar birbirlerinin görünüşlerinin her santimini aşağılıyorlardı. Kız kardeşim bu konuda özellikle hassas görünüyordu çünkü neredeyse bir tokatla onu bayıltıyordu. Mal gülmüştü ve bu onu daha da kızdırmış görünüyordu. Şimdi sessizliğe gömülmüşlerdi, zaman zaman birbirlerine alaycı bakışlar atıyorlardı, sanki ilk kimin çatlayacağını görmek istercesine.

Eren'in de söylediği gibi, Adalar tuhaf yaşamlarla doluydu. Yaratıklar en çirkin olanlardan bazılarıydı ama sessiz, başıboş bir şekilde ilerliyorlardı ve etraflarındaki hiçbir şeyden rahatsız olmamışlardı. Gözleri olmayan, tüylü görünümlü bir koyun sürüsü bile yolculuğumuzun bir bölümünde bize eşlik etmişti. Bizi fark etmediler bile ama varlığımızın da farkındaydılar. Donla kaplı ağaçlar bile hayatla nefes alıyor, yanlarından geçtiğimizde bize doğru dönüyorlardı. Etraftaki diğer her şey gibi izliyor ve gözlemliyordu.

Ayağıma bir şey takıldı ve öne doğru tökezledim, Mal beni yakalamasaydı neredeyse yüzüm beyaz zemine çarpacaktı. Sıvının derimin iç kısımlarını ıslattığını ve ardından etimde taze bir acı hissettim. Botlarımın üzerinde, neredeyse

ayağımı kesecek olan şeyin etkisini taşıyan bir kesik vardı.

Bacak. "Siktir, acıyor." Neden bugünlerde her şey daha çok acıyordu? Yaş mı? Yirmi beş her şeyin sonu muydu?

Mal eğildi ve bacağını inceledi, baldırımı sarmak için atletinin bir kısmını yırttı. "Karı dağıt küçük kuş. Altında bir şey saklanıyor," dedi sakince, geçici bandaja son düğümü atarken bir yandan da etrafımızı inceliyordu. "İyi misin?"

"Sadece küçük bir kesik."

Bana baktı. "Evet, yine de beni öldürecek."

Thora tereddüt etmeden söyleneni yaptı, tonlarca karı havaya kaldırdı ve etrafımızda bir mil yarıçapında çorak bir kaya oluşturmak için dağıttı. "Hiçbir şey yok."

"Bir varlık hissederdim Mal," dedim ayağımı yere basmaya çalışarak. "Bir kaya ya da-"

Parmağını ağzına götürdü ve yavaşça ayağa kalktı. Kılıcı elindeydi ve ben daha gözümü kırpmadan ileri doğru savruluyordu. Bir zamanlar havadan başka bir şey olmayan yerde bir şekil belirdi, görünür hale geldi ve yere düştü. Kalıntılar insan değildi. Tam bir canavar da değildi. Birkaç kol ve bacadan oluşan parçalanmış, ince bir şekil ve ortasında korkunç bir kafa.

"Yedi cehennem, bu çok çirkin bir yaratık."

Mal bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Onun duyguları var. İncitebileceğin duygular."

"Onu öldürdüğünüz için özür dileyin, ben de duygularını incittiğim için özür dileyeyim."

Thora tekme yemiş gibi öne doğru sarsıldı ve inleyerek yan tarafını tutarak yere düştü.

Mal onun yanında soluklaştı, kalkmasına yardım etti ve bir elini beline doladı. "Ayağa kalk kraliçem," diye alay etti. "Yoksa Kilian değerli sikimi sokak köpeklerine servis ettirir."

Kendimi yukarı ittim ve kılıcımı hiçbir şeye doğru kaldırdım. "Hiçbir varlık hissedemiyorum. Kalp atışı yok. Rüzgârı rahatsız eden hiçbir şey yok. Ya da elektriği."

"Çünkü onlar bir varlık değiller. Daha çok bir tezahür gibiler. Babam bir süre önce böyle bir şeyden bahsetmiş olabilir. Fogling'e benzer şekilde büyüden beslenen kalıcı bir varlık, ancak bunlar asla hava solumamış ya da bir ruha sahip olmamışlar. Sadece yoktan var oluyorlar. Bugün geçtiğimiz yaratıkların çoğu gibi. Boş, sadece garip bir yaşam duygusuna tutunuyorlar."

Etrafımda döndüm, bir şey arıyordum... herhangi bir şey. "Onları nasıl görebiliyorsun?"

"Çünkü onlar canlı. Hayat yayıyorlar. Büyümün hoşuna giden bir tür yaşam." Aptal sırtışı geri gelmişti. "Bu benim zevkime çok uygun."

"Büyü yok, Mal."

Başını yana eğdi, gözlerinin etrafında siyah örümcekli damarlar geziniyordu. "Sadece birazcık."

"Bacaklarını da biraz kesebilir miyim?"

Boynunu kırdı, gölgeler uzaklaştı. "Adil."

Thora hançerlerini kınından çıkararak etrafına savurdu. "Sence Eren'in gördükleri bunlar mı?"

"Bilmiyorum," dedim, buzun etrafımızdaki zeminin üzerinde kaymasına izin vererek. "Ama şimdi öğrenebiliriz."

"İşte sikim gidiyor," diye iç geçirdi Mal.

"Anlatılacak kısa bir hikâye olacak," diye mırıldandı Thora.

Onu kendine daha sıkı çekti ve eğilip kulağına öyle bir şey mırıldandı ki kız kıvrandı ve çığlık attı. Başını kaldırdı ve büyük bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Şşşt, küçük kuş."

Hâlâ Thora'yı tutarken yanımda soluklaştı ve kılıcını sol omzumdan bir kıl kadar uzağa sapladı.

Bir yaratık daha yere düştü. Siyah kan ve safra derime bulaştı. Ugh. "Bu benim en sevdiğim çiftti."

"Siktir," diye tısladı, dönüp durdu.

"Ne?"

"Panik yapmayın, ama yaklaşık yüz tanesi bize doğru yaklaşıyor."

"Yerde mi?" Ben sordum.

Yerde yatan şeyi dürterek üç parmaklı ayağını tekmeledi. "Bacakları var gibi görünüyor, yani evet, yerde."

Thora bana baktı, niyetimi çoktan okumuştı. "Sence yeterince hızlı olabilir miyiz?"

"Zavallı gururum asla iyileşemeyebilir." Kız kardeşimin elini tuttum ve ikimiz de diğerini öne doğru kaldırdık. Bir parıltıyla

İkincisi, sayısız uzun, keskin buz parçaları etrafımızda yükseldi ve biz onların yarattığı bir alanın arasında kilitlenene kadar yukarıdaki her şeyi deldi. Cesetler ve siyah kan görünür hale geldi, ikincisi damlıyor ve botlarımızı ıslatana kadar buz çatlakları arasında kayıyordu.

Emrimizle buzlar eridiğinde, parçalanmış bedenlerden oluşan bir mezarlık bizi çevreledi ve uzaklarda bir yerde, zayıf bir nabız atışı dikkatimi çekti. Sonunda, kalp atışlarının sayısı ikiye ve üçe katlanmaya başladı. Sabit kalp atışları, insan kalp atışları. Kar örtüsünün hemen altında saklı duruyordu.

Adamlar gömüldükleri kar yığınlarından başlarını çıkararak sonunda kılık değiştirdiklerini ele verdiler. Bize kıyasla oldukça hafif giyinmişlerdi, kavurucu soğukla aralarında sadece ince bir kahverengi deri ve post tabakası vardı.

Boyları kadar ayakta durmuş, kemik mızraklarının ucunu bize doğru doğrultmuş, işitmeyen tanrılarına eski Ysolt dilinde bir sürü lanet ve dua mırıldanıyorlardı.

Titriyorum, gerçekten.

Bu tuhaf yaratıkların onları korumasını nasıl başarmışlardı?

Aslında, topraklarında var olan her yaratık üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmayı nasıl başardılar?

Yavaşça bize yaklaşıp beni ve gözlerimin rengini incelediklerinde mırıltılar arı vızıltısı gibi arttı.

"Nesin sen?" diye sordu yaşlı bir adam eski dilde, buz gibi bakışlarını üzerime dikerek.

"Adım Snowlin Edlyne Krigborn, adımın ilki, ilk tacı giyen Edric'in kanı ve akrabasıyım. Olympia'nın ve yedi göğün kraliçesi." Bir şey kaçırdığıma eminim.

"Ve Adriata," dedi Mal boğazını temizleyerek. "Ve Adriata," diye tekrarladım.

"Kim olduğunu biliyoruz," diye seslendi çakıllı bir ses ve Isline adamları, mükemmel kaplamalı örgüleri olan huysuz devin geçmesi için ayrıldılar. Umutsuzca düzeltilmesi gereken o kalın, soluk sarı kaşlarının altında bile sarı gözleri benimkilerle buluştu. "Akraba akrabayı bilir ve rüzgârlar senden bahsetti. Kim olduğunu değil, ne olduğunu sordu."

Ona penguenlerin tavuklarla akraba olduğu kadar akraba olduğumuzu söylemedim ama kaşlarımı kaldırdım ve o da yargılayıcı bir tavırla ofladı. "Ne olduğum aynı zamanda kim olduğumdur."

"Korkarım kelime oyunları bize göre değil."

"Korkmayın. Tanışma faslını geçtiğimize göre," dedim ellerimi arkamda kavuşturarak. "Kraliçeniz nerede, onu görmem gerek."

"Kraliçemiz yok."

"Monarşiyi ortadan kaldırmanız ne kadar da ilerici. Ancak almanın serbest olduğunu düşünmek aptallık olur."

Beni tepeden tırnağa süzdü, paylaştığımız tuhaf gözler önce yara izime sonra da gözlerime takıldı. "Buraya almaya mı geldin?"

"Tanrılar hayır. Eğer yapsaydım Krig gülmekten altına sıçardı."

Few soluk soluğa kaldı ve adam gözlerini bana dikti. "O zaman hoş karşılanmadığın bir yere ne yapmaya geldin?"

Bir elimi göğsüme koydum. "Nezaket nerede?"

"Sen hain bir kralın ocuğusun."

"Ah, gururumun peşinde başka bir adam. Kralienizle konuşmam gerek."

"Sana söyledim, kraliçemiz yok."

Hah. Skadi'nin kız kardeşi ölmüş müydü? "Kral o zaman. Rahip, oban, ozan, kimi takip edersen."

"Dinliyor."

Kaşlarım kalktı. Skadi biliyor muydu? "Majesteleri," dedim ona gülümseyerek. "Pazarlık yapmaya geldim."

Yere tükürdü. "Pazarlık şeytanın işidir. Biz pazarlık yapmayız."

"Bu kötülükle başa çıkmayı oldukça merhametli bulacaksınız." "Merhamete ihtiyaımız yok."

"Merhamet sayesinde varsınız. Atalarım için sizi buraya sürgün etmek yerine öldürmek ne kadar kolay olurdu. zerinde durduğunuz, oturduğunuz ve kaydığınız temeller acıma ve merhametten yapılmıştır. Ama babam merhamet konusunda selefinden daha az zariftir. Ve Tenebrose'un başaramadığını başardığında, peşine düşeceği ilk kişi sen olacaksın."

Bir an sessiz kaldı. "Toplanmak mı?"

"Octa Virga."

Birkaç bakış ve nefes alışverişı daha oldu. Ne kadar etkilenebilir bir kalabalık. Görünüşe göre bilgili de.

Yanında duran uzun boylu bir kadın öne doğru bir adım atarak, "Bunun babanın gardımızı düşürmemiz için bir oyunu olmadığına neden inanayım?" dedi. Gözlerinin rengine bakılırsa bir başka birinci sınıf Verglaser. Belki de başka bir Krigborn?

"Gardını indirmek mi? Canım, senin hiç koruman yok. Babam aylardır tapınaklarınızda saklı asa parçasını bulmak için dağlarınızda dolaşıyor ve siz onu bir kez bile yakalayamadınız. Buraya sorunsuz geldim, Isjord'dan buraya bir dakikalık yürüyüşle geldim. Bunu biliyor muydunuz?" Bir adım öne çıktım. "Topraklarınızı isteseydim, bir kürdan ve bir rüya ile alırdım."

Adam ve kız bakışlarını paylaştı. "Ne soruyorsun?"

"Sormuyorum, sana bir seçenek sunuyorum. Burada ölmeyi bekleyerek. Ya da savaşta ölmek üzere." "Pek bir teklif sayılmaz."

"Fazla seçeneğim yok."

Kadın alay etti. "Babanın bizimle bir işi yok. Eminim siz sahte inananların geri kalanından aldığı her şeyle tatmin olacaktır."

"Sende onun arzuladığı bir şey varken olmaz." "Peki neymiş o?"

"Senin ölümün. Hayatta kaldığın sürece onun istediğı bir şeye sahipsin."

Karşılıklı bakışlar atıldı, endişeli bakışlar ama adam yine de, "Şansımızı deneyeceğiz," dedi.

Thora yanıma geldi. "Babamız sizi çoktan öldürmeye başladı. Savaşta ölmek size düşmeyebilir ya da topraklarınıza sahip olmak istemeyebilir ama yine de siz farkında bile olmadan sizi öldürüyor. Kış en son geldiğinden beri gitti mi?" diye sordu, eski Ysolt'u güçlüydü - benimkinden çok daha güçlü. "Gökyüzünü, güneşi, meyveleri ve bitkileri en son ne zaman gördün? Kış bir arınma nimetiydi, boğulma değil ve bir zamanlar sahip olduklarımızın hepsinin altına gömülmediğini hatırlatan bir şey. Ben bunu hissediyorsam, eminim sen de hissediyorsundur." Eğildi ve bir elini kara batırdı. "Bu bir lütuf değil. Bu tanrımızın lütfu değil. Onun laneti de değil. Bu bir mezar. Ve sen gömülüyorsun. Terk ediliyorsunuz. Tanrısız olsan da, seni çoktan dışlamış birine dualarını boşa harcıyorsun."

"Bu kadar küçük bir şey için ağır sözler," dedi Isline Kralı, gülümsemesi acımasızdı. "Kutsalımız adına vahşi iddialarda bulunmak bu topraklarda ölümü hak etmektir. Benim topraklarımda ölmeye mi geldin, çocuk?"

Kız kardeşim ayağa kalktı, bakışları onun üzerinde sertleşti. "Vahşi olan, acınası nimetin içinde diri diri gömülmeden önce beni öldürebileceğin varsayımıdır."

Elinde kılıcıyla bir adım öne çıktı ve elimden kayıp kılıcın kenarına doğru yürüyen kız kardeşime nişan aldı.

Çeliği kavradı ve boğazına doğru yöneltti. Kan gri derisini ıslatmaya ve lekelemeye başladığında,

Mal'ın göğsü alçak bir hırıltıyla sarsıldı, gölgeler etrafımızda yükseldi.

"Bekle," dedim onu sıkıca tutarak. "Ona zarar vermeyi aklından bile geçirmeden kül olacak."

Barbar kralın gözleri önce uçümüz arasında, sonra da yukarıdaki gök gürültüsünde gezindi ve tekrar kız kardeşimin gözlerine kaydı. "Burada ya da seninle ölmemizden sana ne?"

"Korku," dedi Thora. "Babam senden korkuyor. Yanımızda at sürüyorsunuz ve biz de onun korkuyla kaynadığını görme zevkine erişiyoruz. Sayınız bizi yükseltmeyecek ya da bize pahalıya mal olmayacak ama Isjord Kralı'nın cesaretine mal olacak ve halkına kendi kararlarını verme özgürlüğü verecek şey olabilir. Bizimle geldiğinizi görürse korkacaktır. Sizi bizimle at sürerken görürlerse, onunla at sürmek konusunda iki kez düşüneceklerdir."

Mal sırttı. "Küçük kuş küçük kurttur."

"Korku," diye tekrarladı kral ve bana baktı. "Korku için."

"Korku için," diye kabul ettim. "Ve büyün için. Sadece buz buzu kırabilir." Sadece bir sahtekâr başka bir sahtekârı kandırabilir.

Bıçağı yavaşça çekti ve geri çekildi. "Ona karşı kim at sürüyor?"

"Benim krallığım, Olympia. Kocamın krallığı, Adriata ve Hanai. Daha fazlasının katılmasını bekliyorum."

Bakışları ı s ı n m a m ı ş t ı ama sertliği azalmıştı. "Baban ne kadar etkileyici bir düşman yaratmış."

"Sayılar sadece sayılardır. Babamda daha fazlası var." "Ben seni kastetmiştim. Senin gibi bir

yaratık."

Mal önümde kaydı, gözleri karanlık ve sesi daha da karanlıktı. "Kraliçeme tekrar yaratık demeye cüret ediyorum."

Kral kararan gölgeleri inceledi ve bir elini kaldırdı. "Dürüst bir hata. Gelecek için bunu hatırlayacağım."

Yanında duran kadın öfkeli görünüyordu, koluna yapıştı ve "Baba, bunu yapamazsın-" diye yalvardı.

Kral Edric'in iki oğlu Isline ve Tenebrose'a taht kavgalarını şiddetle çözmeye karar vermeden hemen önce söylediği sözleri tekrarlayarak, "Buzları sadece buz kırabilir," diye karşılık verdi. Bana attığı bakışa bakılırsa, o tarih dersinde dikkatimi verdiğim ve hala Kral Edric'in tam bir amcık olmadığına inandığı için minnettardım. "Eğer halkıma ve korumamız için bize bahşedilen topraklara yönelik bir tehdit varsa, bunu ciddiye almalıyız."

"Bir pazarlığımız var mı?" Thora yanıma çekildiğinde sordum.

Kral başını salladı. "Pazarlığını yap, Krigborn çocuğu."

Dişlerimi sıktım ve 'Skygard' demek isteyen dilimi tuttum ve Visha'nın benim için hazırladığı plaketi ona uzattım. "Bir iletişim aracı." Gri taşı aldı ve inceledi. "Sana çağrı gönderdiğimde ısınacak ve parlayacak. Benimle iletişim kurmak istediğinde ona adımı söyle."

"Kara büyü, baba," diye hırladı kadın. "Biz kara büyüyle uğraşmayız."

Başımı yana eğdim. "Sadece büyü, prenses. Yanlış Aura'nın ellerinde düz büyüden daha karanlık olamaz." Ayrılmak için dönmeden önce, "Skadi'nin kız kardeşine ne oldu?" diye sordum.

Kral dondu kaldı. "Skadi? Teyzemi nereden tanıyorsun?"

Vay, vay. "Teyzenin nerede olduğunu biliyor musun?" Skadi'nin sürgün edilmeyi hak edecek ne yaptığına bağlı olarak onları bana karşı kışkırtabilecek bu sorudan kaçınarak sordum.

"Öldü."

Bu bende bir kıkırdama yarattı. "Kim demiş?"

"Annem."

"Peki annen sana neden yalan söylesin?"

Kaşlarını çattı. "Teyzem sürgüne gönderildiğinde baban tarafından öldürüldü."

"Neden sürgün edildi?" "Ne oyunu bu?"

Gözlerimi devirdim. "Cevap bu kadar karmaşık olamaz."

"Değil. Ancak bizim kurallarımız o kadar kolay görünmeyebilir.

yabancılar tarafından

anlaşılabilir." Aman Tanrım.

"Pekala, bana ayak uydur."

"Bir çocuk istiyordu."

"İğrenç."

Homurdandı. "Tanrılar tarafından kabul edilmeyen yollarla."

"Oh. Bu topraklarda cinsel birleşme yasak mı? Erkekler üremek istediklerinde kadınlara tohumlarından bir çorba kaşığı mı veriyorlar?"

Çevremdekilere baktı. "Espri yapmaya mı çalışıyor?"

"Korkarım hayır," dedi Mal, gülmemek için kendini zor tutarak.

Kral bana döndü ve sakince açıkladı: "Kara büyü yoluyla. Onlara Crafter diyorsunuz."

"Kendi adamlarınız istekli değil miydi?"

Tekrar Mal'a baktı ve onun ciddiyetini koruduğunu görünce iç geçirdi. "Teyzem bir savaşçıydı, bir avcıydı. Haftalarca süren avlara çıkar ve aylarca köyleri bununla beslerdi. Bu süre zarfında yaralanır, yetersiz beslenir ve zor koşullarda uyurdu. Büyü yeteneğine rağmen bir insanın bedeni ancak bu kadarını yapabilir. Büyükbabamdan sonra kraliçe olarak yerleşip taç giydiğinde, köy şifacıları ona durumunu anlattılar. Çocuk doğuramazmış. O andan itibaren teselli bulamaz hale geldi ve kara büyüye sahip olan ve durumu için yardım bulacağına söz veren birine rastlayana kadar var olan tüm tedavileri aradı."

"Bu kadar mı? Anne olabilmek için yardım istedi ve siz de onu sürgün mü ettiniz?"

Yanındaki kadın bana dişlerini gösterdi, neredeyse vahşi bir şey gibi hırıliyordu. "Dışarıdan birinin yargısına ihtiyacımız yok."

Thora beni geri çekerek, "Bir yumruk daha iyi olur," diye mırıldandı. "Yakında konuşacağız. Elveda."

İki gürültülü maiyetim Islines'dan ayrıldıktan sonra tek kelime konuşmamıştı. Ama Thora Visha'nın sandalyelerinden birine yerleşip boynundaki yaranın üzerine bir bez parçası tutarak içini çekince Mal patladı: "Seni sorumsuz kız."

Kız kardeşim ona göz kırptı. Ben de ona göz kırptım.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye yüksek sesle tükürdü ve parmağıyla onu işaret etti. "Ne yapmaya çalışıyordun, güzel kafanı bir mızrağa geçirip bir sonraki öğle yemeklerinde yemeleri için çamlarının yanında kızartmaya mı? Bunu ikinci kez düşünmezdi Thora, niyetini gördüm. Kız kardeşinden ödü kopmasaydı seni deşerdi. Ya o orada olmadığında, şansını tekrar deneyecek misin? Bir adamın kılıcını kapıp yine boynuna mı dayayacaksın?" Bir nefes için durdu ve sonra gözlerini ona dikti. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin, değil mi?"

Kız kardeşim ona küçük bir gülümseme sundu. "Başıma güzel dedikten sonra biraz dikkatim dağıldı."

Başı geriye düştü. "Böyle davranmak için bir metreden daha küçüksün."

"Bir buçuk metre," diye düzeltti. "Ve biraz da yarım. Hâlâ büyümeye devam ediyorum."

Bana döndü. "Tanrılar bana sabır verdiklerinde, buna hazırlıklı değillerdi. Yaptığı şeyle nasıl baş edebiliyorsun?"

"Bitirmiyorum. Sadece bitirmeni bekliyorum."

Thora ayağa fırladı. "Snow, lütfen, yanlış bir şey yapmadığımı biliyorsun."

"Tehlikeliydi."

Visha kamarasına girdi ve içini çekerek Thora'nın kolunu tuttu ve onu bir şifacının beklediği başka bir odaya doğru çekti.

O gittikten sonra Mal'a "Sence güzel mi?" diye sordum.

Başını yana eğdi. "Kesinlikle öyle." İri eli çeneme dolanıp yanaklarımı sıkarken beynim kafatasıma çarpana kadar başımı salladı. "Ama sen daha güzelsin."

"Yalancı," diye tükürdüm.

Kurt gibi sırtışı hınzırlaştı ve inkâr etmeden gitmek için geri çekildi.

İçeri girdiğimde oda sessizdi ve Kilian her zamanki yerinde, pencerenin yanındaki masada çalışmıyordu. Kâğıtlar düzgünce üst üste katlanmıştı ve mührü tekrar yerine yerleştirmişti, yani bu akşamlık benim olmuştu. Derilerimden sıyrılıp geceliğimin içinden hızla sıyrılarak, limon çiçeği kokusunu alabildiğim banyoya adım attım.

Gözleri kapalı, başı arkaya yaslanmış, güçlü kollarıyla yanları kavrayarak küvete uzandı.

Bazıları yıldızlara baktı. Bazıları günbatımına. Yine de ikisini de onu bulduğum kadar büyüleyici bulmamıştım.

Her zamanki gibi kıpırdamadan durdu, ilk hamleyi benim yapmamı bekledi, ama ağzı sanki bir gülümsemeyi saklıyormuş gibi hafifçe seğirdi.

Bir tabure çekip arkasına oturdum ve avucuma biraz sabun döküp saçlarını köpürttüm. İşte o zaman ağzı aptalca bir sırıtışla çatladı. Başına masaj yapıp küçük at kuyrukları yapacak kadar uzamış saçlarını duruladığımda hafifçe inledi. "Bunu hak edecek ne yaptım ben?"

Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu öpmek için başını geriye çektim. Dili ağzıma girdiğinde ve beni daha yakına çektiğinde midemde bir sıcaklık hissettim. "Peşimden gelme dürtüsüne direniyorsun." Nia bana adamın odamıza çekilmeden önce yarı deli olduğunu söylemişti. İşini bitirene kadar onu yakından izlemiş, peşimizden gelebileceğinden kuşkulandı.

"Artık ödüllendirilecek miyim?"

"Belki," dedim, ayağa kalktım ve bir usturayla geri döndüm. Yüzünü sabunla köpürtmeye başladığımda bana kaşlarını kaldırdı. "Sakalımı sevdiğini sanıyordum."

"Evet. Ama hala kalçalarımnda yanıklar var. Fedakârlık yapmak gerekiyor."

Elini bacaklarımın arasından geçirdi ve parmak eklemlerini en son yüzünü oraya götürdüğünde tenimin kızardığı yer olan göbeğimin bir santim kadar yakınına usulca dokundurdu. "Nasıl geçti?"

Bu dokunuş kısa bir nefes almama neden oldu ama sesi dikkatimi çekmeyi başardı. "İş konuşması, ha? Ne var

Kilian'ıma ne yaptın?"

Kıkırdadı, parmakları uyluğumun geri kalanını hafifçe sıyırdı. "Konuş benimle. Herhangi bir şey."

"İyi geçti. Sanırım." "Hm."

"Hm? Hm ile ne demek istiyorsun?"

Gümüş gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onları tehdit mi ettin?"

"Hayır mı?" Tam olarak hatırlayamadım. Hatırlıyor muydum? Öyle olsa bile, fark eder miydi?

"Hayır mı?"

"Hayır. Hem neden fark etsin ki?" Yüzündeki sabunu yıkadım ve onu her yerinden öptüm, özellikle de bunca zamandır saklı duran küçük gamzesinden. "İşte benim güzel adamım."

Dik durdu ve bir elini belimin altından geçirerek beni zahmetsizce banyoya kaldırdı. Giyinik olarak. Ve su buz gibiydi.

"Kil!"

Beni ağzıyla susturdu. "Aşkım," diye mırıldandı dudaklarıma gülümseyerek. "Zavallı kalbimle böyle uğraşma. Endişeden hâlâ çok ağrıyor."

Çenesini hafifçe ısırdım ve onu tekrar öptüm. "Ah, bir şair tarafından sevilmek." Ellerim saçlarında kıvrıldı ve onu bedenime daha da yaklaştırdı. "Hiç sevilmemek."

Geceliğimi çekiştirerek ikiye ayırdı, sonra da iç çamaşırlarımın geri kalanını çıplak parçalara dönüştürdü. Biraz geri çekildi, endişeli görünüyordu. "Donuyorsun."

"Su soğuk."

Kaşlarını çattı. "Öyle değil." "Kil, su donuyor."

Bir an kaşlarını çattı ve sonra ayağa kalktı, beni kollarının üzerine kaldırdı ve ikimizi de sudan çıkardı. Etrafımıza kocaman bir havlu sardığında iç çektim, hâlâ biraz titriyordum. Şakağıma bir öpücük kondurdu ve beni lavabo tezgahının üzerine bıraktı. "Affet beni, fark etmedim."

"Madem bu kadar üzgünsün, ısıt beni o zaman."

Havluyu ıslak saçlarımın üzerinde gezdirerek beni elinden geldiğince kurutmaya çalıştı.

Tam bir aptal.

Elindeki havluyu kapıp atarak bacaklarımı ortasına doladım. "Belki de bu çizgide bir şey düşünüyordum?"

Çıplak bedenini benimkiyle aynı hizaya getirerek her zerresini üzerimde hissetmeme izin verdi. "Düşünme şeklini sevdiğimi söylemiş miydin?"

Sertleşen sikine karşı sallandım. "Görünüşe göre eylemler kelimelerden daha çok konuşuyor."

Ağız benimkine karşı sıcaktı. Elleri de öyle. "Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, sadece sen," dedim kalçalarımındaki tüyleri ovarak.

Ağız bir sırtışıla kıvrıldı ve önümde diz çökerek yüzünü bacaklarımın arasına indirip uyluklarımın hassas iç kısmını öptü. "Benim için açıl. Ayaklarını tezgâhın üzerine koy."

Dalga geçme ya da alay etme yoktu, ağızı seksime yapıştı, ikiye ayrılmak üzereymişim gibi hissedene kadar o sıkılaşıp sinirleri sertçe emdi. "Tadını seviyorum," diye mırıldandı, dilini açıklığımanın üzerinde gezdirdi, orada zaten toplanmış olan ıslaklığı yaladı. Elleri vücuduma geldi, göğüslerimi avuçladı ve çiğ olarak yoğurdu, diliyle beni becerirken sertleşmiş meme uçlarımla oynadı.

Elim öne doğru fırladı, kalçalarımı ağızına doğru yuvarlarken başını kavrayıp itti. "Siktir, Kil."

"İşte bu, yüzüme sür." Bir parmağını içime soktu ve salıverilme bir lanet gibi çöküp beni bulanıklığa boğarken haykırdım. Ben titremeyi bırakana kadar durmadı. Beni temizleyene kadar yaladı.

Tamamen ayağı kalktığıında, acı çekiyormuş gibi kendini okşarken tısladı. "Bu beni taş gibi sertleştirdi. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Senin sorunun gibi görünüyor," dedim, kollarımı boynuna dolamak için uzandım, söylediklerimden sonra bunun için yalvarmak zorunda kalacağımı zaten biliyordum. Ama ona yalvarmayı, onun merhametine kalmayı, söylediklerine itaat etmeyi, onun için iyi olmayı seviyordum. Hepsini sevdim.

Beni kaldırdı, bizi yatağıımıza götürürken kollarımı sıkıca beline doladı. "Daha ısınmadın mı?"

Onu öptüm, dilinde kendimi tattım. "Oraya varıyorum." Bizi aşağı indirdi. "Öyle mi?"

"Evet," dedim, bacaklarımı beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Bildiğim hiçbir dilde, onu bu şekilde kendime doğru çekmenin nasıl bir his olduğunu anlatmaya yetecek kadar kelime yoktu. Böyle sarılmanın içimde yarattığı o yüksek duyguyu tatmak için ne bir günde yeterli saat ne de bir haftada yeterli gün vardı. İhtiyacı söndürmek için yeterli ömür yoktu. "Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes aldı, dokunuşu kollarımda, belimde ve bacaklarımda dolaştı. Elleri vücudumun silüetini izlerken beni huzursuzca, sonsuzca öptü. Beni şekillendiriyor ve eriterek en esnek halime sokuyordu.

Onun havasıyla beslenmeye çalışan yeni bir alev gibi kıvrandım ve kıvrandım, ancak onun benzin olduğunu ve benim kontrol edilemez bir ateş olduğumu fark ettim. "Lütfen, bana bu kadar işkence yeter. Lütfen. Lütfen."

Kocaman eli çeneme dolandı ve dudağımı ısırıldı. "Yanan alevlerin içine dalarken bu görgü kuralları nerede, hm?"

Yalvardığım şeyi bana verdiğinde inledim. "Onları özel günler için saklıyorum."

Diğer eli kalçamın etini sertçe kavradı ve itişlerini hızlandırırken kalçalarımı sabit tuttu. "Kötü kadın."

"Söyle bana," diye nefes aldım öpücüklerin arasında, tırnaklarım başımı kafesleyen pazulara batıyordu. "Karanlık taraf nasıl hissettiriyor sevgilim?"

Gölgeleri kollarımın üzerinden kayarak onları yukarı ve başımın üzerine çekip sabitledi. "Önce sen. Bana ayrıntılı olarak anlat

Seni doldurmanın nasıl bir his olduğunu." Aynı gölgeler tekrar vücudumdan aşağıya inerek bacaklarımın üzerinde kıvrıldı ve onları onun için daha da açtı. Kalçalarına doğru yükseldi ve kalın sikinin içimde kaybolduğu yere baktı. "Kahretsin, aşkım, amın çok iyi hissettiriyor." Yüzünde böyle çocuksu bir sırıtışı nadiren görmüştüm. Bir parmağını yaladı, sinirlerin havai fişek gibi yandığı merkezime indirdi, kalçalarım titremeye başlayana ve peşinde olduğu serbest bırakma için yalvarana kadar hassas noktayı daire içine aldı.

İçimden çıktı ve beni karnıma doğru döndürdü, gölgeleri karnımın altından kayarak kalçalarımı onun için yukarı itti. "Mmm," diye mırıldandı, sert bir avucunu omurgamdan aşağıya ve popomun üzerine doğru fırçaladı. "Benim küçük cehennem kedim."

Avuç içi tenimle bir kez ve sonra iki kez buluştuğunda tısladım, yanık o kadar iyi acıyordu ki yüzüm çarşafların arasındayken bile sesleri örtmek zordu.

Kilian'ın eli saçlarımın uzunluğuna birkaç kez dolandı ve tam içime girerken başımı geri çekti. "Beni bir daha o sesten mahrum bırakırsan ikimiz de sana iyi geceler dileriz."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım, kollarım titriyordu. "Kil, boşalacağım."

"Seni daha sert becermemi söyle. Bunu kaldıracabileceğini biliyorum," diye kulağıma nefes verdi. "Bu amcığın benim olduğunu ve onu daha sert sikebileceğimi söyle."

Evet diye bağırmak istedim ama vücudum bayılmaktan korkacak kadar titriyordu. Bu yüzden çılgınca başımı salladım.

onun yerine. "Senin."

Beni ele alışında yumuşak bir şey yoktu. Cinsel, yaralayıcı ve günahkardı. Beni becerdikçe senin ve benim sözcükleri belirsizleşiyordu. Senin ve benim sözcükleri, onun benim bedenimi, benim de onunkini vahşice sahiplenmemizden dolayı boş sözcüklere dönüşmüştü. Senin ve benim sözcükleri, bedenimin onun ahlaksız zevk seslerine verdiği tepkiyle karşılaştırıldığında çok basit kalıyordu. İçime döküldüğünde o kadar basitleştiler ki. Kendi salıverilmem içimi parçaladığında tamamen şekilsizleşti, en ince camın en kalın kayaya çarpması gibi hissedene kadar kırıldı ve kırıldı.

Nefes alış veriş
gürültülüydü. Benimki
daha gürültülüydü.

"Ne kadar güzel geliyorsun," diye mırıldandı kulaklarıma, seksimi tokatladı ve sonra acıyı ovarak uzaklaştırdı, benden uzun ve yorgun bir inilti ve başka bir dalgalanan zevk dalgası çıkardı.

İçimden çıktığında tısladım, kollarım artık vücudumun ağırlığını taşıyamıyordu ve yüzüstü yatağa yığıldım. Ağzı hala elektrik yalamalarıyla karıncalanan omurgama yapıştı. Vücudumun her yerinde nazik öpücükler bıraktı ve sonra yanağımı öpmek için saçlarımı geriye çekti. "İçinden akan dölleriyle mi uyuyacaksın?"

Gözlerim çok ağırlaşmıştı. "Kendi pisliğiyle kendin uğraş," diye mırıldandım, hâlâ sıcak, terli ve nefessizdim.

Banyodan döndüğünde yatak yükseldi ve sonra tekrar alçaldı. Popoma hafifçe vurduğunda sarsıldım, kalçalarım hafifçe geriye doğru eğildi. "Şimdi sıcak mı?" diye sordu, beni temizledikten sonra dişlerini kıcıma geçirdi.

Görünüşe göre dik dik bakınca komik görünüyormuşum.

Yatak odamızın etrafındaki tüm yolculuk boyunca içinden bir kahkaha dizisi döküldü. Temizlik yaparken, giyinirken, uzanırken ve beni kucaklamak için çekerken gülüyordu. Boğucu derecede sıcaktı ama yanağımı, başıma beni boğacak kadar sıkıca sarılmış olan güçlü koluna bastırdım.

Peki, bundan biraz daha sıkıydı. "Neden beni kafama kilitledin?"

Sarsıldı, kolları gevşedi. "Kahretsin, canını mı yaktım?"

Bir gözümü kırarak açtım. "Kil, ben iyiyim hayatım. Hiçbir yere de gitmiyorum."

"Sana daha önce söylemediğim için hayatıma son vermeden önce," dedi ve komodine uzanıp bana bir mektup uzattı. "Solarya haber yolladı."

Ayağa fırladım ve üç kısa satırı okumak için kâğıdı hızla açtım.

Kalkanlarım senin için indirildi. Magnus Llyr Vayr, Solarya Kralı.

"Nedir bu? Bir aşk mektubu mu? Kalkanlarım senin için alçaldı," diye alay ettim, kelimelerin melodramatik bir şekilde söylenmesine gözlerimi devirerek.

"Umalım da beni aşk mektupları gönderecek kadar sevsin, aşkım," dedi aptal, beni tekrar kendine çekerek. "Belki bize yardım etmesi için onu baştan çıkarabilirim."

Ona bakakaldım ve o da başını geriye atarak biraz daha güldü.

"Hiç komik değil."

"Birazcıktı," diye mırıldandı, başını bir kedi gibi saçlarımın arasına sokarak. "Beni şimdi sev."

"Yoksa ne olur? Magnus kalbini mi çalacak?"

Şimdi kıkırdamaktan bütün vücudu titriyordu. "Kıskanmana bayılıyorum."

Ben yapmadım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

WHITE PAWN TO A4

KILIAN

Magnus birçok tonun arasında yorgun görünüyordu onun çevresinden geçen duyguları

büyük taht odasında yoluma devam ettim. Cora ortalıkta görünmüyordu ama Caspian bugün ona katılmıştı. Varisi hayatının çoğunu denizde geçirmişti, eğer karaya dönerse onu nelerin beklediğini hepsi biliyordu.

Magnus başını geriye doğru eğerek beni ve arkamdaki iki muhafızı inceledi. "Kötü haberlerle geldiyseniz en azından gülümsemenizi önerebilir miyim? Güneşimizi soldurdun Gece Kralı."

"Bunun senin mizah anlayışın yüzünden olduğuna inanıyorum, Magnus."

Adam başını geriye attı ve sertçe güldü. "Yalnız geldin. Karınıza zarar vermezdim."

Bunu yapamazdınız. "Sana zarar vermek istemeyeceğini garanti edemem." Ve muhtemelen bir sürü oğlun olduğunu düşünüyordur.

"Yine de beni görmek istemişsiniz."

"Elimde kendi kinimden daha önemli meseleler var."

"Karınız öyle düşünmüyor."

"Karım incinmişti. Karımın kını yoktu. Kendisine borçlu olunan şey için geldi."

"O benim oğlumu öldürdü. Benim oğlumu. Oğlumu," diye tekrarladı kral ve göğsünden eski acılar sızmaya başladı.

Evlat kaybetmenin acısını hiç görmek istemezdim ama bir kral olarak oğlunun dikkatsizliği yüzünden çok daha fazlasını kaybedebilirdi. "Ona borçlu olduğu şeyin bir hayat olması talihsizlikti. İster senin, ister oğlunun, isterse kendi hayatı olsun, yine de ve hiç şüphesiz onu alacaktı."

İçini çekti ve kardeşini küçümseyen havasına rağmen dimdik ve gururlu duran Caspian'a baktı. Varis üç denizin her yerinde konuşuluyordu. Bir askerin kemiği ve eti. Bir şifacının kanı ve büyü. Duygularının neredeyse bir bıçakla kesilmiş gibi birbirinden bu kadar net bir şekilde ayrılmasına bakılırsa, babasından farklı bir acı hissediyordu. İhanet. "Onu sarayıma almamı sen istedin," dedi Magnus oğluna. "Söyleyeceklerini dinlemenin çektiğim acıya değip değmeyeceğini sen söyle."

"Konuş Kilian," dedi Caspian. "Silas Krigborn'dan artık korkmadıktan sonra kaybımızın yasını tutacak zamanımız olacak."

Başımı salladım ve baldricime uzandım, üzerinde Olimpos arması bulunan beyaz kumaşı beyaz taşlı bıçağın üzerine sardım.

Taren'deki en iyi zanaatkâr tarafından oyulmuş gümüş bir kabzaya takılı ve onlara doğru uzatıyor.

Magnus teklifime kaşlarını kaldırarak, "Hediyelerle ilgilenmene gerek yok," diye homurdandı.

"Bir gerçek. Gördükten ve duyduktan sonra buna bir hediye ya da lanet deyin."

Caspian kürsünün basamaklarından aşağı kaydı ve babasının yanına dönmeden önce hançeri elimden aldı.

Magnus'un gözleri önce merakla kısıldı, sonra da kabzanın etrafındaki kartal başının üzerinde dönen sarmaşıklara dokunduğunda neredeyse dehşetle irileşti. Eli kabzanın etrafına kazınmış harflerin üzerinde hareketsiz kaldı. Harfler onun adını oluşturunuyordu. "Bunun anlamı nedir?"

"Elindeki kılıç kısa bir süre önce dövüldü."

Kaşları birbirine yaklaştı. "İmkânsız. Beyaz taş sadece Olympia'da çıkarılırdı. Myrdur'da ne kaldıysa zaten pek çok kişi tarafından gün yüzüne çıkarıldı ve bu, bir tane dövecek bilgiye sahip herhangi bir eski demircinin Draugr Gecesi'nden sağ çıkacağını söylemeye gerek bile yok."

"Myrdur'da değil. Ötesinde."

"Kimse sisi geçemez, kimse dağlara ulaşamaz. Ötede dolaşan Olimposlular olsa bile, şüpheliyim... şüpheliyim-"

"Milyonlarca. Onlarca şehir. Bir saray. Bir kraliçe. Karımın atalarının topraklarını korumak için çizdiği sisin ardına gizlenmiş koca bir krallık ve pek çok gerçek. Olympia asla düşmedi. Eski ya da yeni bir Olympia yok. Myrdur düştü."

Caspian Olimpos armasını taşıyan kumaşa uzandı, kartalı ve beyaz kumaşın dokunuşunu inceledi. "Snowlin," diye başladı ve bana baktı, "o onların kraliçesi. Son Elding."

Başımı salladım. "Krallığın on iki kabile lideri tarafından on altı yaşında taç giydirildi."

Magnus'un gölgeleri hâlâ inançsızlıkla doluydu. "Kim bilir?"

"Moriko, Büyük Bakire ve onun ikincisi ve şimdi de sen."

"Silas?"

"Hayır. Tam olarak değil."

"Hangi gerçekler?" Caspian sordu. "Gizlenen başka gerçekler olduğunu söylemiştin."

Ben de onlara anlattım. Her şeyi. Başından sonuna kadar. Olympia'nın hayatta kalma hikâyesini, Silas'ın niyetlerini, karımın kökenini ve gücünü.

Yaşadıkları dehşet neredeyse saldırgandı.

Sessizlik ağırdı. Magnus'u çevreleyen tehdidi gördüğümde daha da ağırlaştı. "Korkmuyor musun?"

"Onun için mi? Hayatımın her günü. Onun için mi? Asla. Belki arkadaşı yemeğinin son lokmasını çaldığında. Yemeğin en sevdiği kısmıdır."

Magnus başını salladı. "O insan değil."

"O zaman neden ellerimde bu kadar kırılğan hissediyor? Neden acıyor ve ağlıyor? Neden kanıyor? Öyle olmamasını nasıl sağlayabilirim?" Böylece her gün acı çekmeyi bırakır. Böylece bu kadar derinden acı çekmeyi bırakır.

"Kız kardeşimin kanı onunla konuştuğun, tanıştığın, yemek yediğin, onu gördüğün zamandan beri değişmedi," dedi Eren, kapüşonunu çıkarıp öne doğru adım atarak. "Eğer o zaman ondan korkmadıysan, şimdi neden korkuyorsun? Her şeyi bilmek o kadar korkutucu mu ki, o hala o zaman olduğu kişi olmasına rağmen, bir insan olarak algınız değişti?"

Caspian'ın gözleri büyüdü ve hızla merdivenlerden tekrar indi. "Eren Krigborn?"

"Aynısı. Ve insanlık dışı olarak nitelendirdiğiniz kız kardeşimin kanıyla aynı kandan yapılmış."

Magnus benden ona doğru baktı. "Bunca zamandır hayatta mıydın?"

Başını salladı. "Benim ya da kız kardeşlerimin varlığından daha acil ilgilenilmesi gereken bir mesele için geldik," diye söze başladı. "Silas'ın sarayınızda hâlâ kulakları var. Kulaktan da öte. Üyelerinizden ikisi askerlerini Theros'un içine sokmak için komplo kuruyor."

"Nereden aklına geldi bu?" Magnus destek için oğluna bakarak sordu. "Bunun gerçek olduğunu bilmeden halkımı suçlayamam."

"Malena, Grasmere'in yaşlı hanımı. Ve parmakla göstermeye gerek yok. İkimizin de adı var," dedim.

Caspian hâlâ şaşkınlık içinde Eren'e bakıyor ve söylenenleri tamamen duymazdan geliyordu. "Baban biliyor mu?"

"Evet."

"Demek kehanet yaşıyor," dedi ve bana döndü. "Hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet."

Arkamızdaki kapılar inleyerek açıldı. "Önemli değil," dedi Cora, devasa odanın içinden bize doğru yürürken, beyaz elbisesinin köşesiyle parmaklarındaki kanı sildi. Eren'in önünde durdu ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Oğlum, yaşadığını bilmek harika. Ve kız kardeşinin sağ salim sana geri dönmesine sevindim."

"Teşekkür ederim, Cora teyze."

Magnus içini çekerek ona şöyle bir baktı. "Sen gittin gözlemleyin."

"Ben de öyle yaptım," dedi ve ellerini havaya kaldırdı. "Ama tanrıça bana bunları hediye etti ve bunları nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum."

Güneş Kralı uzaktan ona bir el uzattı. "Benim yanıma gel Cora. Yakında senin bir serap olduğunu düşünmeye başlayabilirim. Çöller bugünlerde seni benden daha çok gördü."

Magnus'un yanına gitmeden önce omzunun üzerinden bize bir gülümseme atarak, "Her zamanki gibi aşk dolu, tatlı kocacığım," dedi. "Kalbimi kazandığın günkü gibi."

Kız kucağına yerleştğinde boğazını temizledi. "Bizi uyarmaya geldiler."

"Ve biz de onlara teşekkür edeceğiz."

"Kanlı olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordum.

Kendine baktı. "Whitebridge'de bir direniş başladı. Görünüşe göre bu topraklar yeniden bize ait olmak ya da güneşimizin altında yaşamak istemiyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde çok sayıda yaralı kaçtı ve hastanelerimiz doldu taşı."

Yani çok geç kalmıştık. Bu bir oyun değildi. Silas gerçekten de savaştan önce hepimizi bölmek istiyordu. "Peki ya Prens Arun?"

"Öldürüldü," dedi Cora. "Birkaç hafta önce karısı tarafından ve muhtemelen kardeşinin emriyle."

Hells. "Kaybınız için başsağlığı diliyorum," dedim. Bu kadar kısa bir süre içinde iki çocuk kaybetmiş olmalarına rağmen, yaşadıkları acıya rağmen acılarını büyük bir nezaketle taşıyorlardı.

"Daha iyi bilmemiz gerekirdi ama oğlum onu seviyordu. Biz de onun da onu sevdiğini düşündük. Belki de seviyordu. Sadece kardeşine olan görevinden daha fazla değil. Ayrıca, onun yanında epeyce yandaşı vardı." Güneş Kraliçesi'nin gözleri bir an için daldı ve balkonda batmakta olan güneşe döndü, neredeyse onun rahatlığını arıyordu. Tam o anda, gerçek duygularının bir parıltısını gördüm. Morarmış ve taze keder onda sert bir renkti. "Sorun yaratacak kadar çoklar, bu yüzden kan var. Whitebridge tamamen Cyra tarafından kutsanmış olmayabilir ama halkı hâlâ her anlamda Solaryan. Silas halkı bize karşı çeviremeyeceğini biliyor ve bir sonraki en iyi seçeneğinin onları yok etmek olduğunu düşünüyor. Toprağı temizlemek istiyor. Bizimkiyle başladı."

Eren, "Bunu uzun zamandır planlıyordu. Sizi olacaklarla yüzleşmekten vazgeçirmek, korkuyla duvarlarınızın içine hapsetmek istiyor."

"Peki ne olacak?" diye sordu.

"Kaçınılmaz olan," dedim. "Asa onda ve Urinthia onu birlikte onarıyor. Gardiyan her an yükselebilir."

Güneş Kralı gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. "O gün gelecekti, o gün gelecekti."

"Bize katılmanızı istemek için geldik."

Gözlerini açtı, sıcaklık aramızdaki boşluğu kabartıyordu. "Ve krallığımı terk mi edeyim?"

"Belki de Silas'ın seçeneğini değerlendirmeden ve anavatanınızda katledilmeyi beklemeden önce size sunacaklarımızı dinlemek istersiniz. Bizi ve sizinle aynı fedakârlıkları yaparak bu savaşta bize katılacak diğerlerini dinlemek için. Üç gün içinde Olympia'da hepimizle buluşun."

Snow zaten üzerinde gecelikten başka bir şey yoktu ve yatağımızın ortasında sırtüstü uzanmış bir sürü mektup okuyordu. Ona yaklaştığımda benim mektuplarımı okuduğunu fark ettim.

Hayatımda hiç kızardığımı sanmıyorum, ama midemdeki dalgalanma bana başkalarında sık sık gördüğüm aynı hissi hatırlattı. Sadece gevşek bir anı

Çocukken yazdıklarımı hatırladıkça içim cız etti.

Yine de onun üzerinde aynı etkiyi yaratmamış gibi görünüyordu. Altın rengi gözlerindeki gümüş parıltıya rağmen sıırtmaya devam ediyordu. "Çok sevimliydin. Sanırım yeniden aşık oldum," dedi mektupları göğsünde sıkıca tutarak.

Yanına çökerek mektupları elinden aldım ve bir kenara koydum. Kıskançlık duygusu ruh halimi bozdu ve birdenbire tüm ilgisini istedim - tüm ilgisine açgözlüydüm. "Onu sevme. O bir aptaldı."

Üzerime tırmanıp kucağıma oturdu. "Benim aptalım. Peki sen ne zamandan beri aptal değilsin?"

Dolgun kıkına bir şaplak attım ve onu kendime doğru çektim. "Kalbime giden bir yolun var, kadın. Kesinlikle şiddetle."

Boğazını temizledi ve çenesini göğsüme dayadı. "Senin Kış Prensesi, ha?"

"Öyleydin," dedim parmağıımı burnunun köprüsünde gezdirerek. "Benim Gece Kraliçem."

Parmağımın ucunu ısırdı. "Şu anda ne olduğumdan emin değilim. Bu da olabilir."

"Valda Acme'ye dönmeyi düşündünüz mü?"

Yüz hatları keskinleşti. "Cennetlikler bir daha benimle arkadaşlık etme zevkine erişemeyecekler. Tövbe etmedikleri sürece. Diz çökerek. Muhtemelen bir şekilde kanayarak. Kan olmadan acı çekmek oldukça soluktur." Kıpırdadı

Parmakları neredeyse harikuladeliğe işaret ediyordu. "Biraz cennet kanı görmek isterdim."

"Merak etmiyor musun? Kim olduğunu?"

"Hayır, Kil. Zaten olduğum tek şey yeterli ve bazen de çok fazla. Daha önce farklı olabilirdi ama şimdi değil, artık değil."

"Önceden mi?"

"Kabuslarımın çözümü, onlara neden olan her şeyi yok etmek olduğunda."

"Peki ya şimdi?"

"Onu daha az istemiyorum, Kil. Sadece ona bu kadar yaklaşıp başka bir şeyi kaybetmekten yoruldum. Ne yapabileceğimi bilseydim, onu kullanmakta tereddüt etmezdim. Şimdi, ne kadar az bilirim o kadar iyi. Ve... kâbuslarım artık o kadar da korkunç değil. Karanlık artık o kadar çok canavar barındırmıyor." Parmaklarını yüzümde gezdirerek iç geçirdi. "Magnus bize katılacak, değil mi?"

"Yapacak."

"Tabii ki. Ben sadece bir oğlunu öldürdüm. Yedi tane daha var." "Altı. Arun öldü."

"Kahretsin. Ona benden önce kim ulaştı?" Başımı salladım. "Aptal kız."

Ellerini gömleğimin altına sokarak kıkırdadı. Bu hayalim çok mutlu görünüyordu. "Onu baştan çıkarmalıydim. Bitirmeliydim."

Kapımız sert bir şekilde çalındı ve Snow hemen ayağa fırlayarak karnıma bir dirsek attı.

Thora, kardeşimin kuyruğunda kasıla kasıla içeri girdi.

Genç olan, kardeşimin elinden kurtularak, "Çek şu karışık ellerini üzerimden," dedi.

Şimdi ne yapmıştı?

Kardeşimin etrafındaki kırmızı öfke kaşlarını kaldırmama neden oldu. Saklayamıyor muydu yoksa saklamak istemiyor muydu? "Onu Highwall'da yakaladım."

"Yakalandı mı?" Thora sersemlemiş bir halde boğuk bir sesle konuştu. "Yakalanmak mı? Neyim ben, bir tür mahkûm mu? Nöbet tutabilirim."

Kardeşim zalim kahkahalarla uludu ve sonra ona alay etti. "Küçük kuş, seni kovalamaya devam edemem."

"Kimse senden bunu istemiyor. Ve ben de senin için bir kafeste tutulacak biri değilim."

"Seni güvende tutmak seni bir kafeste tutmak değildir!" diye bağırdı kardeşim.

Snow kaşlarını çatmış ve kafası karışmış bir halde başını bana doğru eğdi. "Bu tanıdık geliyor mu?"

Bir kolumu ona doladım ve kendime çektim. "Tekrar bak."

Ağzı biraz aralandı, kardeşimi ve kız kardeşini inceliyordu. "Ah."

"Nia orada benimleydi!" Thora onun yüzüne karşı bağırdı.

"Nia kalesini koruyabilir. O yeteneklidir."

Genç yüzü acı içindeydi. "Ben de yapabilirim. Ve sen de benim neyden yapıldığımı bilmiyorsun, Malik! Snow'la birlikte eğitim aldım! Ben de onun gibi babamın askeriydim! Onun katiliydim!" Kekeleyerek derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı

ve kendini kendi görünmez kafesine kilitledi. Değişim çok ani oldu, bir yüzden diğerine. Bir maskeden daha fazlası. Arkasına geçebileceği ayrı bir gerçeklik.

Snow kollarımın arasında bir an gerildi, bu bakışı çok iyi biliyordu. Tamamen ayağa kalktı, kız kardeşinin yanına uzandı ve temkinli bir şekilde elini Thora'nınkinin arasından geçirdi. "Hey."

Küçük kız kardeş ona sarılmak için döndü ama sanki yapmaması gereken bir şey yaparken kendini yakalamış gibi geri çekildi.

Eşimin kaşları aşağıya indi ve tereddüt etmesine rağmen Thora'ya sarıldı. "Konuş benimle, Rora."

"Artık beni korumanı istemiyorum." "Bana bunu soramazsın."

"Artık senin sorumluluğunda değilim."

"Sen benim kız kardeşimsin," dedi Snow sert bir sesle ve ona daha sıkı sarıldı. "Kız kardeşler böyle yapar."

Dikkatimi hâlâ öfke kusan ve sorudan önce bir açıklama bekleyen kardeşime çevirdim. "Isjord'da kara muhafızlarına katılmıştı."

Hells.

"Rora!" Kar böğürdü.

Küçük kız kardeş bana döndü. "Onlara bu kadar kötü olmadığını söyle."

"**G ü ç l ü s ü n** Thora, ama üçünüzün de üzerinde büyük ihtimalle bir kan izi var." Mal'a ters ters baktım.

"Belki de size bunun neden bu kadar yanlış olduğunu açıklamak için zaman ayırsaydı."

"Bana söyledi," dedi gözlerini indirerek. "İyi. Hatalı olan bendim." Thora Snow'un yanağını öptü ve ikisi dışarıda yürürken kardeşime ters ters baktı. "Senden nefret ediyorum," diye tısladı nefesinin altından.

Mal elini göğsüne götürdü. "Ve işte buradayım, beni sevdiğini düşünüyordum."

Thora tepinerek uzaklaştığında, Snow tekrar yataktan kalktı ve kardeşime yetişti, duymamam için kapıları kapattı.

Bir süre orada kaldılar.

Duyduğum belli belirsiz fısıltılara bakılırsa ondan daha çok konuşuyordu. Yanıma döndüğünde yorgun ve üzgün görünüyordu, Güzel kara kaşları gergindi. Göğsüme doğru kıvrıldı. "O gördü."

"Neyi gördün?"

"Isjord'da bana yaptıklarının hepsi. Beni ona izlettirdiklerini söyleyene kadar ona neden işkence etmediklerini anlamamıştım."

Kanım dondu. Gece daha da soğudu. "Bunu sana o mu söyledi?"

"O yaptı. Bu yüzden bana çok kızgındı. Ben kaldım."

Ses yükseldiğinde her zaman yaptığı gibi bir elini göğsüme koydu. "Kaldın mı?"

Parmakları kalbimin üzerinde kıvrıldı. "Orada, zindanda. Günlerce. Nasıl çıkacağımı bildiğim halde."

"Bana bak."

O yapmadı. Eli kalbimden kaydı. "Bana bak,
Pamuk."

Gözleri nihayet benimkilere dikildi, yine boştu, elleri yumruk haline gelmemek için kollarımı sıkıca sarmıştı. "Bana sorma."

"Anlatmak istemiyor musun?"

"Sana zarar vermesini istemiyorum."

"Canımı yak." Alnımı onunkine yasladım ve yalvardım,
"Canımı yak, lütfen."

O da bana anlattı. Her şeyi. Ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyorum.

Sesi kulaklarıma yabancı, soğuk ve uzaktı.

Sonunda, acıttı. Çok, çok fazla. Düşündüğümde daha fazla. Acıtabileceğimi düşündüğümde daha fazla. Ama yüzündeki rahatlamayı görünce, bana tekrar anlatmasını istedim. Hatıralarından tamamen kurtulana kadar bana binlerce kez anlatmasını istedim.

Silas'ın ondan çaldığı şeyi bulmuştum.

Umut.

CHAPTERTHIRTY-CIX

BLACK ROOK TO D8

EREN

| tarçın kokulu sonbahar rüzgarıydı.
| bu günlerde beni kabuslardan kurtaran
tuz ve çam ılık bir tane. Terimi kuruttu ve nefes alışımı sessizce sakinleştirdi - her zaman rüzgârdı. Yanımda uyuyan adam, gerçekliğimin hakikatini kavramaya ve kendimi gecelerime ve birçok düşünceme musallat olan şeyden uzaklaştırmaya çalışarak kendimi yatak başlığına yaslamak için ittiğimde kıpırdamadı. Geceleri hâlâ bir askerdim. Rüyalarımda tenime çarpan rüzgâr sertti. Ve orada gördüğüm gerçeklik eski bir gerçeklikti.

Bir elimi kollarımdaki yanık derinin üzerinde gezdirdim ve tekrar yerleşene kadar üzerlerine serinlik yaydım. Kara ateş. Hâlâ kırmızı alevler yakıyordu, bu da aldatmacanın bir parçasıydı ama sonsuza dek yanıyordu. Kara büyü - en karanlıklarından bazıları. Adriyatikliler o gece hiçbir şeyin canlı çıkmayacağından emin olmaya çalışmışlardı. Hazırlıklıydılar.

Odamın kapısı pat diye açıldı ve Lin ağır adımlarla, hızlı hızlı nefes alarak içeri girdi, onu iç çekip kapıya yaslanan kocası izledi. Küçük kız kardeşim yatağımın ayak ucunda bir süre ileri geri volta attıktan sonra beni ve yanımda yatan arkadaşını fark etti, ikimiz de... çıplaktık.

Cai bir gözünü açtı ve inledi, sanki Snow'un bunu yaptığı başka bir sefermiş gibi uykuya geri döndü.

Çarşafı göğsüme kadar sıyırdım ve küçük kız kardeşimin giysisiz halimin görüntülerinden rahatsız olmadığından emin oldum. "Lin, sorun ne?"

Kilian'la alay etti. "Ağırlaştırıcı adam."

"Ağırlaştırıcı kadın."

"Boşanıyorlar mı?" Cai inledi, hâlâ yarı uykuluydu.

İçimi çektim. "Biriniz konuşsun lütfen."

Kar kollarını kavuşturdu. "Memphis'in Isjord'dan Skadi'den haberlerle dönmesini bekliyoruz. Dün gece Nia'nın iksirini içti."

"Ve? Sorun nerede?"

"Isjord'a gidip kendi gözleriyle görmek istiyor," dedi Kilian. "Kendisi görene kadar tamamen güvenmiyor."

Önce Cai güldü, sonra ben de onu takip ettim. Doğru hareket değildi. Kız kardeşim öfkeli görünüyordu.

"Bağlılığım geri dönmedi."

Kilian sonunda ona bir el uzattı. "O geri dönecek, kalbim. Memphis onlar tarafından asla yakalanmayacak."

Snow onun elini tuttu.

"Ama-" "Aması yok, hanımım."

İki hastalıklı aşık aptalın arasına baktım. "Neden benim odamda tartışmaya geldiniz?"

Kız kardeşim bana sert bir bakış fırlattı. "İnanır mısın, koca kalede bir tek siz ikiniz varsınız. Tavsiye almak için zindanlara inemem, değil mi? Sadece öldürülmemeyi istiyorlar ki bu da gelmiş geçmiş en kötü tavsiye."

Cai'nin kafasını kaldırmasıyla irkildi. "Ne?"

Kilian Snow'u dışarı sürükledi. "Hazırlanmana izin vereceğim. Terasta Skadi'den ve bugün Dravan Adası'ndaki toplantıya katılacak olanlardan haber bekleyeceğiz."

"Birazdan orada olacağım."

Giyinirken Cai'nin gözleri hâlâ uykudan yarı kapalıydı. Her zamanki gibi yorgundu. Ayağa kalktı ve boynuma küçük bir öpücük bıraktı. "Akşam görüşür müyüz?"

"Gün ışıyla aranızda bir şey mi var?"

Pantolonunu iliklemeye çalışırken ofladı. Aklında çok fazla şey vardı. Olmak zorundaydı. Sadece zihni gürültülü olduğunda bu kadar sessizdi.

Tam geri çekilmek üzereyken gömleğini tuttum ve onu kendime çektim, kollarımı vücuduna doladım ve sadece... ona sarıldım. Bir, sonra iki ve üç. Hareket etmedi. Eminim hareket etmek istiyordu, kaslarının benimkilere karşı nasıl sertleştiğini hissedebiliyordum. "Ne oldu, Cai? Benimle konuşabileceğini biliyorsun," diye fısıldadım, sesimi daha fazla yükseltmeye ve onu kelimelerle -bana asla vermediği kelimelerle- uzaklaştırmaya cesaret edemedim.

Belki de beni duymamıştır.

Yapmasaydı daha iyi olurdu.

Çünkü çok acımasızca şöyle dedi: "Konuşacak birini isteseydim, babamın mezarını ziyaret ederdim. En azından bana hayatımı değiştirecek tavsiyelerde bulunmaz."

Belki de gülümsememi biraz fazla zorladım çünkü gözlerini kaçırdı, sadece bana bakmamak için tüm odayı taradı. "Konuşmak için o kadar kötü biri miyim?"

Bana her zaman konuşmamam, söylemek istediklerimi söylemem, yaşadığım hayal kırıklığını ifade etmem, hatta düşünmemem söylenmişti. Babam tarafından. Annem de benden sessiz olmamı istemişti, konuşmak bana sadece bela getirirdi. Alaric ve Lysander da yanlış bir şey söylememden korktukları için benden hiçbir şey söylemememi istemişlerdi. Bu satırların arasında bir yerde, nasıl yapılacağını unutmuştum.

Belki de hala böyle yapmamalıyım. Belki de konuşmak için gerçekten kötüydüm.

Yine de iyiydi. Karşılık vermek zorunda değildim. O benimle konuşabilirdi.

Ama o bunu yapmak bile istemedi.

Gözlerini ovuşturdu, yine yorgundu -her zaman çok yorgun. "Eren-" "Gidebilirsin, Cai. Kalmak zorundaymışsın gibi hissetme çünkü

Yapmazsın," dedim ve temiz kıyafetlerimi alıp banyoya doğru yöneldim.

Kolları ortama dolandı ve beni durmaya zorladı. Dudakları omzumda öpücükler bıraktığında gözlerim kapandı. Ama bu yumuşak his kısa süre sonra kayboldu.

Tüm bedenimi titreten, midemi bulandıran yabancı bir his.

Her zaman ihtiyaç duyulur, asla istenmez.

O da hareketsiz kaldı ve benden biraz uzaklaştı. "Hey, ne oldu?"

"Eğer biriyle konuşmak isteseydim, beni dinlemek isteyen birini bulurdum." Döndüm, ona bir gülümseme ve içimi hiçbir öpücüğün yapmaması gereken şekilde karıştıran hafif bir öpücük verdim. "Git, akşam görüşürüz."

Ve yaptı da.

Gitti.

Her zamanki
gibi.

Ve sonunda içimde tuttuğum her şeyi kusabilirdim. Sadece nasıl hissettiğime değil, ne hissettiğime de üzülebilseydim. Eğer kalbimi boşaltabilseydim. Ya da kafamı.

Banyo kapısı hafifçe vuruldu ve Nia başını içeri uzattı. Bana bir bakış attı ve hemen yanıma koşarak bir keseyi karıştırmaya başladı. "Al bunu," dedi ve biberiye gibi kokan yeşilimsi bir sıvıdan oluşan küçük bir şişeyi dudaklarıma götürdü. Bir süre yere oturmama yardım etti. "Cai midenden olduğunu söylemedi."

"Cai?"

"Gelip beni odamdan aldı, kendini iyi hissetmediğini söyledi. Baş ağrısı. Ama yanlış anlamış." Dizlerini göğsünde topladı, "Mide ağrısına da benzemiyor" derken sesi kısıktı.

"Hayır mı?"

"Skygard kardeş hastalığı gibi görünüyor. Silas'ın neden olduğu türden bir hastalık," dedi ve bir bezle alnımı ve şakaklarımı sildi.

Bu beni gülümsetti. "Tedavim nedir, genç Nia?"

"Henüz bir tane yapamadım," dedi üzüntüyle. "Neredeyse on yıl boyunca denedim ve örneğim hiçbir zaman işbirliğine yanaşmadı. Tedavilerim onu huysuzlaştırdı."

Kıkırdadım. "Tıpkı benim küçük kız kardeşim gibi." Yanağını okşadım. "Sana bir sürü sorun çıkarmış olmalı."

"Sorun yok. Ama... ama ben çok endişelendim-Cai de öyle. Ve yine aynı hale geldi. Öfkesinin en yoğun olduğu zamanlardaki gibi. Uzak. Sadece uyanıyor, yemek yiyor, uyuyor. Dünyanın durmadığını fark ettiğinden bile emin değilim. Yürüyen tek kişinin kendisi olmadığını. Sadece o olduğunu, onun durduğunu. Denemeyi de bıraktı." Bana baktı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Hiçbir zaman erkek zevkimle tanınmadım."

Homurdandı. "Ben de öyle."

Bu beni güldürdü ama kafayı bulmak biraz acı vericiydi.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi sessizce. "Ben de bir zamanlar böyle hissetmiştim."

"Kalbimi koluma mı takıyorum?"

"Hayır, pek sayılmaz, ama nasıl hissedildiğini anlamak için gölgeleri görmeye güvenmemeyi öğrendim. Karın hiç gölgesi yok. Cai'ler her zaman çok kafa karıştırıcıdır."

"Ya seninki?"

"Benimki... benimki hep gelip geçiciydi. İnsanın hissedebileceği her şeyi hissettim ama hiçbir şey yeterince uzun süre aklımda kalmadı."

"Aşk dışında."

"Bunun dışında," dedi utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Sanırım bir zamanlar sahip olmadığım şeyleri kabul edemeyecek kadar sahip olduklarıma minnettarım. Unutmak benim için kolaydı. Kar, Cai, Alaric, tüm bu krallık bunu kolaylaştırdı."

"Unutmaya çalışmamı mı öneriyorsun?"

"Siz Snow gibi, süregelen acıları bir silah olarak kullanmaya çalışmıyorsunuz. Aksine, sanki var olmak yanılsamış ve geçmişteki acılarınız onu yeniden doğru yapmış gibi, onu bir zehir olarak kullanıyorsunuz. Unutmak zor olurdu. Zehirde olduğu gibi, yoksunluğa girersiniz. Ama... kendiniz hakkında, varlığınız hakkında düşündüklerinizi yeniden yazmak... bu daha kolay olabilir. Benim için daha kolaydı. Zehiriniz, geçmişinizin hangi kısmını kullandığınızı biraz değiştirerek kolayca ilaç olabilir. Kökler, saplar, yapraklar, onları kullanmayın. Çiçeği kullanın. İçlerinden çıkan şeyi. Sevgi dolu, şefkatli, aydınlık ve dürüst bir insan." Ardından gelen sessizlik şaşırtıcıydı. "Yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır. Hayır, Nia, değilsin."

Biraz daha yaklaştı ve fısıldamak için eğildi. "Kapınızda beni bekliyor. Muhtemelen neyin yanlış olduğunu bilmek isteyecektir."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Ona ne diyeyim?" diye sordu, eldivenli elini

en kalın yanıkların olduğu kollarımın üzerinde nazikçe
gezdirerek.

"Midem. Ona benim midem olduğunu söyle."

"Eren, belki-"

"Biz konuşmayız Nia," dedim, ayağa kalkıp onun da kalkmasına yardım ederek. "Göbek adımı bile bildiğini sanmıyorum."

Kilian terasın uzak köşesinde durmuş, duvara yaslanmış, gençliğinden beri hep olduğu gibi karanlık ve düşünceli bir haldeydi. Lazarus karısına biraz fazla yaklaşmış olsa da, gözleri sadece kız kardeşimin adamlarıyla konuşmasını izliyordu.

Beni gördüğünde kaşları hafifçe eğildi, o kadar küçük bir hareketti ki bu, başka herkes tarafından fark edilemezdi. Majesteleri kendi iyiliği için fazla sertti.

"Seni üzdüm mü eski dostum?" Omzunu sıkarak söyledim ama adam benim soğukkanlılığımdan etkilenmemişti.

"Bu beni üzmeli mi?"

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Gördüğün şey üzerine gereksiz yere kafa yoruyorsun." Çenemi Lazarus'a doğrulttum. "Hâlâ onun etrafında bir akbaba gibi dolanmasına aldırıyor musun?"

"Ona kimin baktığı kimin umurunda," dedi ellerini ceplerine sokarak. "O bana böyle baktığında."

Kız kardeşime baktığımda onu Kilian'a bakarken buldum.

Kibirli arkadaşım omuzlarını biraz şişirdi, mükemmel kesilmiş ve ütülenmiş ceketindeki görünmez tüylerin tozunu aldı. "Güvercinlerden korkmuyorum Eren."

"Daha da kötüleştin. Ağır bir delilik vakası."

"Yine de buradayım, sevdiğim kadınla evliyim. Senin o hıyar sevgilin göz rengini bile doğru tahmin edemiyor."

İç çek. "O benim sevgilim değil."

"Hm. Eğer bu sabahı doğru hatırlıyorsam, ikinizin de di-"

"Peki," diye homurdandım ve o da kaşlarını kaldırdı. "Biz... sevgiliyiz."

Memphis göklerden cıvıladı, büyük bir kediye dönüştü ve neredeyse can çekişen kız kardeşimin yanına koşarak onu göğsüne bağladı.

Snow mektubu yakasına kadar açtı ve hızla okudu, omuzları hızla inip kalkıyordu. Yüzü normal renginin ötesinde solmuştu.

O zaman işe yaramamıştı.

Nia'nın iksiri işe yaramamıştı.

"İşe yaradı," dedi Snow, kekeleyen bir kahkaha onu terk ederken. "İşe yaradı. Skadi dün gece fideyi kustu."

"İşe yaradı mı?"

Arkamızdan gelen Cai'nin sesine döndüm. Snow kollarında uçarken, ayaklarını tekmeleyip heyecan içinde kıvrılırken yüzü sırtarak aydınlandı.

"Kimseyi kurtarmak istemediğini sanıyordum," dedim.

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Nasıl bakarsan bak, bu babama karşı bir zafer. Ayrıca, ben

Skadi'yi kaybetmek istemeyiz. O hepinizin düşündüğünden daha değerli. Silas'ın kişisel koruması o. Muhtemelen savaş sırasında bile onun yanında olacak. Bize bir fırsat verin."

Bunların hiçbirini almadım ama yine de başımı salladım.

Terastaki diğer insanların aksine, Isjord'da sincaplar evsiz kaldığı için bir ağaç kesildiğinde her seferinde ağladığını biliyordum. Onların mülkiyet hakları için çok mücadele etmişti. Babamıza bu konuda bir anlaşma teklif etmek işe yaramadığında, gidip iş adamlarını bıçaklamış, şehir haber panosuna bir uyarı asmış ve tüm Tenebrose'un onun doğrudan donmuş cehennemlerden gönderilmiş bir cadı olduğunu düşünmesini sağlamıştı.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Bunların çoğunu Isjord'un içine gizlice sokuyoruz," diye yanıtladı Kilian. "Geri kalanları daha sonra kullanırız. Kim kalırsa."

Atlas cüppesine takılarak ve birkaç kez yuvarlanarak terasa koştu. "V-Vrammetheni ve Solaryan gemileri Mahara'nın kanalına girerken görülmüş. Dravan Adası'na doğru yelken açıyorlar," dedi hızla. "Tristin beni hemen size haber vermem için gönderdi."

Geri çekildim ve hemen bir dağ kayalığından bize doğru fırlayan Jayre için keskin bir düdük çaldım. "Kıyıya sağ salim vardıklarını görecektir ve onları takip etmiş olabilecek her şeyi geride tutacağız."

Yanından geçerken Cai kolumu tuttu. "Tristin ve Skye orada."

"Duydum."

İçini çekti, eli kolumdan belime doğru hareket etti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Nia hâlâ iyi olmadığını söyledi."

Jayre çatıya indi, sırtına tırmanabilmem için başını eğdi.

"Bu benim sorunum, Cai."

Beni tutuşu gevşedi ve başını salladı, ben Jayre'ye tırmanıp bulutların içinde kaybolmaya başlarken geri çekildi.

Yanlış yaptığımdan korkmadan düşünebildiğim, konuşabildiğim ve hissedebildiğim tek yer.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

WHITE KNIGHT TO G3

KILIAN

S Bu kez tek başına, oldukça sakın bir şekilde giyindi.
Siyah

Omuzlarında birkaç zincir sarkan bir elbise, Kolları ve göğsü neredeyse zırh gibiydi. Nedense o muhteşem, uzun saçlarını bile toplamış, arkadan tutturmuş ve gümüş küpelerini kulaklarından aşağı sarkıtmıştı. Gözleri aynadaydı ama zaman zaman benimkilere de bakıyordu, neredeyse güven verircesine. Taktığı taç Olimpiyat tacıydı ama Adriatic da olabilirdi. Her tarafı obsidyen ve elmaslarla süslenmiş gümüş sivri uçlar.

Arkasına geçerek bulabildiğim en kırmızı ruju aldım ve onu kendime çevirdim, dudaklarını en mükemmel günah gibi görünene kadar boyamak için çenesini sıkıştırdım.

Suratını astı. "Güzel mi?"

"Çok."

"Magnus'u boğmama izin verme."

"Bana aşk mektupları yazan ve beni karşılamak için tüm şehir kalkanlarını indiren tatlı adama bunu yapmazsın."

evini."

Bana vurdu, ellerini yakalayıp sırtı göğsüme gelene kadar döndürene kadar kollarıma vurmaya devam etti. "Seni seviyorum," diye mırıldandım kulağına.

Ben ona sarılırken aynadaki yansımadan ikimize baktı ve gülümsedi. "Sevgilinden daha mı fazla?"

"Sen benim sevgilimsin. Benim hanımım. Metresimsin. Arkadaşımsın.

Sen her şeysin."

Drava'nın yüksek kayalıklarında Solaryan ve Vrammetheni gemilerinin kıyıya yanaşmasını izlerken bizi hayal meyal gördüm. Krallıklar arasındaki toplantı herkesin kararlaştırdığı gibi açık havada yapılacaktı. Snow'un emriyle, herkesin güvenli bir şekilde yaklaşabilmesi için kara parçasındaki sis dağılmıştı.

Altımızda, greystone taşından yapılmış sandalyelerden oluşan bir çember, ortasına Olimpos arması işlenmiş büyük bir daire oluşturacak şekilde toplanmıştı. Bir zamanlar tanrılar bu sandalyelere oturmuştu, şimdi ise doldurmamız için boş duruyorlardı.

Moriko ve Nia bir portaldan dışarı çıktılar. İkili el ele durdu ve Drystan'ın Crafter'ıyla birlikte beklediği yerin hemen yanında birbirlerinin yanına oturdu.

Daha sonra Macaria geldi, onu iki kız kardeşi izledi.

Ve son olarak Magnus, Cora ve Caspian geldi.

Havada yoğun bir gerginlik vardı ama Snow beklediğimden daha sakindi. Yine de yüzündeki ifade beni biraz temkinli yaptı. Savaşa hazır görünüyordu; zalim bir gülümseme, parıldayan gözler ve sabit kalp atışları.

Cora, "Demek iş buraya kadar geldi," diyerek dalgaların ve suçlayıcı bakışların eşlik ettiği ağır sessizliği bozdu.

"Ne yazık ki," diye yanıtladı Moriko, bir eliyle Nia'nın kolunu sıkıca tutarak. "Görünüşe göre bu kaçınılmazdı."

Karımın parmakları kıvrıldı, sıkı bir yumruk haline gelmeden hemen önce durdu. İleriye bakışında söylemek istediği sözleri görebiliyordum.

Onu durdurabilirdim.

Onu durdurmaya çok yaklaşmıştım.

Bu benim tarafımdan durdurulabilirdi.

Yanılıyor olması dışında.

Ama yanılıyor olmayı seviyordu.

"Bizi buraya savaşta size katılmamız için çağırdığınızı varsaymama izin var mı?" Magnus sordu.

"Manevi desteğinizi isteseydim, size bir kartpostal gönderirdim, Majesteleri," dedi Snow, ona bir bakış atarak.

Nia boğazını temizledi. "Silas ve Aurora'yı kıtaya yayılmadan önce durdurursak şansımız artar."

"İsteddiğiniz şey," dedi Magnus, "şehrimi kimsenin insafına terk etmem ve birliklerimi sizinkilere katılmaya gönüllü etmem. Whitebridge'i zaten kaybettik. Silas'ın birlikleri şehirlerime yarım günden fazla uzaklıkta değil."

"Dardanes toprağında ölmek ya da Solaryan toprağında ölmek," dedi Snow. "Seçenekler bereketli değil, ama şanslısınız ki, hala

seçenek."

"Aurora'yı göndermeyi daha kolay bulduğu yere gönderecek.

Ordu sadece bir başlangıç" diye ekledi.

Bunu benden duymuştu, şimdi de ondan duyması gerekiyordu. "Orduları dikkat dağıtmak için," diye güvence verdi Snow. "Bir araç

bizi ona karşı birleşmekten ayıracak. Whitebridge'e ya da Sayuri'ye gönderdiği kuvvetler, anakaradaki kamplarda sayılanlarla kıyaslanamaz bile. Planı sizi birkaç dakikalığına meşgul etmek, hatta belki de kazanmanıza izin vermek, ancak daha sonra gelecekler için gardınızı dşrmenizi sağlamak. Ve Aurora'nın icabına bakılacak. O korkulacak biri değil."

"Anlaşmak mı? Bir gardiyanla nasıl başa çıkılır?"

"Onunla daha önce nasıl başa ıktılarsa öyle." dediğinde tüm gözler Snow'un üzerindeydi. Başka bir gardiyan kullanarak." Karımın elleri titriyordu. Kaderini kabul ettiğinde sonsuza dek krallığın bir silahı olacaktı. "Tüm atalarımın yaptığı gibi onunla savaşacağım."

"Benim gibi," diye ekledim. "Ona ve Silas'ın diğer canavarlarına karşı kalkanlar, büyüler ve silahlar yarattık."

nce Cora konuştu, "Ama asa Silas'ın elindeydi. Onu nasıl kontrol edeceğimizi biliyor muyuz?"

"Onun türüne, ihtiyaç duyulduğunda Aurora'yı kontrol etme görevi verildi," diye konuştu Macaria. "Onu kontrol edebilir. Silas'ın yaptığı makinelere rağmen gücü uzun süre elinde tutabileceğinden şüpheliyim. Sınırlardan kurtulduğunda, Snowlin ona asaya geri dönmesini

emredebilecek."

Bir yalan. Snow onun ölmesini istedi.

"Büyük Bakire tüm bunları biliyor muydu?" Magnus sordu.

"Tüm Büyük Bakireler biliyordu," diye onayladı menek e rengi cadı. "Bu bilgi yeni nesillere hiç  a madan aktarılıyor."

Alay etti. "Yani Eldmoor, Silas'ın bir Skygard prensesiyle evlenirken ne planladığının başından beri farkında mıydı? Bu kökten engellenebilir miydi? Söylemeye  alı tığın bu mu?"

"Tam olarak değil, hayır," diye ekledi Macaria. "Silas, Serene Skygard'la evlendiğinde Valas ve Urinthia, Silas'ın bozmakla tehdit ettiği dengeyi koruyan kişiler olarak onunla ve sarayıyla bir toplantı yaptı. Gördüğü gerekçeler a ğ z l  ve güce açtı. Kral Jonah ile yapılacak bir ittifak ona krallıkta yeni bir konum sağlayacaktı." Karıma kısa bir süre baktıktan sonra, "Ama onun niyeti de sevgiden kaynaklanıyordu," dedi.

Snow'un ba ı ona doğru döndü. "Kendi hatalarını örtmek için yalan söylemeye cesaret edemezsin."

Macaria korkuyla yutkundu ama arkamızda  im ekler  akan glenslerin etrafında seken elektrik tehdidine rağmen duraksamadı. "Gerçek bu Snowlin," dedi ona ve tekrar Magnus'a döndü. "Bir Delcour'un Skygard'a onların eli, ruhani rehberi olarak katılması gelenektir. Ne Urinthia ne de Valas, son Delcour Zanaatk rı öldükten sonra Melanthe'yi Skygard'a gönderecek kadar ona g venmediler, kendilerinin bile anlayamadığı g  ler konusunda onlara rehberlik etmesi için. Bu yüzden Valas, o zamanki Büyük Bakire olarak, oğlumu sürgüne gönderme kisvesi altında

Alaric Drava, ona yakında tanrıların mesajına dönüşecek olan görülerimi anlattıktan sonra gerçeği herkesten sakladı." "Nubil göklerinin altında ve Krig'in topraklarında, üç Eldingchildren duruyordu." diye açıkladığında elleri titredi.

"Kehanet," dedi Nia, gözlerini kocaman açarak. "Kehaneti yazılmadan önce mi gördün?"

Hava daha da soğudu ve Snow buz gibi bir nefes aldı. Ona yine yalan söylenmişti. "Her şeyi, olacakların hepsini biliyordun ama yine de babamı Olympia'nın içine mi soktun?"

Macaria titredi. "Bilerek değil. Onu yok etmek için değil. Ama üçünüzün var olacağından emin olmak için. Bir Skygard'a ihtiyacı vardı, plan kuzeninizi kullanmaktı. Ama hiçbir tanrı bunu böyle emretmedi. Turnalar, imgelemler ve taşın üzerindeki yazılar çok daha kötü bir kaosun geleceğini öngörüyordu. Siz olmak zorundaydınız. Üçünüzün var olması gerekliydi. Alemin dengesi tehlikedeydi. Bunu takip edecek olan şey basit bir yıkımdan daha kötü olacaktı. Yok oluş olacaktı. Bizim diyarımızdan çok daha uzaklara yayılacak bir hastalık, diğer pek çok diyarda çoktan başlamış bir hastalık." Kara gözleri menekşe renginde parlıyordu. "Karanlık yeni bir çağ başladı. Topraklarımızı bozdu."

Snow'un elleri sıkıca kıvrıldı ve yukarıdaki gökyüzü öfkesini o kadar yüksek sesle haykırdı ki kulaklarım bir süre uğuldu. Titrek bir nefes aldı, altın rengi gözleri kırmızı damarlar ve dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Diyarların dengesi mi?" Omuzları, boğazını ağır ve acılı bırakan sert kahkahadan titredi. "Diyarların dengesi," dedi.

tekrarladı, herkesten çok kendine. "Krallığım düştü. Halkım katledildi. Akrabalarım yok oldu, kullanıldı, istismar edildi ve işkence gördü. Krallıkların dengesi için mi?"

Macaria suçluluk duygusuyla başını öne eğdi. "Burada toplanan herkesin başına geleceklerin gerçek yükünü bilmesi gerekiyordu. Alemin hayatta kalmak için üstlendiği gerçek yükü. Bunu bilmek çok önemli."

Drystan boğazını temizledi. "Duymam gereken her şeyi duydum. Vrammethen'in bu savaşta sizin yanınızda olacağından emin olmak için aramızda yeterince ilişki kurduk."

"Kutsanmamışlar savaşacak mı?" Macaria şüpheyile sordu. İnsan kral titreyen parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. "Gerçekten de öyle."

Macaria'nın gözlerinde, sessiz Crafter ile bizim aramızda gidip gelen bir şüphe vardı. "Eldmoor da öyle. Urinthia böyle olmasını isterdi. Ordularımız ve toplarımız olmayabilir ama büyümüz var, hem de çok güçlü bir büyü. Şu andan itibaren ve o yenilinceye kadar Kızıl Meclis ve Zanaatkârlarımız hizmetinizde olacak."

İkisine de başımı salladım.

"Ne için bir arada durduğumuzu bile bilmeden önce birlikte durduk," dedi Moriko. "Hanai senin yanında savaşacak, kendi şehrimi hiç kimsenin merhametine bırakmak zorunda kalsam bile."

Herkes Magnus'un konuşmasını bekledi, ama adam dikkatini yanımda sessizce acı içinde kıvranan karıma vermişti, yüzündeki sert ve affetmez ifadeye rağmen

Gözlerini kalın yaşlar bürüdü. "Bu şekilde kazanabileceğimize inanıyor musun?" diye sordu ona.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Evet. Öyle olduğunu biliyorum."

"Senin zaten bir planın var," dedi Caspian Pamuk'a. "Senin her zaman bir planın vardı."

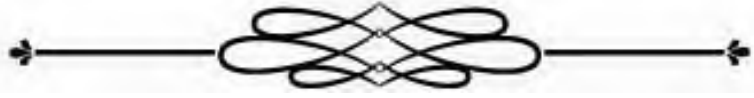
"İstiyorum."

Magnus ayağa kalktı. "O zaman seninle geliyoruz." Başını hafifçe bana doğru eğdi. "İkiniz de. Birliklerimiz en geç bu gece Dardanes'e doğru yola çıkacak."

Aynen böyle.

Ayarlanmıştı.

Altı krallığın hepsi Silas'a karşı tek vücut olarak savaşacaktı.

Snow'un omuzları hızla inip kalktı. Gökyüzüne verdiği öfkeli komutla salınan şiddetli denizlere bakıyordu. Arkasına geçip kollarımı beline doladığımda ve alnımı omzuna yasladığımda tüm vücudu gevşedi.

İnsan ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Varlığınızın sadece acı çekmek için üretildiğini duymak her türlü eşiği aştı. Yine de ayaktaydı.

"Anlat bana."

Keskin bir nefes çekti. "Attığım her adımda kendim hakkında bilmek istemediğim yeni bir şey öğreniyorum. Hepsini al götür Kil, olmam gereken her şeyi ve onların

Beni yarattı ve sonra benden geriye ne kaldı? Neyim ben, eğer herhangi bir şeysem?" Kollarımın arasında dönüp bana baktı. "Tek duyduğum amaç. Bu benim amacım. Olmam gereken yerdeyim, olmam gereken kişiyim. Yani bu kana sahip olmak, onu daha ileriye taşımak, asayı kontrol etmek, barışı korumak, ilahi olmak dışında başka bir şey için yaratılmadım mı?" Her nefes alışında daha da sertleşerek nefes alıyordu. "Myrdur mahvoldu. Ailem yok oldu. Annem öldü. İki krallık neredeyse savaşa sürükleniyordu. Ve hepsi ne içindi? Babamın ellerinde acı çekeyim ve sonunda orada da öleyim diye mi?"

Son sözlerinde sustu ve ben de öyle yaptım, hava yeniden soğudu.

"Kar, kalbim. Seni ellerimden bu kadar kolay kim koparacak sanıyorsun?" Onu kendime çektim. "Ölüm mü? Ben o'yum."

Gözleri kapandı ve ağır yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. "Sakla beni, Kil. Saklanmak istiyorum."

Ceketimin düğmelerini açtım ve tekrar iliklemeden önce onu kendime doğru çektim. Bir süre orada durduk, uzun bir süre. Ağlamadı. Konuşmadı. Sessizliği ağır ve acı vericiydi.

"Karşı koy," dedim. "Bu amaca meydan oku. Eğer gücün yoksa, o zaman senin için meydan okumama izin ver."

Başını tekrar kaldırdı. Gözlerinde garip bir bakış. Neredeyse pes etmişti. Çabucak değişti. Bir çeşit farkındalık. Tam soracakken omzumun üzerinden bize katılan varlığa baktı.

Ben de Thora'ya döndüm. Orada durmuş bekliyordu. Kız kardeşinin söylediklerini duymuş olmalıydı çünkü yıkımı anlamak için gölgeleri okumaya gerek yoktu.

"Evet, Thora," dedim ve Snow da ona bakmak için biraz geri çekildi.

"Hâlâ bize katılmasını istemediğiniz biri var."

BÖLÜM IV
THE FOUR İŞMIGHTS
GAME

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLACK KNIGHT TO C8

THORA

M Alik bana yardım ederken benimle tek kelime bile konuşmadı.

derilerimi giydim. Adriatian mekanizmaları Olympia'dakilerden daha ağır ve giymesi daha karmaşıktı ama Olympia'ya gidersem Alaric beni zindanlara zincirleyecek ve bunu yapmama izin vermeyecekti.

Malik'in elleri hançer tutucularını sıkıca bağlamak için uyluğumdan aşağı kayarken nefesimi dengelemek için elimden geleni yaptım. Botlarımı bağlamak için dizlerinin üzerine çöktüğünde başarısız oldum.

"Şimdi korktun mu?" diye sordu.

Bacağına tekme attım. "Beni okuma."

Sonunda gözlerini bana doğru kaldırdı ve tekrar tekmelemem için ayağımı tuttu. "Okuyor musun? Bird, kalp atışların beni her an delirtebilir."

Korktuğum için değil. "Gelmek zorunda değildin. Bunu yapmana bile gerek yoktu. Seni bu kadar rahatsız ediyorsa, git."

Yayımlı çekti, saçından düşene kadar çekti. "Birincisi, ölmeme ve sırlarımı seni susturamayacağım mezarın ötesine götürmeni tercih ederim. İkincisi, geçen seferki gibi bu mekanizmalarla kendini boğabilirdin. Ve son olarak, şansına, kızdırılmaktan hoşlanıyorum." Beni kendine çekti. "Sıkı tutun kuşum, bu inişli çıkışlı bir yolculuk olacak."

Yalan söylememiştir. Karanlıklar Denizi'ni çevreleyen güçler ya da büyüler arasında kaybolmak, bizzat kral tarafından bize verilen erişim iznine rağmen gerçekten de inişli çıkışlıydı. Büyüsünün en güçlü olması için gecenin çökmesini beklemiştik ama yine de yeterli olmamıştı. Hellas şehrine dokunduğumuz an, bütün gün yediğim her şeyi çıkardım.

Golgotha taşlı ve ıslak şehirden sorunsuzca geçmemize izin verdi. Mağarasına geçtiğimizde yaratıkları hiç aldırış etmedi... Mağara mı? Mağaraya benzeyen bir kale mi?

Kemiklerden yapılmış bir kürsünün üzerine oturmuş, saçından ayak parmaklarıma kadar beni inceliyordu. "Geçen sefer biraz farklı görünüyordun. Biraz daha kızgın. Daha mı uzun? Yüzünde bir yara izi yok muydu?"

"Ben onun kız kardeşiyim."

"Ah," dedi parmaklarını sandalyenin kollarına vurarak. Gözleri inceldi, irisleri uzadı ve bir yılanın gözlerini andırdı. "Sen de büyüleyici bir yaratıksın." Burnu

seğirdi, havayı kokladı ve dönüp Malik'e şöyle bir baktı. "İki büyüleyici yaratık."

Arkadaşım sinirli görünüyordu. Etkilenmemiş de. "Kokun bana büyüleyici geliyor, bu yüzden iltifat bekliyorsan yoluna devam et."

Biraz daha parmak davulu çaldıktan sonra Golgotha, "Bu gece sizi nasıl eğlendirebilirim?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Bu gece mi?"

"Ziyaret için kötü bir zaman seçmişsiniz. Geceye yakın. Yaratıklarım Henah zamanında hiçbir çağrıya kulak asmazlar. Eğer size saldırmak isterlerse, onları durduramam. Bu mütevazı evim tek güvenli alan. Gördüğünüz gibi Henah ve ben bir türüz," diye açıkladı. "Aynı rahimden doğduk. Eudemonların kafası karışıyor. Bu gece benim misafirim olacaksınız çünkü kardeşinizi ya da kız kardeşinizi kızdırmak istemiyorum," dedi ve bana döndü. Parmaklarını şaklattı ve mağaranın ortasında havadan her türlü yiyeceklerle dolu büyük bir masa belirdi. "Sen bana yolculuğunu anlatırken biz de yemek yiyeceğiz."

Malik kolumdan tutup beni arkasına çekti. "Kesinlikle olmaz."

"Kaba ama haklısın. Yengeç... sonradan kazanılan bir tat," dedi Golgotha ve tahtından inerek masanın başına oturdu. "Oturun. Buraya neyi tartışmaya geldiyseniz onu tartışacağız."

Mal oturduğumuz süre boyunca, hatta oturduktan sonra bile bir elini sırtımda tuttu, parmakları belimi biraz daha sıkı sardı

Golgotha her seferinde bana bakardı.

Düşmüş tanrı kan kırmızısı şarabından birkaç yudum aldı.
"Savaşınıza katılmamı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Tam olarak değil," diye homurdandı Malik. "İnsan türüne zarar veremezsiniz, savaştaki iyi bilinen yeteneklerinize rağmen sizi orada bizimle birlikte tutmak faydasız bir girişim olur ve yaratıklarınız karada birkaç saat bile zor hayatta kalabilir."

"O zaman benimle ne işin var?"

"Melanthe Delcour, onu tanıyor musun?"

"Urinthia'nın yeğeni. Tabii ki. Tam bir baş belası."

"Aurora'nın sevgilisinin kanını içerek oldukça büyük bir güç elde etti."

Golgotha'nın gözbebekleri tekrar küçüldü. "Ölümsüz adam." "Artık bir insandan daha fazlası. Caligo kanı tüketti ve

karanlık bir canavara dönüşebilir. Karanlık Zanaatkârlar'ın büyüünün senin yanında zarar göreceğini biliyorum, eğer şans bizden yana olursa, canavarlar da zarar görebilir. Bizim yerimize en büyük tehlikenin sen olduğunu hissedecek. Ölümle alay edebilecek kadar yakın olan sürükleyici ve muazzam karanlık güç tadımı ve kutsal olmayan kitapların senin hakkında söylediği tüm o saçmalıklar. Parmağınızı bile kıpırdatmadan kalkanlarını etkisiz hale getirir, güçlü zanaat savunma hattını dumura uğratırsınız."

"Beni hedef olarak kullanmak istiyorsun."

"Neden hedef olasın ki? Kış Kralı'nın elleri bizimle çok meşgul olacak," dedi Mal, sandalyesine yaslanıp ona göz

kırparak.

Golgotha garip, kurumuş bir kalamar bacağını çiğnerken gözlerini Malik'e dikti. "İyi düşünmüşsün."

"Ben asla kötü şeyler düşünmem." Aptal.

"Kibir benim iyi bir arkadaşımı. Seni severdi." "Ben sempatik bir adamım," dedi Malik, tekrar öne doğru eğilerek.

Elim belimde biraz daha aşağıya indi. "O zaman bize katılacak mısın?"

"Tüm bu zahmetten ne kazanacağım?"

Malik'in çenesi seğirdi. "Güneş ışığını göreceksin, temiz hava soluyacak, biraz çime dokunacak ve insanların birbirlerini katletmelerini izleyeceksin. Hayatın dört zevki."

Golgotha'nın gülümsemesi yılan gibiydi. "Sonuncusu ilk olmalıydı. Seni sesinden mahrum bıraktım."

"Kendime oldukça hayranım, kendi sesimi duymayı seviyorum."

Ona bakakaldım ve o da bana utanmazca göz kırptı. "Ağzını kapat tatlım, bu bok çukurundan bir şey içeri uçabilir."

Golgotha'nın hizmetkârı eudemon parmağıyla koridor boyunca bir yatak odasının kapısını ve sonra da beni işaret etti. Tekrar Malik için başka bir odayı işaret ettiğinde, arkadaşım elimi tuttu ve beni ilk yatak odasına çekti. "Sanki burada yalnız uyuyorsun."

"Gelmeyecektim," dedim. "Benimle kalıp kalmayacağını soracaktım. Belki bu gece sarılmak için bu sivilceli adamlardan yeterince korkarsın."

"Tehdit." Biraz gülümsedi ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Oda büyük ve tuhaf bir şekilde moderndi. Siyah ahşap mobilyalar ve her türden tablo, gri mum ışığıyla aydınlanan penceresiz kare alanı süslüyordu. "Bu bir illüzyon mu?"

"Hayır. O böyle güçlüdür. Kaosu gerçeğe dönüştürebilir."

"Yünü altına çevirebilen adam gibi. Yünden masallar."

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Onun gibi." "Şimdi ne olacak?"

"Uyuyoruz ve bu gecenin başladığından daha hızlı bitmesi için dua ediyoruz."

Buranın pis kokusu midemi bulandırıyor."

"Savaş için giyinmemeliydik," diye yakındım belimdeki kemeri çekiştirerek. "Bu adam akıllı. Korkması gerektiğinde korkuyor."

Beni kendine doğru çekti ve derimi tutan tüm tokaları çözdü. Elleri benimkilerden başka hiçbir elin dokunmadığı yerlerime dokundu. Başka hiçbir erkeğin bende uyandırmadığı şeyleri uyandırdı. "Yapma bunu. Onu hafife almamızı ve gardımızı düşürmemizi istiyor."

Ellerimi öne doğru kaldırdım, o benimkileri çözerken ben de onunkileri çözdüm.

"Ne yapıyorsun, küçük kuş?"

"Yardım ediyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Ben de öyle, ama arkadaşlar ne içindir?"

Neyse ki, arkadaşların gerçekten de birbirlerinin soyunmasına yardım etmediklerini düzeltmedi.

Tüm ağır eşyaları çıkardıktan sonra yataktan kalın bir battaniye aldı ve yere serdi.

"Yatak büyük," dedim.

"Zemin de büyük. Yapmak istediğiniz başka gözlemler var mı?"

"Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?" Yatağa sürünüp lavanta kokan sıcak yorganın içine atlayarak sordum.

"Uyu hadi."

Yine de bana söylemesine gerek olmadığını biliyordum. Snow'a buraya gelmesi konusunda ultimatoma verdiğim için kızgındı. Bu benim fikrimdi. Ayrıca, Kilian önce Golgotha'yı öldürmeden buraya dönmesine asla izin vermezdi. Bu da amacını boşa çıkarırdı.

İçimi çektim, yatakta bir ileri bir geri yuvarlanarak rahat bir yer bulmaya çalıştım. "Malik, Tanrı aşkına, buraya gel." Odamda kaç gece geçirmiş olursa olsun hiçbir zaman benimle aynı yatakta yatmamıştı. Ama yerde de hiç uyumamıştı ve etrafta kanepeler de yoktu.

"Uyu Thora, yoksa kıpırdamaz hale gelene kadar o çarşafarla sana sarılacağım."

Battaniyeyi topladım ve yere, onun yanına serdim, bir yastık da ona attım.

"Thora, kalk şu lanet yerden." "Hayır."

"Hellion." Ağır bir nefes verdi ve beni kaldırıp yatağa attı, sonra da kendisi yanıma geldi. "Daha iyi misin?"

Ağzımdan biraz saç tükürdüm. "Evet."

Yine de bir saat geçmişti ve ben gözlerimi bir türlü kapatamıyordum. Dikkatle ona bakmak için döndüm. "Malik?" Fısıldadım.

Hiçbir şey yoktu. En ufak bir kıpırdanma bile olmadı, nefesi düzgündü, tüm vücudu rahatlamıştı.

Yanına biraz daha yaklaştım ama hâlâ kıpırdamadı. "Malik?"

Cevap yok. Gerçekten uyuyor muydu?

O kadar yaklaşmışım ki yüzü sadece birkaç santim uzağımdaydı. "Malik?"

"Ne?"

Biraz sarsıldım. "Üşüyorum."

"Bu çok boktan bir yalan."

Öyleydi. "Pekala, korkuyorum." Aslında en ufak bir şey bile değil. Bu oldukça heyecan vericiydi. Her zaman görevlere ve karanlık maceralara atılmayı hayal etmişim, bu en yakın olanıydı ve çok eğleniyordum.

"Kötüleşiyor."

"Yalnızlık mı?"

"Gittikçe soğuyor, Thora."

Yutkundum. "Uhm, ya yatağın altında bir canavar varsa?"

Gözlerini araladı ve gözleri simsiyah parlıyordu. "Neden altında olsun ki? Tam yanında oturuyor."

O anda insan korkabilirdi. Beni korkuttu ama niyetlendiği gibi değil. "Hiç komik değilsin."

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Bu parçasını bana ilk kez ödünç vermiyordu. "Ben sarılmayı seven biri değilim küçük kuş, o yüzden ellerini kendine sakla."

"Tamam," dedim yanağımı omzuna yaslayarak. Ama kıpırdamadan durmam söylendiği için ellerim fena halde seğiriyordu. "Malik?"

İç çekerek gözlerini sıkıca yumdu. "Sikeyim. Ellerini üzerime koy."

Vay be. Ben de öyle yaptım. Ama şimdi sert vücudunu avucumun altında hissedebiliyordum, içinden yayılan sıcaklığı, yavaş nefes alışlarını. Çok da güzel kokuyordu.

"Malik?"

Vücudu titremeye başladı ve irkildim, ona bakmak için başımı geriye attım. Onu gözyaşları içinde gülerken buldum. "Evet, şimdi ne olacak?"

"Elimi biraz indirebilir miyim? Burada rahatsız hissediyorum."

Elimi tuttu ve karnına doğru indirdi. "İyi misin?"

Hayır. Hayır. Hiç de değil. "Evet, daha iyi."

Çok sıcaktı, boğucu derecede sıcaktı. Temmuz sıcağının ortasında kocaman bir yün atkı takmış gibiydim.

Bir gözümü zorla açtım ve kendimi ne kadar dinlenmiş hissettiğimden güneş ışığını görmeyi umarak karanlık odaya baktım. Güneş ışığı yoktu. Ama ortama sarılmış kollar, arkamdan bedenime iyice yapışmış bir vücut ve boynumun kıvrımına gömülmüş, sürekli nefes alan bir yüz vardı. Birini kendime bu kadar yakın hissettiğimde her zamanki gibi panikle ürpermek yerine, vücudumu saran sıcak ürperti yüzünden omurgam biraz dikleşti ve mideme bir ağırlık çöktü.

Kokusu her tarafımdaydı. Saçımda, yastığımda, havada. Gül ağacı, papatya ve başka bir şey-orris. Bir çiçek tarlasına yağan sabah yağmuru gibi kokuyordu.

Biraz kımıldadı, dudakları boynumu sıyırdı ve ben gözlerimi kapattım.

Nefesim kesildiği anda onunki de tamamen kesildi. Geniş bir avuç açarak karnımdan yukarı doğru ilerledi ve göğsümün üzerine koydu. "Nefes al, minik kuş," dedi, sesi daha koyu ve kaba, uykuyla ağırlaşmıştı, eli tekrar aşağı inip karnımda açıkta kalan bir deri parçasını sıyırdığında bacaklarımın arasında aniden bir ağrı zonkladı.

Kalbim utanç verici bir sesle çarpıyordu.

"Kıpırdama," dedi ben kıpırdayınca.

Donup kaldım. "Neden?"

Parmakları tenimde belli belirsiz daireler çiziyor, pantolonumun bandı altına hafifçe dalıyordu. Burnu

Tenimi okşadı ve titredim. "Sadece yapma." Bir anın bir parçası kadar daha, orada bana doğru bastırılmış halde kaldı, eli hafifçe aşağıya doğru kaydı.

Ayağa kalkıp dik oturduğunda irkildim.

Nefes nefese kalmıştım. Nefes almakta zorlanıyordum. Zihnim tek başına bir düzine tur atmıştı. Elini biraz daha aşağı indirse, aramızdaki dostluk her neyse bitecekti. "Ne zaman hareket edeceğim?"

Hemen cevap vermedi. "Artık hareket edebilirsiniz."

"Bir örümceğin sırtımda gezinmesine izin mi verdin?" Kollarımı sallayarak, giysilerime girme ihtimali olan örümceği korkutmaya çalışarak sordum. Bu onun yapacağı bir şeydi.

"Belki de yapmalıydım. Giyin," dedi ve koltuktan eşyalarını topladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu banyoda buz gibi su olması için dua etmek."

Golgotha ikimizin arasına baktı. "İyi uyudun mu?"

"Hayır. Sen?" Ben sordum ve o güldü.

"Ben uyumam, kızım."

"Koyu halkaları açıklıyor," dedim Malik'e bakmamaya çalışarak çatalla oynarken.

Golgotha kahvaltısını yarıda keserek, "Dün gece bana anlattıklarını düşündüm," dedi. "Urinthia'nın yeğeni hakkında

ve yarattığı canavarların kontrolünü ele geçirmek için kullandığı fideler."

"Ve?" Malik sordu.

"Onu öldürmek istediğinizi varsayarsak, bu muhtemelen dönüştürdüğü kişilerin ölümü anlamına gelebilir."

"Hepsi mi?" Neredeyse yerimden sıçrayarak sordum. "Ama bu milyonların içinde."

"Thora," dedi Mal, neredeyse ciddi bir sesle. "Bunu kullanmak istiyor." "Ne? Neyi kullanmak?"

"Ortaya çıkacak kaos, Caligo'ya giden ruhların dengesinin bozulması. Orta Dünya'yı ve Öteki Dünya'yı ezip geçecek. Her bir canavarı öldürdüğünüzde iki ruh ayrılacak," dedi Golgotha. "Bu trajik, hem de çok trajik, ama trajedi beni besliyor." Çatal bıçak takımını bırakarak bir iç çekti. "Elbette reddedebilirsiniz. Yine de Urinthia'yı yatağımın diğer tarafında görmek istediğim için size katılacağım. Ama hepsi bu kadar."

Malik ayağa kalktı. "Bize ne zaman katılacaksın?"

"Yarın kadar erken. Benim varlığım Kış Kralı'nın tarafında savaştan önce oynamak isteyebilecek cesur cadıların cesaretini kırabilir."

Arkadaşım başıyla onayladı, elimi tuttu ve beni çıkışa doğru çekti.

Adımlarına yetişmeye çalışarak, "Snow onun sorduğu her şeye evet derdi," dedim.

"Yapmazdı." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Snow Aurora'dan daha fazlasıyla savaşacak. O zaten kendisiyle savaşıyor. Halkının sefaletini kullanarak kendi krallığını beslemek isteyen dūřmūř bir tanrıyı hayatına katmak onun yapacağı bir řey değil. Bu konuda seğme şansı olsa da olmasa da."

O haklıydı. Tekrar.

Mađara giriřinin hemen dıřında durduđumuzda bana dōndū. řenemi sıktı ve ona bakabilmem ięin yūzūmū yukarı çekti. "Bu gariplik niye?"

"Gariplik yok."

Gōzlerini bana dikti. "Yalan gibi kokuyor."

"Yalanlar bir Empat için geręekten kokuyor mu?"

"Benimle oynama, Thora." Yanıma bir adım yaklařtı, her sert nefes alıřında gōğsūmūz birbirine deđiyordu. "Bir Empat bařka neyin kokusunu alabilir biliyor musun?"

"Hayır mı? Geręekten mi?"

"Hayır, tam anlamıyla deđil, ama bahse girerim gōrūndūđū kadar hastalıklı bir řekilde tatlı kokuyordur. Dūn gece ya da bu sabah olmamıř ya da var olmamıř gibi davran řūnkū ben yapacađım."

"Bunu yapabileceđimizi bilseydim, istediđim gibi daha kōtūřnū yapardım. Ellerimi istediđim yere koyardım. Bu sabah da seni ađrılı bırakmazdım."

"Thora," diye homurdandı, gōzlerini sıkıca kapatarak. "Siktir."

"Unuttum," dedim ona asla satın alamayacađı bir gūlūmsemeyle. "Hepsini." Ortamı yumuřatmaya ęalıřarak omzunu dūrttūm. "Seni kızdırmak ęok kolay, Malik."

OTUZUNCU BÖLÜM

WHITE PAWN TAKES B5

SNOWLIN

S o o vardı başladı. Bizim son müttefik vardı
olmuştur yapılmış
Mal ve Thora'nın yüzlerindeki kendini beğenmiş ifadeyi
düşünürsek
kamplardan geçtiklerinde.

"Daha erken dönmediğimiz için peşimizden bir ordu göndereceğinizi düşünmüştüm," dedi Mal, bir kolunu omuzlarıma atarak.

"Evet," diye mırıldandı Visha arkamdan, gözlerini hâlâ okuduğu grimoire'dan kaldırmamıştı. "Golgotha geceyi Hellas'ta geçireceğin haberini kıyıya gönderdi. Yalan söyleme ihtimaline karşı kralla birlikte bütün gece Sitara kıyılarında kamp kurdular."

"Önemli değil," dedim muhbiri görmezden gelerek. "Anladığım kadarıyla kabul etti?"

"Geldi. Hatta yarın bize katılmak ve Silas'ın Zanaatkârlarını savaştan önce üzerimizde herhangi bir kirli oyun oynamaktan caydırmak için burada kalmak istiyor."

"Buna inanıyor musun?"

"Hiç de bile, ama gözüm üzerinde olacak."

Onunla kız kardeşimin arasına baktım. Donuk duruşları. Mesafe. Yan bakışlar. "İkinizin nesi var?"

Kız kardeşimi sertçe itti ve boynunu uzattı. "Son günlerde beni sinir ediyor."

Thora yerden kalktı, umursamaz bir tavırla derisinin tozunu aldı. "Rahatsız edilmekten hoşlandığınızı sanıyordum."

"Orta derecede, küçük kuş, orta derecede," dedi ve geri çekildi.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da bana gençken yaptığı gibi tatlı bir sırıtış fırlattı ve azarlanmak istemedi. "Şimdi hazırlanıyoruz, değil mi?" diye sordu, ana çadıra doğru yürürken bir kolunu benimkine doladı.

Çekiç sesleri, ayak sesleri ve emirler gökyüzünden bile daha gürültülüydü. Artık bir köy hayaletinden başka bir şey olmayan Fernfoss'taki kampın etrafına birçok bayrak çekilmişti. Solaryan, Hanaian, Eldmoorian ve Vrammetheni nişanları Olympia ve Adriata'nın yanına katılmıştı. Zırhlarımızın ve derilerimizin rengi çok farklıydı ama tek vücut olarak savaşmak için toplanmıştık.

"Her an olabilir, Rora. Herhangi bir gün."

Caspian askerlerinden ayrıldı ve bize doğru ilerledi. "Babam Theros'tan çıkan son sivil gruba liderlik ediyor." Sis ve bulutların arasına gizlenmiş güneşi aradı. "Silas'ın önce bizim şehrimizi hedef alacağından emin misin?"

"Olumlu."

"O zaman neden şehri bu kadar kolay ele geçirmeleri için terk ediyoruz?"

"Almak mı? Ne alıyorlar? Boş bir evde soyulacak ne var? Kapı kapandığında dört boş duvar neye dönüşür?"

Önce Thora'ya, sonra da bana baktı. "Bir tuzak, Caspian."

Küçük kız kardeşim elleriyle bir daire oluşturdu ve fısıldadı, "Kar mezbahası. Adını böyle koymaya karar verdik."

Hâlâ planımdan şüphe duyarak uzun bir iç çekti. "Mahkemedeki arkadaşından yeni bir haber var mı?"

"Ally, arkadaş değil." Memphis'e verdiği son mektubu ona uzattım. "Birlikleri kuzey ve doğu kamplarından ayrıldı ve güneye ve güneydoğuya yürümeye hazırlanıyorlar. Oradan batı Hanai ve Adriata'ya doğru gideceklerini tahmin ediyorum."

"Çok erken. Adriatian duvarlarını nasıl yıkmayı planlıyorlar-" Son birkaç cümleyi okuduğunda sözleri yarıda kesildi.

Asa bir araya getirildi. Urinthia zindanlardaki muhafızlar tarafından görüldü.

Kağıdı katladı ve iç çekti. "Bunu onun için yapacak. Yani plan bu mu? Ona asayı geri vermesini mi emrediyorsun?"

Thora yanımda gerildi, kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Tam olarak değil," dedim. "Onun için başka planlarım var."

Bizi herkesin beklediği ana çadırın içine kadar takip etti ve yuvarlak masanın üzerinde duran devasa haritanın etrafında döndü. Kısa hayatımda çok Şey planlamıştım. Planladım. Planlar yaptım. Ama hiç bu ölçekte bir savaş planlamamıştım. Benim savaş planlarım daha çok tek kişilik stratejilerdi.

Magnus, Alaric ve Moriko yan yana duruyordu. Üçü de bir zamanlar yan yana savaşmış ve savaş planları yapmıştı. Onlar bizim avantajımızdı. Ama hiçbiri babama karşı plan yapmamıştı. Bu yüzden Eren ve ben yedektik. Onu en iyi biz tanıyorduk.

"Canavarlar," dedi Elias masaya yaslanıp Hanaian sınırını işaret ederek. "oğunlukla orada konuşlanmışlar. Diğer kaptanların topladığı bilgilere göre, çoğunlukla ana kara kamplarında tutuluyorlar. Onları gemilerle taşımak çok zor, çoğu karadan uzaklařtıķa hastalanıyor."

"Celesteel'in kapıları," dedi Macaria oturduğu köşeden. "z hl Dardanes'teki en güçlü z. Büyünün yakıt çekmesi daha kolay."

"Teyit edebilirim," diye kabul etti Magnus. "Whitebridge'de pek kimseyi görmedik ve çoğu adanın suları içinde kaldı."

"Mükemmel değil mi?"

dedim. "Nasıl?"

Parmaklarım şimşek gibi parladı. "İnsan etinin ne kadar kolay eridiğini gördün mü? Beni rahatsız eden anakara. Moregan, Silas'ın kendisine destek veren herkesi

Ziyaretten sonra canavarlara dönüştüler. Anima accissor'umuzun çoğunu buradaki askerlere tedarik etmek zorunda kalabiliriz."

Alaric uzun bir nefes verdi. "Onlarla savaşmak kanlı olacak evlat. Daha önce de canavarlarla savaştık. Topçularımız kullanıldıktan sonra ne olacak? Oraya gönderdiğimiz insanların birbiri ardına öldürülmesini mi bekleyeceğiz?"

"İksirim işe yaradı," dedi Nia. "Bundan büyük partiler hazırlayabiliriz."

Oryn başını salladı. "Çok iş var ve bunu ilk ve tek çözüm haline getirmek için yeterli zaman yok. Bundan sonrası için bir çare, evet ama savaş sırasında, bırakın zamanı, bize lütuf gösterileceğinden bile şüpheliyim."

Kilian bir elini onun omzuna koydu. "Her ihtimale karşı yedek olarak biraz hazırlayacağız."

"En iyi seçeneğimiz hâlâ Melanthe'yi öldürmek," diye iç geçirdi Cai. "Kalkanları, yaratıkları, her şeyi yok olur."

"Tenebrose kalesine girebiliriz," dedi Tristin Elias'ı göstererek. "Onu bulabilir."

"Kalede olacağından şüpheliyim," diye yanıtladı Macaria. "Turna kemiklerini ne kadar fırlatırsam fırlatayım onu Isjord'da göremiyorum. Orada kalacağını da sanmıyorum. Bir Delcour kendi toprağında her zaman daha güçlüdür."

Moriko başını sallayarak, "Bir kaz kovalamacası," dedi. "Senin toprakların derin bir çukur, içine girdikçe kafan daha da karışıyor. Onu asla bulamayacağız."

"Empatlardan ne haber?" Nia sordu. "Birbirlerini ya da kendi askerlerini öldürmemeleri için canavarları düzgün bir şekilde kontrol edebilmeleri için birbirlerine bağlı ve savaş alanına yakın olmaları gerekiyor. Empatları bulursak bizi ona götürecektir."

"İşe yarayabilir," dedi Visha sonunda, ama kalın büyü kitabından başka hiçbir şeye dikkat etmiyordu. İyileştirmek istemediğim şey için bir tedavi bulmaya kararlıyım. Geleceğe.

Nia bir adım öne çıktı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Empatları bulacağım. Nerede saklandığını bulacağım ve onu öldüreceğim."

Kilian'ın gözleri odanın diğer ucundan hemen bana dikildi. Hayır diye bağırarak istediğimi biliyordu. Ama Nia'nın bunu yapmak istemesinin başka bir nedeni vardı ve bunun hatırına yapmadım. Belki de başka birinin benim yerime haykırmasını dilemişim. Ama karısı affetmez bir şekilde soğukkanlılığını koruyordu.

"Onu öylece öldüremezsiniz," diye tekrar konuştu Visha. "Canavarları kontrol eden ipler kopacak olsa da, onun büyüğü devam edecek. Canavarlar sadece bizi değil, gördükleri herkesi kontrolsüzce hedef alacaklar. Hâlâ insan formuna geçebilenler, onun emri olmadan bunu artık yapamayacaklar. Melanthe'nin büyüğü tamamen yok edilmeli, büyüğünün her izi ilk öldüğünde ait olduğu yere geri dönmeli."

"Nasıl?"

"Kızım. Kız kardeş. Anne. Delcour kanından olan üç kişinin D'mora."

Vay canına. Küçük cadı sonunda arkadaşlığımızdan bir iki şey öğrenmişti. Sadece birkaçı bu zanaatın ne olduğunu biliyordu.

Menekşe cadı ayağa fırladı, gözlerini ona dikti. Biliyordu. "Çocuk, yapamazsın-"

Visha bir kez bile gözünü kırpmadı. "Merhametini ölümlere sakla Macaria. Eğer beslendiği özden mahrum bırakılmazsa buna ihtiyaçları olacak."

"Üç kişi demiştin. Sizden üç kişiyi nerede bulabiliriz?" Cai sordu.

Cadımız omzunun üzerinden Penelope'nin utangaç bir şekilde oturduğu yere baktı. "Biz üç kişi olacağız. Melanthe'nin kız kardeşi Aradia da bize katılmayı kabul etti."

Nia başını salladı. "Ayarlandı. Onu ben bulurum. Siz üçünüz onu öldürün."

Moriko konuşmak için ağzını açtı ve aynı hızla kapattı, çenesi sıkılaştı ve yumrukları da sıkıldı. Taşın yüzeyi daha da sert bir taşı ortaya çıkarmak için kırıldı.

"Sırada Silas var," dedi Mal, Macaria'nın yanındaki sandalyeye oturup ona göz kırparak kadınların şaşkınlıktan irkilmesine neden oldu. "Sen ve Kilian Aurora'yla çok meşgul olacaksınız. Onu kim avlayacak?"

"O ben oluyorum," dedi Eren ve Cai neredeyse oturduğu yerden bir bobin gibi fırladı.

"Hayır, Silas benim," diye homurdandı Alaric. "Eski bir borç. Daha da eski bir pişmanlık."

"Onu öldürmek istiyorum," Thora'nın sesi tatlı ama yüksek ve güçlüydü ve tüm dikkatleri üzerine çekti.

Oda tamamen sessizleşti.

En kötüsü, söylediklerine kimse şaşırmadı, sadece bir sonraki söyleyeceğimden korktular.

Bir adım öne çıktım. "Rora-"

"O benim Pamuk," diye ısırdı, dudakları titriyor, bütün vücudu sarsılıyordu.

Kimse bir sinekten daha yüksek sesle nefes almadı.

"Kolay olmayacak," dedim. Onun sihrini, neler yapabildiğini görmüştüm ama onu babamıza doğru gönderemezdim.

"Bir gardiyanı öldürmeye çalışmaktan daha zor olamaz, değil mi?"

Her zaman istememe rağmen itiraz ettiğimi görüyor musun?" Çadırın üzerine başka bir sessizlik çöktü.

Oryn ve Visha başlarını kaldırıp uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra dikkatlerini tekrar okudukları şeye verdiler.

Ona bakıp oradaki korku ve şüpheyi göremezdim. Bu beni istediğim gelecekte korkutuyordu. Beni şüpheyi düşürecek, bunu biliyordum - onu gördüğüm, duyduğum, dokunduğum, öptüğüm ve kokladığım her an zaten şüpheyi düşmüştüm. Bu yüzden ona hiç bakmadım.

Magnus, "Kız Silas'ı kendisinin öldüreceğini söylüyor," diye konuştu. "Onu öldürecek. Onu dışarıda askerlerle, Eldritch komutanıyla ve kendi askerlerimle gördüm. Onu öldüreceğini söylüyor, o zaman öldürecek."

Küçük kız kardeşim ona gülümsedi ve başını salladı. "Her şey ayarlandı. Silas benim. Karşı çıkan var mı?" Odanın etrafına baktı ama kimse öne çıkmadı. Gardiyanımız bile. Gururlu görünüyordu. Korkmuş ama gururlu.

Alaric yaralı elini yüzünde gezdirdi ve iç geçirdi. "Peki ya yaşlı Krigbornlar?"

Kilian, "Ana şehirlere daha yakın olan Hanai'de kalacaklar," dedi.

Elias haritayı göstererek başını salladı. "Kuru toprakta savaşılırsa daha büyük bir dezavantaja sahip olacaklar. Kış ikisinin de lehine olacak, kim daha zeki olursa olsun artık bir savaş olmayacak. O zaman bu savaş sonsuza dek sürecek. Bizim en büyük avantajımız, Kar Aurora ile savaştığında teslim olmaları. Teslim olmaları önemli," dedi odanın her tarafına bakarak. "Ve teslim olacaklar. Halkım yorgun, zayıf ve zehirlenmiş durumda." Bana döndü, tamamen ayağa kalktı. "Onun saflarında çocuklar var. Teslim olacaklar."

Bütün başlar bana doğru döndü ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Eğer eminseniz, o zaman şüphe yok demektir."

"Saldırıyı ele geçireceksin, değil mi?" diye sordu. "Elbette."

Umutsuz zamanlarda herkesin bu küçük dört harfli kelimeye bu kadar kolay inanması komik.

Sadece dört harfli kelimelere çok az inancı olan biri söylediklerimden şüphe duydu ve kesinlikle gözlerini bana dikmişti.

Toplantı çok geçmeden sona erdi. Oyunumda birdenbire herkesin kendine ayrılmış bir karesi oldu, artık herkese karşı vezir değildi. Olabileceğini düşündüğüm en kötü şey şimdi gerçekleşiyordu. Hepsi orada olacaktı, savaşıacaklardı.

Herkes gittiğinde Thora'yı kenara çektim. "Lütfen."

O tek kelimeyi bitirmeme bile izin vermedi. "Beni her zaman canavarlardan korudun. Sakladın. Onları benden öldürdün. Bu sefer, seni korumama izin ver. Seni saklamama izin ver. Senin için onları öldürmeme izin ver. Babamızı öldüreceğim. Benim ellerimde ölecek."

"Ben olsam bir ya da iki hançer alırdım. Kalın bir boynu var ve senin ellerin etrafını sarmak için çok küçük."

O güldü, ben de güldüm. "Teşekkür ederim."

Yüzünü avuçladım. "Yaşamalısın. Ölümünü benim yüküm haline getirme."

"Söylediğin gibi onu öldüreceğine inanıyorum. Bana da biraz güven," diyerek geri çekildi ve beni onunla yalnız bıraktı.

Yalnız kaldığımız anda elleri bana sarıldı, yüzü boynumun kıvrımlarına gömüldü. "Neden o gözleri bunca zaman benden sakladın?"

"Çünkü sana baktığımda bu savaştan tamamen farklı şeyler için endişeleniyorum."

"Başka ne gibi şeyler?" "Sen."

"Neden benim için endişeleniyorsun, kalbim? Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Evet, ama kalbiniz umursamaz bir zihne sahip."

"Biliyorum. Onu güvende tutmaya çalışacağım, tutsak etmeye değil. Benimle paylaştığı sürece o pervasız aklına sahip olabilir. Gözlerini benden saklama."

Macaria boğazını temizledi ve ikimiz de menekşe cadının beceriksizce durduğu çadır girişine döndük. "Aurora'yı öldüreceğini söyledin. Kız kardeşin Aurora'yı öldürmeye çalışacağını söyledi."

"Çok dikkatlisiniz. Tebrik ederim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, koyu renk gözleri önce duraksadı sonra genişledi. "Bir muhafızı öldürmek mi?"

"Macaria, bu tür konuşmalar için sabrım olsaydı, anaokulu öğretmenini olurdum."

Göğsü hızla inip kalktı, siyah gözleri bir an için menekşe renginde parladı ve başını sallayıp geri çekildi. Arkasında ürkütücü bir hava bırakarak.

Kilian kulağıma "Boo," diye fısıldadı ve ben biraz sıçradım.

Gülmeye başladığında karnına dirsek attım. "Beni ürkütüyor."

Bekleme oyunu beni kesinlikle delirtiyordu. Hâlâ yaşıyorum, hâlâ sabırsızım. Gerçi ben de sabırsız bir ceset olacağımdan emindim.

Kilian beni çembere aldı, ikimizin tarafından da büyü uluyordu. Gücümüzü ehlileştirme mücadelesi giderek azalıyordu.

diğerlerininkini kullanarak. Bir tür çevre yaratmayı başarmıştı, altındaki yaşamı uzaklaştıran ve dışındakileri koruyan bir kubbe. Visha ona büyüüne açılan bir kapı vermişti, sağ elinin her tarafına dövme yaptırmıştı. Rüya perdesinin bir taklidini, kara büyüünün zihne karşı çalıştığı bir ortam yaratabiliyordu ve bu konuda sadece haftalar içinde ustalaşmıştı. Kilian yaptığı her işte muhteşemdi ama büyü onun için ikinci doğa bile değildi. Her anlamda büyüünün ta kendisiydi.

"Baygın hissediyor musun?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

"Birazcık. Gerçekten bir gömlek giymeliydin."

Gülümsememeye çalışarak dudağını ısırđı. "Biraz daha it."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Sana ne zaman duracağını söyleyeceğim." "Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin. Taleplerime oldukça itaatkârsın. Bundan hiç şüphem yok," dedi hâlâ etrafında dolanarak.

İstediğı gibi daha fazla ittim, etrafımı saran yıldırım balonu kalınlaştı ve biraz daha büyüdü. Tek bir nefes, onu serbest bırakmam için vereceğim tek bir komut, tüm kıtada bir delik açacaktı. Yine de, ona ne kadar güç veririm vereyim, büyüümün kapılarını ne kadar zorlarsam zorlayayım, kontrol devam etti - ellerimdeki dövmeler grileşti ve geri çekildi.

Sihrimi çekmek ve kontrol etmek benim için az ya da çok acı vericiydi. Burada hiç acı yoktu, sadece bir nefes gibi mühürümün içine girip çıkıyordu - sanki

doğal gelen bir şeydi. Kontrol mutlaktı ve bana hassasiyeti geri verdi.

Başlangıçta sadece birkaç saat devam edebilmiştik, şimdi neredeyse tüm gün boyunca kullanmayı geçtik. Ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Savaşın ne kadar süreceğini bilmiyorduk.

Alnıma bir havlu vurarak terimi kuruladı. "Sizi endişelendiren nedir, hanımım?"

"Kubbenin altında sadece ben olmayacağım Kil, o da orada olacak. Ya yapamazsan-"

"Etrafındaki herkese biraz inancın olsaydı, aşkım, bu savaşta kendini bu kadar yalnız hissetmezdin." Elleri kollarımda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Yalnız değilsin, umarım bunu hatırlarsın."

"Bu beni rahatlatmıyor. Geri kalanınız için sürekli arkamı kollamak zorunda kalırsam, savaşmaya devam edemeyebilirim."

"Seni olabildiğince uzun süre karanlıkta tutacağım, böylece omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmazsın."

"Hiç komik değil," diye homurdandım göğsüne vurarak.

"Pekâlâ, cehennem kediciğim," dedi, parmak eklemlerini çeneme vurarak. "Birazdan gelip seni alacağım. Ben Visha'yla biraz konuşurken sen burada kal. Zanaatı kaşınmaya başladı."

Golgotha sırtını bir ağaç kütüğüne yaslamıştı, eğitim boyunca hepimizi izlemişti. Özellikle de Kilian ve beni. Fernfoss'a adım attığı günden beri izlediği hep bizdik. İkimiz de henüz sınırlarımıza ulaşmamıştık ama o kadar çok çalışmıştık ki

Birbirimizi kontrol altına alma gücümüz o kadar fazlaydı ki, etrafımızdaki hiçbir şeye ya da kimseye zarar vermediğimizden emin olmak için Visha ve Penelope'nin her ikisinin de orada bulunması gerekiyordu. Ancak, düşmüş Tanrı etkilenmemiş görünüyordu.

"Beni biraz bilgelikle kutsamak ister gibi görünüyorsun," dedim ceketimi toplarken.

"Çok zorluyorsun."

"Hepimiz bazen yapmalıyız. Bir deneyin."

"Ama bu kadar çok çabalamana gerek yok. Bunu sen de biliyorsun." İtti ve bana doğru yürüdü. "Bana kendini sınırlayan biri gibi gelmiyorsun."

"Basit bir sonuca varmak için ne kadar çok kelime kullanıyorsunuz."

"Sen bir canavarsın," dedi İblisler Tanrısı. "Canavar ol."

"Sen de köpek gibi havlıyorsun," dedi Mal, kasıla kasıla içeri girip kolunu omuzlarıma atarak. "Yine de kimse sana havlamayı söylemiyor. Senden istenmeyen tavsiyeyi vermek yerine, tanrıların adaletsizliği ve biz zavallı sidikli insanların arasında yaşamının sana verdiği aşağılık kompleksi hakkında sızlanmaya devam etmeye ne dersin?"

"Haklı olduğumu sen de biliyorsun," dedi Golgotha parmağıyla onu göstererek. "Eğer gerçekten yapmak istediği şeyi yapsaydı bu anlamsız savaş hiç başlamaz mıydı?" Bana döndü. "Alçakgönüllü olabilirim ama bir aptala dönüşmedim. Bunu düşündün - engel seni yok etmeden önce engeli yok etmeyi. Neden yapmayasın ki? Neden yapmayasın?"

Gücünü serbest bırakıp tüm Isjord'a cehennemi mi yağdıracaksın? Hepsini kırıntıya çevir."

Kehanete dönüşerek eklemeyi unuttu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye sordum. "Umutsuzluğa batmış bir dünya, aniden bir canavar tarafından yok edilmiş, gökyüzü yerine kaos, güneş yerine harabeler. Ve insanlar yeniden kime dua etmeye başladılar? Tabii ki sana." Dilimi tıkırdattım. "Ben açıkça bir satranç oyunu kurmuşken neden dama taşları atıyorsun? Açlık seni bu kadar aciz bırakmışken bu kadar aç olmak zorunda mısın?"

Sözlerimden çok az rahatsız oldu. "Daha ne kadar aç kalabileceğini sanıyorsun?"

"Yeterince uzun."

Başını arkaya eğmiş, beni inceliyordu. O korkunç gözlerinin ortası incelmış, neredeyse bir yılaninkini andırıyordu. "Ne kadar sakınsın. Başka hiçbir erkeğin yüzleşmediği şeyle yüzleşiyorsun."

"Ben erkek değilim."

"Ama yine de öyle ölebilirsin." Sessiz kaldığımda başını salladı, geri çekildi, gözleri beni delip geçerken parlıyordu. "Şimdi anlıyorum. Her şey çok daha netleşiyor. Azrail seni ne zaman ziyaret etti?"

Kahretsın.

Mal'ın eli omzumda sıkılaştı ve gölgeler aniden hayatla büyüdü. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Kimse senin saçmalıklarını duymak istemiyor."

Golgotha iki elini de kaldırdı ve sırttı. "Sadece gördüklerimi söylüyorum."

"Ne hakkında konuşuyordu?" İkimiz yalnız kaldığımızda Mal sordu.

"Onun saçmalıklarını umursamadığımı sanıyordum?"

"Evet, ama sana değer veriyorum ve içimden bir ses belki de her şeyi içine sığmasına izin vermem gerektiğini söylüyor." Kollarını kavuşturdu ve bana soğuk bir bakış fırlattı. "Onu geri arayabilirim. Belki Kilian da bir kısmını duymak ister. O bir sürü şeyle uğraştı, bunun önemli olup olmayacağını bilir."

"Mal, önemli değil."

"Bana söylemek istememek başka bir şey, bana yalan söylemek bambaşka bir şey." Başını yana doğru eğdi. "Şimdi böyle mi olacağız?"

"Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?" "Evet."

İç çektim. Mal ve ben aynı yaraları paylaşıyorduk. O anlayacaktır. Herkesten sakladığım şeyin önemini bilirdi. Ve Kilian konusunda bana yardım edebilirdi. "Bir şey gördüm."

KIRKINCI BÖLÜM

BLACK PAWN TAKES B5

MALIK

bir şey gördüm. Herkesin iyiliği için, sanırım
Bunu kendine söyle.

"Sorun nedir?" Thora ellerini indirerek sordu ve ondan çıkan büyü iplikleri kayboldu - onlara bağlı küçük buz yaratıkları da yok oldu. Karşımda yere oturdu, kütüphaneme yaslandı ama o kadar uzaktan bile anlık endişesini, katıksız paniğini görebiliyordum.

"Buraya gel."

Kirpikleri hızla kırıştı ve dört ayak üstüne düşüp yanıma gelmeden önce bir an düşündü. Beni yavaş yavaş delirtiyordu, sadece nasıl yapılacağını bildiği şekilde.

"Bunun bir sır olması mı gerekiyor?" diye fısıldadı, sanki tüm Numen'deki en güvenli yer değilmiş gibi odama bakıyordu.

Fiyonkunu çekiştirdim ve saçlarını serbest bıraktım. Saçları kiraz gibi kokuyordu. Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım.

Hellas'taki o geceden çok daha farklıydı, yüzüm onun buklelerine yaslanmıştı. "Bu saçma şey beni rahatsız ediyordu." O elimden alamadan bileğime doladım ve sıkıca bağladım. "Yeterince hızlı değilsin, küçük kuş."

"Peki." Kollarını dizlerinin etrafında kavuşturdu. "Bende onlardan bin tane var."

"Hepsini yakacağım."

Yuvarlak gözleri bana çok masumca bakıyordu. "Bana söylemek istemiyor musun?"

"Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Bu... bu benim sırrım değil. Yine de sana söylemeyi çok istiyorum." Elimi saçlarına götürdüm ve bir tutamını parmağıma doladım, göğsünün hızla inip kalkmasını izledim. Geçen seferkinden daha kısa sürmüştü ama yine de oradaydı. "Bana bak."

Ve baktı. Bana baktı. "Sadece benim, Rora."

"Biliyorum" derken sesi kısıktı. Ama sadece o da vardı. Sadece amcam."

Yüzünü tuttum ve tekrar kendime çevirdim. "Ağlama," dedim, nefeslerim yanıyordu. "Çünkü tanrılara yemin ederim ki, ruhunu tekrar söküp almak için onun peşine düşeceğim."

"Ağlamıyorum."

"Güzel. Ağladığında çok çirkin görünüyorsun." "Demek nefret böyle bir şeymiş."

Güldüm, yumuşak yüzündeki boş öfke ifadesinin tadını çıkardım. "Benden nefret etmiyorsun, minik kuş."

"Gerçekten istiyorum."

Ayağa kalktım. "Gel, kıcını tekrar tekmelediğimde göz açıp kapayıncaya kadar benden nefret etmeni sağlayacağım."

"Daha fazla don hayvanını kontrol etmek için ipliklerimi çoğaltmaya çalışmayacak mıyız?"

"Zamanımız tükeniyor olabilir ve siz bunun arkasındaki tüm bilimi zaten biliyorsunuz."

"Kurdelemi geri istiyorum, lütfen," dedi avucunu bana doğru kaldırarak. "Saçlarım etrafa uçuşurken kıcını tekmeleyemem."

Onu döndürdüm, tüm saçlarını geriye çektim ve gevşekçe ördüm, parmaklarımı sadece dokunmama izin verdiği yumuşak, tatlı kokulu buklelerde gezdirmek için zaman ayırdım. Kendi saçımı tutan bağı aldım ve uçlarını sıkıca bağladım. "İşte oldu."

"Her zaman en iyi arkadaşımın saç örmek istemişimdir," dedi uzun saç örgüsünü okşayarak. "Pijamalarımızı giyip erkekler hakkında dedikodu yapacağımızı, korkunç hikayeler anlatacağımızı ve çikolata yiyeceğimizi hayal ederdim."

Elim alnını örten kalın perçemi yana itmek için hareketlendi. "Bunların çoğunu yapmadık mı?"

Pijamasını düzeltti. "Hiç pijama giymiyorsun." "Çıplak uyumayı sevdiğimi biliyorsun."

"Korkunç hikayelerin travma yaratıyor."

"Hayır, onlar sadece gerçek."

"Çikolatadan nefret ediyorsun." "Yine de yiyebilirim."

"Ve biz erkekler hakkında hiç dedikodu yapmadık." "Yaptık."

"Hayır, Neo'ya sözlükteki tüm aşağılayıcı isimlerle hitap etmen dedikodu sayılmaz."

Burnunu sıktım ve bizi Fernfoss kamplarına götürdüm. Her zamanki yerimizin Kilian ve bir grup Hanaian ve Olympian askeri tarafından bir Adriatian Aura'nın büyüğü tarafından tuzağa düşürülmekten nasıl kaçınılacağına öğretildiği dışında.

Thora küçük bir bankta oturmuş, uzaktan kardeşime bakan Snow'un yanına koştu. "Senin Solarya'da olman gerekmiyor mu? Hazırlanmalarına yardım etmen."

"Şşşt," dedi baldızım başını eğerek, gözleri Kilian'dan hiç ayrılmadan. "Bir dakika içinde gideceğim."

Yanına çömelip ağzındaki salyayı sildim. "Bu takıntıyı gerçekten anlamıyorum."

"O adamın bebeklerine sahip olmak istiyorum, Mal. Dürtülerimi anlamadığın sürece, şşşt." Sanki düşüncelerimin çılgınlıklarını duyabiliyormuş gibi, gözleri yalvarırcasına biraz bana döndü. "Her şey yoluna girecek."

"O boktan kelimeye inanmıyorsun, seni kafir."

Antrenman sahası temizlendiğinde gülümseyerek ayağa fırladı ve üstsüz kardeşim orada onu beklemeye devam etti. Halkın içindeydik ama onu izleme şekli halka ait değildi. Seni utandırmayı büyük kardeşine bırak.

Thora çömeldi. "Onları bunu yaparken izlemeye bayılıyorum." Ben de öyle.

Hayatın ölümle dansını, onun gök gürültüsünü ve adamın karanlığı serbest bıraktığı zamanki gibi hiç görmemiştim. İkisi de birbiriyle savaşıyordu. İkisi de diğerini tüketmiyordu. İkisi de kontrolden çıkmayacakları bir zemin bulana kadar birbirlerini kucaklıyor ve rahatlatıyorlardı.

Thora'nın zümrüt gözleri kız kardeşinin büyüünün yansımasıyla genişledi ve parladı; Kilian'ınkilere karşı yarattığı sıcak, kontrollü kaos karmaşası yüzünden kollarının derisi tüylerini diken diken etti. "Sence bunun nedeni aynı ruhu paylaşmaları mı?"

"Neymiş o?"

Bana doğru baktı. "İkisi de diğerinin onları öldürmesine izin vermez. İkisi de kendisinin diğerini öldürmesine izin vermiyor."

"İkisi de büyülerinin büyük ustaları. Bununla hiçbir ilgisi yok."

Cevabım karşısında hayal kırıklığıyla burnunu kırıştırdı. "Bunun romantik olduğunu düşünmek çok mu küçümseyici olur?"

"Evet."

Homurdandı. "Lütfen kurdeşen dökmeyin."

"Çok geç. Bak ne yaptın. Şimdi beni merhemle ovmalısın, küçük kuş." Yanına çömeldim ve bana dönene kadar saç örgüsünü çekiştirdim. "Ama muhtemelen sen de bunu romantik buluyorsundur, o yüzden şimdi zavallı ben bunu kendi başıma yapmak zorundayım."

Gülümsemesi çok tatlıydı. Gül meyveleri de tatlıydı ama zehirliydi. "Gördüğüm kadarıyla

zavallı ihtiyar, işleri kendi başına yapmakta mükemmel olabilirsin."

Bu küçük pislik. Kimse beni onun gibi güldüremez.

Yine de haklıydı. Ve bu denemediğim için değildi. Bugünlerde düşüncesi bile beni tiksindiriyordu. Ayılınca böyle oluyor sanırım. Boğazınızdan yükselen kusmuğun duygularınız mı yoksa safra mı olduğunu anlayamıyorsunuz.

Bir parmağımı kolyesine taktım ve onu ayağa kaldırdım. "Keşke beni savunmasız bırakmakta da beni suskun bırakmakta olduğun kadar iyi olsaydın," dedim onu başka bir sahaya sürükleyerek.

Kolyeyi parmağıma doladığımda keskin bir nefes aldı, ta ki zincir boynuna sıkıca bastırana, daha birkaç gün önce ağzımın olduğu pürüzsüz tenine saplanana kadar.

"Bana dokunmadan ya da doğrudan üzerimde büyü kullanmadan beni itmeyi dene," dedim.

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ama görüş alanımın bir köşesinden buzun şekillendiğini ve ardından iki yaratığın bana doğru geldiğini görebiliyordum.

Gölgemin gölgesinde duracak kadar bile yaklaşmadan buzlar gölgelere çarptı. "Ne kadar şirin, değil mi kuşum?"

Başka tarafa bakmayı ya da pes etmeyi reddetti. Daha fazla buz kurdu şekil aldı, ikiye, üçe katlandı, bu sefer bana doğru fırlatmakta tereddüt bile etmedi.

Beş saniye bile sürmeyince dilimi şaklattım. "İşte bu çok sevimli."

"Benimle alay etmeyi bırak."

"Seninle alay mı ediyor?" Ona bir adım daha yaklaştım. "Thora, sen savaşın gürültüsünü hiç duymadın. Kaosu. Hiçbir şey duyamadığın ya da göremediğin zaman içinden geçen mutlak çılgınlığı. Eğer zihnini çevrenden soyutlayamazsan, bağlar zayıflayacak ya da o kadar güçlü olmayacaktır. Sen bir elementalsin, çok fazla denersen yakıtın biter ve mühür açılır. O mühür açıldığında ne olur?"

"Kötü şeyler."

"Çok kötü şeyler, tatlım."

Yutkundu, gözleri şimdi boğazına bastırdığım elime kaydı. "Malik p-"

"Bana yalvarma, Thora. İt beni."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Aslında az önce yaptın. Bana ulaşabileceğini bile ima ederek."

Etrafımızda daha fazla buzdan yaratık yükseldi. Kızgın küçük kuş tam bir karakterdi.

Kendini tutmadı, ben de tutmadım.

Kurtlar gölgelerimden daha etkili bir şekilde kaçtılar ama yine de büyüme çarptılar. Ancak bu sefer acımasızdı. Her denediğinde, yükselen her kurt bir öncekinden daha uzun sürdü. Benim büyülerimle karşılaşmaktan

Gölgeler arasında zıplayarak ve kayarak, ta ki... buz gibi bir pençenin ucu gölgelerin arasında ezilmeden önce bir saniyeliğine yüzümün önünde parlayana kadar.

"Çok iyi."

"Değildi," dedi, büyü kullanımından dolayı biraz daha ağır nefes alıyordu.

Onu bıraktım ve geri çekildim. "Öyleydi. Kimse bana o kadar yaklaşamaz."

"O zaman bana izin vermiş olmalısın."

"Sadece birazcık. Ama iyi bir çabaydı."

"Ben olsam bunu ciddiye alırdım," dedi Kilian, sonunda üzerine bir gömlek geçirerek. "Eldritch Komutanım iltifatlarını esirgemez."

"Saçmalama," dedi Snow kollarını ağabeyimin terli göğsüne dolayarak. "Bana her zaman iltifat eder."

Elini kardeşimin üzerinden çektim ve parmak eklemlerini öptüm. "Sadece senin için, baldız."

Kilian onun elini tutup göğsüne koydu ve muhtemelen sadece tanrıların ve tüm Amaris kalesinin bildiği şeyi yapmak için onları uzaklaştırdı.

Cai kampı geçip bir grup silahı arkamızdaki yığına bıraktı. "Golgotha'ya göz kulak olman ya da adamlarını eğitmen gerekir, kardeşinin karısıyla aşk yaşamam değil."

"Golgotha ocağın yanında biraz dinleniyor çünkü gün ışığı onu strese sokuyordu ve askerlerimin nasıl öldürüleceğini öğrenmesine gerek yok. Ben onlara sadece nasıl öldürmeceklerini öğrettim."

Savaşı gittiğimize göre, istediğimiz şey öldürmek, değil mi ballı çörekler?"

"Yap sen ihtiyaçYardım?" Thora sordu, katlanır geri kollarını sıvadı ve onu takip etti.

Gömleğini tuttum ve onu tekrar yanıma çektim. "O aldı. Yapma-"

Bırak beni.

Kahretsin. Kendimi

kaybediyordum. Bu hiç iyi değildi.

Hiç iyi değil.

"Aslında, git yardım et," dedim, geri çekilerek, ama bu sefer beni yakaladı, parmakları ceketimi sıkıca kavradı.

"Seni terk etmek istemiyorum." Cehennem.

Ne güzel.

Cai aramıza girerek bizi ayırdı. "Yardım etmek mi, etmemek mi?"

"Yardımcı olmuyorum" dedim, aynı anda o da "Yardımcı oluyorum" dedi. Kaşları düştü. "Malik, lütfen."

Uyuşukluk görüşümü bulandırmaya başladı ve ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladım. "Görüşürüz kuşum."

Zihnimin haftalardır beni zorladığı yerde solup gitmiş, sonunda tekrar hissizleşmek istemenin cazibesine kapılmıştım.

Görünüşe göre başka biri de benimle aynı fikre sahipti.

Snow tavernanın kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde boş bir ifadeyle duruyordu. "Benimle bir yürüyüşe çık." İşaret etti

çenesini sokağa doğru uzattı. "Yolu göster yoksa ikimizi de kaybettiririm."

"Kardeşimle birbirinizi meşgul ediyorsunuz sanıyordum. Çok çabuk oldu."

Amaris'in balkonuna doğru ilerlerken yanımda durdu, Moor Denizi'ne bakan kayalıklar genişçe uzanıyor ve gökyüzüyle bütünleşiyordu. "Genelevin orada bekliyor," dedi. "Burada beklemeye karar verdim. Sanırım doğru bahse girmişim."

"Nerede olacağımı nasıl bildin?"

"Silas bizi almadan önce Nia'ya seni takip ettirdim. Kendini böyle hissettiğinde gideceğin her yeri biliyorum."

"Sana verdiğim kolyeyi takıyorsun."

Sol elini ona doğru kaldırdı. "Yüzüğümle çok güzel uyuyor." "Ne yapıyorsun Pamuk?"

"Bilmiyorum. Ben Kilian değilim. Kelimeler genellikle düşüncelerimi ifade etmek için en iyi yol değildir. Ben daha çok 'eylem' tarzında bir kıyım. Gömmek, yakmak, boğmak, bu tür şeyler. Ve Kilian bana bunu tavsiye etmedi. Senin çok istekli olduğunu söyledi. Bu da beni daha çok endişelendiriyor, öyle değil mi?"

"Kar-"

Ayağa fırladı ve renkli tebeşirlerle sokağı tahrip eden bir grup çocuğu işaret etti. "Oy, çocuklar, alabilir miyim-"

Hepsi Pamuk'a döndü, tepeden tırnağa onun varlığını kabul ettikten sonra avazları çıktığı kadar bağırp kaçmaya başladılar.

"Bunu yapmanın bir yolu da bu," diye mırıldandı Snow kendi kendine, diz çöküp birkaç tebeşir aldı ve birkaçını bana uzattı. "Bunu hep yapmak istemişimdir."

"Sokakları tebeşirlemek mi?"

"Evet." Bu fırsat karşısında çok şaşırılmış görünüyordu, çizecek bir yer ararken gözleri parlıyordu.

Şehirdeki bir bankta en ön sırada oturmuş, onun korkunç becerilerini izliyordum. Yumuşak figürler, çubuk figürler, bir sürü yıldız ve ay. İşini bitirdiğinde ayağa kalktı, elleri kalçalarında ve yaptığı işten tamamen memnun bir şekilde. "Mükemmel."

"Bu kesinlikle korkunç."

Elindeki tebeşirle tam alnımın ortasına vurdu. "Bu Dolunay," dedi, başındaki klipsi göstererek - ona aldığım klipsi. "Bu yıl hiç göremedim. Beni götüreceğine söz vermiştin. Sanırım biraz buna benzerdi, değil mi? Bir sürü yıldız, sokaklarda yürüyüp şeker arayan insanlar ve buna benzer şeyler."

Göğsümün üstüne ağır bir şey yerleşti, sanki ciğerlerimi sıkıştıran bir ağırlık gibi. Beni de terk edecek bir başkasına bu kadar bağlanmama ne zaman izin vermiştim?

Tebeşirleri elinden aldım ve onu oturup izlemesi için ittim. Yıllardır bir şey çizmemiştim, hala çizebilir miyim bilmiyordum ama denedim. Unutacak kadar sarhoş olmadığım bir Dolunay'ı hatırlamak için elimden geleni yaptım. Görmek istediği her şeyi görmesini istedim. İsterse tüm dünyayı.

Bitirdiğimde neredeyse gün batımını geçmişti. Gün ışığının olmaması tebeşirin parlak renklerini hiç azaltmamış, sadece onlara daha fazla hayat vermişti. Geri döndüğümde üzerime bir korku çökmüştü. Biraz da rahatlama.

"Vay canına," diye mırıldandı Snow, çizdiklerime bakarken ağzı açık kalmıştı. "Hayal ettiğimden çok daha iyi. Teşekkür ederim, Mal." Bir çizimden diğerine atladı, ayrıntıları görebilmek için çömeldi, bir parmağını üzerlerinde gezdirdi ve hayranlıkla baktı.

"Kilian'a söyle."

Başını bana doğru çevirdi. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Göğsüm, acı, bana söylediği her şeye tek başıma katlanamazdım. Kardeşime ihtiyacım vardı... Bunu benim için tekrar düzeltmesine ihtiyacım vardı. "Cehenneme kadar yolun var Pamuk, cehenneme kadar yolun var."

Çenesi titredi, gözleri parladı. "Kesinlikle hayır, asla."

"Grey haklıydı. Kazansak bile, o... o sensiz yaşayamaz, Pamuk. Biliyorum. Gerçeğin bu olduğunu biliyorum."

"Sana sahip olacak. Ailemiz. Hepsini. Zorunda kalacak.

Gerekirse onu zorlayın. Bana söz verdin Mal, lütfen." Başım çatlayacak gibiydi. Saçlarımı çekiştirip durmak beni hiç rahatlatmıyordu. Kahrolası düşünceler o kadar gürültülüydü

ki, birbirlerini bastırıyorlardı. Uzaktaki her duygu büyüdü Yani Kapat. Of a Çocuk

Çığlık atıyor, a Hastalıktan öksüren bir adam, bebeğine şarkı söyleyen mutlu bir anne

Uyumak. Her şey çok

fazlaydı. "Sana

ihtiyacım var, Mal."

Bu şekilde ortadan kayboldular. "Savaş onunla. Seninle birlikte savaşıcağım.

Tekrar yalvarmamı mı istiyorsun? Senin için tekrar yalvaracağım."

Yüzü düştü, başıboş gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Onları bile durduramadım. "Her gece rüyamda küçük bir detayın değiştiğini görüyorum. O kadar küçük ki hiç değişiklik yok sanırsın. Çılgınlık bazen benim adımları çağırıyor, bazen senin ya da Thora'nınkini. Bazen ben yanıyorum ve bazen sen ya da Thora ya da Cai ya da Nia ya da Eren ya da... benim yerime o yanıyor. Bu değişim ne zaman oluyor biliyor musun? Kendimi ertesi gün uyanacağıma ve bunu sileceğime ikna ederek yatağa girdiğim her seferden sonra. Benimle alay ediyorlar, Mal."

Gözyaşlarını tekrar yakaladım. Acısı benden gizliydi ama adımları çaresizce söylemesinden bunu çok yoğun bir şekilde hissedebiliyordum. "Pekâlâ. Tamam, Pamuk."

"Kardeşinin benim istemediğim hiçbir şeyi yapmasına izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

WHITE KNIGHT TO F5

NIA

Aru'da havalar soğumaya başlamıştı, Hana'lılar tarlalar bütün gün ürünlerini sıcakla beslemeye çalışırken Kraliçelerinin şu anki asıl niyeti bana kızgın olmaktı. Drava'dan döndükten hemen sonra, elindeki görevi bırakmış ve beni özel eğitim alanına çağırmıştı.

Bana yönelttiği her saldırıyı savuşturduktan sonra ona tekrar saldırdım. Her zamanki gibi beni yakaladı ve bu kez bir elini çeneme dolayarak beni mahkeme duvarına yasladı. "Ahana, seni incitmek istemiyorum ama eğer başka biri olsaydı-"

"Kimse kalbime bu kadar yaklaşılamaz Mor. Özür dilemek için ter dökmemi istedin, en azından o özrü dilemeyeceğim için beni terletmene izin verebilirim. Kim olduğumu unutuyorsun. Ne olduğumu. Bir kerelikti Mor, sadece bir kerelik. Neden bana biraz daha güvenmiyorsun?"

Alnını benimkine yasladı ve uzun bir iç geçirdi.

"Düşüncelerimi neyin rahatsız ettiğini biliyor musun?"

"Eğer Sadece. Belki de Biz olur var
küçük . bu anlaşmazlıklar."

"Ne zaman bir yerlerde kaybolsan, bana geri
dönemeyeceğin hissine kapılıyorum."

"Gerçek şu ki, bir gün olmayabilirim. Ama bu yaşamaktan
korkmak için bir neden olmamalı."

Parmakları yüzümde nazikçe duruyordu. "Bu yaşamak
değil,
ahana."

"Şimdilik öyle."

Gözlerini kapattı ve alnını benimkine dayadı. "Uysal bir
kadınla evlenmeliydim."

"Oh?" Tişörtünü çekiştirerek sordum. "Beni uysal sevdiğini
sanıyordum. Hangi uysal kadın seninle ne yapacağını bilir
ki?"

Kollarını arkamdaki duvara dayadı ve vücudunu
benimkinin üzerine yapıştırdı, ağzı boynuma doğru alçaldı.
"Ama benim için uysalsın. Gerektiğinde," dedi ve beni
öpmek için geri döndü, dizi bacaklarımın arasına kaymak
için benimkini ayırdı.

Bir muhafız bize doğru adım atarak onu benden ayrılmaya
zorladı. "Misafirlerimiz var."

İçimi çektim ve başımı arkaya attım. Düşünden beri
neredeyse hiç yalnız kalamamıştık. "Belki de bu kadar
misafirperver olmamalıyız, Mor."

Muhafız biraz güldü. "Söz konusu olan Isline Kralı,
Majesteleri, bu yüzden belki de gerçekten olmamalıyız."

Kral Sigurd toplantı odasının duvarlarındaki her bir boya darbesini incelemişti. Kendi deyimiyle 'dayanılmaz' sıcaktan neredeyse çıtırçıtlak soyunmuş olan adama her şey tuhaf bir şekilde büyüleyici görünüyordu. Göğsü ve kolları mavimsi mürekkeple yapılmış, neredeyse soluk bir dövme deseniyle kaplıydı.

"Öol," dedi Mor'un karşısındaki sandalyeye yerleşerek. "Dövmeler. Gezdiğimiz Adalar dağlarının bölgesinin bir haritası. Benim gibi örtülü olmak bir Isliner için en büyük onurdur. Hepsini görmüş olmak."

"Biliyorum."

Beni incelemek için başını geriye doğru eğdi. "Benim kültürüm seni neden ilgilendirsin ki?"

"Beni çok ilgilendiriyor. Yerinde olsam kendimi övmezdim." Düşmanımın düşmanı benim de düşmanımdı ve onları da tanımam gerekiyordu.

"Topraklarınız garip bir şekilde... hoş," dedi Mor'a, havadaki düşmanlığı yumuşatmaya çalışarak. "Çok sıcak ama hoş."

"Teşekkür ederim."

Bir an için soğuk karımı inceledi. "Skygard Kraliçesi savaşa kadar burada kalmamızı istedi, ama eğer hoş karşılanmazsak-"

"Tek amacınız barış olduğu sürece topraklarımda hoş karşılanacaksınız."

"Ama sizce amacımız bu değil mi?"

"Daha birkaç yılın var Sigurd ve yaşım bana bir şey öğrettiyse, o da bir Krigborn'un asla tek bir amacı olmadığıdır. Ve kesinlikle barış da değil."

"Madem bu kadar az güven var, neden bizden size katılmamızı istediniz?" Moriko başını koltuğa yasladı ve iç çekti.

"Çünkü amacınızın doğru kalmasını sağlamak için güvene ihtiyacımız yok. Değil mi, Snowlin?"

Arkadaşım giriş kapısında durmuş, kapıya yaslanmıştı. Yüzünde saf bir mizah ifadesi vardı. "Kesinlikle. Ama misafirlerimize karşı bu kadar düşmanca davranmak zorunda mıyız?"

"Misafirlerim."

"Evet, evet," dedi arkadaşım, Sigurd'un yanına oturmak için kapıyı iterek. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

Homurdandı. "Sınırlarımızdan hiç ayrılmamış biri için beklediğiniz kadar hoş. Kuzeyin soğuğu bize rehberlik ediyor, eğer rehberiniz olmasaydı bu topraklarda kaybolmuş olurduk." Sigurd Mor ve bana döndü. "Bırakın sahiplenmeyi, üzerine basmak bile istemediğim topraklar."

"Eh, bunu da aradan çıkardık," dedi Snow arkasına yaslanarak. "Kim acıktı? Ben açlıktan ölüyorum."

"Oldukça mutlu görünüyorsun," diye yorumladı Mor.

Snow bize bir kâğıt parçası uzattı. "Moregan'dan bir not."

Sigurd'a baktım, tek bir tepki belirtisi yoktu. Yani Snow ona teyzesinin bizim içimizden biri olduğunu söylememiştir.

Isjordians tekrar geri çekiliyor. Islines'in Kraliçe Moriko'ya katıldığı haberini aldıklarında şehirde ayaklanmalar oldu. Silas bu kez onları bastırmak için mücadele ediyor. Artık iksir yok, diyor fısıltılar, otlar hatalıydı ve Melanthe farkına varmadan önce birkaç yüz kişiyi öldürdü. Yeterince insan masumlar için mezar kazmaya da istekli değil. Askerler ruhlarını kaybediyor. Canavara dönüşenlerin dönüştüklerinde öldüklerini yaydığımızda daha da fazla.

"Kamplarımıza daha fazla Isjordan mı katıldı?" Mor sordu.

Snow başını salladı. "Ben hâlâ sıcak misafirperverliğim yüzünden olduğunu düşünüyorum. Bunun ne olduğunu anladıktan sonra denemelisin."

Snow'un Mor'u sinirlendirme şekli beni güldürmemeliydi ama her zaman güldürdü.

İslinliler Koy şehri sınırlarına yakın bir yerde kamp kurmuş, yakındaki ormanın koruması altına gizlenmişlerdi. Soğuk kutsamalarının aksine, Hanaianlar, tek tük Adriatianlar ve sınırlarda dolaşan Olimposlular arasında oldukça iyi uyum sağlamışlardı. Tek ihtiyatlı bakış bir tanesinden geldi.

Sigurd'a bir kase sıcak, otlu güveç uzattım. "Bütün gün onları izledin. Olimposlular."

"Bütün gün beni mi izliyordun?"

"Bu benim görevim. Öyleydi," dedim yanına oturarak.

"Senin görevinin huysuz kadınla evli olmak olduğunu sanıyordum."

"Tanrılar gün geçtikçe mücadelelerimi seçmeme izin veriyor."

Güldü, sesi ona bile çok garip geliyordu çünkü gölgeler neredeyse hüzünlü bir eğlenceyle bulanıktı.

"Neden vardır Olimpiyatçılar bir şey o yapar sen temkinli hissediyor musun?" Ve korkulu.

Bana baktı. "Sen de onlardan birisin, değil mi?"

"Adriatian'ım, kan bağıyla. Peki, senin bu soruna cevabın ne?

şaşkınlık?"

Aceleyle çiğneyerek yahniden birkaç kaşık yedi. "Bir zamanlar topraklarımızda tanıştığım bir çocuk vardı. Gök Kraliçesi gibi siyah saçları vardı ve onun gibi Gök Tanrısı tarafından kutsanmıştı - bana sorarsanız biraz fazla. Hayatımda hiç o gün gördüğüm gibi bir dehşet hissetmemiştim. Gökyüzü ve yeryüzü bir oldu, gök gürültüsüyle dolan bulutların parmak uçlarıma dokunduğunu hissettim. Dolu bıçak şeklinde yağıyordu, aynı keskinlikte ve ölümcül. Rüzgâr teninizi cam gibi kesiyordu. En kötüsü bu bile değildi. Siz hiç nefesi kesilen bir insan gördünüz mü?" Başını salladı ve ağzına biraz daha yahni doldurdu. "Bütün bir köyü katletmiş ve beni ölüm derecesinde yaralamış olmasına rağmen ağladı ve özür diledi, titreyen ellerini kanayan yaralarımın üzerinde tutarak beni kurtarmaya çalıştı. Hiçliğin ortasında kalıp beni iyileştirdi, gittiği güne kadar af diledi ve geldiği lanet cehennemlere geri döndü. O

gün, hayatımdaki tek gün olabilir.

"Korktuğum kadar ıslak bir hayat." Kaşığıyla göğsünde armamızı gururla taşıyan Olimpiyatçıları işaret etti. "Bunlar erkek olabilir ama o da bir erkek gibi görünüyordu."

"Ne zaman... ne zaman oldu bu?"

Sigurd çiğnemeyi bıraktı ve bir süre düşündü. "Kızım o zamanlar sekiz yaşındaydı, yani yaklaşık on dört yıl önce."

On dört yıl önce. Gök Kraliçesi gibi siyah saçları vardı. Hells.

"Mahkemede nasıl dövüştüğünüzü gördüm," diyerek tekrar dikkatimi çekti. "Kirli."

"Zekamı, bilgimi ve rakibimin bunlardan yoksunluğunu kullanmak kirli oynamak değildir. Buna akıllı olmak denir."

Kısa bir kahkaha attı. "Bana kızım Iskyla'yı hatırlatıyorsun, o da bir bakıma aynıdır, ama buna kirli oynamak demeyi sever. Hilelerinden büyük gurur duyar."

Thora'nın 'koca bir kaltak' dediği kişi mi? "Yaptığın numaralarla gurur duyuyor musun?"

"Hileye hiç hevesim yok. Çok fazla şeyi umursamayacak kadar çok hayat yaşadım."

"Sen bir kralsın. Arzu ve açgözlülük temellerinizin direğidir. Kutsadığınız şeyin savaş olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir insan açgözlülük için olmasa neden herhangi bir şeye savaş açsın ki?"

Elindeki kâseyi indirdi ve gözlerimi halkımın her ikisine dikti. "Benim geldiğim yerde bu kelimenin pek bir anlamı yok. Ben sadece rüzgâr onlara yol gösteremeyecek kadar sert olduğunda diğerlerinin takip ettiği bir adamım. Bizim nimetimiz gerçekten de savaştır. Biz

her gün savaştayız, kızım. Ben, sen, onlar. Kendimizle, öfkemizle, mutluluğumuzla, kendi düşüncelerimizle. Bunların büyük ustaları olduk. Ruhlarımız dostluk içinde çünkü o savaşları kazandık, en büyük savaşları. Bu yüzden bu muhteşem diyarın zorlu bir köşesinde kendi türümüz tarafından dışlanarak huzur bulduk. Herkesin bu savaşları kazandığını söyleyemem. Bazıları nimetlerini lanetleri haline getirir. İyiler var, kötüler var, kayıplar var ve bulunmak istemeyenler var, her zaman olacağı gibi." Bana çarpık bir sırtıfış fırlattı. "Testini geçtim mi? Yalan mı söyledim?"

Demek ki niyetimi biliyordu. "Hayır, yalan söylemedim," dedim yahnimi yudumlarırken. Eski bilgi her zaman yeniyi yener. Söyledikleri kulaklarıma görmezden gelinemeyecek kadar büyüleyici geliyordu.

Başını iki yana salladı. "Gerçekten de akıllı bir kadın."

Eren Fernfoss'ta kamplar arasında yakılan büyük ateşin başında tek başına oturuyordu, dikkati birkaç adım ötede durmuş Kar'la konuşan Cai'deydi.

Yanına oturduğumda büyük bir kardeş gülümsemesi verdi. "Yorgun görünüyorsun," diyerek omzumu yoğurdu ve ciğerlerimden küçük bir rahatlama sesi çıktı.

"Eren?"

"Evet?"

"Snow, bana senin ona anlattığın hikayeleri anlatırdı -İslam hikayeleri. Büyük canavarlar ve benzeri şeyler," dedim dikkatlice.

"Orada gerçekten ne... canavarlar gördün?"

Ateşin ıtırtısı biraz daha arttı, ya da belki de artmadı, aramızda seken sessizlik yüzünden olabilirdi.

"Ben sadece bir canavar gördüm Nia ve eminim ki bu senin burası hakkındaki bilgini pek de zenginleştirmeyecektir."

"Neden?"

Eli benden uzaklaştı. "nk canavar bendim. Babam bir keresinde beni oraya bir canavar avlamaya göndermişti. Sadece kendilerini korumaya çalışan garip hayvanlar bulmuştum." Biraz güldü. "Elbette irkinlerdi ama barışçıldılar." Başıını bana doğru eğdi, biraz fazla Kar'a benziyordu, "Ama beni görmeliydin. O havada her ne varsa, içimdeki en kötü şeyi çıkarmak istiyordu. Ama yle oldu. Hiçbir ayna bana nasıl bir canavar olduğumu öldürdüğüm insanların gözlerinden daha iyi anlatamazdı."

"Sen bir canavar değilsin Eren."

Başını iki yana salladı. "Yemin etmiştim, Nia. Masumlara zarar verecek bir büyü nefesi çekmeden önce ölmek için. O gün o dağlarda yaptığım şey beni ölümü hak eder hale getirdi."

"Orada gördüklerin hakkında Snow ve Thora'ya yalan söyledin."

"Küçük kız kardeşlerim çok asabi, o zamanlar daha da ktydler. Adalar'ı çok merak ediyorlardı, babalarının oradan nasıl nefret ettiğini gördüler ve daha da çok istediler." İçkisini benimkine kadeh kaldırdı. "İyi ki o zamanlar da korkak kedilerdi, şimdi de yleler."

Homurdandım. "Onlar, korkak kediler mi?"

"Thora bir salyangoz gördüğünde ağlardı, ben de ona dağlardaki hayvanların büyük bir balçık ve pislik izi bıraktığını söyledim. Snow'un karaciğerlerle ilgili bir sorunu vardı. Çok kanamalarından nefret ederdi, ben de ona ciğer yediklerini söyledim."

"Evet, Snow hâlâ ciğerlerden nefret ediyor."

"Ve Thora hala salyangoz görünce ağlıyor."

Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim, ama görünüşe göre o da gülmemişti. Eren sakın sular gibiydi, ne zaman başımda fırtınalar kopsa kendimi hep onun yanında bulurdum.

"Gülebilirsin," dedi Cai, Eren'in yanına oturarak, kendini beğenmiş ve yüzündeki ifadeye bakılırsa söylememesi gereken bir şeyi söylemeye hazır görünüyordu. "Neden bu kadar nadiren gülüyorsun?"

Ugh. Flört ettiğine o kadar çok şahit olmuşum ki bunu en iyi şanslı olarak değerlendirdim. Özellikle de Eren'in tepkisinden.

Eren içkisinden büyük bir yudum aldı. "Hiçbir zaman komik olmadın."

"Ağzımın şaka yapmaktan başka şeylerle meşgul olmasını daha çok sevdiğini sanıyordum."

İçime çektiğim biradan dolayı burnum yandı.

Eren arkasına yaslanarak, "Düşündükçe daha iyi anlıyorum," dedi. "Ne kadar az konuşursan o kadar iyi anlaşıyoruz, bu yüzden sanırım ağzının başka şeylerle meşgul olması hoşuma gidiyor."

Oh, hayır.

Cai'nin gözleri Eren'in ağzına kayınca ayağa kalktım ve

oradan ayrıldım. Yalnız insanların işlerini yapan başka bir yalnız insan bulana kadar kampı inceledim. Visha bir topun içine kıvrılmıştı ve bir vinçle yere bir şeyler çiziyordu.

"İnsanları rahatsız etme Helenia," dedi sıkılarak. "Casusluk görevinden azledildin."

Gözlemllemek ve izlemek içime işlemiştii, artık bir görevle ilgili değildi. "Kimden saklanıyorsun?" Yanında diz çökerek sordum. "1.80 boyunda, sarışın mı?"

Vinçle çizim yapmayı bıraktı ve bana döndü. "Benimle alay etmek zorunda mısınız?"

"Gölgelerinizin benim yanımda sizi özgürce kuşatmasına izin verdiğiniz halde bana söylememeli misiniz? Görmek benim için değil mi?"

"Size güveniyorum, bu yüzden görmenize izin veriyorum. Bu illa ki bir şeyi kabul etmek istediğim anlamına gelmiyor. Ama evet, eğer onu görürsem kendimi yedi cehenneme kurban edebilirim ve sırf onun konuşmasını duyma işkencesinden kaçabilmek için beni yavaş yavaş yakmalarına izin verebilirim."

"Seninle flört ettiğini duymak," diye düzelttim.

Bir kez göz kırptı. "Az önce kendimi biraz hasta hissettim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve toprağın üzerine çizdiği rünleri işaret ettim. "Bunlar ne için?"

"Misafirlerimiz olacak."

"Misafir mi?"

Başını salladı. "Sularımızdan geçmelerine izin vermeden önce niyetlerini okumam gerekiyordu."

Tam o sırada kampın girişinden ağır ayak sesleri duyuldu. Tristin ve askerleri iki kadına eşlik ediyordu. Biri uzun boylu, kumral saçlı, altın sarısı tenliydi, diğeri ise çok kısa sayılmazdı, altın sarısı saçları kesilmişti

Omuzlarına kadar uzanıyordu ve giydiği cüppeler teninin her santimini örtüyordu. Etraflarında barış ve isteksizliğe dair açık niyetler vardı, büyüleriyle ilgili eski bir hava rüzgârdan sızıyordu - tam olarak kavrayamadığım bir büyü.

Snow ana kamptan çıktı ve kumral saçlı kadına biraz şaşırmış gibi baktı. "Nilsa?"

Kadın başını eğdi. "Gardiyan."

"Kar, sadece Kar," dedi arkadaşım, girmeleri için çadırın içini işaret ederek.

"Kim bunlar?" Ben sordum.

Visha ayağa kalktı ve sopayı fırlattı. "Kral Kegans'ın kızı. Beş yüz yıl önce Aurora'yı özgürleştiren kişi. Ona Nilsa Veranesi derlerdi. Arkadaki kadın Alyone Morfir, Heyes tapınağında baş rahibe."

"Burada ne işleri var?" "Onları buraya ben getirdim."

"Ne?"

Visha ve ben de hemen peşinden gittik, Snow gözlerini kadın ve arkadaşına dikmişken köşede durduk.

"O zaman bana söylediğın şey," diye başladı Nilsa. "Haklıydın."

"Elbette," diye itiraf etti Snow bacak bacak üstüne atıp ona masum bir gülümseme vererek. "Gerçi bana bir mektup yazabilirdin ama bu güzel bir ego desteğı, o yüzden teşekkür ederim."

"Yardımla geliyorum."

Snow kaşlarını kaldırarak Alyone'a baktı. "Yardım mı?"

İkisi de başını salladı. "Babanızın Heyes'teki kamplarını ele geçirmeyi başardık. Son gemileri saldırımızdan kaçmak için Sayuri'ye doğru çekildi. Seraphim'i araştırdığımız kadarıyla hiçbir Isjordan kalmadı."

"Bizim mi?"

"Ben ve insanlar."

"Böylece
dinlediler."

"Onlar yaptı. Öfkeniz için minnettarım, halkım da öyle." Bir hançerin kayışını çözdü ve Snow'un önündeki masaya koydu. "Çok kalabalık değiliz. Çok azımız hâlâ kendi kutsamamızdan korkuyor. Ama yardım edeceğiz ve elimizden geldiğince savaşacağız. Eğer teklifiniz hâlâ geçerliyse." Omzunun üzerinden önce bize sonra da Kilian'a baktı. "Gerçi zaten güçlü bir tarafınız var."

"Minnettar oluruz," dedi Snow ve kelimelerin tadının acı olduğunu biliyordum. Bir zamanlar parçalara ayırmaya yemin ettiği diyarı koruyordu. Hepsi bu odadaki insanlar yüzünden. Dağların ardındaki halkı için. Bana söylememiş ya da göstermemiş olsa da, bu kararın onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Asıl biz minnettarız," dedi tekrar eğilerek. "Hepimiz için savaşmaya istekli olduğunuz için."

Snow'un gözleri benimkileri buldu. Belki de uzun zaman önce söylediği gibi birbirimizin düşüncelerini duyuyorduk. "O benim," diye cevap verdi, ayağa kalkıp Nilsa'nın hançerini aldı ve keskin kenarında bir parmağını gezdirdi. "Her zaman sevilen... kahraman."

Kilian oturduğu yerden itti. "Ben onun kocasıym, Kilian Castemont."

"Adriatian Kralı," dedi Nilsa, başını ona doğru eğerek. "Büyünüzün kokusunu nerede olsa tanırım."

Kar'a bir bakış attıktan sonra çıkışı işaret etti. "Sana kampı gezdireyim ve adamlarını yerleştireyim." Arkadaşımı bir an için göğsüne bastırdı ve sonra gitti.

Visha ürkütücü kırmızı başlı bir gölge gibi hemen arkasından takip etti.

Snow ve ben yalnızdık. Haftalar sonra ilk kez. Ya da aylardır.

Arkadaşım önüme çıktı. Savaş yüzü takınmıştı. "Mor'dan kurtulmak mı istiyorsun?"

Güldüm. "Hayır mı?"

"Oh. Sorun ne o zaman?"

"Bazen seni hala hissedebildiğimi biliyorsun." "Bu çok kötü. Özür dilerim."

Koca aptalı çektim ve ona sarıldım. "Tüm bu olanlardan memnunmuş gibi davranmana gerek yok. Sana bahşedilen bu ağır yükle."

İçini çekti ve yanağını omzuma yasladı. "Kimse bana bir şey bahşetmedi, Nia. Seni, tüm ailemizi ve Olympia'yı korumak için."

"İstediğın şeyi elde etmek için çok uzun süre bekledin." "İstediğim her şeye sahibim, Nia. Hatta daha fazlasına."

"O zaman neden bir şeyler yanlış geliyor? Bunu açıklayamam Pamuk, ama seni her hissettiğimde kalbim ikiye bölünecekmiş gibi geliyor."

Bana karşı gerildi ve hemen geri çekildi.

Nefesimi tuttum, göğsümde aynı yabancı ıstırap kıvılcımını hissettim.

Yanlış bir şeyler vardı. Bunu biliyordum.

İki el omuzlarımıza indi ve bizi döndürdü. Alaric kızgın görünüyordu, bizi azarlamak üzere olduğu zamanki gibi kızgın görünüyordu. "İkiniz de yemeği kaçırdınız."

Pamuk gözlerini devirdi. "Silas bizi beyaz ateşte kızartmak üzere, eminim tüm bu ev işlerini daha sonraki bir tarihe erteleyebiliriz."

Başparmağımı Snow'a doğru uzattım. "Onun dediği gibi."

Huysuz adam homurdandı. "Çocuklarımı daha sık görmek istiyorum.

Kavrulmak üzere olsak da olmasak da."

Snow bana döndü. "Gözlüğe ihtiyacı var mı? Yoksa hafızayla ilgili bir şey mi? En son ne zaman bir doktor tarafından görüldü?"

Şaka yapmadığı gerçeği beni gülmekten titretti.

Beni itti. "Sen onun sağlığından sorumluydun. Cai onun servetinin peşindeydi ve benim görevim de onu akli başında tutmaktı."

"Üçünüz görevlerinizi mi ayırdınız?" Alaric şaşkınlıkla sordu. "Siz benim çocuklarımsınız, tersi değil."

"Sen yaşılsın," dedi

Snow. "Yaşlı olduğumu

biliyorum, evlat."

Onu işaret etti. "Gördün mü, akli başında. Kesinlikle bir göz olayı."

İçini çekti, pes etti ve ikimizi işaret etti. "Dünya gökten düşüyor olabilir ve siz yine de bir sonraki yemeğe katılmak zorundasınız."

Pamuk kaşlarını çattı. "Belki de bu bir göz olayı değildir. Dünya nasıl gökten düşüyor olabilir?"

Alaric başını sallayarak ve kendi kendine birtakım dualar mırıldanarak geri çekildi.

O da gitmek üzereyken elini tuttum. "Bana cevap vermekten yine kaçacak mısın?"

"Hayır. Ama sana bana güvenmeni

söylersem, güvenir misin?" "Her zaman."

Gitmesine izin verdim.

Belki bu sefer ikisini de yapmamalıydım. Güven ya da gitmesine izin ver.

Çünkü yalan söyledi.

Çadırın perdeleri açıldı ve biraz irkildim. "Lanet olsun, Cai."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve aceleyle bir elini alınma, diğerini de nabzıma koydu. "İyi görünmüyorsun? Şifacı çağırayım mı? Ne oldu, Nia? Neren acıyor, yine yaran mı?"

"Cai, ben iyiyim. En ufak bir rahatsızlığım yok. Öte yandan sen."

"Ben değil," dedi hemen. "Eren, sanırım yine karnı ağrıyor. Onu tekrar kontrol edebilir misin, az önce Taren'e gitti."

İkimiz de onun midesi olmadığını biliyorduk. "Neden umursuyorsun, göbek adını bile bilmiyorsun." Bununla birlikte, onu ittim ve ayrıldım.

"Jonah," diye seslendi arkamdan ve ben durdum. "Onun göbek adı Jonah. Bunun neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama lütfen bana bir iyilik yap." Aramızdaki tuzlu karamelli şekerı kaldırarak bekledi, paket tıpkı eli gibi titriyordu. "Lütfen."

Şekerı aldım. "Tatlılardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Her zaman yanımda havuç taşıyamam, küçük tavşan."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BLACK KNIGHT TO B6

SNOWLIN

T Alaric'in en sevdiği eski evinde müzik her zamankinden daha yüksekti.

Fernfoss'taki taverna haftalar sonra sadece dün gece ev sahipliği yaptı. Alan tıklım tıklımdı ve çoğu beden terliyor ve gülüyordu. Belki de son günlerinde yaylıların ve davulların sesiyle dans ediyorlardı. Yakında onlarla yürüyeceklerdi.

İlk önce Nia ve Moriko oradaydı. Sonbahar Kraliçesi Olympia'da giderek daha fazla zaman geçiriyor, Nia'nın kültürünü öğreniyor, onunla etkileşime giriyor ve Hanai'de kraliçe eş olarak yeni saray görevlerine rağmen şehrinde daha fazla zaman geçirmesine izin veriyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Mal ve Thora farklı zamanlarda gelirken Cai ve Eren birlikte geldiler. Kocam en son geldi ve oturması için hemen yanımdaki boşluğa vurdum.

Masa en az beş tur bira içmişti, ama ben sadece ara sıra Kilian'ın birasını yudumlamıştım.

Yarın tahsis edilen kamplarımıza gitmeden önce bu geceyi hep birlikte hatırlayacak kadar bilinçliyiz.

Kilian'ın kulakları neredeyse buğulanmıştı. Kardeşine ve seçtiği arkadaşına ters ters baktı. Mal sık sık gittiği genelevlerden birindeki kadını bize katılması için getirmişti.

Cecilia, değil mi? Şu koyun hastalığı gibi. Koyun hastalığı mıydı?

Kil'in omzunu dürttüğümde çenesi gerildi. "Bu aileyle geçirilecek bir zamandı."

"Belli ki onu çok görüyor ve muhtemelen aileden biri olarak görüyor." Ona kaşlarımı çattım. "Yaptığı şey yüzünden onu onaylamadığını söyleme bana?"

"Onu onaylamıyorum çünkü kardeşimin tüm bağımlılıklarını beslemekte bir sorun görmüyor. Ne kadar sarhoş, ne kadar yorgun, ne kadar savunmasız olursa, o kadar memnun oluyor." Şaşkınlığımı yatıştırmak için bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Adam henüz on altı yaşındayken tanıştılar Snow ve kadının ondan daha büyük olması gerektiğini düşünseydin doğru tahmin etmiş olurdun. Kadın aynı zamanda bir Empat. Kendisini Adriata'nın en zengin fahişesi olarak tutmak için neden yarı yaşında olan kardeşimi seçtiğine dair bağlantıları kur."

"Onu öldürmemi ister misin?" Fısıldadım.

Kıkırdadı, bir kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına yatırdı. "Sence onu öldürmekten daha mı aşağıdayım?"

"Biraz mı?"

"Bu onun için öldüreceğim ve öldürdüğüm ilk ve belki de son şey olmayacak aşkım. Keşke... Keşke o kalın, şişman kafasının içinde ona musallat olan şeyi öldürebilseydim."

Kendisi. Onu öldürmek zorunda kalacaksın.

İçkisini yudumladı. "Belki de önce onu öldürmeliyim. Kendime erken bir doğum günü hediyesi vermiş olurum. Artık kendim için hiç güzel şeyler yapmıyorum."

Homurdandım, yüzümü koluna gömdüm ve o da beni öpücük yağmuruna tuttu.

"Merhaba Selia," diye selamladı kız kardeşim masamıza katılarak.

Biramın köpüğünü yudumladım. Hayır. Koyun hastalığı gibi değil.

Kadının gözleri heyecanla parladı. "Prenses, sizi uzun zamandır görmemiştim." Selia'nın gözleri Thora'nın giydiği elbiseye kaydı, gözbebeklerinin mavisinde kıskançlık parlıyordu. "Çok farklı görünüyorsun."

"Bu Snow'un," dedi kız kardeşim elma dilimlerini çiğneyerek. Saçları daha kıvrıkcıktı, elbisesi zamanla kilo ve kas alan vücuduna daha sıkı oturuyordu - gerçekten de farklı görünüyordu. Olgun. Yetişkin.

Mal ikisine de kaşlarını çattı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Thora başını salladı. "Babam seni aldıktan birkaç ay sonra kaleye geldi. En yakın arkadaşının artık onu ziyaret etmemesinden endişeleniyordu."

"Neredeyse korkuyordum," dedi Selia, perküsyondan biraz daha yüksek sesle gülerek. "Gerçi sen evlendin ya da öyle bir şey oldu,

Tanrı korusun." Elini göğsünde gezdirdi ve turuncu kırmızı tırnaklarını bir tereyağı bıçağıyla birbiri ardına sökme isteğiyle birlikte boğazına safra yükseldi. "Nefes aldığım sürece bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

Biraz daha bira köpüğü yudumladım ve kendi kendime "Bu kolay bir çözüm" diye mırıldandım.

Kız kardeşim bir yudum biranın etrafında öksürerek homurdandı. "O güvende," dedi ağzını silerken. "Tanrılar korusun, iyilik karşılığında para vermediği sürece etrafında bir kadın tutamayacak. Sen onun için biçilmiş kaftansın Selia. Korkmana gerek yok."

Selia ayağa kalkmadan önce rahatsız edici bir kahkaha attı ve "Bana katılmak isteyen varsa ben dans etmeye gidiyorum. Sizler otururken hiç eğlenceli değilsiniz. Kimse yok mu?"

Mal, birasının kenarından kız kardeşime gözlerini dikmiş, kendi getirdiği kadına katılma zahmetine bile katlanmamıştı.

Onu neden getirmişti ki?

Kız kardeşim çiğnemeyi bıraktı ve ona baktı. "Ne?"

Bankın üzerinden o n a doğru ilerledi ve bir kolunu kol dayanağının üzerine koydu. "Kuş."

"Tilki," diye mırıldandı kız kardeşim, dudakları hâlâ cam biranın üzerindeydi ama o duymuştu, hepimiz duymuştuk.

"Tilkiler küçük kuşları yer," dedi Mal, bankta genişçe yayıldı ve başını kız kardeşimin omzuna yasladı. O da

ona sırtıyordu ve kadın dönüp ona baktığında nefes alış veriş i ağırlaşt ı.

Kilian'ın bardağındaki bira köpüğünü yudumlamayı bıraktım, göz ucuyla onları ve kocamı izledim.

Kız kardeşim iç çekti. "Malik."

"Güzel kuş," diye mırıldandı, çenesini çimdikledi, kehribar gözlerinin karası, bakışları delici bir siyah olana kadar kalınlaşt ı.

"Sen bir tilki değ ilsin," dedi, dudakları bir ördeğ inki gibi büzülene kadar yanaklarını birbirine sıkıştırarak. "Sen sarhoş bir kokarcasın."

Ama öyle değ ildi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarını ona dikti, nefes alıp veriş i gittikçe hızlanıyordu, yüzünde tuttuğ u eli çenesinin üzerinden eriyen buz gibi kaydı ve bir tutam saç ı kulağ ının üzerine sıkış tırdı.

Ben bile onlarla birlikte nefesimi tuttum.

Muhtemelen düşüncelerimi daha kafamda şekillenmeden fark etmiş olan Kilian'a dikkatli bir bakış attım.

"Hayır," dedi ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Kendi şansına lanet olsun."

"O kadar kötü mü olurdu?"

"Kız kardeşinin ilk kalp kırıklığı ondan olmayacak."

Cai ağır bir şekilde diğ er tarafına oturduğ unda Thora neredeyse yerinden sıçrayacaktı. İkili sonunda ayrıldı ve koltuklarında doğ ruldular.

"Neo'yu getirmedin mi?" diye sordu.

Mal'ın eli önündeki su bardağını sıkıca kavradı.

Kız kardeşim omuz silkti, burnunu buruşturdu. "Artık onu istemiyorum."

Eren'in kafası ona doğru döndü. "Rora."

"Ama o çok kibirli, kardeşim. İyi, kibar, tatlı ama kibirli."

Cai, "Görüyorum ki Snow'un derslerini alıyorsun," dedi ve Leanna bizimkine bitişik masadan normalden biraz daha yüksek sesle güldü, kucağındaki küçük iblis de sebepsiz yere güldü.

Alay ettim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey," dedi kadın kızına meyve uzatırken.

Lila, "Annem senin bir iğdiş kraliçesi olarak öleceğini düşünürdü," diye bağırdı.

Leanna eliyle kızının ağzını biraz geç kapattı, gözleri irileşmişti. "Ben öyle bir şey demedim."

Lila bir yandan başını sallayıp bir yandan da çiğneyerek, "Evet, anne," dedi.

Kızına ters ters baktı. "Tamam, öyle yaptım ama yanıldığım kanıtlandı. Mutlu musun?"

Alay ettim. "Sarı saçlarınla kendime güzel bir kış şapkası ördüğümde olacak."

Kabile lideri onun saçlarına dokunarak, "Lütfen saçlarımı tehdit etme," dedi. "Fernfoss'taki o zavallı cadıyı kendi saçıyla boğduktan sonra bir kompleks geliştirmeye başladım."

"Hepsini kopardığımda bu kompleks ortadan kalkacak, Leanna."

"Teyze," diye başladı Lila, hilekâr gözlerini bana dikerek. "Lila da Cai amca gibi karda oynamak istiyor. Dün bana bir top kar verdi ama kayboldu. Pelin'le oynamaya gittiğimde odada kaybetmiş olmalı."

"Sen annenin çocuğu değil misin?" diyerek yanağından öptüm ve Leanna bana bir bakış fırlattı. "Seni karla oynamaya götüreceğim." "Savaştan sonra." Elini havaya kaldırdı ve "Lila'nın yarın ve sonraki gün ve sonraki gün ve sonraki gün okulu var" dedi.

Ağır bir iç geçirdim. "Haftanın günlerini öğrenmelisin, evlat."

O da yıkılmış bir halde iç çekti. "Çok zorlar, teyze. Ama beni alacak mısın?"

Mal oturduğu yerden kalktı ve karşısına çıkan herkese sertçe çarparak ayrılmaya yöneldi.

Onu o halde görmek kalbimdeki o boş çukuru geri getirdi ve battıkça battı. "Evet. Seni götüreceğim, Lila."

Moriko sakince, "Çocuğunuzun hayatından endişe ediyorum," dedi ve kupayı ağzına götürürken bana kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. "Kartopu ile ölüm."

Kadına en mükemmel sözlü saldırıyı yapamadan Kilian bir kolunu belime doladı ve bizi meyhanenin dışına çıkardı.

Ben öfkeyle nefes alırken o yüzümü avuçladı. "Beni şiddetle yok etmeden önce, önce dinle."

"On saniyeniz var," dedim etrafıma bakarak. "Bizi nereye getirdiniz?" Aylık ritüellerimizi gerçekleştirdiğimiz mağaraların altındaki Taren Nehri'ne benziyordu.

Elimi tuttu ve beni küçükken milyonlarca kez gizlice geçtiğim patikaya doğru yönlendirdi. Mağara gölünün ortasında, kayanın altından akarak Mağara Denizi'ne inen nehrin oluşturduğu küçük yarımada da Olimposlu bir rahip bekliyordu.

"Sana büyük bir elbise giydirmek ve seninle tekrar evlenmek istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Güzel gri ipek elbiseme baktım. "Evet?"

"Daha iyi bir şey düşündüm," dedi ve beni Olimposlu rahibin suyun etrafında yüzen kayalık alanın ortasında bağdaş kurup oturduğu yere doğru çekti.

Yaşlı adam bizi selamladı. "Kralım ve kraliçem."

"Sizi bu kadar geç çağırdığım için özür dilerim," dedi Kilian.

"Zaman ne olursa olsun, her zaman sevginin hizmetinde olacağım."

Kilian ve ben tekrar birbirimizin önünde diz çöktük. "İkimizin de geleneklerini onurlandırmak için," dedi ve yanakları her zamanki gibi kızarana kadar ona sııttım.

Rahip "Elini uzatır mısın?" diye sordu ve ben de başkalarının kendi törenlerinde yaptığı gibi avucumu ona uzattım. Avucumun ortasına beyaz boyayla Calgnan dilinde ruhun sembolünü çizdi. Sonra da ellerimizi birleştirmeden önce Kilian'inkine.

Bizim için farklıydı, benim türüm için. Dualar genellikle gökyüzüne söylenirdi, çoğu kişi gibi söylenmezdi. Nubil aşk şarkılarına bayılırdı. Kutsanmışları tarafından her söylendiğinde diyar diyar gezdiği söylenirdi. Geleneklere göre dağlar bu şarkıyı herkesin duyması için yankılandırırdı; gök, su ve yeryüzü. Şarkı suyun, taşın ve havanın üzerinde titreşirdi. Güzeldi, büyüleyiciydi. Bir rüyaydı. Şimdi benim de rüyam.

Taşı beyaz mürekkeple isimlerimizle işaretledik.

Havayı adaçayı ile işaretledik.

Suyu dokunuşlarımızla işaretledik.

Üçü de zaten bilmiyorlarsa bile, onunla benim bir olduğumuzu ve hep öyle kalacağımızı biliyorlardı.

Rahip son duadan sonra ayağa kalktı. "Yemin törenleriniz sizinle inancınız arasında özeldir" dedi ve başını bize doğru eğerek ayrıldı.

"Tişörtünü çıkarman gerekiyor," dedim kendi kıyafetlerimi çıkarırken.

Elbisemin altına ne giydiğimi gördüğünde yüzünde aptalca bir sırıtma belirdi. Bir süre önce bana hediye ettiği kırmızı slip.

Parmağımı boyaya batırdım ve göğsünün her tarafını çizdim, biraz da pantolonunun altına daldırdım ve bana kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bu ne yemini olabilir?"

"Kocam tarafından her zaman muhteşem bir şekilde becerileyim."

Başını arkaya attı, kahkahası mağaranın her yerinde gürledi. İşi bitince beni kucağına aldı ve oturttu.

kucağında. Parmaklarını tekrar boyaya buladıktan sonra yüzüme bir şeyler çizdi ve dudaklarımdan öptü. "Kimseye gülümsemediği gibi bana da gülümsesin."

"Duaya gerek yok Kil," dedim kalçalarımı onunkilere sürtünerek.

İnlediğinde elimi ağzına götürdüm ve gülümsemesini avucumda hissettim. "Kutsal yer, hatırladın mı?"

Elleri çıplak kalçalarıma gömüldü ve beni tekrar çıkıntısının üzerinde kaymaya zorladı. "Eğer amını bana böyle sürtmeye devam edersen sana çok kötü şeyler yapacağım."

Bacaklarımın arasındaki heyecanı görmezden gelerek tekrar beyaz boyaya uzandım ve göğsünde, karnında ve belinde birkaç iz daha bıraktım. Dokunuşumla titremesini, ılık nefesinin tenimde dolaşmasını hissetmek için acele etmedim. Kararlılığının azar azar kırılmasını izledim.

"Kötü kadın," diye homurdandı, kalçalarımı tekrar sertleşen uzunluğunun üzerinde döndürdüğümde bir inilti kaçtı.

Ona daha da yaklaştım, göğüslerim çıplak göğsüne bastırdı. Omzunun üzerinden bakarak sırtına birkaç yemin daha çizdim. Her zaman bana baktı, dudakları kolumda ve omzumda tüy gibi öpücükler bıraktı. Bir sürü övgü mırıldandı, alaycı sözler söyledi ve kalçalarıma belli belirsiz dokunuşlar yaptı, parmağı bana işkence etmek için giydiğim iç çamaşırının ince dantellerini sıyırdı. Sırtının alt kısmındaki boşluğa ulaşmak için dizlerimin üzerinde doğrulduğumda, ağzı göğüslerimin yumuşak etine yapıştı ve inlemem mağaradan aşağıya doğru yayıldı.

"Şşşt, benim tatlı günahım," diye mırıldandı, yaladı ve emdi, tenimi mor çürüklerle lekeledi.

Göğüslerimden birini serbest bırakmak için geceliğimin ipeğini geriye ittiğinde, "Bu hile," diye alçak sesle tısladım.

"Onları yüzüme koydun," dedi, dili meme ucumu ısırıp dizlerim bükülene kadar çekiştirmeden önce fiske vurmak için aralandı. Bir yırtıkta o şey vücudumdan çıktı. Kalçalarımı tuttu, beni üzerine çekti ve alevlerin karnımı yaladığını hissedene kadar beni uzunluğunun üzerinde salladı.

"Beni bu şekilde boşaltma. Seni istiyorum."

"Arkanı dön," diye emretti ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde kucağında döndüm. Parmakları tekrar boyaya battı ve omurgamda sözcüklerin izini sürdüklerinde ürperdim. Mırıldandı, parmakları sırtımda aşağıdaydı. "Bu iki küçük gamzeyi seviyorum."

Sessiz kalmak için dudağımı ısırarak kucağında kıvrandım, utanmadan zevkimin üzerine bindim.

Elleri kalçalarımı kavradı, beni öne doğru eğdi ve iç çamaşırımı çıkardı. Pantolonunun kemer tokasını ve düğmelerini çözerken parmak eklemleri ıslak göbeğime değdi. "Bana iyi bir kız gibi bineceksin," dedi, sikinin kalın başı tamamen içime girene kadar itti, tüm doğru yerleri okşadığında gözlerim geri yuvarlandı. "Sonuna kadar, aşkım."

Kalçalarım onunkilerle aynı hizaya geldiğinde tısladım.

"Her şey yolunda mı?"

"Çok iyi," diye nefes aldım, ona biniyordum.

Elleri göğüslerimi kavrayıp sert avuçlarında yoğururken, ağzı boynuma doğru bir öpücük çizgisi izledi. "Yavaş ol," diye inledi kulağıma. "Hatırlamak istiyorum, bu gece nasıl hissettiğini ömrümün sonuna kadar hatırlamak istiyorum."

Başımı omzuna yasladım ve yavaşça üzerine çökerek onu öptüm. "Seninle geçirdiğim anların hiçbirini unutabileceğimi sanmıyorum," dedim, damarlarımda biriken ısı nedeniyle göğsüm hızla yükseliyordu. "Bu yeminler gibi mürekkeple yazılmadılar, damgalandılar. Senin her dokunuşunu hatırlıyorum. Bana dokunduğun her anı. Bana beni sevdiğini her söylediğinde, hatta... ben karşılık vermediğimde bile. Hayatım boyunca yaşayacağım tek pişmanlık." Konuşmaya başladığında ağzımı tekrar onunkine yapıştırdım. Ne söylemek isterse istesin, kalbimi kıracaktı, bunu biliyordum.

Eli karnımdan aşağı kaydı, dokunuşu o kadar yumuşaktı ki bahar rüzgârının yalaması gibi hissettirdi. Diğer saçlarıma dolandı, o da beni öperken başımı sabit tuttu.

Isı midemin çukurunda kıvrılıyor, vücutlarımızın birleşmesi daha düzensiz hale geldikçe alay ediyor ve alay ediyordu. Ben ona binerken parmakları merkezimde dolaşüyor, her seferinde onun istediğinden daha hızlı gittiğimde seksimi tokatlıyordu. Çok az şey biliyordu, bu sadece beni daha da kötüleştirdi, beni çıldırttı, kalınlığı beni içten çürütürken ısınan etim daha da ısındı. Bu

Dalga bana çok ani çarptı, çok beklenmedik bir şekilde yuvarlandı ve gergin inlemelerimi bastırmak için bir elini ağzıma koydu.

Nefesim kesilse de, kemiklerimi çökertmekle tehdit eden yorgunluğum olsa da durmadım. Onun içimde kalınlaştığını ve sarsıldığını hissedene kadar, kendi inlemelerini bastırmak için yüzünü boynuma gömene kadar durmadım.

Bedenim onunkinin üzerine yığıldı. En ufak bir hareket bile etmekten yorulmuştum.

Hâlâ ona bağlı olan bedenime, her yerde bıraktığı kırmızı izlere baktım ve kendi kendime sııttım. "Sence kuralların değişmesinden hoşlanacaklar mı? Beyaz mürekkep yerine bu."

Yanağıma birkaç büyük, ıslak öpücük kondurdu. "Her zaman olduğu gibi kendi kurallarımızı kendimiz koyarız. Her zaman kendi kurallarımızı koyduk."

Bir an için nefesimi tuttum. Zihnimin arkasında bir saat yavaşça tik tak etti.

Sanki bu sözleri duyunca tüm oyun sıfırlanmış gibiydi.

Yazı tura kader tarafından çoktan atılmıştı ve beyaz çizgilerin ardındaki düşman bir başkasıydı.

Bir hamle çoktan yapılmıştı ve yan taraftaki Fischer saati günleri ya da saatleri değil, ayları sayıyordu.

Kendi hamlemi yapmamı bekliyor.

Fate, onunla oynamaya başladığımdan beri her oyunda her hareketimi sayarak karşımda oturuyordu.

Tüm hamlelerim zaman zaman değişti ve bana her oyun sonunu gösterdi. Tüm oyun sonlarını. Sadece bir ayrıntı her birinde hep aynı kalmıştı.

Aurora. Öldü.

Hiç değiştirmediğim tek strateji.

"Aşkım?" Kilian seslendi ve beni her şeyin başlangıcından beri yanıp sönen düşüncelerin derinliklerinden çıkardı.

Kaçırdığım çok şey varmış. Gözden kaçırdığım çok şey varmış. Kilian'a gülümsedim. "Çok zekisin, sevgilim."

Onun kaşlargöl ve o kıkırdadı, o küçük Gamzesi yine dikkatimi dağıtıyor. "şimdi öyle miyim?" Üzerinde durduğumuz kara parçasının kenarına ulaşıp su yüzeyine dokunurken bana dikkatle tutundu. "Biraz soğuk. Sakıncası var mı?" "Soğuk olması gerekiyor," dedim, birkaç damlayı yüzeye vurarak.

Yüzünü.

Eline biraz su aldı ve beyaz boyayı cildimden yavaş yavaş, telaşsız ve çok nazik bir şekilde yıkamaya başladı. Sonra sıra bana geldi ve ben onun kadar nazik değildim. Nereye dokunmak istediysen dokundum. Boyadığım yerlerden daha uygunsuz yerlere, bu yüzden benim sıram iki kat daha uzun sürdü.

"İşte," diye fısıldadım. "Tüm yeminlerimiz cennete gitti." Onun için ilahi olsun ya da olmasın her türlü güce karşı koymamayı nasıl düşünebilirdim ki? Sadece ve sadece onun için. Bu... o benim hak ettiğim şeydi.

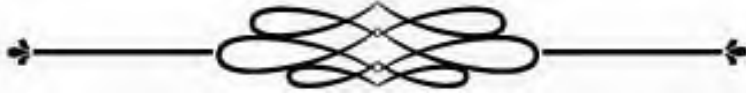
Bunu hak etmiştim. Onu.

İstediğim gelecek.

Aptal gülümsemesi gülünç bir hal aldı. "Öyle. Uzun zaman önce. On beş yaşımdayken ipek siyah saçlı bir kız bana onu bekleyeceğime dair yemin ettirmişti."

"Benim için esmer kaldığın için teşekkür ederim," dedim dalgali ıslak saçlarını karıştırırken. "Sarışınlardan gerçekten hoşlanmıyorum."

Beni omzunun üzerinden attığında tüm mağara çığlıklarını yankıladı.

Çıtırdayan odunların ve gecenin cıvıltılarının sesi huzur vericiydi. Etrafımızdaki kampın ağır sesleri bile birdenbire görkemli gelmeye başladı. Kilian'ın kucağına gömülmüş, vücut ısıyla desteklenmiş, berrak gökyüzüne ve ince hilal şeklindeki aya bakıyor, kendimi çok yorgun ve çok sevilmiş hissediyordum.

Beni orada tuttuğu ve bizi salladığı süre boyunca kulağıma nazik sözler mırıldanmayı bir kez bile bırakmadı.

Uyku usulca geldi. Ama rüyalar gelmedi.

Daha önce gördüğüm rüyalar. Öncekinden daha canlı ve ayrıntılı.

Uçsuz bucaksız beyaz boşluk.

Geçidin ötesindeki ormandaki küçük beyaz saçlı kız yine bana bakıyordu. Siyah gözleri genişliyordu. Ölümün fısıltısı yine çağırıyordu. Seraphim'de gördüğüm aynı görüntünün içine itilmeden önce her şey çok hızlı bir şekilde parladı.

Kaos. Alev ve küller kanla boyanmış. Etrafımda karla örtülmüş yanmış bedenler vardı. Adımı taşıyan umutsuz çağrılar uzaktan çığlık atıyordu, bunlar çok iyi tanıdığım seslerdi.

Her şey aynıydı. Her şey aynıydı.

Bu sefer bıçağı göğsüme kimin sapladığını gördüm, hatta neredeyse hissettim. Her şeyin ortasında, orada durdum, kanlar içinde ve beyaz ateşle çevriliydim, tüyler her yere saçılmıştı, yanıyor ve kmrleşiyor, kuzey soğuk rüzgârıyla yayılıyordu. Gardiyan lmemişti. Ne de yenilmişti.

Kabzayı saran soluk bir el, inci gibi beyaz alevli saçları ve şimdiye kadar baktığım en koyu, en derin gözleri olan kadına aitti. Aurora başını yana eğdi, devasa beyaz kanatları geriye doğru kıvrıldı. "Beni görebilirsin."

Sarsılarak uyandım, kelimeler ve hava içimden çekilip alındı, acıdan ve tenimi saran yanma hissinden kabardım.

Az önce alnını benimkine bastıran, bizi yavaşça ileri geri sallayan ve tekrar tekrar "Bana geri dön" diye mırıldanan kişinin kim olduğunu bilmek için görmeme gerek yoktu.

Sözleri hâlâ kulağıma fısıldanıyor, kocamın sesinin teselli çağrısını engelliyordu.

Ama o durmadı. Bir nefes için bile. Ondan başka bir şey duymayana kadar aradı.

"O uyandı, Kil. Aurora uyandı." Gerçekten kanayıp kanamadığımı görmek için parmaklarımı kaldırmaya çalıştığımda parmaklarım titredi. Kanamıştım ama çok daha küçük yaralardan, sadece bana acıyı hatırlatacak kadar derin. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Ellerimi tuttu ve öfkeyle çarpan göğsüne götürdü. "Her şey yolunda. Sen iyisin. İyisin," diye tekrarladı benden çok kendine.

Kilian'ın omzunun üzerinden, Golgotha ormanının uzaklığından gözlerini bana dikmişti. Kafası karışmış bir şekilde adım adım yaklaştı, kaşlarını çattı ve ben sırtınca durdu.

Beni tutan adamın nefesini içime çektim. "Benim için Visha'yı ara, sevgilim, lütfen."

Ve öyle de yaptı.

Kilian ve Visha gittikten sonra Golgotha yanımdaki ateşin üzerine oturdu, ben de Nia'nın baş ağrım için yaptığı otlu çayı içmeye çalıştım.

"Bir kötü adam olarak doğdum," dedi bıçakla bir tahta parçasını oyarken. "Bir kahraman olarak öleceksin. Tarih kitapları seni sevecek."

"Etrafına bir bak," dedim. "Hangi kahraman tüm sevdiklerini savaşa götürür ki? Bir kahraman yalnız ölürdü. Ben kahraman değilim. Şehit değilim."

"Bir kahraman olacaksın."

"Çıkarken birkaç askeri sıyırdığımdan emin olacağım. Yaptıklarımın yanı sıra karakterime de parlak bir ışık tutulmadığından emin olun."

Sertçe güldü ve sonra gözlerini ilerideki karanlık mesafeye dikti. "Onu imgeleminde bilerek çağırdın, değil mi?"

"Öyle mi yaptım?" Çayımı biraz yüksek sesle höpürdeterek sordum.

"Ve imgelemden sonra cadının kafana girmesine izin verdin."

Çayımdan yüksek sesle bir yudum daha aldım. "Hm." Kalanına ihtiyacım yoktu, başım hala Visha'nın zanaatından dolayı çarpıyordu.

Elindeki küçük tahta parçasını oymaya devam etti. "Sanırım onun özünü toplamak için. Kendini neden bu acıya maruz bıraktığına dair başka bir cevabım yok."

Çayımı bitirmeye çalışarak yavaşça başımı salladım. "Onun zayıflığını, kusurunu mu buldun?"

Arkama yaslanarak iç çektim. "Buldum. Benimkini de buldum. Ve ölümünkini. Kaderin. Çok şey öğrendim."

Bıçağı oymayı bıraktı ve sonunda bana baktı. "Bir ölüm meleği tarafından sana gösterilen şeyden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

"Kaçmak için kaçmak ve saklanmak gerekir. Beni kaçarken ya da saklanırken görüyor musun?"

Sessizleşti, gözleri seyreldi. Konuşmak için ağzını açtığı anda, "Söyle bana kaosun efendisi, Aurora gibi bir muhafızın ölümü üzerine ne olur?" diye sordum.

Macaria mağaralardan döndükten sonra bana her şeyi anlatmıştı ama ikinci bir görüş her zaman iyidir.

Yılan gözleri inceldi. "Saf kaos," diye yanıtladı. "Büyünün dengesi diyarı yıkıma sürükleyebilir. Benimkinin yoksun olduğu gibi, seninki de onunla boğulacak. Boğulacak ve sonra da deforme olacak." Gözleri karanlık bir uçurum gibi dönüyor, hızlı imgelerle yanıp sönüyordu. "Önce yakıcı soğuk buz gelirdi, sonra güneş ateş yağdırırdı. Gökyüzü çökecekti. Dünya batacaktı." Sonunda gözleri normale döndü ve tekrar ağaç kütüğüne yaslandı. "Ve daha fazlası. O alevlerden yapılmış, beyaz ateşin saflığından dövülmüş. Böylesi bir kaosun birinin içine hapsedilmesinin bir nedeni var; onu kontrol edilebilir kılmak için. Eğer onu tutan kap ölürse, serbest kalacaktır."

Tüm bunlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da başıma gelen hiçbir şeyin sebepsiz olmadığıydı. Geçitte gördüğüm çocuk tesadüf değildi. Bana gösterdiği imgelemler de öyle. Bunu anlamamın neden bu kadar uzun sürdüğü kitaplara konu olacak bir soruydu.

Bir uyarı.

Hepsi Aurora'yı öldürürsem ne olacağına dair bir uyarıydı.

Nia'nın okuduklarına göre koruyucuların bir özü vardı. Bazıları mahvetmek, bazıları da iyileştirmek için yaratılmıştı. Meira gibi, Nubil'in eski sevgilisi. O öldükten sonra toprak onun iyileştirme yeteneğini kabul etmişti. Nia, koruyucunun bir çocuğun kahkahasından, saf kaosun bir başka biçiminden doğduğunu okumuştı. Aurora'nınki gibi yıkıcı olmayan bir kaos.

"Ya benimki? Ben ölürsem ne olur?"

"Biliyorsun, değil mi?"

Zgahna'ya, atalarımın gücünün yattığı ve yıllar ve on yıllar sonra kaldığı yere baktım. "Anlıyorum."

Koruyun.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WHITE QUEEN TO E3

KILIAN

W halkımızın üzerinde her ne kalıntı kaldıysa önceki gece şafak sökmeden kaybolmuştu. Her Kamplarımızdan geçerken yüzüm derin bir konsantrasyonla sertleşmişti. Hepsi dün gece Kar'ı görmüştü. Bu nedense onları daha da çelikleştirmişti, özellikle de onun halkını. Gözlerinde hiç bağışlama yoktu. Şüphe de yoktu.

Karımın yalnız kalmak için seçtiği çadıra girmeden önce Tristin tam önüme indi. Zor nefes aldı. "Silas'ın yaratıkları az önce şehirlerden ayrıldılar ve bizim ve Moriko'nun sınırlarına doğru ilerliyorlar."

"Gardiyan mı?"

"Hiçbir yerde görünmüyor, kralım. Zanaatkârlar onun varlığını yakınımızda hissedemediklerini söylüyorlar."

"Çünkü öyle değil," dedi Visha, Penelope'yle birlikte çadırdan çıkarken. "Demek ki Silas ona henüz komut vermemiş, durumu hâlâ uykuda. Bu yüzden

Kegan gibi onu gereğinden uzun süre asadan uzak tutmaktan korkuyorum."

"Snow nerede?" Tristin sordu. "Adamlar Isjord'a doğru yürümeden önce onu görmeliler."

"Kara kara düşünüyor," dedi Cai, gri derisinin düğmelerini ilikleyerek. "Silas'ın hayallerini katledecek. Bunu son derece iyi karşılıyor. Mal ve Elias'tan haber var mı?"

"Golgotha ile birlikte Tenebrose'un içindeler," diye açıkladı Visha.

Güldü. "Eminim Golgotha'nın kokusu cadıları çıldırtıyordur."

Penelope biraz öksürdü. "Bunu doğrulayabilirim. Etrafındaki büyü izi kötü hissettiriyor. Gittiğine sevindim."

Snow ana çadırdaki yalnızdı, haritanın önünde duruyordu, gözleri tek bir nesneye odaklanmıştı: kalede duran yalnız kral. "Demek savaşmayacak."

"Skadi şifacıların, Silas'ın asayı birleştirdikten sonra ilk kez tuttuğunda görme yetisinin yarısını kaybettiğini söylediklerini duymuştu. Zırhı ne kadar güçlü olursa olsun, kullanmaması gereken büyüleri kullanırken vergiler olacaktır. Bu bizim lehimize olacak. Hedef artık hareket etmeyecek. Elias oranın içini dışını biliyor ve Moregan diğer tarafta onu bekleyecek. Thora ona gittiğinde savunması düşmüş olacak." Memphis haberi kampa getirdiği anda Elias Tenebrose'da Mal ve Golgotha'ya katılmıştı. Ayrıntılar hızla değişmiş ve yeni ayarlamalar yapmak zorunda kalmıştık.

Parmakları masaya vuruyordu. "Artık her şey hazır. Herkes olması gereken yerde. Sanırım asıl oyun şimdi başlıyor."

"Öyle misin?"

Bana döndü, masaya yaslandı. "Sevgilim, doğuştan kanın tadını aldığımı söyleyebilirsin."

"Bu bir avdan daha fazlası, benim küçük avcım."

"Gerçekten de öyle," dedi ellerini göğsümün üzerinde gezdirerek. "Bu benim en iyi avım. Artık liste yok, saymak yok. Eğer onu indirirsem, hiç kimse benim listeme giremeyecek. Kafasını yatak odamızın duvarına asmaya ne dersin? Ben de kanatlarını oturma odamızda sergilemeyi düşünüyordum."

"Özgüven gerçekten çok yüksek, ha?"

"Kocamın kim olduğunu biliyor musun? Sadece bir parmak hareketiyle insanlara çok ama çok kötü şeyler yapabilir."

Uzaklarda çanlar çaldı ve nefeslerini sakinleştirmeye çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Sağ elimi tuttu, parmakları siyah dövmenin üzerinde geziniyordu. "Seni incitmeme izin verme, söz ver bana."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Beni asla incitemezsin."

Nilsa, Caspian, Larg, Triad, Cai ve Tristin zaten komutalarının etrafında toplanmışlardı. Benimle birlikte bu altısı Isjord'daki birlikleri yönetecekti. Mal ve Thora yakında Isjord ve Eren'in içinden katılacaklardı.

Çoktan şiddetli rüzgârlarla çalkalanan gökyüzüne baktım.

Diğerleri gibi o da yakında bize katılacaktı.

A decorative rectangular border with ornate floral and scrollwork patterns at the corners and midpoints of the sides.

BÖLÜM V

CHECİt

BÖLÜM KIRK-SİZİN

BLACK KNIGHT TAKES F5

SNOWLIN

| sirenler uzakta çalmadan önce onu hissetmişti.
| kampımızın. Onu hissetmeden önce görmüştüm.
varlığı havayı lekeliyor.

Bugün onunla yüzleşeceğim, ama halkım da yüzleşecek.

Silahlanmış, gri derileri Adriyatik askerlerinin arasına kusursuzca karışmak için siyaha boyanmış, yüzleri duygusuz ve sevdiklerinin kutsamalarının beyaz izleriyle çizgili, bugün erken saatlerde sarsılmadan Isjord'a doğru yürümüşlerdi.

"Umarım bir gün beni affedersiniz," dedim birliklerinin başında emir almak için sıraya giren generallerime. "Sizi buraya getirdiğim için. Bunu durduramadığım için."

Tristin bir adım öne çıktı. "Sizin yanımızda olmanız ve bize liderlik etmenizle savaşmak bizim için bir onurdur kraliçem. Baban anneni aldığı anda umudumuzu da aldı ama seni bize verdiğinde farkında olmadan umudumuzu bize geri getirdi."

Cai de başını eğdi ve tüm adamları onu takip etti. "Yükseleceğiz!" diye bağırdı.

"Bulutlar ve gökler arasında!" diye yankılandı askerleri, portalların içinde kayboldular.

Arkadaşım önüme geçti ve elini omzuma attı. "Sakin ölme. Myrdur'daki o fırını yeniden inşa etmek ve seni gün batımında elma koklamaya götürmek istiyorum." Aramızdaki elini kaldırdı ve bana küçük bir tuzlu karamelli şeker tuttu. "Ölürsem beni hemen şuraya gömün."

Gözlerim sıkıştı ve şekeri tuttuğu elini göğsüme götürerek sıktım. "Pasta için sana hiç teşekkür etmedim." Ben kurtarılmak istemezken beni kurtardığın için.

Gülümsedi. "Bu senin son şansın olabilir." "Seni seviyorum, Cai."

Beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. Kısa sürdü ama duygularının onu ele geçirmesine izin verdiği için kendinden nefret ettiğini biliyordum. "Ben de seni seviyorum, Cakes."

Sonra babaların, annelerin, kızların ve oğulların birbirlerine son kez veda edişlerini izledim. Sevdiklerinden dokunuşlarını ayırmak için mücadele edişlerini izledim. Sevgililerin kucaklarında küçük çocuklarıyla belki de sonsuza dek vedalaşarak geri çekilişlerini izledim. Yaşlıların çocuklarına, yeğenlerine iyi şanslar ve geri dönüş duaları dilerken pişmanlık ve özürlerinin üzerine cesur bir yüz ifadesi takınmalarını izledim.

Kilian yanıma uzandı ve alnını benimkine dayadı. Bir süre öylece durduk. Bu durumda ne söylenebilirdi ki?

O an mı? Onu sevdiğimi mi? Bugün hayatta olsaydık bunu milyonlarca kez daha söyleyecektik -birbirimize söz verdiğimiz ömür boyu? "Bu hayatta ve sonraki tüm hayatta."

"Bu hayatta," diye nefes aldı, beyaz boya kabına uzandı ve parmağının ucunu içine daldırdı. Alnıma bir çizgi ve çeneme bir çizgi daha çizdi; kabilemin işaretleri. Myrdur'un işareti. "Bu hayatta ilk."

"Kilian-"

"Bu hayattan bıkana kadar seninle olacağım. Tüm o kahkahalardan ve mutluluktan bıkana kadar. Bu hayatta önce sen olacaksın. Seni kaybetmekten bıktım. Birbirimizi kaybetmekten bıktım. Daha fazla savaşamayana kadar savaşacağım, ama savaşacağım."

Parmaklarımı boyaya batırdım ve halkımın işaretini üzerine çizdim. "Ben de yapacağım."

"Güzel." Beni öptü. Ve bu bir veda öpücüğü değildi. Daha sonrası için bir sözle oyalanıyordu. Bir başkası için. Diğerleri için. Bitmemiş. Tamamlanmamış. Derisinin ön düğmelerini çözdü ve avucumu boyanın üzerinde gezdirdikten sonra göğsüne dayadı, onu işaretlememe ve kalbinin dokunuşum altında kabaca attığını hissetmeme izin verdi. "Seninle dışarıda görüşürüz."

"Dikkatli ol."

Beni bıraktı ve yavaşça geri adım atmaya zorladı. "Benim kim olduğumu unutuyorsun," dedi omuzlarını şişirerek ve siyah derisindeki görünmez tozu savurarak.

"Gösteriş."

"Bunu
seviyorsun."

"Seni
seviyorum."

Adımları durdu ve sessizce uzakta öylece durduk. Eğer gelirse ve bana tekrar sarılırsa, kırılabilirdim. Bu yüzden ben de geri adım attım, aramıza mesafe koydum. "Söyle."

"Bu iş bittikten sonra söyleyeceğim."

Son bir gülümsemeyle arkasını döndü ve diğer bedenlerin arasında kayboldu.

Sonra.

Gözyaşlarım yüzümde sıcak bir yol izledi. "Sonra,"
diye yineledim o gittikten uzun süre sonra.

Bir sonrası olacaktı. Bir
sonrası olacaktı. Olacaktı.

Ve her bir fantezimi yaşayacağım. Bugün
başarısız olmazdım.

Memphis bacağımı dürttü ve ben de ona doğru eğildim,
muhtemelen ondan sık sık esirgediğim sevgi, öpücük ve
sarılmaları ona yağdırdım. "Olympia'ya uç."

İri sarı gözleri titredi ve alçak bir çığlık attı, bu hayatta
onunla geçirdiğim ve ona daha sıkı sarılmadığım her an için
pişmanlık duymama neden oldu.

"Git," dedim, onu son bir kez daha kucaklayarak.
"Olympia'ya benim için göz kulak ol."

Alnını benimkine yasladı. Gözlerin sonsuza dek gökyüzünde.

"Sonsuza dek," diye tekrarladım ve onu bıraktım.

Bağlandığım kişi bir kartala dönüştü ve mavi gökyüzüne doğru fırlayıp onun derinliklerinde kaybolmadan önce rüzgârın durmasına neden olan tiz bir sesle çığlık attı.

"Bundan emin misin?" Visha seslendi ve ben de ona doğru döndüm.

"Hayır." Bugün olacak hiçbir şeyden emin değildim. Bir gece önce fark ettiğim şeyin doğru olduğundan bile emin değildim, yoksa bu sadece zihnimin her şeyle -ölümümle-başa çıkmaya çalıştığı bir yol muydu? "Bu çoğunlukla senin fikrin olduğu için senin de olacağını umuyordum."

Titredi, solgun göz kapakları hızla çırpınıyordu. "Kilian'a bunun benim fikrim olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Önce beni hayatta tut."

"Onu öldürmek için ayartılmayın. Onun zayıflığını biliyorsun, sen onun zayıflığıydın, ama ne yaparsa yapsın ya da kime zarar verirse versin onu öldürmeye kalkışma. Asaya geri dönmesi için ona emir verilmeli. Asayı alana kadar onu geride tutmaya devam edin."

"Ya yapamazsam? Kontrolümü kaybedersem?"

Oryn, Macaria ve Penelope ile birlikte onun arkasında belirdi. "Kral seni büyüyle bağlamayı başaramazsa, seni elimizden geldiğince zapt etmeye çalışacağız," dedi adam neredeyse pişmanlıkla. "O zaman büyüünü

Senin kontrolünü elinden almadan onu kabul eden başka bir diyar. Ona ihtiyacı olan bir diyar."

Visha bana kaç kez açıklamış olursa olsun, bunu nasıl yapacaklarından da emin değildim.

Penelope'nin yüzü kızarmıştı ve tamamen titriyordu. "Bunu yapmak istemiyorum. Toplantıda konuştuğumuz şey bu değildi, Pamuk, lütfen." Ağladı. "Bunu yapmak istemiyorum. Eğer mührün tamamen açılırsa-"

Macaria elini onun omzuna koydu. "Deneyeceğiz, değil mi tatlı çocuğum? Birçoklarının iyiliği için."

"Hadi ona söyleyelim, Snow. Kilian'ın hepimize anlattıklarını bilmesi gerekiyor. Neler olabileceğini." Genç kızın gözleri son bir kez daha yalvardı. Çok geçmeden tamamen pes etti ve gözyaşlarına rağmen büyükannesine başıyla onay verdi. "Tamam o zaman."

Dört Zanaatkâr ellerini etrafımda bir daire şeklinde birleştirdi. Dillerinden kadim harfler döküldü ve parıldayan kırmızı dokunaçlar birbirine bağlı parmaklarının arasından geçerek havamda asılı kaldı.

Üzerimde aniden bir vakum açıldı, onların büyüleriyle beslendi ve sonra - mührün yarıya kadar açıldığını hissettim, daha önce hiç açılmadığından çok daha fazla.

İki fırtınanın çarpışması ve gürleyen bir gök gürültüsü gibi.

Acı beni sert, ani ve amansız bir şekilde vurdu, kemiklerimi dövdü ve derimi dağladı. Sırtımdaki mühür bir yara gibi açıldı. Büyüm yanan tuz gibi içinden sürünerek çıktı.

Hissettim... Hissettim-

Çok fazla.

Havayı tadabiliyor, ona dokunabiliyor, etrafındaki her canlıyı hissedebiliyordum; kalp atışlarını, sesleri, kanat vızıltılarını, dalgaların uzaklara doğru yuvarlanışını, her şeyi. Zgahna'nın boğuk sesi nihayet kesilmişti ve kelimeler artık bir vızıltı değil, netti. Duyduğum sesler karşısında tüylerim diken diken oldu. Onca yıl boyunca biriktirdiği sesler. Kahkahalar, çığlıklar, bir çocuğun miyavlaması, emirler, dualar. Hepsini. Bizi koruduğu yüzyıllar boyunca tanık olduğu her şey.

Dört Zanaatkâr da Volantların gürültüsüne doğru döndü. Kadim sisin korkunç bir dalga halinde dağlardan aşağı yuvarlanışını ve altındaki her şeyi yutuşunu izlediler. Harabeler, orman ve köy, önlerindeki savaşın beklediği yere doğru ilerliyordu.

Theros surlarının tepesine fırladım ve Isjordan ordusunun güneş şehrine tamamen girmesini, şehri boş ve korumasız bulmasını izledim. Kafalarının karışık olduğu belliydi. Öyle ki kimse korkmuş görüldüğü kadar muzaffer görünmüyordu.

Cora yanımda belirdi, savaşa hazırды. "Onlara bir seçenek sunabilirsin. Hâlâ bu savaşı terk etme seçeneğine sahip olabilirler, Snowlin."

"Bir seçenekleri vardı. Ölmeyi seçtiler."

Ve şehrin tüm kapıları bir anda aşağı yuvarlandığında, aşağıdaki zemin kuvvetten sarsıldı ve güneşli gökyüzü de anlık fırtınadan dolayı kör edici güneşin üzerinde yuvarlandı.

Sonra... gök gürültüsü yağdı. Şiddetli bir şekilde. Kör edici. Yakıcı. Ağır. Beklenmedik bir şekilde. Kilometreler boyunca, manzara daha parlaktı.

ve güneşin kendisinden daha sıcaktı. Çığlık atmak, yalvarmak ya da kaçmak için zaman yoktu, hepsi zırhlarının ve açgözlülüklerinin ağırlığı altında eriyip gittiler.

Devasa şehrin bej renkli taş duvarları is ve kanla lekelenmişti. Hava elektrik tadıyla boğuluyordu ama yanık et ve duman kokuyordu.

Solaryan askerleri saklandıkları yerden çıktı, okçular tüm sur çevresini kapladı.

Saldırımdan sonra yavaşça canlanan her khamir canavarı, üzerlerine dolu gibi yağan ruh katillerinden kaçamadı. Solaryan askerleri aşağıya indiğinde savaş çıkmadı. Sadece katliam. Gömülecek ceset yoktu. Kül çoktan yerleşmişti.

Buradaki küçük tabura göz kulak olan Cora'ya döndüm. "Magnus?" Sesim bana ait değildi ve Güneş Kraliçesi de benim gibi tereddüt etti, gözleri irileşmişti.

"Isjordan filosundan geriye kalanlar uzun sürmeyecek. Kocam denizlerle bir bütündür, yardıma ihtiyacı olmayacaktır. Gidin, hepimiz Isjord'da buluşacağız."

Başımı sallayarak, aşağıdaki güneş şehri gittikçe küçülene kadar tepemde süzüldüm ve kaçtım. Tutmam gereken bir yemin vardı ve ellerim yanmak ve bana karşı savaşmaya cüret edenlere verdiğim sözle yükümü hafifletmek için kaşınıyordu.

Hanaian suları üzerinde, Sayuri ve Aru arasındaki küçük mesafede, Isjordians'ın yelken açtığı yerde yeniden görüldüğüm anda, rüzgar durdu ve gemiler de

onu. Askerler ellerini kaşlarının üzerine koyup gözlerini kısarak bana baktılar ve ne yapmak üzere olduğumu biraz geç anladılar.

Gökyüzü bir kez daha öfkelenildi.

Borough suları sıcaklıktan kaynadı, yüksek dalgalar birbirine çarptı ve cızırdadı, kalın buhar Volantianların saklandığı ve hayatta kalanların yeniden ortaya çıkmasını beklediği gökyüzüne doğru yükseldi.

Bu sefer canavarların ruh katillerinden buharlaştığını görmek için beklemedim, tekrar kaçtım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

WHITE PAWN TAKES F5

MALIK

A Merie uyuyan Serene'i kucağına aldı, dikkatlice perdelerinin arasından Tenebrose'un Şehir muhafızları devriye gezmeyi bırakmamıştı.

Elias beni sinir edecek kadar ileri geri volta atıyordu. "Dışarıda olmalıyız."

"Görünmeden kale duvarlarının içine nasıl girileceğini bilen tek kişi sensin. Plana uyarsan Pamuk senin derini yüzmez. Ama en önemlisi," dedim onu pencereden uzaklaştırarak, "Kardeşim senin sarışın ruhunu parçalamayacak."

Amerie'nin koltuğunu işgal etmiş olan İblis Tanrısı homurdandı. "Sarı kafalı insana katılıyorum. Saklanmamalıyız."

"Ekselansları, Silas'ın gösterinin tadını çıkarmak için kemikli kışını oturttuğu o şatoya girmek için bazı sihirli güçleri kırbaçlayamazsa, o zaman çenesini kapamalı."

Kara gözlerini bana dikti. "Çok kabasın evlat. Senin türünle savaşıma iznim olmadığını biliyorsun ve benim amacım senin büyüünü maskeleyemektir. Yeterince yapmadım mı? Tüm şehir mezarlığını ayağa kaldırdığında yaşayan her ölüm tanrısını gücendirirken tek bir cadı bile senin kokunu almadı." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Ölüm Tanrısı."

Tenebrose şehirde birliklerinin ilerleyişini haber veren boru sesleri duyulduğu anda Elias gerildi.

"Bu benim işaretim," dedim onlardan uzaklaşarak. "Silas'ı bulun ve Thora geldiğinde ona yardım edin."

Elias'ın çenesi gerilmiş, eli kılıcının kabzasında sıkışmıştı. "Eğer gelirse."

"O gelecek. Pervasızca ölme. Onu bekleyin. Ölümlerden oluşan ordum yakında şehre girecek. Hiçbir Isjordi'nin evinden çıkmasına izin vermeyin. Ölümlerim kimi öldürüp öldürmeyeceklerini ayırt edemezler." Amerie'nin bisküvilerindeki kuru üzümleri ayıklayan Golgotha'yı işaret ettim. "Bir mürekkep balığının yapmayacağı hiçbir şeyi yapma."

Sonra bizimkilere doğru ağır adımlarla yürüyen Isjordan birliklerinin ön saflarına doğru ilerledim, diz çöküp parmaklarımı kara batırdım ve altındaki toprağı ölümün nabızıyla birlikte hissedebildim. Bunun izlerini bulmak için hiç uğraşmadım, çünkü kışın soğuk örtüsünün altından her türden kemik çıkıyordu.

Düzineler
ce.

Yüzlerce.

Binlerce.

On binlerce.

Kilometreler boyunca etrafımızda. Kilometrelerce ötede arkalarından daha fazlası yaklaşıyor, Tenebrose mezarlığının tepesinden inerek orduyu dört bir yandan tuzağa düşürüyorlardı.

İnsan. Aura. Hayvan. Ben tüm ölümlerin efendisiydim.

Ben ayağa kalktığımda onlar da ayağa kalktı, adımları benimkilerle eşleşti, emirlerime itaat ettiler.

Soğuk rüzgâr bir buz kütlesini geriye savurdu ve ardından başka türden canavarlar ölü ordunun yanında sinsice ilerledi. Buzdan yapılmış kurtlar, benden daha uzun, bir kayadan daha büyük. Ve onlardan yüzlerce vardı. Thora hemen yanımdaki bir geçitten belirdi. Yaratıkları, yanımda duran efendilerinin adımlarıyla eşleşiyordu, yayı gergindi, ileride keskinleşen ve bize yaklaşan figürlere nişan aldı.

Dudakları biraz titredi ve bunun soğuktan olmadığını biliyordum.

"Hedef doğru, Thora."

Keskin bir nefes çekti ve tuttu, ellerinin üzerinde siyah dövmeler belirmeye başladığında yayı gerildi. Oku, Isjordan birliklerini saklayan sisli yüzeyi delip geçti, tüm buz örtüsü tamamen geri çekildi, onun sessiz emriyle esen güçlü rüzgârdan sıyrıldı ve bizim yönümüze doğru yürüyen, kilometrelerce uzanan sıra sıra donanma giyimli askerleri ve canavarları ortaya çıkardı.

Anima accissor uçlu ok bir khamir canavarının vücuduna saplanmıştı, uzuvları çoktan toza dönüşmüştü.

Gökyüzünde şimşekler çaktı, mavi kör edici ışık aşağıda güçlü gölgeler oluşturdu -karanlıktan daha güçlü- ve bu gölgeler uzadı, büküldü, pençeler ve dişler çıkardı, askerlerin etrafını sardı.

İlk kanın dokunuşu beyaz karı sıyırdı ve zaman durmuş gibi hissettirdi.

İlk kimin kime doğru fırladığını bilmiyorum ama rüzgârın her şeyi ortaya çıkardığı bir sonraki saniye içinde sağır edici bir kaos başladı. Ölüler yaşayanların etrafında dönüyor, onları çekip ayırıyordu. Canavarlar, mavi gyre ve gümüşle kaplı donmuş kurtlara çarptı, parçalanan buz ve siyah kan etraftaki savaşın üzerine yağdı. Gök gürültüsü arttı ama aşağıdaki gürültüyü bastıracak kadar değil.

Thora'ya tutunarak ikimizi Isjordan yolunu kapatan ön hatlarımıza geri döndürdüm.

"Elias?" diye sordu ağabeyim, bir adım öne çıkıp omuzlarını sıvazlayarak.

"İçeride."

"Peki ya ölüler?"

"Saldırıyorlar. Biz konuşurken daha fazlası yükseliyor ve Tenebrose'a iniyor."

İlerideki boş kar alanı dolmaya başladı. Isjordan birlikleri sonunda Sable Abyss Ormanı'ndan çıkıp

sayılarının çokluğunu gizlemişti. Milyonlarcası bize doğru yürüyordu. İnsanlardan çok canavarlar.

"Güzel," dedi ağabeyim. "İkiniz de geri çekilin."

Etrafımdaki boşluğu dolduran ölümün tadı midemi bulandırdı. Katrandan daha derin, katrandan daha kalın, açlıktan ölmek üzere olan bir yılandan daha aç olan karanlık kardeşimden damlıyordu, onu kontrol etmek için koyduğu sınırlar serbest kaldı. Parmakları kararmaya başladı, hayalet pençeleri büyüdü, gözleri karanlığın perdesinin ardında gizlendi. Ölümden bir örtü ileride sürünüyor, avcı bir canavar gibi sinsice ilerliyor, buz gibi siyah bir ateş dokunduğu her yeri yakıyor, karlı zemini her şeyden daha soğuk olan katı gri bir buza dönüştürüyordu. Hepimiz kardeşimin büyüünün uzun kilometreler boyunca gelgit dalgaları gibi yükselişini ve binlerce askeri ve hayvanı yutuşunu izledik.

Çığlık yok, yalvarış yok, birçoğu içinde kaybolurken kavga yok. Hiçbir şey yoktu. Sadece saf sessizlik. Ne cesetler yere yığıldı, ne de silahlar düştü. Hepsi basitçe yok oldu. Ölüm tarafından tüketildiler. Düşman hatlarının neredeyse yarısını yemişti.

Kardeşim ben daha söyleyemedi durdu. Renkli gölgelerinin tamamen siyaha dönüştüğünü görmeye başlamıştım bile.

Isjordialılar Kilian'ın verdiği hasara rağmen durmadan akmaya devam ediyordu. Askerler askerlere çarptı. Isjordan korkusundan ve askerlerimizin cesaretinden beslendim, tellerim kalınlaştı, daha fazla ölü çağırmak için ikiye katlandı ve uzadı, sayımızı güçlendirdi.

Duman ve buhar görüş alanımızı bulanıklaştırarak çevremizin çoğunu kapattı ve ben kılıcım çoktan ıslanmış ve ezilmiş halde düzinelerce canavarın arasından geçerek ona biraz yaklaştım. Thora bir kurt çemberinin arasında durmuş, khamir canavarlarına ok atıyordu. Kimse ona yaklaşamıyordu, hepsi ona yaklaştıkları anda parçalanıyordu Yarıçap.

Sonunda canavarları kontrol eden Empatları bulmaya odaklanabilirdim.

Bulduğum her biri beni gördükleri anda kendi boğazlarını kestiler.

"Siktir."

Tekrar ilerledim, soldurdum, kestim, karşıma çıkan her Isjordan gücüne acı çektirdim, onları daha fazla Empat için eledim. Ne kadar derine dalarsam sesler o kadar artıyor, ölümün tadı o kadar acı geliyordu. Tüm duyularım yükselmişti. Kaos ve ölüm onları bir uyuşturucu gibi besliyordu.

Sonra... ani yakıcı sıcaklık soğuk rüzgârı eritip buhara dönüştürdü. Kilian'ın karanlık rüzgârları altında beyaz ateş parçaları yanmaya başladı.

Tepemizde parlak bir şey parlıyordu, neredeyse güneş kadar güçlü.

Gardiyan tepemizde durmuş hepimizi bir av gibi izliyordu. Beyaz kanatları ve saçları sedefli ateşe batırılmıştı, teni parıltılı beneklerle ışıldıyordu. Üzerimize ateş yağarken ne bir kelime söyledi ne de bir uzvunu kaldırdı.

Gökyüzü göz açıp kapayıncaya kadar geceye döndü ve ateş Kilian'ın karanlığı karşısında buharlaştı. Adriatian Aura geceden faydalanarak liderliği ele geçirdi, hayvanlar ve askerler hareketsiz kaldı ve savaşımadan öldürüldü.

Aurora'nın varlığı azalmıştı ama yok olmamıştı.

Saldırısının bir sonraki dalgası daha da şiddetliydi.

Yine de kardeşim dayandı ve bunun acısını çıkardı.

Tekrar ve tekrar.

BÖLÜM KIRK-CİX

BLACK PAWN TO C5

CAIDEN

Mcevher. Saydığımızdan çok daha fazlası vardı. ve Şim onla SİLAH hovered üzer bizi Kafala di rin inde m r, havayı yakan bir ateş gibi püskürüyordu. Bir parçası deriye değdiği anda tüm vücut yanarak kül oluyordu. Ama hiçbir... o bile, üzerine yürüdüğüm yaratık kadar çok can almamıştı.

Ölümsüz general başını bana çevirdi, keskin dişleri ve pençeleriyle bana doğru sinsice yaklaştı ve havaya fırladı. Ancak hava kalkanıma çarptı, ciğerlerindeki havayı ele geçirdiğimde tüm vücudu titriyordu. Çoğu kişiden daha hızlıydım. Alaric'in uzun zaman önce beni eğitmek için işe almasının nedeni buydu ve o zamandan beri daha da iyi oldum.

"Devam et. Nefes al. O kadar da zor değil."

"Seni hatırlıyorum," diye hırıldadı, her seferinde titreyen bir uzvunu kaldırarak. "Kokunu. Daha önceki köyden değil. Hatta daha önce. Sen de tıpkı ona benziyorsun. Tıpkı baban gibi."

Bocalamış olmalıyım çünkü aniden ayağa kalktı ve pençeleriyle neredeyse karnımı sıyrıyordu.

Rüzgâr emrimle keskinleşti, pullu etinin her yerinde ince şeritler halinde yaralar açtı, her yere siyah kan fışkırdı.

"Tıpkı onun gibi yetenekli, görüyorum," diye inledi hançerlerim ona doğru uçup kollarının derinliklerine saplandığında.

Bu adam kendi babamı benden daha iyi tanıyordu. Onu görmüş, yüzünü hatırlamıştı ama ben hatırlayamamıştım. Bu adam beni arzuladığım tek şeyden mahrum bırakan kişiydi. Bu adam beni her şeyden mahrum etmişti.

"Onu öldürmek zordu." Tekrar havaya fırladı, kaldırdığım hava bariyerini kırdı ve başka bir darbeden kaçınmak için tökezlememe neden oldu. "Ama biraz çabayla," diye homurdandı, dişlerinin üzerinde kölelik alaycılığı kıvrılıyordu. "Oraya ulaştım."

Yumruğum ileri fırladı, sert rüzgâr onu geriye savurdu ve sonra tekrar nefes almak için mücadele etmeye başladı. "Halkımızı korurken öldü," dedim ve uzanıp kılıcımı göğsüne saplayarak onu yere çiviledim. "Ben de seni öldürürken öleceğim."

"Ben öldürülemem."

Pençeli eli sihirle dövülmüş çeliğin etrafını sardı ve metal tıslayıp derisine buğulandığında acı dolu bir hırıltı duydu.

"Mavi cayır," diye fısıldadım, onu yere sabitlemek için eline bir hançer daha sapladım. "Kan dolaşımının her yerinde ve metalimin her yerinde. Seni zayıf, zavallı, orospu çocuğu."

Bir ıgık dalgası havayı yırttığında güldü, ses çok sert, karanlık ve kötüydü. Kilian'ın kalkanı Aurora'nın saldırısı yüzünden yer yer kırılmış ve beyaz ateş üzerine yağdığı çoğu şeyi tüketmişti. "İşe yaramaz. Tıpkı onun gibi, tıpkı baban gibi," diye alay etti. "Ne yapacaksın-"

Sözleri yarıda kesildi. Yukarıdan gelen ıgıklar aşağıdaki zemini sarstı, gök gürültülü bir yağmur yağdı ve gökten aniden akan kalın, stentorian bir şimşek Aurora'yı yere düşürdü.

Arkadaşımın gücünün atmosferi çok yoğun bir şekilde doldurduğunu hissederek canavarın yüzüne güldüm. "Tak, tak, orospu çocuğu."

O şey daha hızlı nefes almaya başladı, gözleri durmaksızın Aurora'nın kaybolduğu yeri bulmaya çalışıyordu.

Ona bir hançer daha aktım, ve bir tane daha. Birçoğunu. Soğuk, acılı ve yavaş ölümüne hizmet edecek kişi için onu güzelce hazırladığımdan emin oldum.

Yakınlarda bir ıslık sesi duyuldu ve her hayvanın başı bana doğru döndü, hırladı ve sonra onun emriyle bana doğru koşmaya başladı.

Diğer koluna bir hançer daha sapladım ve kılıcımı kınından çıkararak ayağa kalktım. "Kahretsin."

Yanımdaki yere bir şey çarptı, hemen ardından iki toprak parçası birbirine çarpmış gibi bir gümbürtü yankılandı ve buz gibi rüzgâr deli gibi esti. Eren'in yüzü siyah işaretlerle kaplıydı. Rüzgâr ve buz onun emriyle hareket ediyor ve bükülüyor, canavarları ve askerleri savuruyor ve kesiyordu.

binlerce parça. Kırmızı ve siyah kan kilometreler boyunca her yere sıçradı.

İşı bitmemiştı.

Bitirmedi.

Savaş alanının üzerinde durduğumuz kısmı temizlendi, boşaltıldı. Geriye sadece ölüm kalmıştı. "Cai!" diye bağırdı, birliklerimize doğru geri çekilerek. "Arkana bak."

Vas tam Eren dikkatini ona çevirmek üzereyken kurtuldu. Ama rüzgâra ya da buza çarpmak yerine olduğu yerde hareketsiz kaldı, gözleri irileşti ve kırmızı kırmızı parlamaya başladı.

Tam zamanında.

Yere düştü ve arkasında duran Visha ortaya çıktı. Parmakları kırmızı gölgelerle dönüyor, vücudunun etrafında ve buzlu zeminde yılanlar gibi kayarak Vas'ı tamamen içine çekiyordu. "Merhaba Vas."

İkisi de kısa süre sonra ortadan kayboldu. Eren de öyle.

Canavarlarla dolu bir çukurda tek başımaydım, elimden geldiğince çoğuyla savaşıyor, onu bulmak için cesetleri arıyor ve ayıklıyordum. "Eren!"

BÖLÜM KIRK YEDİ

WHITE PAWN TO F6

VISHA

Nothingnes kuşatılmış Biz. Bir boş beyaz bölme
kilometrelerce uzanıyor. Hem yukarıda hem de aşağıda.

Vas insan formundaydı ve bana bakıyordu. "Teyzen seni hafife alıyor," derken sesi geniş alanda boğuklaşıyordu.

"Hayır. Beni doğru tahmin etti. Öte yandan siz, bir erkeğin ne kadar korkabileceğini hafife alıyorsunuz. Basit şeylerden." Bu anıyı hatırlamak hiç de zor değildi. Düşüncelerinden değil. Bir zamanlar sevdiği insanların hâlâ dünyalarımızın etrafında dolaşan ruhlarından. Kutsanmamışların böyle bir laneti vardı. Oyalanmak. İltihaplanmak. Nefret etmek. Drystan'ın Zanaatkârı Erna'nın çağırma ve kulak verme yeteneği vardı. Bu yüzden, onu tanıyan tüm ruhları ve kalan ruhları çağırdı. Onunla ilgili her türlü anıyı onlardan alıp bana verdi. Üç depo dolusu şişe ve hepsini gözden geçirmem bir ayımı almıştı.

"Yani," dedi dönerek. "Beni sonuna kadar burada mı tutacaksın? Kendi zihnimin içinde kilitli."

"Hayır. Sadece ben seni
kırana kadar." "Ben
kırılamam."

"Ruhun yapabilir."

Eğlencesi yerini acı bir tiksintiye bıraktı. "Ruhumu
kıramazsın, cadı."

"Snow'u bir şeyi anlamaya çalışırken hiç bu kadar şaşkın
görmemiştim. Ancak her zamanki gibi haklıydı. Fader
bedenini ölümsüz, ebedi, hastalıktan arınmış ve kimsenin
dokunamayacağı bir şekilde güçlendirmiş. Ancak hem beden
hem de ruh alınmamışsa ölüm, ölüm değildir. Ve eğer hem
beden hem de ruh canlı değilse yaşam da yaşam değildir.
Birçokları Celesteel'e meydan okumaya çalışmış olsa da,
yaşam ve ölüm düzenine var olan en büyük tanrı bile
meydan okuyamaz. Bu kadar basit."

Snow bundan uzun zaman önce şüphelenmişti ama ancak
Ustrina Prensi'yle anlaşma yaptığında bunu
doğrulayabilmişti. Vas'ın ruhu yoktu. O gün şansını denemiş
ve bir pazarlıktan daha fazlasını kazanmıştı.

Melanthe fideyi diğer canavarları kontrol etmek için
kullanmıştı ama bedeni üzerinde mutlak kontrole sahip olan
tek kişi oydu.

Çünkü içinde Caligo canavar kanının büyüsüyle bozulacak
bir ruh yoktu.

Yavaşça el çırpı, ses yankılandı. "Ne harika bir keşif. Ben..
Ben.. Yenilmezim. Bu kadarını düşünmüştüm

biliyordun."

"Onu buldum. Ruhunu buldum."

Elleri yana düştü, yüzü karanlık bir şekilde buruştu. "Ne?"

"Bir hayatın sahiplenilemez olması için hem ruhun hem de bedeninin birbirinden ayrılması gerekir. Bu genellikle imkansızdır. Bir beden ruh olmadan hayatta kalamaz ama Fader bunu düzeltti. Bir parçanız Orta Dünya'da aktı. Bir parçanız Numen'de yürüdü. Fader bu şekilde meydan okuyabiliyordu. şimdi ben de ona meydan okuyabilirim." Parmaklarımın tıklamasıyla yanımda soğuk bir gölge belirdi ve misafirimi etkilemiş görünüyordu çünkü gözleri büyüdü. "Karanlıklar Denizi'nde yüzüyorsun, bu Tanrı'nın kutsadığı diyarda hiçbir ruhun olmaması gerektiğı kadar yalnız ve kaybolmuşsun. Bu buluşma için Snow'a teşekkür etmelisin. Senin... kurtuluşun için. Zihnimin içine hoş geldin Vas," dedim ve çevre yavaşça bir anı oluşturmak için renkli desenlere dönüştü - acı verici bir anı. Bunu onun zihnine geri yerleştiremezdim ama kendi zihnime yerleştirebilirdim. "Hadi seninkini kıralım."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLACK PAWN TAKES F6

KILIAN

Silas'ın adamları ve canavarları ağır bir şekilde
Ön tarafa.

İpek gibi, karanlık parmak uçlarımdan sızdı, düzinelerce
çizgiyi saran bir oniks dumanı bulutu.

Parmaklarımla tıklamasıyla bulut kayboldu, arkasında
kuzey rüzgârında uçuşan küller bıraktı, ruhundan ya da
bedeninden hiçbir iz bırakmadan yok oldu.

Sadece bir kıymık.

Sonuna kadar bin tanesine daha katlanırdım.

Güç havaya sızdı, soğuk kış rüzgarını doğal olmayan bir
ısıyla doldurdu, neredeyse sentetik bir hisle benimkine karşı.
Aşağıdaki karlar erimeye başladı, rüzgâr tamamen durdu ve
benim kontrolümden tekrar yükseldiğinde gökyüzü açıldı.
İsjordian birlikleri durdu ve üzerlerinde gezinen şeyin ön
saflara ulaşması için kalkan aldı.

Beyaz saçlı kadın tepemizde belirmiş, beklentiyle
aşağıdaki zemini inceliyordu. Soluk beyaz bir elini kaldırdı

Birdenbire beyaz kıvılcımlar çakmaya başladı ve havayı beyaz alevlerle aydınlattı.

Ne rüzgar, ne buz ne de gölge, kaç Aura yanıktan korunmak için kutsamalarına başvurursa başvursun, yayılmasına karşı koyamadı.

Karanlığa çarpıp dağılıp yok olana, rüzgârın yeniden esmesine ve soğuk havanın tenimizi sivilcelendirmesine izin verene kadar değil.

Tekrar denedi.

Ve yine karanlıkla karşılaştı.

Ulumalar havada çınladı ve Isjordan kuvvetleri bize doğru fırlatmaya devam etti, bu sefer beni hedef alıyorlardı.

Çarpışmadan kaçınarak, Aurora'nın saldırılarının hatasını ve gücünü üstlenirken olabildiğince çok can alarak, savaşan bedenler arasında kaybolup yeniden ortaya çıkarak gözden kayboldum.

Solgun gözleri bana dikildi ve aniden yere düştü, etrafındakilerin erimesine ve zeminin çamura dönüşmesine neden olan güç. Yavaşça bana doğru yürüdü, başını eğdi ve etrafımızdakileri korumak için büyük bir kubbeye etrafını saran büyümü inceledi ve adımlarında sendelemesine neden oldu.

Daha o konuşmak için ağzını açmadan hava kelimeleri tısladı, "Nesin sen?"

"Gece." Emrimle gökyüzü yeniden karardı, güneş saklandı ve dolunay beyaz kış toprağını sırladı. Aurora karanlıkta göze çarpıyordu, sedefli alevler

Derisinden ve saçlarından damlayan sular onu bir meşale gibi aydınlatmış, hemen altında ve başka hiçbir yerde olmayan bir dizi uzun gölge yaratmıştı.

Kıpırdamadan duran ve buradan çok uzaklardaki karanlıkta saklanan Umbra'ya bağlı ince iplere dönüşene kadar uzayıp gitmeye başlayan çok sayıdaki gölgesine baktı.

Ve o yerinde bağlıyken, soğuk ölümün ve karanlığın içimden akmasına izin verdim, süründüm ve onu yutana kadar etrafını sardım. Yaşamdan bunalan ölüm daha da büyüdü. Ama alevleri de öyle. Altındaki toprak erimeye başladı, kar suya dönüştü ve hava yanmış küller gibi cızırdadı.

Bir çığlık yankısı da onu takip etti, yaydığı dayanılmaz ısı yüzünden derisi ve kemikleri eriyordu ve çok geçmeden altındaki gölgeler de yandı. Onu tekrar özgür bıraktı.

Sikeyim.

Macaria'nın savaş hatları arasındaki Zanaatkârları büyülerinin ışıltısıyla aydınlandı, çamurlu topraktan yükselen hayalet kırmızı ve mor zincirler Aurora'nın uzuvlarına doğru fırladı ve sardı. Aurora tuzağa düştüğünde manası onu bağlayan metalin içinden sızmaya başladı.

Etrafımı saran korkunç ölümden beslenen karanlık, aç bir canavar gibi sürünüyor, her küçük kan damlasından, çığlıktan, metal şangırtısından yükseliyor ve duyguların en saf biçimlerinden -öfke, açgözlülük, öfke- kaynaklanıyordu.

Bana doğru adım atanların hepsi eriyip havaya karıştı, toza dönüşüp yok oldu, karanlıktan yapılmış canavarı daha da besledi, ta ki yeterince yükselip koruyucuyu kuşatacak kadar büyüyene kadar. Ona karşı savaştı, bu sefer mücadele etti, bocaladı, beyaz alevler vücudundan kayboldu, cildi grileşti.

Derin bir nefes aldı ve vücudu bir ateş topu oluşturarak üzerimize doğru patladı. Aşağıdaki birçok kişiye zarar verdi. Isjordanlar da.

Sonra-

Gökyüzü yeniden maviye büründü.

Ve bir şey havayı soğuttu. Kış değildi. İnsani ya da ilahi bir algı da değildi.

Bir sağanak tüm görüş alanını bulanıklaştırmadan ve aşağıdakileri ıslatmadan önce yağmur taneleri uyarı olarak tenime dokundu. Bir fırtına bulutu hızla üzerimizden geçerek günü griye boyadı ve rüzgârı bir elektrik dokunuşuyla doldurdu.

Aurora'nın beyaz alevleri yağmurun dokunuşuyla tısladı, biraz alçaldı ve başını gökyüzüne doğru kaldırarak bir şey aradı.

Yukarıdaki ağır bulutlar rahatsız edici bir şekilde gürlemeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Havayı renklendiren büyüünün tatlılığını tatmadan önce bile.

Aurora'nın dikkati, bir parça katıksız kaos çizmeye karar vermiş gökyüzünü aramak için benden ayrıldı.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, rüzgar titreştiğinde ağızma metalik bir tat doldu ve kör edici bir

şimşek aktı.

Aurora'ya yıldırım çarptı; çarpmanın şiddetiyle vücudu kilometrelerce geriye uçtu ve sık ormanların arasında, küçük bir şehir büyüklüğündeki derin bir kraterin içinde kayboldu.

Etrafımıza sessizlik çöktü. Metal şingirtilerinin sesi, tamamen kesilene kadar zayıf tıslamalara dönüştü. Herkes Beyaz Alev Muhafızı'nın tekrar gökyüzüne yükseldiğini, bükülmüş, kırılmış ve kabarmış uzuvlarının yavaşça yerine oturduğunu, kül rengi derisinin tüm çizikleri ve yaraları gizlemek için bir araya geldiğini görmeyi bekledi.

Yüzündeki soğukkanlılık yavaş yavaş öfkeyle bozuldu. Solgun gözleri fal taşı gibi açılmış, kendisine çarpan şeyi bulmak için yere bakıyordu.

Toz, duman ve buhar temizlendiğinde etraf yoğun ve ezici bir büyüyle doluydu. Sanki zaman yavaşlamış ve bir kıyamet duygusu yerleşmişti.

Ölümden daha karanlık bir his. Yıkım gibi bir şey.

Ağırdı. Yerçekimi de ağırlaşmıştı.

Karın arasından bir el uzandı, defalarca dokunduğum tenin üzerinde ışıldayan damarlar belirdi. Kar yavaşça yerden yükseldi, neredeyse yeniden doğmuştu. Koyu renk saçları elektrikten uçuşuyor, nefes almakta zorlanıyor, altın rengi gözleri yok olmuş, beyaz bir ışıltının ardına gizlenmişti. Aurora'ya baktı, vücudu havada süzülerek onun önünde duruyordu.

Snow'un büyüünün etrafında artık her zaman olduğu gibi onu gizleyen ve kontrol altında tutan bir bariyer yoktu. Bunun yerine, kadim güç onun etrafında bir girdap gibi dönüyordu.

korkunç ihtişamı, kükreyen gök gürültüsüyle çalkantılı bir senfoni besteliyor.

Aurora tereddüt etti, Snow onu incelerken Aurora da Snow'u inceliyordu. İkisi de aynı türden. Ama hepsi çok farklıydı. Korkunç derecede farklı. Bir asker bir avcıyla karşı karşıya.

Yüzünü göremesem de karımın yüz hatlarında neyin resmedildiğini biliyordum. Öfke. Öfke. Kana susamışlık. "Ona zarar verdin." Kelimeler rüzgârla birlikte tıslıyor, etrafımızda bir fısıltı gibi tekrarlanıp duruyordu.

Onu incittin. Onu incittin. Onu incittin. Onu incittin. Onu incittin. Onu incittin. Onu incittin. Onu incittin.

O nefes aldığı anda, rüzgâr da nefes alıyordu.

"Birçok kişinin canını yakacağım," diye gürledi Aurora'nın sesi boğuk bir boru gibi. "Önce bir tanesiyle başlarsam daha kolay olur." Başını yana eğdi ve Snow'un omzunun üzerinden bana baktı. "O yapardı. Ama sen yoluma çıkıyorsun."

"Zaman o asanın içinde yavaş yavaş akıp gitmiş olmalı," diye mırıldandı Kar ve gök gürültüsü grileşen gökyüzünü yararak Isjordian askerlerinin üzerine yağdı. Çığlıklar doğayla öylesine doğal bir uyum içindeydi ki sanki doğaya aittiler. Kar kılıcını çekene kadar Aurora gözlerini kırpmadı. Kılıç yanana ve elektrikle ısınana kadar yaşlı muhafız kaşlarını çattı ve kendi silahını çıkardı - kenarları yanan basit bir asa. "Seni geri çekilmen için uyarırdım ama bunun neresi eğlenceli olurdu ki?"

"Geri adım atmak yok. Artık yok. Bu diyar, özgürlüğümle yükselttiğim küller olacak. O asa

artık benim hapishanem olmayacak."

"Babamın kaldığı yerlerin çok daha kötü olduğuna katılmıyorum. Benden duymuş olmayın, ben sizin... sandaletlerinizde bulundum?"

"Ben onun tutsağı değilim."

"Kimseye ait olmadan ölmek senin için daha da talihsiz
-Bir usta bile değil."

"Efendinizin kim olduğunu sorabilir
miyim?" "Ona bakıyorsun."

Snow fırladı, Aurora'nın tam önüne indi ve onun kılıcının darbesini, güç ve elektrikten çatlayıp ikiye ayrılan asayla yakaladı. Snow tekrar savurdu ve Aurora onun darbesinden kaçınarak yukarı fırladı. Karımın tekrar fırlaması ve muhafızı tekrar yere düşürmesi bir saniye bile sürmedi. Ancak bu sefer Aurora'nın büyük kanatları bir kez çırpıldı, düşüşü taşıyacak kadar güçlüydü ve onu tekrar gökyüzüne fırlattı. Kar'a doğru havadayken, vücuduna yıldırımlar yağdı, sütunlardan daha kalın huzursuz cıvatalar, onu büyük bir buhar deliğine dönüşen ve çatlayan yere sertçe çiviledi.

"Skygard," diye tısladı muhafız, bu sefer kendini yukarı çekmek için mücadele ediyordu. "Ama diğerleri gibi değil." Aurora tekrar yükseldi, beyaz alevler etrafında yanıyor, havayı ısıtmak için patlıyor ve üzerindeki hepimizle birlikte zemini yakıyordu.

Thora ve Eren de benim kadar hızlıydı ve ince kırağı havayı dondurdu, ortadaki beyaz ateşle buluşup ona dokundu ve karanlığım etrafımı sararken ve

karımı korudu, büyüsunü kontrol altında tutmak için ona dikkatlice yapıştı.

Ortaya çıktığından beri ilk kez Snow'un omuzlarının soluk alıp verirken yükseldiğini gördüm. Acı çekiyor olmalıydı. Göremediğim bir acı.

Aurora'nın başı tekrar eğilerek yerdeki hepimizi inceledi. "Daha fazla Skygard."

Snow'un gülümsemesi tanrısalı, gözleri üzerlerindeki soluk parıltının içinden altın alevler gibi uzaklara bile yayılıyordu. "Bir muhafızı öldürebilecek her ne varsa, bizde var."

"Öldürmek mi?"

"Ben asla yedekte kalmak için savaşmam." Omzunun üzerinden bana baktı ve başını salladı.

Yerden karanlık bir gölge kubbesi yükseldi ve ikisini de içine aldı. Büyü mükemmel değildi ama Nephthys'in rüya perdesini taklit etmesi açısından yeterliydi. Onu koruyacak ve Aurora'yı zayıflatarak zihnini hapsedecekti. Umarım, muhafızlarını indirip asaya geri dönmesine yetecek kadar.

Beyaz Alev Muhafızı çevresini karartan gölgelere baktı, uçup gitmesi için artık çok geçti, en saf gök gürültüsüyle beslenen saf karanlık, yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde üzerine çöktü, zihni çoktan kilitlendi.

Ve böylece

başladı. Beyaz

ateş.

Ve şimşek.

Sadece şimşek

değil.

Soğuk şimşek. Neredeyse donmuş.

Kar etrafımıza ayaz üfledi ve Aurora titreyerek etrafına korkuyla baktı.

"İ Biliyorum ne senin zayıflık "

Kar başladı, Buz, kubbe duvarlarını bile kaplıyordu. "Benimkini biliyor musun?"

KIRKINCI BÖLÜM

WHITE QUEEN TO H6

VISHA

Tuhaftı. Mücadele.

Onun anılarını, zihnini, algısını çarpıtmıştım.

zaman ve duygudan tamamen yoksundu. Yine de büyük bir inatla savaştı. Snow yanıliyordu. Öfke en büyük itici güç değildi. Kıskançlıktı. Kendisinden esirgenen şeyi yok etme noktasına gelecek kadar istemişti. O kadar ki Aurora'ya karşı hissettiklerinin aşk olduğuna kendini inandırmıştı. Esmeray onları tanıştırdığında ona karşı geliştirdiği delice saplantı mide bulandırıcıydı ama çok geçmeden onun kendisine olan saplantısının daha kötü olduğunu öğrenmiştim.

Bir ruhu canlı ev sahibinden ayırmak zaman, sabır ve delice bir büyü gerektiriyordu. Ama onu onarmak için? Daha da fazlası - sahip olduğumdan emin olmadığım daha fazlası. Ama Snow gibi benim de sınırlarım test ediliyordu.

Ben onun zihnini akıldan çıkmayan anılarla meşgul ederken, zihninin onları kuruyana kadar tekrar etmesine izin verirken, ruhu bedenini her seferinde bir dikişle onarıyordu, her biri benim

el. Her bir duyguyu. Hayatı boyunca hissettiği her bir duygu. Her bir anı. Çok fazla şey vardı. Çok uzun süre yaşamıştı. Her şeyi çok yoğun hissetmişti. Aurora'yla tanıştıktan sonra daha da fazla.

Boş zihnine onun anılarını geri yerleştirdiğimde daha hızlı kırıldı. Melanthe'nin savunmasını içeriden indiriyor, kapıları yavaş yavaş açıyor, ondan daha fazlasını istiyordu - ona verdiği o duygudan daha fazlasını.

En yüksek formun sevinci.

Birlikte geçirdikleri her an bir tür aydınlanmaydı. Kız onun için bir uyuşturucuydu. Etkileri tıpkı vurulduğu andaki gibi şiddetli bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Hava kara büyüden bayatlamıştı, kıpırtısızdı, yine de ensemden ürpertici bir esinti geçti ve kaskatı kesildim.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Vas'ın yeşil formu derin bir hırıltı çıkardığında, bilincim zihnimin ve gerçekliğin duvarları arasında kayarak Snow'un güç sarmalını hissettiğim bir an içindi. "Tüm gözlerini üzerimde tutmalıydın, küçük cadı."

Elleri beni korumak için tamamen kalkmadan önce koruma örtümün arasından kaydı, bir şey ona çarptığında pençeleri boğazımı kesmeye bir santim bile kalmamıştı.

Elim boynuma uzandı ve avucuma kan bulaşmadığında bir iç çektim. Kutsanmış ölüm.

Tamamen buzdan yapılmış bir kurt figürü Vas'ı **sıkıştırdı.**

Boğazını yırtıyor.

"Onu yakalamıştım. Ben... Ben ona sahiptim." Çok az şey kalmıştı. Sadece biraz daha.

"Bırak onu," diye bağırdı Thora, beni geri çekerek. "Snow'un sana ihtiyacı var. Yanlış bir şeyler var. Neden onu hissedebiliyorum, Visha? Onun gücü bana hükmedip duruyor. Bu beni delirtiyor, yeterince büyü yapmak için odaklanamıyorum bile."

"Mührü serbest bıraktık. Şimdi tamamen açılmak üzere. Beklediğimden daha erken."

Thora'nın ağzı dehşetle aralandı. "Hayır, hayır, hayır, Visha. Hayır!"

"Gidin," dedi Nilsa, yumrukları yanıyordu. "İkiniz de onu bırakın ve ona yardım edin. Ödemem gereken eski bir borcum var."

Buz kurdu parçalara ayrıldı ve Vas hızlı ve öfkeli nefes alarak tekrar ayağa kalktı. "Hafıza şeridindeyiz, değil mi Bayan Veranesi?"

Nilsa'nın da gözleri yandı. "Berbat görünüyorsun, eski dostum." Thora bir ok fırlattı ve arkamdaki bir şeye isabet etti. "Yardım edin. Kar!" diye bağırdı, zorlukla nefes alıyordu.

Bize yaklaşan hangi canavarı önce hedef alacağımızı bulmalıyız.

Etrafımda bir koruma örtüsü kaldırarak yere oturdum, kanımla etrafıma bağlayıcı bir hale çizdim ve ellerimi karın içine sokarak aşağıdaki zemini hissettim.

"Bu işe yaramalı," diye mırıldandım, ellerim titriyordu. "İşe yaramak zorunda."

Penelope, diye seslendim, kendi sesim zihnimin

sınırlarında yankılanıyordu. Numen'e seslenmenin vakti geldi, Kar'ın mührü açılıyor. Annemi bulduğunuzda bu çağrıya kulak verin.

İlk olarak, Ustrina'ya açılan tüm kapıları kapatmadan önce. Kar'ın büyüünün Caligo'yla aradaki her akışını kapatıp bağlantıyı tamamen kesmeden önce, başka bir kapiya çağrı yaptım - daha önce hiç yapmadığım bir çağrı.

Cennet olmayan bir diyara. Bizim alemimize.

Büyüm toprağı deldi, yeni bir kapı aradı. "Lütfen ona yardım edin, o da size yardım edecektir."

Sonra bekleme oyunu başladı.

Belki de asla kabul edilmeyecek bir çağrı için. "Onu kurtarırsan o da seni kurtarır."

BÖLÜM II FTY

BLACK PAWN TO F5

NIA

T Ayaklarımızın altındaki zemin, bir anda Isjordian birliklerinin bize doğru yürüyüşü. Güçlü Rüzgâr, kar ve kargaşadan dolayı buğulanarak önümüzü kapatmış ve görüşümüzü yanıltmıştı. Hanaian sınır duvarları yüksek değildi - gelmekte olanın gücüne dayanacak kadar yüksek değillerdi, ama bu küçük avantaj bizi Silas'ın ordusunu aşağıda kendi topraklarında beklemekten alıkoymuştu.

"Ne kadar uzakta olduklarını görmek için yaklaşabilirim," dedim. Canavarların kalp atışları yoktu, duyguları yoktu, tam önümde dursalar bile hiçbir şey hissedemezdim.

Alaric Moriko'dan önce cevap verdi, "Kesinlikle hayır."

"Hiçbir şey göremiyoruz; duvarlarımızın hemen altında olabilirler.

her şey için önemli."

"Ve ne olursa olsun," dedi, "onlarla savaşmaya devam edeceğiz, yakında ya da uzakta. Aşağıda ya da yukarıda. Savaş sabır işidir, tavuk. Öyle ya da böyle kan dökülecek."

"Baban haklı," dedi Sigurd, duvara yaslanıp gözlerini uzaklara dikerek. "Bizi oraya çekmek istiyor olabilirler, bu yüzden bu kadar sessizler. Kralları bizim kuvvetlerimizin sizinkilere katıldığını biliyor. Bu bir tuzak. Bekleyeceğiz."

Mor bir an gerildi ve elini duvarın kenarına koydu. "Belki de fazla rahatlamamalısın." Benim fark edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde ince kılıcını çekti ve duvardan aşağı atladı. Etrafındaki sis çekildi ve kısa bir süre sonra kılıcında siyah kanla aşağıdan çıktı, bir khamir cesedi çoktan küllerin içinde kaybolmuştu. "Kalkanlar havaya!" diye emretti ve kalkanların havaya kalkarken çıkardığı ses, uzaklarda kaybolana kadar duvar boyunca sekti.

"Okçular!" diye seslendi general ve tüm duvar yaylarını ileriye doğrultmuş askerlerle doldu.

Ancak o zaman bize doğru yaklaşan, yoğun sisi delip geçen ve var güçleriyle ilerleyen ağır gölgeleri fark ettim. Mor duvar terasına geri dönmeyince nefesimi tuttum, panik iliklerime kadar işledi.

Binlerce ok sessiz havada kayarak ilerlediğinde kaos başladı.

Bir saniyeden daha kısa bir sürede onu gözden kaybettim.

Güçlü bir rüzgâr sisli örtüyü uçurarak binlerce canavar ve askerin sınır duvarlarına tırmanıp ilerideki alanı doldurduğunu ortaya çıkardı. Onların arasında, gölgelerin arasında, köşeden köşeye hızla kayboluyor, Empat'ı arıyor ve hissediyordum.

onları kontrol ediyordu. Sesler baş döndürücüydü, metalin metalle buluşmasının titreşimleri neredeyse mide bulandırıcıydı.

Neyse ki Parıltılar soğuk, yeşil çimenleri ve sıcak havayı eriterek Isjordan saldırılarının zayıflamasına neden oluyordu.

Isliner'lar cesetlerin arasından pervasızca geçerek acımasızca katlediyordu.

"Hadi," diye mırıldandım, ruh katillerini kalın et ve pullar arasında savururken bir yandan da Empatların yerini kavramaya çalışırken yüzüme siyah kan bulaşıyordu. "Haydi. Göster kendini. Hadi."

Gökyüzü aniden geceye dönüştüğü anda görüşüm aydınlandı -gündüzden daha parlak- ve çevredeki her gölge renklendi, kalın renkler. Bir Empatı ayırt etmek çok kolaydı. Taşıdıkları renkler, kendileriyle birlikte taşıdıkları ağır duygular, üzerlerinde kalan yabancı lekeler.

Adamın hemen önünde kayboldum ama elimi tutup sırtıttığında niyetimi anlamakta gecikmedi. "Acıdan hoşlanıyor musun?"

Hiçbir şey olmadığında, bana geçirmeye niyetlendiği acı sadece rüzgârda serbestçe süzüldüğünde, "Öyle mi?"

dedim. Elimi çevirip onunkini kavradım, kemiğin parçalandığını hissedene kadar sıktım ve sonra hançerimi boğazına sapladım. Tekrar kaybolmadan önce bir dizi pençe omzumu sıyırdı, kanıma sızan kara büyü'nün dokunuşu yaradan daha çok acıttı, ama acıyı sıyırıp attım. Daha kötü bir acı.

Toprak ve kaya, buz ve canavarlara çarparak görüş alanımı bulanıklaştıran kirli bir sis oluşturdu. Ne kadar soluklaşırsam soluklaşıyım, görmeye en çok ihtiyaç duyduğum kişiyi göremiyordum ve Hanai'nin tüm duvarı şimdi şehrin içine girmek için sürünen canavarlarla doluydu.

Güçlü bir el koluma dolandı ve beni yukarı kaldırdı. "Ayağa kalk kızım," diye bağırdı Isline Kralı, beni arkasına itti ve canavarı kesip açmadan önce saldırının ağırlığını taşıdı. "Git! Kimi bulmak istiyorsan bul. Sen akıllısın, bu işi çözeceksin."

"B Planı," diye mırıldandım kendi kendime, geri **çekilirken**. "Plan.

Sikeyim. B."

Görüşüm siyah beneklerle bulanıklaşıyordu ve omzumdaki yara acıdan daha fazlasını hissettiriyordu. Cebime uzanıp küçük bir şişe mirk kökü çıkardım ve bir dikişte içtim. Baş dönmesini üzerimden atarak aylardır hazırladığım tehlikeli iksirin işe yaramasını bekledim. Aldığım bir sonraki nefeste göğsüm bir kaya ağırlığına ulaştı. Her şey titreşen ve parlayan parlak renklerle kaplıydı, kalp atışlarım davuldan daha yüksekti. Duyularım ilacın etkisine ulaştığında, uzakta gizlenmiş başka bir Empat görene kadar aradım, aradım, kaybolup bedenleri parçaladım.

Adam yayını gerdi ve bana nişan aldı, ok doğrudan avucuma doğru uçtu, sadece eldivenlerimin derisini kırdı ve metale sıkıştı. Dövüş, dövüş bile sayılmazdı. Adam kanlar içindeydi ve avucumun altında hırıltılar çıkarıyordu.

Toplamak için aylarımı harcadığım poşet kırmızı misk otunu çıkardığımda. Das a'fasea. Bir cadının ölümü. Bu küçük çiçek sadece bir Crafter'ın kanının döküldüğü Celesteel tarafından kutsanmış topraklarda yetişirdi.

Acı vardı. Ve bir de bu vardı.

Kendinde olmayan Empat'ın ağzını zorla açtım ve kurutulmuş kırmızı kantaron tozunu dilinin üzerine döktüm.

Gözleri hemen kapandı ve ölümün kendisi damarlarından dışarı çıkıyormuş gibi çığlık atmadan önce uzun, derin bir nefes aldı.

"Melanthe," dedim zorlukla yutkunarak ve bir elimi keskin bir acıyla zonklayan boğazımdaki yara izine sürterek. "Nerede o?"

Sadece çığlık attı, yüzü kıpkırmızı oldu ve damarları kül rengi ve maviye dönüşen teninde patladı. "Lütfen," diye mırıldandı. "Lütfen."

"Nerede o!" Çığlık attım ve ağzıma kan doldu. "Bana nerede olduğunu söyle, ben de sana acı çekirtmeyeyim."

Başını sallayarak dudağını sıktığında, eldivenime biraz daha pudra döktüm ve çiçeğin yanığının geride bıraktığı çatlaktan siyah çıbanlar ve irin sızmaya başlayana kadar cildine sürdüm.

"Lütfen" derken sesim titriyordu. Lütfen. Yalvarıyorum... Yalvarıyorum. O duvarın arkasında çocuklar var. Ebeveynler. Kız ve erkek kardeşler. Lütfen, tüm dünya acı çekerken benim sana zarar vermeme neden olma. Lütfen. Buna bir son verelim. Bitirmeme yardım edin. Lütfen." Vazgeçtim, gözyaşlarımı gözlüğümün arkasıyla sildim.

Elimi uzattım ve hançerimi çıkardım, onu zehir işkencesinden kurtarmak için, ama titreyen elini benimkine koyarak beni durdurdu.

"Lagün... Ruhların Kızıl Lagünü," diye boğuk bir sesle konuştu. "Caligo'nun eski kapılarının yakınında. Özür dilerim, özür dilerim... hepsi için."

Hıçkırıklar beni tamamen sarstı ama ona başımı sallamayı başardım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Hançerimi kalbine saplamadan önce gözlerini kapattı.

Kırmızıya boyanmış kardan uzaklaşarak Kızıl Meclis'e doğru ilerledim ve Penelope'yi Aradia ile birlikte kapıda beklerken buldum.

İkisi aceleyle merdivenlerden indi ve neredeyse bana çarpıyorlardı. "Nereye?"

"Crimson Lagoon of Souls."

Penelope kemerinden Sam'in Snow'a hediye ettiği hançeri çıkardı ve bir geçit açmadan önce onu sıkıca kavradı. "Hadi gidelim."

"Visha nerede?"

"Visha Isjord'da kalmalı."

Onu tuttum ve geri çektim. "Neden?"

Dudakları birbirine sıkıca bastırdı. "Kar mührü açtı."

Bir adım geriye sendeledim, acı şiddetle artıyor ve her yere yayılıyordu. "O... o ne yaptı?"

"Nia, lütfen," diye yalvardı, koluma yapışarak. "Zamanımız yok. Ona yardım etmeliyiz."

"Melanthe'yi öldürmeye ne dersin?"

"Urinthia Melanthe'nin elinde. Urinthia orada olacak. Bize yardım edecek. Visha öyle söyledi. Macaria öyle dedi."

Su şeffaftı, ancak kalındı ve üç yüksek şelaleden dökülürken etrafımızdaki gökyüzünü ve sisi neredeyse yansıtan pembe bir renge boyanmıştı. Kargalar sürekli ötüyor ve rüzgârı daha da ürkütücü hale getiriyordu; bu da ortadaki şelalenin yoğun akışı altında gizlenmiş mağaralara kadar olan mesafeyi yüzmemizi kolaylaştırmıyordu.

Bir kale büyüklüğündeki yuvarlak mağarayı saran büyü kokusu yüzünden midem kusmukla doldu.

Kanla çizilmiş bir zanaatkâr halesiyle işaretlenmiş merkezinde Melanthe duruyordu, ürkütücü bir şarkı söylerken önünde bir grimoire yüzüyordu.

Beni ve peşimden gelen iki arkadaşımı incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Ölüyorsun," dedi tatlı tatlı.

Ter şakaklarımı kaplamıştı ve nefes almak gittikçe zorlaşıyordu ama ölüm hâlâ Keres'in sularını aşarak bana doğru geliyordu. Yeterince zaman vardı. Bolca zaman. "Korkmuyorum," dedim, içinde saklandığı zanaat halesinin etrafından dolaşıp Urinthia'nın uzak köşede zincirlendiği yerin hemen yanından geçerek. Etrafındaki örtü kalındı ve Melanthe'ye ait olmayan herhangi bir büyüyle asla kırılmayacak şekilde titizlikle hazırlanmıştı.

Eldivenimi çıkardım ve parmağımın ucunu üzerine koydum, elimi tamamen içine sokmadan ve Grand Maiden'ı yakalamadan önce büyüünün sıcaklığını tüm omurgamda hissettim. Zanaat metali. Görünüşe göre özel, demişti Snow o gün beni Zanaatkâr'a getirdiğinde.

Melanthe hızla ayağa kalktı, büyü kitabı bir gümbürtüyle yere düştü. Urinthia'yı bağlayan zincirleri kırıp onu içinden çıkardığımda çenesi gerildi ve gülümsemesi hırıltıya dönüştü.

Melanthe'nin sonraki saldırısı işe yaramadı. Penelope'nin durduğu yere geri döndüm ve darbeyi kıl payı kaçırdım.

Güldü, ses yuvarlanıp içi boş mağaranın her yerinde yankılandığında çok korkunçtu. "Bu savaş çoktan bitti. Bundan sonra ne yaparsan yap."

Büyük Bakire'yi yakaladım ve kendime çevirdim. "Kızına bir daha saygısızlık edersen, benden istediği gibi kalbini yerinden sökerim," dedim ona, zincirlerinin sonuncusunu da çekiştirerek. "Onu sürgün et. D'mora."

İnsan bedeninde ölüm.

Zalim bir zanaat.

Bir tanesi o kadar güçlü ki, üç Delcour'un kullanması gerekti. Üç ana Crafter.

Gözleri büyüdü ve başını sallamadan önce hızla arkamdaki iki genç Zanaatkâra baktı.

Keres acılar nehrinde çok hızlı kürek çekiyor olabilir çünkü ayaklarım pes etti ve yere yığıldım,

Penelope, Urinthia ve Aradia'nın Melanthe'nin etrafında toplanmasını izlemek için kendimi zar zor ayakta tutmayı başardım.

"Siz ikiniz kelimeleri biliyor musunuz?" Urinthia dikkatle sordu. İkisi de başını salladı ve Büyük Bakire de başıyla onayladı.

Melanthe sert bir kıkırdama çıkardı. "Tanrı tarafından kutsanmış bu topraklarda ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Anne," diye bağırdı Urinthia kollarını iki yana açarak ve ayaklarının altından çıkan zincirler Melanthe'nin örtüsünü sardı.

"Kardeşim," diye devam etti Aradia ve daha fazla zincir Melanthe'yi altına aldı. Bağışla beni, diye bağırdı zincirlerin altında kalan kız kardeşine.

Sonunda Melanthe çağırdıkları El Sanatları'nın ne olduğunu anladı. "Ne tür bir nonse-"

Penelope, "Kızım," dedi ve Melanthe'nin gözleri, peçesinin kubbesinin üzerinden daha fazla zincir kayınca kocaman oldu.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı herkesten çok kendi kendine, yarısı hâlâ güç ve açgözlülük sanrılarıyla çevriliydi. "Üç Delcour. Üç Delcour'a ihtiyacın var. Benim büyümü alamazsın, teyze. Sihrimi alamazsın! Lütfen, teyze, lütfen!"

Urinthia yüksek sesle, "Tanrı tarafından verildi," diye seslendi ve mağaranın içinde güçlü, doğal olmayan bir rüzgâr esti. "Tanrı adına alınacaklar. Çağırıyorum."

Penelope ve Aradia "Ben çağırıyorum," diye tekrarladılar.

Çağrı çarpıtılmıştı. Borsich'te konuşulan ortak dilde D'mora kastını açıklayacak pek çok kelime yoktu.

Melanthe'nin gözleri geri yuvarlandı, kemikleri büküldü ve yere düşene kadar büküldü, kasıldı, ağzından kızıl renkli gölgeler sızdı, yüzdü ve geride sadece yaşlı bir insan kabuğu kalana kadar kayboldu.

Saçları beyazlamış, teni solmuş ve solgun gözleri yarı deli yarı dehşete kapılmıştı. Artık kırılğan olan bedeninin önünde diz çöküp baldirimden bir hançer çıkardığımda gözlerini bana doğru kaldırdı. "Kaybedemem," diye hırıldadı. "Kaybedemem. Çocuğumu. Çocuğum ne olacak, lütfen? Kızım, lütfen, bana ihtiyacı olacak."

"Ona verdiğiniz cezayı çekecek. Hepimiz öyle ya da böyle kaybettik. Senin yüzünden," dedim, saçlarını kavradım ve irislerinin ince çizgilerini görebilmek için yakınına uzandım. "Bana bak. Snow bu gözlerden ışığın nasıl kaybolduğunu ayrıntılarıyla bilmek isteyecektir, o yüzden gözlerini benden ayırma."

Bana öldürmenin hızlı ve acısız olması gerektiği öğretilmişti. Hançerimi boğazına saplarken, bir parçam Snow'un neden yavaş bir ölüm vermekten hoşlandığını anladı.

Urinthia Penelope'ye döndü ve yüzünü avuçladı. "Lysander'ın kızı mı?"

Ellerini kavuşturarak başını salladı. "Lütfen, Visha'nın sana ihtiyacı var."

Büyük Bakire'nin kaşları çatıldı. "Çocuğumun bana ihtiyacı mı var?"

Hançer elimden düşerek yere çarptı, kendi bedenim siyahın zehrine teslim oldu.

Damarlarıma sızan sihir. "Ona yardım etmek için. Snow'a yardım etmek için."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

WHITE BISHOP TAKES F7

THORA

Nilsa'nın bedeni yanımda paramparça yatıyordu. Hayatta kalamamıştı.

Vas'a karşı uzun süre savaştı. topallayan, yanmış ve yaralanmış. Sonunda iyileşmek için mücadele ediyordu. Ateşi bir zamanlar karlı olan zemini mucurlu bir çamura dönüştürmüştü. Kan ve erimiş deri toprağı ıslatmış ve hatta ona argil bir renk vermişti. Kokudan ve tabanlarımın altında hissettiklerimden dolayı boğazıma kaçmaya çalışan safra, khamir canavarları tekrar üzerimize çullandığında çok hızlı bir şekilde azaldı. Durmaksızın, acımasızca dökülüyor, tek bir sıyrıkla öldürüyorlardı.

Uzaktan, Jayre'nin karaya çakıldığını gördüm, canavarlar çoktan sürünmeye ve vücuduyla ziyafet çekmeye başlamıştı. İkisinin de yasını tutmak için bir anlığına gözlerimi kapatmama bile izin veremedim.

Bir canavar sürüsü sanki emir verilmiş gibi aniden durdu ve hepsi bana doğru döndü, saldırmak için havaya fırlamadan önce hırlayarak ve yavaşça bana doğru ilerledi.

Tüm gücümle onlara doğru koştum ve buzdan yaratıklarım da ayaklarımı daha önce hiç hareket etmedikleri kadar hızlı hareket etmeye zorladılar ama hançerimi uzuvlarına saplayamadan hepsi hareketsiz kaldı. Gözleri ve ağızları dehşet içinde, yere yığıldılar.

Diğerleri birbiri ardına yere yığılıp savaş alanını canavarlardan arındırdıklarında tüylerim diken diken oldu. Üzerlerindeki sürüngen, pullu deri, insan bedenlerini ortaya çıkarmak için soyuldu. Bazıları ölmüştü. Diğerleri neredeyse ölmek üzereydi.

Nia.

Nia yapmıştı.

"Aman Tanrım." Ellerim titredi, nefesim de titredi.

Nia başarmıştı!

"Sıra sende," diye gürledi Visha'nın sesi kafamın içinde ve bir adım ötemde bir portal açıldı.

Benim sıram.

Sıra bendeydi.

Düzenli bir nefes alarak silahımı daha sıkı kavradım ve içine doğru koştum.

Beni Tenebrose kalesinin içine, sessiz kış bahçelerinin tam ortasına götürmüştü. Her şey hatırladığım gibiydi. Beni korkutan her şey, kâbuslar ve gerçeklik, dokunabileceğim kadar yakınımda, hareketsiz ve katı bir şekilde duruyordu.

Hafızamı silkeleyerek, tanıdık bir büyü uğultusu hissettiğim yere doğru koştum - aynı his Kar'a doğru

bir his tarif etmişti. Bir çağrı gibi, beni kendisine doğru çağırırdı. Sevmeye çağırır gibi.

Önümde biri belirdi ama kısa süre sonra silahını geri çekti. Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Başardınız."

"Skadi?" diye sordum ve sonra beni ileri atılıp ona sarılmaya iten şeyin ne olduğuna dair hiçbir cevabım yoktu.

Donup kalmıştı. "P-prenses?"

"Sizi gördüğüme sevindim."

"Ben de sizi gördüğüme sevindim. "Babam için mi buradasınız?"

Geri çekilerek kırmızı gül bahçelerini işaret etti. "Onu koruyan tüm Zanaatkârlar öldü ama ona hayat veren Magi Şifacılarını nerede tuttuğunu bilmiyorum. Ona bağlılar."

"O zaman tüm yaşamları sona erene kadar onu öldürmek zorunda kalacağım."

Başını salladı. "Elias ve ben bütün askerleri uzak tutacağız. O tamamen sizindir."

"Teşekkür ederim," dedim, katmanları ve tünelleri gizleyen duvarların arasından kayarak, kor tuzunun büyüme muhafızlardan gizlemeye yeteceğini umarak. Kıvrımlar ve dönüşlerden sonra, aynı uğultunun bana şarkı söylediğini hissettim, sanki beni kendi yönüne doğru çekiyordu. Sonra onu gördüm. Tenebrose'un yıkık duvarlarının ötesindeki savaşa bakan kırmızı gül bahçelerinin ortasında çelik bir kürsüde oturuyordu. Karanlığa rağmen zırhı parlıyordu.

ve dumanla kaplı gün, başka bir şeyle, doğal olmayan bir şeyle parlıyordu.

Tek
başına

.

Nihaye
t.

Heyecan ve başka bir şey içimde fokurdadı.

Şiddetli bir şey. Nefret gibi bir şey.

Ona doğru yürürken ayaklarımın altındaki kar sertleşti ve buza dönüştü. Yayımı ve bir okumu çektim, geriye doğru savurdum, sıkı bir şekilde dizdim ve babamın kafasına nişan aldım. Anima accisor uçlu oku bırakmadan önce rüzgârın emrime kulak vermesini ve yön değiştirmesini bekledim.

Etrafındaki güneş bariyeri, okun geçmesi ve babamın kafasına isabet etmesi için kırıldı. Başına taktığı parça öldürmeyi engelledi ama isabetin gücü babamın öne doğru sarsılmasına ve neredeyse oturduğu yerden devrilmesine neden oldu.

Şaşkın bir halde dönüp durdu ve elini başına götürdü. Babam ileri geri baktı, etrafta destek aradı. Sadece kendini benimle tamamen yalnız buldu.

"Çocuk," diye alay etti, benim komutumla bizi yavaşça içine alan buz örtüsüne bakarak. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yayımı gerdim ve iki hançerimi de kılıflarından çıkardım, yavaşça durumu eğlenceli bulup kahkahalar atan babama doğru yürüdüm. Kahkahalar uzun sürmedi çünkü yılan gibi buz parçaları etrafımızdaki duvarlardan ona doğru sürünüyordu.

Çoğundan kaçmayı başardı ama hepsinden değil, ağır zırhı büyüümün dokunduğu yerde hafifçe çukur açtı.

Ona doğru koştum, bir hançerimi güneş bariyerini kaydırarak ve keserek baldır plakasını tutan deri bandın üzerinden geçirdim. Metal parça sallanıyordu ama yerinden çıkmadı. "Bir. Bin kez daha gitmem gerek," dedim, tekrar ayağa kalktım ve hançerleri tekrar elime aldım.

Bir elini kaldırdı ve altındaki buz yükselip iki büyük, bükülmüş yılan şekline dönüştü. "Utançların en büyüğü," dedi ve geri adım atarak iki buzdan yaratığın bana doğru fırlamasına izin verdi. "Sen ve kardeşlerin gibi muhteşem yaratıkları öldürmek. Benim ellerimde olağanüstü olurdunuz."

"Senin ellerindeydik," diye bağırdım, yılanların arasından aşağı kayarak, onları delip geçen iki keskin buz sarkıtını yükselttim. Olduğum yerde döndüm ve kırılan buz parçalarını tek bir düşünceyle ona doğru üflerken, bir hançeri de ona doğru uçurdum.

Bir elini kaldırdı ve buz parçaları havada aramızda durdu. Rüzgârın gücü ve kılıcın zırhına çarpması onu birkaç adım geriye attı. Bana baktıkça eşleşme olmadığını daha iyi anladı. Yavaşça diğer elini kaldırdı ve parçalar parçalanıp bükülerek bana doğru fırlayan düzinelerce buz yılanını oluşturdu.

Rüzgar kalkanıma karşı tekrar kırıldılar, parçalar kaygan iğnelere dönüştü. Parmaklarımın bir hareketiyle babamın üzerine yağmaya başladılar. Ancak bu sefer hepsini zamanında durduramadı. "Numaralarımı seviyor musun, baba?" İki elimi de ona doğru salladım. "Onları ellerim olmadan da yapabilirim."

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeledi ve sol kol plakasının altından bir kan damlası süzüldü. Sersemlemiş bir halde ağır ağır nefes aldı ve hiçbir babanın çocuğuna bakmaması gerektiği gibi bana baktı. Boynunu kırdı ve ellerini yumruk yapıp birini havaya kaldırarak ileri doğru savurdu; bir buz sütunu beni arkamdan vurarak yere çarptı. Düzinelercesi yükseldi ve babam yumruğunu her salladığında bana doğru yöneldiler. Acımasızca rüzgâr kalkanına çarptılar ve tek bir tanesi bedenimi yere düşürmeyi başararak etimi zedeledi. Sanırım hâlâ bir asilin kanına sahipti. Ama bende de vardı.

Ayağa kalktım ve babamın duruşunun aynısını alarak yere kan tükürdüm. Sonra... Onun her hareketini taklit ettim. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Onun her hamlesini benimkiler, benimkileri de onunkiler engelledi. Bu artık bir dövüş değil, kimin vücudunun yorgunluğa daha önce teslim olacağının hınzır bir dansıydı. Ben bir kasımı bile oynatmamıştım ve o nefes nefese kalmıştı.

"Vazgeç!" diye bağırdı. "Ben de senin canını bağışlayayım."

"Vazgeç! Haçerlerimi tekrar kınından çıkararak bağırdım. "Ben de seninkileri alıyorum. Nazikçe."

Tekrar saldırdı ve benim hamlelerim de onunkileri taklit etti, ancak darbesini engellediğimde hançerlerimi havada bıraktım ve bir rüzgâr estirerek buz sütununun arkasında yarı kör olan babama doğru fırlattım.

Bir inilti ve ardından buza çarpan metalin sesini duydum.

Babam yerde diz çökmüştü, kılıçlarımdan biri göğsünü, diğeri de kalçasını delip geçmişti. Karnından ve bacağından fışkıran kan, parlayan gümüş çeliğin üzerinden damlayarak aşağıdaki buzu ve karı koyu kızıla boyadı.

"Bizim yaptığımız gibi sen de eğitim almalıydın baba. Bir korkak gibi saklanmak yerine bir iki numara öğrenebilirdin." Babam öfke ve acıyla hırlarken yayımı çektim ve bir ok attım.

Ok, dizinde açıkta kalan bir et parçası ile bacağındaki çelik levhanın tam arasına isabet etti. Bir diğeri ise eline isabet ederek onu yere çiviledi.

Babam yere kan tükürdü, oku elinden çekti ve tekrar ayağa kalktı. Hava soğudu ve sıcaklık kemiklerimin titremeye başladığı noktaya kadar düştü. Buz sütunları yükselip kalkanın çatısını kırmak için yukarı doğru itmeye başladığında yer titreşti. "Umarım bunu yüz kez devam ettirecek enerjiye sahipsindir."

Yani 100'dü.

Bir ok daha attım. "Doksan dokuz," dedim ve ipi bıraktım. Ok ileri doğru kaydı, benim komutumla yönelen rüzgârın arasında savruldu, babamın çağırdığı buzdan kıvrımlı ellerin arasından kaydı ve tam gözlerinin ortasına isabet etti.

Tüm büyüğü yok oldu. Buz, ince kar tanelerine dönüşerek dağıldı ve hava artık onun kutsamasının metalik kokusunu taşımıyordu.

Nefesimi tuttum, yüzünden kan fışkırmasını, sarı gözlerinin çırpınarak kapanmasını izledim.

Oku kafatasından çıkardı ve ağır bir gümbürtüyle yere düştü. Cansızdı.

Doksan dokuz.

"Doksan dokuz," diye fısıldadım kendi kendime, ayaklarımı ilerlemeye zorlayarak. "Doksan dokuz. Sakın unutma. Doksan dokuz." Titreyen ellerim hâlâ karnına kazınmış olan anima accissor hançerini çılgınca çekti ve göğüs plakasını yerinde tutan deri kayışları kesti.

Eli bileğime sıkıca sarıldığında ve gözleri fal taşı gibi açıldığında nefesim kesildi. "Ben öldürülemem," diye tısladı kötü niyetle, gözleri öfkenin iğrenç bir tonuyla parlıyordu. "Ben öldürülemem!"

"Cehennemde görüşürüz, baba." Bir hançeri sıkıca kavradım ve tek bir yalvarış, pazarlık, nefret ya da herhangi bir zehirli kelime söyleyemeden göğsüne vurarak kalbini deldim.

Kan kusarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yaptığım şey karşısında neredeyse hayrete düşecekti.

Doksan sekiz.

Bilinçsizliğin parıltısı ve ölümün tuzluluğu sadece bir an sürdü çünkü tekrar kendine geldi. "Çocuk!" diye kükredi, beni itmeye hazırdı.

Ben de tekrar vurdum. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde hayata geri döndü.

Doksan.

Kan ayaklarımın altında birikti ve kıyafetlerime batmaya ve tenime sıvanmaya başladığında boğazıma safra yükseldi.

"Yetmiş dört," diye saydım, diğer elimle hançeri tuttuğum bileğimi kavradım ve hançeri tekrar tekrar kalbine saplarken titremeleri durdurmaya zorladım.

"Otuz beş!" Çığlık attım. "On beş. Dokuz."

Bire kadar sayarken gözyaşlarım her şeyi kırmızıya boyadı. Ondan sonra babamın kalbini kaç kez deldiğimi bilmiyordum, ne kadar yüksek sesle çığlık attığımı bilmiyordum, ne kadar sert hıçkırdığımı bilmiyordum, ne kadar az nefes aldığımı, dünyanın ne kadar hızlı döndüğünü bilmiyordum.

"Tek istediğim," diye bağırdım. "Tek istediğim diğerleri gibi karda oynamaktı. Annemle birlikte yabani meyveleri avlamak. Gördüğüm ilk kanın benim olmasını istedim, öldürdüğüm ilk kişinin değil," diye haykırdım çığlıklarım arasında. "Bir kız kardeş istedim, bir koruyucu değil.

Ben bir kardeş istedim, akıl hocası değil. Benden aldın. Sen sadece benden aldın!"

Her yerden tanıyabildiğim bir çift el beni babamın parçalanmış cesedinden uzaklaştırdı.

Sesim boğuklaşmıştı ama göğsüm her şeyi dışarı çıkarmak istiyordu. "Ben hiçbir şey istemedim! Hiçbir şey istemedim!"

"Hey," diye seslendi Malik, gözlerime bakarak. "Haydi, küçük kuş. Hadi, Rora."

İrislerinin şaşırtıcı desenine sabitlenerek hançeri kaldırdım, elim hâlâ titriyordu. "Onu ben öldürdüm." Bu beni neden bu kadar kızdırdı? Neden beni bu kadar kızdırdı? "Onu ben öldürdüm, Malik."

Alnını benimkine yasladı ve sanki dünya aniden başka bir nefes aldı. Göğsüm hafifledi ve çığlıklarım sessiz soluklara dönüştü. Parmakları yanağımı okşadı ve babamın kanını sildi. "İyi iş çıkardın, Rora. Çok iyiydin."

"Asa," dedim, nihayet aklım başıma gelmişti. Ayağa kalkıp kürsüsüne uzandım ve Octa Virga'yı tutucusundan çıkardım. "Neden hâlâ parlıyor?"

Malik ona doğru yaklaştı, havada süzülen gölge şeritleri asaya dokunduğunda tıslayıp titriyordu. "Kubbeyi geri çek."

Etrafımızdaki kalkan eriyip yumuşak kar topaklarına dönüşerek hızlı kuzey rüzgarına karıştı ve ortaya çıktı

görmek istemediğim şeyi. Uzakta, Kilian'ın kubbesi hâlâ ayakta idi ve içeride Snow hâlâ Aurora'yla savaşıyordu.

"Yeter," diye emrettim, onu sıkıca kavradım. "Size geri çekilmenizi emrediyorum!"

Hiçbir şey.

Ne kadar salladıysam da yerinden kımıldamadı. Bildiğim her dilde onu çağırdım. Bildiğim her şekilde diledim. Ama hiçbir şey olmadı.

Tanrılar. Oh tanrılar.

"Malik," diye umutsuz bir seslenişle çıktı adı. "Neler oluyor?"

Yüzündeki yenilmiş ifade midemi bulandırdı. "Kontrolü ele geçirdi. Asa işe yaramaz."

Başımı salladım. "Kar onu öldüremez. Kimse öldüremez. Bu durmayacak."

"Bunu durduracağız, küçük kuş. Visha'yı bulacağım. Bu beni son görüşün olmayacak," diye söz verdi, gözden kaybolmaya hazırdı.

"Ya bu beni son görüşünse?" Onu geri çekerek sordum. Bekleyecek zamanımız yoktu. Ama bundan sonra hiç zamanımız olmayabilirdi.

Kısa bir tereddüt anı oldu.

Gözleri geri almam için, söylediklerimi reddetmem için, soruyu geri almam için yalvarıp yakardı.

"Mal, lütfen."

Nazik kelimesini bilmeyen bir adama göre yüzümü o kadar nazikçe kavradı ki, başparmaklarının sert uçları yanağımı usulca okşadı. "Bana yalvarma," diye nefes aldı, neredeyse

işkence gördü. "Bana yalvarma. Buna dayanamam." Çok kısa bir an olabilirdi ama beni orada tuttuğunda yaşadığım en uzun anmış gibi hissettim. Gözlerimiz kilitlendi. Nefeslerimiz senkronize. Onun teni benimkinin üzerinde. Dokunuşu yakmıyor ama ateşliyordu. "Eğer suçluluk duygusuyla öleceksem, bu günah yüzünden öleyim," dedi ve beni kendine doğru çekerek vücudumun her santimetresinin onun sert vücuduyla bütünleşmesini sağladı.

Dudakları benimkilere karşı yumuşacıktı. Beni telaşsızca, nazikçe ve dikkatlice, çok dikkatlice öptü.

Bana musallat olacaktı. Ölü ya da diri, hep peşimde olacaktı. Cehennemde ya da cennette, bana musallat olacaktı.

"Çok tatlı," diye mırıldandı dudaklarımı çekiştirerek. "Çok tatlı."

Bırak peşimi bırakmasın.

Kollarımı boynuna doladım ve beni öpmesini istediğim gibi onu öptüm. O da öptü. Sonunda bana karşı her zaman uyguladığı kısıtlamayı kaldırdı.

Yağmur gibi hissetti.

Bana yağmur yağıdırıyordu.

"Bunun için çok tövbe etmen gerekecek küçük kuş," dedi alt dudağımı usulca ısırarak. "Çok uzun süre."

"O kadar vaktimiz olmayabilir."

Geri çekilmeden önce ağızma son birkaç öpücük bıraktı. "Öpeceğiz. Başkalarını da öpeceksin. Mutlu sona ulaşacaksın ve seni senin istediğin gibi isteyen birini bulacaksın. Hepsini elde edeceksin, bunu sağlayacağım."

Yağmurun geçmesi dışında. Ve ben güneş ışığından nefret ederdim. "Ben... Ben istiyorum-"

Sen.

Sen.

Seni istiyorum.

Alnını benimkine yasladı. "İstediğin şey hak ettiğin şey değil küçük kuş. Sen istediğinden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bir gün hak ettiğin kişiyi bulacaksın."

Bir an için ona umurumda olmadığını söylemeyi düşündüm. Ona sahip olamasam bile sadece onu isteyerek mutlu ölebileceğimi. Ama sadece bir anlığına. Eğer yaşarsak, beni terk etmesini istemedim.

Ve beni terk edecekti.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Söz mü?"

Hâlâ onun tadını alan dudaklarıma dokundu. "Söz veriyorum." Asayı tutarak yavaşça benden uzaklaştı. "Burada kal. Ne olursa olsun aşağıya inme, tamam mı?"

Ne?

"Ne? Neden?"

Omzumun üzerinden Moregan'ın durduğu yere baktı. "Hiçbir yere gitmediğinden emin ol," dedi ona. "Onu güvende tut."

Hayır. Hayır. Başımı salladım. "Neden? Bize ihtiyaçları var. Burada kalamam."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet. Güvendiğim tek kişi." "O
zaman burada kalacaksın."
Bir an oradaydı, sonra gitti.

BÖLÜM ELLİ İKİ

BLACK QUEEN TAKES F7

SNOWLIN

L şimşek, don ve alevler etrafımızda kükrüyordu, her şey Etraf aydınlanmıştı ve yer gölgeler içinde yanıyordu İnci gibi, artık buz gibi değil, artık soğuk değil.

Kilian sadece birkaç adım arkamda duruyordu, gölgeler ve karanlık gelgit dalgaları gibi ondan dökülüyor, Aurora'nın ateşini boğuyor ve önündeki savaşa odaklanmakta zorlanan zihnini zayıflatıyordu.

Beyaz alevler onun büyüü ve zihniyle temas ettiğinde tısladı ve çatırdadı. Sonunda kubbe ile adamın yayılan gücü arasında sıkışıp kalmış, her hareketini takip eden şimşek ve ayazdan kaçmaya çalışarak orada yatıyordu.

Aurora'nın hemen yanına fırladım ve kolunu sıkıca kavradım, buz derisine yayılarak uzuvlarını dondurdu ve sonra onu yere fırlattım, kıvrak vücudu soğuk, buzlu çamura yuvarlandı.

"Buz. Bir ateş koruyucusu için ne kadar garip bir zayıflık."
Ayakta durmaya çalıştı, kanatları ağır ve çamurluydu.
"Benim zayıflığım yok."

"Belki de buz değildir. Belki de zayıflığınız kibirdir."

Tekrar fırladım, bu sefer tam onun önünde, bir elimi boğazına sardım ve tüm güç kapılarının açılmasını diledim, içimden buz aktı, ateşini öldürdü ve bedenini dondurdu. Parmak uçlarımdan kış rüzgârları yuvarlandı, buz o kadar soğuktu ki bedenlerimizin etrafında esen rüzgâr örümcek benzeri buz ağlarına dönüşerek katılaşmaya başladı.

"Benimkini buldun mu?"

Bacakları zayıfladı ve önümde diz çöktü, boğuluyor ve savaşıyordu, vücudu neredeyse... neredeyse buzla kaplanmıştı, ateşi gitmişti, çiçekli büyüünün keskin kokusu kaybolmuştu.

"Öfke," diye tısladım yüzüne. "Benim zayıflığım öfke. Öfke. Zayıflığımı çok iyi besliyorsun. Beni tekrar tehdit et, sevdiğim her şeyi tekrar tehdit et. Git, yap."

Ağız açılıp kapanıyor, nefes almakta zorlanıyordu. "St
_"

"Shhhh." Ellerim dökülen ayazın şiddetinden titredi.

Neredeyse.

Neredeyse. Onu neredeyse yakalamıştım. Vas'ın vücudu benimkine çarpıp beni yere düşürmeseydi.

Çınlama sesi kafamı doldurdu. Kemiklerimin darbenin gücüne alışması bir anımı aldı ve büyümün darbeden dolayı yırtılan kaslarımı iyileştirmesi ancak bir saniye sürdü.

Vas'ın yeşil formu tekrar bana doğru fırlamadan önce, hemen yanına fırladım ve sırtına bir hançer sapladım. Sonra tekrar, tekrar ve tekrar, gelişmiş duyularının yakalayabileceğinden daha hızlı bir şekilde fırladım, başı dönene ve muhtemelen sahip olduğundan daha fazla kan sızdırana kadar her yerini deldim.

Hiç bu kadar hızlı olmamıştım. Daha güçlü. Daha hafif. Sanki bedenim havayla bütünleşmişti. Ve insanım akıttığı tanrısal gücü o kadar çok sevdi ki beni uçurdu. Göz kamaştırıcı bir yüksekliğe. "Görüyorum ki diğer yarınızla tanışmışsınız. Gerçek yarınızla."

Öfkelendi, hırladı ve beni yakalamaya çalıştı.

Göz ucuyla Aurora'nın çözülüp tekrar ayağa kalktığını, öfkeyle nefes aldığını ve bir canavar gibi sevgilisinin adını haykırdığını gördüm. "Ona dokunmayın!"

Karanlık bir anda açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi havada kükredi ve bir kasırgadan daha hızlı bir şekilde etrafında döndü. Kilian onun önünde soldu ve parmak uçlarının altından daha fazla karanlık ve ölüm sızarak onu yakıp yok eden ateşle savaştı. Aurora mücadele etti, alevler onları çağırdığı kadar çabuk dağıldı. Onun mücadelesi Vas'ın kiminle karşı karşıya olduğunu unutmasına ve kalbini bana açmasına yetecek kadar uzun sürdü.

Kılıcımı göğsüne sapladım ve göklerin ve cehennemin her köşesinden duyulan acı dolu bir kükreme çıkardı. Canavar ayakları üzerinde sallandı ve yere düştü, ben kafatasına, benimkilere bakarken donup kalan sürüngen yeşil gözlerinin arasına bir hançer daha saplayamadan önce kılıcı çekmeyi başaramadı. Visha bunu başarmıştı. Bir adamı yeniden bir bütün haline getirmişti.

"Yasını tut," diye fısıldadım ve rüzgâr da benimle birlikte fısıldadı. "Ve bu iş bitsin."

Vas'ın gözleri gümüş rengi yaşlarla doldu, çırpınıyor ve açık kalmak için mücadele ediyordu, beni yutulmuş ve ölümle savaşmaya çalışan eski sevgilisine doğru yürürken gördü. O ölmeyecekti. Henüz ölmeyecekti. Hep birlikte iyileşene kadar değil. Onu cehenneme kendim götürene kadar değil.

Uzuvlarım eriyerek sıvıya dönüşüyor, tamamen parlak bir beyaza bürünüyordu. Çok az zaman kalmıştı. Çok az.

Visha, zihnimin arkasındaki ağır ses umutsuzca seslendi.

Özür dilerim, sesi yankılandı. Özür dilerim.

İşe yaramadı.

Toprak benim büyümü kabul etmedi.

Titreyerek içeri girdim ve her zamanki gibi sıcak ve kucaklayıcı olan ölümün yanına gittim. Karanlığım her zaman çok sıcaktı. Büyüm her zaman olduğu gibi içinde bocaladı, ama bu sefer yeterli değildi, zar zor yeterliydi.

İşte buydu.

Kaderi değiştirmek mümkün değildi.

Tam olarak değil.

Kilian'ın gölgeleri arasından beni fark ettiğinde Aurora'nın nefes alış verişi hızlandı, büyüsü kocamın soğuk hediyesinin büyüyen perdesinin içinde neredeyse işe yaramazdı.

 ne uzandım ve bir elimi boğazına doladım, sıkıca sıktım, avucumun altında buz oluştu ve tekrar tüm tenine yayıldı.

"Nerede kalmıştık?"

 ılgınca güldü. İyi tanıdığım çılgınca bir eğlence. "Benim olduğum şeyi  ld remezsın."

Asa bizde, diye bağırdı Visha kafamın içinde.

"O geçmişte kaldı. Planlar değişti. Seni eve gönderiyorum. şimdi eğil," dedim ve karanlık gölgeler sert komutla birlikte dalgalandı. Aurora boğuldu, çırpındı ve buz ile ölüm arasında boğulmuş beyaz ateşten daha fazlasını çağırmaya çalıştı. "Eğil!" diye bağırdım ve ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı, çatladı ve büyük bir kratere dönüştü. "Eğil dedim. Eğil!"

Aurora'nın yarı donmuş vücudu titriyordu ve dizleri c z lm şt  ama yine de dokunuşumla yanıyordu. Boğuk kahkahası kemiklerimi ürpertti ve "Tanrıların kanununa göre, asla daha düşük olana boyun eğmem" dediğinde öfke beni ele geçirdi.

Daha az.

Ama olduğum şey daha az değildi. Olmayı seçtiğim şeydi.

H l  Vas'ın vücuduna saplı duran kılıcıma ve elimde tuttuğum han ere baktım. Ruh katilleri.

İmgelemlerden göğsüme kazınan kılıç. Ruh katili.
Yarı insana boyun eğmezdi. Yarı ilahi olana.
Tamamlanmamış bir yarıya. İki eksik yarıya.

Oyun değişmişti ve sona yaklaşıyordu. Yine de
aynı sona sahipti.

Kar, hayır, henüz değil, diye bağırdı Visha'nın sesi
zihnimin arkasında. Onu öldürme.

Göndermeyeceğim. Ben ona asayı geri vermesini
emrettikten sonra onu geldiği yere geri göndermeyi
unutma. Eren'i onunla Valda Acme'ye gönder. Hepsine
benim için veda ettiğini söyle. Ve üzgün olduğumu. Mal'a
dediğimi yapmasını, onu geride tutmasını söyle.

Ne var? Snow, bekle.

Mühür şimdi açılmalı. Onu uzun süre tutamam.

Snow, bekle, duyabiliyorum-

Sesini kestim.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve bahar havasının bir
fırçası yanağımı okşadığında gözlerim kapandı.

Mühür bir kez açıldığında, onları benden korumanın tek bir
yolu vardı.

Artık kendimi tutmuyordum. Hepsi için artık kendimi
tutmayacaktım. Dudaklarım, Lysander ve Visha'ya hayatım
boyunca asla söylemeyeceğime dair söz verdiğim kelimeleri
sessizce oluşturmak için hareket etti.

"Osca argata."

Tamamen

açın. Ve öyle

de oldu.

Derimin her santimi parlayan bir beyaza dönüştü,

kemiklerim, kanım
vardı Sol

ve ne olursa olsun
döndü içine saf

ruh l

Yıldırım. Gücün kemiklerimde uğuldadığını ve kanıma şarkı söylediğini hissettim, sırılıslam bir güç melodisi, bir yıkım melodisi.

Güç parmaklarımın arasından kayıp gitti ve kontrolsüzce içimden fışkırdı. Ve tüm kontrol hissi kaybolmaya başlamadan hemen önce dudaklarım "Hur ma'hazur kahaz" kelimelerini oluşturdu.

Aurora'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır-" "Evet."

Etrafımızda buz püskürdü ve Kilian'ın gölgeleri ve karanlığı kontrolsüzce uluyan, dağılan ve neredeyse acı içinde çığlık atarak efendilerine geri sürünen rüzgâra karıştı. Kubbe geri sıyrıldı ve etrafımızdaki savaş alanını ortaya çıkarmak için alçaldı.

Aurora'nın başı öne eğikti, bir eli göğsündeydi, gücü dalgalanıyordu ve formu donarak buzdan bir heykele dönüşüyor, sonra da sis gibi yok oluyordu.

Hur ma'hazur kahaz, rüzgârdaki sesler yankılandı.

Büyüsünün tüm izi ve kokusu sanki hiç toplanmamış gibi kaybolduğunda, titrek bir rahatlama nefesi verdim ve parmaklarımdan dökülenleri zapt etmeye çalışarak yere düştüm.

Güç.

Çok fazla.

Çok fazla.

Mühür tamamen kırılmıştı. Doğduğum günden beri sahip olduğum mühür.

Alemin her zaman korktuğu şey olmuşum. Kehanetin doğumumdan önce söylediğı şey.

Ona dönüşmüşüm.

Ve buna bir son verirdim.

Bıçağı kalbime saplayan el benimdi.

Yani... Onu durdurmamıştım. Artık hak etmediğimi düşündüğüm kaderi.

"Kar?" diye seslendi ve gözlerim kapandı, yanaklarımdan süzülen yaşları tutamadım. İsteddiğim, ihtiyaç duyduğum ve yalvardığım kader, adımı öyle bir çaresizlikle çağırdı ki son bir kez şüphe etmeye cesaret ettim.

Çok az zaman.

Onunla bana her zaman çok az zaman kalıyor.

Gözlerimin üzerine yavaşça bir perde inerek görüşümü ele geçirmeye başladı. "Kil" diye seslenince sesim tamamen kesildi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

WHITE ROOK TAKES D8

KILIAN

Silence domino taşlarının çöküşü gibi takip etti, sonra o kadar yüksek sesle döndü ki savaş alanında yankılanmaya başladı.

Kimse kımıldamadı. Ne Isjordan ne de Adriatian ruhu. Aurora asanın içinde kaybolmuştu, Demir ruh katilini göğsüne mıhlamıştı, yerde yenik yatıyordu.

Ama herkesin baktığı o ya da kaybolan silahları değildi.

Ona bakıyorlardı. Ve gökyüzüne.

Rüzgârın değiştiğini, korkunç bir gücün alanı doldurduğunu hissettiler. Korku duaları Adriatian dudaklarını terk etti.

Solaryalılar ve Hanaialılardan huşu dolu övgüler yükseldi.

Endişe Olimposluların yüzlerine kazınmıştı; kraliçeleri için endişeleniyorlardı.

Ve Isjordanlar tüm silahlarını bırakıp hepsi ona dönük bir şekilde diz çöktüğünde teslimiyet sesleri yükseldi.

Ama benim gördüğümü görmediler. Karımın büyüsunü geri kilitleyemediğini görmediler. Hepsi onun yumruğunun

defalarca yere vurdu, gücünün mührünün içine geri kilitlenmesini istedi ve bağırdı, ama Snow'un kendi kendine verdiği cezayı anlamadı.

Henüz değil, ama yakında olacak.

Gökyüzü sıvı gök gürültüsüyle yuvarlandığında ve şiddetli, yoğun yağmur, dolu ve şimşek üzerimize döküldüğünde, savaş alanına amaçsızca - kontrolsüzce - zaten teslim olmuş olanların üzerine çarptı. Halkımız ve müttefiklerimiz de dahil olmak üzere herkesi öldürüyor ve yaralıyordu.

Omuzları hızla yükseldi, ayaklarının altındaki zemin yavaşça her tarafa yayılmaya başlayan soğuk, erimiş lavlara dönüştü.

"Aşk."

O yapmadı Cevap ver. Onun DİKKAT
döndü doğru Isjordian güçleri.

"Kar."

Eli onlara doğru kalkmaya başladı, parmak uçlarında beyaz bir güç topu parlıyordu.

"Snowlin!" Ona doğru yürürken son bir kez seslendim.

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri bir an için güçten sıyrıldı, zaferine rağmen altın rengi yenilgiyi ortaya çıkardı. Farkındalık onları gözyaşlarıyla kapladı.

Mühür açılmıştı. Onu kontrol edemiyordu.

Karanlık bizi tekrar örttü, ama o orada, en unutulmaz korkularımın en karanlık çukurunun içinde, güney yıldızı gibi parlayarak durdu. Büyüm sıyırdığında gözleri kapandı.

Gök gürültüsünün parıltısından sıyrılıp tenini yeniden ortaya çıkarmak için. Çok fazla şey tarafından rahatsız edilen aşkımı ortaya çıkarmak için.

Bana bakışı. Onun vedasını görmem için hecelemesine gerek yoktu. İlahi olana sarılmıştı ve ilk defa bana bu kadar insani ve kırılgan görünmemiştir. Ağladı, gözyaşları teninde parlıyordu.

"Başardık," dedim, onu tutmak için uzandım ama asla yapmayacağına söz verdiği gibi ellerimden kaydı. Bana yapabileceklerinden korkarak geri çekildi.

İlk kez onun büyüünün yakıcılığını hissettim, benim karanlığım da öyle, çatırdamaya, dibe çökmeye ve bocalamaya başladı. Onu zapt etmek için yeterli değildim. Ve yapamazdım... Bunu daha fazla sürdüremezdim.

Hançerini yerden kaldırdı ve bir an için elinde tuttu. Sadece bir sonraki hamlesini bana bildirmek için. Dudakları konuşmak için aralandı ama konuşamadı, bu yüzden kelimeleri bana mırıldandı. Sonraki tüm hayatlar.

Hayır.

Hançeri iki eliyle kavradı ve bıçağın ucunu kalbine doğrulttu.

Hayır.

Ona doğru ittiğimde kemiklerim üzerlerine yüklediğim ağırlığı zorlukla kaldırdı. "Ben yaparım. Bekle, bekle! Yapacağım! Lütfen, yapmama izin ver."

Elini biraz indirdi ve göğsü çığlıklarla titreyerek yavaşça başını salladı.

Benim aşkım.

Benim tatlı aşkım.

Tamamen titreyerek onun önünde yere yığıldım. Kalbim yavaşlıyor, nefes alışım yavaşlıyordu. Bir parçam bile onsuz yaşamak istemiyordu.

"Yapacağım," diye mırıldandım kendi kendime, sanki bu beni yapmak üzere olduğum şey konusunda ikna edecekmiş gibi. "Yapacağım." Hıçkırıklar boğazımı parçaladığında yüzü gözyaşlarının ardında bulanıklaştı ve yüzü düştü. İçimden daha fazla sihir çıkmasını istedim -şimdiye kadar akmasına izin verdiğim en fazla sihir. Artık ölümün lekesi değil, ölümün ta kendisiydim.

O ne kadar yanarsa yansın, ben de onunla birlikte yanacaktım, bu yüzden son bir kez onu öptüm. Ona sarıldım. Yanan yıldızlarımı ve güneşimi tuttum. Son bir kez. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Özür dilerim, bunu daha önce söylemeliydim. Daha çok söylemeliydim."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Seni seviyorum, Kil."

Etrafındaki hava buzdan daha soğuktu. Bir elimi göğsüne koymak için uzandım. "Yapamam," diye fısıldadım, büyü etrafımdan yaldızlandı ve onun etrafını sardı, onunkini emdi... onunkini öldürdü. "Bunu yapamam."

Bir elini benimkinin üzerine koyarak geri çekilmemi engelledi ve "Lütfen. Senin olmanı istiyorum."

Ağrım vardı.

Ruhum ve kalbim acıdı.

Bu hayatın ötesinde ne olursa olsun, cehennem ya da cennet, onun bensiz ayrılmasına asla izin vermeyeceğim.

Kılıfımdan bir hançer çıkararak göğsüme doğrulttum ve yavaşça etime sapladım.

Nefes nefese kaldı, geri çekilmeye çalıştı. "Hayır, lütfen," diye ağladı, güneşimi, tanıdığım tek güneşi tutan altın gözlerinden daha fazla gözyaşı dökülüyordu. Tanıdığım ve tanıyacağım tek güneş. Altında güneşleneceğim tek güneş. Elini sıkıca tuttum ve öldürdüğüm her parçası için bıçağı daha derine sapladım. "Lütfen, hayır! Lütfen, Kil. Lütfen!"

Beni parçaladılar - onun çığlıkları beni acımasızca parçaladı. Ama yavaş yavaş onunla birlikte öldüler.

Kol ve bacaklarına halsizlik çöktü.

"Kesinlikle en az bir siyah saçlı bebeğe Yağmur adını verirdik," diye mırıldandım dudaklarından, onu kendime yakın tutarak. "Bana izin verirdiniz. Yağmur güzel bir isim. Kız ya da erkek çocuğa yakışırdı."

Bana titrek bir gülümseme verdi ve başını salladı. Cildinin üzerindeki parıltı yavaş yavaş azalıyor ve havadaki elektrik gücünün tadı da kayboluyordu. Gözleri açık kalmakta zorlanıyordu ama "Yağmur" diye mırıldandı.

"Bir yer vardı," diye devam ettim, ölüm hâlâ etrafımızda uğulduyordu. "Seni oraya götürmek istedim. Biz... biz onun üzerinde güneşin doğuşunu görebilirdik."

Son nefesini verirken yavaşça gözlerini kırptı, gözbebeklerinin altın rengi canlı, çok canlıydı. Benim de fazla gücüm kalmamıştı ama tüm gücümü gözlerimi olabildiğince uzun süre açık tutmak, sadece ona bakmak için kullandım.

"Kar mı?"

Cevap vermedi.

Göğsü hareket etmiyordu.

Kalbi sessizdi.

Gökyüzü sessizdi.

Çok sessiz.

İkimizi salladım, ona olabildiğince uzun süre tutundum. Tüm vücudum uyuşmuştu. Teslim olmaya hazırdım. Sadece ona biraz daha sarılmak için tutunuyordum. O kollarımdayken ağladım. Kollarımdayken kanadım. "Aşkım. Kalbim. Kar'ım."

Günün aydınlığı, karanlığın kalkanından sıyrıldı ve bir beden yanıma indi, bir el omzumu çekti. Kardeşim hançeri göğsümden çıkardı ve ellerini yaranın üzerinde tuttu. "Hayır," diye bağırdı, titriyor ve ağlıyordu. "Ona söz verdim. Ona söz verdim. Bunu bana yapma, Kil. Bunu bana yapma!"

Sırada Oryn vardı, ağzı hızlı hareket ediyordu ama karnımdan aşağı damlayan kanın ıslaklığı ve sevgilimin sıcaklığının azalması dışında hiçbir şey duyamıyor ve hissedemiyordum.

Visha Pamuk'un yanında diz çöktü, Penelope ve Urinthia da öyle. Pamuk'un cansız bedenini kollarımdan çekip aldıklarında içimde hiç mücadele kalmamıştı.

Son bir kısa nefes aldığımı hissetmeden önce gördüğüm son şey kör edici bir kırmızı parıltıydı.

BÖLÜM ELLİ-SİZİN

BLACK KNIGHT TO A4

EREN

"Eren!" diye bağırdı uzaktan biri ve ben sarsıldım
Uyanık. Tam olarak uyanık değil. Sıkıca
kilitlenmişim.

Bir yığın beden arasında, onların ağırlığı arasında eziliyor,
yer açmak için hiçbir uzvumu kıpırdatamıyordum bile.

Sesler kesilmişti.

Savaş alanına ürkütücü bir sessizlik çökmüştü.

Ve Aurora'nın varlığını artık havada hissedemiyordum.
Ama kız kardeşimin varlığını da hissedemiyordum. Bir fısıltı
bile yoktu. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

"Eren!" diye tekrar seslendi ses; bu sefer paniklemişti.
"Tanrılar, lütfen Eren, cevap ver bana!"

Üstüme beden üstüne beden yığıldı ve onları itmek için
mücadele ettim, hava bile dudaklarımdan geçip ciğerlerime
ulaşmakta zorlanıyordu. Her parçam uyanık kalmam için
çarpan irade ve sihirle savaştı. Ben de öyle yaptım. Sadece
uyanık kalmakla kalmadım.

Küçük bir büyü kapısı açtım, damarlarımdan geçmesine ve ciğerlerime hava, bedenime güç vermesine izin verdim. Korkudan çok az kullandığım sihir. Küçük Pamuk'u o kadar korkutmuştu ki günlerce benden uzak durmuştu. Ona bir daha asla göstermemeye yemin ettiğim sihir. Yine de gösterdim. Onu korumak için. Ama yine başarısız oldum.

"Eren!" Ses yaklaşmıştı, yaklaşmıştı.

Yavaşça, yumruğumun arasında rüzgâr ve dumandan başka bir şey kavrayamayana kadar ölülerin katmanından elimi uzattım. Elimi serbest bıraktığımda, geri kalan kısmım da beni kolayca takip etti.

Vücudumdaki baskı kalktığında kan ve safra ağızıma doldu ve ıslak bir öksürük tutturdum, kanın acısı boğazımda geziniyordu. Sis görüş alanımdan çıktığında ve gözlerim kilometrelerce uzanan ceset tarlasına odaklandığında onu aradım. "Cai," diye seslendim. "Buradayım."

"Eren?"

Onu hâlâ göremiyordum ama sesi giderek yaklaşıyordu. Tüm bunları hayal mi ediyordum?

Yapmamıştım.

Bana doğru koştu, elleri üzerimde, yüzümde, vücudumda olana kadar kayarak durdu. Yüzünde gözyaşları vardı, dumanla kaplı yanaklarında çizgiler oluşmuştu. Vücudumda yara ararken daha fazlası sessizce düştü. "Tanrılar," diye nefes aldı, neredeyse sersemlemişti. "İyi tanrılar." Beni vücuduna sıkıca bastırdı - yorgunluktan ve... ağlamaktan titreyen vücuduna.

"Hey," dedim, onun bana sarıldığı gibi ben de ona sarıldım. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Yere düştü, parmakları uzun saçlarını çekiştirirken ileri geri sallanıyor ve bana bakmayı reddediyordu.

Bedenimi zorlayarak ayağa kalktım, önünde diz çöktüm ve yüzünü avuçladım. "Cai, ne oldu? Snow'a ya da Rora'ya bir şey mi oldu? Cai, lütfen."

"Hayır." Başını salladı, gözlerini sıkıca birbirine bastırmış, bana bakmayı reddediyordu. "Bunu yapamam. Bunu yapamam."

"Cai."

"Bunu yapamam Eren. Yapamam işte." "Neyi yapamazsın?"

Elinin tersiyle gözlerini sildi ve ayağa kalkarak benden uzaklaştı. "Bunu yapamam."

Tek yaptığım onun benden uzaklaşmasını, sessiz savaş alanının uzaklarında kaybolmasını izlemektir. Tek yaptığım... hiçbir şey yapmamaktır.

Hayatta kalmıştım ama tam olarak değil. Bu savaş alanında bir yerlerde kalbimi kaybetmiştim. Kazandıklarımıza rağmen kaybetmiştim.

Tristin önüme düştü, kanlar içindeydi ama yaralı değildi. "Yardıma ihtiyacımız var. Yardım edebilir misin?"

"Aurora gitti mi?"

Başını salladı.

"Peki ya kız kardeşim?"

"Bilmiyorum" dediğinde yüz hatlarından ya da kalp atışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Uzattığı eli tuttum ve ayağa kalktım. Önceden kalanları gördüğüm anda dünya tamamen acımasızlaştı. Ceset üstüne ceset. Üst üste yığılmış kar, henüz tamamen soğumamış ölülerin kanının dokunuşuyla lekeleniyor, çoktan altına gömülmüştü.

"Hells."

Zgahna, Isjordan havasından ve toprağından sıyrıldı, güneye doğru yuvarlandı ve geri çekildi, Olympia'yı koruyarak yüzyıllardır dinlendiğı yere geri döndü. Herhangi bir varoluşta görebileceğim en korkunç manzarayı ortaya çıkardı.

Tristin bizi babamın savaş kalıntılarının içine götürdü, cesetler tanınmayacak halde üst üste yatıyordu.

Harabeden beklediğimizden daha azı hâlâ nefes alıyordu. Khamir canavarlarının dokunuşu affedici değildi. Şifacılar ve Zanaatkârlar cesetlerin arasında hızla ilerliyor, Melanthe'nin onları canavara dönüştürmek için kullandığı kara büyüden kurtulanları iyileştiriyor ve Nia'nın iksirini enjekte ediyorlardı.

Jayre'nin kalıntılarının ormanın arasında yattığını ve Snow'un onu uyandırmaya çalıştığını fark ettiğimde gözlerim kapandı. Memphis'in ulumaları gergindi, başını ejderhanın kanatlarına dayamış, karnındaki yara kraterine rağmen onu hareket ettirmeye çalışıyordu.

"Memphis," diye seslendim ve hayvan topallayarak bana doğru geldi, ilk kez ona dokunmama izin verdi. "Her şey y o l u n d a . O evinde

Tekrar, M. O artık evde."

Thora savaş alanını koşarak geçti, uzakta beni görene kadar aradı durdu. Kollarıma atladı ve bana sıkıca sarıldı. "Onu ben öldürdüm."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Hepimizi kurtarmış olabilirsiniz."

Başını hızla salladı. "Aurora'yı durdurmadı. Snow... onu durdurmak zorundaydı."

Kanım dondu, buzdan daha soğuk. "Nerede o?"

"Kimse onu bulamıyor. Kimse bana nerede olduğunu da söylemiyor. Ya da Kilian'ın." Biraz burnunu çekti. "Onlar iyi, değil mi?"

"Evet, evet, Rora, iyiler."

Omzumun üzerinden baktı, gerilmişti. "Kral Sigurd."

İsline hükümdarı kanlar içinde ve yer yer yaralanmış bir halde bize doğru yürüdü. Gözleri benimkilerle bir kez bile buluşmadı. "Savaşınızı kazandınız. Burası benim ve halkımın geri çekileceğı yer."

"Bekle," diye seslendim. "Beni hatırlamayabilirsin-"

"Seni hatırlıyorum, göklerin oğlu, her ne kadar hatırlamak istemesem de." Dudağımanın üzerindeki yara izini işaret etti. "O yara izi hâlâ teninde duruyor. Mesajı almış olmanı umuyordum."

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim," diye teklif ettim, ancak minnettarlığımı istemediğini biliyordum.

Adam oflayıp pufladı, başını salladı ve silahlarını aldı. "Birbirimizi bir daha asla görmeyelim."

"Yapmayalım."

Thora koluma yapıştı. "Onu tanıyor musun?"

Başımı salladım, gerçeği söylemeye hazırdım. "Babam beni gündönümünden bir hafta önce bir göreve gönderdi. Emir, gözüne kestirdiği bir canavarı hapsetmekti. Nadir bulunan bir canavar. O canavar onun köyünü koruyordu. O adam sadece bir kar kazmasıyla üç düzine Isjordan öldürdü, neredeyse beni de öldürüyordu. Bunu yapmasını engellemek için pişman olduğum birkaç yöntem kullandım. Kendimi korumaktan daha fazla zarar verdim. Neredeyse tüm köyü yok ediyordum ve sonunda canavarı da öldürdüm."

Elimi tuttu. "Her şey yolunda Eren." "Değildi."

"Benim için öyle."

Ayak sesleri bize yaklaşıyor. "Çocuklar."

İkimiz de elinde Olimpos şahiniyle işlenmiş, kan lekeli beyaz bir bez tutan Alaric'e döndük. Kenarlarında benimkine benzer altın tehditler vardı. Penelope bunlardan sadece üç tanesini bizim için hediye olarak işlemişti. Elim, benimkinin hâlâ bağlı olduğu omzuma gitti. "Rora, seninki nerede... nerede... nerede-"

Alaric'in yüzü düştü, omuzları titriyordu. "Bu Snow'un."

A decorative rectangular border with ornate floral and scrollwork patterns at the corners and midpoints of the sides.

BÖLÜM VI ÇEŞİTLİLİK

BÖLÜM ELLİ BEŞ

WHITE PAWN TO B3

SNOWLIN

My geri oldu karşı bir şey soğuk ve Sert.
Her yerim ağrıyordu ve eminim ki
Kuru ağzımın çatısına rahatsız edici bir şekilde yerleşmiş
olan dilimi hareket ettirdim.

Etrafımda bir ses yankılandı.

Benim sesim. Yattığım yeri değiştirmeye çalıştığımda bir
inilti.

Bir gözümü açmaya çalışırken, nazik bir el alnıma
yaslandı.

"Ateşi düştü," diye anons etti fazlasıyla anaç bir ses.
"Aferin kızıma. Senden önceki tüm Maiden ve Crafter'ları
geride bıraktın."

Bir diğeri sıkılarak, "Senin için kupayı mezarıma asacağım
anne," dedi.

"Kar?" diye fısıldadı küçük bir ses kulağımın dibinde.
"Visha!

Uyandı!"

Tanrım. Gözlerimi araladım ve kulağımın içinde çığlık atan
küçük havuca ters ters baktım.

Küçük kırmızı kafa sırttı. "Ve kendini son derece iyi hissediyor." Beni işaret etti, heyecanla zıplayıp duruyordu. "Bak, şimdiden kızgın."

Ne?

Bunu neden rüyamda görüyordum?

Neredeyse on üç yıldır baktığım tavana baktım ve rüyanın beni başka bir yere götürmesini bekledim. Onun olduğu bir yere.

Ama rüya kaybolmadı. Ve sert kollar beni yattığım yerden kaldırdı, kucakladı. Sakallı bir yüz benimkine bastırdı, gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu. "Oh, evlat, evladım."

Görünüşe göre cehennemler sıcak değil, ılıktı ve acımasızdı.

Bu zalimceydi. Çok, çok zalimce.

Yutkundum. "Alaric?"

"Şşşt. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Ben buradayım."

Ağrıyan gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü. "Öyle misin?"

Tüm vücudu benimkine karşı titriyor, şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Öyleyim."

Kız kardeşim ve Nia da üzerime çullandılar, birbirlerine sarıldılar ve sonra üzerime atıldılar, omuzlarımda ağladılar ve beni sıkıca tuttular. Çok sıkı. Çok sıkı çünkü öksürdüm.

Ne?

Ne oluyordu?

Elimi uzattım ve parmaklarımı Nia'nın fazlasıyla gerçek görünen buklelerinin arasından geçirdim. Ve elim sanki kavurucu korlara bastırmışım gibi geri çekildi. "Bana hakkımda sadece Nia Drava'nın bilebileceği bir şey söyle."

Arkadaşım gözyaşlarını sildi ve şöyle dedi: "Bir gece Alaric'in tütün piposunu çaldın ve içine ot doldurdun çünkü Cai ile 'aradaki farkı asla anlayamayacağına' dair bahse girdin. Suçu da ona sürekli tütün satan o ayakçı çocuğun üzerine attın. İşe yaradı çünkü yaklaşık üç ay boyunca tütünü bıraktı."

Alaric ayağa fırladı. "Bu o muydu? Ot muydu? Ot içmeme izin mi veriyorsun?"

Sanki tüm yaşam bedenime geri dönmüş gibiydi ve doğrulup etrafıma bakındım.

Eğer hala hayatta olsaydım-

Tüm yakarışları, bağırışları ve söyledikleri her şeyi duymazdan gelerek ayağa kalktım ve kale koridorlarında koşmaya başladım, aceleyle kapı üstüne kapı açtım, panik boğazıma kadar tırmandı, ta ki-

Bir hıçkırık göğsümü tırmaladı. O kadar acı vericiydi ki acıyı azaltmak için bir elimle kavramak zorunda kaldım.

Yatağımızın başucuna yaslanmış, gözlerini dikmiş kardeşiyle konuşuyordu. Göğsünün her tarafı bandajla sarılmıştı ve cildinde siyaha boyanmış birkaç iyileştirme aracı halesi vardı. Yorgun ama canlı görünüyordu.

Hayal olma.

Lütfen, tanrılar, bir rüya olmayın.

Dikkati bana yöneldi ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Yanına koştum ama ona dokunmadım. Ya ortadan kaybolursa? "Sevgilim?" sesim boğuk ve yenikti.

Ama onunki her zamanki gibi güçlü, soğuk ve kuvvetliydi. "Benim aşkım." Elini yüzüme doğru uzattı, başparmağıyla gözyaşlarımı yakaladı.

"Bu bir rüya mı?"

"İçinde yer almaktan gurur duyarım," dedi Mal ve sesi fazlasıyla gerçekçiydi.

"Rüya değil," diye onayladı Kilian, iki eliyle yüzümü kavradı ve sonunda ona bir adım daha yaklaştım, ama yine de ona dokunmaktan çok korkuyordum.

"Rüya değil," diye tekrarlardım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim, parmak eklemimi hafifçe orada ona açtığım küçük yara izine sürttüm. "Rüya değil."

"Rüya değil," dedi ve beni öptü. Yine boğuluyorum.

Bir mutluluk denizinde.

Ama yine de boğuluyordum. Dudakları dudaklarıma yaslandı, dili dilimi aradı, çıkardığı sesler midemde bir heyecan yarattı. Öpücükler arasında bir yerde bedenimi onunkine bastırmıştım ve parmaklarım beni yaralamaya niyetlendiği yarayı örten gazlı bezi sıyırmıştı.

Biraz geri çekildim ve sertçe fısıldadım, "Kilian Henrik Castemont, bunun için seni asla ama asla affetmeyeceğim. Seni asla affetmeyeceğim."

"Sen benim kalp ağrısın," dedi, alnını benimkine dayadı ve iç çekti. "Bir acı başka bir acı için haksızlıktan başka nedir ki?"

"Affedilemez."

"Yine olsa yine yaparım."

"Yani kimse hayatta olduğum için mutlu değil mi?" Mal duvara yaslanıp bize sırtarak sordu.

"Cai ve Eren?"

Homurdandı. "Onlar da hayatta olduğum için pek mutlu değillerdi."

Güldüm, gömleğini tuttum ve aptalı kucakladım.

Yüzünü omzuma bastırarak, "Cennetin başka bir seviyesiydin kraliçem," dedi. Gömleğim tenimde nemlendi. "Onunla savaşıcağını bana söylemeliydin."

"Ben yapmayacaktım, Mal. Visha yaptı." "Ondan hep hoşlanmışımdır."

İkimiz de kahkahalarla sarsıldık ve o geri çekilerek doğruldu. "Thora haklıydı. Tüm bu ruh meselesi hakkında. O seni öldüremez, sen de onu öldüremezsin." Bir parmağını göğsüme koydu. "Onun karanlığı seni öldürmeyi başaramadı, tamamen değil, kalbine asla dokunmadı. Ve içinde ne kadar az hayat kaldıysa, onu da hayatta tuttu. Şimdi ona anlatacaksın. Her şeyi. Mazeret yok."

Ona baktım, sevgilim gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu. "Bakacağım."

Medi Şifacılar ve Zanaatkârlar bizi ziyarete geldiğinde tek kelime etmemiştim. Yanına yapışmış, bir kolum belinde, her şeye tanık olmuş ve Kilian'dan sözsüz bir şekilde nefret etmiştim. Bakışlar ve oflamalar hoşuna gidiyor gibiydi. Piç kurusu gülümsemeye bile cüret etmişti. Gerçi bunu saklamaya çalışmıştı ama bulutlu bir günde bile güneş nasıl saklanabilirdi ki?

Visha ve Oryn içeri girip herkesin dışarı çıkmasını emrettiğinde, Kilian'ı bırakmamak için yer değiştirdim ve biraz durdum.

Pek çok soruya cevap aradım.

İkisi de selam verip yanımıza geldi. Visha bitkin görünüyordu. Hatta saçlarını toplamış ve kollarını dirseklerinin üzerinden birkaç kez geriye katlamıştı.

"Nasıl?" Ben sordum. Ben nasıl buradayım? O nasıl burada? Büyüm nasıl hâlâ mevcut? Sırtımda neden mühür yok? Toprak büyümü kabul etti mi?

Poşetinden beyaz bir çiçek çıkardı. "Bu galanthus'tu," diye başladı. "Biz Zanaatkârlar portallardan büyü çekerken aynı zamanda ona büyü akıtır, onu bize kutsamamızı bahşeden diyara geri besleriz - bu bir minnettarlık eylemidir, ama aynı zamanda hayatta kalmak içindir. Bizler sadece ölümün taşıyıcılarıyız, eğer onu uzaklaştırmazsak, sizin büyüünüzün yaptığı gibi o da bizi tüketir. Bir bakıma siz de aynısını yapıyorsunuz, ama siz Eldmoorlu değilsiniz, bu yüzden büyü zorlaşıyor. Ve Ölüm Tanrısı kandırmak isteyeceğin son kişi. Biraz özgürlük karşılığında, tüm kontrolünü ona verdin."

"Caligo'ya akıtmak yerine," diye devam etti Oryn, Visha'nın sözlerinin yorgunluktan birbirine karıştığını görerek. "Büyün bu diyara akacak, Numengarth'a akacak, topraklarını besleyecek. Tıpkı atalarınızın ve binlerce yıl önce tanrınızın yaptığı gibi bir kutsama yapacaksınız."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Topraklama. Biz buna böyle diyoruz. Büyünün toprağa ne yapacağını bilmiyoruz ama toprak bunu kabul etti - belki de unutulmuş bir inançla bu kadar uzun süre hayatta kaldıktan sonra bile buna ihtiyacı vardı. İyileşmek, iyileşmek için. Bu onu ölmekten kurtardı. Artık büyüünüzü sonuna kadar kullanabilir ve kontrol elinizden kaymaya başladığında büyüüyü toprakla paylaşabilir, ondan yararlanabilir, ondan büyüyebilir, onun arasında yaşayabilir ve çok daha fazlasını yapabilirsiniz. Bir kapı. Artık onu kapalı tutacak bir mühür yok. Eğer üç Delcour'un kanı olmasaydı, bu başarılamazdı kraliçem. Penelope, Visha ve annesi bunu başardılar, toprağa bir çağrı yaptılar, toprak bu çağrıya kulak verdi çünkü ölüyordu. Sizin çocuklarınızın, kardeşlerinizin ve onların çocuklarının da bunu yapabileceğini umuyoruz. Biz... biz onu bulduk," dedi biraz gözyaşı dökerek. "Bizim gibi diğer yaratıkların acı çekmeden ya da önyargısız yaşamalarına yardımcı olabiliriz. Ya da korkmadan. Dışarıda, bizimkinin sizinkine yaptığı gibi büyüye kucak açacak düzinelerce diyar olabilir. Tek yapmamız gereken uzanıp aramak." Hepimize ağlamaklı bir gülümseme verdi. "İşte bu. Hayatım boyunca bunun için çalıştım. Lanet olmadığımı biliyordum. Bunu hep biliyordum."

"Teşekkür ederim Oryn," dedi Kilian bana sıkıca sarılarak. "Sana her zaman borçlu olacağız."

Zanaatkâr başını hızla salladı. "Benim adıma basit hesaplamalar. Dediğim gibi, bu Delcour'un işiydi."

Visha utangaç bir ifadeyle göz kırptı. "Kabul et, Oryn. Bunu kendi başıma asla çözemezdim." Hâlâ kan lekeleri ve silik yaralarla kaplı çıplak kollarını kaşdı. "Annemi bunun işe yarayacağına ikna etti."

"Ya Aurora?"

Crafter'ım bir esnemeyi bastırdı, burun delikleri açıldı. "Asa bizim elimizde ve canavar da öyle. İkisi de peçelerimin altında."

Başımı salladım. "Peki ya Isjord?"

Visha Kilian'a bakarak, "Thora, yeni kraliçeleri olarak ne yapmak istediğine karar verene kadar daimi liderliği üstlendi. Topraklar perişan durumda, Pamuk. Pek çok hayat kaybedildi. Sana ihtiyaçları olacak."

"Kesinlikle birine ihtiyaçları olacak ama bu ben olmayacağım," dedim.

Kilian şakağıını öptü. "Isjord taşınacak bir yük değil, aşkım. Ve kesinlikle kardeşinin de değil."

"Eren'in değil, Kil'in." Tekrar onlara döndüm. "O iyi olacak mı? Kullandığı hançer bir ruh katiliydi."

İkisi de başını salladı ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Visha," diye seslendim o gitmeden önce. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Vazgeçmediğin için. Denediğin için."

"Bana hayatımı geri verdiniz, aynısını yapmanıza yardım edebildiğim için mutluyum kraliçem," dedi eğilerek.

Hafif açık kapının ardına gizlenmiş Penelope'nin kızıl saçlarının görüldüğünü görebiliyordum. "İçeri gel, küçük havuç."

İrkilerek sıçradı, saçları da onunla birlikte sıçradı. Utangaç bir şekilde, hâlâ gözlerini silerek içeri girdi ve akıl hocasının yanına gitti. "İşe yaradı," dedi elindeki küçük bir şeyle oynarken. "Onu derinin altına giymiştin. Koruma büyüm işe yaradı."

"Öyle oldu. Beni kurtardın Penelope."

Sonunda kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak başını kaldırdı ve nedense ben de öyle yaptım.

Göğsümü titreten ağlama dalgası geçtikten sonra, "Seni yaptığın şeyi yapmaya zorladığım için beni affedecek misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Yapacağım."

"Biblomu bana geri ver," dedim elimi kaldırarak.

Kurt kürkünün parçası artık kabaydı ve kanla lekelenmişti, benim mi onun mu, bilmiyordum. Belki de beni kurtaran şey buydu. Belki de kurtarmamıştı. Kimse bilemezdi. Geçidin ötesindeki kız bile.

Cerina.

Etrafımdaki insanlar sarıldı, öpüştü ve ağladı; barışın örtüsü nihayet savaşın ağırlığı ve kayıplarıyla gölgelenmiş yüz ifadelerini ısıtmıştı. Orada

gömmek için çok fazla vardı. Düşündüğümde çok daha fazlaydı. İki gün sonra bile, hala işimizi bitirmeye yakın bile değildik. Kollarım ağrıyordu ve omuzlarım ağırlaşmıştı ama kendi kederime boyun eğmeden günü geride bırakmıştım. Teselli edilecek çok fazla kişi vardı. Verilecek çok fazla 'özür dilerim' vardı. Ve yıkıntılar altında terk edilmiş bir krallık, tüm gözleri üzerimde, yine umut dolu.

Isjord'da kış, tam ortasında olmamıza rağmen biraz yumuşamıştı. Belki mevsimi ısıtan beyaz alevdi, belki de başka bir şey. Belki de çocukların koparıp mezarların üzerine bıraktığı beyaz çiçekler çevreyi kaplamıştı.

"Ayağa kalkman gerekiyor mu?" Cai bir kolunu omuzlarıma atarak sordu.

"Hissediyorum... Hissediyorum-" Ne hissediyordum ki? "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu kadar ışıksız. Hiç bu kadar güçlü olmamıştım. Önceden büyümü çağırmak zorundaydım, şimdi sadece parmaklarımda duruyor. Rüzgâr benim çağrıyla duruyor. Gökyüzü hiç komut vermeden, sadece basit bir düşünceyle gürlüyor." Diz çöktüm ve avucumu karın üzerine koydum, altındaki sihir tabakasının tenimdeki manyetik çekimini hissettim. "Toprak da acı çekti, büyüm ve varlığım onu iyileştirebilir, çünkü artık benden besleniyor."

"Şimdi ne olacak? Isjord her zaman istediğin gibi senin. Peki şimdi ne olacak?"

Tenim hâlâ soğuktu. Kar yabancı geliyordu. Bundan sonra her kışın ortasında sıcak kalacak tek şey düşüncelerim olacaktı - babamın varlığıyla yüksüz. "Tek Krigborn ben değilim."

Yutkundu, gözleri karlı genişliği tarayarak kardeşimin üzerine düştü. "Eren bunu istemiyor. Bunu sen de biliyorsun."

İçimi çektim ve yan tarafını dürttüm. "Uyumaya ihtiyacın var. Ve en önemlisi, banyo yapmalısın, Cai."

Beni daha yakına çekti ve yüzümü koltukaltıyla kapattı, ben kıvranıp tekmeler atarken tekrar temiz hava almama izin verdi. Biraz öğürdüğümde kahkahayı patlattı. "Çiçekli kralın senin zevkini yumuşatmış. Günlerce banyo yapmadan dağlarımıza tırmandığımız zamanı hatırlıyor musun? Benden daha kötü kokuyordun."

"Bir daha asla bunu yapmayacağım."

"Hadi ama, bu eğlenceliydi. Aslında şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi," dedi ve gözleri tekrar kardeşime kayınca kahkahası neredeyse hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü.

"Gitmesine izin verme. Onu değil, Cai. Bu sefer olmaz. Bir daha olmaz." "Gitmesine izin vermekten iyidir."

Omzumu dürttü

onun. "Evine git. Sahip olduğun o piç kocan aklını kaçırarak ve deli bir kral öngörülebilir gelecekte benim kart destemde yok."

Dikkatim yine halkımın üzerindeydi. Yardım eden müttefiklerimize. "Henüz değil."

Seraphim halkı kaybolmuş görünüyordu ama kendi

kayıplarına rağmen yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hepsi durdu

Ben yaklaşıp başlarını eğdiğimde ne yapıyorlardı?

Aralarına oturdum, çantamdan bir sargı bezi çıkardım ve genç bir kızın koluna sardım. "Nilsa'yı buraya gömmek istediğinizi duydum."

"Eğer izin verilirse," dedi benden yaşça büyük olmayan bir kız -Nilsa'nın yanında savaşmış olan rahibe Alyone. "Öyle olmasını isteriz. Şehitlerimiz korurken öldükleri topraklarda onurlandırılmalı. Eğer denizler olsaydı, dalgalarında sürüklenmelerine izin verirdik. Eğer gökyüzü olsaydı, küllerini rüzgârda savururduk. Ama karlar üzerinde öldü ve karların altına gömülmeli."

"Onur duyarız," dedim. "Ve her zaman borçluyuz. Şimdi ne yapacaksın?"

Yüzüne bir belirsizlik çöktü. "Eve dönün. Elimizden geldiğince onaralım."

"Halkım gezgin değildir ama evinizi yeniden inşa etmenize, krallığınızı yeniden kurmanıza yardım etmek için ellerinden geleni yaparlar. Nasıl yapabilirsek."

Başını iki yana salladı. "Kralımız yok, kraliçemiz yok, yeniden inşa edeceğimiz bir krallığımız yok."

"O zaman bir taç tak." Ona elimi uzatarak, "Kılıcını bana ver" dedim. Şüpheyi de olsa dediğimi yaptı ve ben de metalin elektrikle ısınmasını sağlayarak, parçalanmış bir taç şeklini alacak kadar yumuşamasına izin verdim. "Al bakalım. Şimdi tek ihtiyacın olan, birçokları uğruna hayatını feda edebilecek kadar istekli biri. Ve bu yeterli. İnsanların sana nasıl baktığını görüyorum. Seni nasıl takip ettiklerini. Ama

En önemlisi, onlara nasıl baktığınızı görüyorum. Onlara nasıl liderlik ettiğinizi. Eğer oturacak bir taht yoksa, onu inşa edin."

Derme çatma tacı aldı, bir süre elinde sıkıca tuttuktan sonra halkına baktı ve onlar da başlarıyla onaylayınca başını salladı. "Size teşekkür ederiz. Sizin türünüz topraklarımızda her zaman hoş karşılanacaktır."

"Bizimkinde de öyle olacak," dedi Magnus ve ben de ona doğru döndüm. Adam bugün gururunu bir taç gibi başında değil, omuzlarında taşıyordu. Bu ağır bir örtüydü çünkü bana doğru attığı adımlar ağırdı. "Pek çok şeyden şüphe ettim. Ama inanır mısın, bunun üstesinden gelebileceğinden bir kez bile şüphe etmedim."

"Ben yapmadım."

"Biliyorum. Gözlerinde gördüm. Her zaman gözlerinde gördüm. Artık görmemeyi umuyorum. Bu diyarın yaşamana ihtiyacı var. Ailenin yaşamana ihtiyacı var."

"Halkınız iyileşecek mi?"

"Şehirlerimiz iyileşecek. Krallık iyileşecek. Sizin sayenizde bu fırsata sahibiz."

"Benden bu kadar korkmana gerek yok Magnus."

Sırıttı. "Saygı gerçekten de korkulacak bir şey. Kocanızla ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum da, adamı hor görmek istemiştım. Seni de hor görmek istiyorum. Ne yazık. Sizi hor görmek kolay ama saygı duymak çok daha kolay." Geri çekilirken parmağıyla beni işaret etti. "Oğullarımın geri kalanından uzak dur."

Tüm gün boyunca onu terk ettiğim için kızmak yerine, Kilian uyuyordu. Nia onun yanındaydı ve iyileşmesine yardımcı olmak için vücudunun her tarafına yayılan ilaçla ıslatılmış ıslak bezleri sessizce değiştiriyordu.

"Daha önce hiç bu kadar sessiz uyumamıştı," dedim, yatağa tırmanıp yanına gittim, yanağını öptüm ve baharın kokusunu içime çekmek için burnumu tenine bastırdım. Yüz hatları çok yumuşak, çok tatlı ve rahat görünüyordu. Çok sıra dışı. "Çok yorgun olmalı."

"İçkisine bir şey katmak zorunda kaldım." Homurdandım. "Nia."

"Hiç onun kadar gergin birini görmemiştim. Onu sakinleştirmenin tek yolu buydu." Omuz silkti, kıkırdamalarımıza rağmen kocam kıkırdamayınca sırıttı. "Dışarı nasıl görünüyor?"

"Gökyüzü mavi ve güneş parlıyor. Her şey daha iyi olacak."

İkimiz de kuyrukta iç geçirdik ve daha fazla kıkırdama başladı. "Mutlu olalım, tamam mı?"

"Pekala. Gidelim. Şimdi gidin, Moriko'yu önümüzdeki bir saat içinde görmezseniz dağlarımda çığ düşürecek. Oraya sensiz gittiğimde o kadar sert homurdanıyor ve ters ters bakıyordu ki içimden yabancı otlar çıkacak sandım."

Kocamın yanağını tekrar tekrar öptüm. "O artık benim."

Ayağa kalktı ve bacaklarını uzattı. "Bu gece eve dönmeden önce Thora'ya uğrayıp yeni görevine uyum sağlayıp sağlamadığına bakacağım." Ayrılmadan önce kapının yanında durdu, bize baktı, ela gözleri uzaktan parlıyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi başını sallayarak. "Bunu seviyorum. Sessizliği."

İlk kez. "Ben de öyle."

Kilian inledi, yüzü hafifçe buruşurken uyanmaya başladı. Elleri, benim elimi bulana kadar yanındaki boşluğu okşadı. "Snow?"

"Evet, sevgilim?"

İç çekti, tekrar rahatladı. Gözlerini açması bir anını aldı.

"Neden benden bu kadar uzaktasın?"

"Seni incitmek istemiyorum," dedim, ona biraz daha sokularak.

"Nia ilacıma bir şey koydu, değil mi?" "Hayır mı?"

"Hm. Daha yakına," diye emretti ve ben de kendimi ona yapıştırarak yanağımı omzuna yasladım.

O bana baktı, ben de ona. Bir süre için. Uzun, çok uzun bir süre. Akşamın sessizliği, açık balkonun mermer zeminine çarpan, yavaş yavaş yükselen ve güçlenen yağmurun yumuşak pıtırtilarıyla doldu, hava en yumuşak rüzgar ve en tatlı kokuyla serinledi. Bu hissettim... bunu hissettim. Her ne ise, onu o kadar yoğun hissediyordum ki tüm vücudum uğulduyordu.

Başparmağını yanağıma sürttü. "Neden kızarıyorsun?"

Birkaç bukleyi gözlerinden uzaklaştırdım. "Sana çok aşığım, Kilian Castemont. Ama o bandajdan kurtulur kurtulmaz seni boğacağım."

Kıkırdadı ve uzanıp alnımı, gözlerimi ve burnumun ucunu öptü. "Ve sana çok aşığım, Snowlin Castemont. O kadar ki bu bandajdan kurtulduğumda beni boğmana izin vereceğim."

Burnumu yanağına dayadım ve baharın yumuşak kokusunu içime çektim. "Kilian."

"Evet, kalbim."

"Çabuk iyileş. Kemiklerini yutmak istiyorum."

Kıkırdadı. "Acımı öpmek yok mu? Bu süreci hızlandırabilir."

"Keşke, sevgilim."

"Öyle. Et ettir, onarır. Ama içimdeki acıyı senden başka kimse onaramaz."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "İçinde bir şey mi acıyor?"

"Öyle. Belki de hep öyle olacak. Gözlerimi her kapattığımda kollarımda öldüğünü görüyorum."

Bu şekilde, adamı her yerinden öpücük yağmuruna tutarak neredeyse boğuyordum. Bir nefes almak için durdum ve bana gülümsedi, kendi yüzüm onun mutluluğunu taklit etti. "Çabuk iyileş," dedim dudaklarının arasından. "Böylece sana endişelenmen için siyah saçlı bebekler verebilirim."

"Biliyor musun," dedi, vücudunun her tarafını saran ilaç dolu bezleri atarak. "Ağrı hiç o kadar kötü değildi. Daha çok bir çimdik gibi hissettim."

Gerçek acıdan inleyene kadar omzunu ısırdım ve sonra tüm ilaç bezlerini toplayarak yaralı cildine düzgünce geri koydum. "Aptal."

Beni o kadar aç bir şekilde öptü ki, hâlâ kırık olan bedenine tırmanmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. "Beni kışkırtma."

"Önce iyileş."

Bir elini yanağımın üzerine koydu. "O zaman önce sen de iyileşmelisin."

"Yaralı değilim sevgilim, sana büyüünün beni iyileştirdiğini söyledim."

Eli göğsümün üzerine düştü. "Buraya." Sonra başımın üstüne. "Ve buraya."

"Kil-"

"O zaman... o zaman ikimizi de ölümüne endişelendirecek siyah saçlı bebeklerimiz olur."

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım ve sadece ona sarıldım, bunu yapabildiğim için çok mutlu olmamaya çalıştım

tekrar. "Pekala."

İç çekti. "Dünya nasıl?"

Tavanım dışarıdaki hafif yağmur ve gök gürültüsünü yansıtarak parlıyordu. "Canlı. Yaşıyor."

Babam gitmişti.

Sonunda gitmişti.

İçimden bir kahkaha patladı. Ve bir tane daha.

Diğerleri.

Gözyaşları
gibi.

Çok fazla
gözyaşı. Ama
ağlamak yok.

Sadece gözyaşı.

Kilian alnını benimkine bastırdı, birçok farkındalığın ortasında bana sarılırken gözleri sıkıca kapalıydı. Rahatlamanın ortasında.

Rahatlama garipti. Bir kilit gibi. Arkasında çok şey saklıyordu.

Her şeyi yapabilir, düşünebilir, umabilir, dileyebilir, bekleyebilir, isteyebilir, ihtiyaç duyabilir, arzulayabilirdim. Yaptığım, düşündüğüm, umduğum, dilediğim, istediğim, ihtiyaç duyduğum, arzuladığım son şey olabileceğinden korkmadan her şeyi.

Bir gelecek vardı.

Birçok gece.

Birçok gece ona böyle sarılabılırdim.

Korkmadan.

BÖLÜM ELLİ-CİX

BLACK KNIGHT TAKES C3

SNOWLIN

Alaric ve onun akşam yemeği planı tarafından bile durdurulmamıştı.

Savaş. Yaşlı adam çok fazla kilo kaybetmiş ve uykusuz kalmıştı.

Son birkaç haftadır oturup sessizce yemek yememizi emrettiğinde hiçbirimiz sesimizi bile çıkarmadık.

"Emekli oluyorum," dedi ve oda daha da sessizleşti. "Drava'da, babamın evinde yaşayacağım. şehrin gürültüsü başımı ağrıtıyor."

Cehennemdeydi.

"Biraz zor olacak," dedi Kilian çatal bıçak takımını indirirken. "Yardımaınıza ihtiyacım olan bir proje var."

Çiğnemeyi bıraktı ve bize baktı. "Ne projesi oğlum?"

"Myrdur. Yeniden inşa edelim. Cai, Nia, Snow ve ben buna çoktan karar verdik. Önümüzdeki yaz geçtikten sonra başlayacağız. Gerekirse her seferinde bir taş."

Vasimin gözleri büyüdü ve yaşlarla doldu. Oraya kazınan acı yürek parçalayıcıydı. Yaşlı adam burnunu çekti ve

Başını salladı ve tabağı da yiyecekmiş gibi bifteğini şiddetle kesti. "Belki o zaman emekli olmam. Her şeyin nereye gittiği konusunda yardımınıza ihtiyacın olabilir."

Kocam su bardağının arkasına sırtışını gizleyen ve başını sallayan Caiden'a baktı. "Kesinlikle."

Penelope boğazını temizledi. "Atlas ve ben kur yapıyoruz," dedi tüm ciddiyetiyle. "Oraya bir şeyler fırlattığımızdan beri..."

Kilian neredeyse bir yudum suda boğuluyordu. "Kur yapmak mı?"

Nia hafifçe kıkırdarak küçük Pen'in eline uzandı. "Oh, Pen, ikiniz adına çok mutluyum."

Küçük havuç kızardı. "Teşekkür ederim, Nia."

"Kur yapmak mı?" Kilian kulağına mırıldandı. "Bu da ne demek şimdi?"

Ona kaşlarını kaldırdım. "Kil, sevgilim."

Başını sallayarak yemeğine döndü, ama Pen'in kur yapmaktan ne kastettiğini hâlâ tam olarak bilmediğinden emindim.

"Madem itiraf zamanı geldi," dedi Mal koltuğuna yaslanarak. "Seraphim'e gidiyorum. Alyone benden yardım istedi."

Gözlerim doğrudan birine gitti ve o değildi.

Thora çiğnemeyi bıraktı, bakışlarını yere indirdi. Geçtiğimiz haftalarda ikisinin birkaç kelimedenden fazla konuştuklarını bile görmemiştim.

"Ne kadar sürece?" Ben sordum.

"Bana ihtiyaç duydukları sürece. Bir hafta, bir ay, bir yıl, on yıl. Kilian beni Eldritch Komutanı olarak görevlerimden azat etti. Şimdilik Neo devralıyor."

"Geçici olarak," diye homurdandı Kilian nefesinin altından. Thora artık o kadar da şaşırmış görünmüyordu.

"Biliyor muydun?" Ben sordum.

"Neo bana birkaç gece önce söyledi," diye yanıtladı sıkılarak, yemeğini keserken.

Mal alay etti. "Gördüğüm kadarıyla şimdiden önemli bilgiler yaymaya başlamış."

"Sadece bana, sadece onun için önemli olanlara söylediğini söyledi." Yemeğini yavaşça çiğnedi ve sessizce ekledi: "Birisi için nasıl olmayı hak ediyorsam öyle."

Nia boğazını temizledi ve hepimize bir gülümseme fırlattı. "Mor ve ben bir köpek sahiplendik."

Karısı biraz ofladı ve kendi kendine mırıldandı. "Onun sevgisini şimdi de bir köpekle paylaşmak zorundayım. Böyle cezalandırılmak için ne yaptım ben?"

Nia ona bir bakış fırlattı ve yaşlı kraliçe başını salladı. "O... dedikleri gibi... çok sevimli."

Visha sessizce tabağımın yanındaki masaya küçük bir tahta kuş ve bir kâğıt parçası koydu. "Golgotha Hellas'a çekilmeden önce bunları senin için bıraktı."

Küçük heykeli aldım, başparmağımı kusursuz detayların üzerinde gezdirdim.

Dört kanat.

Başından ve uzun kuyruğundan aşağıya doğru bir şimşek izi.

Dört pençe.

Bir şimşek kuşu.

Kehanet gibi. Sen de aynı şekilde mükemmeldin. Belki de ebedi hayatımda tanık olacağım tek yeniden doğuş. Birbirimizi bir daha görmeyelim gardiyan. Bana neden kaostan, onun mükemmelliğinden beslendiğimi hatırlatıyorsun. Daha fazlasını arzulamıyorum. Yaratıklarım mutlu ve canlı. Aranızda kaldığım o birkaç günde öğrendim ki belki de önemli olan tek şey bu.

Kışa doğru kayan havaya rağmen rüzgâr tatlıydı. Taren kalesinin huzurlu şehime bakan çatılarında oturup tüm yaşadıklarından sonra nefes almak en tatlısıydı. Hayatta kalmayı kutlamanın en iyi yoluydu. Çok şey kazanmamıştık ve çok şey kaybetmiştik. Savaştan sonraki üç hafta boyunca, belki de hiç kazanmadığımızı fark etmiştik. Hiç kazanan olmamıştı. Sadece diğer taraftan biraz daha az kaybedenler vardı.

"Eğer söyleyeceklerini reddederlerse ne yapacaksın?" Alaric yanımda durduğu yerden, güneşin altında parıldayan şehrin yüzünü izleyerek sordu.

"Beni küçümsemek ne zamandan beri akıllıca bir seçim oldu?"

"Onlar tanrı, evlat. Seni dinlemeye bile tenezzül etmeyebilirler."

"Alaric," dedim ona dönerek. "Ben lanet olası seyirciyim."

Asayı kaptığım gibi çatıdan atladım ve Valda Acme'ye tırmandım. Tırmanış bu sefer daha yumuşaktı ve birçok kişinin hayatları boyunca neden bu yolu bu kadar sık kullandığını anladım. Zirveye ulaşmadan önce sadece düşüncelerimle baş başa kalmak beni biraz sakinleştirdi ama dilimi kavurduğu kesindi. Dağın tepesine ulaştığım an, bu küçük yürüyüş için yanıma yiyecek ve içecek almadığım için öfkem yeniden kabardı.

"Kapıların kudretli muhafızı," diye mırıldandım etrafıma bakarak. Tanrısal kulaklarının bu sabah konsey toplantısında yapılan tüm kötü konuşmalardan dolayı kaşınıyor olması gerektiğini düşünürsek, çoktan burada olmalıydı.

Calandra aramamdan hemen sonra geldi. İlk tanıştığımızda olduğu gibi kudretli ve ilahiydi. Gözleri büyüdü, asaya ve bana bakıyordu. "Bunun anlamı ne?"

"Tanrını çağır," dedim asayı yere saplayarak ve anemon kaplı zemine oturarak. "Aslında, hepsini çağır."

Eğlenceli olmayan kısa bir kahkaha attı. Ben de gülmeyince tepkisi tedirginliğe dönüştü. "Onlar-"

"Benim çağrım üzerine gelecekler. Eğer bu onları ilgilendirmiyorsa, o zaman ben sizin diyarınızda bir yürüyüşe çıkar ve bunu bir mesele haline getirebilirim," dedim. "Şimdi acele et. Oldukça açım. Çok beklersem kana susayabilirim."

İsteksizce gümüş sütunlara doğru geri çekildi ve havada kayboldu.

Bekledim.

Ve bekledim.

Belki saniyeler belki de saatler, bilmiyordum çünkü gerçekten, gerçekten ve kesinlikle açtım. Açlık çoğu zaman zamanın çok yavaş ya da çok hızlı geçmesine neden olurdu.

Döndüğünde yanında başka biri duruyordu. Daha önce gördüğüm biri. Asterin Gölü'nde, Kilian'ı neredeyse kaybettikten hemen sonra. Uzun beyaz saçları ve hoş bir yüzü olan bu tanrı bana ıslı ıslı gülümsüyordu. Kilian'ı bana geri getiren oydu.

"Daha önce hiç talep edilmemiştim," dedi yumuşak bir sesle, sesi ipek ve bulut gibiydi ve sanki bir emirmiş gibi dimdik oturmamı sağladı. Aramızda sadece akrabaların kurabileceği türden bir bağ vardı. Uzak bir tedbirsizlik duygusu. Ve bunu hissettiğim sadece birkaç kişi vardı.

"Ne kadar değerli," dedim, ellerimin üzerine yaslanarak ve kaşları biraz yukarı kalktı, benim hanımefendiye yakışmayan duruşumu fark etti. O tırmanış yüzünden sırtım beni öldürüyordu. "Geri kalanınız nerede?"

Tam istediğim anda, hepsi kapılardan döküldü. Biri diğerinden daha çarpıcıydı. Hepsini tanıdım. Ithicea'nın sekiz baş tanrısı da hayalimdeki bir kopyası olarak karşımda duruyordu. Kudretli. Görünüşleri için en uygun kelime buydu.

Koyu renk, düz, ipeksi uzun saçlı kadın önce bana sonra da Nubil'e ince bir kaş kaldırdı. "Büyüleyici bir yaratık."

Nubil gururla başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Deli babamdan başka kimseye teşekkür etmemeliyim," diyerek saçma konuşmalarını kestim. Asayı her birine doğrulttum. "Bu arada, hepsi sizin suçunuz."

Nubil sırtıtlşını gizlemek için çenesini indirdi ve "Kenarları biraz kaba" dedi.

"Bizim hatamız mı?" diye sordu biri alınganlıkla.

Bu egoyu her yerde tanıyabilirim. "Ah, sen Krig olmalısın. Bıyığın var sanıyordum." Parmaklarımı şıklattım. "Hayır, o Henah'tı. Anlaşılır bir kehanette bulunan ve beni öldürmek için koca bir ulusu ayaklandıran kadın. Ama durun, daha da iyisi var. Görünüşe göre onların da tek umudu benim."

Hâlâ metanetli ve özür dilemeden duruyordu. "Bu insan doğasının bir kanıtıdır ve geleceği örmek benim hediyemdir."

"Ya da beceriksizliğiniz, hanımefendi," diye alay ettim. İçlerinden birinin bana aldırmadan elindeki küçük mavi bir kuşla oynadığını fark ettiğimde tepkim kayboldu. Dyurin.

O da baktığımı fark etti ve bana bir gülümseme sundu. "Jayre iyi. Sevdiklerinin arasında. Ejderhalar yalnız yaratıklardır, en çok yuvalarında mutlu olurlar. O mutlu."

Başımı salladım. "Öyle olsa iyi olur." Sonra aralarında Cyra'yı buldum, gururlu görünümlü bir kadın, şımartılmış tanrılar arasında bir savaşçı.

Ben daha sormadan o da cevap verdi: "O iyi. Ama her gün doğumunda seni bekliyor."

Gözyaşlarımın bulanıklığı çok ani oldu, dünya etrafımda batıyordu. Elimin tersiyle yanaklarımı sildim ve asayı ayaklarının dibine atarak ayağa kalktım. "O geri dönüyor. Aurora buraya ait değil."

Hepsi şaşkınlık içinde bakakaldı.

Henah asaya bakarak, "O bir hediye idi," dedi. "Bir hediye geri verilemez."

"O bir lanetti. Fader bize bir lanet bahşetti."

"Acının sözlerini yanlış yönlendirmesine izin verme," dedi gül rengi saçlı bir kadın öne çıkarak. Korkunç bir şekilde oğluna benzeyen adama sarılışına bakılırsa, bu Plantae olmalıydı.

"Düşün," dedim. "Kurallarınız ilahi silahların biz insan alemlerine bahşedilmesine izin vermiyor ama Aurora bir silah olarak verildi. Fader pek çok kuralı çiğneyebilir, onu sürgün edip inançsız bir ölümlüye ölümsüzlük verdiğinde pek çok kuralı çiğnedi, özellikle de kendi koyduğu kuralları. Ama kuralları çiğnemenin yansımaları vardır. Her İncil, her fısıltı, kitap ve şarkı böyle der. Bir de bana bakın. Ben kuralları çiğnemenin yansımasıyım. Bir değil. İki tane bile değil. Birçoğu çiğnendi ve ardından gelen sonuçlar zincirine bakın. Fader'ın lanetinin yol açtığı sonuçlara bakın. Yıkılan krallıklar, açgözlü krallar. İnsanı insana düşman etti. Ama insanı Tanrı'ya da düşman etti. Sırada ne var? Sıradaki bizim sonumuz mu olacak? Fader'ın görmek istediği de buydu, değil mi?

Nasıl hayatta kalacağımızı. Hayatta kalmaya değer miyiz, değil miyiz? Bir çeşit arınma. Diğerlerini vuran hastalıktan - inançsızlıktan - etkilenmeyecek diyarları ayırmak." Kollarımı iki yana açarak gökyüzüne baktım. "Öyle değil mi, seni bok parçası?"

Cyra homurdandı ve Krig ona bir bakış attı.

Tekrar onları işaret ederek, "Siz küçük dikenli haşereler boş zamanlarınızı ayaklarınıza kapananlarla uğraşarak geçiriyorsunuz," dedim.

Krig bana ters ters baktı. "Sen cesur-"

"Sadece yorgunum," diye alay ettim Kış Tanrısı'na. "Beni bitkin görmek istemezsin, inan bana."

"Bizi yanlış anlıyorsunuz," dedi Plantae. "Hem de ciddi bir şekilde. İnsan hayatına bu kadar kolay karışamayız. Bazen yardım edebileceğimiz tek yol acıya neden olacak bir yoldur."

"O zaman yardım etme."

"Toprak ölecek," dedi. "Eskiden olduğu gibi."

"Neden umursuyorsunuz? Dualarımıza bu kadar mı açsınız?" "Dün gece," dedi Henah. "Küçük bir çocuk dua etti ki

yıldızları daha sık görebilirdim. Ayı da. Güneşi de görebilmek için dua etti. Gökyüzünü. Yine de karı seviyor. Ve ateşi. Ateşin etrafında oynar. Öyle küçük ruhlar vardır ki, herhangi birimiz ne kadar artık üzerinizde ışık saçmak istemezse istesin, bizi her zaman geri getirirler. Ama küçük duaları kötülüğü gölgede bırakmaz. O küçük ruhları korumak için elimizden geleni **yapmalıyız**. Sen de öyle olmalısın.

Snowlin, dün gece yapılan pek çok küçük dileği korumaktan gurur duyuyorum."

Suçluluk duygusu da uzun bir yolculuktu. İnsanın boğazına bir kordon gibi sarılması dışında. "Beceriksizliği haklı çıkarmak için ne güzel bir yol. Sanki her şey benim hatammış gibi beni suçluluk duygusuyla oraya fırlatmak. Sanki yaşadığım her şey birçoğunun iyiliği için haklıymış gibi."

Bakışları karardı. "Anlamıyorsunuz." "Görünüşe göre çok şey. Ama sen hiçbir şey anlamıyorsun."

Krig kollarını kavuşturup benden uzaklara, krallığının uzaklarına bakarak, "Hâlâ geri alamayız," dedi. "Bu diyarın zaten bir koruyucusu var. Bir koruyucuya ihtiyacı yok. onu."

"Sen diyarların koruyucusu değilsin, Eldingchild," diye mırıldandı Krig. "Senin koltuğun Caelum'da, yani hizmet ettiğin cennette. Bu nedenle, herhangi bir kararı dikte edemez veya emir veremezsiniz."

"O halde Caelum'da hizmet ettiğim bu koltuğu terk etmeliyim."

Birkaçının nefesi kesildi.

"Saçmalama," dedi Nubil, bana gülümseyerek ve elini sallayarak. "Yeri paylaşabilirsiniz."

Plantae'nin gözleri yuvarlak ve çok genişti. "Yapabilir mi?"

Beyaz saçlı adam tatlı bir sesle, "Topraklarımı yakmasını istemiyorum, değil mi? O gün ne dediğini hepiniz duydunuz."

Öyle mi?

Nubil elini bana doğru uzattı. "Muhafızı ben alacağım," dedi ve parmak eklemlerimi öptü, dokunuşu çok hafif ve insanlık dışıydı. Gözlerini kaldırıp bana baktığında, gözlerinde mavi bir parıltı belirdi, neredeyse kayan bir yıldız gibi. "Fader'ın bana bir iyilik borcu var. Ondan bunu istemek için sabırsızlıkla bekliyordum."

"Hepsinin sana iyilik borcu mu var?"

"Bazıları. Diğerleri aidatlarını çoktan ödedi. Sen de bir noktada bana borçlu olmalısın." Gülümsemesi zarifti. "Senden bir iyilik borçlu olmayı çok isterim, Snowlin."

Kilian kalp krizi geçirecekti. "Peki. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kaşları yukarı kalktı. "Anlat."

"Çocuklarımin ya da kardeşlerimin büyülerinden benim çektiğim gibi acı çekmemelerini sağla. Benimkiler de Obscur'un ki gibi bu lanetli kanı paylaşacak."

Bana dişlerini gösterdi. "Tamamdır. Ben de bu iyiliğimi nakde çevirmek istiyorum."

"Devam et."

"Sana ihtiyacım olduğunda yanımda otur." Hells. "Bu ne sıklıkla olacak?"

"Bunu zaman gösterecek. Ancak sizi sevdiklerinizden uzak tutmak gibi bir niyetim yok."

"O zaman öyle olsun."

Gözleri parladı. "Öyle olsun o zaman, gardiyan."

"Neden bu diyarı terk ettiniz?" Geri çekildiklerinde sordum ve hepsi durup tekrar bana döndüler.

"Gittiniz ve bir daha dönmediniz, sadece bu toprakların dualarından beslenmeye devam ettiniz."

Cevap veren Adan oldu. "İnanç dağıldı. Rahatlatıcı bir şey olmaktan çok güvendikleri bir şey haline geldi. Artık ihtiyaçlarını karşılamadığında, bizi kitaplara yazdılar ve sözlerimizi kendi anlatılarına uyacak şekilde çarpıttılar. Savunduğumuz ve sunduğumuz şeylerin çoğunu kararttılar. Numen halkının yeniden dua etmek için bir nedene ve hatırlatıcıya ihtiyacı vardı. Sadece bize değil, kendilerine de. Zaman zaman onlara bir hatırlatma gönderiyoruz. Artık yeniden bir sebepleri var. Siz onların yeniden inanmalarını sağladınız."

İnanılır gibi değil. "Siktir. Seni."

Uzun boylu, soluk benizli, kırmızı gözlü ve siyah saçlı adam gürültülü bir kahkaha attı. "Aileme çok iyi uyum sağlayacaksınız. Sen ve kocan bir ara bizimle yemek yemelisiniz."

"Bir trol tarafından giyilen terli bot tabanlarında boğulmayı tercih ederim."

"Ölmek için oldukça... tuhaf bir yol," dedi Celesteel, biraz şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırarak. "Ama beni şaşırtmanın her zaman yeni yolları vardır."

"Tatlım," diye fısıldadı Plantae ona. "Alaycı davranıyordu."

"Biz de severiz, cehennemlerde," dedi gururla, onlar kapılara doğru geri çekilirken bir el sallayarak. "Et tüketmiyorsunuz, değil mi? Gönlünüzün istediği tüm sebzeleri isteyeceğim. Aslında Desire'ye rastladığımda kendim isteyeceğim. Hiçbir şey yapmana gerek yok, Snowlin."

Bir süre orada öylece kaldım ve boş kapılara bakakaldım.

Şaşırdım.

Nubil de bir süre orada kaldı. Neredeyse gururla bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Teşekkür etmesi gereken kişi benim," dedi. "Yanımdaki koltuk yeniden doldu. Artık sıkılmayacağım."

"Onu kurtardığın için."

"O kendini kurtardı. Ben sadece bu dünyanın kapılarının onun için tekrar açılmasını istedim. Celesteel'in bile fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Kocan acılar nehrini yüzerek sana geri döndü. Sana dönmek için ruhlarla ve ilahi güçlerle savaştı. Bunu daha önce hiçbir erkek yapmamıştı. Ama o bir erkek değil, değil mi?"

"İmgelemler için."

Sırıttı. "Geçidi açanın ben olduğumu biliyor muydun?" "Ve Aurora'yı öldüreceğimi de biliyordun. Benim görmemi istedin onu öldürürsem ne olur?"

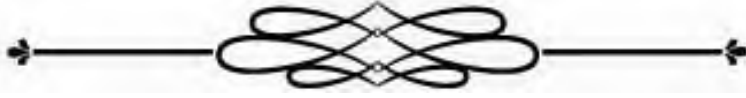
"Öfkeniz çok güçlü. Hepimizin şüpheleri vardı. Fader'ın da vardı." "Galanthus'u sen yetiştirdin."

"Bahar geldiğinde kendini göstermeli." "Peki Numen'e açılan kapılar?"

Başını iki yana salladı. "Ben sadece işaretlerin ortaya çıkmasına izin verdim. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacaklarını biliyordum."

"Sen yardım ettin. Yardım edemeyeceğinizi söylediler."

"Öyle mi?" diye sordu, geri çekilerek. "Yardım ettim mi? Şah matını al, Snowlin. Bu oyunu tek başına kazandın."

Bir kez daha Ölü Topraklar'da yürüdüm. Gökyüzü hâlâ kızıl, toprak hâlâ çorak, hava hâlâ sıcaktı. Tüm bu olanlardan sonra, sanki her şeyi hayal etmişim gibi, herhangi bir gün gibi hissetmek büyüleyiciydi.

Bir insanı bir hayvandan daha fazla bağlayan zincirleri çekiştirerek monoliti geçtim. Vas, artık Demir değil. Visha, yeşil kertenkeleye dönüşmek için tükettiği Caligo'nun tüm özünü çekmeyi başarmış ve ölümsüz adamın kabuğunu geride bırakmıştı. Çoğu onun kadar şanslı değildi. Diğerleri içlerine ekilen fideden o kadar etkilenmişlerdi ki, ruhları ayrılmadan çok önce ölmüşler ve geride sadece çürümüş bir beden bırakmışlardı.

"Bana battaniye ya da deri çizme yok," dedim yanmış toprakları gizleyen sık dallardan oluşan ormanda manevra yaparken. "Hayal kırıklığının ötesindeyim."

Konuşmadı.

Ağızına soktuğum çorap yüzünden olabilir. Ya da değildir. Ağızma hiç çorap tıkanmamıştı, o yüzden bilemem.

Kalın jelatinimsi kalkanın içinden geçip Numengarth'ta kimsenin varlığından haberdar olmadığı küçük cehennem diyarına adımımı attığımda o lapa lapa kadın hâlâ oradaydı ve anlamsız sözlerini tekrarlıyordu.

Vas nefes almakta zorlanarak dizlerinin üzerine çöktü ve ben de ayağa kalkması için onu zorladım. Sonunda, bu yalnız zamanı geçirmek için biraz konuşmaya ihtiyaç duyarak çorabı bile ağzından çıkardım. "Kalk. Kalk. Seni oraya sürüklemek zorunda bırakma beni."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bir pazarlığı yerine getirmeye."

Ceketime yapıştı. "Benim hayatımı alamazsın."

Ellerini üzerimden çektim. "Onu almaya hiç niyetim yoktu. Sonsuza kadar yandığını görmeyi tercih ederim. Ölümsüz. Acı çekerek. Herkes cehennem ateşinin bencilliğe karşı pek nazik olmadığını duymuştur. Aldırış etmeyi hor görür. Çok güzel yanmayacak mısınız?"

Vas'ın gözbebeklerinin titremesi ve batması yüzümde büyük bir mutluluk yarattı. Artık ruhu bedenine tamamen geri dikildiğine göre, gerçekte olduğu kişiye çok daha fazla benziyordu

-Sadece bir adam.

O zaten oradaydı. Ustrina Prensi duvarlardan birine yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve oldukça yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Etkilendim," dedi beni, fiyatımı ve arkamdaki bir şeyi dikkatle inceleyerek. "Sevgilin çok fazla endişeleniyor."

"Yeterli değil, inanır mısınız?" dedi kocam, tam yanıma geçip 'bunu konuşacağız' dercesine bana bakarak. "O cehennemle pazarlık yapmaya geliyor, ben de böyle tehlikeli eylemlerde bulunduğunuzda neler olacağını hatırlatmaya geliyorum."

Kahretsin. Burada ne işi vardı? Etrafa bakındım. Buraya nasıl gelmişti?

"Yalanlar çok kullanışsız ama nazik örtbaslardır," dedi Ezeziel, Kilian'a bir bakış atarak. "Sana hâlâ bunu mu anlatıp duruyorlar? Henah tarafından kutsanmış bir Aura'nın Caligo'nun bir muhafızıyla anlaşma yaptığını ve sonunda lanetlendiğini mi? Eğer böyle bir pazarlığa izin verseydi teyzem babamın ağzını burnunu kırardı."

"Ne demek istiyorsun?" Kilian sessizliğini koruyup prene sadece güvensizlikle kaşlarını çatınca sordum.

"Kocanızın ataları Numen'den gelmiyor. Obscur diye bir Aura yok. Bu sadece onun halkının buraya geldiklerinde kendilerine verdikleri bir isim."

Ne demek istiyordu?

Kilian'ın çenesi gerilmişti. "Benim halkım mı?"

"Astra halkı. Buradan çok uzak olmayan, Hiçlik Tanrıçası'na, büyükanneme ait bir diyar. Ölümü görebilir ve hissedebilir, duyguları görebilir ve hissedebilir, kaosu arzularken sessizliği arzulayabilirsiniz. Aydınlık ve karanlıktan, yaşam ve ölümden beslenirsiniz. Sen her şeysin. Geldiğin yerde, olduğun şeye tanrısal çocuk denir. İlk üç tanrının kanının döküldüğü topraktan doğan bir çocuk. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu sizi nadir bulunan bir şey yapıyor." Parmağıyla ikimizi işaret etti. "Bu sizi oldukça iyi bir çift yapar. Aslında olağanüstü. Bir tanrının özü ve diğer iki tanrının en saf yaratımı."

"Yalan söylüyor, değil mi?" Elimi sıkıca kavrayan kocama bakarak sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizliğı devam etmesi için bir davet olarak algılayan Cehennemler Prensi'ne gözlerini dikti, "Atalarınız Henah'ın izniyle kendilerini tarihe yazdılar. Astra halkı dünyaların gezginleriydi ve hâlâ da öyledirler, diyarları diğer birçok dünyadan gelen türlerin merkez üssüdür. Yine de seçebilecekleri bu kadar çok şey varken neden tanrısal kanın bu etkileyici olmayan diyara yerleştiğinden hâlâ emin değilim. Hükmedecek o kadar çok şey var ki - sadece insanlar değil, ilahi yaratıklar da." Kafa karışıklığımızdan tatmin olmuş bir şekilde elini ileri uzattı. "Bu bilgiyi bir hediye olarak kabul edin. Siz ve kocanız gibi yaratıklarla akraba olmak bana büyük bir zevk veriyor. Gelecek nihayet biraz heyecan verici görünüyor. Pazarlığımızın bedelini şimdi bana verir misin? Tabii başka bir şey yoksa. İnsanların merakını gidermek gerçekten de yeni bir hobime dönüşüyor."

"On sekiz değil," dedim.

Ezekiel'in kaşları kalktı. "On sekiz değil mi?"

"Onunla evlendiğinizde en az yirmi bir yaşında olacak."

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Sabırlı bir adamımdır ama kız yirmi bir yaşına geldiğinde hiçbir pazarlık beni gelinimi almaktan alıkoyamaz." Bir yay çizdi ve Vas'la birlikte gözden kayboldu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Kilian, ölümsüz ormandan çıkmak için dalların altına eğilirken hâlâ elimi sıkıca tutuyordu.

"Bazı ufak tefek şeyleri değiştiriyor," dedim, kolunu boynuma atıp bedenimi onunkine bastırarak. "Sen bambaşka bir âlemden geliyorsun, Kil. Godling, Aura değil. Bu ne anlama geliyorsa artık."

Önce alnımı, sonra dudaklarımı öptü. "Kimsenin bilmesinin bir önemi yok."

"Peki ya Mal? O da bilmeyi hak ediyor. Tanrılar tarafından lanetlenmiş hissetmemek için."

"Bilmek sana yardımcı oldu mu?"

"Mal ve ben bazen birbirimizin aynısıyız ama tamamen zıttıyız. Beni rahatlatmayan bir şey onu rahatlatabilir."

İçini çekti, beni tekrar tekrar öptü. "Haklısın. Hem de çok haklısın. Ona söyleyeceğim."

Urinthia ve Macaria diğer tarafta bizi bekliyorlardı. İki güçlü cadının yüzlerinde pişmanlık ifadeleri vardı.

"Lilith yirmi birinci yaş gününe kadar burada seninle kalacak," dedim. "Onu istediğin gibi yetiştireceksin."

Urinthia'nın duygusuz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Yirmi birinci mi?"

"Buna cehennemle pazarlık diyelim."

Büyük Bakire'nin ağzı aralandı ama kelimeler çıkmayınca Macaria onun yerine konuştu: "Size teşekkür ederiz Majesteleri."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok, cadı. Üvey kız kardeşimin kaderinde Ölüm Lordu'nun yanında ölümsüz bir ölüm var. Geleceğini seçme şansı yoktu. Ama yirmi bir yıl boyunca

kendi seçimlerini yapacaktır. Onu sadece bir günlüğüne bir Bakire değil, bir savaşçı olarak yetiştirin. O diyarlarda onu bekleyen şey, sadece beni küçümseyenlere dilediğim bir şeydir."

"Onun yanında durmayacak mısın?" Urinthia sonunda sordu. "Akrabalarının yanında. Onu görmek istemiyor musun?"

"O benim akrabam değil. Ve bana faydalı bir şey söylemeyecekse, hayır, onu görmek istemiyorum. Bu şekilde kalsın. Eğer başı dertteyse ya da canı yanıyorsa bana gelme. İlk kez konuştuğunda ya da ilk adımını attığında bana gelme. O ve ben en kötü nedenlerden dolayı birbirimize bağlıyız. Çözebileceğim nedenler ama bu önce onun sonra da senin ölümün demek. Ve Visha'ya bir söz verdim. Onun için ikiniz de yaşayacaksınız."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

CHECKMATE

KILIAN

S Ėimdi yüzünde soğuk ve kararlı bir ifade vardı.
Nedense bu beni endişelendirdi. Eğer Eren'i kral yaparsa

Kardeşim sonunda hep kurtulmak istediği cezaya arptırılacaktı. Bunu ona karşı kullanmayacak olsa da, bunun arkadaşıma ne yapacağından endişeliydim.

Thora çoktan oradaydı, Skadi, Elias ve saray yesi gibi görünen birkaç kişiyle sohbet ediyordu. Küçük kız kardeşin omuzları daha ağır, yüz hatları daha gelişmiş görünüyordu. Silas'ı öldürmüştü. Ve bunu nasıl başardığını sadece tanrılar biliyordu.

Kar yaklaştığında havanın kendisi bile sessizleşti. Hepsi başlarını eğdi, saray yeleri ve askerler diz çöktü. Hep bir ağızdan "Kraliçem," diye bağırdılar.

"Kalkın," dedi karım sertçe ve herkesi toplantı odasına götürdü, hükümdarın koltuğunun karşısına oturdu ve boş bıraktı.

Havada asılı duran çok fazla soru vardı. Ve Snow'un her biri için bir cevabı vardı.

Herkese bir bakış fırlattı. "Bugün sizi neden topladığımı biliyor musunuz?"

Yanından bir boğaz temizlendi, yaşlı bir beyefendiydi. "Tahtınıza oturmak için, Majesteleri. Isjord halkı cesaretsiz, çaresiz ve her şeyden yenik düşmüş durumda, daha iyi, daha yeni, sorunsuz bir Isjord umudu için size bakıyorlar."

"Yanlış görüyorlar," dedi karım ve birkaç kişinin ağzı açık kaldı. "Isjord'u yönetmek gibi bir arzum yok. Kanım Krigborn'dan çok Skygard'a ait, bu her zaman böyleydi ve kan mirasımı öğrendikten sonra daha da böyle olduğu kanıtlandı."

"Hiçbir Krigborn tahttan feragat etmedi kraliçem," dedi biri, destek için diğerlerine bakarak. "Ülke hayatta kalamayacak. Biz de hayatta kalamayacağız."

"Tahttan feragat etmiyorum Lordum, sadece tacımı başka bir Krigborn'a, bu topraklara gerçekten sahip çıkacak birine devrediyorum. Ağgözlülüğü asla halkının önüne koymayacak birine."

Eren, herkesin dikkati ona yöneldiğinde çenesini kaldırdı ve kız kardeşinin asla gelmeyecek duyurusu için hazır bekledi.

"Thora Isa Krigborn," dedi Snow ve masadaki herkesin başı küçük kız kardeşe doğru döndü. "Tacım senindir. Taht senin. Krallık senin."

Yere bir toplu iğne düşse, sessizlikten deprem sesi gibi duyulurdu.

"Ne?" diye sordu küçük kız kardeş, Eren ve Snow'un arasına bakarak. "Ben mi? Neden ben?"

"Silas'ı öldürdün, Octa Virga'yı zayıflattın ve serbest bıraktın ve böylece Aurora'yı alaşağı etmede bana ve kocama yardım ettin. Hepimizi kurtardınız." Koltuğunda arkasına yaslandı ve mahkeme üyelerine bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Öyle değil mi?"

Yeni kraliçelerine baktıklarında Isjordan'ların etrafında huşu ve hayranlık uçuşuyordu ama korku da vardı. Thora gençti, açgözlülük ve savaş arzusuyla yanıp tutuşan yaşlı adamların yıpratıldığı bir tahtta oturmak için çok gençti.

"Bu benim görevimdi," dedi Thora kısık sesle. "Bu bana bir taç kazandırmamalı, Snow."

Snow'un dış görünüşü kız kardeşinin yüzündeki duyguyu görünce biraz kırıldı. "Ve sen bunu iyi taşıyorsun. Sana verdiğim bu görevi de aynı şekilde taşıyacağına inancım tam. Hiç kimse hükümdarlık koltuğu için doğmaz. Hepsi yaratılmıştır. Elias ve Skadi her zaman senin yanında olacak, ülkeyi ve halkını tanıdıkları için sana rehberlik edecekler. Oryn ise Zanaatkârınız olarak burada sizinle kalacak ve sarayınızın bir parçası olacak."

"Yapılacak çok iş var," dedim elimi Snow'un elinin etrafına sararak, "ama hepimiz yardım etmek için burada olacağız."

"Ya Eren?" Thora sordu.

Snow'un gözleri kısılmıştı. "O ve ben bir anlaşma yaptık."

"Ne anlaşması, aşkım?" Tanıştıklarından beri tek kelime etmemiş olan iki kardeşin arasına bakarak sordum.

"Lilith Ustrina'ya gidene kadar Eldmoor'da onun yanında kalacak."

Thora'nın ağzı açık kaldı. "Snow yapamazsın-"

"Ben istedim Rora," dedi Eren, ikimizi de şaşırtarak. "Bunu yapmam benim isteğimdi."

Thora'nın gözlerinde ihanet parıldadı. "Neden... neden bunu sordun?"

"Kimsesi yok."

Snow yanımda gerildi, ama hiçbir şey söylemedi - yüzünün her yerinde yazılı olan hayal kırıklığı kelimelerini konuşmak o kadar da gerekli değildi.

"Peki ya ben, benim elimde kim var?" diye sordu Thora. Sakin bir nefes aldı ve gözlerindeki sahte sakinlik maskesinin düşmesine izin verdi. "Eğer öyle karar verdiyseniz, seçimlerinizi sorgulamayacağım." Arkasına yaslandı. "Sadece yansımalarının takip etmesine izin ver."

Eren'in yüzü düştü. "Rora-"

"Eğer hayatımdan çıkmak istiyorsan, o zaman git. Yerime geçecek başka bir kız kardeşin olması ne kadar da uygun. Özlenmeyeceğim bile."

Kardeşi tek bir kelime bile edemedi ya da açıklama yapamadan ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Pamuk da ayağa kalktı ve Eren onun koluna sarıldı.

"Pamuk, sen-" "Umarım Eldmoor'a yolculuğunuz sorunsuz geçer. Eşyalarını toplarken yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi.

ve kız kardeşinin peşinden çıktı.

"Bana anladığını söyle," dedi, gözleri hâlâ kısıktı. Bir elimi omzuna koydum. "Anlıyorum. Ama umarım anlıyorsundur,

Sen de, eski dostum. Niyetin tamamen bencilce değil. Bunu tamamen Lilith için yapmıyorsun."

Bana baktı. "Bunu yapmandan ne kadar nefret ettiğimi sana söylemiş miydim?"

"İstediğin kadar nefret et, seni korkak. Ziyaret edeceksin, değil mi?"

"Beni görmek istemeyebilirler."

"Karımın kalbi yıllarca senin hala nefes aldığını bilmek için yanıp tutuştu. Thora seni kendinden çok seviyor. Seni görmek istemeyen tek kişi sensin Eren. Saklanmayı ve korkmayı bıraktığında, tekrar senin yanında olmaktan mutlu olacaklar. Kızı büyüt. O sadece talihsiz bir kaderi olan suçsuz bir çocuk, ama ben kendi çocuğumu büyütürken senin de orada olmanı istiyorum. Sana hala ihtiyacı olan ve her zaman ihtiyacı olacak o iki kadının yanında olmanı istiyorum. Onların da senin yanında olmalarına izin vermeni istiyorum. Unutmayı öğrenmek bir süreçtir, zaman ayırın. Sadece çıkışı tamamen bırakmayın."

Snow ve ben balkonda oturmuş, ilk kez sessizce yemek yiyorduk. Umarım sonsuza kadar, ama bu sessizlikten **hoşlanmıyordum**, onu neredeyse kaybetmişken değil. Eğer devam etmezse

her zaman benimle konuşsaydı, bunun çok uzun ve ayrıntılı bir rüya olduğunu düşünürdüm.

Elindeki çatalı ağzına götürürken yarı yolda durdu ve gözleri benimkilere dikildi. "Ne?"

"Neden benden bu kadar uzaktasın?"

Ayağa kalktı ve sandalyesini yanıma çekti. "Daha iyi misin?"

Sandalyesini tekrar geriye ittim ve onu kaldırıp kucağıma aldım, göğsüme bastırdım. "Böylesi daha iyi."

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı bana bakarak. "Ne dilersek," dedim onu öperek. "Ne yapar Kalbim ne ister?"

"İstediğim şeye sahibim. Ve o çok güzel."

"Şimdi öyle mi?"

Parmakları çenemde gezindi, küçük yara izinin üzerinde bir an durdu. "Sana onun ne kadar güzel olduğunu anlatsam inanmazsın."

"Beni bu kadar hoş bulmana sevindim." "Ve sen onun kocaman c-"

Onu öptüm, çenesini kapattım, ağzı benimkine karşı bir gülümsemeye dönüştü.

"Siz ikiniz Olympia'ya daha sık gitmeye başlamalısınız," diye bağırdı Mal altımızdan.

Snow balkonun kenarından aceleyle geçip Mal'in oturmuş bisküvi yediği verandaya baktı. "Yukarı gel."

"Fırlatabileceğim bir yere yakın olmalıyım."

"Yukarı gel, Malik Castemont."

Sırıttı ve sonra karımın yanında soluklaşarak bir kolunu onun omuzlarına attı. "Siz ikiniz beni amca yapmak için çalışmalısınız."

Ona vurdu. "Amcam belki bir hafta, bir ay, bir yıl ya da on günlüğüne gidiyor," diye alay etti ve adam güldü, bir eliyle yanaklarını sıktı ve başını sertçe salladı.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bilmiyor muydun? Ne yapmıştı?

Snow o kadar masumca gülümsedi ki neredeyse ikimiz de boş verecektik ama gözleri parladı ve masum gülümsemesi zalim bir sırıtışa dönüştü. "Çocuklarla uğraştığında ne olacağını bilmeliydi."

Kardeşim bana baktı. "Ona söyledin mi?"

Hımm. Bu yüzden geçen gece bana erken bir doğum günü dilemişti. O zaman Celia'yı öldürmüştü. "Çok önemli olduğunu düşünmemiştim. Seni ilk yakaladığımda bunu bana kendin söylemiştin. Kimin ne dediği ya da senin ne dediğin umurumda değil. İşte bu, sözler bunlardı."

"Yaşlı fu-"

Snow ona vurdu. "Hepsini öldüreceğim Mal. Gerekirse seni bile öldürürüm."

Kardeşim ona sıırıttı. "Ve beni sabah, öğle ve akşam tehdit etmeye geri döndük. Beni bir süre daha bağışlaman için seni ikna edebilir miyim?"

"Nasıl?"

Ceketinin cebinden küçük bir çanta çıkardı. "Atıştırmalık."

"Mooncakes."

Haşlanmış yanık şeker ve undan oluşan küçük bir ikram olmak. "Ne zaman gidiyorsun?" Ona sordum.

Pamuk'un elini tuttu ve tatlısından bir ısırık aldı. "İki gün sonra."

Öfke, hiddet, kan bekliyordum. Snow çalınan ısırığa tepki vermedi. Ama onun gitmesine tepki verdi. "Kal."

"Buna ihtiyacım var. Eğer ondan uzak bir yere gitmezsem-" Kendini tuttu ve bu cümleyi birkaç saniye askıda bıraktı. "Boşluğa ihtiyacım var."

"Ziyarete gel. Dolunay'da," dedi karım.

Bir kolunu onun boynuna doladı ve başını öptü. "Öpeceğim. Dolunay'da. Her birini."

ENDGAME-FIVE YEARS AFTER

K III an

L Tuhaf bir sessizlik vardı ve yıllarca kaosu sevdikten, kaosa tapındıktan sonra artık hoşlanmadığım bir sessizlikti. Onu özlemiştim. Aynı zamanda, kutsanmamış adalara yeni teslimatlar için onay imzalamayı bitirirken göğsüme yapışan küçük insanın düzenli küçük nefeslerini duyabileceğim kadar sessizdi. Oğlum usulca bana yaslanmış uyuyordu, siyah saçları terli alnına yapışmış ve solgun yanakları yumuşak bir pembe tonuna dönüşmüştü. Annesine o kadar çok benziyordu ki, yine de herkes onun en çok bana benzediğinde ısrar ediyordu. Annesiyle aynı şekilde horlarken bunu nasıl söyleyebiliyorlardı?

Onu.

Yakında üç yaşına girecekti. Beklemiştik. Bekledik ve önce iyileştik. Tam olarak olmasa da, küçük olan da bu süreçte bize katılmıştı.

Dışarıda gökyüzü gürlüyor ve ileride şimşekler çakıyordu ama Sam yerinden kıpırdamadı. Olympia'da sık sık büyükbabasının yatağında uyumayı tercih ettiği için buna zaten alışkındı

Gök gürültüsü ve yağmurun arasında, gürültüsü ve ihtişamıyla çevriliydi. Hayatının ilk birkaç ayı boyunca, gökyüzünün sesleri onu sakinleştiren, ağlamalarını ve huzursuz gecelerini yatıştıran tek şey olmuştu.

Yavaşça ceketini küçük bedeninin üzerine attım ve ayağa kalkarak neredeyse bir haftadır görmediğim şimşeklerin olduğu yöne doğru ilerledim.

Isjord'da geçirdiği uzun hafta boyunca, artık Isjord Kraliçesi olan Thora'ya yardım etmek için hazırladığı şeylerin listesini sıralayan Atlas'ın yanında yürüdü.

Bizi fark ettiğinde genişçe gülümsedi ve benim gibi adımlarını hızlandırdı.

"Sevgilim," diye fısıldadı beni öperek. Oğlumuzun üstündeki ceketini çekerek yüzünü ortaya çıkardı ve yanağından öptü. "Benim küçük sevgilim."

Onu kendime çektim ve tekrar öptüm. Görünüşe göre çok fazla öpmüşüm çünkü Atlas yavaşça geri çekildi ve olay yerinden kaçtı. "Kızlarım nasıl?"

"Açlıktan ölüyorum. Etrafımda bir kase daha çam çorbası görürsem çılgın atacağım."

Kıkırdamaya devam ederek dizlerimin üzerine çöktüm ve onun yuvarlak karnını öptüm. "Küçük prensesimi ve annesini neyle besleyeyim, hm?"

Dudaklarını yaladı ve bir an için düşündü. En sevdiği meyvenin ekşiliğini ağzında hissediyormuş gibi burnunu kıvrmasından anlamıştım zaten.

"Artık limon çiğnemek yok," dedim.

"Elimde değil."

"Karnını ağrıtıyor, aşkım." "O zaman bir portakal."

"Portakal da, eğer daha önce başka bir şey yemediysen."

"Kil."

"Bir dilim," dedim, sonunda merhamet ettim. Sam'le birlikte o kadar çok tuzlu mantar tüketmişti ki, bazılarının içinden çıkacağını düşünmüştüm. Larg'ın elleri dokuzuncu ayın sonunda Adriata'nın her yerinden mantar toplamaktan çiğ kalmıştı. Bizim kızın canının çektiği tek şey ekşiydi. Moriko hiçbir şeyi elle toplamamıştı ama bize her hafta taze limon kasaları göndermekten yakında bıkaacağı kesindi.

Sam sonunda uyandı ve Snow'un kucağına oturdu, bir kâğıdı boyarken ona küçük tereyağlı ekmek parçaları yedirmesine izin verdi.

"Oğlum, benimle oturmak ister misin? Annen yorgun olmalı."

Başını salladı ve gözlerini kırıştıırarak ona baktı. "Anne, yorgun musun?"

Yüzünü öpücük yağmuruna tuttu. "Sadece biraz, ama senin için değil."

Caiden yürüdü içinde, unbothered ve
Sonunda için Bir keresinde yemekten önce
yıkandı. Snow'un başını okşadı, benim

oğlunu deri bir top gibi kaldırdı ve bir sandalyeye oturttu. "Bugün eğitimde beni görmeye gelmedin, asker."

"Biraz kestirdim," dedi oğlum esneyerek. "Babam kestirebileceğimi söyledi, amca."

Caiden turtasını çiğnerken, "Birçoğunu alabilirsin," diye onayladı. "Komutamın bir parçası olmak istiyorsan sana biraz ayak uydurmalıyım."

"Böyle şeyler söylemesine nasıl izin veriyorsun?" Nia kasılarak içeri girdi ve Sam'i Caiden'ın kucağından alıp kendi kucağına oturttu.

Oğlum küçük kollarını ona doladı ve başını omzuna yasladı, utangaç bir şekilde ona göz kırptı. "Lenia Teyze."

"Tatlı bebek." Nia üzümleri ikiye böldü ve Snow'a "Isjord'da işler nasıl?" diye sormadan önce ona uzattı.

Snow cevap olarak sadece oflamakla yetindi ve sanki bütün suç ondaymış gibi masanın üzerindeki bir noktaya ters ters bakıp alay etti.

"Mor ve o benim hoşuma gitmeyecek kadar ketum davranıyorlar," diyerek Nia'ya katıldı. "Madem Adalar ona sorun çıkarıyor, neden sizden yardım istemiyor?"

"Çünkü o inatçı."

"Çünkü halkına bir seçenek sunmak istiyor. Daha önce hiç sahip olmadıkları bir şey," dedim elimi Snow'un elinin üzerinde kaydırarak. "Eğer Isline'lar başka bir Tenebrose ve Isline yaratmak istiyorlarsa, öyle olsun. Thora bunu yapabilir."

Karım ofladı pufladı. "Ama yeni kraliçeleri de öyle. Thora'ya yarım Krigborn diyorlar. Iskyla şöyle, Iskyla böyle. Bu kan muhabbeti beni deli ediyor. Sanki bir önemi varmış gibi. Isjord geliyor, halkı mutlu olmalı. Neden mutlu değiller? Neden onları önemseyen biri tarafından yönetilmekten hiç mutlu olmuyorlar? Neden kanı bu kadar önemsiyorlar ve tahtta başka bir kötü hükümdarın olmasını istiyorlar?"

"O noktaya gelmeyecek," dedi Alaric içeri girip Sam'i Nia'dan alarak. "Ve torunumun kulaklarını saçma sapan şeylerle rahatsız etmeyi bırak. Yemeğini ye."

"Saçmalık nedir, büyükbaba?"

"Hepsi yetişkin konuşması, evlat."

Oğlum başını salladı ve bana döndü. "Bütün gün saçma sapan mı konuşuyorsun, baba?"

"Annene sorarsan, benim sadece saçma sapan konuştuğumu söyleyecektir."

Sam nefesi kesilene kadar üzümlerini hızla çiğnedikten sonra annesine şöyle dedi: "Bence babam da çok saçmalıyor. Gazetelere de öyle konuşuyor anne, bütün gün!"

"Öyle," diye onayladı karım.

"Varlıklarıyla bizi onurlandıracak başka biri var mı?" Alaric kimlerin eksik olduğunu saymaya çalışarak sordu.

"Eren bir hafta sonraya kadar gelmeyecek," diye açıkladı Nia. "Visha yeni çıraklarına çılgın bir Crafter gibi davranıyor. Penelope, kendisi için piknik hazırlayan Atlas'la eğlenmeye gitti. Mal Seraphim'den bahara kadar dönmeyecek."

Thora, Isline kraliçesinden kurtulana kadar Isjord'un dışında nefes almayacak. Ve benim karım da yaklaşan festival için sonbahar mahsullerini inceliyor. Kimi kaçırdım?"

Snow kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Benim casusum olarak görevinizin beş yıl önce sona erdiğini biliyorsunuz, Hanai'nin kraliçe eşi."

Nia, Snow'a bir üzüm attı ve Snow da ona bir salkım üzüm fırlattı. Bunun üzerine oğlumun da büyükbabasının sakalına ve saçına peynir parçaları atarak neşeyle katıldığı bir yemek savaşı başladı.

Caiden iç çekerek, "Bu sefer durdurma sırası sende mi?" diye sordu. "Hayır. Senin sıran. Snow'la arasına giren bendim.

Geçen hafta Visha, hatırladın mı?" Gözleri kapandı.

"Siktir."

Ona bir üzüm attım ve aptalın kafasına vurdum. "Çocuğumun yanında kullanmak için kötü bir kelime."

Sam uykuyla savaşıyor ve ona daha önce yüzlerce kez anlattığım aynı hikâyeyi dikkatle dinlemeye çalışıyordu. İnsanların hakkında şarkılar ve şiirler bestelediği bir hikâye: İki Muhafızın Savaşı. Yatağımızda annesiyle benim aramda sıkışmış bir halde, anlattığım hikayeyi onaylayan bakışlarla benden annesine bakıyordu. Ne de olsa o da muhafızlardan biriydi. Snow yavaşça başını sallayarak onayladı, saçlarını alnından geriye doğru okşadı, neredeyse kendisi de uyumaktan vazgeçecekti.

Esnedi, uyumsuz gözleri ağır kapakların ardında kayboldu. Biri benim, diğeri annesinin. Gümüş ve altın.

"Sizi odanıza götüreyim mi prensim?"

Başını salladı ve annesinin alnından öpmek için döndü. Bir süre önce benden edindiğı bir alışkanlıktı bu. "İyi geceler anne."

"İyi geceler, küçük sevgilim. İyi uykular."

Ona elimi uzattım ve koridorun sonuna, Mal'ın gece gökyüzünün renklerine boyadığı yatak odasına doğru yürüdük. Neredeyse beş yıl önce onu geçici olarak görevlerinden azat ettikten sonra artık kim bilir nerede olan amcasının ilk doğum günü hediyesiydi.

Memphis odasının köşesinden başını kaldırmış, ben onu yatırırken oğlumu izliyordu. Tüm dünya omuzlarına yüklenmiş gibi iç çekti ve bu beni biraz güldürdü. Gerçekten de tüm dünyamı omuzlarında taşıyordu. Doğduğu gün, dünyamın ağırlığı iki katına çıkmıştı. Bir kısmını o taşıdı. Annesi birazını taşıyordu. Yakında küçük kızım da bir kısmını taşıyacaktı.

Sam gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Canavarlar bir daha annem için gelecekler mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Artık sen ve ben varız. Onları asla geri göndermeyeceğiz, değil mi?" Ve zaten birçoğunu kovaladık.

"Senin gibi büyük bir Aura olana kadar bekle baba. Onlarla birlikte savaşabiliriz."

Küçük ellerini battaniyesinin altına sokmadan önce her ikisini de öptüm. "Pekala, prensim."

Döndüğümde hâlâ yatakta oturuyordu, bir eli kitap tutuyordu, diğer eli karnındaydı ve yavaş daireler çiziyordu. Bütün gün bunu görmek için bekledim. Benim yatağımda, benim yüzüğümü takıyor, benim çocuğumu taşıyor, benim gömleğimi giyiyordu. Hep özlediğim aidiyet duygusunu sonunda bulmuştum.

"Bugün ne okuyacağız?" Kullandığı kuşburnu yağını alıp yatakta yanına diz çökerek sordum.

Bana ters ters baktı. "Bunu sana en son söylediğimde beni bu duruma sen soktun."

Ben daha farklı hatırlıyordum. "İyi ki bunu iki saat önce seni banyoda, masada ya da kanepede becerirken sormamışım. Birkaç kez."

Küçümsemesi vahşiydi. "Sen yararlı olmak üzere değil miydin?" "Evet, kraliçem. Küstahlığımı bağışlayın." Gömleğini çektim.

Yağı karnına döküp derisine sürmeye başladığımda neşeyle ayaklarını çıırttı.

İç çekti, başı geriye düştü.

Karnını öptüm. "Kızım sana zor anlar mı yaşıyor?"

"Teyzesi öyle. Kızınız çok terbiyeli."

"Thora bunun üstesinden gelecektir. O çok yeteneklidir, aşkım. Beş yıl önce ona güvenmiştin, neden hala güvenmeyesin?"

"O çok inatçı, Kil."

"Hm. Bana belirli birini hatırlatıyor." "Benim gibi değil."

"Tıpkı senin gibi, benim küçük huysuzum." Avucumun altında küçük bir tekme hissettiğimde sııttım. "Onu uyandırdık."

"Sadece senin sesini seviyor," dedi Snow hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Bana asla böyle yapmaz."

Tişörtünü indirdikten sonra yanına uzanmak için yer değıştirdim. Bana dönük yatmak onun için çok rahatsız ediciydi, bu yüzden şimdilik sevdiği gibi bana sarılmak yerine göğsüme doğru kıvrıldı. "Pamuk, Pamuk'um," diye mırıldandım, yüzümü omzunun kıvrımlarına gömdüm. "Uyandığım da ortadan kaybolma, tamam mı?"

Elimi karnının şişkinliğine yaslamak için indirdi ve ben sessizlikte kızımın küçük kalp atışlarını onun güçlü kalp atışlarıyla birlikte duymayı bekledim. "Ben burada olacağım. Burada olacağız."

Uykuya dalmadan hemen önce, utangaç bir kapı çalındı ve kapı biraz aralandı, içeriye bir parça ışık süzüldü ve uykulu oğlumun yüzü ve ardından Memphis ortaya çıktı.

Kendimi yukarı kaldırdım. "Sam?"

Oğlumuz utangaç bir şekilde yatağıımıza doğru yürüdü. "Bu gece burada uyuyabilir miyim?" Yorgun gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "İkimiz de burada olursak annem daha güvende olur."

Snow aramıza baktı, çenesi biraz titriyordu, göz kapaklarında gümüş rengi parlıyordu. "Evet, buraya gel."

Annesiyle aramda yer açtım ve onun için yatağı okşadım. Yorganın altına girdi ve Snow'un ortasına sarıldı, ona yapıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar uykuya daldı.

Memphis'in bize katılması için diğer tarafıma vurdum ve yatak hemen onun ağır formunu alacak şekilde alçaldı. Parlak sarı gözleri üzerimizde usulca, koruyucu bir şekilde kırpışıyor, bizimkiler kapanana kadar kapanmayı reddediyordu. "Uyu Memphis," diye mırıldandım başını okşayarak ve morf itaat etti.

Küçük bir an için ben de orada durup onları, küçük ailemi izledim. Gözümün önünde güvenle. Güvenle elimde. Güvenle.

Snow bir elini yüzüme doğru kaldırdı. "Ne oldu?"

Avucunu öptüm ve oğlumla karımı göğsüme bastırarak yanlarına uzandım. Bu, yıllardır kalbimin kaburgalarımın en yakın olduğu andı. "Hiçbir şey." Ve her şey. "İyi geceler, aşkım."

"İyi geceler, Kil."

Eylül sabahları her zaman en çekici sabahlardan biri olmuştur. Günbatımları daha da çekici.

Snow Soren Ormanı'nın kenarında durmuş Gören Denizi'ne bakarken Alaric de Sam'i küçük deri bir topla oyalıyordu. Geç saate rağmen şafak hâlâ yoğun ve gün doğumunu göstermeyi reddediyordu ve Snow'un yan tarafındaki parmaklarını gergin bir şekilde büktüğünü görebiliyordum. Birkaç kez yumruklarını sıkarak kendini tuttu, ellerini açıp gözlerini kapattı, yavaş ve sabit birkaç nefes aldı.

Arkasına geçtim ve Sam'in güneş taşı kolyesini boynundan geçirerek ona tutturdum. Yavaşça saçlarını kolyenin üzerine çektim ve taşı düz durması için düzelttim.

Bana döndü, gözleri gümüş rengi, cam gibi bir kederle doluydu. "Veda etmek istemiyorum."

"Bu bir veda değil, kalbim. Asla veda değil. Dinlenmeyi hak ettiğini biliyorsun."

"Evet," diye başını salladı. "Evet, yle."

"Anne!" Sam, Alaric'in kolları arasından bağırdı ve güneş utangaç bir şekilde ortaya çıkarken doğu gökyüzünü işaret etti. "Bak!"

Döndüğümüzde gökyüzünün sabah renklerine boyanmış olduğunu gördük ve Snow'un kolyesi inci gibi parlak bir ışıltıyla parlamaya başladı, etrafımızda bir fener gibi parlıyor ve hepimizin üzerinde bir sıcaklık dalgası titreştiriyordu.

Snow gözlerini zorla kapatıp başını eğdiğinde gözlerinden ilk yaşlar döküldü.

Yüzünü avuçladım ve kendime doğru kaldırdım. "A onları, aşkım."

Yaldızlı gözbebekleri de ışıl ışıl parlıyordu, hl ışığı titreşen güneş kolyesine bakıyordu. O da gün doğumuna baktı. Ve oğlumuza. Ve len sevdiğinin önünde gururla dimdik duran gözü yaşlı babasına.

Orada durduk, Samuel'in ardında bıraktığı kutsama ve kurbanaya hayran kaldık, onun varlığının yasını tuttuk ve güneş parlak bir şekilde dönene ve güneş taşı soluk, opak beyaz renge yerleşene kadar onun için dilek tuttuk.

"Hoş kal Sam," diye fısıldadı.

"Hoşça kal Sam dede," diye bağırdı oğlumuz var gücüyle,
hâlâ gökyüzüne el sallıyordu.

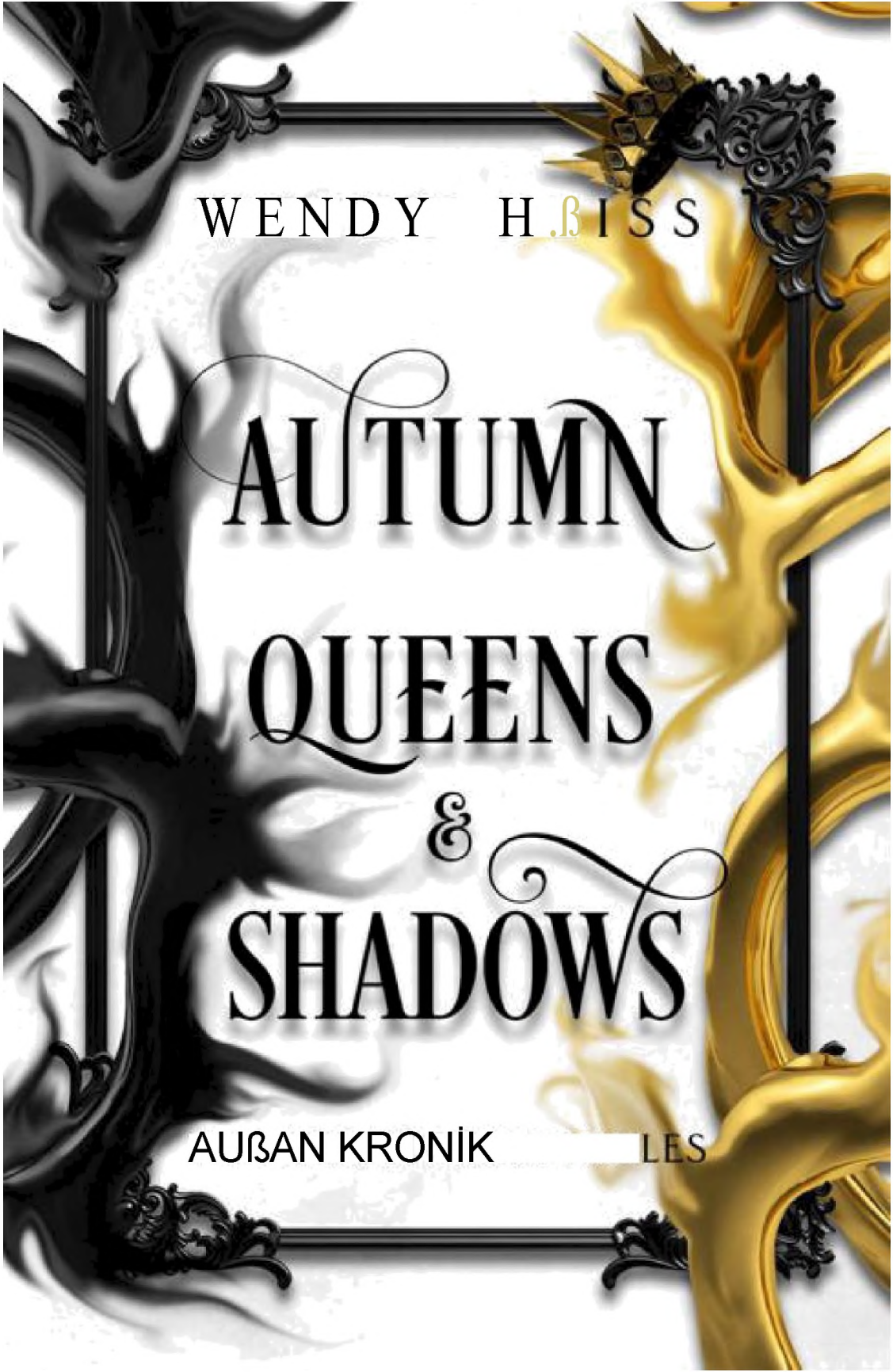

Son.

Yine de... hiç son diye bir şey var mıdır?

*Snow, Kilian
&
Sam Castemont
by Mal*

WENDY H. BISS

AUTUMN
QUEENS
&
SHADOWS

AUBAN KRONIK LES

ACKNOWLEDGMENTS

Bu sefer teşekkür etmek istediğim bir sürü insan vardı ama bunları serinin bir sonraki kitabına saklamaya karar verdim.

Bu sefer bir kişiye teşekkür etmek istiyorum, sık sık teşekkür etmeyi unuttuğum bir kişiye.

Üç yıl önceki Wendy, gerçekten istemesen de bu dünyada kaldığın için teşekkür ederim. Keşke sana her şeyin ne kadar kolaylaştığını ve güzelleştiğini söyleyebilseydim ama bana inanmayacağını biliyorum. Aynadaki kendi gölgelerinizin kimseyi dinlemenize izin vermeyeceğini biliyorum. Ama teşekkür ederim. Kaldığınız ve bu hikayeyi yazdığımız için çok minnettarım.

ABOUT AUTHOR

Wendy Heiss, yeni bir yetişkin fantezi üçlemesiyle çıkış yapan bağımsız bir yazar. Kış Tanrıları ve Yılanlar, 2021 sonbaharında yayınlanacak olan Auran Günlükleri'nin ilk kitabıdır. Birleşik Krallık'ta Adli Bilimler bölümünden onur derecesiyle mezun olmuştur, ancak edebiyat, okuma ve yazmayı başatabildiğinden beri tutkularından biri olmuştur. Agatha Christie'nin suç romanları rotasını takip etmek için ciddi bir şekilde cazip olmasına rağmen, fanteziye giden Tolkien yolunu takip etmeyi seçti. Parmak izi tozunu tükenmez kalem mürekkebine tercih etti, kaçınılmaz olarak ailesinin iyi bir yaşam umudunu terk etti ve her zaman korktukları şey oldu... mecazi olarak açlıktan ölen bir sanatçı. Kimi ve nasıl olursa olsun, kedileri, kahveyi, özellikle de hazır poşetlerdeki o boktan şeyi seviyor. Safra kesesinin çukurlarından mafya romantizminden nefret ettiğini iddia ediyor ama muhtemelen tarihteki en büyük çizgiyi geçmeye çalışmak için kendisi de bir tane yazacak: Sen

Pekala bebeğim. Ayrıca, kızarmış tatlı patates, başka bir sebzeye daha alerjisi olduğunu iddia etmeden bunlardan bazılarını kesinlikle yiyebilir. Son bir not olarak, basit bir biyografiden çok uzaklaşmadan önce lütfen kitaplarını okuyun.

SERIES READING ORDER

Auran Chronicles

Ana Üçleme (Snowlin & Kilian)

Kış Tanrısı ve Yılanlar

Bahar Muhafızları ve Ötücü Kuşlar

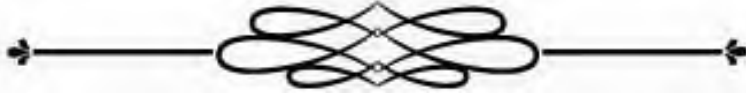
Mevsim Savaşçıları ve Kurtlar

Romanlar

Sonbahar Kraliçeleri & Gölgeler (Thora & Malik) Yaz

Varisleri & Ateşler (Caiden & Eren)

Bu kitabı okuduysanız ve beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün, çünkü bunlar biz bağımsız yazarlar için çok ama çok önemlidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.